

PHƯƠNG-THẢO
Dịch Thuật

ĐỘC NHÂN HẮC QUÁI

QUYỂN 1

Sông-Mời
xuất bản

HỒI THƯ NHƯT

MỘT ĐÁM TANG

Cát vàng mênh mông...

Gió thu lạnh lòng...

Giữa bãi sa mạc mênh mông, bỗng có một bóng đen lướt nhanh qua như một làn tên xẹt. Bóng đen ấy nhằm thẳng một sườn núi phi vút tới.

Khi bóng đen ấy vừa khuất dạng, thì có một bóng đen thứ hai, cũng xuất hiện ngay vị trí cũ, nhằm bóng đen vừa rồi đuổi gấp theo...

Hu hu ! Tiếng khóc của một đứa bé bỗng vang lên.

Thì ra bóng đen xuất hiện đầu tiên ấy, chính là một cô gái mặc áo đen, tuổi trạc mười bảy mười tám, trên lưng đang cõng một đứa bé trai độ ba tuổi.

Đôi mắt của cô gái áo đen, đầy những tia sáng oán hận căm thù, cô nghẹn ngào nói :

— Đệ đệ, chớ nên khóc... Nếu không, kẻ địch nghe được thì chúng ta không thể trốn thoát nữa... đệ đệ, em ngoan đi.

Đứa bé ấy lộ vẻ khiếp sợ, rồi im ngay tiếng khóc.

Cô gái áo đen lại nói :

— Đệ đệ, tên em gọi là Thích-định-Nhận... đệ đệ, rồi có ngày em phải trả mỗi thù đầm máu, đối với tên Truy-Hồn Kiếm-Khách bang chủ của Cô-Lâu Bang đã sát hại cha mẹ ta...

Câu nói của cô gái áo đen chưa dứt, thì thốt nhiên, một giọng cười lạnh lùng đã từ phía sau lưng truyền đến.

Thì ra cái bóng đen thứ hai, đã đứng sừng sững tại phía sau cô gái áo đen tự bao giờ. Người ấy cười lạnh lùng nói :

— Bọn ranh con kia, các người liệu có chạy thoát được chăng ?

Cô gái áo đen biến hẳn sắc mặt, quát rằng :

— Bọn các người định giết không còn thừa một mạng sống hay sao ?

— Đứng thế! Phấn-Diện Sứ-Giả ta tuân mệnh lệnh đến đây, tất nhiên các người không làm sao thoát khỏi tay ta được!

— Tặc-tử! Ta sẽ đòi mạng với người!

Câu nói chưa dứt, thì cô gái áo đen, đã vung chưởng đánh nghe một tiếng vút về phía Phấn-Diện Sứ-Giả!

Chưởng thế vừa rồi là do cô gái áo đen đã đem toàn lực đánh ra, với mục đích lấy mạng đổi mạng. Do đó, luồng chưởng lực mạnh mẽ như có thể xô lật cả núi, ào ào cuốn thẳng về phía ngực của Phấn-Diện Sứ-Giả.

Phấn-Diện Sứ-Giả lạnh lùng quát rằng :

— Người muốn chết mà!

Tiếng "mà" chưa dứt, thì tay mặt của y đã thò ra, rồi lao mình về phía trước, vung chưởng trái ra công thẳng vào cô gái áo đen!

Phình! Một tiếng dội khỏ khan, cô gái áo đen liền bị hất tung ra xa ngoài một trượng, chiếc miệng anh đào bé nhỏ của cô đã há ra nhỏ liên tiếp ba ngụm máu.

Trong khi cô gái áo đen bị hất tung đi, thì đứa bé trai trên lưng của cô ta bỗng sút tay rơi xuống đất!

Tức thì Phấn-Diện Sứ-Giả nháy một bước dài đến sát bên cạnh đứa bé ấy, chụp nó như chụp một con gà rồi nhấc bổng lên...

Cô gái áo đen kêu lên như cuồng dại rằng :

— Hãy thả... thả em tôi ra...

Cùng một lượt với tiếng gào ấy, nàng lại lao mình đến Phấn-Diện Sứ-Giả lần thứ hai. Phấn-Diện Sứ-Giả vung cánh tay mặt lên, tức thì cô gái áo đen lại bị luồng chưởng lực hất bắn ra sau mấy bước.

Thốt nhiên hai đầu gối cô gái áo đen bỗng sụp xuống. Cô quì trên đất, cất tiếng van xin rằng :

— Phấn-Diện Sứ-Giả... tôi van xin ông... xin ông thả em tôi ra...

Phấn-Diện Sứ-Giả cười lạnh lùng, liếc mắt nhìn cô gái áo đen đang quì trên đất, nhếch miệng cười đầy gian ác sâu hiểm, nói :

— Được! Nhưng... Ha ha, ta cần thân xác cô làm điều kiện trao đổi...

Cô gái áo đen tái hân sắc mặt, nghiến răng nói :

— Cũng được, chỉ cần ông thả em tôi!

— Được!

Phấn-Diện Sứ-Giả liền cất tiếng cười lạnh lùng. Nhưng tiếng cười

gian vọng lại!

Mọi người cúi đầu nhìn xuống, thì thấy dưới chân núi có hàng nghìn con sói đang ngửa cổ ngóng lên...

Phấn-Diện Sứ-Giả thấy thế, không khỏi rung mình. Hắn bèn nhanh nhẹn lao mình tới bên cạnh cô gái, rồi nhấc bổng nàng lên chạy thẳng về phía bãi đá tảng ngồn ngang...

Chẳng bao lâu, từ phía sau bãi đá ấy, có một cô gái đầu tóc rối bù, đang loạng choạng bước ra, đôi má rần rụa lệ thảm. Cô gái ấy chính là cô gái áo đen.

Thằng bé trông thấy chị, liền cất tiếng gọi :

— Tỷ tỷ...

Dứt lời nó chạy a tơi ngã vào lòng cô gái áo đen. Cô gái áo đen gào lên rằng :

— Đệ đệ...

Thế rồi hai chị em ôm chầm lấy nhau khóc nức nở. Bên dưới sườn núi tiếng sói tru nổi tiếp vang lên không ngừng.

Một tiếng cười lạnh lùng, bất ngờ lại từ phía sau lưng hai chị em cô gái vọng đến. Cô gái áo đen liền xô đứa em trai từ trong lòng ra, nhanh nhẹn quay mình trở lại, thì thấy Phấn-Diện Sứ-giả đã siết chặt một thanh trường kiếm trong tay, mặt đầy sát khí, đứng sừng tại đấy tự bao giờ!

Cô gái áo đen kinh hoàng buột miệng kêu lên rằng :

— Người...?

Câu nói chưa hết, thì thấy Phấn-Diện Sứ-Giả đã vung lưỡi kiếm lên, tức thì ánh thép chiếu ngời, rồi tiếp theo một tiếng gào thảm thiết máu tươi tung toé khắp nơi. Thì ra lưỡi kiếm đã đâm thẳng vào bả vai cô gái, khiến cô ta té khụy xuống đất!

Nàng cất giọng hồn hồn nói rằng :

— Phấn-Diện Sứ-Giả... người hiệp ta rồi lại giết ta... người... người là loài mặt người dạ thú! Thích-Thiết-Hoa ta... dù có chết nhưng hồn ta vẫn không buông tha mi đâu!

Thích-Định-Nhận bỗng chạy tới ôm chầm lấy người chị mình. Phấn-Diện Sứ-Giả liền chụp lấy Thích-Định-Nhận quát rằng :

— Ranh con người cũng không sống được, hãy xuống làm mồi cho lũ sói đi!

xuống dưới chân núi, nơi bầy sói đang tụ tập. Thích-Dinh-Nhật chỉ kịp gần lên một tiếng kinh hoàng...

Và, liền đó, ở dưới chân núi, lại tiếng tru lên không ngớt.

Tiếng sói tru và tiếng cười như cuồng dại của Phấn-Điện-Sứ-Giả, hoà thành một âm điệu rừng rợn không thể tưởng tượng được, khiến ai nghe đến cũng phải nổi da gà khắp cả người!

Tiếng gió nổi dậy ào ào, lá rừng không ngớt xào xạc, dường như đang khóc than trước một thảm cảnh hy hữu ở trên đời!

Phấn-Điện-Sứ-Giả xoay người vừa cất tiếng cười cuồng dại, vừa nhắm hướng đường cũ bỏ chạy bay đi, chẳng mấy chốc đã mất hút giữa bãi cát vàng mênh mông...

Trên sườn núi cỏ gầy áo đen đang nằm im lìm trên đất. Phía dưới sườn núi, tiếng sói tru rợn người vẫn nổi tiếp không hề dứt...

Thế nhưng, gió cát vẫn cuốn ào ào như cũ, cảnh tượng chung quanh vẫn giống như thuở nào, dường như màn thảm kịch rừng rợn vừa rồi chẳng hề có xảy ra tại đây vậy!

oOo

Vẫn biển cát vàng mênh mông...

Vẫn ngọn gió thu lạnh lùng...

Boong! một tiếng chuông ngân dài, hòa lẫn giữa tiếng gió cát đang thổi ào ạt. Tiếp đó, lại có tiếng mõ, tiếng tụng kinh nhịp nhàng, từ xa vọng lại.

Trong Hoàng-Sa Cốc, bỗng có bốn năm mươi người xuất hiện giữa cơn bão cát. Trong số ấy, có mười mấy tên đàn ông lực lưỡng, mặc đồ võ gọn gàng, đang khiêng một cỗ quan tài thật lạ lùng.

Sở dĩ nói lạ lùng, là vì cỗ quan tài ấy làm toàn bằng đồng đỏ, hơn nữa hai bên hông quan tài, lại chạm hai con rồng xanh, trông linh động như sống, thực là khéo léo!

Theo sau cỗ quan tài, là một thiếu niên mặc áo trắng độ mười bảy mười tám tuổi. Người thiếu niên này, có một thân hình vạm vỡ trắng kiện, làn da ngăm đen lóng bóng. Đi theo cạnh người thiếu niên ấy là một lão già tóc đã bạc phơ.

Phía sau, lại có sáu lão già cùng khiêng một cái rương bạc, và

Sắc mặt của họ đều có vẻ hết sức đản buồn.

Khi họ ra khỏi cửa sơn cốc, thì nhắm đi thẳng vào sa mạc...

Sau khi đã qua khỏi một bãi sa mạc và đến trước một ngọn núi nhỏ, thì tất cả số người ấy, đều dừng chân đứng lại. Trước mặt họ chừng một trượng, có một cái hang to, trong hang sáng sủa như ban ngày.

Lão già đứng bên cạnh người thiếu niên áo trắng, xoay tròn đôi mắt hạ giọng nói rằng:

— Người làm mộ đâu rồi?

— Có kẻ hèn đây!

Từ trong đám người, có một lão già độ ngũ tuần lách mình bước ra đi đến trước mặt lão già tóc bạc ấy, nói:

— Thưa tướng có điều chi chỉ dạy?

Lão già tóc bạc nói:

— Ngôi mộ do người xây nên, vậy người dẫn đường đưa thánh thể của Vương ta vào trong lòng mộ.

— Vâng!

Lão già già gật đầu liền bước thẳng vào hang trước tiên, tiếp đó mười mấy tên khiêng cỗ quan tài nối gót theo lão.

Suốt dọc đường, mọi người trông thấy cái hang ấy, đều do những phiến đá thực to xây dựng nên. Công trình hết sức vĩ đại và khéo léo. Đoàn người đi qua không biết bao nhiêu khúc quanh, mới đến một gian nhà đá trông nguy nga lộng lẫy như một cung điện!

Cỗ quan tài bằng đồng đỏ, được đặt nhẹ xuống giữa ngôi điện ấy.

Tất cả mọi người đều quỳ xuống đất, ngoại trừ người thiếu niên áo trắng vẫn đứng y nguyên chỗ cũ. Trên khung mặt đen sạm của chàng, không hề lộ ra một chút tình cảm, rìa mắt đầy oán hận, không ngớt nhìn đăm đăm vào cỗ quan tài bằng đồng kia!

Lão già tóc bạc trông thấy người thiếu niên áo trắng không chịu quỳ, thì buột miệng quát rằng:

— Người « bồi táng » sao không chịu quỳ?

Sắc mặt của người thiếu niên áo trắng lạnh lùng như một khối băng, không hề biểu hiện một sự phản ứng nào cả. Chàng không trả lời mà cũng không chuyển động đôi mắt.

— Quỳ xuống!

để mạnh dõ vai của chàng thiếu niên xuống !

Chàng trợn đôi mắt nhia lão già tóc bạc đầy vẻ căm hận, nhưng vẫn im lặng không hề mở miệng nói chi cả !

Lão già tóc bạc sau khi quì xuống xong, to tiếng khẩn rằng :

— Kính bầm Vương tôi, lão thần tuân theo di chúc của Ngài, an táng Ngài vào một ngôi mộ đặc biệt, xây dựng theo thể trận, không có bọn đạo tặc nào xâm nhập được, để khuấy phá thánh thể của ngài, càng không có ai vào đây được để trộm mất số bảo vật mà lúc sinh tiền ngài đã tìm được đầy một rương to. Lão thần đã chọn tên Thôi-Thiên-Hàn để chôn theo ngài. Hắn là một tên tội phạm đã giết chết mẹ ruột, không thể nào tha thứ được. Mong Vương ngài giữ nó bên mình để sai khiến, đồng thời xá tội cho nó được nhờ !

Khẩn dứt lời, lão già cúi lạy ba lạy, rồi mới đứng thẳng người lên. Bao nhiêu người khác cũng lần lượt đứng dậy. Nhưng, riêng người thiếu niên áo trắng vẫn còn phủ phục trên đất !

Lão già tóc bạc đưa mắt ngó qua khắp mọi người một lượt, nói :

— Ngoài người « bồi táng » còn tất cả hãy lui ra khỏi lòng mộ để đóng kín mộ lại !

Tất cả mọi người đều theo lệnh lui ra...

Riêng người thiếu niên áo trắng vẫn quì yên trên đất, không hề nhúc nhích !

Chẳng bao lâu, bỗng nghe một tiếng « ầm » thật to, rung chuyển cả gian phòng. Người thiếu niên áo trắng ngơ ngác quay đầu ngó lại, thì đã thấy cửa đi vào khi nãy đã bị một tảng đá không lồ chặn mất rồi ! Thế là ngôi mộ đã được khóa kín !

Người thiếu niên áo trắng liền từ từ đứng lên, sắc mặt của chàng tràn ngập nét căm thù, cất tiếng kêu lên rằng :

— Đây quả là một cuộc mưu sát !

Tiếng kêu đã gây nên những hồi âm, không ngớt kêu o o trong gian phòng đá, một lúc thực lâu. Tiếng kêu ấy nghe hết sức thể lương rừng rợn.

Khi âm thanh của tiếng kêu đó đã tắt hẳn, thì gian phòng đá của ngôi mộ, đã trở thành một cảnh im lặng như cõi chết.

Người thiếu niên áo trắng không cất tiếng gào la nữa. Vì, chàng đã hiểu dù có gào la cũng vô ích. Ngôi mộ này đã khởi công xây dựng

hàng năm, theo một trận thế kỳ diệu. Giờ đây đường đi ra đã khóa, thì còn có mong chi sống sót được ?

Chàng đã bị mưu sát, và đã trở thành vật hy sinh dưới danh nghĩa « bồi táng ». Chàng không khóc, mà chỉ căm thù.

Chàng nhớ lại địa phương nơi mình đã ở, là một vương quốc hoàn toàn tự lập. Nơi đó người ngoài rất ít khi đi đến. Quốc vương đã xây dựng nên vương quốc ấy như thế nào, cũng như đã xây dựng tự bao giờ, chàng hoàn toàn không được biết.

Khi Quốc vương chết đi, thì có lệ phải chôn theo một người. Đây là một tục lệ từ xưa truyền lại. Người « bồi táng » ấy phải là một người phạm nhiều tội ác tày trời. Vì chàng đã hại chết người mẹ ruột của mình, cho nên chàng phải làm người « bồi táng » như hôm nay.

Thôi-Thiên-Hàn đã tự hỏi bao nhiêu lần : có phải ta đã hại mẹ ta chết không ? Và, chàng đã tự trả lời : Đúng thế !

Mẹ chàng đã chết, sau khi ăn những tay nắm do chàng tìm được từ trên núi mang về. Chàng đúng là hung thủ đã giết mẹ. Nhưng, thực ra hành động của chàng hoàn toàn vô ý thức !

Tất cả mọi người trong thôn ấp đều không hiểu nỗi oan đó của chàng. Họ khinh-miệt chàng.

Bởi thế, hiện nay đối với cuộc sống chàng hoàn toàn thất vọng. Chàng bằng lòng lãnh lấy cái chết. Nhưng chết như thế này thực không đáng, vì trong trường hợp này rõ ràng chàng đã bị họ mưu sát, đã bị họ dày xéo lên nhân phẩm của mình.

Trước cổ quan tài bằng đồng ngoài hai mươi ngọn nến đang cháy sáng rực, bên cạnh quan tài, một bái rương bạc to chứa đầy những châu báu của vị vương giả đang nằm im lìm !

Thôi-Thiên-Hàn đi thẩn thờ quanh gian nhà đá một vòng, rồi bỗng bước thẳng đến chiếc rương bạc to ấy.

Chàng mở nắp rương ra thấy bên trong toàn là những châu báu chói ngời và một thanh bửu kiếm. Trên khoé miệng của chàng bỗng hiện lên một nụ cười lạnh lùng kéo mạnh nắp rương dậy lại.

Không biết đã trải qua bao lâu, nhưng chàng đã cảm thấy hơi thở nặng nề vì không khí quá ngột ngạt. Chàng sắp chết vì ngột hơi.

Thốt nhiên, trên đỉnh gian phòng đá ấy bỗng dường như có tiếng khua động. Chàng ngửa mặt nhia lên, thì thấy một phiến đá to trên nóc gian phòng bỗng rung động !

Thôi-Thiên-Hàn không khỏi sửng sốt !

Chàng cố nghĩ ngợi để đón xem việc chi đang xảy ra. Nhưng, chàng không tài nào hiểu được mọi hiện tượng trước mắt. Có lý do nào quật trộm mộ đã xuất hiện?

Nhưng, những tiếng động ấy bỗng im bặt, gian phòng trở lại cảnh im lặng như cũ. Thôi-Thiên-Hàn vừa hiểu kỹ, vừa có ý nghĩ tìm một con đường sống.

Chàng nhận rằng, trên nóc ngôi mộ này, nếu đã có vật chi đang lay động, thì không biết chừng cây bở phiến đá ấy đi, tất có thể thoát ra khỏi nơi đây được.

Nghĩ đến đây, chàng bỗng đi thẳng đến bờ nắp chiếc rương bạc, thò tay lấy thanh bữu kiếm dài độ ba thước. Thanh trường kiếm này, chính là vật hằng ngày mang theo mình của vị thổ vương, mà khi chết đã chôn theo ông ta.

Thôi-Thiên-Hàn biết thanh trường kiếm này chặt sắt như chặt chuối. Vậy có thể dùng nó để cạy bở phiến đá to trên nóc mộ.

Chàng vừa vì hiểu kỹ vừa tha thiết tìm một người con đường sống, nên đem hết sức vùng mạnh lưỡi kiếm chém thẳng vào khe hở của hai phiến đá giáp lại.

Qua một tiếng "xoảng!" và ngân dài bên tai, thì phiến đá ấy đã lay động.

Tiếp đó, qua một tiếng "ầm" thật to, cát bụi tung bay mờ mịt đá vụn tuông đổ ào ào, khiến Thôi-Thiên-Hàn giật nảy mình, nhảy lùi ngoài mười bước!

Cát bụi lần lần tan hẳn, giữa gian phòng đã có thêm một đồng đất vàng. Thôi-Thiên-Hàn đưa mắt nhìn lên, thì thấy có ánh sáng mặt trời từ lỗ trống ấy chiếu rọi vào.

Chàng hết sức hồi hộp, bước nhanh tới đây đưa mắt nhìn lên, thì thấy cách đây huyết trở lên cao độ ngoài hai mươi trượng, quả nhiên là mặt đất bằng!

Cái địa đạo từ trên thông xuống đáy mộ ấy, dường như mới vừa bị ai moi, nên sau khi bị chàng gỡ phiến đá cuối cùng, thì nó liền sụp đổ phần đất mỏng còn lại xuống.

Từ đáy huyết trở lên mặt đất chỉ cách hai mươi trượng, như vậy, là chàng có thể tìm cách bò lên được.

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt chàng liền hiện lên một nụ cười lạnh lùng. Nhưng thốt nhiên, nụ cười của chàng bỗng tắt hẳn!

Vì, chàng chợt nhớ đến một vật đang bị chôn vùi dưới đồng đất màu

vàng từ trên sụp đổ xuống. Đây là chiếc rương dài độ sáu thước, rộng độ ba thước từ trên rơi xuống!

Chàng không khỏi hồi hộp. Vì chàng đã hiểu đây là việc chi rồi. Rất có thể một người nào đó đã đẩy chiếc rương sắt ấy xuống, cùng một lúc với số đất cát vữa sụp đổ.

Bởi thế, chàng đưa mắt nhìn chiếc rương sắt đang bị chôn vùi một nửa trong đồng đất, trong lòng cảm thấy hết sức lạ lùng. Trong chiếc rương sắt ấy được đựng vật chi? Có lý nào lại là một xác chết? Tại sao đối phương phải moi sâu đến hai mươi trượng để chôn chiếc rương này?

Lòng háo kỳ trong người chàng lại dậy lên. Chàng phải tìm hiểu rõ mới được. Do đó chàng liền bước tới cạnh chiếc rương sắt.

Chiếc rương sắt ấy đã được khóa kỹ. Thôi-Thiên-Hàn liền vùng thanh bảo kiếm trong tay lên nhắm ngay ổ khóa chém mạnh xuống.

Trong khi chàng định thò tay mở nắp rương, thì không khỏi giật nảy mình, cảm thấy ớn lạnh, cả tâm can, vội vàng rút tay trở lại!

Nhưng, cuối cùng chàng đã nghiêng chặt đôi hàm răng, đánh bạo thò tay đến dỡ mạnh nắp rương ra, cúi mặt xuống nhìn...

Thốt nhiên, chàng buột miệng kêu lên một tiếng "ồ", rồi vội vàng thối lui ra sau hơn mười bước. Thanh bữu kiếm trong tay chàng cũng đánh rơi xuống đất nghe loảng-chোảng!

Về mặt của chàng hiện đầy sắc kinh hoàng. Vì, chàng đã trông thấy một việc hết sức rùng rợn!

Thì ra ở trong chiếc rương sắt kia, đựng một xác người đầy máu me. Người ấy có thân hình trung bình, không mập không ốm. Vì khắp người y be bết máu tươi, róc rối bù, nên Thôi-Thiên-Hàn không làm thế nào nhìn rõ diện mục y được.

Nhưng, một điều làm cho Thôi-thiên-Hàn phải kinh hãi, là khi chàng vừa dỡ nắp rương sắt ấy ra, thì xác người ấy bỗng thở khi một tiếng.

Thôi-Thiên-Hàn run mình. Chàng không rõ đây là một việc gì, song, chàng có thể hiểu rằng, người ấy đã bị một kẻ khác chôn sống.

Sau cơn kinh hoàng, Thôi-Thiên-Hàn lại bước về phía chiếc rương sắt. Trong khi chàng sắp bước đến nơi, thì con người đầy máu me ấy, cũng từ chiếc rương sắt ấy đứng thẳng người dậy!

Thôi-Thiên-Hàn sợ hãi dừng bước chân đứng lại.

Người ấy đưa đôi mắt sáng rực nhìn thẳng vào mặt Thôi-Thiên

Hàn. Qua tia mắt lạnh như sương mai ấy, đã khiến Thôi-Thiên-Hàn run rẩy khắp cả người, vội vàng bước thối lui trở lại.

Chàng đã bắt đầu mất hết can đảm !

Con người đầy máu me ấy, từ trong chiếc rương sắt đứng lên rất chậm chạp. Nhưng gian phòng đá này vốn đã có một không khí ghê rợn, thế mà giờ đây, từ trong chiếc rương sắt ấy lại chui ra một con người be bét máu tươi, nên khiến không khí trong gian phòng này lại tràn đầy tử khí !

Sau khi người ấy đứng lên, thì tia mắt sáng rực và lạnh lùng của y nhìn chòng chọc vào mặt Thôi-Thiên-Hàn không hề chớp !

Bởi thế, Thôi-Thiên-Hàn kinh sợ đến suýt nữa ngất lịm đi !

Thốt nhiên, con người be bét máu tươi ấy, cất bước tiến từ từ về phía Thiên-Thôi-Hàn !

Thôi-Thiên-Hàn quát rằng :

— Người... người chớ bước đến đây !

Trên khóe miệng của người ấy, bỗng hiện lên một nụ cười lạnh lùng nói :

— Anh đã cứu tôi.

Tâm trạng kinh hoàng của Thôi-Thiên-Hàn, đã bắt đầu lắng dịu sau khi nghe câu nói. Chàng đã trở lại bản tính lạnh lùng và cứng cỏi ! Trên khung mặt đen sạm, đã hiện lên một nụ cười lạnh lùng, nhưng chàng không trả lời !

Người be bét máu tươi ấy không khỏi biến sắc, quát rằng :

— Thăng ranh kia, người muốn chết hả ?

Tiếng « hả » chưa dứt, thì mặt y bỗng nhăn nhéo, tựa hồ trong cơ thể đang bị đau đớn dữ dội. Ánh sáng trong đôi mắt y cũng tắt hẳn !

Thôi-Thiên-Hàn không khỏi sùng sốt nói thăm rằng : tại sao lại có chuyện lạ lùng như thế ? ...

Ý nghĩ của chàng chưa dứt thì lại nghe người ấy quát rằng :

... Thăng bé kia, người hãy lại đây !

Người ấy vừa nói dứt lời, thì bỗng ngồi bẹp xuống đất, đôi mắt nhắm nghiền, vừng trán rướm những hạt mồ hôi to bằng hạt đậu từ từ lăn xuống.

Thôi-Thiên-Hàn vẫn đứng yên, gương đôi mắt sùng sốt nhìn chăm chăm về y, đôi chân vẫn không hề di động, mà cũng không lên

Người be bét máu tươi kia cố nường đôi mắt yếu ớt lên, nhìn về Thôi-Thiên-Hàn, tựa hồ như van lơn, như hy vọng !

oOo

HỒI THỨ HAI

CẨM THÙ

Cuối cùng, Thôi-Thiên-Hàn đã bước đến trước mặt người ấy. Y đưa tay chỉ vào bụng mình nói :

— Đá... hãy lấy sức đá mạnh ta một đá !

Thôi-Thiên-Hàn hết sức kinh ngạc, vì tại sao người ấy lại bảo mình đá vào bụng y. Chàng nghĩ : « Dù bụng của ông có làm bằng sắt đi nữa, cũng nào có thể chịu nổi một đá của tôi ?... »

Tuy chàng nghĩ thế, chứ không hề nói ra, chàng chỉ lắc đầu mà thôi.

Người ấy dường như hết sức tuyệt vọng, nói :

— Người..., không bằng lòng ?

Chàng lại lắc đầu. Trong khi đó người ấy như hiểu được ý chàng, nên nói :

— Có phải người sợ đá...vỡ bụng ta không ?

Thôi-Thiên-Hàn gật đầu. Trên khóe miệng của người ấy liền hiện lên một nụ cười lạnh lùng nói :

— Người cứ việc đá đi... hay người không đủ sức đá... Ha ha, ta đã chắc chắn chết rồi... vậy mau đá đi.

Sắc mặt của Thôi-Thiên-Hàn đã trở thành thản nhiên, chàng nghiêng chặt đôi hàm răng, thăm nghĩ : vừa rồi người muốn giết ta... cũng được, dù ta có đá chết người, ta cũng không ân hận !

Nghĩ thế, nên chàng liền nhanh nhẹn co giò lên, nhắm ngay bụng của người ấy đá thẳng tới !

Sau một tiếng phình to, tiếp theo một tiếng ụp lòn, người ấy há miệng nhả ra một bún máu tươi, rồi ngã ngửa nằm lãn ra đất.

Thôi-Thiên-Hàn bước lùi ra sau một bước, nói lầm bầm rằng :

Câu nói của Thôi-Thiên-Hàn chưa dứt, thì bỗng nghe người ấy cười nhạt rằng :

— Ai chết đâu chứ ?

Thôi-Thiên-Hàn hết sức kinh hoàng, vì chàng không ngờ người ấy bị mình đá một đá mạnh như thế mà lại không chết. Chàng đưa đôi mắt sợ sệt nhìn về phía người ấy, thì trông thấy y đang thò tay vào áo lấy ra một viên thuốc màu đen bóng láng bỏ vào miệng, rồi ngồi im lặng !

Thôi-Thiên-Hàn sững sờ nhìn đắm đắm người ấy.

Đến nửa giờ sau, người ấy bỗng cất tiếng cười to, âm thanh vang dội khiến Thôi-Thiên-Hàn ù cả tai, choáng váng cả đầu óc.

Khi tiếng cười vừa dứt, thì người ấy lại đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Thôi-Thiên-Hàn nói lầm bầm rằng :

— Ta chắc hẳn sống được rồi ! Ta chắc hẳn sống được rồi... Người vừa đá ta, khiến huyết đạo của ta được giải trừ... Thằng bé kia người đã cứu ta, ta phải cảm tạ người... Người muốn nhận thức gì ?

Thôi-Thiên-Hàn lắc đầu, vì chàng thấy không cần đến thức chi cả. Đối phương tỏ vẻ ngạc nhiên, nói :

— Người không cần thức chi cả ?

Thôi-Thiên-Hàn khẽ gật đầu. Đúng thế, hiện giờ chàng không cần đến thức chi cả.

— Người e không cần đến võ công ?

Thôi-Thiên-Hàn lại lắc đầu.

— Người không muốn tên tuổi được vang lừng trong chốn giang hồ ?

Thôi-Thiên-Hàn lại lắc đầu.

Đối phương không khỏi sững sờ, thầm nghĩ rằng : Quái thực ! Tuyết-Hồn-Khách ta danh vang trong thiên hạ, nếu không phải đã có ơn cứu ta... Ha ha, thằng ranh đen kia, người không cần đến thức chi cả, nhưng ta nhất định mang đến cho người !

Đôi mắt của người ấy bỗng sáng rực lên, quát rằng :

— Thằng ranh đen, vậy người cần thức gì ?

Cuối cùng, chàng buộc phải nói. Chàng chỉ nói một tiếng lạnh như đồng rằng :

— Chết !

— Cái chi, người muốn chết ?

— Tại sao người lại muốn chết ?

— Vì tôi đã giết chết mẹ tôi !

— Hừ ! Tại sao thế ?

Chàng im lặng không nói, chàng nhớ đến người mẹ hiền đã sống êm ấm với con, nhưng không ngờ vì ăn nhầm do con tìm về ngộ độc mà chết.

Trước đây, mỗi lần mẹ chàng ăn nhầm, đều thường khen chàng rằng :

« Thứ năm này ăn thật ngon... ! ». Và lần ăn cuối cùng thì mẹ chàng đã chết. Chàng đã tìm một thứ năm có chất độc cho mẹ chàng ăn l...

Tuy chàng không có ý đầu độc mẹ mình, nhưng chàng bị lương tâm khiến trách. Mẹ chàng rất thương yêu chàng, nhưng lại không ngờ lại bị chàng giết hại, thử hỏi chàng làm thế nào không đau thương, ăn hận đến muốn chết đi cho rồi ?

Ngay lúc ấy, bỗng Tuyết-Hồn-Khách vụt húc thẳng về phía chàng. Thôi-Thiên-Hàn thấy thế hết sức kinh hãi. Nhưng chỉ trong chớp mắt, người của Tuyết-Hồn-Khách đã bay thoát đến. Sau một tiếng gào thảm thiết, thì Tuyết-Hồn-Khách lại đã đứng nguyên về chỗ cũ.

Trong khi đó Thôi-Thiên-Hàn đưa hai tay bịt lấy mặt, vừa gào la, vừa té khụy xuống đất !

Thế rồi, máu tươi từ những khe hở của những ngón tay không ngớt tuôn trào ra...

Tuyết-Hồn-Khách đưa mắt nhìn xuống bàn tay của mình. Thì ra, chỉ trong một hành động chớp nhoáng đó, trong bàn tay của y đã nắm gọn một con mắt đầm đìa máu tươi.

Sau khi Tuyết-Hồn-Khách đã móc mất một con mắt phía trái của Thôi-Thiên-Hàn và nhìn chàng té lăn ra đất, hèn cất giọng sâu hiểm cười rằng :

— Đây là cảm thù, ta cho người một sự cảm thù... Vì, ta đã mang tình thương đến cho mọi người nhiều quá rồi...

Sau đó, y bước đến bên cạnh Thôi-Thiên-Hàn thò vào áo lấy ra một gói thuốc bột, rồi dờ bàn tay trái đang đè lên mắt của Thôi-Thiên-Hàn đắp thuốc ấy nhẹ nhàng vào trong lỗ mắt vừa bị móc và đang đầm đìa máu tươi !

Máu đã ngưng chảy. Sự đau đớn cũng không còn nữa !

Thôi-Thiên-Hàn mở to con mắt duy nhất còn lại, chiếu ngời hán sát khí. Chẳng không nói gì cả, nhưng tai mắt bỗng chuyển thành sắc hận thù.

Chàng cười lạnh lùng, nói :

— Người...

— Ta móc của người hết một con mắt !

Thôi-Thiên-Hàn cười lạnh lùng, rồi bước từng bước một thẳng về phía Tuyết-Hồn-Khách. Khi chàng bước tới trước mặt đối phương thì nụ cười của chàng càng trở nên lạnh lùng ghê sợ.

Tuyết-Hồn-Khách nhìn thấy thế, không khỏi bất rùng mình.

Bỗng nhiên Thôi-Thiên-Hàn cất tiếng cười to, rồi vụt thò tay mặt tới, nhắm ngay mắt phía mặt của Tuyết-Hồn-Khách chụp thẳng vào. Tuyết-Hồn-Khách không ngờ Thôi-Thiên-Hàn lại phản ứng cứng rắn như vậy... Nhưng, y cũng đã kịp thời vung tay ra chụp thẳng vào cánh tay mặt của Thôi-Thiên-Hàn.

Song, cánh tay y mới đưa lên một nửa, thì bỗng buông xuôi trở xuống, vì y cảm thấy trong người bất ngờ đau đớn khôn tả, và không còn đủ sức đưa cao cánh tay nữa.

Ngay lúc đó, thì y bỗng cảm thấy con mắt phía mặt của mình, đau nhói như bị dao đâm. Thế là nguyên trông mắt phía mặt của y, đã bị Thôi-Thiên-Hàn móc gọn vào tay.

Thôi-Thiên-Hàn liền cười nhạt, nói :

— Ăn miếng trả miếng, đây chẳng phải là bất công chứ ?

Tuyết-Hồn-Khách bỗng vui vẻ cười lên như cuồng dại. Y cười ngặt nghèo khác nào tìm được một kho tàng, nói :

— Tốt ! Tốt ! Thằng bé ngoan kia, ta phục người... Hahaha !

Thôi-Thiên-Hàn cũng bất giác cất tiếng cười như cuồng dại. Nhưng tiếng cười của chàng nghe lạnh lùng đến tàn khốc...

Tuyết-Hồn-Khách ngưng tiếng cười, cất giọng lạnh lùng nói :

— Thằng bé đen kia, người gọi là gì ?

— Thôi-Thiên-Hàn, cũng gọi là...

Sắc mặt của Tuyết-Hồn-Khách bỗng biến hẳn, quát lên rằng :

— Cái chi ? Người gọi là Thôi-Thiên-Hàn ? Người... gọi là Thôi-Thiên-Hàn ?

Trông thấy Tuyết-Hồn-Khách nghe qua tên mình thì lộ sắc kinh ngạc như vậy, nên Thôi-Thiên-Hàn không khỏi hoang mang lạnh lùng, hỏi :

— Như vậy có chi là lạ đâu ?

— Cái tên Thôi-Thiên-Hàn của người, đặt nghe thực quái lạ...

— Quái lạ ?

— Đúng thế, trong võ lâm, cũng có một người gọi là Thôi-Thiên-Hàn !

— Đúng thế, trong võ lâm, cũng có một người gọi là Thôi-Thiên-Hàn !

—Ồ, người ấy là ai ?

Tuyết-Hồn-Khách không đáp câu hỏi đó, trái lại, hỏi ngược lại rằng :

— Người cũng gọi là gì nữa ?

— Hắc-Lang ?

— Đúng thế, những người cùng ở Đông-Thôn với tôi, đều gọi tôi như thế. Bởi vì cá tính tôi dữ như sói, mà tôi lại đen, cho nên tôi gọi là Hắc-Lang !

— Tên rất đẹp, biệt hiệu cũng rất đẹp, nhưng giờ đây phải thay đổi biệt hiệu lại một tí, gọi là «Độc-Nhãn Hắc-Lan» !

Thôi-Thiên-Hàn cười nhạt, nói :

— Còn ông là ai ?

— Ta là Tuyết-Hồn-Khách ! Thằng bé kia, chẳng phải vừa rồi ta đã có nói hay sao ? Trong võ lâm cũng có một người gọi là Thôi-Thiên-Hàn !

— Đúng thế chứ ?

— Trong võ lâm, ai trông thấy người ấy cũng phải tán thưởng. Võ công của hắn hết sức cao. Nhân vật giang hồ tặng cho hắn một cái biệt hiệu, gọi là «Phong-Trần Cuồng-Khách». Nhưng, mấy mươi năm về trước, hắn bỗng dưng mất tích !

— Võ công của ông cao lắm chứ ?

— Cũng không thấp !

— Nếu so với Phong-Trần Cuồng-Khách thì sao ?

— Thì chẳng khác nào một con đom đóm sánh với mặt trăng ! Thôi-Thiên-Hàn lại hỏi :

— Tên tôi trùng với tên của Phong-Trần Cuồng-Khách, thì có chi đáng cho ông phải lấy làm lạ ?

— Vì đây là những sự bất ngờ có nhiều chỗ lạ lắm !

Khóe miệng của Thôi-Thiên-Hàn bỗng lộ lên một nụ cười lạnh

lòng. Tuyết-Hồn-Khách hỏi rằng :

— Nơi đây là đâu thế ?

— Trong lòng mộ... !

Sau đó, Thôi-Thiên-Hàn bèn đem mọi việc kể lại cho y nghe qua một lượt. Tuyết-Hồn-Khách nghe xong, liền cười lạnh lòng nói :

— Đây quả là ý trời... Ta đưa ra tình thương, nhưng lấy lại là thù hận ... Ha ha....

Y lại cất tiếng cười như cuồng dại. Tiếng cười của y thực hung ác, ai nghe cũng không khỏi rợn người.

Thôi-Thiên-Hàn cười nhạt nói :

— Ông cười chi thế ?

Tuyết-Hồn-Khách im ngay tiếng cười nói :

— Thăng bé đen kìa, giờ đây ta đã hiểu rồi, có phải người muốn học võ công hay không ?

— Đúng thế, tôi muốn học võ công, tôi muốn gieo rắc mối hận cho người khác !

Tuyết-Hồn-Khách cất tiếng cười ha hả thực to. Y rất đắc ý, vì y móc mắt của Thôi-Thiên-Hàn một con mắt, đã nung nóng lại nỗi hận thù mà chàng đã chôn chặt trong đáy lòng !

Tình thương và căm hận đều nằm sẵn trong lòng của mọi người, khi một người ở vào hoàn cảnh tốt đẹp, thì tình thương sẽ sống mạnh. Trái lại, gặp phải hoàn cảnh bất lợi, thì nỗi hận thù sẽ dậy lên. Sự quật khởi của lòng căm thù, đáng sợ gấp trăm nghìn lần, so với sự quật khởi của tình thương.

Tuyết-Hồn-Khách ngưng tiếng cười, đưa mắt chú ý nhìn Thôi-Thiên-Hàn một lượt, nói :

— Tốt lắm ! Nhưng, trước khi ta dạy võ công cho người, người phải hứa với ta hai việc !

— Tôi bằng lòng !

— Việc thứ nhất, là người phải đi giết một cô gái, vì ta đã hiến dâng nguyên vẹn tình thương trong đời ta cho nàng, thế mà, nàng trả lại cho ta bằng một mối hận thù !

— Ông cứ nói thẳng nàng tên gọi là gì ?

— Nàng là Mễ-Hồn-Cung công chúa, tức Huyết-Yêu Thích-Thiết-Hoa. Người con gái này nếu không nhờ ta cứu, thì... hừ, nàng làm thế nào sống được đến ngày hôm nay ? Nàng bị người ta dùng gươm đâm

vào bả vai, nằm ngất lịm trên sườn núi cao, ta đi ngang qua gặp được và cứu sống nàng. Thế mà nàng không biết ơn, lại có sự toan tính riêng tư : nàng đã yêu ta ! Ta vốn chẳng hề dám có ý nghĩ cầu xin tình yêu, vì hiện nay ta đã là người sắp năm mươi tuổi. Nhưng, nàng lại bảo nàng yêu ta, và cuối cùng ta đã không cảm lòng được... !

Thôi-Thiên-Hàn hỏi rằng :

— Cô ấy đã bị ai gây thương tích ?

— Việc đó, ta đã nhiều lần hỏi nàng, nhưng nàng nhất định không tiết lộ. Ta đã truyền dạy hết cho nàng tất cả võ công của ta đã học. Thế mà, mười năm trước đây người con gái gọi là Thích-Thiết-Hoa ấy đã đột nhiên bỏ ta ra đi. Lúc đầu ta cũng không lưu ý, nhưng đến ngày hôm sau, bỗng ta phát giác nửa phần trên của bộ sách « Huyền-Hoàng-Lục » rất quý giá, cũng bị mất luôn !

— Cô ấy đã trộm mang đi ?

— Lễ tất nhiên ! Về sau ta mới hiểu được, Thích-Thiết-Hoa đã vì nửa bộ sách Huyền-Hoàng-Lục đó nên mới yêu ta. Ta hết sức căm tức, nên liền xuống núi đi tìm nàng !

— Ông có tìm được không ?

— Không ! Suốt mười năm nay bặt vô âm-tín, mãi đến một năm trước đây, trong giới giang hồ bỗng xuất hiện một tổ chức rất huyền bí, lấy tên là Mễ-Hồn-Cung, mà vị bang chủ chính là Thích-Thiết-Hoa. Nàng lại lấy biệt hiệu là Huyết-Yêu. Tổ chức này, quả đúng với cái tên Mễ-Hồn-Cung của nó, vì ta tìm suốt một năm, mà vẫn không tìm được sào huyệt của nó ở đâu cả... !

— Thích-Thiết-Hoa ngay lúc đầu đã biết ông có phần trên của bộ Huyền-Hoàng-Lục chẳng ?

— Đúng thế, nàng đã hiểu được việc ấy !

— Còn nửa phần dưới của bộ Huyền-Hoàng-Lục nằm trong tay ai ?

— Ta không hiểu, ta chỉ được nửa bộ kỳ thư ấy, trong một trường hợp bất ngờ. Nhưng, trong nửa bộ sách đó, đều ghi chép những môn võ học cao thâm tuyệt luân. Ta đã tốn hao công phu ba bốn năm, mà vẫn chưa nghiên cứu tìm hiểu được phần kỳ bí của nó !

— Thế tại sao ông lại bị người ta chôn sống như vậy ?

— Việc này, chính ta cũng không hiểu nổi ! Vào ngày hôm qua, ta bất ngờ gặp một người đeo mặt nạ bạc, bảo là tìm ta để thanh toán mối hận cũ. Bình sinh ta chẳng không hề quen biết với người mặt bạc ấy,

nên lấy làm tức giận, bèn đánh võ lực đánh nhau. Nhưng, võ công của đối phương hết sức cao cường, ta chẳng những bị thương, mà đồng thời, cũng bị đối phương khóa hết huyết đạo, dùng rương sắt chôn sống ta!

— Có thể người ấy là Thích-Thiết-Hoa chăng?

— Rất có thể!

— Điều kiện thứ nhất, để ông dạy võ công cho tôi, là buộc tôi phải đi giết Thích-Thiết-Hoa?

— Đúng thế! Ta đưa ra tình thương, nàng lại trả ta hận thù, ta đã cứu sinh mạng cho nàng, vậy cũng tất có một ngày người giúp ta đi kết thúc sinh mạng của nàng!

— Nhưng, ông đã không đủ sức đối phó với cô ấy, vậy hưởng hồ chi tôi?

— Người có thể tâm danh sư đề học hỏi thêm.

Thôi-Thiên-Hàn gật đầu, nói:

— Còn điều kiện thứ hai, là bảo tôi phải đi điều tra, xem người mặt bạc ấy là ai?

— Đúng thế, nếu ta không nhờ người cứu ta, bằng cách đá ta một đá, để giải trừ các huyết đạo bị người ấy đã khóa cứng, thì ta đã chết từ lâu rồi. Vậy, ta muốn người giúp ta trả mối thù ấy!

Y dừng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp rằng:

— Giờ người hãy ngồi yên xuống, để ta xem kinh mạch của người trước đã.

Thôi-Thiên-Hàn ngồi yên. Tuyết-Hồn-Khách bước đến bên cạnh chàng, đưa tay đề lên hai đại huyết, « hoa cái » và « mạng môn ». Bỗng nhiên, Tuyết-Hồn-Khách buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng, rồi buông xuôi hai tay xuống, đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn dăm dăm vào mặt của Thôi-Thiên-Hàn!

Thôi-Thiên-Hàn kinh ngạc nhìn trở lại y, nói:

— Việc chi thế?

Tuyết-Hồn-Khách tựa hồ không tin đôi bàn tay của mình, nên lại thò tay đề lên hai huyết đạo vừa rồi của Thôi-Thiên-Hàn một lần nữa. Y thầm nghĩ: « Đúng thế! hoàn toàn đúng thế »!

Y cất tiếng cười lạnh nhạt, rồi lại nghĩ tiếp: « Thật tình tình mạch của nó đã chứa sẵn một nội lực dồi dào vô kể, vậy chỉ cần đánh thông được sinh tử huyền quan, để nội lực xuyên thiên địa chi kiều, lan ra

vô công, thì khắp chốn giang hồ, thực chẳng có ai là địch với nó cả! »

Tuyết-Hồn-Khách đoán hiểu, mẫu thân của chàng chắc chắn là một đệ nhân trong chốn võ lâm. Nghĩ thế nên y bèn hỏi rằng:

— Mẫu thân của người là ai?

— Tôi không hiểu?

— Bà ấy đã dạy cho người môn chi chưa?

— Chưa dạy chi cả!

— Thực đấy chứ?

HỒI THỨ BA

MỘT QUÂN CỜ

— Tôi không gạt ông đâu... Ồ, nhưng kể từ khi tôi bắt đầu hiểu biết thì mỗi buổi sáng, mẹ tôi bảo tôi ngồi hai tiếng đồng hồ, rồi dạy tôi một số thiệu để làm theo, suốt mười ba năm qua không hề gián đoạn. Hơn nữa, sau mỗi lần ngồi như vậy, bà lại nấu cho một chén thuốc hết sức khó uống, bảo tôi phải uống vào.

Tuyết-Hồn-Khách nghĩ thầm rằng: « Đúng rồi, mẫu thân của nó là một đệ nhân trong chốn giang hồ, điều ấy không còn chi nghi ngờ nữa. Bà ta muốn đào tạo Thôi-Thiên-Hàn thành một nhân vật kỳ tuyệt trong võ lâm, song giữ kín không cho Thôi-Thiên-Hàn biết. Nhưng, tại sao bà ta lại không dùng công lực để đánh thông « Sinh tử huyền quan » của Thôi-Thiên-Hàn, để cho nội lực xuyên qua « Thiên địa chi kiều », phát huy tác dụng? Việc ấy, dường như có một dụng ý sâu xa, nhưng thực ra khiến người ta khó hiểu... »

« Thôi-Thiên-Hàn lại trùng tên với Phong-Trần Cường-Khách, một con người mà ai nghe đến cũng phải khiếp sợ, đây chắc chắn không phải ngẫu nhiên. Cũng như trường hợp nội lực của chàng dồi dào tột bậc như đã thấy, cũng chắc chắn không phải là một chuyện tầm thường! »

Tuyết-Hồn-Khách nghĩ đến đây, liền nói:

— Giờ đây, ta muốn người đi làm thêm một việc!

— Việc chi?

— Tìm một người, người ấy gọi Cường-Hiệp. Đối với việc giang hồ,

Trần Cường-Khách !

— Được !

— Hơn nữa, ta có thể đoán rằng, mẫu thân của người không phải do người đã vô tình sát hại !

Thôi-Thiên-Hàn không khỏi giật mình, biến sắc mặt, nhìn Tuyết-Hồn-Khách nói :

— Ông nói sao ?

— Ta bảo mẫu thân của người không phải do chính người ngộ sát, vì mẫu thân người võ công hết sức cao cường, trong chốn giang hồ khó tìm được tay đối địch, vậy chất độc của loài nấm thì nào có thể giết chết bà ta được ? Nhưng, việc này chắc hẳn rồi cũng có một ngày phơi ra ánh sáng. Thôi, giờ thì người hãy ngồi yên xuống, để ta đánh thông « Sinh tử huyền quan », cho người đã !

Thôi-Thiên-Hàn hết sức ngỡ vực, vì mẫu thân của chàng, có đúng là không phải do chàng ngộ sát hay không ? Nhưng giờ đây, chàng không muốn nghĩ ngợi nhiều, vì dù sao việc đang chờ đợi chàng làm còn nhiều lắm.

Tuyết-Hồn-Khách đưa tay mặt ra đề lên « Thiên linh cái » của Thôi-Thiên-Hàn, còn tay trái nắm chặt lấy « Khí hải huyết » của chàng.

Liền đó, Thôi-Thiên-Hàn bỗng cảm thấy có hai luồng hơi nóng, từ trên và dưới chạy dần lại... Chàng cảm thấy hết sức khó chịu, và cuối cùng lịm đi !

.....

Chàng biết thời gian đã qua trôi bao lâu, khi chàng tỉnh lại mở mắt ra nhìn, trông thấy Tuyết-Hồn-Khách sắc mặt đã tái nhợt, ngồi bẹp xuống đất !

Tuyết-Hồn-Khách trông thấy Thôi-Thiên-Hàn đã đứng lên bên nói :

— Thăng bé đen kia...

— Thừa sư phụ...

Gọi xong một tiếng sư phụ, Thôi-Thiên-Hàn liền quì lạy sát đất !

Tuyết-Hồn-Khách biến sắc mặt, quát rằng :

— Thăng bé đen... Người, người sao dám gọi ta là sư phụ ?

— Tại sao không... ?

— Thăng bé kia, người... là ân nhân cứu tử cho ta, nên ta đáp đền một phần nào ơn to ấy thôi. Vậy nếu người không đứng lên

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy y cuống quít đến gần như nói không nên lời liền cười rằng :

— Được, nhưng như vậy giữa tôi và ông sẽ xem nhau như thế nào ?

— Là bạn thôi !

— Cũng được, công lực của tôi hiện có dùng được không ?

— Người cứ thử xem sẽ biết !

Nói đến đây, Tuyết-Hồn-Khách đưa tay chỉ về phía chiếc rương sắt nói tiếp :

— Người bước lui ra sau ba trượng, rồi vận dụng toàn lực đánh ra một chưởng xem sao ?

Thôi-Thiên-Hàn gật đầu và làm y như lời. Chàng vận dụng hết chân lực trong người, rồi nhắm ngay chiếc rương sắt, vung chưởng đánh ra nghe một tiếng vút !

« Ầm » ! Sau một tiếng nổ to, tức thì mảnh sắt vụn bắn đi tứ phía, chiếc rương sắt đã bị Thôi-Thiên-Hàn đánh một chưởng nát tan ! Thôi-Thiên-Hàn không khỏi sùng sốt, Tuyết-Hồn-Khách cũng đứng trơ người !

Sự thực ấy, đã làm cho mọi người chẳng dám tin ở đôi mắt của mình.

Tuyết-Hồn-Khách chỉ đoán là Thôi-Thiên-Hàn sẽ đánh bẹp chiếc rương sắt ấy thôi. Thế mà không ngờ nội lực của chàng lại vượt ra ngoài sức tưởng tượng của ông ta xa quá !

Trên khóe miệng của Tuyết-Hồn-Khách, hiện lên một nụ cười, nói :

— Nội lực của người, đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của ta !

Này thăng bé đen kia, với công lực của người hiện giờ tất cả nhân vật giang hồ, chưa có mấy ai đối kháng nổi với người đâu.

Y ngừng lại trong giây lát, rồi như sực nhớ ra điều gì, nói :

— Với tài nghệ của người hiện giờ, thì ta có thể yên lòng trao vật này cho người !

— Vật chi thế ?

Tuyết-Hồn-Khách không trả lời thăng câu hỏi, mà thủ tay vào áo tìm tới một lúc thực lâu, mới lấy ra một quân cờ làm bằng hồng ngọc, trao cho Thôi-Thiên-Hàn nói :

— Thăng bé đen, giờ đây ta hết sức thận trọng giao quan cờ này

vô gia trong vô lâm. Nếu để cho nhân vật vô lâm thay được, tại sẽ bị họ ra tay tranh đoạt. Quân cờ này, ta đã nhận từ nơi một người đang hấp hối. Trước khi chết, người ấy đã mong mỏi ta cố gắng bảo tồn lấy nó. Giờ đây, ta trao cho người chớ để bị thất lạc!

Thôi-Thiên-Hàn nhận lấy quân cờ, rồi nói:

— Ông biết đánh cờ tướng à?

— Lẽ tất nhiên là biết, nhưng không giỏi thôi. Tại sao người lại hỏi như vậy?

— Vì tôi đã nhớ lại mẫu thân tôi lúc sinh tiền, ngoài thì giờ tĩnh tọa, bà thường bảo tôi đánh cờ với bà, mỗi ngày ba tiếng đồng hồ!

— Ờ! Nhưng để làm gì?

— Tôi cũng không hiểu. Mẫu thân tôi cao cờ lắm. Nhưng về sau, tôi có thể chỉ trong vòng mười nước, là vây cứng quân của mẹ tôi rồi. Và cuối cùng tôi phải chấp mẫu thân tôi cả xa, pháo, mã!

Tuyệt-Hồn-Khách khẽ giật mình, vì ông ta có thể đoán ra rằng, mẫu thân của Thôi-Thiên-Hàn ngoại trừ là một người có võ công tuyệt thế, còn lại là một người đàn bà rất thần bí nữa!

Bà ta vốn có ý đào tạo Thôi-Thiên-Hàn thành một bậc kỳ tài trong vô lâm, nhưng không đánh thông « sinh tử huyền quan » của chàng, khiến nội lực vẫn ngưng đọng tại « Thất tinh tinh mạch ». Hơn nữa, bà ta lại không hề cho Thôi-Thiên-Hàn biết ý định của mình!

Vậy, thâm ý của bà ta là gì? Đây thật là một điều bí mật!

Mỗi ngày bà ta lại bắt Thôi-Thiên-Hàn đánh cờ với mình ba tiếng đồng hồ, luyện cho nghệ thuật cờ tướng của Thôi-Thiên-Hàn đạt đến mức tinh thâm, tất cũng có một thâm ý sâu xa!

Sau khi Thôi-Thiên-Hàn nhận lấy quân cờ, liền lật quân cờ ấy lên xem, thì trông thấy đó là một con tượng. Chàng ngạc nhiên hỏi:

— Trong một bộ cờ gồm có ba mươi hai con, thế tại sao ông chỉ có một con thôi?

— Đúng thế, một bộ gồm có ba mươi hai quân. Nhưng, riêng việc dùng thứ hồng ngọc quý giá này để làm quân cờ, đã là một việc hi hữu. Kỳ dư bao nhiêu quân khác đã lọt vào tay ai, thực ta cũng không rõ lắm. Song, việc này có thể về sau người sẽ hiểu được!

Thôi-Thiên-Hàn lạnh lùng hỏi rằng:

— Theo ông, thì mẫu thân tôi đã bị người ta đầu độc giết chết?

— Một trăm phần trăm là thế!

— Nhưng tại sao người ta lại sát hại mẫu thân tôi để làm gì?

— Làm sao ta biết được!

— Như thế, theo ông thì trong chốn giang hồ, kẻ nào chuyên sử dụng chất độc?

— Chỉ có Sách-Mệnh Độc-Quân!

Thôi-Thiên-Hàn là một con người rất thông minh, nên vừa nghe qua như vậy, liền hiểu ngay mẫu thân của mình là một người võ nghệ cao thâm. Mỗi ngày bà đã bảo chàng phải ngồi yên, chính là để luyện nội công cho chàng đó!

Chất độc của loài nằm trên núi, không thể sát hại được mẫu thân chàng. Vậy, chàng phải đi tìm Sách-Mệnh Độc-Quân!

Nghi thế, nên chàng liền cười nhạt, nói:

— Giờ đây chúng ta có thể đi rồi chứ?

— Người có thể, nhưng ta chưa thể!

— Tại sao thế?

— Công lực của ta hiện giờ đã mất tất cả, nếu không nhờ người giải trừ huyết đạo cho ta, thì ta đã chết từ lâu rồi. Hơn nữa, ta đã dùng bao nhiêu nội lực còn lại, đánh thông huyết mạch cho người, nên nhiều nhất là ta chỉ còn có thể sống thêm năm ba năm nữa thôi. Vậy, người đi đi, cứ để ta ở yên tại đây. Ờ, trước khi người đi, hãy đợi ta truyền dạy cho người đường « Tuyệt hồn chương », là môn võ học tuyệt kỹ trong đời ta. Đường chương này chỉ có ba thế, nhưng nếu người sử dụng, thì uy lực tất sẽ mạnh hơn ta chẳng biết gấp mấy lần!

Qua ngày hôm sau, Thôi-Thiên-Hàn đã rời khỏi gian nhà đá dưới lòng mộ, mang theo trong lòng bao nhiêu sự căm hờn, dần bước vào con đường giang hồ đầy nguy hiểm.

Giờ đây trong đầu óc chàng đang có bao nghi vấn. Việc mẹ chàng bị người ta ngầm sát hại, đã là một việc không thể phủ nhận được nữa. Nhưng, tại sao mẹ chàng lại bị người ta sát hại như thế?

Đối với việc này, chàng không thể không tìm hiểu cho rõ mọi lẽ thật hư. Chàng phải tìm đến Cuồng-Hiệp, đồng thời, cũng phải tìm hiểu xem « Người Mặt Bạc » là ai?

Thích-Thiết-Hoa, một yêu nữ khét tiếng, lại là một cô gái như thế nào, mà đã hại Tuyệt-Hồn-Khách?

Song, trong bốn việc ấy, chàng phải làm việc nào trước tiên? Phải,

chàng nên đi tìm Sách-Mệnh Độc-Quần trước đã !

Tuy chàng không thể quả quyết mẫu thân mình là do Sách-Mệnh Độc-Quần sát hại, nhưng, tìm ngay đến ông ta, vẫn không phải là một việc làm vô ích hay lạc hướng ?

Nhưng, Sách-Mệnh Độc-Quần lại ở nơi nào ? Chàng hoàn toàn không hiểu được. Vậy, chỉ có cách đến Trung-Nguyên để thăm dò thôi.

Nghĩ thế, nên chàng liền lao mình bay vút đi, vượt qua bãi sa mạc, tiến ra khỏi Lang-Cốc, bắt đầu dẫn thân vào cuộc sống giang hồ đầy nguy hiểm.

Một hôm, trong khi Thôi-Thiên-Hàn đang đi qua một cánh rừng, thì bỗng nghe có tiếng gào thảm thiết xé không gian vọng lại !

Tiếng gào ấy ai nghe đến cũng phải rợn người, khiến Thôi-Thiên-Hàn không khỏi kinh ngạc, nên nhanh nhẹ nhắm ngay phía tiếng gào vừa phát ra chạy vút tới.

Đến nơi, chàng ngược mắt lên nhìn, thì trông thấy giữa rừng có một gian nhà đá đứng sừng, cửa chỉ khép hờ. Thôi-Thiên-Hàn thăm nghĩ :

-- Có lẽ nơi đây đã xảy ra việc chi rồi chăng ?

Nghĩ thế, nên chàng liền bước thẳng vào đại sảnh của ngôi nhà ấy. Nhưng, khi mới vừa bước đến nơi, thì chàng không khỏi giật bắn người !

Vì, chàng trông thấy trong gian đại sảnh ấy, có một lão già tuổi độ ngũ tuần đang nằm lẩn ngất lịm trên đất, sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng !

Thôi-Thiên-Hàn thò tay sờ lên người lão ta thì thấy người lão còn nóng. Chàng tự hỏi : Ai đã giết lão già này... ?

Nhưng, liền đó chàng gượng cười, rồi lại có ý nghĩ rằng : Việc chém giết trong giang hồ, xảy ra không ngớt. Vậy, việc này có dính dấp chi đến ta, mà ta can thiệp vào vô ích ?

Nghĩ thế, nên chàng liền bước ra khỏi ngôi nhà đi và men theo đường cũ định đi ra khỏi khu rừng. Nhưng, Thôi-Thiên-Hàn vừa đi ra đến cửa, thì suýt nữa đã đụng thẳng vào người của một bóng đen đang từ ngoài lướt vào !

Thôi-Thiên-Hàn sững sốt, đưa mắt nhìn kỹ thì thấy đó là một cô gái áo trắng, đang hơi hải chạy thẳng vào nhà. Nhưng, Thôi-Thiên-Hàn lại nghĩ rằng : Ta bỏ đi thôi, để ý đến chuyện ấy làm gì !

Song, chàng mới vừa bước đi được ngoài mười bước, thì bỗng dừng chân đứng lại. Chàng thấy không thể bỏ đi được, vì tại sao cô

gái áo trắng này, lại xuất hiện đột ngột ở nơi đây ?

Ý nghĩ của chàng chưa dứt, thì bỗng nghe một tiếng quát to xé không gian truyền lại. Đồng thời cô gái áo trắng ấy đã nhanh như một luồng điện xẹt, từ xa lao đến và vung tay lên, tức thì, một ánh sáng ngời, đã chém thẳng vào mặt của Thôi-Thiên-Hàn !

Thôi-Thiên-Hàn không ngờ cô gái ấy lại bất thần tấn công mình như vậy, nên giận dữ vung tay mặt quét ra, rồi nhảy lui ra sau ba trượng, cất tiếng quát rằng :

-- Người... làm chi thế ?

Luồng chưởng lực của Thôi-Thiên-Hàn hết sức mạnh mẽ, nên đã hất bắn cô gái áo trắng lui ra sau mấy bước, mới cố gượng chân đứng vững lại được !

Thôi-Thiên-Hàn đưa tay mắt lạnh lùng quét về phía đối phương, trông thấy cô gái áo trắng tuy diện mạo xinh đẹp như hoa, nhưng đang hiện lên một làn sát khí trông hết sức rùng rợn.

Thôi-Thiên-Hàn bất giác thối lui một bước, nói :

-- Cô... Tại sao cô lại tấn công tôi ?

Đôi môi của cô gái áo trắng khẽ lay động mấy lượt, mới gằn giọng quát rằng :

-- Tặc tử ! Cha ta có thù oán chi với người, mà người... lại đang tìm cách hại cha ta ? Vậy ta đòi mạng với người đây !

Cô nói chưa dứt, thì nàng lại lao thẳng về phía Thôi-Thiên-Hàn, vung trường kiếm lên, dùng thế "Phong bình lãng tịch" nhắm đâm thẳng vào bụng của Thôi-Thiên-Hàn !

Thế kiếm của nàng đánh ra, thật nhanh nhẹn đến nỗi trông thấy cũng khó lòng kịp. Thôi-Thiên-Hàn bất giác lùi tránh khỏi, rồi vung chưởng mặt lên phản công trả lại, đồng thời quát rằng :

-- Cô nương chậm tay, ngót tới nơi rồi !

Cô gái áo trắng nào chịu dừng tay, thanh trường kiếm không ngớt lao vào vung, chỉ trong chớp mắt, đã công ba lượt ba thế kiếm, đẩy lui Thôi-Thiên-Hàn ra sau ngoài mười bước !

Vì thế, chàng không khỏi giận dữ, gằn lời rằng :

-- Có được không chịu nghe lời tôi hay sao ?

Cô gái áo trắng vẫn không trả lời, vung kiếm tấn công tới tấp. Thái độ ấy, đã làm cho Thôi-thiên-Hàn giận điên, vung chưởng quét thẳng ra nghe một tiếng vút, đồng thời, tay trái dùng thế "Hồn đoạn vu sơn"

tao mình tới giăng thẳng về phía đối phương.

Một tiếng « hự » khô khan vang lên !

Thế là luồng chưởng lực của Thôi-thiên-Hàn, đã hất bắn cô gái ra sau. Nàng vạ lên một tiếng, há chiếc miệng anh đào bé nhỏ, nhả ra một búng máu tươi, rồi ngã xuống đất !

Thôi-Thiên-Hàn không khỏi giật mình !

Thốt nhiên, lại có một tiếng cười lạnh lùng xé không gian vọng lại. Chàng quay mặt ngó về phía sau, thì đã trông thấy ba cô gái mặc áo đỏ, đứng sừng tại sau lưng mình từ lúc nào !

Cô gái đứng trước, cười nhạt, nói :

— Các hạ đã giết chết phụ thân của người ta, rồi lại đánh trọng thương cô nương này, như thế là quấy lắm...!

Thôi-Thiên-Hàn mỉm cười. Nụ cười của chàng có vẻ hung tợn đầy ngang bướng, nụ cười ấy khác hẳn với mọi người, tựa hồ có ít nhiều nét man rợ và thú tính !

Nụ cười ấy lại chứa cả một luồng sát khí. Chàng xoay người lại, rồi đi thẳng về phía ba cô gái áo đỏ, nói :

— Ba vị là ai ?... Tại sao các cô lại biết tôi giết chết phụ thân của cô nương này ?

Cô gái đứng giữa như vừa tỉnh cơn mộng, cười nhạt đáp :

— Chúng tôi thấy anh từ trong ngôi nhà ấy chạy ra...

— Chỉ có thế mà dám đoán là tôi à ?

— Đúng thế !

Thôi-Thiên-Hàn cười nói :

— Ba vị là ai thế ? Nói mau !

Tiếng quát của chàng như có một uy lực vô song, khiến cô gái áo đỏ ấy không khỏi giật mình, buột miệng nói :

— Mẹ...

— Mẹ-Hồn-Cung ?

— Đúng thế !

Thôi-Thiên-Hàn lao mình thoát đến sát ba cô gái, tay mặt từ từ đưa lên, quát rằng :

— Công chúa của các cô là Thích-Thiết-Hoa ?

HỒI THỨ TƯ

NGHI-VẤN

— Đúng thế !

— Cô ấy hiện giờ ở đâu ?

Ba cô gái áo đỏ nghe hỏi không khỏi kinh ngạc. Họ nhìn thấy tia mắt đầy sát khí phát ra từ con mắt độc nhất của Thôi-Thiên-Hàn, không khỏi bất rùng mình, nói :

— Anh muốn tìm cô ấy ?

— Không tìm cô ấy thì hỏi các cô làm gì ?

— Hiện đang ở trong cung chúng tôi !

— Cung của các cô ở nơi nào ?

— Xin tha lỗi, về chỗ không thể nói rõ ra được !

Thôi-Thiên-Hàn bỗng nổi lên một ý nghĩ, diệt trừ đối phương. Chàng phải giết chết hai người trong số ba cô gái áo đỏ này, để Thích-Thiết-Hoa tự đến tìm chàng !

Nghĩ thế đến chàng liền cười sâu hiểm, nói :

— Các cô không nói, vậy định tìm cái chết à ?

— Thấy ra cũng chưa hẳn... !

Tiếng « hẳn » mới vừa thốt ra khỏi miệng, thì Thôi-Thiên-Hàn đã quát to một tiếng, rồi vọt người bay lên, tấn công liên tiếp ba chưởng.

Lúc ấy, Thôi-Thiên-Hàn đã có ý giết chết đối phương, nên đã vận dụng toàn thể chân lực trong người đánh ra ba chưởng ấy.

Ba cô gái áo đỏ là môn hạ của Mẹ-Hồn-Cung, một tổ chức khét tiếng trong giới giang hồ, tất nhiên võ công không phải kém, nên chỉ mới thấy bóng đỏ chớp chờn, là ba cô gái ấy cũng đã đánh ra ba chưởng đối kháng lại ngay.

Ba cô gái áo đỏ hành động nhanh nhẹn vô cùng. Thấy thế Thôi-Thiên-Hàn liền quát to một tiếng lớn, rồi đôi chưởng vung lên đánh ra một lượt hai thế « Hồn đoạn vu sơn » và « Hồn phách xuất khiếu » hết sức lợi hại...

Tiếp theo đó là hai tiếng gào thảm thiết ! Đồng thời, hai cái bóng đỏ đã ngã lộn ngay ra đất, miệng trào máu tươi, chết liền tức khắc !

Cô gái áo đỏ lên tiếng nói với chàng vừa rồi, thấy thế không khỏi sợ hãi, vội vòng thối lui liên tiếp. Thôi-Thiên-Hàn quát rằng :

— Hãy về nói lại với Thích-Thiết-Hoa, trong vòng một tháng nữa, thì Độc Nhân Hắc-Lang ta, sẽ đến đập nát Mê-Hồn-Cung của cô ấy đó !

Cô gái áo đỏ trợn mắt lườm Thôi-Thiên-Hàn một lượt, nói :

— Bàn cung tất sẽ có người tìm đến để thanh toán món nợ này với người !

Nói dứt lời, cô gái ấy cúi xuống ôm lấy hai xác chết của đồng bạn, rồi bỏ chạy bay, chỉ trong chớp lát là mất hút.

Thôi-Thiên-Hàn đưa mắt nhìn cô gái áo trắng đang nằm im trên đất, thầm nghĩ rằng : Thực không ngờ ta đã bị nghi oan là kẻ sát nhân..

Nghĩ đến đây, chàng tự trách sao mình lại can dự đến những chuyện không đâu như vậy làm gì. Nhưng sau một chập suy nghĩ, chàng thấy rằng mình cần phải giải bày rõ ràng với cô gái này. Nếu không, lại mang cái tội sát nhân, thì làm sao gọi rửa cho được ?

Nghĩ thế, nên chàng liền thò vào áo lấy ra một viên thuốc mà Tuyết-Hồn-Khách đã biếu cho chàng trước khi ra đi, nhét vào miệng cô gái áo trắng. Qua một lúc sau, cô gái áo trắng mới từ từ tỉnh lại. Nàng đưa mắt nhìn Thôi-Thiên-Hàn, giận dữ nói :

— Tài nghệ ta kém, vậy người hãy xuống tay giết ta đi !

— Tại sao tôi phải giết cô ?

— Cha ta có thù oán chi với người ?

— Ông ấy không phải do tôi giết chết !

— Vậy chờ ai giết ?

— Việc ấy tôi cũng không được biết cũng như cô. Nay cô nương, cô hãy nghĩ xem, tôi không hề quen biết chi với gia đình cô cả, vậy tôi giết cha cô để làm gì ?

Cô gái áo trắng nghĩ lại thấy cũng hữu lý. Vì gia đình mình thông hề quen biết với con người đen đưa một mặt này, vậy làm chi có oán có thù, đến giết nhau được ? Vậy chắc hẳn kẻ đã giết cha nàng phải là một người khác !

Bởi thế nàng mỉm cười có vẻ hối hận, nói :

— Như vậy, tôi đã nghi oan cho anh rồi ?

— Đây là biểu lăm thối !

Chàng ngưng lại trong giây lát, rồi nói tiếp :

— Cha cô là ai ? Bình nhật có oán thù với người nào ?

— Cha tôi là Bích-Kiểm Thần-Quân Bạch-Nhất-Phi. Theo tôi nghĩ, thì ông chẳng có một kẻ thù nào trong giới giang hồ cả !

— Không có kẻ thù, thì tại sao lại có người giết ông ấy ?

— Tôi không hiểu được !

Thôi-Thiên-Hàn suy nghĩ một lúc, rồi nói :

— Bình nhật ông ấy thường giao thiệp với ai ? Hay là phụ thân cô có giữ một bảo vật chi không ?

— À, tôi nghĩ ra một việc rồi !

— Việc chi thế ?

Trong người của phụ thân tôi, có giữ hai quân cờ làm bằng hồng ngọc...

— Cái chi ? Hai quân cờ tướng ?

— Đúng thế, để tôi đi vào xem lại, coi có còn trong người phụ thân tôi chăng ?

Câu nói chưa dứt, thì nàng đã chạy bay vào nhà. Chẳng bao lâu, nàng lại quay trở ra. Thôi-Thiên-Hàn sốt ruột hỏi :

— Có còn trong người ông ấy không ?

— Mất cả rồi !

Thôi-Thiên-Hàn giật nảy mình, nói :

— Hai quân cờ tướng của phụ thân cô giữ, là hai quân cờ gì ?

— Hai quân sĩ đồ.

— Sĩ ?

— Đúng thế !

— Cha tôi bảo hai quân sĩ đồ ấy quý vô giá, nên bình thường ông vẫn mang theo người luôn !

— Phải rồi, chính người ấy đã vì hai quân cờ đồ mà giết chết cha cô. Bạch cô nương, cô hãy nhớ lại xem, trong võ lâm, còn có ai giữ những quân cờ bằng hồng ngọc đó nữa chăng ?

— Anh hỏi việc ấy có mục đích gì ?

— Không biết chừng toàn thể số người có giữ những quân cờ đó đều đã bị sát hại cả rồi !

— Để tôi nhớ xem...

Cô gái áo trắng cau đôi mày, suy nghĩ một lúc rồi nói :

— Dường như tôi có nghe phụ thân tôi nói một lần, là Ngọa-Long

Kiểm-Khách, trang chủ của Ngọa-Long-Trang ở ngoại ô thành Khai-Phong, và Sách-Mệnh Độc-Quân... cũng là bang chủ của Cô-Lâu-Bang, thấy đều có giữ !

— Cái chi ? Sách-Mệnh Độc-Quân cũng có giữ à ?

— Đấy chẳng qua là tôi được nghe phụ thân tôi nói lại, chứ sự thật có hay không, thì thực tôi chẳng được biết !

— Cô có hiểu những quân cờ bằng hồng ngọc ấy, có công dụng gì ?

— Tôi cũng không được hiểu.

— Như thế, chúng ta cùng đi tìm ba người ấy xem sao ? Trước nhất nên đi tìm ai ?

— Ngọa-Long-Trang gần hơn hết, vậy nên đến Ngọa-Long-Trang trước. Có phải anh nhận rằng, trong số những người có giữ quân cờ bằng hồng ngọc ấy, lại có một người muốn thu hết các quân cờ đó về cho mình, nên đã xuống tay giết chết người khác để cướp đoạt ?

— Việc ấy rất có thể ! Vậy xin phiền cô nương dẫn đường !

— Không thể được, tôi còn phải lo chôn cất phụ thân tôi trước, rồi mới có thể lên đường !

Liền đó, cô gái áo trắng hối hả lo chôn cất thi thể của Bích-Kiểm Thần-Quân. Chôn cất xong, cô gái áo trắng, cũng tức là Bạch-Dung ấy, quì trước mộ cha khóc lóc rất thương tâm. Một lúc sau, nàng mới cùng Thôi-Thiên-Hàn nhắm hướng thành Khai-Phong rảo bước !

Ngọa-Long Thôn nằm ở ngoài thành Khai-Phong ba dặm. Chỉ trong ngày hôm ấy, là Thôi-Thiên-Hàn và cô Bạch-Dung, đã đến Ngọa-Long-Trang.

Bên ngoài trang trại này, có bốn gã đàn ông to lớn, mặc đồ võ gọn gàng, nhưng người nào người nấy, đều có một sắc mặt buồn rầu ủ rũ !

Thôi-Thiên-Hàn vừa trông thấy thế, đoán biết chắc chắn trang-chủ Ngọa-Long-Trang, đã gặp chuyện bất trắc chi rồi. Bởi thế, chàng bước thẳng đến một gã đàn ông mặc đồ võ đó, hỏi rằng :

— Xin lỗi ông bạn, chẳng rõ quí trang chủ có nhà không ?

Gã đàn ông ấy nghe hỏi thế, thì không khỏi sửng sốt, :

— Ông muốn tìm trang chủ chúng tôi ?

— Đúng thế !

— Ông ấy chết rồi !

— Cái chi ? Chết rồi ? Ông ấy chết rồi ?

— Phải, mới vừa chết trước đây ba tiếng đồng hồ !

Thôi-Thiên-Hàn nghe thế hết sức kinh hãi. Chàng không ngờ Trang chủ Ngọa-Long-Trang chỉ lại vừa chết cách đây ba tiếng đồng hồ. Như thế là hung thủ đã tiến vào Ngọa-Long-Trang, giết chết Ngọa-Long Kiểm-Khách, trong khi chàng và Bạch-Dung đang lo an táng cho Bích-Kiểm Thần-Quân !

Chàng không khỏi bắt rùng mình, hỏi rằng :

— Cái chết của ông ấy, có một điểm đặc biệt nào không ?

— Việc đó tôi không được biết, đề tôi tìm con ông ấy đến, thì sẽ rõ. Ông hãy đứng đây đợi một tí !

Chẳng bao lâu sau, có một người tuổi độ ba mươi, ăn mặc theo phong cách, từ trong bước ra. Sau khi đôi bên đã hỏi và biết ý định nhau rồi, thì người thư sinh ấy liền nói :

— Cha tôi chết không hề tìm thấy một vết thương chi cả, nhưng lúc mặt có vẻ sợ hãi lắm. Việc đó thực tôi không làm sao hiểu được.

Thôi-Thiên-Hàn hỏi rằng :

— Nghe đâu lúc còn sinh tiền, lệnh tôn có giữ mấy quân cờ bằng hồng ngọc ?

— Đúng thế, tại sao ông được biết ?

— Chẳng hay mấy quân cờ bằng hồng ngọc của lệnh tôn giữ, là quân gì ?

— Là tướng !

— Tướng đó à ?

— Phải đấy !

Thôi-Thiên-Hàn không khỏi lấy làm lạ, vì trang chủ Ngọa-Long-Trang cũng giữ quân cờ đó. Trong khi đó Bích-Kiểm Thần-Quân cũng giữ hai con sĩ đó. Tại sao bao nhiêu người ấy, đều không có ai giữ quân cờ xanh ?

Xem ra, điều bí mật chung quanh những con cờ bằng hồng ngọc này, không phải là một vấn đề đơn giản !

Rời khỏi Ngọa-Long-Trang, tâm trạng của Thôi-Thiên-Hàn trở thành rất nặng nề. Vì, chàng không hiểu được mục đích của hung thủ, giết chết bao nhiêu người để cướp đi những quân cờ đó để làm gì ?

Bạch-Dung đưa đôi mắt nhìn chàng, rồi nói :

— Thôi tướng công đã tìm thấy việc chi chưa ?

Thôi-Thiên-Hàn lắc đầu, cất tiếng than rồi nói :

— Chưa tìm thấy chi cả, đợi dùng cơm tối xong, chúng ta đi tìm

bang chủ Cô-Lâu Bang xem sao đã !

Khi vào thành Khai-Phong, thì Thôi-Thiên-Hàn cảm thấy có nhiều hiện tượng rất lạ, là từng đoàn nhân vật võ lâm, tốp hai tốp ba, không ngớt kéo vào thành Khai-Phong tấp nập !

Bạch-Dung cũng trông thấy việc lạ ấy, nên buột miệng nói rằng :

— Thôi tướng công, tình hình có vẻ khác lạ lắm, tại sao nhân vật võ lâm lại kéo đến thành Khai-Phong đông đảo như thế này ?

— Phải đấy, đề chốc nữa chúng ta tìm người dò hỏi xem sao.

Liền đó họ lựa một tiêu lâu bước thẳng vào. Bên trong tiêu lâu chật ních nhân vật võ lâm. Thôi-Thiên-Hàn đưa mắt quét qua khắp mọi nơi, nhưng không thấy một người nào đáng ngờ.

Chàng và Bạch-Dung tìm đến một cái bàn trống, rồi cũng ngồi xuống. Lúc ấy trời đã đứng trưa. Dùng cơm xong, Thôi-Thiên-Hàn liền bước đến trước mặt một cụ già, tươi cười hỏi rằng :

— Thưa lão tiên bối...

Lão già ấy đưa mắt nhìn qua Thôi-Thiên-Hàn, lộ sắc ngạc nhiên nói :

— Có chuyện chi thế ?

— Xin hỏi lão tiên bối, trong thành Khai-Phong này, có việc chi mà các bạn đây đến đông như thế ?

— Ô ! Té ra thiếu hiệp không biết hay sao ? Đây là đại hội cờ tướng mỗi năm tổ chức một lần của Thiết-Kỳ-Bang !

Thôi-thiên-Hàn nghe thế không khỏi giật nảy mình. Vì ba tiếng « Thiết-Kỳ-Bang » từ miệng ông lão thốt ra, chẳng khác nào một tiếng sấm nổ trong óc chàng !

Thiết-Kỳ-Bang, nghe thực quái lạ làm sao. Việc mở một đại hội tranh tài cờ tướng, cũng là một việc làm hi hữu trong võ lâm.

Thôi-thiên-Hàn nghĩ ngợi rồi hỏi :

— Ai cũng có thể tham dự được chứ ?

— Phàm là nhân vật võ lâm, tinh thông cờ tướng, đều có thể tham gia được cả !

— Đánh cờ chẳng phải là một môn võ, thế tại sao bao nhiêu nhân vật võ lâm, lại chẳng ngại đường xá xa xôi ngàn dặm, tập hợp về đây tham gia đông đảo như vậy ?

— Có lẽ thiếu hiệp chưa hiểu, bang chủ Thiết-Kỳ-Bang, tức « Kỳ-Vương » có nghệ thuật chơi cờ tướng không ai thắng nổi. Bởi thế ông treo giải thưởng, nếu ai thắng được ông, thì sẽ biếu cho một màu

nhỏ « Hà-thủ-ô » tức một nghìn năm và một viên « Phích-độc châu ». Chỉ riêng một màu nhỏ « Hà thủ ô » loại sống trên một nghìn năm ấy, cũng đủ khiến cho bao nhiêu nhân vật võ lâm mê điên lên rồi. Vì nó có hiệu lực cải tử hoàn sinh, tăng gia nội lực...

— Vậy từ trước đến nay, chưa hề có ai thắng được ông ta sao ?

— Suốt mười năm qua, có thể nói chưa ai thắng được ông ta cả !

Thôi-thiên-Hàn cười dài nói :

— Đây thật là một chuyện lý thú vô cùng ! Vậy chẳng rõ bao giờ mới bắt đầu ?

— Sau giờ Ngọ ba khắc thì sẽ bắt đầu. Hiện đã sắp đến giờ rồi, lão phu cũng lên đường đây !

Mỗi đoạn, lão già đứng lên đi thẳng xuống lầu.

Thôi-thiên-Hàn bỗng cảm thấy phân vân nghi ngờ. Vì « Hà thủ ô » vật quý báu hiếm có trong võ lâm. Vậy bang chủ Thiết-Kỳ-Bang tại sao dám lấy « Hà thủ ô » để treo giải thưởng ?

Hoặc giả bang chủ Thiết-Kỳ-Bang, cũng có những quân cờ bằng hồng ngọc ? Lấy việc đánh cờ để tập hợp bạn bè, thực cũng là một việc quái lạ lùng !

Nếu ông ta cũng có những quân cờ bằng hồng ngọc, thì có thể ông ta là kẻ sát nhân, đã giết người để đoạt những quân cờ đó chăng ?

Nghĩ đến đây, Thôi-Thiên-Hàn thấy rằng mình cần phải tìm hiểu vấn đề này cho đến nơi đến chốn mới được. Bởi thế chàng đưa mắt nhìn Bạch-Dung nói :

— Chúng ta đi thôi !

Hai người cùng bước xuống lầu. Thôi-Thiên-Hàn hỏi người chủ hiệu rằng :

— Chúng tôi dùng tất cả bao nhiêu ?

— Thưa ngài, tất cả ba lượng bạc !

Thôi-Thiên-Hàn thò vào áo mò mẫm một lúc, nhưng vẫn không tìm ra một nén bạc nào, bèn lấy ra một viên dạ minh châu mang theo người đưa ra cho người chủ hiệu.

Loại dạ minh châu này, chàng đã mang theo người sáu viên. Chàng đã lấy được nó từ trong chiếc rương bạc dưới lòng mộ. Chàng hỏi người chủ hiệu :

— Như vậy đủ chưa ?

Người chủ tiệm xem qua, thì giật bắn người. Hân tựa hồ như không tin ở đôi mắt của mình. Đôi mắt hân không ngớt chớp lia, cánh tay mặt đang cầm viên dạ minh châu không ngớt run rẩy, cất tiếng kêu kinh hoàng rằng :

— Đây chính là dạ minh châu !

— Đúng thế !

— Thưa ngài, có phải ngài muốn mua cả cửa hiệu của chúng tôi không.

— Tôi không có ý như vậy. Ông có thể cho tôi biết nó đáng giá bao nhiêu tiền chăng ?

— Đây... là vật quý vô giá ! Thưa ngài... ngài bảo tôi đã nói thế nào cho được ?

Thôi-Thiên-Hàn cười nhạt nói :

— Nhưng...

Chàng lại cất tiếng cười lạnh lùng, mới tiếp rằng :

— Này, ông chủ hiệu, tôi hỏi thực ông, với viên dạ minh châu này, có thể gọi được mấy cô gái đến mua vui ?

Câu nói ấy của Thôi-Thiên-Hàn, đã làm cho sắc mặt của Bạch-Dung biến hẳn. Nàng thực không ngờ Thôi-Thiên-Hàn lại có thể nói một câu như vậy.

Trên khóe miệng của Thôi-Thiên-Hàn, hiện lên một nụ cười hung tợn và man rợ, nhưng lại có một ma lực mạnh mẽ !

— Nào chỉ có mấy cô gái ít ỏi như thế ? Nếu gọi tất cả kỹ nữ trong ba mươi sáu nhà chứa tại thành Khai-Phong này, vẫn chưa dùng hết được...

— Như thế, ông hãy gọi tất cả các cô ấy đến cho tôi !

Người chủ hiệu giật nảy mình, kinh hoàng nói lắp bắp rằng :

— Cái chi ? Gọi tất cả kỹ nữ trong ba mươi sáu nhà chứa ? Thưa ngài, họ có gần đến một nghìn người đấy... !

HỒI THỨ NĂM

TRANH GIẢI TƯỢNG - KỲ

Trên khóe miệng của Thôi-Thiên-Hàn thoáng hiện một nụ cười lạnh lùng. Nụ cười ấy lạnh lùng đến tàn khốc, nói :

— Càng đông càng tốt !

— Nhưng thưa ngài, cửa hiệu chúng tôi không đủ chỗ chứa !

— Như vậy, bảo bọn họ sắp hàng ngoài cửa được rồi. Trước hoàng hôn hôm nay, bảo các cô ấy tụ tập trước cửa hiệu của ông chờ đợi tôi !

— Thưa ngài xếp thành mấy hàng ?

— Tùy ông, đến chừng ấy nếu mọi việc làm không xong, hừ thì ông hãy xem chừng chiếc đầu của ông đấy !

Nói đoạn, chàng không đợi người chủ hiệu trả lời, bỏ đi thẳng ra ngoài cửa. Bạch-Dung cất giọng lạnh lùng nói :

— Thực vô liêm sỉ ?

Thôi-Thiên-Hàn nghe qua, sắc mặt hơi bửng đỏ, nhưng trên khóe miệng của chàng, vẫn giữ một nụ cười lạnh lùng đến ngạo nghễ, nói :

— Cô bảo ai thế ?

— Tôi nói anh !

— Tôi ?... tôi có chi là vô liêm sỉ ?

— Hừ ! Không ngờ anh lại là một hang đàn ông như thế !

— Hừ ! Mua vui thì có chi là không tốt ? Hơn nữa, việc ấy cũng không can chi đến cô cả !

Bạch-Dung giận đến run người, im lặng thật lâu không nói nên lời.

Thôi-Thiên-Hàn lại cất tiếng cười, chàng cười một cách hung-tợn. Vì chàng làm như thế này, tất sẽ chấn động cả thiên hạ, đồng thời, cũng gieo một hối hận cho người con gái !

Bạch-Dung gằn giọng nói :

— Anh là một con sói háo sắc !

— Không, tôi là Độc-Nhãn Hắc-Lang, tức con sói đen một mắt !

— Anh... hành động như vậy là lãng nhục tôi...!

Nàng suýt nữa khóc lên thành tiếng! Thôi-Thiên-Hàn thấy thế cười ha ha, nói:

— Bạch cô-nương, cô làm như vậy là không đúng. Vì, tôi là tôi, còn cô là cô, chúng ta không dính dấp chi với nhau cả! Ha ha, vậy đâu có ai lãng nhục cô? Cô chớ bận tâm làm gì cho mệt!

Tiếng nói vừa dứt, thì chàng rào bước đi ngay.

Bạch-Dung hết sức tức giận, thầm mắng trong lòng rằng: « Đồ vô liêm sỉ, háo sắc... Nhưng, tại sao ta lại thấy yêu chàng...? »

Thôi-Thiên-Hàn đang rào bước theo số người đi trước, tiến vào một cái thung lũng, và đến trước một dãy nhà cửa lâu đài.

Chàng thấy tại cổng có mười lão già ăn mặc gọn gàng, đứng thành hai hàng cung kính đón chào mọi người bước vào. Tại trên nóc tòa lâu đài tòng đường, có treo một tấm biển to, đề ba chữ: « Thiết-Kỳ-Bang ». Thôi-Thiên-Hàn bước theo đông người vào thẳng trong đại sảnh, tìm chỗ ngồi yên. Bạch-Dung ngồi sát bên cạnh chàng, nhưng không nói một tiếng nào cả.

Ngay lúc ấy, tiếng huyền nào bỗng im bật lại. Thôi-Thiên-Hàn vội vàng ngược mắt nhìn lên, thì trông thấy một lão già độ ngũ tuần, ăn mặc theo nho sĩ, sắc mặt hồng hào, bước thẳng vào đại sảnh dưới sự hộ vệ của tám lão già khác. Theo sau lưng lão ta còn có độ hai mươi cô gái đơn-môn đào tơ!

Không cần hỏi ai, nhìn qua cũng đủ biết người ấy là Kỳ-Vương, bang chủ Thiết-Kỳ-Bang rồi!

Bang chủ Thiết-Kỳ-Bang đưa tia mắt quét qua mọi người, nói:

— Hôm nay được quý vị bằng hữu nể mặt, dời gót đến đây tham dự cuộc tranh giải cờ tướng, Hồ mỗ hết sức cảm tạ. Năm nay cũng như mọi năm, nếu có ai thắng được Hồ mỗ, thì Hồ mỗ sẽ tặng cho một màu « hà thủ ô » thứ một nghìn năm, và một viên « Phích độc châu ». Xin các vị đến hậu viện, nơi ấy sẽ có người của bọn ban phân phối đấu thủ, ai bại sẽ bị đào thải, và người thắng cuối cùng sẽ đấu với Hồ mỗ!

Mọi người nồ lên một tràng pháo tay hoan nghinh nhiệt liệt, kéo dài thật lâu mới dứt.

Riêng Thôi-Thiên-Hàn, mắt lại nhìn đăm đăm về phía những cô gái kia. Chàng đang nghĩ ngợi một điều gì!

Tất cả mọi người đều đứng lên, ần ần kéo ra hậu viện...

Lần kỳ hội này, quả là chấn động cả võ lâm. Ngay cả ba môn thái cực là Thiếu-Lâm, Côn-Lôn, và Chung-Nam đều có phái người đến tham dự.

Ngoài ra, các môn phái khác, đều khởi phái tới.

Mục đích của Thôi-Thiên-Hàn đến đây, không phải là tham dự tranh giải cờ tướng. Chàng đến đây là có ý xem bang chủ Thiết-Kỳ-Bang bày trò gì. Đồng thời, xem coi có những nhân vật nào khả nghi hay không. Cho nên, chàng không tham gia vào cuộc tranh giải.

Cuộc tranh giải đã bắt đầu, người thua thì bị đào thải người thắng thì lại đấu với người thắng... Đến sau cùng, chỉ còn lại hai đấu thủ. Hai đấu thủ ấy là Văn-Hạc Đạo trưởng phái Côn-Luân và một cô gái áo xanh tuổi độ mười tám.

Thôi-Thiên-Hàn bắt đầu kinh ngạc, vì cô gái này là một nhân vật võ lâm, mà nghệ thuật cờ tướng lại cao đến thế, thực là một việc rất lạ lùng.

Trong khi Văn-Hạc Đạo trưởng đang tranh tài cao thấp với cô gái áo xanh kia, thì Thôi-Thiên-Hàn cất giọng lạnh lùng nói:

— Bạch cô-nương, trong khi tôi đánh cờ với người khác, mà nếu tôi mớ một quân cờ bằng hồng ngọc bỏ xuống bàn, thì có hãy chú ý nhìn xem có nhân vật nào đáng nghi ngờ hay không?

— Tôi không biết đến việc ấy!

Thôi-Thiên-Hàn cười nói:

— Việc này tương quan đến mối thù sát phụ của cô, vậy biết đến hay không là tùy cô đó!

Nói đoạn, bỗng chàng đi thẳng đến chiếc bàn tròn to nơi bang chủ Thiết-Kỳ-Bang đang ngồi.

Cờ chỉ ấy của Thôi-Thiên-Hàn, đã làm cho mọi người đều chú ý đến. Làn da đen sạm bóng láng và một con mắt trái được che kín lại, đầy vẻ huyền bí của chàng chẳng những khiến quần hùng có mặt đều kinh ngạc, mà ngay đến bang chủ Thiết-Kỳ-Bang, cũng không khỏi e dè.

Tám gã hộ pháp đứng bên cạnh bang chủ Thiết-Kỳ-Bang, trông thấy sắc mặt lạnh lùng của Thôi-Thiên-Hàn, đang tiến thẳng lại, thì đồng thời nhảy vút tới, chặn lấy lối đi của chàng.

Số người bị đào thải một phần lớn đã bỏ ra về, nhưng số người còn nán ở lại cũng có ngoài hai mươi người. Số người ấy đều đổ dồn tia mắt vào mặt của Thôi-Thiên-Hàn!

Thôi-Thiên-Hàn cười lạnh lùng nói :

— Các ông làm chi thế ?

Một trong số tám hộ pháp ấy lên tiếng hỏi rằng :

— Chẳng hay các hạ... ?

— Tôi muốn tìm bang chủ các ông đánh một ván cờ !

— Nhưng các hạ chưa dự vào vòng loại nào cả... ?

— Tôi tin rằng số người ấy không phải là đối thủ của tôi, kể cả bang chủ của các ông cũng thế !

Thôi-thiên-Hàn vừa nói dứt lời, thì cử tọa đều kinh hãi. Họ không ngờ chàng dám lớn lối trước mặt bao nhiêu bằng-hữu võ lâm như thế này. Sắc mặt của vị hộ pháp ấy, không khỏi biến hẳn. Trong khi y định lên tiếng trả lời, thì Bang chủ Thiết-Kỳ-Bang bỗng nói rằng :

— Nếu các hạ có hứng, thì Hồ mã sẽ hầu các hạ một ván cờ hại chi ?

Nói dứt lời, lão ta đồng đặc bước tới. Thôi-thiên-Hàn cười tự nhiên nói :

— Quả không hồ phong độ của một vị bang chủ !

Liên đó bang-chủ, Thiết-Kỳ-Bang sai người sắp cờ. Sau khi hai người ngồi xuống xong, Thôi-Thiên-Hàn nói rằng :

— Hồ bang-chủ, trước khi chúng ta đánh, tôi xin hỏi một việc...

— Việc chi thế ?

— Trong người ông, có phải đang giữ một số quân cờ bằng hồng ngọc không ?

Bang-chủ Thiết-Kỳ-Bang nghe thế, thì mặt liền biến sắc, cất giọng kinh hoàng nói :

— Các hạ... làm thế nào biết được ?

Thôi-thiên-Hàn nghe thế không khỏi giật mình. Quả nhiên chàng đoán không sai. Trong người bang-chủ Thiết-Kỳ-Bang cũng có giữ những quân cờ hồng ngọc huyền bí đó !

Thôi-thiên-Hàn cười nói :

— Hiện ông đang giữ mấy quân ?

— Một quân !

— Quân chi thế ?

— Con tượng !

— Tượng đỏ chứ ?

— Đúng thế !

Một việc vượt ra ngoài sức tưởng tượng của chàng, là bang-chủ Thiết-Kỳ-Bang cũng giữ một quân cờ đỏ. Ngoài ra tất cả những quân cờ xanh sao lại đâu mất cả ?

Chính chỗ đó là chỗ quái lạ nhất !

Rồi đây những quân cờ bằng hồng ngọc này, tất sẽ gây nên một trận sóng gió trong võ lâm. Đây là việc hoàn toàn có thể tiên đoán được !

Bang chủ Thiết-Kỳ-Bang lạnh lùng hỏi rằng :

— Người hỏi việc ấy để làm gì ?

— Không có chi cả, nhưng có điều là Bang chủ nên đề ý đến tính mệnh của mình... !

Câu nói của Thôi-Thiên-Hàn chưa dứt, thì bỗng nghe có tiếng nói của Vân-Hạc Đạo-Trưởng vọng lại rằng :

— Cờ của cô nương thực quá cao, bản đạo xin bài phục !

Bang chủ Thiết-Kỳ-Bang không khỏi rung mình. Ông ta đã bắt đầu biến hẳn sắc mặt, ông ta cho rằng Thôi-Thiên-Hàn đến đây chính là vì quân cờ của ông ta. Bởi thế, ông liền nghĩ, thầm : « Có lý đâu quân tượng đỏ của ta, đã rơi vào tay người này rồi ? »

Nghĩ thế, nên ông liền lạnh lùng nói :

— Các hạ hãy đánh một bàn trước với cô nương ấy, tôi đi một chốc sẽ trở lại ngay !

Nói đoạn, lão ta không đợi Thôi-Thiên-Hàn trả lời, liền nhắm hướng tổng đường rào bước đi thẳng tới.

Thôi-Thiên-Hàn không khỏi lộ vẻ sửng sốt, nhưng lúc ấy, cô gái áo xanh đã đi đến trước mặt chàng rồi. Nàng đưa mắt quét qua Thôi-Thiên-Hàn, thì mặt không khỏi biến sắc.

Nhưng hiện tượng ấy chỉ thoáng qua trong phút chốc. Liên đó, vẻ mặt của nàng đã trở lại nét lạnh lùng như cũ. Nàng thần nhiên nói :

— Các hạ có hứng không ?

Đối với cô gái áo xanh ấy, Thôi-Thiên-Hàn có không biết bao nhiêu nghi vấn. Chàng nghĩ rằng, cô ta chắc hẳn là một nhân vật không phải vừa.

Bởi thế chàng liền gạt đầu rồi ngồi xuống.

Không khí trong gian phòng, cũng trở nên căng thẳng. Cô gái áo xanh lạnh lùng nói :

— Xin các hạ hãy đi tiên !

— Tôi đã giữ bên quân đỏ, vậy xin mời cô nương đi tiên !

Cô gái áo xanh im lặng không trả lời. Nước thứ nhất của cô ta là lên tượng !

Thôi-Thiên-Hàn không khỏi giật mình. Vì nước đầu tiên mà cô gái này lên tượng, vậy không hiểu có phải nhắc cho Thôi-Thiên-Hàn, một cách vô tình hay hữu ý, về quân tượng đỏ mà bang chủ Thiết-Kỳ-Bang hiện đang giữ ấy không ?

Mấy mươi tia mắt của số quân hùng chung quanh, đều tập trung vào cả bàn cờ. Họ đưa đôi mắt hiếu kỳ trông ngóng xem ai sẽ thắng !

Thôi-Thiên-Hàn ngồi im lặng, không đi một nước cờ nào cả. Cô gái áo xanh nói :

— Xin các hạ đi cho !

Thôi-Thiên-Hàn nói :

— Thừa cô nương, trong người tôi có mang theo một quân cờ « hên », nên muốn đổi với quân cờ này để hầu với cô, chẳng rõ cô nương có cho phép không ?

— Tùy ý các hạ !

Thôi-Thiên-Hàn đưa mắt nhìn qua Bạch-Dung, rồi thò tay vào áo, móc ra một quân tượng đỏ để thay vào quân tượng đỏ có sẵn trong bàn cờ. Đó là quân tượng đỏ bằng hồng ngọc của chàng mang theo !

Cô gái áo xanh thoát nhìn, thấy quân cờ bằng hồng ngọc đó, thì mặt khẽ biến sắc, lạnh lùng nói :

— Một quân cờ quý giá vô cùng...!

Câu nói của cô gái áo xanh chưa dứt, thì có một lão già mặc áo xám, tuổi độ ngũ tuần, đang đứng giữa đám người, biến hẳn sắc mặt, vội vàng đưa tay vạch số người chung quanh hồi hả bước đi.

Thôi-Thiên-Hàn cười lạnh lùng nói :

— Lễ tất nhiên là quý giá, nếu chẳng phải thế...

Nói đến đây, chàng cố ý dừng lại, thò tay đi nước cờ thứ nhất. Chàng lên mã.

Cô gái áo xanh trong nước cờ thứ hai, lại lên tượng về góc phía mặt. Qua cử chỉ ấy, Thôi-Thiên-Hàn đã hiểu rõ, cô gái áo xanh đi động đôi tượng là có dụng ý chỉ rồi !

Sau khi sắc mặt chàng khẽ biến đổi, liền lên con ngựa thứ hai. Cô gái áo xanh bỗng nhiên nói :

— Xin các hạ chờ một tí, tôi... đi làm việc vệ sinh một chỗ sẽ trở

lại ngay !

— Xin cô nương tùy tiện !

Khi cô gái áo xanh vừa đứng lên, thì có một môn nhân của Thiết-Kỳ-Bang, đưa cô đi thẳng về phía tông đường...

Thôi-Thiên-Hàn nhìn Bạch-Dung : Bạch-Dung liền cúi xuống sát tại chàng, nói rõ cử chỉ vừa rồi của lão già áo xám.

Thôi-Thiên-Hàn gật đầu. Thốt nhiên, mặt chàng liền biến sắc, vội vàng thò tay nhặt lấy quân cờ bằng hồng ngọc, thăm kêu lên rằng : « Nguy mất », rồi hồi hả đứng lên đi thẳng về phía tông đường.

Trong khi Thôi-Thiên-Hàn vừa mới đứng lên, thì từ phía một gian lâu gần đấy, bỗng có một tiếng gào thảm thiết vọng lại !

Tiếng gào ấy nghe thục rùng rợn. Thôi-Thiên-Hàn nói thăm rằng : « Ta quả nhiên mắc kế rồi... »

Bởi thế, chàng liền lao mình vọt thẳng ra ngoài phía cửa.

Thốt nhiên, ngay lúc ấy trong đại sảnh của Thiết-Kỳ-Bang, có tiếng quát to nổi dậy, đồng thời, cũng trong giây phút đó, có một bóng nhanh như chớp lướt thẳng về phía cánh rừng !

Thôi-thiên-Hàn quát to :

— Người chạy không thoát đâu !

Tức thì, chàng lao người theo nhanh như điện xẹt, nhắm ngay bóng người ấy đuổi tới, rồi vung chưởng lên đánh vào lưng hắn nghe một tiếng vút !

Bóng người ấy mặc áo xanh, nên Thôi-Thiên-Hàn đoán chắc không ai khác hơn là cô gái áo xanh khi nãy.

Khi chưởng thế của chàng quét ra, dường như bóng người áo xanh ấy, không ngờ Thôi-Thiên-Hàn lại đối phó nhanh nhẹn như vậy. Nhưng, người ấy vẫn kịp thời vung chưởng đỡ lại.

Trong khi nàng xoay lại để đỡ, thì Thôi-thiên-Hàn buột miệng kinh hoàng kêu lên rằng :

— Người Mặt Bạc... !

Tiếng kêu của chàng vừa thốt ra rất ngán ngủ. Nhưng, « Người mặt bạc » ấy đã nghe được rõ ràng, nên cất giọng đầy âm u nham hiểm cười dài nói :

— Đúng thế, « Người mặt bạc » đây...

Câu nói chưa dứt, thì người ấy đã công trả lại ba chưởng hết sức ác liệt về phía Thôi-Thiên-Hàn !

HỒI THỨ SÁU

NGƯỜI MẶT BẠC

Sức phản công của Người Mặt Bạc, khiến Thôi-Thiên-Hàn nhất thời không làm sao chống đỡ nổi. Nhờ thế, Người Mặt Bạc đã thoát khỏi sự truy đuổi của Thôi-Thiên-Hàn, cất giọng lạnh lùng nói :

— Xin các hạ chớ can dự vào những việc không đâu như thế này, nếu không, thì hãy coi chừng chiếc đầu đấy !

Trên khóe miệng của Thôi-Thiên-Hàn hiện lên một nụ cười lạnh lùng đến tàn khốc, nói :

— Có phải cô đã giết Tuyết-Hồn-Khách ?

— Tuyết-Hồn-Khách ?

— Đúng thế !

— Nếu phải thì sao ? Và nếu không phải thì sao ?

Sắc mặt của Thôi-Thiên-Hàn biến hẳn, làn sát khí hiện rõ trong tia mắt. Chàng cất giọng lạnh lùng cười dài, nói :

— Tôi muốn xem cho biết, cô là một nhân vật như thế nào !

Tiếng nói vừa dứt, người chàng liền tràn tới, đánh thẳng một chưởng về phía Người Mặt Bạc.

Lần này, chẳng những Thôi-Thiên-Hàn dùng đến thế « Hồn phách xuất khiếu » trong đường « tuyết hồn chưởng », mà đồng thời, còn vận dụng đến bảy phần mười chân lực trong người để đánh ra.

Chưởng lực của Thôi-Thiên-Hàn mới vừa bay vút tới, thì Người Mặt Bạc đã nhanh nhẹn như chớp, xoay mình tràn trở lại, rồi phản công liền hai chưởng.

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy liền hạ thấp cánh tay mặt đang đánh ra, rồi vung chưởng trái đánh xéo về phía địch. Thế võ này, chính là thế « Hồn-quì hận-thiên ».

Qua một tiếng « Ầm » thực to, Thôi-Thiên-Hàn cảm thấy tạng phủ đều bị rung chuyển, rồi bất giác thối lui ra sau hai bước. Trong khi đó, Người Mặt Bạc đã bị hất bửa đi ngoài một trượng, té lăn ra đất !

Thôi-Thiên-Hàn lắc mình lao tới phía Người Mặt Bạc, rồi vung tay mặt lên nhằm đối phương chụp xuống...!

Ngay lúc ấy, Người Mặt Bạc dùng một thân pháp nhanh nhẹn tuyệt vời, lặn ra xa ngoài một trượng, khiến Thôi-Thiên-Hàn đã chụp vào khoảng không.

Nhưng, Thôi-Thiên-Hàn cũng không phải chậm, chàng liền nhanh như chớp, lao thẳng người về phía đối phương...

Song, người chàng chưa kịp vọt lên, thì bỗng cảm thấy có một luồng chưởng lực, vô cùng mạnh mẽ đánh thẳng vào mặt, khiến cho chàng phải thối lui trở lại.

Thôi-Thiên-Hàn thấy thế, hết sức kinh hãi, ngược mắt nhìn lên, thì thấy có bốn nữ tử áo đỏ, đang theo hầu một cô gái cũng mặc áo đỏ, xinh đẹp như hoa, đã đứng sừng trước mặt chàng từ bao giờ !

Trên khóe miệng của Thôi-Thiên-Hàn, lại hiện lên một nụ cười lạnh lùng ghê rợn vốn có của chàng, nói :

— Chưởng lực khá lắm !

Cô gái áo đỏ ấy, nhất thời dường như đã bị nụ cười man rợ nhưng đầy quyến rũ của Thôi-Thiên-Hàn đã thôi miên, nên im lặng thực lâu mới nói :

— Anh cũng chẳng phải tầm thường !

Thốt nhiên, Thôi-Thiên-Hàn gầm to một tiếng rằng :

— Tránh đường ra !

Đồng một lúc với tiếng gầm, Thôi-Thiên-Hàn vung chưởng mặt lên quét mạnh ra, công thẳng về phía cô gái áo đỏ, rồi nhanh như chớp lao mình về phía Người Mặt Bạc !

Thế công của Thôi-Thiên-Hàn, cũng như cái lao mình bất thần ấy, thực nhanh nhẹn không thể tưởng tượng. Nhưng, cô gái áo đỏ vẫn lách mình tránh khỏi chưởng lực của Thôi-Thiên-Hàn, rồi cũng lao mình theo chàng ngay.

Nhưng bất ngờ lại có tiếng quát to rằng :

— Xem chưởng đây !

Tức thì, một luồng chưởng lực cuốn thẳng về phía cô gái áo đỏ. Thì ra người vừa quát và đánh ra luồng chưởng lực ấy, chính là Bạch-Dung.

Đôi má phấn của cô gái áo đỏ liền biến sắc, lạnh lùng quát rằng :

— Cô là ai ?

— Cô chẳng cần hiểu tôi là gì làm gì !
 Cô gái áo đỏ cất tiếng cười khanh khách, nói :
 — Cô có phải là người bạn gái của chàng Độc-Nhân Hắc-Lang ấy không ?
 — Đúng thế !
 — Là bạn như thế nào ?
 — Hừ ! Cô cũng không cần biết đến việc ấy... !
 Câu nói chưa dứt, thì cô gái áo đỏ vọt lao mình về phía Bạch-Dung, vung cánh tay ngọc lên, đánh chớp nhoáng ra hai chưởng.
 Trong khi Thôi-Thiên-Hàn lao mình về phía Người Mặt Bạc, thì người này đã nhanh nhẹn vọt lên không...
 Tức thì, Thôi-Thiên-Hàn lại dùng nội gia chưởng lực, đánh bồi theo. Qua một tiếng « bự » khô khan, Người Mặt Bạc lại té lộn ra đất một lần nữa.
 Thôi-Thiên-Hàn thoát đến như một mũi tên xẹt, tiến sát lại Người Mặt Bạc, thò tay chụp chiếc mặt nạ bạc của người ấy...
 Thôi-Thiên-Hàn đưa mắt quét qua chận điện mục của Người Mặt Bạc, thì không khỏi buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng !
 Nhưng, tiếng kêu của chàng chưa dứt, thì từ phía sau lưng chàng, bỗng có tiếng cười vọng lại, rằng :
 — Té ra các hạ đến đây để đánh nhau, thảo nào đợi cả buổi nhưng mà các hạ vẫn không trở lại !
 Thôi-Thiên-Hàn giật mình ngó lại, thì thấy cô gái áo xanh khi nãy, đã đứng sừng sững tại phía sau lưng mình !
 Thôi-Thiên-Hàn không khỏi sửng sốt, đứng trơ người như khúc gỗ !
 Vì, chàng tưởng người Mặt Bạc này, tức là cô gái áo xanh đánh cờ với mình khi nãy, nhưng không ngờ khi chàng gỡ được chiếc mặt nạ của người đó, thì mới thấy rõ trước mắt mình, lại là một cô gái thật xấu xí, tuổi ngoài ba mươi !
 Một việc làm cho chàng kinh ngạc hơn nữa, là ngay giờ phút ấy, cô gái áo xanh lại bất thần xuất hiện.
 Trong khi chàng còn đương sửng sốt, thì lại bị một chuỗi cười lạnh lùng làm cho chợt tỉnh. Chàng đưa mắt nhìn lên, thì lại thấy một Người Mặt Bạc áo xanh khác, đứng sừng sững gần đấy.
 Thôi-Thiên-Hàn không khỏi rùng mình ! Trước hiện tượng này, không cần bởi ai cũng biết được, là không phải chỉ có một Người Mặt

Bạc, mà là có cả một tổ chức !
 Người Mặt Bạc vừa đến, khẽ cười rằng :
 — Chương lực của các hạ khá lắm !
 Thôi-Thiên-Hàn im lặng không trả lời, mà chỉ cười một cách bình tĩnh, rồi bất thần lao mình thẳng về phía Người Mặt Bạc đang nằm trên đất, vung tay chụp thẳng xuống.
 Vì chàng đã thoáng nghĩ đến quân tượng đồ bằng hồng ngọc của bang chủ Thiết-Kỳ-Bang, hiện đang được Người Mặt Bạc này giữ trong mình !
 Cái lao mình bất thần của chàng không thể nói là chậm, nhưng Người Mặt Bạc vừa mới đến, dường như đã đoán biết trước, nên quát to rằng :
 — Người muốn chết mà...
 Nói chưa dứt câu, thì người ấy đã vung chưởng công thẳng tới, đẩy lui Thôi-Thiên-Hàn ra sau. Cùng một lúc đó, Người Mặt Bạc vừa đến đã nhanh nhẹn cúi xuống đất, bỗng Người Mặt Bạc vừa bị đánh ngã ấy lên, rồi lạnh lùng quát rằng :
 — Độc-Nhân Hắc-Lang, món nợ máu này... Hả ha ha, để chờ một dịp sau sẽ thanh toán vậy !
 Nói đoạn, người ấy liền lao mình lướt đi !
 Thôi-Thiên-Hàn quát rằng :
 — Người không bỏ đi dễ dàng như thế được đâu !
 Tức thì, chàng nhún mình bay vút lên, chẳng khác nào một con chim én, thoát đến chận đường tiến của Người Mặt Bạc.
 Người Mặt Bạc cất giọng âm u nham hiểm cười rằng :
 — Người muốn tìm cái chết thực sao ?
 — Cũng chưa biết ai muốn tìm cái chết đấy !
 Người Mặt Bạc ngửa mặt lên trời cười như cuồng dại, nói :
 — Quả người chưa biết sức lợi hại của ta ! Này, thằng bé đen kia xem chưởng đây !
 Vừa quát, người ấy vừa vung tay mặt lên xô thẳng ra. Thôi-Thiên-Hàn đứng yên một chỗ, bình tĩnh vung tay mặt xô ra đỡ lại sức tấn công của đối phương.
 «Ầm ! Hai luồng chưởng lực chạm vào nhau, nổ lên một tiếng to, khiến cuồng phong dậy lên ào ào.
 Thôi-Thiên-Hàn không khỏi giật mình thối lui ra sau năm sáu bước,

mới gượng sức đứng yên trở lại được.

Trong khi đó, Người Mặt Bạc cũng bị hất bắn ra xa một trượng, buộc miệng kêu kinh hoàng lên rằng :

— «Huyền dương công»... Này thằng bé đen kia, ngươi... ngươi là người chi của Từ-Mẫu Độc-Phụ ?

Người Mặt Bạc lộ sắc kinh hãi đến gần như nói không nên lời. Thái độ ấy, thực Thôi-Thiên-Hàn không ngờ đến được.

Chàng không khỏi sửng sốt, vì đây là lần thứ nhất chàng mới được nghe một danh hiệu lạ lùng như vậy.

Từ-Mẫu Độc-Phụ ? Người ấy là ai ? Đã gọi là Từ-Mẫu ? Thế tại sao gọi là Độc-Phụ ? Như vậy danh hiệu Từ-Mẫu Độc-Phụ, chẳng hóa ra tự nó mâu thuẫn với nhau hay sao ?

Bao nhiêu ý nghĩ đến trong đầu óc chàng, dường như chàng đang gặp phải một sự xúc động chi to tát, nên đứng trơ người như khúc gỗ, im lặng chẳng nói chi cả !

Người Mặt Bạc cất giọng run run quát rằng :

— Ngươi... có phải là môn đồ của bà ấy không ? Nói mau !

Bà ấy ? Từ-Mẫu Độc-Phụ... ?

Thôi-Thiên-Hàn đã hiểu rồi. Chính mẫu thân của chàng là Từ-Mẫu Độc-Phụ. Vì, Tuyết-Hồn-Khách không hề có truyền dạy võ công cho chàng, thế mà chỉ trong nhất thời, ông ta lại có thể giúp cho chàng trở thành một người có võ công cái thế !

Do đó, chàng lại nhớ đến việc mẫu thân mình đã cho mình uống bao nhiêu chén thuốc đắng, và mỗi ngày phải bắt ngồi theo sự chỉ dẫn của bà hai tiếng đồng hồ. Thì ra, đấy là luyện «huyền dương công» !

Như vậy, mỗi ngày mẫu thân chàng đã đánh cờ ba tiếng đồng hồ với chàng, chắc hẳn là không phải là không có dụng ý...

— Thằng bé đen kia, sao ngươi im lặng thế ?

Thôi-Thiên-Hàn lại mỉm cười lạnh lùng ghê rợn, nói :

— Ngươi muốn hỏi ai là người có dính líu đến Từ-Mẫu Độc-Phụ thế ?

— Như vậy, «Huyền dương công» của ngươi học được từ đâu vậy ?

— Có lý nào ngành võ công ấy chỉ có...

— Đúng thế, chỉ có nơi bà ấy thôi, ngoài ra, không còn ai được biết nữa !

— Như vậy, ngươi có quen biết... ?

— Thằng bé đen kia, ngươi có bằng lòng nói hay không ?

— Ta muốn hỏi ngươi một việc trước đã ?

— Cứ nói !

— Đã gọi là Từ-Mẫu, sao lại thêm là Độc-Phụ ? Vậy, bốn tiếng Từ-Mẫu Độc-Phụ ấy thực là ngầy ngỗ vô cùng ! Hơn nữa...

— Đúng vậy ! Này, thằng bé đen kia, nhưng ngươi là người gì của bà ta cái đã ?

— Ta là con ruột của bà ấy !

— Cái chi ? Ngươi là con ruột của Từ-Mẫu Độc-Phụ... ? Ha ha ha...

Người Mặt Bạc cất tiếng cười dài như điên dại, nhưng đầy vẻ khinh miệt, cũng đầy vẻ lạnh lùng. Thôi-Thiên-Hàn không khỏi rung mình, tự cảnh giác bước lùi ra sau một bước !

Cử chỉ ấy rõ ràng là một cử chỉ lạng nhục !

Cũng có nghĩa là người ấy đang trêu cợt chàng là một kẻ điên rồ ! Lòng tự trọng của Thôi-Thiên-Hàn như bị va chạm nặng nề, bất thần quát to rằng :

— Ngươi cười gì thế ?

Người Mặt Bạc bỗng im bất tiếng cười, nói :

— Vậy mẫu thân của ngươi được bao nhiêu tuổi rồi ?

— Được bảy mươi tuổi !

— Thế còn ngươi ?

— Ta vừa mười tám !

— Ha... Ha... Từ-Mẫu Độc-Phụ mãi đến năm mười một tuổi mới sinh ra ngươi ?...

Cùng một lúc với tiếng cười cuồng dại ấy, người Mặt Bạc đột nhiên lao mình bay vút bỏ đi !

Thôi-Thiên-Hàn không khỏi kinh ngạc, nhưng liền quát to rằng :

— Khoan bỏ đi đã !

Tức thì người chàng cũng lao mình đuổi theo Người Mặt Bạc.

Người Mặt Bạc bỗng dừng chân đứng lại, nói :

— Độc-Nhân Hắc-Lang, ta nói cho ngươi biết, giữa ta và ngươi không hề đụng chạm chỉ đến nhau...

— Nhưng ta muốn đụng chạm...

— Bản hội muốn thanh toán ngươi thực dễ như tờ bàn tay... Ha ha, Độc-Nhân Hắc-Lang, nếu ngươi vẫn can dự đến những việc không

đầu mái, thì hãy coi chừng thủ cấp của người sẽ lia khỏi cổ đó !

Thôi-Thiên-Hàn cất tiếng cười to rằng :

— Bích-kiếm Thần-Quân, Ngọa-Long Trang chủ... ?

— Đúng thế, đây chẳng qua là một phần những quân cờ thời, sau này số người chết sẽ còn nữa chứ chẳng phải bấy nhiêu đó thời đâu !

Tiếng nói vừa dứt, người ấy lại vọt mình bay lên, chỉ qua mấy cái nhấp nhô là đã mất cả hình lẫn bóng.

Trong khi Thôi-Thiên-Hàn đang định đuổi theo, thì bỗng nghe sau lưng có một giọng nói già nua nhưng vang rền vọng đến rằng :

— Để cho nó chạy thoát đi thôi !

Thôi-Thiên-Hàn nghe câu nói ấy, thì không khỏi giật mình, quay mặt ngó về phía có tiếng nói vừa vọng đến, trông thấy từ trong cánh rừng, có một lão già một tay đang chậm rãi bước ra !

Thôi-Thiên-Hàn sau cơn sửng sốt, trên khóe miệng lại hiện lên nụ cười lạnh lùng cổ hủ, nói :

— Ông là ai thế ?

Lão già một tay sắc mặt bình thản, không trả lời thẳng câu hỏi của Thôi-Thiên-Hàn, mà lại nói :

— Người gọi là gì ?

Thôi-Thiên-Hàn lạnh lùng nói :

— Ha, ông tìm hiểu để làm chi ?

— Đây là ta muốn thỉnh giáo quý tánh đại danh của người !

— Tôi không bằng lòng nói !

— Người...

Lão già một tay cất tiếng cười lạnh lùng, rồi mới nói tiếp :

— Người thật là ngang ngược ! Này, thằng bé ngoan kia, việc này có liên quan đến người, vậy người nói cho biết là người họ chi thế ?

— Họ Thôi ! Có sao không ? Việc chi lại có dính lứu đến tôi ?

Trên sắc mặt lạnh lùng của lão già một tay, bỗng hiện lên một tia kinh ngạc nói :

— Người họ Thôi thật chứ ?

— Vâng, có lý nào đây lại giả hay sao ?

— Ý của ta muốn nói, là người còn có một họ nào khác nữa không ? Thí dụ như họ Thích chẳng hạn.... ?

— Nói bá láp ! Họ Thôi của tôi, đâu lẽ lại mạo nhận họ của một người khác ?

Đôi mắt của lão già một tay trợn lên tròn xoe, tỏ ra rất giận dữ. Bỗng nhiên là lão ta đã bị thái độ ngạo mạn của Thôi-Thiên-Hàn làm cho tức giận đến cực độ.

Bởi thế, lão ta liền sa sầm nét mặt, quát rằng :

— Tên người gọi là gì ?

Tiếng quát ấy như có một uy lực hết sức mạnh mẽ, khiến Thôi-Thiên-Hàn buột miệng đáp ngay rằng :

— Thôi-Thiên-Hàn !

— Cái chi ? Thôi-Thiên-Hàn ? Chính người mới là bá láp...!

Sắc mặt của Thôi-Thiên-Hàn biến hẳn, giận dữ nói :

— Tôi nói thế có chi lại là bá láp ?

— Người có biết Thôi-Thiên-Hàn là ai không ?

— Chính là tôi đây !

— Ngoài ra còn có ai nữa không ?

— Ông muốn nói... Phong-Trần Cuồng-Khách ?

— Đúng thế !

Ngay lúc ấy, sắc mặt của lão già một tay, bỗng thoáng hiện một làn sát khí, lạnh lùng quát rằng :

— Tại sao người dám mạo danh của Phong-Trần Cuồng-Khách ?

Thôi-Thiên-Hàn hỏi vặn lại rằng :

— Có lý đâu ba tiếng Thôi-Thiên-Hàn, chỉ có Phong-Trần Cuồng-Khách mới được dùng hay sao ? Hơn nữa, ông có biết Phong-Trần Cuồng-Khách là ai không.... ?

Lão già một tay như sực nhớ ra một điều gì, hỏi rằng :

— Người là con trai của Từ-Mẫu Độc-Phụ ?

— Đúng thế !

— Phong-Trần Cuồng-Khách... Từ-Mẫu Độc-Phụ... Ha ha...

Một chuỗi cười dài liền nổi lên như cuồng dại và đầy âm u nham hiểm, đã từ cửa miệng của lão già một tay phát ra. Tiếng cười ấy bên cạnh như muốn xé thủng màn tai !

HỒI THỨ BẢY

THÚ TÁNH

Trước tiếng cười ghê rợn đó, Thôi-Thiên-Hàn không khỏi kinh hoàng.

Chàng bắt đầu có cảm giác là giọng cười của lão già ấy, có ý đả kích và lảng nhục chàng.

Chàng thảo thờ hỏi :

— Ông cười chỉ thế ?

Lão già một tay liền nín bật tiếng cười, khẽ quát rằng :

— Này, thằng bé đen kìa, ta hẹn sẽ gặp lại người tại Vạn-Tính Cô-Mộ, cách thành Khai-Phong ba dặm về phía tây, vào đúng canh ba đêm mai. Nếu người không đến đúng giờ hẹn, thì xem chừng ta sẽ đánh bẹp chiếc đầu của người ra đấy !

Nói đoạn, người lão lắc mạnh rồi bay đi mất hút !

Thôi-Thiên-Hàn sửng sốt, và tâm trạng bắt đầu xao động hoang mang !

Từ-Mẫu Độc-Phụ là ai ? Phong-Trần Cường-Khách lại là một người như thế nào ?

Tại sao trong khi chàng đề cập đến hai người ấy, thì những người chung quanh lại cất tiếng cười như cuồng dại và có thái độ khinh bạc đối với chàng ? Phải, chàng nhất định tìm hiểu xem Phong-Trần Cường-Khách là một con người ra sao mới được !

Cái hẹn của lão già một tay, chàng không thể không đến. Nghĩ đến đây, tâm trạng chàng không khỏi xao động.

Thốt nhiên, một tiếng « hự » khô khan xé không gian truyền đến. Thôi-Thiên-Hàn quay người chạy trở về vị trí cũ, thì thấy Bạch-Dung đã bị cô gái áo đỏ đánh té lộn ra đất, miệng trào máu tươi !

Trong khi đó, cô gái áo xanh thần bí kia, vẫn chưa rời đi. Nàng đang đứng y nguyên chỗ cũ.

Thôi-Thiên-Hàn đưa mắt nhìn về phía cô gái áo đỏ, cười nhạt nói :

— Cô đã đánh cô ấy bị thương ?

— Đúng thế, anh đau lòng lắm chẳng ?

— Đau lòng ? Ha ha, tại sao ta phải đau lòng ?

Trên khung mặt của chàng lại hiện lên một nụ cười đầy thù tính và lạnh lùng đến tàn khốc. Thực không còn chỉ nghĩ ngờ, nụ cười ấy tuy man rợ, nhưng lại quyến rũ vô cùng !

Thốt nhiên, cô gái áo xanh đang đứng bên cạnh, vụt thoắt đến trước mặt Thôi-Thiên-Hàn.

Thôi-Thiên-Hàn đưa mắt nhìn nàng, nói :

— Muốn gì ?

— Tôi muốn đánh cho hết ván cờ !

— Giờ đây tôi đã mất hứng rồi. Vậy, « Hà thủ ô » và « Phích độc châu » tôi xin nhường lại cho cô đấy !

— Tôi không màng đến những vật đó !

— Tại sao thế ?

— Tôi chỉ muốn đánh xong một ván với anh thôi !

Thôi-Thiên-Hàn cười ha hả, nói :

— Tưởng đã bị người ta lấy đi mất rồi... Vậy xin cô nương hãy tùy tiện. Ngày nào tôi có rảnh, sẽ hầu với cô năm ba ván cũng được !

Cô gái áo xanh thò vào áo móc ra một vật, trao cho Thôi-Thiên-Hàn, nói :

— Đây là một ngàn kỷ nữ của các hạ, xin các hạ giữ lấy !

Thôi-Thiên-Hàn đưa mắt quét qua, thì mặt liền biến sắc, vì vật đang cầm trong tay cô gái áo xanh, rõ ràng là một viên dạ minh châu ! Bởi thế chàng liền quát rằng :

— Cô to gan thật...

— Chỉ là một việc nhỏ mọn, anh đâu làm chi tôi được !

Thôi-Thiên-Hàn giận đến run cả người. Vì, cô gái ấy thực to gan, dám ngăn việc của chàng định làm lại !

Do đó, tính hung dữ của chàng liền sống mạnh. Chàng găm lên một tiếng to, nói !

— Cô muốn chết mà... ?

Câu nói chưa dứt, thì chàng liền vung tay mặt lên, nhắm ngay trước ngực của cô gái áo xanh đánh ra một tiếng vút.

Nhưng, luồng chưởng lực của chàng vừa mới phát ra thì bỗng đã cảm thấy cánh tay mặt tê buốt. Vì, cánh tay ấy đã bị đối phương nắm

siết cứng rồi !

Thôi-Thiên-Hàn gần như buột miệng kêu lên thành tiếng, vì quá kinh hãi !

Cô gái áo xanh cất giọng lạnh lùng, nói :

— Đây chính là anh muốn tìm cái kho cho mình ?

Thôi-Thiên-Hàn quát rằng :

— Cô là ai ?

— Gọi tôi là « Người Chấn Nấn » là được rồi !

— Cái chi ? Người Chấn Nấn... ?

Cô gái áo xanh buông cánh tay của Thôi-Thiên-Hàn ra, lạnh lùng nói :

— Độc-Nhãn Hắc-Lang, lần này tôi tha cho anh, nhưng lần sau không có dễ dàng như vậy nữa đâu nhé !

Nói đoạn, nàng nhún người rồi phi thân bay đi nhanh như một luồng điện xẹt, chỉ trong thoáng chốc là mất hút.

Thôi-Thiên-Hàn tức giận đến gần như ruột gan sắp nổ tung. Chàng không thể đoán hiểu được cô gái áo xanh đó là ai. Chàng quay người lờm cô gái áo đỏ một lượt, lạnh lùng nói :

— Mau rút đi, nếu không ta bực mình, thì các cô không chạy thoát một mạng đó !

Nét mặt của cô gái áo đỏ thoáng hiện lên một nụ cười, nói :

— Ta nhất định không đi... Có lẽ anh chưa quên, việc trước đây mấy hôm, đã giết hai môn nhân của bản cung đây chứ ?

Trên sắc mặt của Thôi-Thiên-Hàn, hiện lên những nét lạnh lùng tàn khốc. Chàng thực không hề nghĩ đến, cô gái áo đỏ này lại là người của Mê-Hồn Cung !

Nụ cười của chàng, từ từ trở thành hung dữ ghê rợn, chàng không hề quên việc Độc-Nhãn-Khách đã nhờ chàng, giết chết Thích-Thiết-Hoa. Bởi thế liền hỏi rằng :

— Cô giữ địa vị chỉ trong Mê-Hồn-Cung ?

— Anh không cần biết những việc ấy !

— Thích-Thiết-Hoa là công chúa của cô chăng ?

— Đúng như vậy !

— Tại sao cô ấy không đích thân đến tìm tôi ?

— Anh không đáng mặt là người phải đề cho cô ấy tìm !

— Nói vậy, cô mới là người đáng mặt sao ?

— Tôi... ?

Cô gái áo đỏ nghe hỏi thế thì không khỏi trợn mắt lườm lườm, nói không nên lời, mặc dù biết đó là Thôi-Thiên-Hàn cố tình bêu cợt mình !

Nhưng sau đó, cô ta lại cười nhạt đáp :

— Đúng thế, chỉ có tôi mới đáng mặt đến tìm anh !

— Đáng mặt trong vấn đề gì ?

— Đáng mặt... là người giết chết anh !

Thôi-Thiên-Hàn lại mỉm cười đầy man rợ, nói :

— Nếu vậy, thì cô hãy đến đây giết tôi đi !

— Anh cho rằng tôi không dám hay sao ?

— Cô đến với mục đích giết tôi thì tại sao lại không dám ? Nhưng, có thể chết dưới tay của người đẹp, thì cũng chẳng uổng chi kiếp sống này !

Nói dứt lời, chàng mỉm cười, đứng yên. Nụ cười của chàng là một nụ cười không thể có trong những người đàn ông khác, nên khiến cô gái áo đỏ tim đập đánh nghe thành thịch. Nàng đưa mắt nhìn đăm đăm vào chàng, tâm thần bấn loạn !

Thôi-Thiên-Hàn bỗng từ từ bước về phía cô gái áo đỏ...

Nhưng, thốt nhiên bốn cô nữ tỳ đứng ở phía sau lưng cô gái áo đỏ ấy, đã nhanh nhẹn lao mình tới trước, chặn mất bước tiến của Thôi-Thiên-Hàn. Hành động ấy đã làm cho cô gái áo đỏ giật mình chột tỉnh, nên liền cất tiếng than dài, rồi nói :

— Tiểu muội, chúng ta đi thôi !

Tiếng than của nàng nghe thực là buồn bã ai oán, khiến Thôi-Thiên-Hàn không khỏi giật mình. Chàng đưa mắt nhìn cô gái áo đỏ một lượt, nhưng trong khi đó thì cô ta đã dẫn bốn con tỳ nữ lưng thưng bỏ đi rồi,

Thôi-Thiên-Hàn bất thần quát to rằng :

— Đứng yên lại.

Cô gái áo đỏ quay người hỏi rằng :

— Để làm gì ?

— Cô đã là người của Mê-hồn Cung, vậy nếu không lưu lại một kỷ niệm gì, mà bỏ ra về thì khó coi lắm !

Cô gái áo đỏ biến hẳn sắc mặt, tâm thần kiêu diễm của nàng quay nhanh lại, tức thì đã đến sát trước mặt Thôi-Thiên-Hàn, giận dữ nói :

— Anh muốn chết thực à ?

— Chưa hẳn...

Câu nói của Thôi-Thiên-Hàn chưa dứt, thì cánh tay ngọc của cô gái áo đỏ đã vung ra, nắm ngón tay giương thẳng, nhắm ngay mặt của Thôi-Thiên-Hàn chụp tới nhanh như chớp.

Thế đánh của nàng hết sức nhanh nhẹn, nên Thôi-Thiên-Hàn không khỏi kinh hãi. Nhưng chàng đã kịp thời vung tay mặt lên gạt ngang, rồi nhảy lùi ra sau ba thước mới tránh khỏi được thế chụp ấy của cô gái áo đỏ.

Song chỉ trong khoảng thời gian nháy mắt đó, chưởng thế của cô gái áo đỏ lại đánh tiếp ra. Thôi-Thiên-Hàn quát to một tiếng, vung tay trái lên đỡ thẳng vào thế chưởng vừa công đến của cô gái áo đỏ, đồng thời, tay mặt lại lòn qua, nhắm chụp thẳng vào cổ tay của gái áo đỏ một cách thần tình!

Thế võ ấy hết sức kỳ diệu, nên cô gái áo đỏ chỉ kịp kêu lên một tiếng kinh hoàng, là cổ tay mặt của nàng đã bị Thôi-Thiên-Hàn chụp lấy cứng ngắt!

Trong khi cô gái áo đỏ mới vừa buột miệng kêu lên, thì Thôi-Thiên-Hàn khẽ dùng sức kéo cổ tay nàng về phía mình. Thế là cả người của cô gái áo đỏ đã ngã vào lòng chàng!

Ngay lúc ấy, Thôi-Thiên-Hàn nhanh nhẹn đưa cánh tay trái choàng qua, là đã ôm gọn thân người của cô gái áo đỏ. Bởi thế, cô gái áo đỏ liền buột miệng kêu to một tiếng kinh hãi, nhưng Thôi-Thiên-Hàn đã nhanh nhẹn cúi xuống đặt một cái hôn lên mặt nàng.

Chàng đã hôn cô gái áo đỏ qua một cái hôn như điên cuồng. Trong cái hôn ấy, nó có tính chất man rợ của loài dã thú, chứ không phải là một cử chỉ mang tính chất văn minh!

Đây chính là sự phát tiết của thú tính trong lòng chàng. Đây thực là tàn ác và ghê rợn!

Bốn cô nữ tỳ thấy thế, không khỏi đứng trơ trơ sững sờ!

Không ai nghĩ rằng có thể xảy ra một việc như thế được. Mà chính ngay bản thân của Thôi-Thiên-Hàn cũng không ngờ rằng mình lại hành động như vậy!

Nhưng, chỉ trong một khoảng thời gian hết sức nhanh chóng, Thôi-Thiên-Hàn đã vung cánh tay xô cô gái áo đỏ ra, đồng thời, bàn tay trái cũng nhanh nhẹn vung lên, tát thẳng vào mặt của cô gái áo đỏ hai cái tát kêu nghe « bốp bốp »!

Liền đó, chàng quát rằng:

— Hãy cút về nói lại với Thích-Thiết-Hoa, là có tài hãy đến đây tìm ta!

Thái độ của chàng quả là kiêu căng ngông cuồng tột bậc!

Chàng đã dùng cử chỉ thô lỗ để gieo rắc sự căm hận cho cô gái kia rồi lại vứt nàng đi, như vứt bỏ một món đồ vô dụng!

Cô gái áo đỏ đưa tay sờ chiếc má đang đỏ bừng và đau buốt, lòng tràn đầy căm tức, nên ға lên một tiếng, rồi nhổ ra một búng máu tươi, té lên ra đất!

Thôi-Thiên-Hàn cười lạnh lùng, nói:

— Này bốn cô nương kia, mau khiêng cô ấy đi về đi!

Bốn cô nữ tỳ không nói chi cả, trợn mắt lườm Thôi-Thiên-Hàn, rồi cõng xuống đỡ cô gái áo đỏ đứng lên. Chỉ qua mấy cái nháy mắt rơi xuống, là năm người đã lao đi mất hút rồi!

Thôi-Thiên-Hàn bỗng cảm thấy hết sức trống trải. Sự trống trải ấy đã có ngay từ lúc chàng bắt đầu hiểu biết. Chàng thầm bảo mình: « Hành động điên rồ vừa rồi chính không phải ta muốn thế! »

Sau khi thú tính đã lắng xuống, lương tri của chàng bắt đầu sống lại.

Bởi thế, chàng lại thấy sự trống trải như thuở nào. Chàng nhớ đến vẻ mặt lạnh lùng của mẫu thân mình. Suốt mười mấy năm qua, chàng không hề trông thấy mẫu thân mình lộ vẻ tươi cười. Tuy mẹ chàng thương yêu chàng, nhưng tình thương ấy không được tỏ lộ ra bởi những cử chỉ âu yếm vui vẻ, nên cũng giảm sút đi nhiều.

Nghĩ đến đây chàng muốn hòa lên khóc, nhưng, cá tính quật cường của chàng đã giúp cho chàng chịu đựng được mọi sự đau đớn trong tâm hồn.

Bởi thế, chàng lại nghĩ đến những quân cờ bằng hồng ngọc!

Những quân phía đỏ đã xuất hiện, nhưng còn những quân phía xanh thì đâu cả?

Hơn nữa, những quân cờ đỏ đã xuất hiện ấy, đều là những quân tướng sĩ tượng không thể vượt qua sông cả. Vậy còn sáu quân xa pháo mã và năm quân tốt kia đâu?

Như thế có lý nào bang chủ Cô-Lâu Bang hiện đang giữ năm quân tốt cả? Trong khi đó, thì Sách-Mệnh Độc-Quân đều giữ sáu con xa pháo mã ấy hay sao?

Giờ đây, con tượng của bang chủ Thiết-Kỳ Bang giữ, đã lọt vào

tay của người Mặt Bạc rồi. Như thế con tượng đồ hiện ta đang giữ đây, rồi cũng có ngày đối phương sẽ tìm cách đoạt lấy!

Những quân cờ bằng hồng ngọc này, lại có công dụng to tát chi...?

Nghĩ đến đây, chàng sực nhớ lại khi mình đề cập đến Từ-Mẫu Độc-Phụ và Phong-Trần Cuồng-Khách, thì người Mặt Bạc và lão già một tay đều cất tiếng cười như cuồng dại...

Chàng bỗng rùng mình và bỗng tái hân sắc mặt. Chàng thử đặt giả thuyết Phong-Trần Cuồng-Khách là cha của mình, nhưng ông đã bị người ta sát hại...

Chàng thấy rằng mối ngờ vực ấy của mình rất hữu lý. Nhưng, có ai lại chứng minh được đây là một sự thực?

Giờ đây, chàng cần phải đi tìm Sách-Mệnh Độc-Quân. Rất có thể mẫu thân chàng đã bị người này đầu độc giết chết!

Nghĩ thế, nên máu nóng trong người chàng sôi lên sùng sục. Chàng đưa mắt nhìn về phía Bạch-Dung đang nằm trên đất, thì thấy nàng đã tỉnh lại rồi, nhưng vẫn nằm yên tại chỗ.

Trong khi đó, Thôi-Thiên-Hàn bỗng nhìn thấy từ nơi hai khoé mắt của Bạch-Dung, lăn dài xuống hai dòng lệ lóng lánh như những hạt trân châu, chảy đến tận tai nàng.

Thôi-Thiên-Hàn không khỏi sùng sốt!

Chàng bước đến trước mặt nàng, lạnh lùng hỏi:

— Cô làm sao thế...?

Câu nói của Thôi-Thiên-Hàn chưa dứt, thì bỗng nhiên, Bạch-Dung đã vùng đứng dậy, nhanh nhẹn vung tay mặt ra, tát cho Thôi-Thiên-Hàn hai tát tay, quát rằng:

— Anh là một con sói háo sắc...! Cút đi, tôi không muốn trông thấy anh nữa...!

Thôi-Thiên-Hàn đưa tay sờ gò má đang nóng bỏng và đau đớn, mắt đầy sát khí. Nhưng, cuối cùng chàng đã cười lạnh lùng, nói:

— Cũng được, chúng ta sẽ chia tay ngay bây giờ. Cô nương, thôi xin chào nhé!

Nói đoạn, chàng lao mình chạy bay đi!

Bạch-Dung bỗng quát to rằng:

— Đứng lại đi!

Thôi-Thiên-Hàn dừng bước quay người trở lại quát rằng:

— Cô bảo tôi đứng lại, phải có ý muốn tôi giết chết cô hay chẳng?

Sắc mặt của Bạch-Dung đã trở thành xanh như tàu lá. Thôi-Thiên-Hàn trông thấy thế, không khỏi bất rùng mình. Chàng cảm giác thối lui ra sau một bước!

Bạch-Dung nghiêng rặng nói:

— Anh muốn mua vui với bọn kỹ nữ...!

— Nhưng tôi chưa hành động...

— Anh dùng bạo lực hôn ngang một cô gái...!

— Đây không phải là ý của tôi muốn!

Bạch-Dung gằn giọng cười, rồi quát rằng:

— Thôi-Thiên-Hàn, anh hãy bước đến đây, tôi sẽ hiến dâng tất cả những cái gì anh đang cần đến!

Nàng gào đến khản cả giọng, khiến Thôi-Thiên-Hàn cảm thấy có một sự rùng rợn thoáng hiện qua óc. Cảm giác rùng rợn ấy, từ trước đến nay chàng chưa hề thấy bao giờ!

Bạch-Dung quát rằng:

— Anh sợ rồi sao?... Thôi-Thiên-Hàn! Tôi là một cô gái hoàn toàn trong trắng...!

— Câm miệng lại!

— Hà ha ha...!

— Bạch cô nương, tôi... không xa rời cô nữa!

— Đồng thời, cũng không có thái độ trêu cợt con gái như thế nữa chứ?

Đôi mắt xinh đẹp của nàng bỗng sáng ngời, nhìn thẳng vào mặt của Thôi-Thiên-Hàn. Nhưng, sắc mặt của Thôi-Thiên-Hàn vẫn lạnh lùng như thuở nào!

HỒI THỨ TAM

CÔ-LÂU BANG

Thôi-Thiên-Hàn lạnh lùng nói :

— Bạch cô nương, đây là việc riêng của tôi, cô không can thiệp đến được... !

— Nhưng, tôi đã yêu anh rồi !

Thôi-Thiên-Hàn giật mình, nhưng chàng lại lạnh lùng nói :

— Có lẽ một ngày nào đó tôi cũng sẽ yêu cô, nhưng bây giờ chúng ta đi chung với nhau, không ai ràng buộc ai cả, thế không tốt hơn hay sao ?

Bạch-Dung nói :

— Nhưng, nếu tôi vẫn kèm chế anh, thì sao ?

— Rất đơn giản, sẽ vung đao chém đứt ra thành hai đoạn là được rồi !

Bạch-Dung cười lạnh lùng nói :

— Cũng được, tạm thời chỉ có giải pháp như thế thôi !

— Nếu vậy, chúng ta hãy mau lên đường !

Hai người trở về đến lầu, thì trời đã hoàng hôn. Người chủ hiệu trông thấy Thôi-Thiên-Hàn thì sắc mặt tái hân, không còn một hạt máu.

Thôi-Thiên-Hàn nói :

— Này ông chủ, việc ấy chớ nên bận tâm làm gì. Tôi còn nhiều dạ mình châu lăm, cho nên, dù có muốn kêu tất cả số kỹ nữ trong ba mươi hai nhà chứa, cũng vẫn được kia mà !

Nói dứt lời, chàng bước thẳng lên lầu.

Sau khi dùng cơm tối xong, Bạch-Dung hỏi rằng, :

— Giờ đây, anh định đi đâu ?

— Đi tìm Sách-Mệnh Độc-Quân...

— Tìm ông ta để làm gì ?

Câu nói ấy không phải thốt ra từ miệng của Bạch-Dung, mà chính là từ miệng một người hoàn toàn xa lạ !

Thôi-Thiên-Hàn và Bạch-Dung đều không khỏi biến sắc mặt. Hai người nhìn thấy một người đàn ông tuổi độ tứ tuần, ăn mặc theo lối nho sinh, tay đang quạt phe phẩy, ngồi ở bàn bên cạnh, đang nhìn về phía họ, mỉm cười !

Thôi-Thiên-Hàn liền đứng lên, lạnh lùng quát rằng :

— Ông là Sách-Mệnh Độc-Quân đấy chăng ?

Người nho sinh ấy phe phẩy cây quạt trên tay, cười ha hả nói :

— Thằng bé đen kia, người bõn chồn làm gì ? Sách-Mệnh Độc-Quân đã bị bắt đả kỷ từ ngày hôm qua rồi... !

— Cái chi ?

Thôi-Thiên-Hàn nghe thế, không khỏi buột miệng kêu lên thành tiếng !

— Ông ta chết rất bất ngờ mà đồng thời, ba quân tốt đồ bằng hồng ngọc mà ông ta giữ trong người, cũng biến mất hẳn... !

— Tại sao ông được biết như thế ?

— Sau khi ông ấy đã chết, thì có mặt tôi ở đấy !

— Ông đoán chắc là trong người ông ấy, chỉ giữ có ba quân tốt đồ thôi sao ?

— Đúng như vậy !

Thôi-Thiên-Hàn cười lạnh lùng nói :

— Xin hỏi, giữa ông và ông ấy có mối tương quan như thế nào ?

— Là bạn với nhau !

— Trong khi ông ấy chết, thì ông đang cùng ở một nơi với ông ấy ?

— Đúng như vậy, ông ấy ngủ ở phòng phía đông, tôi ngủ ở phòng phía tây, cách nhau chỉ có mấy bước. Qua ngày hôm sau, tôi thấy ông đã bị chết đột ngột, và đoán biết ông bị kẻ khác mưu sát... !

— Có phải chính vì ba quân tốt bằng hồng ngọc của ông giữ, mà bị giết không ?

— Đúng như vậy, ba quân cờ đó, thuở sinh tiền ông ấy xem là vật quý báu vô giá, nên luôn luôn mang theo người, nhưng, sau khi ông ấy đã chết, thì không tìm ra những vật ấy nữa !

Thôi-Thiên-Hàn buột miệng « Ồ » lên một tiếng.

Người ăn mặc như nho sĩ ấy lại nói tiếp :

— Các hạ hỏi đến anh ấy có việc gì ?

Thôi-Thiên-Hàn cười nhạt, rồi nghĩ bụng rằng : « Cái chết của mẫu thân ta, rất có thể là đã bị Sách-Mệnh Độc-Quân đầu độc. Nhưng giờ

đây, hẳn đã chết rồi...!

Nghĩ thế nên chàng bèn nói :

— Tôi muốn hỏi ông ấy một việc !

— Việc chi thế ?

— Xin lão tiên bối cho biết tôn tánh đại danh ?

— Lão phu được mọi người gọi là Bát-Tiên-Thủ !

Thôi-Thiên-Hàn nghĩ thầm : “Ông có phải là Bát-Tiên-Thủ thực hay không, thực giờ đây tôi không làm sao hiểu rõ được, nhưng dựa vào ông để tìm hiểu về Sách-Mệnh Độc-Quân là được rồi. ”

Nghĩ thế, nên chàng liền nói :

— Theo ông, thì cái chết của Sách-Mệnh Độc-Quân rất kỳ lạ phải không ?

— Đúng như vậy !

— Ông có biết ba quân cờ bằng hồng ngọc đỏ, ông ấy đã được từ lúc nào, và có công dụng gì không ?

— Tôi không biết việc đó !

Thôi-Thiên-Hàn gật đầu rồi lại hỏi rằng :

— Ông có thể xác nhận là ba quân cờ của ông ấy giữ trong người đều là ba quân tốt đỏ chứ ?

— Đã có lần chính mắt tôi được trông thấy kia mà !

Trước sự thật này, Thôi-Thiên-Hàn không khỏi cảm thấy khó hiểu. Vì, chàng vốn nhận định rằng, những quân cờ của Sách-Mệnh Độc-Quân giữ, rất có thể là sáu quân xa pháo mã. Thế mà giờ đây, sự phán đoán của chàng đều bị đảo lộn hết !

Như vậy, việc này có thể hiểu được dễ dàng, là bang chủ Cô-Lâu Bang, chắc hẳn đang giữ hai quân tốt đỏ khác.

Thế còn xa pháo mã đâu ? Sáu quân cờ ấy đã lọt vào tay ai ? Mấy chốt của vấn đề chính là ở chỗ đó.

Có lý đâu việc này có dính líu đến bang chủ Cô-Lâu Bang ?

Nghĩ như vậy chàng không khỏi giật mình, liền từ giả Bát-Tiên-Thủ rồi cùng Bạch-Dung bước xuống từ lâu.

Bạch-Dung hỏi rằng :

— Anh có tìm ra được manh mối chi không ?

— Chưa được manh mối chi cả ! Giờ đây chúng ta phải đến Cô-Lâu Bang xem sao đã !

Kể từ ngày nhóm Cô-Lâu Bang dấy lên, đã làm khiếp sợ cả giới

giang hồ, vì suốt mười năm qua, cao thủ của Cô-Lâu Bang đông như kiến, rải rác khắp cả Giang-nam lẫn Giang-bắc, thế lực còn mạnh hơn cả ba môn phái lớn kỳ cựu.

Trong khi Thôi-Thiên-Hàn tiến vào Thiên-Thạch Cốc, tại Phục-Ngưu Sơn, thì bất thần có ba lão già áo đen, vọt lướt tới chặn đường. Trên áo của số người ấy, đều có thêu một chiếc sọ người màu trắng.

Trong khi Thôi-Thiên-Hàn định lên tiếng hỏi, thì một lão già cầm đầu trong bọn, đã nhanh miệng hỏi trước rằng :

— Chẳng hay nhị vị là cao nhân ở đâu ? Đến tậ bang có điều chi chi dạy ?

— Tôi muốn tìm bang chủ của các ông !

— Có chuyện chi thế ?

Thôi-Thiên-Hàn thay đổi sắc mặt giận dữ quát rằng :

— Ta tìm ông ấy, lẽ tất nhiên là có chuyện cần.

Lão già cầm đầu dường như có ý kiêng sợ Thôi-Thiên-Hàn, nên liền cau mày nói :

— Chẳng hay quý tánh đại danh của các hạ là chi ?

— Ta gọi là Độc Nhân Hắc-Lang . . .

Thế thì nhị vị xin đừng chân chờ đợi trong giây lát, tôi vào trong bầm lại với bang chủ, để chờ sự định đoạt.

Nói dứt lời, lão già ấy liền nhún mình phóng vút đi, nhảm Thiên-Thạch Cốc chạy bay vào. Chẳng bao lâu, lão ta quay trở ra, Thôi-Thiên-Hàn liền lạnh lùng quát hỏi :

— Thế nào ?

— Bang chủ của bốn bang xin có lời mời, vậy thiếu hiệp hãy theo tôi vào trong !

Thôi-Thiên-Hàn cười lạnh lùng, im lặng bước theo lão già áo đen, băng qua một bãi đá tảng ngồn ngang, rồi đi thẳng vào trong sơn cốc. Bên trong toàn những vách đá thẳng đứng, lóng trợn như kiến, địa thế vô cùng hiểm trở. Dựa vào địa thế này, một người cũng có thể chống được ngàn người.

Đi một đoạn, thì chàng trông thấy có một cổng chào đứng ở cuối đường đi, trước những dãy nhà cửa thuộc tông đường Cô-Lâu Bang. Trên cái cổng chào ấy, ngoài một cái hình sọ người thực to, lại còn ba chữ sơn viết theo thể đại tự : “ Cô-Lâu Bang ” !

Sau khi đi qua chiếc cổng chào ấy, thì mọi người tiến vào một con

đường trái đá vụn. Nơi ấy có mấy mươi người mặc áo đen đứng thành hai dãy hai bên.

Khi chàng bước đến trước một tòa lâu, thì trông thấy có một lão già ngồi ngó tuấn, phía sau có bốn người hộ vệ, đang từ trong bước ra !

Lão già dẫn đường vội vàng thì lễ nói :

— Hân phó bang chủ, chính vị thiếu hiệp này muốn tìm bang chủ chúng ta đây !

Người ấy liền khoát tay, và lão già dẫn đường lại thì lễ, rồi chạy bay trở ra đường cũ.

Vị phó bang chủ đưa mắt quét qua, rồi buột miệng « ồ » lên một tiếng kinh ngạc và bất giác thối lui ra sau hai bước !

Sắc mặt của vị phó bang chủ ấy, hiện lên một vẻ sợ hãi chưa từng có, nói lắp bắp rằng :

— Người... người... !

Thôi-Thiên-Hàn không khỏi giật nảy mình !

Trước cử chỉ đó của vị phó bang chủ, chẳng những đã khiến Thôi-Thiên-Hàn hết sức kinh ngạc, mà ngay đến Bạch-Dung đứng bên cạnh cũng như môn nhân của Cô-Lâu Bang có mặt chung quanh, đều hết sức lấy làm lạ.

Vị phó bang chủ ấy, sau khi lấy lại được sự bình tĩnh, liền gầm to rằng :

— Người là ai ?

Câu nói của lão ta chưa dứt, thì mặt bỗng hiện đầy sát khí, bước từng bước một về phía Thôi-Thiên-Hàn !

Thái độ của lão ta, trông dường như lão ta mới phát giác được một việc gì hết sức đáng sợ vậy...

Thôi-Thiên-Hàn lạnh lùng nói :

— Ông không phải là bang chủ, hơn nữa, tôi cũng không phải tìm ông, vậy ông hỏi tôi là ai làm gì ?

Trong khi đó, phó bang chủ Cô-Lâu Bang, dường như trông thấy lại một hình ảnh đáng sợ thuở xa xưa...

Lão ta cười lạnh lùng nói :

— Phấn-Điện Sứ-Giả ta có thể thay mặt cho bang chủ được !

— Với ông, tôi e rằng thiếu tư cách chăng ?

Sắc mặt của Phấn-Điện Sứ-Giả liền thay đổi, quát rằng :

— Bốn vị hộ pháp đâu, bắt sống thằng ranh đen này lại !

— Xin vâng !

Tức thì, bốn vị hộ pháp đứng sau lưng lão ta, liền nhất loạt lao mình về phía Thôi-Thiên-Hàn, vung tay đánh ra !

Trước tình trạng này, Thôi-Thiên-Hàn chẳng hiểu tại sao lại có thể xảy ra việc lạ lùng như vậy. Kịp khi thấy bốn vị hộ pháp bất thần nhảy tới tấn công, thì sắc mặt của chàng liền hiện lên một làn sát khí, quát rằng :

— Có lý nào đây là nghi lễ tiếp khách của quý bang hay sao ?

Nói đoạn liền vung tay đánh cả hai chưởng.

Hai thế đánh ấy, Thôi-Thiên-Hàn đã vận dụng toàn lực, có một sức mạnh thực là ghê gớm.

Qua hai chưởng ấy, quả nhiên bốn vị hộ pháp đều bị đẩy lui. Liên đó, Thôi-Thiên-Hàn lại quát to rằng :

— Nếu các người dồn ép ta, thì chớ trách Thôi-Thiên-Hàn ta độc ác !

Phấn-Điện Sứ-Giả đứng bên cạnh, sắc mặt tái xanh trông thực ghê sợ, gằn giọng quát rằng :

— Hãy bắt nó lại, nếu không ta sẽ trừng trị theo kỷ luật của môn bang.

Bốn vị hộ pháp nghe thế, thì không khỏi lộ vẻ sợ hãi, liền quát to lên, rồi lại lao mình về phía Thôi-Thiên-Hàn tấn công tới tấp.

Thôi-Thiên-Hàn không còn nhịn được nữa, mặt đầy sát khí, quát rằng :

— Các người quả thật muốn chết mà... !

Nói chưa dứt lời, thì chàng đã tràn tới vung tay mặt lên đánh ra thế « Hồn đoạn vu sơn », đồng thời, tay trái cũng quét luôn ra hai chưởng thật mạnh mẽ.

Những thế võ của Thôi-Thiên-Hàn đánh ra, đều hiểm hóc ác liệt. Bởi thế, sau một tiếng gào thảm thiết vang lên, đã thấy một hộ pháp áo đen ngã lăn quay ra đất !

Sau khi luồng chưởng lực của Thôi-Thiên-Hàn đã đẩy lui ba hộ pháp khác, thì bỗng chàng vụt xoay người, lao thẳng về phía Phấn-Điện Sứ-Giả !

Phấn-Điện Sứ-Giả dường như không ngờ Thôi-Thiên-Hàn nhanh nhẹn đến như thế, nên luồng cước lách mình thực nhanh mới tránh được thế công ấy của chàng.

Thôi-Thiên-Hàn gầm lên rằng :

— Phó bang chủ, ông thực không chịu bảo môn hạ của ông ngừng tay hay sao?

Phấn-Diện Sứ-Giả trông thấy sắc mặt của Thôi-Thiên-Hàn đầy sát khí, thì không khỏi rung mình, nói:

— Ta hỏi người một việc đã!

— Cứ nói mau!

— Người... có phải là họ Thích không?

Thôi-Thiên-Hàn nghe thế, thì không khỏi giật mình, buột miệng nói:

— Thích...?

— Đúng thế, họ Thích!

Thôi-Thiên-Hàn cảm thấy tâm thần đều rung động. Chàng đã được nghe lão già một tay nói rằng: "... Người có phải còn một họ thứ hai nữa, ví như họ Thích chẳng hạn...?"

Giờ đây, phó bang chủ của Cổ-Lâu Bang lại hỏi chàng có phải họ Thích không, thì làm thế nào chàng khiến tâm thần chàng phải rung động mạnh mẽ được?

Chàng gọi là Thôi-Thiên-Hàn, tại sao mọi người lại hiểu chàng là người họ Thích như thế?

Chàng bắt đầu cảm thấy việc này rất oái oăm. Mọi người đều nhận chàng là họ Thích, tất nhiên cũng phải có nguyên nhân chi đây. Chàng mỉm cười lạnh lùng, nói:

— Không, tôi họ Thôi!

Sắc mặt của Phấn-Diện Sứ-Giả biến hẳn, quát rằng:

— Người thực không phải là họ Thích sao?

— Nói bá láp, vậy có lý đâu ông lại đi mạo nhận họ của người khác hay sao?

Thú tính trong người Thôi-Thiên-Hàn liền sổng dậy, chàng không kể việc chi tất cả, mắng Phấn-Diện Sứ-Giả là nói bá láp; nên khiến lão này biến hẳn sắc mặt, quát rằng:

— Thằng bé đen kìa, người muốn chết mà!

Câu nói chưa dứt, thì lão ta đã vung chưởng lên nhằm đánh thẳng vào ngực Thôi-Thiên-Hàn nghe một tiếng vút.

Chưởng thế của Phấn-Diện Sứ-Giả, mạnh mẽ ác liệt vô cùng. Thôi-Thiên-Hàn không hiểu vì sao, mà lão ta lại giận dữ và đầy sát khí như thế. Vậy, chắc hẳn giữa lão ta và người họ Thích, nào đó, có một mối thù hằn gì đây, chứ chẳng không!

Nghĩ đến đây, lòng chàng không khỏi bưng bưng nổi giận, quyết đối phó thẳng tay với đối phương, nên gằn lên một tiếng, nói:

— Đây chính là tại ông dồn ép tôi, vậy chớ trách tôi nhé!

Câu nói chưa dứt, thì chàng liền vung chưởng lên, đánh thế "Hồn đoạn vu sơn", đánh xéo về phía địch!

Phấn-Diện Sứ-Giả vừa ra tay đánh nhau với Thôi-Thiên-Hàn, thì ba lão hộ pháp đứng bên cạnh đây, cũng đồng loạt tràn tới, công thẳng vào Thôi-Thiên-Hàn.

Bạch-Dung trông thấy thế, liền nạt to rằng:

— Đồ vô liêm sỉ, xem kiếm đây!

Tức thì, ánh thép lóe lên, công thẳng về phía ba lão hộ pháp!

Riêng Thôi-Thiên-Hàn vừa công ra một chưởng, đã khiến Phấn-Diện Sứ-Giả gần như luống cuống không đỡ được. Nhưng, dù sao lão ta cũng chẳng hồ đánh là một cao thủ, cuối cùng, đã kịp thời vung tay trái chặn ngang, rồi thối lui ra sau hơn một trượng, tránh khỏi thế tấn công của đối phương!

Thốt nhiên, ngay lúc ấy bỗng có một tiếng quát vọng đến rằng:

— Dừng tay lại!

Tiếng quát ấy như sấm nổ, khiến đôi tai mọi người chung quanh kêu o o không ngớt. Thôi-Thiên-Hàn không khỏi giật mình, liếc mắt nhìn lên, thì trông thấy một lão già tuổi độ ngũ tuần, mặt tẻ râu ria, xuất hiện tại cửa cái, dưới sự hộ vệ của mười người áo đen!

Lão già ấy đưa mắt quét qua, lạnh lùng quát rằng:

— Ai lại dám đến bôn bang tỏ thái độ ngang bướng như thế...?

Khi tia mắt của lão ta nhìn vào mặt của Thôi-Thiên-Hàn, thì thần sắc liền biến hẳn, suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng!

HỒI THỨ CHÍN

LÃO GIÀ NGÔNG

Thôi-Thiên-Hàn thấy thế, lại không khỏi sùng sốt. Nhưng liền đó, chàng bước đến trước mặt lão già râu ria, lạnh lùng hỏi rằng :

— Ông là Truy-Hồn-Kiểm-Khách, bang chủ Cô-Lâu-Bang đây chăng ?

— Đúng như vậy ?

Khóe miệng của lão ta, hiện lên một nụ cười, rồi lạnh lùng nói tiếp :

— Ông bạn họ Thích, đến đây để tìm tôi chăng ?

Thôi-Thiên-Hàn nghe vậy thì giật nảy mình, quát to rằng :

— Ai họ Thích ?... Ta họ Thôi đây mà !

— Thôi... ?

— Đúng thế ! Ta họ Thôi, vậy tại sao ông lại bảo ta họ Thích ?

Truy-Hồn-Kiểm-Khách lộ vẻ ngạc nhiên. Lão đưa mắt ngó về Phấn-Điện-Sứ-Giả, ý chừng muốn hỏi : « Vậy không phải là nó hay sao... ? »

Phấn-Điện-Sứ-Giả gật đầu, rồi đáp lại bằng một nụ cười gương !

Thôi-Thiên-Hàn hết sức nghi ngờ qua thái độ của hai lão già trước mặt.

Truy-Hồn-Kiểm-Khách quả không hổ là một lão già gian ngoan, liền cười tự nhiên nói :

— Vậy có lẽ tôi nhận lầm rồi ! Thế ông bạn họ Thôi từ xa đến đây có điều chi chỉ dạy chăng... ?

— Tôi đến đây để hỏi bang chủ một việc !

— Việc chi xin cứ nói.

— Có phải ông đang giữ một số quân cờ tướng bằng hồng ngọc chăng ?

— Đúng như vậy, nhưng ông bạn đến thực không phải lúc, vì hai quân tốt đỏ mà tôi giữ bấy lâu nay, đã bị mất đi ngày hôm trước rồi !

Thôi-Thiên-Hàn nghe thế, không khỏi giật bắn người. Giờ đây, ngoài sáu quân xa pháo mã, thì số quân cờ bên đỏ đã xuất hiện đầy đủ cả rồi. Hơn nữa, ngoài trừ con tượng đỏ mà chàng đang cất giữ trong người, còn thì đều rơi cả vào tay của người Mặt Bạc !

Vậy, hiện nay ai là người giữ sáu quân xa pháo mã ? Sáu quân xa pháo mã ấy có một sự tích to tát chi ? Ngoài ra, còn mười sáu quân cờ phía xanh đâu cả ?

Tất cả những nghi vấn ấy thật là khó tìm câu giải đáp. Bởi thế Thôi-Thiên-Hàn không khỏi cau mày, nói :

— Hai quân tốt đỏ của ông giữ, đã mất, thật đấy chứ ?

— Vậy, tôi có thể gạt các hạ hay sao ?

Thôi-Thiên-Hàn đang định lên tiếng trả lời, thì bỗng nhiên từ xa có tiếng nói vọng lại rằng :

— Có phải đấy là gạt thằng bé đen người không, thì thật là khó nói !

Giọng nói ấy truyền đến, đã khiến Truy-Hồn-Kiểm-Khách, Phấn-Điện-Sứ-Giả và Thôi-Thiên-Hàn đều giật mình. Họ đưa mắt nhìn về phía đó, thì trông thấy từ trong cánh rừng khá xa, đang có một bóng người tập tễnh bước ra.

Bước chân của người ấy loạng choạng như kẻ say rượu. Hơn nữa, một việc khiến cho mọi người đều lấy làm lạ, chính là ngọn cờ trắng to trong tay của y. Bên trên lá cờ ấy có viết mấy chữ : « Dùng cờ tướng để tập hợp bạn bè ! Ai thắng tôi một ván, tôi sẽ giải đáp giúp cho một nghi vấn, thua tôi một ván, thì xin uống một bữa rượu ».

Lá cờ to ấy bay phất phới theo chiều gió, khiến ai nấy đều phải chú ý nhìn.

Lão già có vẻ như một tên ăn mày điên cuồng đó, cứ đi lảo lảo từng bước một về phía mọi người. Ngay lúc ấy, mấy mươi gã áo đen đứng trên con đường trải đá, bèn nhanh nhẹn tiến tới chặn lấy lối đi của lão ta.

Lão già ấy bèn cười ha hả, nói :

— Ôi chao ! Há tất phải làm như vậy ?... tôi chẳng qua muốn thắng một ván cờ để tìm một bữa rượu uống chơi. Vậy, Cốc hang chủ bảo có phải không ?

Sắc mặt của Thôi-Thiên-Hàn bỗng biến hẳn, nói :

— Cốc bang chủ, nói như vậy thì hai quân tốt đó của ông giữ nào có mất ?

Bang chủ Cô-Lâu Bang biến hẳn sắc mặt, nói :

— Không, thực sự đã bị mất trong ngày hôm kia rồi. Ông bạn họ Thôi có phải chịu mệnh lệnh của Thích cung chủ, tìm lý do đến đây hỏi về những quân cờ đó, hầu dụ dẫm mọi hư thực trong bồn bang hay chăng ?

Thôi-Thiên-Hàn lộ sắc giận dữ, nói :

— Tại sao ông lại bảo tôi là người của Thích-Thiết-Hoa phái đến ? Ông... rõ ràng chỉ nói bả láp thôi !

Trong khi Truy-Hồn Kiếm-Khách đang định trả lời thì bỗng nghe một tiếng “Ồi chào !” xé không gian vọng lại, đồng thời, có tiếng nói của già lão ấy truyền đến rằng :

— Các người ý người đông rồi định hiệp đánh già đây sao ?Ồi chào, tôi chỉ muốn đến để đánh một ván cờ với Bang chủ các người, thế sao các người lại... vậy đánh ta đông như thế này ?

Mọi người đưa mắt nhìn về phía đó, thì thấy lão già nọ đã té lăn trên đất. Truy-Hồn Kiếm-Khách liền quát to rằng :

— Các vị hãy lui ra...

Câu nói chưa dứt, thì lão ta đã lảo người phi thân tới đứng trước mặt lão già ấy, bọn môn hạ liền thối lui ra sau tất cả.

Lão già có vẻ như ăn mày ấy, liền gào to lên rằng :

— Môn nhân của ông đánh ngã tôi, vậy ông... ông không kéo tôi đứng lên hay sao ?

Truy-Hồn Kiếm-Khách tuy là một bang chủ, nhưng biết lão già ngông cuồng này, chắc hẳn không phải là một tay võ công tầm thường trong giới giang hồ, cũng như về địa vị trong võ lâm, bằng cờ là lão ta đã xâm nhập vào đây, trong khi chung quanh đều có sự canh gác rất cẩn mật, nhưng không ai hay biết chi cả. Bởi thế Truy-Hồn Kiếm-Khách liền làm vui nói :

— Xin ông bạn chờ chấp nhất cái lỗi của tiểu nhân, vậy hãy đứng lên thôi !

Nói dứt lời, ông ta liền đưa tay kéo lão già ngông cuồng kia đứng dậy. Sau khi đứng lên xong, lão già đó xoay đôi tròng mắt trắng bết, nói :

— Này Cốc bang chủ, tôi từ xa xôi nghìn dặm đến đây, là có ý

nuốn thắng ông một ván cờ, đề xin uống một bữa rượu... ha ha... ông thấy thế nào ?

— Muốn uống rượu thì chẳng có hại chi, nhưng muốn đánh cờ, thì hiện giờ thực ra tôi không có rảnh để hầu !

— Hừ ? Có phải bạn chuẩn bị đối phó với việc đêm nay chăng ?

Câu nói ấy đã làm cho Truy-Hồn Kiếm-Khách biến hẳn sắc mặt, nói :

— Tại sao ông lại biết !

— Ha ha ! Thích-Thiết-Hoa là cháu gái của lão đó ! Nhưng, lão không có giúp nó đâu, việc ấy xin ông an lòng...

— Ông đã biết về cái hẹn giữa tôi và Mê-Hồn-Cung, tại Ngũ-Hầu Miếu trong đêm nay ?

— Đúng như vậy... ha ha... thế thì sao ?

Truy-Hồn Kiếm-Khách rung mình, sắc kinh sợ thoáng hiện qua nét mặt của y, nói :

— Xin các hạ hãy chỉ dạy cho biết quí tánh đại danh !

Lão già ngông ấy bèn cười ha ha nói :

— Tôi cũng không biết tôi gọi là gì ? Nhưng ông cứ gọi tôi là Bách-Địa-Nhiệt được rồi !

— Bách-Địa-Nhiệt ?

— Ha ha ! Đúng thế, đúng thế !

Sắc mặt của Thôi-Thiên-Hàn bỗng biến hẳn, quát rằng :

— Thực tôi trông ông chương mắt quá !

Đôi tròng mắt trắng bết của lão già ngông ấy xoay qua một lượt, rồi chú ý nhìn vào Thôi-Thiên-Hàn nói :

— Ta có cái chi mà thắng ranh đen một mắt người lại cho là chương mắt ?

— Tôi họ Thôi, ông lại nói ông là họ Bách, tôi tên Thiên-Hàn, thì ông lại bảo ông tên Địa-Nhiệt. Vậy, có phải lão già ngông ông có ý trêu chọc tôi không ?

— Thiên-Hàn, Địa-Nhiệt... Ha ha nghe hay tuyệt !

Thôi-Thiên-Hàn nghe thế, không thể dẫn được lửa giận. Vì, lão già ngông cuồng này, có ý muốn đến trêu phá chàng chơi, chứ làm gì có người tên gọi là Địa-Nhiệt ?

Bởi thế trên miệng chàng liền hiện lên một nụ cười lạnh lùng, nói :

— Nếu ông không nói rõ ông là ai, ha ha...

— Thì tôi sẽ quật chết Bích-Điền-Nhiệt ông đấy !

— Như thế, Thôi-Thiên-Hàn người cũng không được yên thân đâu !

Trong lúc đó, Truy-Hồn Kiếm-Khách đã từ từ bước lui đến bên cạnh Phấn-Điện Sứ-Giả khẽ nói rằng :

— Này phó bang chủ, thằng bé này xem ra không phải là hèn !

— Theo tôi có lẽ cũng không phải. Mười lăm năm về trước, thằng ranh ấy đã bị tôi vứt xuống Lang-cốc. Ha, thì làm thế nào còn sống được nữa ?

— Nhưng này phó bang chủ, dù sao chúng ta nên thận trọng là hơn.

Người xưa nói rất chí lý, là người toan tính không bằng trời toan tính. Vậy tốt nhất là ta bắt sống nó để tra hỏi cho rõ mọi lẽ hư thực !

— Có lý lắm... !

Câu nói của Phấn-Điện Sứ-Giả chưa dứt thì bỗng nghe lão già ngớu cuống kia nói rằng :

— Thằng bé đen kia người là Thiên-Hàn còn ta là Địa-Nhiệt. Vậy chúng ta kẻ trời người đất, không ai đụng chạm đến ai. Nếu trái lại, đối bên gây sự đánh nhau thì... Ha Ha, trong trường hợp người không thể thoát ra khỏi Thiên-Thạch-Cốc thì ta sẽ không ngó ngàng đến người đó.

Nói đến đây lão ta đưa mắt nhìn về phía Truy-Hồn Kiếm-Khách một lượt, nói :

— Này Cốc bang chủ, chúng ta đánh một-vấn chứ ?

— Hiện giờ tôi không có rảnh, nhưng, tôi có thể mời cụ uống một bữa rượu ngon thứ đề lâu năm !

— Nói bá láp ! Tôi nào phải là thứ ăn mày đâu... ?

Nói dứt lời lão liền khấp khểnh bỏ đi trở về đường cũ, Thôi-Thiên-Hàn trông thấy thế, mặt mày biến sắc, nói :

— Ông điên rồi sao... ?

— Lẽ tất nhiên ta không phải là điên ! Thằng bé đen kia, người hỏi ta điều gì ta cũng không trả lời đâu, trừ phi... ha.., người có thể làm đúng theo điều kiện ta ghi rõ trên lá cờ này... !

Nói đoạn, lão ta lại loạng choạng rào bước đi ngay.

Thôi-Thiên-Hàn bỗng có ý nghĩ, lão già này rất có thể là "Cuồng-Hiệp" mà Tuyệt-Hồn-Khách đã nói. Chàng hiện nay đang có rất nhiều nghi vấn, vậy cần phải nhờ ông ta giải cho.

Bởi thế, trông thấy Cuồng-Hiệp bỏ đi, thì chàng vội vàng quay về phía Truy-Hồn Kiếm-Khách nói :

— Cốc bang chủ, tôi đến quấy-rầy hôm nay, xin đợi đến hôm khác sẽ tạ lỗi vậy !

Nói dứt lời, chàng liền nhún người phóng đi, nhằm hướng lão già ngớu ấy đuổi-theo. Nhưng thốt nhiên Phấn-Điện Sứ-Giả lao nhanh người đến, chặn mất lối đi của chàng, nói :

— Ông bạn họ Thôi, chậm chân đã !

Thôi-Thiên-Hàn biến sắc mặt, quát rằng :

— Để làm gì ?

Phấn-Điện Sứ-Giả cười tự nhiên đáp :

— Ông bạn họ Thôi từ xa đến đây, để truy-hỏi những quân cờ bằng hồng ngọc, chắc hẳn là không phải không có nguyên nhân. Vậy, ông bạn có phải là do Mê-Hồn Cung... ?

— Rõ là nói bá láp !

Phấn-Điện Sứ-Giả cười lạnh lùng, nói :

— Dù sao đi nữa, chúng tôi cũng muốn ông bạn lưu lại đây đã.

— Nếu tôi không bằng lòng thì sao ?

— Thì chỉ còn cách dùng võ lực để thực hiện ý muốn đó của chúng tôi !

— Chỉ khoác lác, các ông có dám làm như thế không ?

— Đây là cách chơi mà chúng tôi bắt buộc phải làm !

Trong khi ấy Thôi-Thiên-Hàn bỗng sức nhớ ra, là mọi người đều cho mình họ Thích, hơn nữa, Phấn-Điện Sứ-Giả và Truy-Hồn Kiếm-Khách, lại nhận chàng là người của Thích-Thiết-Hoa, Cung chủ Mê-Hồn Cung phải đến.

Vậy chàng và Thích-Thiết-Hoa một cô gái độc ác ấy, có lý đâu lại có mối tương quan chi hay sao ?

Nghĩ đến đây thì tâm thần của chàng không khỏi xao động.

Nhưng theo như sự nhận định của chàng, thì đây là một việc hoàn toàn không thể có được. Vì Thích-Thiết-Hoa họ Thích, trong khi đó chàng họ Thôi hai đảng không dính dấp chi với nhau cả. Vậy số người đã xem chàng và Thích-Thiết-Hoa là một nhóm với nhau, thực ngại ngại không thể tưởng tượng.

Chàng đưa mắt nhìn qua Phấn-Điện Sứ-Giả thì trông thấy mười một gã hộ pháp của họ cũng đều đang vây chặt lấy mình. Trong khi đó,

Truy-Hồn Kiếm-Khách đứng bên cạnh, không ngớt cất tiếng cười đầy âm u, nham hiểm !

Sắc mặt của Thôi-Thiên-Hàn liên thay đổi, đồng thời, một luồng sát khí rùng rợn cũng thoáng hiện qua nét mặt của chàng. Khóe miệng của chàng đã hiện lên nụ cười đầy âm u lạnh lùng, nói :

- Tốt nhất là các ông chờ nên chờ đến tối !
- Vậy ông bạn họ Thôi chịu lưu lại, thì êm xuôi tất cả !
- Hiện tôi đang bận công việc !
- Dù việc to bằng trời đi nữa, chúng ta...

Câu nói của Phấn-Điện Sứ-Giả chưa dứt thì Thôi-Thiên-Hàn đã quát to rằng :

- Thực các ông đã gây sự một cách vô lý !

Câu nói chưa dứt thì chàng đã vung tay lên vươn nắm ngón tay ra chụp thẳng vào mặt của Phấn-Điện Sứ-Giả một cách đột ngột với một sức mạnh mãnh liệt phi thường !

Thôi-Thiên-Hàn vốn có bản tánh hung dữ như sói, nên mỗi lần tức giận thì bất cứ là ai, chàng cũng tấn công thẳng tay ngay.

Phấn-Điện Sứ-Giả là phó bang chủ Cờ-Lâu Bang lẽ tất nhiên là võ công có nhiều chỗ độc đáo. Bởi thế lão ta vừa khoát cánh tay mặt lên là người lão đã thối lui ra sau hai bước rồi. Trong khi lão ta thối lui, thì tiếp liền ngay đó, lại lao mình tràn ngay tới vùng chương công thẳng về phía đối phương.

Thế võ ấy nhanh như một luồng điện xẹt, xem ra Thôi-Thiên-Hàn không thể nào đỡ lại hoặc né tránh chỉ cho kịp nữa. Nhất là chàng còn kém kinh nghiệm đối phó với kẻ kinh địch. Do đó buộc phải xô tay trái ra để đỡ thẳng vào thế công của đối phương mà thôi !

Phấn-Điện Sứ-Giả thấy thế quát to rằng :

- Người muốn chết mà... !

Lão ta cho rằng Thôi-Thiên-Hàn chẳng qua là một đứa trẻ mới mười tám mười chín tuổi, nội lực làm thế nào cao thâm bằng lão ta được. Do đó, lão ta đã vận dụng toàn bộ chân lực trong người đánh ra, mong áp đảo được đối phương ngay.

Nào ngờ khi hai luồng chương lực chạm thẳng vào nhau, thì nổ « ầm » một tiếng to, cát bụi tung bay mù mịt, đồng thời Phấn-Điện Sứ-Giả cũng bị hất bắn ra sau mười bước, ụp lên một tiếng, rồi máu tươi từ miệng trào ra, té lăn ra đất !

Tất cả mọi người chung quanh trông thấy thế, đều hết sức kinh hãi !

Thốt nhiên, lão già ngông vừa rồi cất tiếng ha hả cười to, nói :
— Khá lắm, khá lắm ! Xem thế cũng đỡ nghiệm !

Thôi-Thiên-Hàn ngược mắt nhìn lên, trông thấy lão già ngông ấy vẫn còn đứng cách đó năm trượng, há toác hoác miệng, cười dài không ngớt !

Thôi-Thiên-Hàn quay về Truy-Hồn Kiếm-Khách nói :

— Cốc bang chủ, đây là tại ông ấy muốn tìm cái nhục, vậy ông không thể trách tôi được. Chỗ thất lễ ấy, đợi một dịp khác tôi sẽ tạ lỗi nhé !

Nói đoạn, thì định quay người bỏ đi. Truy-Hồn Kiếm-Khách thấy thế, vụt quát to rằng :

- Đứng lại đã !

Thôi-Thiên-Hàn quay người ngó lại, trông thấy sắc mặt của Truy-Hồn Kiếm-Khách tràn đầy sát khí, trông hết sức ghê sợ. Chàng bèn cười lạnh lùng, nói :

- Cốc bang chủ, ông lại cố ý bắt buộc tôi ở lại phải không ?

— Chẳng dám bắt buộc, nhưng ông bạn họ Thôi đã đánh bị thương phó bang chủ bọn bang, vậy đứng về mặt tình lẫn lý, đều quấy cả. Ha ha...

Lão ta cất giọng cười khô khan, rồi quát rằng :

— Hộ pháp của bọn bang đâu ? Mau bắt sống thẳng ranch đến đây !

Tất cả mười vị hộ pháp, đồng thanh vâng lệnh, rồi tràn cả về phía Thôi-Thiên-Hàn !

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy tình hình đã trở nên bất lợi, vì Truy-Hồn Kiếm-Khách có vẻ xem chàng như một kẻ thù địch rồi !

Trong khi đó, lão già ngông kia bỗng kêu to lên rằng :

— Sao mười một người mà xúm đánh có một người ? Này Cốc bang chủ, chớ nên gây ra án mạng mới tốt... !

Câu nói của lão ta chưa dứt, thì một tiếng hét to nổi lên, tức thì mười một vị hộ pháp kia, nhất loạt lao mình về phía Thôi-Thiên-Hàn nhanh như điện chớp, đồng thời, mỗi người đã vung tay công ra một chương.

Bạch-Dung đang đứng bên cạnh, bỗng lên tiếng nạt to rằng :

-- Lữ người không kẻ chi là sĩ diện...

Nói vừa dứt lời, thì nàng đã vung trường kiếm ra, lao thẳng về phía mười một vị hộ pháp kia.

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy thế liền quát rằng :

-- Hãy trở lại !

Tức thì, chàng vung tay ra chụp Bạch-Dung kéo trở về. Cùng một lúc đó, người chàng lại vọt tới vung tay tấn công ba chương liên tiếp.

Lão già ngóng khi này, bỗng phát lá cờ trắng đang cầm trong tay, rồi từ từ tiến về phía mọi người đang choảng nhau.

Sau khi Thôi-Thiên-Hàn đánh ra ba chương, tuy đã đẩy lui được năm tên hộ pháp đứng đầu, nhưng số khác lại tràn ngay đến tấn công một cách hung dữ.

Mười một tên hộ pháp này, chính là đệ nhất cao thủ trong Cô-Lâu Bang, võ công cao cường không kém chi Phấn-Diện Sư-Giả. Bởi thế, khi họ liên hợp lại, thì chớ nói chi Thôi-Thiên-Hàn, mà dù cho một người võ công cái thế, e rằng cũng khó đối kháng cho nổi.

Vì vậy, sau mấy mươi thế võ, thì Thôi-Thiên-Hàn đã đồ mồ hôi nhễ-nhại.

Thực trạng ấy, Bạch-Dung đều trông thấy rõ tất cả, nên không khỏi tái mặt vì sợ hãi. Nàng không còn kẻ chi nữa, bèn vung trường kiếm lên, nhắm phía mười một tên hộ pháp lao thẳng tới lần thứ hai !

Trong khi đó, bất ngờ có một luồng chưởng lực quét về phía Bạch-Dung, rồi lại nghe tiếng của Truy-Hồn Kiếm-Khách quát rằng :

-- Lui trở lại !

Bạch-Dung bất ngờ bị luồng chưởng lực của Truy-Hồn Kiếm-Khách, hất lui ra sau ba bước, khiến nàng cau đôi mày liễu, quát rằng :

-- Cốc bang chủ, Thôi-Thiên-Hàn có thù oán chi với ông, mà ông nhất định phải giết chết anh ấy như thế ?

Truy-Hồn Kiếm-Khách lạnh lùng nói :

-- Tôi chỉ có ý muốn giữ hân lại đây thôi. . .

Khi ấy, bỗng nghe có một tiếng quát to vọng lại, rồi thấy lão già ngóng kia vung lá cờ trắng lên nói :

-- Thế là sẽ gây ra việc chết chóc rồi đó !

Tiếp theo câu nói của lão già, là một luồng cuồng phong từ lá cờ trắng trên tay lão cuốn tới. Tức thì, có hai tiếng gào thảm thiết vang lên. . .

Thì ra, có hai tên hộ pháp vì không đề phòng, nên bị luồng kỳ phong ấy quét trúng, ngã lăn ra đất !

Bao nhiêu người chung quanh trông thấy thế, đều không khỏi kinh ngạc !

Liền đó, Thôi-Thiên-Hàn bỗng gầm lên một tiếng to, rồi bất thần lao thẳng về phía Truy-Hồn Kiếm-Khách nhanh như chớp, quát rằng :

-- Cốc bang chủ, giữa tôi và ông có thù oán chi ?

Truy-Hồn Kiếm-Khách nhanh nhẹn thối lui ra sau một bước, nói :

-- Không có...!

-- Nếu không có, thì ông định giết chết tôi là có ý nghĩa gì ?

Giữa lúc ấy mấy tên hộ pháp chung quanh lại tràn tới. Truy-Hồn Kiếm-Khách khẽ cau đôi mày, tức thì đã nghĩ ra kế hay, liền quát ra lệnh cho những tên hộ pháp ấy lui trở lại, rồi quay về phía Thôi-Thiên-Hàn cất tiếng cười to, nói :

-- Ông bạn họ Thôi, đây là tôi chỉ muốn thử võ công của ông bạn thôi !

-- Thử võ công của tôi để làm gì ?

Truy-Hồn Kiếm-Khách cất tiếng cười khanh khách, nói :

-- Theo lời đồn đãi, thì ông bạn đã giết chết hai môn nhân của Mã-Hồn-Cung, và rêu rao sẽ giết chết cả Thích-Thiết-Hoa, nên tôi muốn thử xem ông bạn có phải là người đủ sức đối địch với cô ấy không. Vậy, cái hẹn tại Ngũ-Hầu Miếu đêm nay, tôi phải nhờ vào ông bạn rồi đó !

HỒI THỨ MƯỜI

ĐÁNH CUỘC CỜ TƯỚNG

Vừa nói dứt lời, thì lão ta lại cất tiếng cười to.

Truy-Hồn Kiếm-Khách là một con người đang có địa vị. Trong khi đó, qua thế quét bằng lá cờ vừa rồi của lão già ngóng nọ, đã chứng tỏ đây là một tuyệt nghệ trong võ lâm. Vậy, nếu tiếp tục đánh nữa, thì chắc chắn phần thiệt thòi sẽ về phía lão mà thôi !

Hơn nữa, Thôi-Thiên-Hàn đã không phải là họ Thích, và lão ta

cũng chưa thể nhận xét được chân tướng của việc này như thế nào. Trong khi đó, cái hẹn tại Ngã-Hầu-Miếu đêm nay, lão có thể tìm cách điều tra để biết Thôi-Thiên-Hàn là ai, cũng như có thể hạ được chàng để đặng và không phải là muộn.

Vì vậy, giờ đây lão không tiện đề lộ liễu ý định của mình, nên mới tìm lý do khác để giữ chàng lại, hầu tạo cơ hội cho chàng xung đột thẳng với Thích-Thiết-Hoa.

Thôi-Thiên-Hàn cười lạnh lùng, nói :

— Té ra là thế, này Cốc bang chủ, đêm nay tôi hứa sẽ không dè Thích-Thiết-Hoa chạy thoát đâu !

Nói dứt lời chàng bèn đi thẳng về phía lão già ngông kia.

Lão già trông thấy vậy, thì ngạc nhiên nói :

— Họ đã không đánh nhau nữa... Vậy, chẳng còn có việc chi để coi, thôi thì về nhà ngủ cho xong... !

Vừa nói dứt lời, thì lão ta bèn đưa chân bước khập khễnh, xiêu tới ngã lui, bỏ đi một nước !

Thôi-Thiên-Hàn bèn cùng Bạch-Dung hồi hã đuổi theo. Nhưng chờ thấy lão già ấy đi loạng choạng khập khễnh như thế mà cho là chậm thì làm to. Vì, Thôi-Thiên-Hàn đã gắng hết sức đuổi theo, mà vẫn không tài nào đuổi theo kịp !

Khi ra khỏi Thiên-Thạch-Cốc, Thôi-Thiên-Hàn quá sốt ruột, nên liền lao mình lướt thẳng qua khỏi lão già ngông ấy, rồi quay mặt lại, quát rằng :

— Ông có phải là Cuồng-Hiệp chăng ?

Lão già ngông trợn mắt ngó Thôi-Thiên-Hàn một lượt, nói :

— Người chỉ mất đi một con mắt, chứ chưa đui kia mà !

Thôi-Thiên-Hàn mặt liền biến sắc, nói :

— Ông bảo sao ?

— Người không phải là đui, vậy những dòng chữ đã viết trên lá cờ này người không trông thấy sao ?

Thôi-Thiên-Hàn sững sốt, nhưng liền cười tự nhiên đáp :

— Tốt lắm, tôi sẽ đấu với ông một ván !

Lão già ngông liền cất tiếng cười to, rồi đưa tay vỗ vào vế đánh bóp một cái, nói :

— Thắng bé ngoan kia, người... cũng tính thông cò tướng nữa sao ?

— Không tính thông lắm, nhưng có thể đấu chơi được !

— Tốt lắm, tốt lắm ! vậy hãy lại đây, chúng ta cũng đánh thử một ván !

Nói dứt lời, lão già liền cầm lá cờ trắng trên đất, rồi ngồi xếp bằng xuống tại đó, nói :

— Hãy đến đây !

— Ông có quân và bàn cờ không ?

— Vậy người không có sao ?

Thôi-Thiên-Hàn cười, nói :

— Tôi không có !

Lão già ngông ấy bỗng đứng phắt lên, đôi mắt trắng bệt liền xoay qua một vòng, giận dữ nói :

— Khá khen cho thắng bé kia ! Người... Mẹ nó ! ... Người định gạt ta hả ? Giờ đây con nghiện cờ của ta đã đến, thế mà người lại không quân không bàn. Có phải người muốn chết không ?

Lão ta chưa hết lời, thì vung "chường lên quét" nghe "nghe một tiếng vút về phía Thôi-Thiên-Hàn !"

Sau một tiếng "phình" Thôi-Thiên-Hàn vì không kịp tránh, nên đã bị luồng chường lực đánh thẳng vào ngực, đồng thời, bị hất bay ra xa một trượng, nhưng chẳng hề bị thương tích chi cả !

Thế là Thôi-Thiên-Hàn, cũng như một con sói bị đồng loại ngoạm phải, tuy chẳng bị thương, nhưng chàng nào dè ném cơn tức giận được. Bởi thế, chàng liền găm lên một tiếng, nói :

— Lão già ngông kia, ông định tìm cái chết mà... !

Câu nói chưa dứt, thì chàng đã lao mình về phía lão già, dùng thế "hồn phách xuất khiếu" đánh thẳng ra !

Bạch-Dung đang đứng bên cạnh bỗng kêu to lên rằng :

— Thôi tướng công, hãy ngưng tay lại !

Thôi-Thiên-Hàn nghe thấy không khỏi sững sốt, liền thu tay trở về và nhảy thối lui ra sau. Bạch-Dung liền nhảy nhẹ nhàng đến trước mặt chàng, tươi cười nói :

— Hà tất phải về vấn đề thiếu quân cờ mà gây sự đánh nhau ? Về đến thành Khai-Phong thì sẽ đấu với nhau mấy ván lại chẳng được ?

Lão già ngông nghiêng mặt nhìn Bạch-Dung, rồi gật đầu nói :

— Có lý, có lý !

Nói đến đây lão ta lại quay về phía Thôi-Thiên-Hàn cười rằng :

— Thắng ranh đen kia người thấy thế nào ?

— Cũng được !

— Vậy thì hãy đi, chúng ta cùng về Khai-Phong !

Khi mọi người trở về Khai-Phong, thì trời đã hoàng hôn, bèn kéo đến ngôi lầu-lâu cũ. Lão già ngông nọ cầm lá cờ trắng trên tay xuống cửa hiệu, nói :

— Hãy vào !

Thế là cả ba người cùng bước lên lầu-lâu. Bọn hầu-sáng vội vàng chạy lại hỏi :

— Thưa ba vị định dùng thứ chi ?

Lão già ngông cười hí hà nói :

— Người hãy mang đến cho ta một bộ cờ tướng, luôn cả bàn trước đã !

Tên hầu sáng không khỏi giật nảy mình, hai mắt tròn to như hai chiếc lục lạc, nói lắp bắp rằng :

— Cái chi, cái chi ?... Quý vị dùng quân cờ và bàn cờ sao ?

Bạch-Dung không khỏi phì cười, nói :

— Người cứ mang đến đi, họ đánh xong một ván cờ mới bắt đầu ăn uống !

Tên hầu sáng đã lui đi, lão già ngông bỗng cười ha hả, nói :

— Thôi, ta không đánh với người đâu !

— Sao thế ?

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy lão ta không nói rõ lý do, nên tức giận gầm to lên rằng :

— Lão già ngông kia, giờ có đủ cả bàn lẫn quân, thế sao ông lại không đánh ?

— Không đánh thì không đánh chứ có sao ? Như vậy người không bằng lòng chăng ?

— Ông... Ông trêu tôi hả ?

— Ta không phải trêu người, mà ta xem ra trong mình của người, là không có bạc !

Thôi-Thiên-Hàn nghe không khỏi tức giận đến vỡ lòng ngực, nhưng không thể làm chi đối phương được, vì những việc mà mình không hiểu, cần phải nhờ đối phương giải thích. Trong khi đó, trong người chàng cũng không có nên bạc nào thực !

Bởi thế, khuôn mặt đen sạm của chàng, đã trở thành tím ngắt, gầm lên rằng :

— Ông không đánh ván nào với tôi, thì tôi sẽ quật chết ông ngay !

— Vậy, nếu người thua thì tính sao ?

Bạch-Dung trả lời ngay rằng :

— Thưa lão tiên bối, anh ấy thua thì tôi sẽ trả tiền !

Lão già ngông liền tròn mắt lườm Bạch-Dung, nói :

— Chỉ giỏi làm ra vẻ là kẻ chung tình thôi !

Sắc mặt của Thôi-Thiên-Hàn bỗng thay đổi, nói :

— Ông quả là hiệp đáp người ta thậm tệ, có cô ấy trả tiền mà ông còn không bằng lòng hay sao ?

— Cũng được, cũng được ! Nhưng, nầy thẳng ranh đen kia, ơn người đẹp là khó đáp đền đầy nhé ! Hôm nay nếu không có cô nương đây bảo đảm, thì ta sẽ không đánh cờ với thẳng bé kiết người đâu !

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy đối phương chịu đánh cờ với mình, nên đã yên lòng, bèn nói rằng :

— Thẳng ông một ván, thì ông chỉ giải thích một nghi vấn thôi, phải không ?

— Đúng như vậy ! Thế là đã nhiều lắm rồi đấy !

Lúc ấy, tên hầu sáng đã mang quân cờ và bàn cờ đến sắp hẳn hoi trên bàn. Thôi-Thiên-Hàn giữ phía quân bên đỏ, lão già ngông lại dùng quân xanh. Thôi-Thiên-Hàn lạnh lùng nói :

— Lão già ngông, mời ông đi trước !

— Như... Như vậy thật khó coi quá ! Hay là người cứ đi tiên đi !

Bạch-Dung không khỏi phì cười. Tuy lão già ngông miệng thì nói thế, nhưng tay thì đã kéo pháo vô pháo đầu rồi !

Thôi-Thiên-Hàn vừa mới thò tay định đi cờ, thì bỗng nghe có tiếng chân bộp bộp bước hối hả vọng đến. Tức thì, có một thiếu niên tuổi độ mười bảy mười tám, mình khoác một chiếc áo da cộp, trông có vẻ dấn dộn thô lỗ, từ dưới bước vội lên lầu !

Lão già ngông im hẳn tiếng cười. Thôi-Thiên-Hàn cũng không khỏi sửng sốt !

Dáng điệu của người thiếu niên khoác áo da cộp ấy, có vẻ ngạo tỵ tựa hồ như từ trong thâm sơn cùng cốc mới ra. Y tròn to đôi mắt, nói :

— Này ! Ai đã cầm lá cờ to ngoài cửa đấy ?

Lão già ngông liền đáp rằng :

— Ta đây !

Người thiếu niên ấy tươi cười, nói :

— Là ông đấy ? Ông có thể giải đáp những thắc mắc cho người khác thực là tốt ? Hãy lại đây, tôi xin đánh với ông một ván, vì tôi đang có một việc cần được giải đáp !

— Nhưng, ta đang có khách hàng rồi !

Người thiếu niên ấy đưa mắt nhìn Thôi-Thiên-Hàn một lượt, nói :

— Anh hãy đứng lên, nhường tôi đánh với ông ấy một ván trước !

Nói dứt lời, người ấy liền thò tay nhắc bổng Thôi-Thiên-Hàn lên và đặt chàng xuống một chiếc ghế khác, đồng thời, y ngồi xuống ngay chiếc ghế của Thôi-Thiên-Hàn vừa rồi.

Thân thể của người thiếu niên ấy, khỏe mạnh như một con bò mộng, so với thân hình to lớn và đen sạm đến bóng láng của Thôi-Thiên-Hàn, thực không kém sút tí nào !

Người thiếu niên thô lỗ ấy, liền bậm nói :

— Ông đi pháo... thì tôi đi ngựa !

Lúc đó, Thôi-Thiên-Hàn tức giận không thể nào dân được, chàng không ngờ thằng bé thô lỗ ấy, lại chẳng xem chàng vào đâu cả. Bởi thế, tính hung dữ như sói của chàng lại nổi lên.

Chàng gầm to một tiếng rằng :

— Thằng bé thô lỗ kia, ngươi tìm cái chết mà !

Tức thì, chàng vung chưởng lên nhắm đánh thẳng vào người của gã thiếu niên khoác áo da cộp ấy !

« Phình ! »

Qua một tiếng dội khô khan, thân hình của người thiếu niên thô lỗ kia đã bay đi như một mũi tên bắn ! Tiếp theo đó, là những tiếng ly chén đồ bề nghe loảng choảng, vì người thiếu niên ấy bay đi và hất ngã luôn một loạt năm cái bàn !

Tất cả mọi người có một đều ngạc nhiên không hiểu ra sao cả, vì vừa rồi trông chàng thiếu niên ấy rõ ràng là một người...

Nhưng, sự nghi ngại của mọi người chưa dứt, thì bỗng thấy gã thiếu niên thô lỗ ấy, lác chiếc đầu mấy lượt, rồi lại đứng phắt dậy, không hề bị thương tích chi cả !

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy thế, không khỏi giật bắn người, vì chưởng lực của chàng vừa đánh ra, mạnh ít nhất cũng có cả ngàn cân, thế mà gã thiếu niên ấy vẫn an-nhiên như cũ !

Lúc ấy, người thiếu niên thô lỗ kia tỏ ra hết sức giận dữ, đôi mắt

găng quắc, nói :

— Thằng ranh đen kia, ngươi định giết người à ?

— Giết người thì sao chứ ?

Gã thiếu niên thô lỗ ấy giận dữ, nói :

— Ngươi giết ta thì ta giết ngươi !

Tiếng nói chưa dứt, thì y đã vung chưởng đánh thẳng về phía Thôi-Thiên-Hàn nghe một tiếng vút. Chưởng ấy, xem ra không có đường có thể chi cả, nhưng chưởng lực thì mạnh mẽ phi thường !

Trông thấy thế, Thôi-Thiên-Hàn không dám đỡ thẳng, phải vọt người bay tránh đi nơi khác. Tức thì, tiếng bàn ghế chén đĩa lại đồ vờ nghe loảng xoảng, mảnh vụn bắn đi tứ tung !

Tất cả những thực khách có mặt tại đó, đều sợ hãi đến mặt xanh như tàu lá, hối hả tìm đường bỏ chạy !

Người chủ hiệu trông thấy thế, kêu vang rằng :

— Trời ôi ! Nếu các ông tiếp tục đánh tôi nữa, thì tôi bị phá sản mất !

Tính hung tợn như sói của Thôi-Thiên-Hàn đã dậy lên, thì chàng không còn kè chi nữa cả, bèn quát rằng :

— Này ông chủ hiệu, gian từ lâu này để tôi mua bút, chốc nữa đây, tôi sẽ đưa cho ông viên dạ minh châu, ông hãy yên lòng...

Câu nói chưa dứt, thì lại vung chưởng lên đánh thẳng vào người thiếu niên thô lỗ kia !

Một người thì hung dữ như sói !

Một người thì khỏe mạnh như trâu !

Bởi thế, họ đánh nhau đến bàn ghế đều nát ngổ, tung bay khắp nơi, ai thấy cũng đều hồn phi phách tán !

Lão già ngông kia bỗng quát lên rằng :

— Các ngươi còn tiếp tục đánh nhau nữa, thì ta không đánh cò với các ngươi đâu !

Hai người nghe nói thế, thì đều ngưng tay cả lại, nhưng lúc ấy, khắp gian từ lâu, đã tan nát toi bời rồi ! Lão già ngông nói :

— Ai ra tay đánh nhau trước, thì ta sẽ không đánh cò với người ấy đó !

Người thiếu niên thô lỗ kia bèn la đông đồng lên rằng :

— Thằng ranh đen ấy nó tấn công người ta trước !

Lão già ngông đáp :

— Nhưng, người ta đến trước người, vậy người ta phải được đánh với ta trước. Trong khi đó, người đến sau, mà lại muốn lấn lướt người ta, thì còn chi là lẽ phải nữa ?

Người thiếu niên thô lỗ kia nghiêng đầu có vẻ nghĩ ngợi, rồi như linh hội được lời giải thích ấy, nên liền đưa mắt nhìn về Thôi-Thiên-Hàn, nói :

— Được rồi, tôi xin nhường cho anh đánh trước vậy !

Thôi-Thiên-Hàn thò vào áo, lấy ra một viên dạ minh châu, trao cho người chủ hiệu nói :

— Lấy đi, gian tưu lâu này xem như đã bán cho tôi rồi đó. Vậy từ đây về sau, tôi là chủ hiệu đây nhé !

— Vâng ạ !

— Gian tưu lâu này hiệu là chi ?

— Gọi là Tập Anh Tưu Lâu !

— Vậy từ nay hãy sửa lại là Hắc-Lang Tưu-Lâu !

— Hắc-Lang...?

— Thôi, đi đi ! Ta còn bận đánh cờ !

Nói dứt lời, chàng liền ngồi xuống, nhìn vào bàn cờ nói :

— Đi ngựa à ? Hừ, tôi không thích thế !

Nói đoạn, chàng lại kéo con ngựa của người thiếu niên thô lỗ kia vừa đi, trở về vị trí cũ, rồi nói :

— Tôi đứng trực xa !

Thế là, Thôi-Thiên-Hàn bắt đầu tranh cao thấp với lão già ngông. Kẻ này đi qua, kẻ kia đi lại, sát quân sát tướng vô cùng ác liệt.

Khi cờ đã tàn, bỗng Thôi-Thiên-Hàn quát to rằng :

— Bí rồi !

— Người lấy chi để làm bí ta ?

— Con ngựa...

Tiếng « ngựa » chàng mới nói ra được một nửa, thì bỗng im bặt. Vì, vừa rồi rõ ràng chàng thấy con tướng của đối phương nằm ngay ở giữa, thế sao bây giờ lại được dời qua góc trái rồi ?

Thôi-Thiên-Hàn đâu phải là người tầm thường, nên nào chẳng hiểu đối phương đã dùng nội lực, thừa lúc chàng không đề ý, lên đời con tướng của mình đi.

Bởi thế, mặt chàng liền biến sắc, nói :

— Thủ pháp của ông tài lắm !

Lão già ngông cười ha hả, nói :

— Một vị tướng, thân trải trăm trận, mà không biết né tránh, thì còn nên binh đáng gì nữa ?

Nhưng, mọi người bao quanh để xem ai nấy đều hiểu rõ là tuy lão già ngông đã gian lận dời con tướng của mình đi, song chỉ còn một nước nữa là con tướng của ông vẫn bị bí như thường.

Lão già ngông vừa đi xong một nước, thì Thôi-Thiên-Hàn lại hoành xe rồi quát rằng :

— Bí rồi !

— Người dùng con chi để đánh bí ta ?

— Cọc xe đó !

Cọc xe của Thôi-Thiên-Hàn chưa dứt, thì con tướng của đối phương lại tự động dời lên trên. Thôi-Thiên-Hàn thấy vậy, bèn đưa tay chỉ ra, khiến con tướng mới vừa dĩ động được một nửa, bỗng phải đứng sững lại !

Trong khi đó, lão già ngông cố vận dụng sức mạnh để đẩy con tướng lên. Trái lại, Thôi-Thiên-Hàn cũng vận dụng chân lực để con tướng trở xuống !

Nhưng, con tướng vẫn còn đứng ý nguyên ở giữa đường, không hề nhúc nhích !

Như thế, cuộc đấu cờ đã trở thành cuộc đấu nội lực !

Trong trường hợp này, Thôi-Thiên-Hàn bắt đầu hoài nghi, không hiểu lão già trước mặt mình có thực phải là Cuồng-Hiệp không ? Vì, nếu ông ta là Cuồng-Hiệp, thì đâu lại có những thủ đoạn để hèn như vậy ?

Không mấy chốc, cả hai người đều toát mồ hôi nhễ nhại. Đứng về mặt nội lực, thì hai bên kẻ nửa cân người tám lượng, không ai hơn kém ai một tí nào cả.

Bởi thế không bên nào dám rút lui trước cả, vì kẻ rút lui trước tất bị nội lực của đối phương làm hại ngay !

Vì thế, tình trạng đã diễn biến đến một mức độ thật rùng rợn. Nếu cả hai cứ tiếp tục kéo dài cuộc đấu nội lực này thì sẽ đi đến một kết quả là cả hai đều bị thảm bại như nhau !

Bạch-Dung trông thấy thế hết sức sợ hãi định dời hai ngón tay của hai người đang ra. Nhưng, nàng mới vừa thò vào một cửa, thì đã bị hai luồng tiềm lực đẩy tay nàng đi không làm sao thò vào đến nơi được !

Do đó sắc mặt của Bạch-Dung trở thành luống cuống và sợ hãi, trông thật thảm thương !

Người thiếu niên thô lỗ kia dường như thấy thế thì vui thích lắm nên không ngớt cười ha ha !

Thốt nhiên giữa lúc tình thế hết sức nguy ngập ấy bỗng có một bóng người xẹt đến trước mặt Thôi-Thiên-Hàn nhanh như một luồng điện chớp, thò tay chụp vào áo của chàng...

Thôi-Thiên-Hàn thăm kêu lên rằng : « Không xong ! » .

Chỉ trong chớp mắt, thì bóng người ấy đã bay nhẹ nhàng đi mất hút !

Chứng ấy chàng mới bỗng nghĩ ra có lẽ lão già này là người của Ngân-Điện-Hội đến dụ chàng đánh cờ đề đồng đảng của lão ta, ra tay cướp giật quân cờ bằng hồng ngọc của chàng đây chăng ?

Chàng thấy rằng sự phán đoán đó rất là hữu lý !

Bởi thế Thôi-Thiên-Hàn gần như nghiêng nát cả đôi hàm răng, con mắt duy nhất của chàng cũng đang nãy lửa. Chàng uất ức vì không thể vùng chường đánh chết quách lão già ngông này đi cho hả cơn bực tức.

Lão già ngông cũng thăm nghĩ : « Xem ra nếu đôi bên không chết thì cũng sẽ đi đến tình trạng công lực bị phế hủy đi tất cả ! Trừ phi có « Thiên-phất thần-công » của « Võ-Lâm Chi-Thần... » .

Ý nghĩ của lão ta chưa dứt thì bỗng nghe hai tiếng ụp to tức thì cả hai người đều bị trào máu như xối, té ngửa ra đất !

oOo

HỒI THỨ MƯỜI MỘT

VÕ LÂM CHI THẦN

Liền đó bỗng lại nghe một tiếng ụp to thứ ba tức thì người thiếu niên thô lỗ nọ cũng trào máu tươi ra miệng và thối lui một bước.

Đây thực là một việc khiến ai nấy đều phải kinh hãi. Vì, giữa lúc lão già ngông và Thôi-Thiên-Hàn đang đấu nội lực với nhau, thì người thiếu niên thô lỗ kia, đã vận dụng nội lực của mình xô hai người đang ra !

Thôi-Thiên-Hàn sau khi ụp ra một búng máu tươi, thì bỗng đứng

phất dậy, sắc mặt tràn đầy sát khí...

Bạch-Dung sợ hãi kêu lên :

— Thôi ca ca... !

Thôi-Thiên-Hàn đưa tay chùi vết máu trên khóe miệng. Lúc đó, lão già ngông cũng lồm cồm đứng lên, nhưng sắc mặt đã vàng như nghệ.

Cuộc đấu nội lực giữa Thôi-Thiên-Hàn và lão già ngông, nếu không nhờ người thanh niên thô lỗ này, dùng nội lực của mình để can hai người ra, thì rất có thể cả hai đều bị chết lền tại chỗ !

Thôi-Thiên-Hàn lạnh lùng quát rằng :

— Gian kế thực là hay, như ta đánh cờ, đề đồng đảng của ông được dịp ra tay cướp mất quân cờ bằng hồng ngọc của ta ! Này lão già ngông, tôi không tha cho ông đâu !

Lão già ngông hết hoảng nói :

— Thôi, thôi ! ... Ta đã có một trăm miệng, cũng không làm sao biện giải cho được ... !

— Còn biện giải cái nỗi chi nữa ? Hãy đỡ chường của ta đây ! Tiếng nói chưa dứt, thì chàng đã vùng chường lên, đánh thẳng về phía lão già ngông nọ !

Thôi-Thiên-Hàn tuy đang bị thương, nhưng chường lực của chàng đánh ra cũng chẳng phải tầm thường !

Thốt nhiên, ngay lúc ấy bỗng nghe từ giữa lưng chừng trời, có một tiếng quát to rằng :

— Thắng bé đen kia, không thể làm như thế được !

Tiếng nói vừa dứt, thì người ấy cũng đã đến nơi.

Thôi-Thiên-Hàn cảm thấy cổ tay mặt của mình, đã bị năm ngón tay của người đó siết cứng ngắt, không còn cựa quậy chi được nữa.

Bởi thế, chàng cảnh giác thối lui một bước, đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy một người tuổi độ lục tuần, sắc mặt hồng hào, mình mặc áo xám, đứng sững trước mặt chàng rồi.

Trước ngực của lão già áo xám ấy, có đeo năm con rồng xanh, lăm lăm động như sống. Ông ta buông nhẹ cổ tay của Thôi-Thiên-Hàn ra, nói :

— Thắng bé đen kia, người muốn làm chi phải suy nghĩ cho chính chắn. Ngũ-Long Chơn-Quân ta, dám cam đoan là Cuồng-Hiệp chắc chắn không phải phường bất lương như người nói đâu !

Thôi-Thiên-Hàn sùng sốt, quay về phía lão già ngông nói :

— Ông là Cuồng-Hiệp ?

Lão già ngông than rằng :

— Đúng như vậy, lão phu là Cuồng-Hiệp đây. Vì ta muốn thử nội lực của người, nên mượn cơ đánh cờ đề có lý do kín đáo. Nhưng... Ôi ! Mà thôi... !

Nói đến đây, thì ông ta lại than dài.

Thôi-Thiên-Hàn nghĩ : « Người này đã là Cuồng-Hiệp, thì tự nhiên không phải là đồng đảng của Ngân-Điện-Hội. Đối với việc ông ta đã vô tình làm cho chàng bị mất quân tượng có bằng hồng ngọc, thực không thể nào trách ông ta được ».

Lúc đó, người thanh niên thô lỗ kia, bỗng bước thẳng về phía Cuồng-Hiệp, rồi đưa tay chùi vết máu trên khoé miệng, nói :

— Lão già ngông kia, giờ thì đến lượt chúng ta đấu một ván chứ ?

Cuồng-Hiệp xoay đôi mắt trắng bệt, nói :

— Còn đâu cái nỗi chi nữa, ta đã sắp chết đến nơi rồi đây này... !

Nói đến đây ông bỗng ngưng lại, hỏi rằng :

— Thằng bé thô lỗ kia, có phải vừa rồi người đã xô chúng ta đang ra không ?

— Đúng như vậy ! Ông có bằng lòng đánh với tôi một ván chăng ?

Nghe qua câu nói ấy, sắc mặt của Cuồng-Hiệp biến hẳn, ông sợ hãi đưa mắt nhìn qua người thiếu niên ấy một lượt, rồi lại dời tia mắt về phía Ngũ-Long Chơn-Quân, có ý như muốn nói : Đây thực là một chuyện không thể có được... !

Nghĩ vậy, nên ông liền đáp rằng :

— Ta không đánh đâu... !

Ông ta nói chưa dứt lời, thì người thiếu niên ấy liền tràn đến trước mặt nhanh như chớp, chụp ông ta nhắc bổng lên, quát rằng :

— Ông nói mà không giữ lời, vậy tôi đáp cho ông dẹp lép ra !

Ngũ-Long Chơn-Quân vung tay mặt lên chụp lấy cổ tay phải của người thiếu niên thô lỗ ấy, quát rằng :

— Hãy buông xuống !

Bàn tay của Ngũ-Long Chơn-Quân đã vận dụng hơn phân nửa chơn lực trong người, thế nhưng cổ tay của người thiếu niên đó lại rắn như thép, khiến Ngũ-Long Chơn-Quân trái lại, cảm thấy đau buốt cả bàn tay mình, chứ chẳng hề gây ra sự đau đớn chi cho đối-phương cả !

đến mức có thể nói, trong chốn giang hồ ít có ai đối địch nổi với ông. Thế mà hôm nay, ông siết cổ tay của người thiếu niên này, đối phương vẫn điềm nhiên, mà ông thì cảm thấy đau buốt cả tay, thật là một việc lạ lùng chưa từng có !

Bởi thế, ông sợ hãi bước lùi một bước. Người thiếu niên thô lỗ kia, bỗng lại quát rằng :

— Ông có bằng lòng đánh với tôi một ván không ?

Cuồng-Hiệp nói :

— Vì đánh cờ, mà danh vọng bấy lâu nay của ta, kể như trôi theo dòng nước cả. Này thằng bé thô lỗ kia, chúng ta bắt tất phải đánh nữa, nhưng ta sẵn sàng giải đáp bất luận nghi vấn gì của người !

— Thực hả ?

Người thiếu niên ấy bèn thả Cuồng-Hiệp trở xuống.

— Lê tất niên là thực !

— Được, được ! Như vậy càng hay... !

Cuồng-Hiệp nói tiếp :

— Nhưng, ta phải hỏi người một việc trước !

— Việc chi thế ?

— Vừa rồi người đã dùng nội lực đẩy ta và thẳng ranh đến kia ra thực đây chứ ?

— Có lý đâu lại giả hay sao ? Vì tôi không ngờ các ông lại mạnh quá như thế, nên chỉ dùng có một nửa chân lực mà thôi... !

— Cái chi ? Người... chỉ mới dùng có một nửa chân lực ?

Nghe thế, Cuồng-Hiệp, Ngũ-Long Chơn-Quân và Thôi-Thiên-Hàn đều giật bắn người !

— Đúng như vậy, nếu chẳng phải tôi dùng có một nửa chân lực, thì tôi nào có bị thương. Thực không ngờ sức mạnh của hai người lại to đến mức đáng sợ như thế !

Cuồng-Hiệp rung mình, nghĩ thầm rằng : « Trời ơi ! Xưa kia sức mạnh của Võ-Lâm Chi-Thần, chẳng qua cũng đến thế mà thôi... »

Nghĩ như vậy, nên ông bèn hỏi rằng :

— Phụ thân của người là ai ?

— Tôi không được biết !

— Không được biết ? Vậy chẳng hay võ công của người học từ đâu thế ?

— Sư phụ người gọi là gì ?
 — Ông ấy không có nói cho tôi biết !
 Cuồng-Hiệp cau đôi mày, rồi lại hỏi rằng :
 — Vậy hình dạng của sư phụ người ra sao ?
 — Ông là một vị hòa thượng.
 Cuồng-Hiệp nghe thế, suýt nữa nhảy dựng lên, buột miệng kêu lên rằng :
 — Một vị hòa thượng Độc-Nhân, phải không ?
 — Đúng như vậy !
 Cuồng-Hiệp và Ngũ-Long Chơn-Quân đồng thanh kêu kinh hải lên rằng :
 — Vô-Lâm Chi-Thần !
 Trong tiếng kêu kinh hoàng ấy, lại có vẻ vui mừng khôn tả. Thực họ không ngờ rằng, người thiếu niên này lại chính là môn đồ của Vô-Lâm Chi-Thần !
 Qua một lúc kinh ngạc, Cuồng-Hiệp lại hỏi rằng :
 — Giờ đây người muốn ta giải đáp cho người điều gì ?
 — Sư phụ tôi bảo tôi đi tìm một người !
 — Ai thế ?
 — Thôi-Thiên-Hàn !
 Trong khi đó, Thiên-Hàn đang ngồi cạnh đấy, nhắm mắt vận dụng nội công để chữa trị nội thương, nghe thế liền mở to đôi mắt nói :
 — Tìm ta để làm gì ?
 Người thanh niên đó dường như có vẻ kinh ngạc, buột miệng nói :
 — Anh là Thôi-Thiên-Hàn hả ?
 — Đúng như vậy, có gì thế ?
 Người thiếu niên vội liền thò tay vào áo lấy ra một phong thơ, đưa cho Thôi-Thiên-Hàn nói :
 — Sư phụ tôi bảo tôi mang phong thơ này đến cho anh !
 Thôi-Thiên-Hàn nhận lấy phong thơ, trông thấy bên ngoài đề rằng :
 « Kính gửi Thôi-Thiên-Hàn » và dưới góc có đề tên « Trần-Đế » !
 Xem qua, Thôi-Thiên-Hàn giật nảy mình, đang định xé thơ ra xem thì bỗng nghe Cuồng-Hiệp quát rằng :
 — Không thể được !
 — Tại sao thế ?
 — Phong thơ này không phải gửi cho người đâu !

Thôi-Thiên-Hàn sửng sốt, nhưng chợt hiểu ra. Đúng như vậy, phong thơ này không phải gửi cho chàng, mà chính là gửi cho một Thôi-Thiên-Hàn khác, tức Phong-Trần Cuồng-Khách !

Người thiếu niên thò lỗ kia thấy thế, bèn nói :

— Nếu anh ấy tên gọi Thôi-Thiên-Hàn, thì bức thư đó là trao cho hẳn vậy !

Cuồng-Hiệp gương cười, nói :

— Trong khi sư phụ người trao bức thư này cho người, có đặt dò điều gì chẳng ?

— Không có, ông chỉ than rằng : « thuở trước gieo nhân, thì ngày nay gặt quả. Hãy đem bức thư này cho Thôi-Thiên-Hàn ! »

— Ngoài ra, sư phụ người không còn dặn người điều gì cả ?

— Đúng như vậy !

— Ông ấy hiện giờ ở đâu ?

— Về việc ấy chính tôi không được biết !

— Người không biết người và sư phụ người đang ở nơi đó gọi là chi hay sao ?

— Tôi chỉ biết rằng chúng tôi đang ở trong núi sâu. Khi xuống núi, sư phụ tôi phải đưa đi một quãng đường !

Cuồng-Hiệp gật đầu, rồi quay qua Ngũ-Long Chơn-Quân nói :

— Chung bảo-chủ, việc ấy đã tìm hiểu được đến đâu rồi ?

— Không ra manh mối chi cả, chắc có lẽ không xa với sự nhận định của ông lắm đâu !

Thôi-Thiên-Hàn cất phong thơ gửi cho « Thôi-Thiên-Hàn » vào áo. Chàng biết chắc chắn một trăm phần trăm là bức thư này gửi cho Phong-Trần Cuồng-Khách, chứ không phải gửi cho mình !

Chàng có ý muốn xem trộm phong thơ, nhưng thấy không thể làm như vậy, vì phong thơ này, chắc chắn có tương quan đến tương lai của võ lâm một cách trọng đại.

Chàng thầm hỏi rằng : « Vô-Lâm Chi-Thần là ai ? »

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi, thì đã nghe Cuồng-Hiệp nói rằng :

— Thằng bé đen kia, người muốn biết điều gì ?

Những việc mà Thôi-Thiên-Hàn muốn biết, thực là nhiều không kể xiết. Nhưng, việc thứ nhất cần phải hỏi cho rõ...

Nghĩ đến đây, chàng bèn nói :

— Ông có biết những quân cờ bằng hồng ngọc từ đâu mà có và nó có công dụng chi?

Cuồng-Hiệp nói:

— Bộ cờ ấy, chính là của Võ-Lâm Chi-Thần đã để thất lạc cách đây mấy mươi năm. Võ công cũng như nghệ thuật đánh cờ của Võ-Lâm Chi-Thần, đều cao thâm nhất trong thiên hạ. Nhưng, trước khi đề cập đến việc ấy, ta cần phải nhắc lại Thông-Thiên Ma-Tôn Huỳnh-Dương thuở ấy cho người biết đã.

Nghe đâu Huỳnh-Dương và Trần-Đế đều cùng học một thầy, nhưng Huỳnh-Dương thuộc tả phái, còn Trần-Đế theo chính phái. Thuở ấy, sau ngày xuất sư, Huỳnh-Dương bèn bỏ ra hai mươi năm công phu cực nhọc, huấn luyện ba xác chết, thả đi ra khắp nơi chém giết bừa bãi...

Thôi-Thiên-Hàn nghe thế, liền buột miệng hỏi:

— Ba xác chết?

— Đúng như vậy! Khi ba xác chết ấy xuất hiện, thì quả là vô tâm như đến ngày cùng. Các môn phái Võ-Dương, Điền-Thương, Huê-Sơn, Thanh-Thần... đều bị sát hại đến quá nửa đệ tử, máu chảy thành suối! Bởi thế, đã làm xúc động đến « Tam-Vô-Vương » trong võ lâm!

— Ai là Tam-Vô-Vương?

— Tam-Vô-Vương ấy, võ công cao cường đến mức không có nhưn vật nào trong võ lâm thời đó có thể theo kịp. Một người gọi là Tả-Thiên-Vương, một người gọi là Hãm-Địa-Vương, và người sau rốt gọi là Lập-Nhơn-Vương. Ba người ấy là kẻ đối đầu sống chết với nhau. Mỗi lần họ gặp mặt nhau, thì tất phải đánh tới khi có kẻ thắng người bại, mới chịu dừng tay. Nhưng, về sau họ đã vì mối an nguy chung cho võ lâm, nên gát bó thành kiến cá nhân, cùng hẹn với Thông-Thiên Ma-Tôn, đến tranh tài tại Thiên-Đài-Bình ở núi Huỳnh-Sơn. Việc ấy, trong giới giang hồ không có ai được biết, ngoại trừ một người... tức là Phong-Trần Cuồng-Khách Thôi-Thiên-Hàn!

Thôi-Thiên-Hàn nghe thế, không khỏi hiếu kỳ hỏi rằng:

— Cái hẹn giao tranh giữa Tam-Vô-Vương và Thông-Thiên Ma-Tôn như thế nào?

— Cuộc giao tranh của họ thật vô cùng bi thảm!

— Ồ, nhưng bi thảm đến mức nào?

— Nghe đâu, võ công của Thông-Thiên Ma-Tôn, lại không thể đối

kháng nổi với một mình Hãm-Địa-Vương. Việc ấy thực đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của Tam-Vô-Vương!

Bởi thế, Thông-Thiên Ma-Tôn liền thả ba xác chết được y huấn luyện, gọi là «Hoạt-Cương-Thi» để tấn công đối phương. Vì Tam-Vô-Vương không biết sức lợi hại của ba con Hoạt-Cương-Thi ấy, nên bị chưởng phong của chúng quét trúng, cho nên Thông-Thiên Ma-Tôn đã thừa cơ, dùng tà thuật biến Tam-Vô-Vương thành ra «Tam Ma Vương»...!

— Cái chi? Tam-Vô-Vương như vậy là đã bị Thông-Thiên Ma-Tôn thu phục rồi?

— Đúng thế! Do đó, Thông-Thiên Ma-Tôn nào khác chi cọp dữ, lại được gán thêm cánh, hoành hành không còn kiêng dè chi cả...

— Lúc đó, Trần-Đế chưa xuất hiện trong chốn giang hồ hay sao?

— Phải! Ông ấy không hay biết chi về các việc đó cả. Về sau Phong-Trần Cuồng-Khách thấy rằng nếu để tình trạng ấy kéo dài mãi, thì chẳng những mười môn phái lớn trong giang hồ, sẽ bị tiêu diệt tất cả, mà ngay đến võ lâm, cũng không có ngày nào được an ninh yên ổn!

Vì lẽ đó, ông mới nghĩ ra một kế, rồi tìm đến Lê-Anh, một người mà sau này trong giới giang hồ gọi là Từ-Mẫu Độc-Phụ...

Thôi-Thiên-Hàn nghe đến đây, không khỏi buột miệng hỏi rằng:

— Tìm bà ấy để làm gì?

— Lê-Anh có một người con gái tên gọi là Lê-Thái-Hoa. Cô ấy đẹp tự nhiên, tất cả nhân vật giang hồ đều đua nhau gả gắm. Nhưng, cô gái ấy lạnh lùng như băng giá, và chỉ đề ý thương có một mình Phong-Trần Cuồng-Khách mà thôi!

Phong-Trần Cuồng-Khách tìm gặp Lê-Anh, bèn ngỏ ý muốn cưới con gái bà này, nhưng thực sự thì ông ta lại ngầm gả Lê-Thái-Hoa cho Thông-Thiên Ma-Tôn...!

Thôi-Thiên-Hàn nghe vậy, không khỏi buột miệng mắng rằng:

— Thực là quân ty tiện!

Cuồng-Hiệp cắt tiếng cười, rồi nói tiếp:

— Nhưng, chính Phong-Trần Cuồng-Khách hoàn toàn đã nghĩ đến sự an nguy của võ lâm, nên mới hành động như vậy. Ý của ông ta, không phải là thực sự muốn gả Lê-Thái-Hoa cho Thông-Thiên Ma-Tôn, mà chỉ muốn dùng nàng để làm mồi nhử kẻ, bầy gài gài được hắn, lên tìm hiểu những câu thần chú điều khiển ba con «Hoạt-Cương-Thi» để dựa vào đó mà trừ Thông-Thiên Ma-Tôn đi!

Nhưng, có lẽ vận trời khiến võ lâm phải trải qua một cơn dầm máu, nên cơ mưu của Phong-Trần Cuồng-Khách đã bị bại lộ. Và, vì thế Lê-Thái-Hoa đã chết một cách thảm thiết dưới tay của Thông-Thiên Ma-Tôn ! Lê-Anh vì thế, đã tức giận đến trở thành cuồng dại, đi tìm Phong-Trần Cuồng-Khách để đánh nhau với ông này. Song, Phong-Trần Cuồng-Khách đã tự biết việc ấy là lỗi ở mình, nên nào chịu ra tay đối kháng lại.

Bởi thế, ông ta bị bà ta đánh trọng thương, miệng trào máu tươi, sợ hãi bỏ chạy mất !

Sau đó, Lê-Anh vì quá thương tiếc đứa con gái, nên trở thành cuồng dại hẳn, gặp ai giết nấy. Thế là trong giang hồ lại trải qua một cơn chém giết ghê rợn, không kém chi sự chém giết trước đây của Thông-Thiên Ma-Tôn !

oOo

HỒI THỨ MƯỜI HAI

CUNG CHỦ « MÊ-HỒN-CUNG »

Chính vì lẽ đó, trong giới giang hồ mới ban cho bà ta một danh hiệu là « Từ-Mẫu Độc-Phụ ».

Một năm sau, chẳng rõ tại nguyên nhân nào, Trần-Đế bỗng nhiên xuất hiện trong chốn giang hồ, thế là Thông-Thiên Ma-Tôn, Tam-Vô-Vương, Hoạt-Cương-Thị, và Phong-Trần Cuồng-Khách, đều mất tích cả... !

— Tại sao lại mất tích thế ?

— Nghe đâu Thông-Thiên Ma-Tôn bị ông ta đánh rơi xuống hồ sâu nghìn trượng mà chết, Hoạt-Cương-Thị thì bị ông ta dùng « Tam muội chơn hòa » đốt cháy, riêng Tam-Vô-Vương thì Trần-Đế nhận rằng võ công của họ cao cường hiếm có, nên không nỡ giết, bèn dùng một thế trận nhốt cả ba vào một cái thùng lũng hoang vu hẻo lánh !

— Còn Phong-Trần Cuồng-Khách cũng chết rồi ?

— Chết hay không thực không ai biết được. Lúc bấy giờ trong giới giang hồ đang bị sự đe dọa của Lê-Anh, nhưng Trần-Đế thấy bà ta sở dĩ có hành động giết chóc điên cuồng như vậy, là vì quá thương con mà ra, nên không nỡ giết bà ta. Do đó, khi hai người gặp mặt

nhau, thì bèn thách thức và đánh cá với nhau.

Vì Lê-Anh chẳng những là người võ công hết sức cao cường, mà lại đánh cờ tướng cũng tuyệt nhất trong thiên hạ, nên Trần-Đế bèn giao kết với bà ta, là nếu thua bà ta một ván cờ tướng, thì sẽ trao Phong-Trần Cuồng-Khách ra ngay, đồng thời, cũng cúi đầu nghe theo mệnh lệnh của bà.

Trái lại, nếu Từ-Mẫu Độc-Phụ bị thua, thì từ nay về sau không thể ra tay sát hại một người nào nữa. Thế rồi, cả hai bắt đầu tranh tài với nhau trên bàn cờ !

Ván cờ ấy, hai người đã đánh với nhau suốt một ngày một đêm. Cuối cùng, Trần-Đế đã đánh bại Từ-Mẫu Độc-Phụ. Và, Từ-Mẫu Độc-Phụ giữ lời giao kết, không còn chém giết nữa, đồng thời, cũng chẳng rõ ản mình đến nơi nào mất tích.

Về sau, nghe đâu Trần-Đế vì giết lầm một người tốt, nên thói chí ngà lòng, ỉn nãn hồi hận, xuống tóc làm tăng !

Mười lăm năm trước đây, Trần-Đế bỗng vắng bóng trong chốn giang hồ. Trong khi đó, Từ-Mẫu Độc-Phụ và Phong-Trần Cuồng-Khách... thoát ản hiện như một con rồng thần, rồi lại mất hẳn !

Thôi-Thiên-Hàn hỏi rằng :

— Vậy bộ cờ bằng hồng ngọc ấy, có đúng là do Trần-Đế đã để lại hay không ?

— Đấy chẳng qua chỉ là lời đồn đãi mà thôi, chứ sự thật như thế nào, e rằng ngoài ông ta ra, thì không còn ai được biết rõ nữa !

— Chẳng hiểu tại sao hiện nay những người giữ quân cờ phía đỏ, nếu không bị sát hại, thì cũng bị kẻ vô-danh trộm mất những quân cờ đó, là tại sao thế ?

— Việc ấy ta mới vừa biết trước đây ba hôm thôi. Vậy, Người Mặt Bạc sưu tập những quân cờ đó, chắc chắn không phải là không có nguyên do. Rất có thể là trong số mười sáu quân cờ phía đỏ ấy, có một quân nào đó, bên trong được giấu kín một thứ tuyệt-thể thần-công chi đó !

Thôi-Thiên-Hàn thấy lời nói ấy cũng rất hữu lý. Rất có thể những quân cờ đó là một thứ võ công cái thế chi, nên đối phương mới gắng sức tìm kiếm như vậy.

Nghĩ đến đây, chàng không khỏi giật nảy mình, nói :

— Nhưng, trong số mười sáu quân cờ bên đỏ, thì sáu quân xa pháo

mã, chưa hề xuất hiện, là tại sao thế ?

— Việc ấy chúng ta không làm sao biết được !

— Ngoài ra, còn số cờ bên xanh đâu cả ?

— Việc này thực quá bất ngờ, cho nên nhất thời không thể nào suy đoán được. Nhưng, ít lâu sau chắc chắn chúng ta có thể tìm ra cái bí mật ấy !

Thôi-Thiên-Hàn nghĩ ngợi, rồi lại hỏi :

— Thừa lã tiền bối, theo ý ông thì mẫu thân tôi, đặt tên tôi là Thôi-Thiên-Hàn, là có dụng ý gì ?

— Có thể bà ta không quên mối thù với Phong-Trần Cuồng-Khách, nên đặt tên người như thế, để nhớ mối hận con gái bà bị chết oan. Đây là bà có ý sẽ tìm Phong-Trần Cuồng-Khách để báo thù !

— Thế mẫu thân tôi dạy tôi đánh cờ để làm gì ?

— Để rửa mối thù xưa kia giữa bà với Võ-Lâm Chi-Thần !

Những sự phán đoán ấy của Cuồng-Hiệp, cố nhiên là rất hợp lý. Nhưng, riêng về những quân cờ bằng hồng ngọc có giá trị gì ? Tất nhiên không thể ước đoán, nó chỉ có giá trị như những viên ngọc quý.

Vì nghĩ như vậy, nên chàng lại hỏi :

— Thế người cầm đầu « Ngân-Điện Hội » là ai ?

Cuồng-Hiệp nói :

— Đây là một tổ chức khủng bố, theo sự dò xét của ta và Ngũ-Long Chơn-Quân, thì tổ chức ấy đã thu nạp tất cả những cao thủ trong thiên hạ. Hơn nữa, võ công của người cầm đầu cao cường đến mức, ngoại trừ Võ-Lâm Chi-Thần thì không còn ai có thể so sánh với hắn được. Đây là chưa nói trường hợp, chân diện mục của y, từ xưa đến nay chưa ai được biết cả !

Thôi-Thiên-Hàn lại hỏi :

— Theo ông thì tôi có phải là con đẻ của Từ-Mẫu Độc-Phụ không ?

— Không thể có được việc ấy !

— Tại sao lại không thể ?

— Từ-Mẫu Độc-Phụ là một người trinh-liệt, mười năm sau khi con gái của bà ta đã mất, chắc chắn bà ta không tư-thông với ai để có thể hạ sinh người !

— Như vậy mẹ ruột của tôi không phải là Từ-Mẫu Độc-Phụ ?

— Việc ấy rất khó nói. Vậy mẫu thân của người là người như thế nào ?

— Mẫu thân tôi không khác chi những bà cụ già khác, duy có điều là bà không hề dùng gậy, trên bàn tay mặt đường như có hai ngón tay bị gãy, lỗ tai bên mặt có một nốt ruồi son !

— Đúng thế, đấy chính là Từ-Mẫu Độc-Phụ !

— Mẫu thân tôi đã ăn những tui nấm do tôi tìm được từ trong rừng mang về, nên bị trúng độc chết đi !

— Việc ấy không thể có được, vì Từ-Mẫu Độc-Phụ võ-công cái thế chớ nói chi là năm, mà dù cho có một chất độc chi gấp mười lần năm độc cũng không giết chết được bà ta đâu !

— Nhưng sau khi bà đã ăn số nấm của tôi tìm về, thì...

— Có thể số nấm ấy đã bị một người vô danh nào đó, rải một chất độc tối nguy hiểm vào đó trước rồi !

— Bách-Mệnh Độc-Quân chăng ?

— Không thể có như vậy ! Vì ông ta là một người thuộc phe chính phái, nếu chẳng có mối thù sinh tử chi với ông ta, thì chắc chắn ông ta không khi nào dẫu độc để sát hại người bừa bãi như thế đâu !

Thôi-Thiên-Hàn cau đôi mày, dường như có ý muốn hỏi một vấn đề chi đó, nhưng lại cảm thấy không tiện nói ra. Qua một lúc thật lâu, Cuồng-Hiệp mới nói :

— Thôi thiếu-hiệp, giờ cậu định đi đâu ?

— Tôi sẽ đến Ngũ-Hầu Miếu để giết chết Thích-Thiết-Hoa !

— Tại sao thế ?

— Người bạn của tôi là Tuyết-Hồn-Khách...

— Liên đó, chàng bèn đem việc xảy ra giữa Tuyết-Hồn-Khách và Thích-Thiết-Hoa kể qua một lượt, rồi lại tiếp :

— Vì lẽ đó mà tôi không thể không đi giết cô ta !

Cuồng-Hiệp cất tiếng cười ha hả, nói :

— Thằng bé đen kia, với tài nghệ của người, nếu so với Thích-Thiết-Hoa, thì còn kém xa quá. Nhưng, có một việc này ta không thể không nói cho người biết.

— Việc chi thế ?

— Kẻ giết Tuyết-Hồn-Khách, chắc hẳn là môn-nhân của « Ngân-Điện-Hội » rồi, không có chi phải nghi ngờ nữa. Sở dĩ xảy ra cuộc mưu sát đó, có lẽ là vì nửa bộ « Huyền-Hoàng-Kinh » !

Số người trong Ngân-Điện-Hội » hay tin Tuyết-Hồn-Khách có nửa

song ấy. Nhưng nào ngờ nửa bộ sách đó đã bị Thích-Thiết-Hoa trộm mất rồi. Vì thế, số người của Ngân-Điện Hội, sau khi hạ được Tuyết-Hồn-Khách, thì không tìm thấy nó đâu, nên buộc phải chôn sống để thủ tiêu y luôn!

— Lời ông nói cũng rất hữu lý. Vậy có điều này tôi còn muốn biết, là Mê-Hồn-Cung thuộc một tổ chức xấu hay tốt?

— Việc ấy khó dứt khoát. Vì một môn phái khi xuất hiện trong chốn giang hồ, thì cũng có thể tốt mà cũng có thể xấu. Song, riêng Mê-Hồn-Cung, thì đúng ra là một tổ chức nửa chính nửa tà.

Thôi-Thiên-Hàn nói:

— Lão tiện bối có ý định đến đây chơi cho vui không?

— Giờ đây ta không có việc chi cần làm, vậy đi theo chơi cũng được!

Nói đến đây, ông đưa mắt quét về phía người thiếu niên thô lỗ kia hỏi rằng:

— Này thằng bé kia, người gọi là chi?

— Tôi gọi... sư phụ tôi thường gọi tôi là Tiểu-Ngưu-Tử. Thực ra thì tôi cũng không biết tôi gọi là gì!

— Người có ý định đi chung với chúng ta không?

— Không, tôi phải trở về!

Nói đoạn, người thiếu niên đó liền quay lưng đi thẳng xuống lầu.

Bốn người còn lại, cùng chuyện trò với nhau một lúc, rồi mới kéo nhau ra khỏi lầu. Khi ra đến cửa, thì họ thấy có treo một tấm bảng, viết mấy dòng chữ rằng: «Tạm ngưng hoạt động, để sửa chữa nhà cửa.»

Thôi-Thiên-Hàn thấy thế bèn cười ngặt. Nhưng liền đó chàng đã nhún mình lao tới, nhắm hướng Ngũ-Hầu-Miếu bay đi, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Khi bốn người vừa đến một địa điểm còn cách Ngũ-Hầu-Miếu không xa, thì bỗng nghe có tiếng cười lạnh lùng xé không gian vọng lại!

Kể đến, lại nghe có những tiếng cười to vang lên không ngớt bên tai.

Đôi mắt của Cường-Hiệp xoay qua rồi khẽ quát rằng:

— Thằng bé đen kia, bọn người đến Ngũ-Hầu-Miếu đêm nay, rất có thể chẳng riêng chỉ số người của Mê-Hồn-Cung là Cô-Lâu-Bang đâu!

đến trước Ngũ-Hầu-Miếu rồi. Mọi người đưa mắt nhìn lên, thì thấy trước sân rộng của ngôi miếu đã có Truy-Hồn Kiếm-Khách, Phấn-Điện Sứ-Giả và mười hai tên hộ pháp của nhóm này, đứng sừng thành một hàng ngang, trông vững vàng như núi!

Kể đó, bỗng thấy một cái bóng đỏ chớp chớp, tức thì trong sân lại có thêm một cô gái áo đỏ nữa. Đây là một người đàn bà tuổi độ ba mươi nhưng hết sức xinh đẹp. Không cần phải hỏi tên họ, mọi người đều có thể đoán biết được người đàn bà đó là cung-chủ Mê-Hồn-Cung, tức Thích-Thiết-Hoa rồi!

Hai bên cô ta, lại có hai thiếu phụ áo đỏ theo hầu tuổi cũng suýt soát với nàng nhưng không xinh đẹp hấp dẫn như nàng thôi.

Sau lưng nàng, lại có bảy cô tỳ nữ tuyệt sắc khác đứng giàn thành hàng ngang.

Đôi mắt của Truy-Hồn Kiếm-Khách khẽ lay động, rồi bỗng biến sắc mặt nói:

— Thích cô nương quả là người sống dai...!

Thích-Thiết-Hoa ngửa mặt lên trời, cười một chuỗi dài, nói:

— Truy-Hồn Kiếm-Khách, có lẽ người không ngờ ta lại còn sống phải chăng? Mười lăm năm về trước, việc ta bị sát hại tại sườn núi Lang-Cốc...!

Phấn-Điện Sứ-Giả lạnh lùng cười rằng:

— Cô nương mời tôi đến đây, có phải muốn ôn lại giấc mộng âm âm ngày xưa chăng?

Thích thiết Hoa chẳng những không thay đổi sắc mặt mà trái lại cất tiếng trong trẻo cười rằng:

— Đúng thế, ta đang có ý muốn như vậy!

Câu nói vừa dứt, thì gót sen của nàng đã di động nhẹ nhàng, nhằm hướng Phấn-Điện sứ giả tiến tới. Bởi thế, không khi sát phạt liền bao trùm nặng nề chung quanh!

Mười hai gã hộ pháp của Cô-Lâu-Bang, đều nhất loạt từ từ đưa cánh tay mặt lên, vận dụng chân lực sẵn sàng chờ đối phó!

Đôi trông mắt của Thích-Thiết-Hoa xoay qua, rồi cất tiếng trong trẻo cười nói:

— Cốc bang-chủ, ông có muốn môn nhân của ông phải chịu thiệt mạng hay chăng?

Chữ « tất » mới vừa thốt ra khỏi miệng, thì bỗng nghe một tiếng nạt to, đồng thời, một cái bóng đồ lao vút tới, rồi tiếp theo một tiếng gào thảm thiết vang lên...

Khi mọi người đưa mắt nhìn kỹ, thì đã thấy máu tươi và mỡ óc của Phấn-Điện-Sứ-Giả bay tung toé khắp nơi, ngã lăn ra đất chết liền tại chỗ !

Trong khi đó, thì Thích-Thiết-Hoa đã đứng yên tại chỗ cũ, khỏe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng đầy sát khí !

Qua một thế đánh chớp nhoáng kỳ-diệu của nàng, thực đã khiến ai nhìn thấy cũng đều kinh hoàng thất sắc. Mười hai gã hộ pháp của Cô-Lâu-Bang, tuy đã sẵn sàng đối phó, nhưng họ chưa kịp ra tay thì Phấn-Điện-Sứ-Giả đã bị Thích-Thiết-Hoa giết chết một cách thảm thiết rồi !

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy thế, liền không khỏi giật bắn người, suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng.

Cuồng-Hiệp cũng im bật tiếng cười !

Thích-Thiết-Hoa bèn cười lạnh lùng nói :

— Cốc bang-chủ; ông chờ tôi ra tay, hay chính ông tự xử ?

Câu nói ấy thực là kiêu căng tuyệt đỉnh. Song, sự thật thì mọi người có mặt ở chung quanh, đều đoán biết là vũ công của Truy-Hồn Kiếm-Khách, chắc chắn không thể nào đối địch nổi với Thích-Thiết-Hoa cả !

Truy-Hồn Kiếm-Khách sợ hãi thối lui một bước !

Câu nói của Thích-Thiết-Hoa, quả đã có sức mạnh áp đảo tinh thần của kẻ địch. Ngay cả mười hai gã hộ pháp cũng sợ tái mặt, đồng loạt thối lui ra sau mấy bước !

Thích-Thiết-Hoa cất giọng lạnh lùng quát rằng :

— Mau nói đi !

Truy-Hồn Kiếm-Khách nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi bắt chân tuốt lưỡi trường kiếm ra nghe một tiếng « reng ». Tiếp đó, lão ta vung lưỡi kiếm lên, rồi tràn về phía Thích-Thiết-Hoa !

Một gã hộ pháp cầm đầu trong bọn thấy thế, liền lao nhanh tới chặn ngang trước mặt Truy-Hồn Kiếm-Khách nói :

— Bang chủ là bề trên của một bang, đâu lại có thể ra tay đánh nhau như thế được, hãy để cho bọn đệ tử chúng tôi đối phó

với nó đủ rồi !

— Cũng được !

Thích-Thiết-Hoa quát to rằng :

— Người cũng định tìm cái chết sao ?

Lão già ấy sắc mặt không hề thay đổi, cười lạnh lùng đáp :

— Thiết-Quài Câu-Hồn ta tuy bất tài, nhưng muốn lĩnh giáo vài thế võ bí truyền tuyệt kỹ của cung chủ !

Nói đoạn, lão ta liền vung chiếc gậy sắt lên, bồng bềnh về phía Thích-Thiết-Hoa.

Khi Thiết-Quài Câu-Hồn vừa tràn người tới, thì mười một gã hộ pháp còn lại cũng nhất loạt lao mình theo !

Vì thế, không khí sát phạt lại càng nặng nề ngột ngạt hơn !

Đôi mắt của Thôi-Thiên-Hàn xoay qua một lượt, bỗng buột miệng « úy » lên một tiếng...

Vì không khí chung quanh đang yên phăng phắc, nên tiếng « úy » của chàng ai cũng nghe rõ tất cả.

Sắc mặt của Cuồng-Hiệp liền biến hẳn, nói :

— Chuyện chi thế ?

Thôi-Thiên-Hàn đáp :

— Ông xem người ấy là ai ?

Cuồng-Hiệp liền ngó theo ngón tay chỉ ra của Thôi-Thiên-Hàn, thì thấy một lão bà tóc bạc phơ, sắc mặt đằm đằm, đang ngồi yên bên cạnh đó không hề nhúc nhích, trông chẳng khác nào các tăng nhân nhập định vậy !

Cuồng-Hiệp biến hẳn sắc mặt, suýt nữa cũng buột miệng kêu to lên một tiếng kinh hoàng. Ông kinh ngạc nói :

— Mang-Sơn Quì-Mẫu !

Lão bà tóc bạc ấy đưa mắt nhìn qua Thôi-Thiên-Hàn một lượt, rồi lại quay mặt nhìn về phía số người đang đánh nhau. Thôi-Thiên-Hàn nói lầm bầm rằng :

— Lão bà này... dường như ta có được gặp ở đâu rồi !

— Cái chi ? Người đã có gặp bà ta rồi ?

— Đúng như vậy, tôi có được gặp rồi... Dường như trước đây ba năm... Ồ ! Phải rồi, ba năm trước đây vào một buổi hoàng hôn, cụ bà này có đến nhà tôi để tìm thân mẫu tôi, rồi lại hối hả bỏ ra đi !

Sắc mặt của Cuồng-Hiệp khê thay đổi nói :

— Lão bà này sử dụng chất độc khét tiếng trong thiên hạ ! Vậy, bà ta tới nhà người để làm gì ?

— Bà ấy là người giỏi sử dụng chất độc ?

— Đúng thế !

— Có thể thân mẫu tôi đã bị bà ta thuốc chết hay không ?

Câu hỏi của Thôi-Thiên-Hàn chưa hết, thì bỗng nghe một tiếng nạt to, tức thì người thiếu phụ mặc áo đỏ đứng bên cạnh Thích-Thiết-Hoa, đã lao người nhanh như chớp về phía Thiết-Quài Cầu-Hồn !

Cùng một lúc đó, Thích-Thiết-Hoa bỗng xoay người lại, rồi bắt thân trần thẳng về phía Truy-Hồn Kiếm-Khách nhanh như một luồng điện xẹt !

Nàng vừa lao người đến, là bàn tay đã chụp tới nơi rồi. Truy-Hồn Kiếm-Khách thấy thế, liền vùng trường kiếm lên đỡ, và lách mình thối lui ra sau mấy bước.

Nhưng, Thích-Thiết-Hoa đã kịp thời vùng tay trái lên, chụp đến lần thứ hai !

Ngay lúc ấy, bỗng nghe một tiếng quát to, tức thì Thôi-Thiên-Hàn đã phóng vút tới, vùng trường kiếm đánh thẳng vào Thích-Thiết-Hoa !

Thích-Thiết-Hoa không ngờ lại có một kẻ tấn công bất thần như thế, nên đã bị trường kiếm của Thôi-Thiên-Hàn đẩy lui ngoài mười bước !

Tất cả mọi người có mặt chung quanh, đều đồng thanh kêu lên một tiếng kinh hoàng !

HỒI THỨ MƯỜI BA

MÙ MỜ KHÓ HIỂU

Thôi-Thiên-Hàn cười lạnh lùng nói :

— Có phải cô là Thích-Thiết-Hoa, khét tiếng trong giới giang hồ đây chăng ?

Thích-Thiết-Hoa không khỏi sửng sốt, đưa mắt quét về phía Thôi-Thiên-Hàn, rồi toàn thân rung động, buột miệng kêu kinh hoàng rằng :

— Người...!

— Ta tìm đến diệt trừ cô đây !

Câu nói của Thôi-Thiên-Hàn chưa dứt, thì đã cất bước tiến thẳng

về phía Thích-Thiết-Hoa !

Trên sắc mặt của Thích-Thiết-Hoa, bỗng thoáng hiện một nét hãi hùng, nàng hồi tưởng lại những hình ảnh rùng rợn tại sườn núi Lang Cốc, cách đây mười lăm năm về trước...

Qua khung mặt quá quen thuộc ấy, có phải chẳng đây chính là đứa em trai của mình ?

Nghi đến đây, tâm thần nàng cảm thấy vô cùng xao động, nên vội vàng hỏi :

— Người... có phải là Thích-Đình-Nhận không ?

Câu hỏi ấy khiến cho Thôi-Thiên-Hàn có cảm giác như bị một phát búa bổ vào đầu. Vì đây là người thứ ba, đã hỏi chàng có phải là người họ Thích ?

Tuy nhiên, Thôi-Thiên-Hàn vẫn giữ vẻ lạnh lùng. Trong khi đó, Truy-Hồn Kiếm-Khách đang đứng tại sau lưng Thôi-Thiên-Hàn, đôi mắt cũng thoáng hiện những tia sáng ghê-rợn. Lão ta nói thêm rằng :
* Đúng rồi, chính là hắn đây...!

Mang-Sơn Quì-Mẫu đang ngồi cạnh đấy, toàn thân cũng khê rung động !

Riêng Cuồng-Hiệp cũng « úy » lên một tiếng, dường như chợt nhớ đến một việc khủng khiếp chi...!

Tất cả mọi hiện tượng đó, đều xảy ra trong một cái chớp mắt. Thôi-Thiên-Hàn bỗng mỉm cười lạnh lùng nói :

— Ai là Thích-Đình-Nhận đâu...?

Sắc mặt của Thích-Thiết-Hoa hết sức xúc động. Đôi vành môi anh đào của nàng không ngớt run rẩy, thực lâu mới cất tiếng nói :

— Đệ đệ !... Có lý nào em quên mất tỷ tỷ đây rồi sao ?

Lời nói của nàng chưa dứt, thì hai dòng lệ đã tuôn trào ràn rụa đôi má khiến ai nhìn đến cũng phải cảm động vô cùng !

Trời ơi ! Mười lăm năm dài đằng đẵng, đã làm cho đệ đệ của ta không còn nhận được ra ta ! Mười lăm năm về trước, nàng đã bị thất thân để bảo vệ sinh mạng cho em, và vì đó suốt nửa nàng phải mất mạng dưới tay của Phấn-Điện Sư-Giả.

Nàng tưởng đứa em trai duy nhất của mình đã chết đi rồi, nên bấy lâu vô cùng thương tiếc. Giờ đây, bỗng người em trai của nàng lại bất ngờ xuất hiện trước mắt, thử hỏi làm thế nào không vui mừng đến rơi lệ được ?

Nhưng, đối với Thôi-Thiên-Hàn, dường như mọi việc trước kia chàng không còn nhớ một tí chi cả. Chàng đã thực sự quên mất những hình ảnh ghê rợn, mà chính chàng vừa mới lên ba tuổi rồi hay sao?

Thôi-Thiên-Hàn cười lạnh lùng nói:

— Ai là đệ-đệ của cô?

— Em... chính là Đinh-Nhận đây mà!

— Đồ vô liêm sỉ, ta là Thôi-Thiên-Hàn, là bạn của Tuyết-Hồn-Khách đây...

— Ồ!

Trên khóe miệng của Thôi-Thiên-Hàn, hiện lên nụ cười lạnh lùng tàn-khốc vốn có của chàng, nói:

— Vì nửa quyền "Huyền-Hoàng-Lục" mà người đang tâm hãm hại người ân nhân cứu mạng của người. Lòng dạ của người thực không khác nào rắn rết! Ta phải giết người đây!

Nói dứt lời, chàng lại từ từ tiến tới phía Thích-Thiết-Hoa.

Thích-Thiết-Hoa cảm thấy lòng đau như dao cắt, nàng cố dè nén cơn xúc động, nói:

— Vậy, có lý nào đệ-đệ không còn nhìn nhận tỷ tỷ đây nữa sao...?

— Ai là đệ-đệ của người...?

Câu nói chưa dứt, thì chàng đã lướt nhanh đến trước mặt Thích-Thiết-Hoa, vung chưởng lên đánh xéo về phía nàng một chưởng!

Chưởng lực của Thôi-Thiên-Hàn vừa cuốn tới, thì sắc mặt của Thích-Thiết-Hoa đã bừng đỏ vì tức giận. Nàng liền vung chưởng ngọc lên đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của Thôi-Thiên-Hàn, nạt rằng:

— Người thực sự không phải là đệ-đệ của ta chăng?

Nghe qua câu nói ấy, Thôi-Thiên-Hàn bỗng cảm thấy nghi ngờ. Nhưng, chàng làm thế nào lại là em trai của Thích-Thiết-Hoa? Đây là một việc hoàn toàn không thể có được!

Nghi vậy, nên chàng liền cười sâu hiểm, nói:

— Người bảo ta là em trai của người, vậy lời nói đó là căn cứ vào đâu? Người họ Thích, còn ta họ Thôi, cả hai không dính dấp chi với nhau hết...!

— Thế thì em nhứt định không nhìn nhận?

— Thôi-Thiên-Hàn ta không có tỷ-tỷ bao giờ!

— Lúc em lên ba tuổi, chị đã vì em mà bị mất sự trong sạch của người con gái, lại suýt nữa phải chết dưới tay của Phấn-Diện Sứ-Giả,

Nàng tức giận đến run-rẩy cả tâm thân kiểu điên, đôi má phàn cũng tái nhợt trông rất ghê sợ. Bất giác, trong óc nàng bỗng thoáng hiện một ý nghĩ ghê rợn: "Cũng được! lúc còn bé thơ ta đã hy sinh tất cả để cứu người, nhưng hôm nay, chính người lại buộc ta phải ra tay giết chết người đó!"

Tức thì, người nàng liền bay vọt lên, vung tay mặt ra quét qua, tấn công về phía Thôi-Thiên-Hàn một chưởng vô cùng kỳ diệu. Cũng trong một lúc đó, tay trái của nàng cũng đánh luôn theo một thế "lao yển phân phi"!

Cả hai chưởng ấy, đều nhanh nhẹn đến nỗi không ai trông thấy rõ được.

Bởi thế, xem ra Thôi-Thiên-Hàn, chắc chắn phải mất mạng dưới tay của Thích-Thiết-Hoa rồi!

Thốt nhiên, một tiếng quát to bỗng từ lưng chừng trời vọng lại rằng:

— Hãy ngưng tay!

Tiếng quát vừa dứt, thì Cuồng-Hiệp đã bay đến nơi, vung chưởng đánh thẳng về phía Thích-Thiết-Hoa!

Thích-Thiết-Hoa nhanh nhẹn thu thế võ trở về, rồi nhảy lùi ra sau. Riêng Thôi-Thiên-Hàn biết mình vừa thoát chết, nên sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh khắp cả người, đứng trơ trơ như khúc gỗ!

Đôi mày liễu của Thích-Thiết-Hoa nhướng cao, đưa mắt chú ý nhìn về phía Cuồng-Hiệp, lạnh lùng quát rằng:

— Ông làm chi thế?

Cuồng-Hiệp đang định lên tiếng trả lời, thì Thôi-Thiên-Hàn đưa mắt liếc qua, bỗng trông thấy cụ bà tóc bạc phơ, gọi là Mang-Sơn Quí-Mẫu ấy, đã từ từ đứng lên bước về phía mọi người.

Sắc mặt của cụ bà ấy, lạnh như một tảng băng, chẳng hề có một tí tình cảm. Thôi-Thiên-Hàn nhìn qua, không khỏi bất rùng mình, thầm nghĩ rằng: "Không xong, cụ bà này không biết chừng là người của Truy-Hồn Kiếm-Khách mời đến đây để tiếp tay hấn?"

Hơn nữa, cái chết của thân mẫu chàng, rất có thể là do Mang-Sơn Quí-Mẫu đã đầu độc!

Thôi-Thiên-Hàn nghi như thế, nên bất thần lao người đến, chặn bước tiến của Mang-Sơn Quí-Mẫu, lạnh lùng quát rằng:

Mang-Son Qui-Mẫu chậm bước chân lại, rồi cất giọng âm u cười nói :

— Tránh đường ra !

— Không thể được !

Trên khuôn mặt già nua nhăn nheo của Mang-Son Qui-Mẫu, hiện lên một nụ cười lạnh lùng héo-hắt, nói :

— Cũng được !

Bà ta chỉ nói hai tiếng, rồi lùi người ra sau một bước, đưa đôi mắt sáng quắc như điện, nhìn chòng chọc vào mặt Cuồng-Hiệp !

Cuồng-Hiệp có vẻ hơi nghi ngại, rồi nói :

— Thích cung-chủ, cô bảo Thôi-Thiên-Hàn là em trai của cô, làm cho tôi nhớ đến một huyết án trong võ lâm trước đây mười lăm năm, cả nhà của Thích-Xuyên-Dương...

Câu nói của Cuồng-Hiệp chưa dứt, thì vụt nghe Mang-Son Qui-Mẫu quát to rằng :

— Đố người dám... ?

Tức thì, người bà ta liền lao đến nhanh như điện xẹt đồng thời, tiếp đó là một tiếng gào thảm thiết xé cả không gian !

Thế là tiếng « Dương » mới từ cửa miệng của Cuồng-Hiệp thốt ra, thì ông ta đã gào lên, rồi té lăn ra đất !

Tất cả mọi người thấy thế đều không khỏi kinh hãi !

Lúc đó, Cuồng-Hiệp đã bị trào máu ra thốt khiêu, rồi chết rất thảm thiết !

Sự diễn biến quá đột ngột ấy, chẳng những làm cho Thôi-Thiên-Hàn không hiểu gì giáp chi cả, mà đồng thời, ngay đến Thích-Thiết-Hoa, cũng không kịp nhìn rõ Cuồng-Hiệp đã bị chết như thế nào !

Sau đó, mọi người trông thấy Mang-Son Qui-Mẫu, đứng sát bên cạnh xác chết của Cuồng-Hiệp, mặt đỏ gay như lửa, trông hết sức khủng khiếp !

Trông thấy vậy, sát khí liền tràn ngập cả khung mặt của Thôi-Thiên-Hàn, chàng quát to rằng :

— Bà thật quá ác độc !

Vì lửa giận đang cháy bùng bùng, nên chàng không còn kể chi đến chết sống, nhằm hướng Mang-Son Qui-Mẫu nhảy vút tới, vung chưởng quét ra thật mạnh !

— Người muốn chết phải không ?

Câu nói vừa dứt, là bà ta đã phất tay áo ra, hất bắn Thôi-Thiên-Hàn ra xa ngoài một trượng !

Sắc mặt của Thôi-Thiên-Hàn đỏ bừng lửa giận, nghiêng rằng nói :

— Đúng thế, tôi muốn tìm cái chết đấy, bà hãy hạ độc thủ nữa đi !

Bà hãy giết tôi bằng chất độc lợi-hại của bà, như đã giết Cuồng-Hiệp và mẫu thân của tôi vậy đi... !

— Ai là mẫu thân của người ?

— Mẫu thân của tôi là Từ-Mẫu Độc-Phụ. Tôi không thể nào quên bà được... ba năm trước đây, bà có đến tìm mẫu thân tôi... !

Câu nói của Thôi-Thiên-Hàn chưa dứt, thì Mang-Son Qui-Mẫu đã ngửa mặt lên trời cười như điên dại, âm thanh chẳng khác nào tiếng chim ụt kêu giữa đêm khuya, hay tiếng vượn hú nơi ghềnh vắng, khiến Thôi-Thiên-Hàn không khỏi giật mình, quát to rằng :

— Bà cười cái chi thế ?

Tiếng cười của Mang-Son Qui-Mẫu bỗng im bất. Thích-Thiết-Hoa tràn ngay đến trước mặt Mang-Son Qui-Mẫu, cất giọng lạnh lùng cười nói :

— Thừa lão tiền bối, bà xử sự như vậy thực ra cũng quá độc ác ! Mang-Son Qui-Mẫu lạnh lùng nói :

— Các người tưởng rằng Cuồng-Hiệp bị chết dưới tay của ta sao ?

Câu hỏi vắn ấy quả đã làm cho Thôi-Thiên-Hàn và Thích-Thiết-Hoa, đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, lu lười nói không nên lời !

Sắc mặt của Mang-Son Qui-Mẫu, vẫn lạnh lùng, không một tí tình cảm nói :

— Thôi-Thiên-Hàn, người hãy nghe đây, Từ-Mẫu Độc-Phụ không phải là mẹ ruột của người đâu... !

— Ồ !

— Mười lăm năm về trước, bà ta đã nhặt được người giữa một bầy sói... !

Câu nói của Mang-Son Qui-Mẫu chưa dứt, thì bỗng nghe bà ta quát to lên, rồi bất thần, bay thẳng lên không thét, rằng :

— Ông bạn quả là tài nghệ cao cường !

Qua tiếng thét ấy, người bà đã lao thẳng ra xa một trượng. Tiếp đó bỗng nghe một giọng cười lạnh lùng nói :

— Mang-Sơn Quí-Mẫu cũng quả danh bất hư truyền... !

Tức thì, một tiếng nổ ầm ầm nổi lên, rồi một bóng xanh bỗng nhăm ngay phía Mang-Sơn Quí-Mẫu lao vút tới !

Trước những cảnh tượng ấy, Thôi-Thiên-Hàn kinh ngạc đến đứng trơ ra như khúc gỗ !

Vì, chàng không còn hiểu việc chi đã xảy ra như vậy. Cuồng-Hiệp không phải chết dưới tay của Mang-Sơn Quí-Mẫu, mà lại chết dưới tay của một người khác !

Giữa lúc Thôi-Thiên-Hàn còn đang ngạc nhiên, thì Truy-Hồn Kiếm Khách, đã lặng lẽ vung lưỡi trường kiếm ra, dùng thế thứ nhất trong "Truy-hồn tam-thức", là thế "Truy-hồn câu-phách", tấn công thẳng vào Thôi-Thiên-Hàn !

Thế kiếm đột ngột ấy, chỗ nói chi trường hợp Thôi-Thiên-Hàn không hay biết để tránh, mà dù cho chàng có hay được và muốn tránh đi nữa, cũng không tài nào tránh kịp !

Giữa cơn nguy cấp đó, bỗng thấy một cái bóng trắng lao tới che lấy người của Thôi-Thiên-Hàn, một tiếng gào thán thiết vang lên...

Thôi-Thiên-Hàn giật mình ngó lại, thì đầu óc chàng như bị một nhát búa giáng trúng mặt mày choáng váng, thân hình người lao đảo như muốn té khụy xuống... !

Thích-Thiết-Hoa biến hẳn sắc mặt, quát to rằng :

— Truy-Hồn Kiếm-Khách, người thực là tàn bạo !

Dứt lời, nàng liền vọt người lên, vung cánh tay ngọc ra, nắm ngón tay giương thẳng, chụp thẳng vào mặt của Truy-Hồn Kiếm-Khách. Cùng một lúc, tay trái của nàng lại đánh tiếp theo một thế "nộ-đào phách-ngạn".

Hành động của Thích-Thiết-Hoa hết sức nhanh nhẹn, Truy-Hồn Kiếm-Khách làm thế nào tránh né cho kịp ? Bởi thế, qua một tiếng "hự" khô khan, tức thì cả người của Truy-Hồn Kiếm-Khách đã bị hất bắn đi như một làn tên xẹt... !

Giữa lúc thân hình của Truy-Hồn Kiếm-Khách đang xẹt như thế, thì bỗng có một bóng người nhanh như điện chớp, bay thoát tới chụp lấy Truy-Hồn Kiếm-Khách, rồi lao người đi mất !

Thích-Thiết-Hoa trông thấy thế, không khỏi kinh ngạc !

Nhưng, trong khi đó, bóng người ấy đã bay đi xa ngoài mấy mươi trượng rồi !

Riêng Thôi-Thiên-Hàn, thì đang cảm thấy trong lòng đau xót vô cùng. Vì, nếu không có Bạch-Dung lao mình đến, để lấy thân đỡ lưỡi kiếm cho chàng, thì chắc chắn chàng đã bị mất mạng dưới tay Truy-Hồn Kiếm-Khách rồi !

Trong khi đó, nơi bả vai của Bạch-Dung máu tươi đang tuông ra như xối. Nàng nằm im dưới đất, không cử động !

Tất cả mọi việc vừa xảy ra, đã làm cho Thôi-Thiên-Hàn từ trong cơn ác mộng của quá khứ, bừng tỉnh trở về với thực tế. Chàng đã hiểu... đã hiểu sức mạnh của tình yêu !

Chàng bèn cúi mình bồng Bạch-Dung lên, lệ nóng trào ra khoe mắt, đau đớn kêu lên rằng :

— Bạch muội muội... !

Trước thực trạng này, tình hung tợn trong người chàng, đã vì đức hy sinh cho tình yêu của Bạch-Dung cảm hóa mà tiêu tán đi tất cả !

Bạch-Dung cố nén đôi mắt lên, nhưng buồn rầu gương cười khẽ nói :

— Thôi ca ca, em biết anh không... yêu em, vậy hà tất đau đớn cho em làm gì ?

— Không, Bạch muội, anh đã có lỗi với em lắm... !

Chàng như định nói thêm điều gì, nhưng cổ họng đã nghẹn cứng. Cuối cùng, đôi mắt của Bạch-Dung từ từ khép lại, tuôn trào đôi dòng lệ nóng !

Giờ đây nàng đã hiểu được chàng, nhưng đã muộn quá rồi !

Trong khi Thôi-Thiên-Hàn bắt đầu yêu nàng, thì nguyên vẹn cuộc đời thanh xuân tốt đẹp của nàng, đã hiến dâng trọn vẹn để cứu mạng cho chàng. Nàng không hối tiếc về chỗ mình đã hiến dâng quá lớn lao. Vì, nàng đã yêu chân thành, thì không còn có gì luyến tiếc nữa !

Tình yêu, là gồm cả hai mặt buồn đau và vui vẻ, những người ở trong hoàn cảnh bất hạnh thì được phần trước, còn những người hạnh phúc, thì được phần sau. Nàng đã biết chính mình là kẻ bất hạnh !

Thích-Thiết-Hoa bước đến trước mặt Thôi-Thiên-Hàn, trông thấy Thôi-Thiên-Hàn đang ôm Bạch-Dung khóc rất đau đớn, nên nàng cũng không khỏi chạnh lòng rơi lệ !

Bởi thế, nàng liền thò vào áo lấy ra một viên thuốc, nhét vào miệng Bạch-Dung, và nói :

— Hãy để cô ấy nằm yên xuống !

Thôi-Thiên-Hàn nghe theo lời, để Bạch-Dung nằm yên xuống đất, rồi lấy ra một gói thuốc bột, rịt lên vết thương cho Bạch-Dung !

Bạch-Dung như có vẻ tỉnh táo hơn, nên nhắm mắt, nằm yên để dưỡng sức.

Nhưng ngay lúc ấy, bỗng có một tiếng quát to, xé không gian truyền lại. Ai nấy đưa mắt lên nhìn, thì thấy bóng của người áo xanh và Mang-Sơn Qui-Mẫu, bỗng dang ra xa, đồng thời, lại nghe một tiếng « hự » khô khan, rồi Mang-Sơn Qui-Mẫu ngã lộn ra đất !

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy thế không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn lao mình thẳng về phía ấy. Vừa đến nơi, thì chàng đã trông thấy bóng người áo xanh, đang loạng choạng chạy thẳng vào cánh rừng, chỉ trong chớp mắt là mất hút !

Sắc mặt của Mang-Sơn Qui-Mẫu đã trở thành xanh như tàu lá, từ từ chỗi tay ngồi dậy, thò vào túi lấy một gói thuốc bột ra trút vào miệng uống, rồi nhắm mắt để vận dụng nội công chữa trị vết thương.

Sau một khoảng thời gian độ dưng xong một bữa cơm, bà ta mới đứng dậy, đưa mắt chú ý nhìn vào Thôi-Thiên-Hàn, nói :

— Người ấy đã đi rồi à ?

— Đúng thế !

— Quả là thằng bé người đáng chết ! Người ấy chính là kẻ đã giết chết Từ-Mẫu Độc-Phụ...

— Cái chi ?

Thôi-Thiên-Hàn vừa nghe qua, thì mặt liền biến sắc, nhanh nhẹn lao mình đuổi theo bóng người ấy.

Mang-Sơn Qui-Mẫu bỗng to tiếng quát :

— Trở lại mau !

Thôi-Thiên-Hàn giật mình, dừng chân đứng lại, quay mặt nhìn về phía Mang-Sơn Qui-Mẫu nói :

— Tại sao bà lại kêu tôi trở lại ?

— Người đuổi không kịp hân đâu. Nhưng, hân đã trúng « âm phong ngũ độc phẫn » của ta rồi, chắc chắn cũng không còn sống bao lâu nữa !

Bà ngưng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp rằng :

— Song, ta cũng bị trúng chất độc vô hình của hân, xem ra cũng không còn sống được mấy tiếng đồng hồ nữa...

— Bà không thể sống được mấy tiếng đồng hồ nữa sao ?

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

AI LÀ CHA RUỘT

— Vậy người không biết Vô-Hình Độc-Quân, khét tiếng về chất độc trong khắp thiên hạ hay sao ? Nhưng, ta cảm thấy lấy làm lạ ở chỗ Hội trưởng của Ngân-Điện Hội, chẳng rõ là một nhân vật như thế nào, mà lại có thể tập hợp được một người như Độc-Quân !

— Người vừa đánh nhau với bà, có phải cũng đeo mặt nạ chẳng ?

— Đúng như vậy, nhưng hân không tài nào che mặt ta được. Xem ra, không hơn nửa tháng nữa, Ngân-Điện Hội sẽ gây ra việc đổ máu khắp chốn giang hồ !

Nói đến đây, bà cất tiếng than dài !

Thôi-Thiên-Hàn như chợt hiểu ra, hỏi rằng :

— Truy-Hồn Kiếm-Khách cũng là... ?

— Cũng là môn nhân của Ngân-Điện Hội !

Thôi-Thiên-Hàn giật nảy mình, nói :

— Hội-trưởng của hội ấy quả là một người quảng đại thần thông, qui tụ được tất cả các cao thủ trong chốn giang hồ. Ngay đến Truy-Hồn Bang-chủ cũng là nha tráo của hân nữa !

Mang-Sơn Qui-Mẫu bỗng sa sầm nét mặt nói :

— Người có biết người đã làm cho Cuồng-Hiệp bị hại chẳng ?

Thôi-Thiên-Hàn giật bắn người, nói :

— Tôi ?

— Nếu vừa rồi người không chặn ta lại, thì Cuồng-Hiệp nào có chết ? Song, ta cũng không trách người làm gì. Giờ đây, ta muốn nói cho người hiểu rõ một ít việc.

— Có việc chi xin lão tiên bối cứ nói !

— Người không phải là con trai của Từ-Mẫu Độc-Phụ, đây là một việc hoàn toàn xác thực. Chính người đã được bà ta nhặt từ trong bầy sói mang về. Cuồng-Hiệp đã có nói cho người biết về mối hận thù giữa Từ-Mẫu Độc-Phụ và Phong-Trần Cuồng-Khách rồi đó.

Chính Từ-Mẫu Độc-Phụ có ý muốn người báo thù, nhưng, bà ta lại không nhẫn tâm để người phải mất mạng dưới tay của Phong-Trần Cuồng-Khách, cho nên không chịu đánh thông « Sinh-tử huyền quan » của người, để cho nội lực của người thông suốt, hàm mang ra sử dụng.

Bà ấy yêu thương người như con đẻ, không nhẫn tâm nói rõ lại mọi nguyên nhân cho người nghe, nên chỉ dạy người đánh cò, để sau này người có thể thay thế bà ta rửa mối thù Vô-Lâm Chi-Thần đã thắng bà ta một ván cờ trước kia !

Thôi-Thiên-Hàn rơi lệ nói :

— Tôi đã hiểu rồi...

— Người hiểu là tốt lắm ! Chiếc gói này đây, chính là vật mà bà ấy đã nhờ ta cất giúp ba năm về trước, giờ đây ta giao lại cho người !

Nói dứt lời, bà thò vào áo lấy ra một gói giấy nhỏ, đưa cho Thôi-Thiên-Hàn. Thôi-Thiên-Hàn liền mở ra xem, thì không khỏi giật mình !

Té ra vật gói trong ấy, rõ ràng là mười sáu quân cờ phía xanh bằng hồng ngọc. Đây rõ ràng là số quân cờ mà Thôi-Thiên-Hàn đang bán khoán truy tìm !

Như thế, số quân cờ bằng hồng ngọc đã xuất hiện tất cả, ngoại trừ sáu con xa, pháo, mã đỏ !

Những quân tướng sĩ tượng và tốt đỏ, hiện nay đều đã rơi vào trong tay của Ngân-Điện Hội. Trong khi đó, mười sáu quân xanh thì nằm trọn trong gói giấy này.

Vậy những quân xa pháo mã đỏ ấy đâu ?

Tại sao lại chỉ thiếu những quân xa pháo mã đỏ ấy ?

Đây thực là một vấn đề khiến người ta phải điên đầu, không hiểu được những quân ấy hiện rơi vào tay ai ?

Thôi-Thiên-Hàn nhìn sừng sốt mười sáu quân cờ phía xanh, bỗng đứng chằng bát rùng mình, sợ hãi nói :

— Đây là của mẫu thân tôi đã giao cho bà ?

— Đúng như vậy...

— Nửa bộ cờ bên xanh này, đầy đủ tất cả, không rõ mẫu thân tôi đã tìm từ đâu được như thế ?

— Đây chính là từ trong tay của Vô-Lâm Chi-Thần. Mười ba năm về trước, ông này đã giao cho mẫu thân người, cho biết rằng mười sáu quân cờ bên xanh ấy, có tương quan đến một cuộc sống gió trong chốn

tìm thấy được chỗ sâu xa kỳ diệu của nó là đâu !

— Vậy số quân cờ bên đỏ ở trong tay ai ?

— Ở trong tay Phong-Trần Cuồng-Khách !

Thôi-Thiên-Hàn không khỏi giật mình, nói :

— Cái chi ? Mười sáu quân cờ bên đỏ đều ở trong tay Phong-Trần Cuồng-Khách cả ?

— Đúng như vậy !

— Thế sao lại bị phân tán đi hết thế, và hiện nay chỉ còn thiếu sáu quân xa pháo mã ?

— Việc ấy thực là khó hiểu !

Thôi-Thiên-Hàn cất gói cờ vào áo. Khi ấy, chàng bỗng nhìn thấy Mang-Sơn Quí-Mẫu ra chiều mặt nhợt. Sắc mặt tái nhợt lần lần !

Thôi-Thiên-Hàn vô cùng đau đớn trong lòng, kêu lên rằng :

— Thưa lão tiên bối, không ngờ bà đã vì tôi mà phải tuyệt mạng...

Mang-Sơn Quí-Mẫu gượng cười, nói :

— Suốt đời ta giết người không biết bao nhiêu mà kể, vậy hôm nay chết như thế này cũng là phải ! Mấy chớ đứng gần ta... Nếu không, thì người cũng... mất... mạng...

Tiếng « mạng » vừa mới thốt ra khỏi miệng, thì thất khiếu của bà đều trào máu bầm đen, ngã ra chết tức !

Thôi-Thiên-Hàn giật bắn người, buột miệng kêu lên thành tiếng !

Cái chết ghê rợn của bà ta, quả là từ trước đến nay, Thôi-Thiên-Hàn mới được trông thấy lần đầu tiên. Chàng không ngờ rằng Mang-Sơn Quí-Mẫu, lại bị chết thảm thiết như thế này.

Thôi-Thiên-Hàn không dám đến gần xác chết của bà ta, vì sợ bị nhiễm độc mà chết như bà. Do đó chàng đứng yên một chỗ, và người không ngớt run lay bầy...

Giờ đây thì chàng đã hiểu số người trong Ngân-Điện-Hội, chắc chắn là muốn cướp đoạt mười sáu quân cờ bên xanh này, nên mới phái Vô Hình Độc-Quân, tìm cách đầu độc mẫu thân chàng, nhưng không ngờ trước đó ba năm, mẫu thân chàng đã trao số quân cờ này cho Mang-Sơn Quí-Mẫu, do đó số người trong Ngân-Điện-Hội, dù đã đầu độc giết chết được mẹ chàng một cách thảm thiết, song vẫn không làm sao lấy được số quân cờ ấy !

Thôi-Thiên-Hàn đứng trơ trơ ra như khúc gỗ. Bất giác chàng

Thích-Thiết-Hoa thực sự là tỷ tỷ của mình rồi !

Nhưng, vì trước đây mười lăm năm, chàng mới vừa lên ba, nên chuyện cũ không làm sao nhớ cho rõ được. Tuy nhiên, chàng biết rằng việc này chắc chắn không phải là sai ngoa.

Bồi thế, chàng liền quay mặt ngó về phía chị ruột của mình, thấy đôi mắt nàng đang ngấn lệ, nhìn đầm đìa vào mình. Tất cả tình thương yêu ruột thịt và nỗi đau khổ xót xa, đều hiện rõ trên mặt của Thích-Thiết-Hoa. Cảnh ấy ai nhìn vào cũng phải mũi lòng !

Thôi-Thiên-Hàn buột miệng kêu lên :

— Tỷ tỷ...!

Liền đó, chàng đã nhanh nhẹn nhảy tới và ngã vào lòng của Thích-Thiết-Hoa khóc ồ lên, chẳng khác nào một lang-tử đã lưu lạc lâu ngày, mới trở về cố-hương và lần đầu tiên trông thấy từ-mẫu vậy !

Hai chị em của họ đã bị chia ly nhiều năm qua, nhưng cuối cùng đã đoàn tụ được. Và, họ đã đoàn-tụ trong một khung cảnh thật là cảm động !

Thích-Thiết-Hoa đẩy nhẹ Thôi-Thiên-Hàn ra, nói :

— Giờ đây, em đã tin chị là chị ruột của em rồi chứ ?

— Vâng !

— Thế em không có ý giết chị nữa chứ ?

Thôi-Thiên-Hàn, cũng tức là Thích-Đỉnh-Nhận nghe chị hỏi thế, thì giật mình đưa mắt nhìn Thích-Thiết-Hoa, nói :

— Vâng ! Nhưng, trước đây chị đã hại Tuyết-Hồn-Khách phải không ?

Trên khung mặt của Thích-Thiết-Hoa thoáng hiện một nét u buồn, nói :

— Phải ! Chị đã hại ông ấy ! Nhưng, chỉ nhằm vào việc báo thù, nên mới có ý định đánh cắp nửa quyển « Huyền hoàng lục » của ông ấy mà thôi, em đã lỡ hứa với người ta, thì cứ xuống tay đi nào !

Thích-Đỉnh-Nhận đã hiểu, tuy chị mình có một lỗi nhỏ thực, nhưng đây không phải là một tội ác to lớn. Người chị của chàng, vì tha thiết đến việc báo thù, nên mới đánh cắp nửa quyển « Huyền hoàng lục ». Như vậy chàng không có lý do gì thay thế Tuyết-Hồn-Khách sát hại người chị ruột của mình. Hơn nữa, võ công của chị chàng, thực ra cao thâm hơn chàng nhiều lắm !

— Tỷ tỷ, em làm thế nào giết được chị ?

— Có phải vì võ công của em không bằng chị chăng ?

— Vâng ! Hơn nữa, chị vì nghĩ đến báo thù cho cha mẹ chúng ta nên mới trộm nửa quyển « Huyền hoàng lục » của ông ấy. Tuy đây cũng có lỗi, nhưng không phải là một lỗi lầm to tát. Ồi ! Chúng ta nên bỏ qua đi thôi !

— Vậy em không giữ lời hứa với Tuyết-Hồn-Khách, để trừng trị chị hay sao ?

— Vâng ! Này tỷ tỷ, cha mẹ chúng ta sao lại chết như thế ?

Thích-Thiết-Hoa nghe câu hỏi của Thích-Đỉnh-Nhận, thì lòng nàng cảm thấy đau đớn khôn cùng. Nàng nghẹn ngào nói :

— Vào một đêm tối cách đây mười lăm năm về trước, Truy-Hồn Kiếm-Khách bất ngờ dẫn năm mươi môn nhân của y xông đến nhà chúng ta. Cha trông thấy tình hình nguy ngập, bèn bảo chị cùng em chạy trốn...

Tiếp đó, nàng đem tất cả sự việc đã xảy ra tại sườn núi Lang-Cốc, nói tỉ mỉ lại cho Thích-Đỉnh-Nhận nghe một lượt.

Thích-Đỉnh-Nhận nghe đến đoạn người chị ruột của mình, đã vì sinh mạng mình mà cam lòng chịu mất tiết trinh, lại suýt nữa phải chết dưới lưỡi kiếm lạnh của Phấn-Diện Sứ-Giả, thì vô cùng cảm động, kêu lên rằng :

— Em không diệt được Cô-Lâu Bang, thế chẳng làm con người nữa !

Thích-Thiết-Hoa than dài nói :

— Đây đâu phải là một chuyện dễ ? Truy-Hồn Kiếm-Khách tuy là Bang chủ của một Bang, nhưng ở trong Ngân-Diện Hội, thì hẳn chẳng qua là một cao thủ hạng nhì mà thôi !

— Hội trưởng của Ngân-Diện Hội là ai thế ?

— Là ai thực hiện nay không người nào được biết. Nhưng, võ công của hắn, kể ngay đến Vô-Lâm Chi-Thần, Trần-Đế trước kia, e rằng cũng khó bề đối địch nổi !

Thích-Đỉnh-Nhận cười lạnh lùng, nói :

— Chị cứ chờ xem, chắc chắn rồi sẽ có một ngày, Ngân-Diện Hội tất bị diệt trừ dưới tay em đó !

Câu nói của Thích-Đỉnh-Nhận chưa dứt, thì thốt nhiên, có một

lãnh, xoi xía vào tai. Thích-Đỉnh-Nhận và Thích-Thiết-Hoa đều không khỏi khẽ hiện sắc!

Thích-Thiết-Hoa nói:

— Người bạn nào đó, hà tất phải núp ló làm chi, cứ mạnh dạn bước ra đi nào!

Nhưng, câu nói của nàng đã chìm lìm trong không gian u tịch, không ai trả lời cả.

Ngay lúc ấy, bảo chủ Ngũ-Long-Bảo là Ngũ-Long Chơn-Quân, bỗng lướt nhanh tới, quay về phía Thích-Thiết-Hoa thì lễ, nói:

— Thích cung chủ, lão phu xin ra mắt cô nương!

Sắc mặt của Thích-Thiết-Hoa lộ vẻ hớn hờ, nói:

— Té ra là Ngũ-Long Bảo-Chủ, chẳng hay có điều chi chỉ dạy?

Đôi mày rậm của Ngũ-Long Chơn-Quân cau lại, sắc mặt của lão thoáng hiện vẻ kiên đề, nói:

— Nhị vị thực là hậu duệ của Thích-Xuyên-Dương trước kia hay sao?

— Thưa, vâng!

— Lão già ngông cuồng rồi đã bị chết vì tiết lộ mọi sự bí mật ấy. Nhưng, giờ đây lão phu cũng gác bỏ việc chết sống ra bên ngoài, đem một việc này nói rõ cho nhị vị nghe.

Thích-Thiết-Hoa và Thích-Đỉnh-Nhận, đôi mắt đều sáng ngời lên, đồng thanh nói:

— Xin lão tiên bối cứ nói đi!

Không khí chung quanh, tự nhiên trở thành căng thẳng nặng nề. Thích-Thiết-Hoa bỗng đưa chân bước tới, tiến sát đến cách Ngũ-Long Chơn-Quân trong vòng ba thước.

Hai thiếu phụ mặc áo đỏ có tên là Thiên-Sát Ma-Nữ và Địa-Sát Ma-Nữ này giờ đứng bên cạnh không hề nhúc nhích, lúc ấy cũng dường như cảm thấy có một việc bất trắc chi sắp xảy ra, nên cũng cất bước tiến đến sát đến bên cạnh Ngũ-Long Chơn-Quân, đề sẵn sàng đối phó.

Không khí chung quanh, bỗng trở thành im lặng nặng nề như một cối chết!

Ngũ-Long Chơn-Quân khẽ ho, rồi nói:

— Nếu lệnh tôn của nhị vị đúng là Thích-Xuyên-Dương, thì việc này có lắm điều oái oăm. Vì, lệnh đường của nhị vị nào phải là một người

tâm thường?

Thích-Thiết-Hoa biến hẳn sắc mặt, nói:

— Từ trước đến nay tôi không hề được biết mẫu thân tôi vì tôi ở với di tôi!

— Như vậy, là đúng rồi! Cô lớn hơn em trai cô mấy tuổi?

— Mười lăm tuổi!

— Nếu cô lớn hơn em trai cô là Thích-Đỉnh-Nhận đến mười lăm tuổi, mà chưa hề trông thấy mặt mẫu thân, thì đây là một trường hợp lạ lùng! Phải chi nhỏ tuổi như em trai cô, mà không thấy được mẹ, thì chẳng có chi đáng nói!

— Đúng như vậy!

— Chính vấn đề là ở chỗ đó! Có phải người Di của cô là Huyền Phong Nữ-Hiệp Giang-Tiểu-Phân không?

— Đúng như vậy.

— Việc này người di ruột của nhị vị có thể giải đáp được rất chính xác! Nhưng, theo như sự suy đoán của tôi, thì nhị vị không phải là con ruột của Thích-Xuyên-Dương đâu!

— Có phải lão tiên bối định trên cột chúng tôi không?

— Tôi nào dám thế! Việc song thân của nhị vị bị giết chết, có một nguyên nhân không phải đơn giản. Vì, điểm thứ nhất, Thích-Xuyên-Dương là người không có năng lực sinh dục!

— Ông làm thế nào biết được ông ấy không có năng lực sinh dục?

— Về vấn đề này, nhị vị có thể đi đến Trại-Hoa-Đà và Cầm-Tóc-Dân đề hỏi, tất ông ấy sẽ có bằng cứ chứng minh cho nhị vị được biết. Điểm thứ hai, là Thích-Xuyên-Dương có một người anh ruột, tên gọi là Thích-Nhạc-Dương. Người này trong giới giang hồ ít có ai được biết. Nghe đâu, ông ta chính là người tinh lén lút của lệnh đường, tức Giang-Cửu-Phương. Trong giới giang hồ cũng có một lúc đồn đãi rằng, nhị vị chính là con của Thích-Nhạc-Dương đó!

Thích-Thiết-Hoa và Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, đều không khỏi rung mình!

Thích-Thiết-Hoa nói:

— Đây thật là một việc vô cùng đáng sợ... Nhưng chẳng hay có đúng sự thật không?

— Dù không hoàn toàn đúng sự thật, thì nó cũng không sai chạy với sự thật là bao nhiêu! Nghe đâu mẫu thân của cô, sau khi hoĩ thai

cô với Thích-Nhạc-Dương, thì mới được Thích-Xuyên-Dương cười về làm vợ. Sau đó mười bốn năm, bà lại lên lút tư thông với Thích-Nhạc-Dương, nên mới hạ sinh Thích thiếu hiệp đây !

Thực đây là một việc không ai ngờ được. Nhưng, Ngũ-Long Chơn-Quân nói rất hữu lý, vì nếu không ở vào một trường hợp như vậy, thì tại sao phải đợi đến mười bốn năm sau, mẫu thân của nàng mới hạ sinh Thích-Đỉnh-Nhạ ?

Thích-Đỉnh-Nhạ lại rùng mình, hỏi rằng :

— Thế về sau xảy ra việc chi nữa ?

— Sau đó mẫu thân của nhị vị, có lời thanh minh rằng, bà hoàn toàn không có dính dấp chi với Thích-Nhạc-Dương. Nhưng, Thích-Xuyên-Dương nào chịu tin, nên gởi cô đến ở nơi nhà đi ruột, mãi đến khi độ độ của cô được hạ sinh, thì Thích-Xuyên-Dương không còn làm thế nào chịu được lời xăm xi đâm tiếu của người chung quanh, nên mới gây mối thù với Truy-Hồn Kiếm-Khách, để người này kéo đến giết chết mẫu thân của nhị vị.

Thực ra, đây chỉ là một hình thức khổ nhục kế, vì chính phụ thân của nhị vị không hề bị giết chết, bởi ba năm sau, còn có người gặp được mặt ông ấy !

Thích-Thiết-Hoa nói :

— Có phải ý lão tiên bối cho rằng, Thích-Xuyên-Dương đã lập mưu mưu tay người để hạ sát mẫu thân rồi không ? Trong khi đó, ông lại cho gọi tôi trở về nhà đúng vào dịp ấy, để chúng tôi làm tưởng rằng, cả song thân chúng tôi đều bị giết chết dưới tay của Truy-Hồn Kiếm-Khách ?

— Đúng vậy, đúng vậy !

— Còn Thích-Nhạc-Dương hiện giờ ở đâu ?

— Trong chốn giang hồ ít người được gặp ông ấy lắm !

— Còn Thích-Xuyên-Dương ?

— Đã bị mất tích, không còn mặt mũi nào trong chốn giang hồ nữa !

— Như vậy, chúng tôi là đa tử sinh cơ ?

— Về điểm ấy, thì người đi của cô là Công-điều-Phân có thể giải đáp được.

— Nhưng, mấy tháng trước đây, tôi có nên tìm đi tìm, song bà ấy đã bỏ nhà ra đi biệt dạng rồi !

— Việc ấy chờ sau này sẽ tìm được sự giải đáp. Hôm nay tôi

đại lược sự ấy cho nhị vị nghe, tin rằng rồi đây cũng sẽ có ngày, mọi việc được phơi trần ra ánh sáng. Giờ thì lão phu xin các từ vậy !

Nói dứt lời, ông ta lao mình mình bay vút đi, chỉ trong chớp mắt là mất tăm mất dạng !

Thích-Thiết-Hoa và Thích-Đỉnh-Nhạ bất ngờ được hiểu việc ấy, nên trong lòng hết sức kinh ngạc và hoang mang. Họ không hiểu người cha sinh ra mình là Thích-Xuyên-Dương hay là Thích-Nhạc-Dương ?

Sau đó, Thích-Đỉnh-Nhạ chợt nhớ lại Bạch-Dung còn đang nằm trên đất, bèn quay qua Thích-Thiết-Hoa hỏi rằng :

— Cô ấy có hy vọng cứu được không ?

— Chị không thể cứu được, vậy chị đưa em mang cô ấy đi tìm Trại-Hoa-Đà.

Thích-Đỉnh-Nhạ nói :

— Chị biết ông ta ở đâu không ?

— Biết ! Tiếc đó chúng ta cũng hỏi luôn về vấn đề Thích-Xuyên-Dương có phải thực sự không có khả năng sinh dục hay chăng ?

— Thôi thì cứ làm như thế !

Thích-Thiết-Hoa đưa mắt quét về số môn hạ của nàng một lượt, nói :

— Các vị hãy trở về cung trước đi, tôi chậm nhất là ngày hôm sau sẽ trở về đến !

Số người ấy bèn cất tiếng đáp lời, rồi nhất loạt lao người đi nhanh như chớp.

Liên đó, Thích-Đỉnh-Nhạ bèn chôn cất xác chết của Cường-Hiệp và Mang-Sơn Qui-Mẫu tử tế, rồi mới cùng chị phi thân lướt đi. Sau khi hai người vượt qua khỏi một ngọn núi, thì đến một cái thung lũng hẻo lánh hiểm trở. Cả hai lại tiếp tục vượt qua cái thung lũng ấy, tiến thẳng vào một cánh rừng rậm, thì đã nhìn thấy một gian chòi tranh ở phía trước mặt.

Khi đến trước cửa gian chòi tranh ấy, cả hai bỗng dừng lại. Vì trông thấy gian chòi rách nát khắp nơi, nên Thích-Đỉnh-Nhạ mới nghiêng đầu hỏi rằng :

— Có phải đây chớ ?

— Em không thấy trên tấm biển kia đề « Vô Lâm Hoa Đà » đó sao ?

-- Lữ người không kẻ chi là sĩ diện...

Nói vừa dứt lời, thì nàng đã vung trường kiếm ra, lao thẳng về phía mười một vị hộ pháp kia.

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy thế liền quát rằng :

-- Hãy trở lại !

Tức thì, chàng vung tay ra chụp Bạch-Dung kéo trở về. Cùng một lúc đó, người chàng lại vọt tới vung tay tấn công ba chương liên tiếp.

Lão già ngóng khi này, bỗng phát lá cờ trắng đang cầm trong tay, rồi từ từ tiến về phía mọi người đang choảng nhau.

Sau khi Thôi-Thiên-Hàn đánh ra ba chương, tuy đã đẩy lui được năm tên hộ pháp đứng đầu, nhưng số khác lại tràn ngay đến tấn công một cách hung dữ.

Mười một tên hộ pháp này, chính là đệ nhất cao thủ trong Cô-Lâu Bang, võ công cao cường không kém chi Phấn-Diện Sư-Giả. Bởi thế, khi họ liên hợp lại, thì chớ nói chi Thôi-Thiên-Hàn, mà dù cho một người võ công cái thế, e rằng cũng khó đối kháng cho nổi.

Vì vậy, sau mấy mươi thế võ, thì Thôi-Thiên-Hàn đã đồ mồ hôi nhễ-nhại.

Thực trạng ấy, Bạch-Dung đều trông thấy rõ tất cả, nên không khỏi tái mặt vì sợ hãi. Nàng không còn kẻ chi nữa, bèn vung trường kiếm lên, nhắm phía mười một tên hộ pháp lao thẳng tới lần thứ hai !

Trong khi đó, bất ngờ có một luồng chưởng lực quét về phía Bạch-Dung, rồi lại nghe tiếng của Truy-Hồn Kiếm-Khách quát rằng :

-- Lui trở lại !

Bạch-Dung bất ngờ bị luồng chưởng lực của Truy-Hồn Kiếm-Khách, hất lui ra sau ba bước, khiến nàng cau đôi mày liễu, quát rằng :

-- Cốc bang chủ, Thôi-Thiên-Hàn có thù oán chi với ông, mà ông nhất định phải giết chết anh ấy như thế ?

Truy-Hồn Kiếm-Khách lạnh lùng nói :

-- Tôi chỉ có ý muốn giữ hân lại đây thôi. . .

Khi ấy, bỗng nghe có một tiếng quát to vọng lại, rồi thấy lão già ngóng kia vung lá cờ trắng lên nói :

-- Thế là sẽ gây ra việc chết chóc rồi đó !

Tiếp theo câu nói của lão già, là một luồng cuồng phong từ lá cờ trắng trên tay lão cuốn tới. Tức thì, có hai tiếng gào thảm thiết vang lên. . .

Thì ra, có hai tên hộ pháp vì không đề phòng, nên bị luồng kỳ phong ấy quét trúng, ngã lăn ra đất !

Bao nhiêu người chung quanh trông thấy thế, đều không khỏi kinh ngạc !

Liền đó, Thôi-Thiên-Hàn bỗng gầm lên một tiếng to, rồi bất thần lao thẳng về phía Truy-Hồn Kiếm-Khách nhanh như chớp, quát rằng :

-- Cốc bang chủ, giữa tôi và ông có thù oán chi ?

Truy-Hồn Kiếm-Khách nhanh nhẹn thối lui ra sau một bước, nói :

-- Không có...!

-- Nếu không có, thì ông định giết chết tôi là có ý nghĩa gì ?

Giữa lúc ấy mấy tên hộ pháp chung quanh lại tràn tới. Truy-Hồn Kiếm-Khách khẽ cau đôi mày, tức thì đã nghĩ ra kế hay, liền quát ra lệnh cho những tên hộ pháp ấy lui trở lại, rồi quay về phía Thôi-Thiên-Hàn cất tiếng cười to, nói :

-- Ông bạn họ Thôi, đây là tôi chỉ muốn thử võ công của ông bạn thôi !

-- Thử võ công của tôi để làm gì ?

Truy-Hồn Kiếm-Khách cất tiếng cười khanh khách, nói :

-- Theo lời đồn đãi, thì ông bạn đã giết chết hai môn nhân của Mã-Hồn-Cung, và rêu rao sẽ giết chết cả Thích-Thiết-Hoa, nên tôi muốn thử xem ông bạn có phải là người đủ sức đối địch với cô ấy không. Vậy, cái hẹn tại Ngũ-Hầu Miếu đêm nay, tôi phải nhờ vào ông bạn rồi đó !

HỒI THỨ MƯỜI

ĐÁNH CUỘC CỜ TƯỚNG

Vừa nói dứt lời, thì lão ta lại cất tiếng cười to.

Truy-Hồn Kiếm-Khách là một con người đang có địa vị. Trong khi đó, qua thế quét bằng lá cờ vừa rồi của lão già ngóng nọ, đã chứng tỏ đây là một tuyệt nghệ trong võ lâm. Vậy, nếu tiếp tục đánh nữa, thì chắc chắn phần thiệt thòi sẽ về phía lão mà thôi !

Hơn nữa, Thôi-Thiên-Hàn đã không phải là họ Thích, và lão ta

cũng chưa thể nhận xét được chân tướng của việc này như thế nào. Trong khi đó, cái hẹn tại Ngã-Hầu-Miếu đêm nay, lão có thể tìm cách điều tra để biết Thôi-Thiên-Hàn là ai, cũng như có thể hạ được chàng để đặng và không phải là muộn.

Vì vậy, giờ đây lão không tiện đề lộ liễu ý định của mình, nên mới tìm lý do khác để giữ chàng lại, hầu tạo cơ hội cho chàng xung đột thẳng với Thích-Thiết-Hoa.

Thôi-Thiên-Hàn cười lạnh lùng, nói :

— Té ra là thế, này Cốc bang chủ, đêm nay tôi hứa sẽ không dè Thích-Thiết-Hoa chạy thoát đâu !

Nói dứt lời chàng bèn đi thẳng về phía lão già ngông kia.

Lão già trông thấy vậy, thì ngạc nhiên nói :

— Họ đã không đánh nhau nữa... Vậy, chẳng còn có việc chi để coi, thôi thì về nhà ngủ cho xong... !

Vừa nói dứt lời, thì lão ta bèn đưa chân bước khập khệnh, xiêu tới ngã lui, bỏ đi một nước !

Thôi-Thiên-Hàn bèn cùng Bạch-Dung hồi hã đuổi theo. Nhưng chờ thấy lão già ấy đi loạng choạng khập khệnh như thế mà cho là chậm thì làm to. Vì, Thôi-Thiên-Hàn đã gắng hết sức đuổi theo, mà vẫn không tài nào đuổi theo kịp !

Khi ra khỏi Thiên-Thạch-Cốc, Thôi-Thiên-Hàn quá sốt ruột, nên liền lao mình lướt thẳng qua khỏi lão già ngông ấy, rồi quay mặt lại, quát rằng :

— Ông có phải là Cuồng-Hiệp chăng ?

Lão già ngông trợn mắt ngó Thôi-Thiên-Hàn một lượt, nói :

— Người chỉ mất đi một con mắt, chứ chưa đui kia mà !

Thôi-Thiên-Hàn mặt liền biến sắc, nói :

— Ông bảo sao ?

— Người không phải là đui, vậy những dòng chữ đã viết trên lá cờ này người không trông thấy sao ?

Thôi-Thiên-Hàn sững sốt, nhưng liền cười tự nhiên đáp :

— Tốt lắm, tôi sẽ đấu với ông một ván !

Lão già ngông liền cất tiếng cười to, rồi đưa tay vỗ vào vế đánh bóp một cái, nói :

— Thắng bé ngoan kia, người... cũng tính thông cò tướng nữa sao ?

— Không tính thông lắm, nhưng có thể đấu chơi được !

— Tốt lắm, tốt lắm ! vậy hãy lại đây, chúng ta cũng đánh thử một ván !

Nói dứt lời, lão già liền cầm lá cờ trắng trên đất, rồi ngồi xếp bằng xuống tại đó, nói :

— Hãy đến đây !

— Ông có quân và bàn cờ không ?

— Vậy người không có sao ?

Thôi-Thiên-Hàn cười, nói :

— Tôi không có !

Lão già ngông ấy bỗng đứng phắt lên, đôi mắt trắng bệt liền xoay qua một vòng, giận dữ nói :

— Khá khen cho thắng bé kia ! Người... Mẹ nó ! ... Người định gạt ta hả ? Giờ đây con nghiện cờ của ta đã đến, thế mà người lại không quân không bàn. Có phải người muốn chết không ?

Lão ta chưa hết lời, thì vung "chường" lên quét "nghe" nghe một tiếng vút về phía Thôi-Thiên-Hàn !

Sau một tiếng "phình" Thôi-Thiên-Hàn vì không kịp tránh, nên đã bị luồng chường lực đánh thẳng vào ngực, đồng thời, bị hất bay ra xa một trượng, nhưng chẳng hề bị thương tích chi cả !

Thế là Thôi-Thiên-Hàn, cũng như một con sói bị đồng loại ngoạm phải, tuy chẳng bị thương, nhưng chàng nào dè ném cơn tức giận được. Bởi thế, chàng liền găm lên một tiếng, nói :

— Lão già ngông kia, ông định tìm cái chết mà... !

Câu nói chưa dứt, thì chàng đã lao mình về phía lão già, dùng thế "hồn phách xuất khiếu" đánh thẳng ra !

Bạch-Dung đang đứng bên cạnh bỗng kêu to lên rằng :

— Thôi tướng công, hãy ngưng tay lại !

Thôi-Thiên-Hàn nghe thấy không khỏi sững sốt, liền thu tay trở về và nhảy thối lui ra sau. Bạch-Dung liền nhảy nhẹ nhàng đến trước mặt chàng, tươi cười nói :

— Hà tất phải về vấn đề thiếu quân cờ mà gây sự đánh nhau ? Về đến thành Khai-Phong thì sẽ đấu với nhau mấy ván lại chẳng được ?

Lão già ngông nghiêng mặt nhìn Bạch-Dung, rồi gật đầu nói :

— Có lý, có lý !

Nói đến đây lão ta lại quay về phía Thôi-Thiên-Hàn cười rằng :

— Thắng ranh đen kia người thấy thế nào ?

— Cũng được !

— Vậy thì hãy đi, chúng ta cùng về Khai-Phong !

Khi mọi người trở về Khai-Phong, thì trời đã hoàng hôn, bèn kéo đến ngôi lầu-lâu cũ. Lão già ngông nọ cầm lá cờ trắng trên tay xuống cửa hiệu, nói :

— Hãy vào !

Thế là cả ba người cùng bước lên lầu-lâu. Bọn hầu-sáng vội vàng chạy lại hỏi :

— Thưa ba vị định dùng thứ chi ?

Lão già ngông cười hí hà nói :

— Người hãy mang đến cho ta một bộ cờ tướng, luôn cả bàn trước đã !

Tên hầu sáng không khỏi giật nảy mình, hai mắt tròn to như hai chiếc lục lạc, nói lắp bắp rằng :

— Cái chi, cái chi ?... Quý vị dùng quân cờ và bàn cờ sao ?

Bạch-Dung không khỏi phì cười, nói :

— Người cứ mang đến đi, họ đánh xong một ván cờ mới bắt đầu ăn uống !

Tên hầu sáng đã lui đi, lão già ngông bỗng cười ha hả, nói :

— Thôi, ta không đánh với người đâu !

— Sao thế ?

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy lão ta không nói rõ lý do, nên tức giận gầm to lên rằng :

— Lão già ngông kia, giờ có đủ cả bàn lẫn quân, thế sao ông lại không đánh ?

— Không đánh thì không đánh chứ có sao ? Như vậy người không bằng lòng chăng ?

— Ông... Ông trêu tôi hả ?

— Ta không phải trêu người, mà ta xem ra trong mình của người, là không có bạc !

Thôi-Thiên-Hàn nghe không khỏi tức giận đến vỡ lồng ngực, nhưng không thể làm chi đối phương được, vì những việc mà mình không hiểu, cần phải nhờ đối phương giải thích. Trong khi đó, trong người chàng cũng không có nên bạc nào thực !

Bởi thế, khuôn mặt đen sạm của chàng, đã trở thành tím ngắt, gầm lên rằng :

— Ông không đánh ván nào với tôi, thì tôi sẽ quật chết ông ngay !

— Vậy, nếu người thua thì tính sao ?

Bạch-Dung trả lời ngay rằng :

— Thưa lão tiên bối, anh ấy thua thì tôi sẽ trả tiền !

Lão già ngông liền tròn mắt lườm Bạch-Dung, nói :

— Chỉ giỏi làm ra vẻ là kẻ chung tình thôi !

Sắc mặt của Thôi-Thiên-Hàn bỗng thay đổi, nói :

— Ông quả là hiệp đáp người ta thậm tệ, có cô ấy trả tiền mà ông còn không bằng lòng hay sao ?

— Cũng được, cũng được ! Nhưng, nầy thẳng ranh đen kia, ơn người đẹp là khó đáp đền đầy nhé ! Hôm nay nếu không có cô nương đây bảo đảm, thì ta sẽ không đánh cờ với thẳng bé kiết người đâu !

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy đối phương chịu đánh cờ với mình, nên đã yên lòng, bèn nói rằng :

— Thẳng ông một ván, thì ông chỉ giải thích một nghi vấn thôi, phải không ?

— Đúng như vậy ! Thế là đã nhiều lắm rồi đấy !

Lúc ấy, tên hầu sáng đã mang quân cờ và bàn cờ đến sắp hẳn hoi trên bàn. Thôi-Thiên-Hàn giữ phía quân bên đỏ, lão già ngông lại dùng quân xanh. Thôi-Thiên-Hàn lạnh lùng nói :

— Lão già ngông, mời ông đi trước !

— Như... Như vậy thật khó coi quá ! Hay là người cứ đi tiên đi !

Bạch-Dung không khỏi phì cười. Tuy lão già ngông miệng thì nói thế, nhưng tay thì đã kéo pháo vô pháo đầu rồi !

Thôi-Thiên-Hàn vừa mới thò tay định đi cờ, thì bỗng nghe có tiếng chân bộp bộp bước hối hả vọng đến. Tức thì, có một thiếu niên tuổi độ mười bảy mười tám, mình khoác một chiếc áo da cạp, trông có vẻ dấn dộn thô lỗ, từ dưới bước vội lên lầu !

Lão già ngông im hẳn tiếng cười. Thôi-Thiên-Hàn cũng không khỏi sửng sốt !

Dáng điệu của người thiếu niên khoác áo da cạp ấy, có vẻ ngạo tỵ tựa hồ như từ trong thâm sơn cùng cốc mới ra. Y tròn to đôi mắt, nói :

— Này ! Ai đã cầm lá cờ to ngoài cửa đấy ?

Lão già ngông liền đáp rằng :

— Ta đây !

Người thiếu niên ấy tươi cười, nói :

— Là ông đấy ? Ông có thể giải đáp những thắc mắc cho người khác thực là tốt ? Hãy lại đây, tôi xin đánh với ông một ván, vì tôi đang có một việc cần được giải đáp !

— Nhưng, ta đang có khách hàng rồi !

Người thiếu niên ấy đưa mắt nhìn Thôi-Thiên-Hàn một lượt, nói :

— Anh hãy đứng lên, nhường tôi đánh với ông ấy một ván trước !

Nói dứt lời, người ấy liền thò tay nhắc bổng Thôi-Thiên-Hàn lên và đặt chàng xuống một chiếc ghế khác, đồng thời, y ngồi xuống ngay chiếc ghế của Thôi-Thiên-Hàn vừa rồi.

Thân thể của người thiếu niên ấy, khỏe mạnh như một con bò mộng, so với thân hình to lớn và đen sạm đến bóng láng của Thôi-Thiên-Hàn, thực không kém sút tí nào !

Người thiếu niên thô lỗ ấy, liền bậm nói :

— Ông đi pháo... thì tôi đi ngựa !

Lúc đó, Thôi-Thiên-Hàn tức giận không thể nào dân được, chàng không ngờ thằng bé thô lỗ ấy, lại chẳng xem chàng vào đâu cả. Bởi thế, tính hung dữ như sói của chàng lại nổi lên.

Chàng gầm to một tiếng rằng :

— Thằng bé thô lỗ kia, ngươi tìm cái chết mà !

Tức thì, chàng vung chưởng lên nhắm đánh thẳng vào người của gã thiếu niên khoác áo da cộp ấy !

« Phình ! »

Qua một tiếng dội khô khan, thân hình của người thiếu niên thô lỗ kia đã bay đi như một mũi tên bắn ! Tiếp theo đó, là những tiếng ly chén đồ bề nghe loảng choảng, vì người thiếu niên ấy bay đi và hất ngã luôn một loạt năm cái bàn !

Tất cả mọi người có một đều ngạc nhiên không hiểu ra sao cả, vì vừa rồi trông chàng thiếu niên ấy rõ ràng là một người...

Nhưng, sự nghi ngại của mọi người chưa dứt, thì bỗng thấy gã thiếu niên thô lỗ ấy, lác chiếc đầu mấy lượt, rồi lại đứng phắt dậy, không hề bị thương tích chi cả !

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy thế, không khỏi giật bắn người, vì chưởng lực của chàng vừa đánh ra, mạnh ít nhất cũng có cả ngàn cân, thế mà gã thiếu niên ấy vẫn an-nhiên như cũ !

Lúc ấy, người thiếu niên thô lỗ kia tỏ ra hết sức giận dữ, đôi mắt

găng quắc, nói :

— Thằng ranh đen kia, ngươi định giết người à ?

— Giết người thì sao chứ ?

Gã thiếu niên thô lỗ ấy giận dữ, nói :

— Ngươi giết ta thì ta giết ngươi !

Tiếng nói chưa dứt, thì y đã vung chưởng đánh thẳng về phía Thôi-Thiên-Hàn nghe một tiếng vút. Chưởng ấy, xem ra không có đường có thể chi cả, nhưng chưởng lực thì mạnh mẽ phi thường !

Trông thấy thế, Thôi-Thiên-Hàn không dám đỡ thẳng, phải vọt người bay tránh đi nơi khác. Tức thì, tiếng bàn ghế chén đĩa lại đồ vờ nghe loảng xoảng, mảnh vụn bắn đi tứ tung !

Tất cả những thực khách có mặt tại đó, đều sợ hãi đến mặt xanh như tàu lá, hối hả tìm đường bỏ chạy !

Người chủ hiệu trông thấy thế, kêu vang rằng :

— Trời ôi ! Nếu các ông tiếp tục đánh tới nữa, thì tôi bị phá sản mất !

Tính hung tợn như sói của Thôi-Thiên-Hàn đã dậy lên, thì chàng không còn kè chi nữa cả, bèn quát rằng :

— Này ông chủ hiệu, gian từ lâu này để tôi mua bứt, chốc nữa đây, tôi sẽ đưa cho ông viên dạ minh châu, ông hãy yên lòng...

Câu nói chưa dứt, thì lại vung chưởng lên đánh thẳng vào người thiếu niên thô lỗ kia !

Một người thì hung dữ như sói !

Một người thì khỏe mạnh như trâu !

Bởi thế, họ đánh nhau đến bàn ghế đều nát ngổ, tung bay khắp nơi, ai thấy cũng đều hồn phi phách tán !

Lão già ngông kia bỗng quát lên rằng :

— Các ngươi còn tiếp tục đánh nhau nữa, thì ta không đánh cò với các ngươi đâu !

Hai người nghe nói thế, thì đều ngưng tay cả lại, nhưng lúc ấy, khắp gian từ lâu, đã tan nát tới bờ rồi ! Lão già ngông nói :

— Ai ra tay đánh nhau trước, thì ta sẽ không đánh cò với người ấy đó !

Người thiếu niên thô lỗ kia bèn la đông đồng lên rằng :

— Thằng ranh đen ấy nó tấn công người ta trước !

Lão già ngông đáp :

— Nhưng, người ta đến trước người, vậy người ta phải được đánh với ta trước. Trong khi đó, người đến sau, mà lại muốn lấn lướt người ta, thì còn chi là lẽ phải nữa ?

Người thiếu niên thô lỗ kia nghiêng đầu có vẻ nghĩ ngợi, rồi như linh hội được lời giải thích ấy, nên liền đưa mắt nhìn về Thôi-Thiên-Hàn, nói :

— Được rồi, tôi xin nhường cho anh đánh trước vậy !

Thôi-Thiên-Hàn thò vào áo, lấy ra một viên dạ minh châu, trao cho người chủ hiệu nói :

— Lấy đi, gian tưu lâu này xem như đã bán cho tôi rồi đó. Vậy từ đây về sau, tôi là chủ hiệu đây nhé !

— Vâng ạ !

— Gian tưu lâu này hiệu là chi ?

— Gọi là Tập Anh Tưu Lâu !

— Vậy từ nay hãy sửa lại là Hắc-Lang Tưu-Lâu !

— Hắc-Lang...?

— Thôi, đi đi ! Ta còn bận đánh cờ !

Nói dứt lời, chàng liền ngồi xuống, nhìn vào bàn cờ nói :

— Đi ngựa à ? Hừ, tôi không thích thế !

Nói đoạn, chàng lại kéo con ngựa của người thiếu niên thô lỗ kia vừa đi, trở về vị trí cũ, rồi nói :

— Tôi đứng trực xa !

Thế là, Thôi-Thiên-Hàn bắt đầu tranh cao thấp với lão già ngông. Kẻ này đi qua, kẻ kia đi lại, sát quân sát tướng vô cùng ác liệt.

Khi cờ đã tàn, bỗng Thôi-Thiên-Hàn quát to rằng :

— Bí rồi !

— Người lấy chi để làm bí ta ?

— Con ngựa...

Tiếng « ngựa » chàng mới nói ra được một nửa, thì bỗng im bặt. Vì, vừa rồi rõ ràng chàng thấy con tướng của đối phương nằm ngay ở giữa, thế sao bây giờ lại được dời qua góc trái rồi ?

Thôi-Thiên-Hàn đâu phải là người tầm thường, nên nào chẳng hiểu đối phương đã dùng nội lực, thừa lúc chàng không đề ý, lên đời con tướng của mình đi.

Bởi thế, mặt chàng liền biến sắc, nói :

— Thủ pháp của ông tài lắm !

Lão già ngông cười ha hả, nói :

— Một vị tướng, thân trải trăm trận, mà không biết né tránh, thì còn nên binh đáng gì nữa ?

Nhưng, mọi người bao quanh để xem ai nấy đều hiểu rõ là tuy lão già ngông đã gian lận dời con tướng của mình đi, song chỉ còn một nước nữa là con tướng của ông vẫn bị bí như thường.

Lão già ngông vừa đi xong một nước, thì Thôi-Thiên-Hàn lại hoành xe rồi quát rằng :

— Bí rồi !

— Người dùng con chi để đánh bí ta ?

— Cọc xe đó !

Cọc xe của Thôi-Thiên-Hàn chưa dứt, thì con tướng của đối phương lại tự động dời lên trên. Thôi-Thiên-Hàn thấy vậy, bèn đưa tay chỉ ra, khiến con tướng mới vừa dĩ động được một nửa, bỗng phải đứng sững lại !

Trong khi đó, lão già ngông cố vận dụng sức mạnh để đẩy con tướng lên. Trái lại, Thôi-Thiên-Hàn cũng vận dụng chân lực để con tướng trở xuống !

Nhưng, con tướng vẫn còn đứng ý nguyên ở giữa đường, không hề nhúc nhích !

Như thế, cuộc đấu cờ đã trở thành cuộc đấu nội lực !

Trong trường hợp này, Thôi-Thiên-Hàn bắt đầu hoài nghi, không hiểu lão già trước mặt mình có thực phải là Cuồng-Hiệp không ? Vì, nếu ông ta là Cuồng-Hiệp, thì đâu lại có những thủ đoạn để hèn như vậy ?

Không mấy chốc, cả hai người đều toát mồ hôi nhễ nhại. Đứng về mặt nội lực, thì hai bên kẻ nửa cân người tám lượng, không ai hơn kém ai một tí nào cả.

Bởi thế không bên nào dám rút lui trước cả, vì kẻ rút lui trước tất bị nội lực của đối phương làm hại ngay !

Vì thế, tình trạng đã diễn biến đến một mức độ thật rùng rợn. Nếu cả hai cứ tiếp tục kéo dài cuộc đấu nội lực này thì sẽ đi đến một kết quả là cả hai đều bị thảm bại như nhau !

Bạch-Dung trông thấy thế hết sức sợ hãi định dời hai ngón tay của hai người đang ra. Nhưng, nàng mới vừa thò vào một cửa, thì đã bị hai luồng tiềm lực đẩy tay nàng đi không làm sao thò vào đến nơi được !

Do đó sắc mặt của Bạch-Dung trở thành luống cuống và sợ hãi, trông thật thảm thương !

Người thiếu niên thô lỗ kia dường như thấy thế thì vui thích lắm nên không ngớt cười ha ha !

Thốt nhiên giữa lúc tình thế hết sức nguy ngập ấy bỗng có một bóng người xẹt đến trước mặt Thôi-Thiên-Hàn nhanh như một luồng điện chớp, thò tay chụp vào áo của chàng...

Thôi-Thiên-Hàn thăm kêu lên rằng : « Không xong ! » .

Chỉ trong chớp mắt, thì bóng người ấy đã bay nhẹ nhàng đi mất hút !

Chứng ấy chàng mới bỗng nghĩ ra có lẽ lão già này là người của Ngân-Điện-Hội đến dụ chàng đánh cờ đề đồng đảng của lão ta, ra tay cướp giật quân cờ bằng hồng ngọc của chàng đây chăng ?

Chàng thấy rằng sự phán đoán đó rất là hữu lý !

Bởi thế Thôi-Thiên-Hàn gần như nghiêng nát cả đôi hàm răng, con mắt duy nhất của chàng cũng đang nãy lửa. Chàng uất ức vì không thể vùng chường đánh chết quách lão già ngông này đi cho hả cơn bực tức.

Lão già ngông cũng thăm nghĩ : « Xem ra nếu đôi bên không chết thì cũng sẽ đi đến tình trạng công lực bị phế hủy đi tất cả ! Trừ phi có « Thiên-phất thần-công » của « Võ-Lâm Chi-Thần... » .

Ý nghĩ của lão ta chưa dứt thì bỗng nghe hai tiếng ụp to tức thì cả hai người đều bị trào máu như xối, té ngửa ra đất !

oOo

HỒI THỨ MƯỜI MỘT

VÕ LÂM CHI THẦN

Liền đó bỗng lại nghe một tiếng ụp to thứ ba tức thì người thiếu niên thô lỗ nọ cũng trào máu tươi ra miệng và thối lui một bước.

Đây thực là một việc khiến ai nấy đều phải kinh hãi. Vì, giữa lúc lão già ngông và Thôi-Thiên-Hàn đang đấu nội lực với nhau, thì người thiếu niên thô lỗ kia, đã vận dụng nội lực của mình xô hai người đang ra !

Thôi-Thiên-Hàn sau khi ụp ra một búng máu tươi, thì bỗng đứng

phất dậy, sắc mặt tràn đầy sát khí...

Bạch-Dung sợ hãi kêu lên :

— Thôi ca ca... !

Thôi-Thiên-Hàn đưa tay chùi vết máu trên khóe miệng. Lúc đó, lão già ngông cũng lồm cồm đứng lên, nhưng sắc mặt đã vàng như nghệ.

Cuộc đấu nội lực giữa Thôi-Thiên-Hàn và lão già ngông, nếu không nhờ người thanh niên thô lỗ này, dùng nội lực của mình để can hai người ra, thì rất có thể cả hai đều bị chết lền tại chỗ !

Thôi-Thiên-Hàn lạnh lùng quát rằng :

— Gian kế thực là hay, như ta đánh cờ, đề đồng đảng của ông được dịp ra tay cướp mất quân cờ bằng hồng ngọc của ta ! Này lão già ngông, tôi không tha cho ông đâu !

Lão già ngông hết hoảng nói :

— Thôi, thôi ! ... Ta đã có một trăm miệng, cũng không làm sao biện giải cho được ... !

— Còn biện giải cái nỗi chi nữa ? Hãy đỡ chường của ta đây ! Tiếng nói chưa dứt, thì chàng đã vùng chường lên, đánh thẳng về phía lão già ngông nọ !

Thôi-Thiên-Hàn tuy đang bị thương, nhưng chường lực của chàng đánh ra cũng chẳng phải tầm thường !

Thốt nhiên, ngay lúc ấy bỗng nghe từ giữa lưng chừng trời, có một tiếng quát to rằng :

— Thắng bé đen kia, không thể làm như thế được !

Tiếng nói vừa dứt, thì người ấy cũng đã đến nơi.

Thôi-Thiên-Hàn cảm thấy cổ tay mặt của mình, đã bị năm ngón tay của người đó siết cứng ngắt, không còn cựa quậy chi được nữa.

Bởi thế, chàng cảnh giác thối lui một bước, đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy một người tuổi độ lục tuần, sắc mặt hồng hào, mình mặc áo xám, đứng sững trước mặt chàng rồi.

Trước ngực của lão già áo xám ấy, có đeo năm con rồng xanh, lăm lăm động như sống. Ông ta buông nhẹ cổ tay của Thôi-Thiên-Hàn ra, nói :

— Thắng bé đen kia, người muốn làm chi phải suy nghĩ cho chính chắn. Ngũ-Long Chơn-Quân ta, dám cam đoan là Cuồng-Hiệp chắc chắn không phải phường bất lương như người nói đâu !

Thôi-Thiên-Hàn sùng sốt, quay về phía lão già ngông nói :

— Ông là Cuồng-Hiệp ?

Lão già ngông than rằng :

— Đúng như vậy, lão phu là Cuồng-Hiệp đây. Vì ta muốn thử nội lực của người, nên mượn cơ đánh cờ đề có lý do kín đáo. Nhưng... Ôi ! Mà thôi... !

Nói đến đây, thì ông ta lại than dài.

Thôi-Thiên-Hàn nghĩ : « Người này đã là Cuồng-Hiệp, thì tự nhiên không phải là đồng đảng của Ngân-Điện-Hội. Đối với việc ông ta đã vô tình làm cho chàng bị mất quân tượng có bằng hồng ngọc, thực không thể nào trách ông ta được ».

Lúc đó, người thanh niên thô lỗ kia, bỗng bước thẳng về phía Cuồng-Hiệp, rồi đưa tay chùi vết máu trên khoé miệng, nói :

— Lão già ngông kia, giờ thì đến lượt chúng ta đấu một ván chứ ?

Cuồng-Hiệp xoay đôi mắt trắng bệt, nói :

— Còn đâu cái nõi chi nữa, ta đã sắp chết đến nơi rồi đây này... !

Nói đến đây ông bỗng ngưng lại, hỏi rằng :

— Thằng bé thô lỗ kia, có phải vừa rồi người đã xô chúng ta đang ra không ?

— Đúng như vậy ! Ông có bằng lòng đánh với tôi một ván chăng ?

Nghe qua câu nói ấy, sắc mặt của Cuồng-Hiệp biến hẳn, ông sợ hãi đưa mắt nhìn qua người thiếu niên ấy một lượt, rồi lại dời tia mắt về phía Ngũ-Long Chơn-Quân, có ý như muốn nói : Đây thực là một chuyện không thể có được... !

Nghĩ vậy, nên ông liền đáp rằng :

— Ta không đánh đâu... !

Ông ta nói chưa dứt lời, thì người thiếu niên ấy liền tràn đến trước mặt nhanh như chớp, chụp ông ta nhắc bổng lên, quát rằng :

— Ông nói mà không giữ lời, vậy tôi đáp cho ông dẹp lép ra !

Ngũ-Long Chơn-Quân vung tay mặt lên chụp lấy cổ tay phải của người thiếu niên thô lỗ ấy, quát rằng :

— Hãy buông xuống !

Bàn tay của Ngũ-Long Chơn-Quân đã vận dụng hơn phân nửa chơn lực trong người, thế nhưng cổ tay của người thiếu niên đó lại rắn như thép, khiến Ngũ-Long Chơn-Quân trái lại, cảm thấy đau buốt cả bàn tay mình, chứ chẳng hề gây ra sự đau đớn chi cho đối-phương cả !

đến mức có thể nói, trong chốn giang hồ ít có ai đối địch nổi với ông. Thế mà hôm nay, ông siết cổ tay của người thiếu niên này, đối phương vẫn điềm nhiên, mà ông thì cảm thấy đau buốt cả tay, thật là một việc lạ lùng chưa từng có !

Bởi thế, ông sợ hãi bước lùi một bước. Người thiếu niên thô lỗ kia, bỗng lại quát rằng :

— Ông có bằng lòng đánh với tôi một ván không ?

Cuồng-Hiệp nói :

— Vì đánh cờ, mà danh vọng bấy lâu nay của ta, kể như trôi theo dòng nước cả. Này thằng bé thô lỗ kia, chúng ta bắt tất phải đánh nữa, nhưng ta sẵn sàng giải đáp bất luận nghi vấn gì của người !

— Thực hả ?

Người thiếu niên ấy bèn thả Cuồng-Hiệp trở xuống.

— Lê tất niên là thực !

— Được, được ! Như vậy càng hay... !

Cuồng-Hiệp nói tiếp :

— Nhưng, ta phải hỏi người một việc trước !

— Việc chi thế ?

— Vừa rồi người đã dùng nội lực đẩy ta và thẳng ranh đến kia ra thực đây chứ ?

— Có lý đâu lại giả hay sao ? Vì tôi không ngờ các ông lại mạnh quá như thế, nên chỉ dùng có một nửa chân lực mà thôi... !

— Cái chi ? Người... chỉ mới dùng có một nửa chân lực ?

Nghe thế, Cuồng-Hiệp, Ngũ-Long Chơn-Quân và Thôi-Thiên-Hàn đều giật bắn người !

— Đúng như vậy, nếu chẳng phải tôi dùng có một nửa chân lực, thì tôi nào có bị thương. Thực không ngờ sức mạnh của hai người lại to đến mức đáng sợ như thế !

Cuồng-Hiệp rung mình, nghĩ thầm rằng : « Trời ơi ! Xưa kia sức mạnh của Võ-Lâm Chi-Thần, chẳng qua cũng đến thế mà thôi... »

Nghĩ như vậy, nên ông bèn hỏi rằng :

— Phụ thân của người là ai ?

— Tôi không được biết !

— Không được biết ? Vậy chẳng hay võ công của người học từ đâu thế ?

— Sư phụ người gọi là gì ?
 — Ông ấy không có nói cho tôi biết !
 Cuồng-Hiệp cau đôi mày, rồi lại hỏi rằng :
 — Vậy hình dạng của sư phụ người ra sao ?
 — Ông là một vị hòa thượng.
 Cuồng-Hiệp nghe thế, suýt nữa nhảy dựng lên, buột miệng kêu lên rằng :
 — Một vị hòa thượng Độc-Nhân, phải không ?
 — Đúng như vậy !
 Cuồng-Hiệp và Ngũ-Long Chơn-Quân đồng thanh kêu kinh hải lên rằng :
 — Vô-Lâm Chi-Thần !
 Trong tiếng kêu kinh hoàng ấy, lại có vẻ vui mừng khôn tả. Thực họ không ngờ rằng, người thiếu niên này lại chính là môn đồ của Vô-Lâm Chi-Thần !
 Qua một lúc kinh ngạc, Cuồng-Hiệp lại hỏi rằng :
 — Giờ đây người muốn ta giải đáp cho người điều gì ?
 — Sư phụ tôi bảo tôi đi tìm một người !
 — Ai thế ?
 — Thôi-Thiên-Hàn !
 Trong khi đó, Thiên-Hàn đang ngồi cạnh đấy, nhắm mắt vận dụng nội công để chữa trị nội thương, nghe thế liền mở to đôi mắt nói :
 — Tìm ta để làm gì ?
 Người thanh niên đó dường như có vẻ kinh ngạc, buột miệng nói :
 — Anh là Thôi-Thiên-Hàn hả ?
 — Đúng như vậy, có gì thế ?
 Người thiếu niên vội liền thò tay vào áo lấy ra một phong thơ, đưa cho Thôi-Thiên-Hàn nói :
 — Sư phụ tôi bảo tôi mang phong thơ này đến cho anh !
 Thôi-Thiên-Hàn nhận lấy phong thơ, trông thấy bên ngoài đề rằng :
 « Kính gửi Thôi-Thiên-Hàn » và dưới góc có đề tên « Trần-Đế » !
 Xem qua, Thôi-Thiên-Hàn giật nảy mình, đang định xé thơ ra xem thì bỗng nghe Cuồng-Hiệp quát rằng :
 — Không thể được !
 — Tại sao thế ?
 — Phong thơ này không phải gửi cho người đâu !

Thôi-Thiên-Hàn sửng sốt, nhưng chợt hiểu ra. Đúng như vậy, phong thơ này không phải gửi cho chàng, mà chính là gửi cho một Thôi-Thiên-Hàn khác, tức Phong-Trần Cuồng-Khách !

Người thiếu niên thò lỗ kia thấy thế, bèn nói :

— Nếu anh ấy tên gọi Thôi-Thiên-Hàn, thì bức thư đó là trao cho hẳn vậy !

Cuồng-Hiệp gương cười, nói :

— Trong khi sư phụ người trao bức thư này cho người, có đặt dò điều gì chẳng ?

— Không có, ông chỉ than rằng : « thuở trước gieo nhân, thì ngày nay gặt quả. Hãy đem bức thư này cho Thôi-Thiên-Hàn ! »

— Ngoài ra, sư phụ người không còn dặn người điều gì cả ?

— Đúng như vậy !

— Ông ấy hiện giờ ở đâu ?

— Về việc ấy chính tôi không được biết !

— Người không biết người và sư phụ người đang ở nơi đó gọi là chi hay sao ?

— Tôi chỉ biết rằng chúng tôi đang ở trong núi sâu. Khi xuống núi, sư phụ tôi phải đưa đi một quãng đường !

Cuồng-Hiệp gật đầu, rồi quay qua Ngũ-Long Chơn-Quân nói :

— Chung bảo-chủ, việc ấy đã tìm hiểu được đến đâu rồi ?

— Không ra manh mối chi cả, chắc có lẽ không xa với sự nhận định của ông lắm đâu !

Thôi-Thiên-Hàn cất phong thơ gửi cho « Thôi-Thiên-Hàn » vào áo. Chàng biết chắc chắn một trăm phần trăm là bức thư này gửi cho Phong-Trần Cuồng-Khách, chứ không phải gửi cho mình !

Chàng có ý muốn xem trộm phong thơ, nhưng thấy không thể làm như vậy, vì phong thơ này, chắc chắn có tương quan đến tương lai của vô lâm một cách trọng đại.

Chàng thầm hỏi rằng : « Vô-Lâm Chi-Thần là ai ? »

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi, thì đã nghe Cuồng-Hiệp nói rằng :

— Thằng bé đen kia, người muốn biết điều gì ?

Những việc mà Thôi-Thiên-Hàn muốn biết, thực là nhiều không kể xiết. Nhưng, việc thứ nhất cần phải hỏi cho rõ...

Nghĩ đến đây, chàng bèn nói :

— Ông có biết những quân cờ bằng hồng ngọc từ đâu mà có và nó có công dụng chi?

Cuồng-Hiệp nói:

— Bộ cờ ấy, chính là của Vô-Lâm Chi-Thần đã để thất lạc cách đây mấy mươi năm. Võ công cũng như nghệ thuật đánh cờ của Vô-Lâm Chi-Thần, đều cao thâm nhất trong thiên hạ. Nhưng, trước khi đề cập đến việc ấy, ta cần phải nhắc lại Thông-Thiên Ma-Tôn Huỳnh-Dương thuở ấy cho người biết đã.

Nghe đâu Huỳnh-Dương và Trần-Đế đều cùng học một thầy, nhưng Huỳnh-Dương thuộc tả phái, còn Trần-Đế theo chính phái. Thuở ấy, sau ngày xuất sư, Huỳnh-Dương bèn bỏ ra hai mươi năm công phu cực nhọc, huấn luyện ba xác chết, thả đi ra khắp nơi chém giết bừa bãi...

Thôi-Thiên-Hàn nghe thế, liền buột miệng hỏi:

— Ba xác chết?

— Đúng như vậy! Khi ba xác chết ấy xuất hiện, thì quả là vô tâm như đến ngày cùng. Các môn phái Vô-Dương, Điện-Thương, Huệ-Sơn, Thanh-Thần... đều bị sát hại đến quá nửa đệ tử, máu chảy thành suối! Bởi thế, đã làm xúc động đến « Tam-Vô-Vương » trong võ lâm!

— Ai là Tam-Vô-Vương?

— Tam-Vô-Vương ấy, võ công cao cường đến mức không có nhưn vật nào trong võ lâm thời đó có thể theo kịp. Một người gọi là Tả-Thiên-Vương, một người gọi là Hãm-Địa-Vương, và người sau rốt gọi là Lập-Nhơn-Vương. Ba người ấy là kẻ đối đầu sống chết với nhau. Mỗi lần họ gặp mặt nhau, thì tất phải đánh tới khi có kẻ thắng người bại, mới chịu dừng tay. Nhưng, về sau họ đã vì mối an nguy chung cho võ lâm, nên gát bó thành kiến cá nhân, cùng hẹn với Thông-Thiên Ma-Tôn, đến tranh tài tại Thiên-Đại-Bình ở núi Huỳnh-Sơn. Việc ấy, trong giới giang hồ không có ai được biết, ngoại trừ một người... tức là Phong-Trần Cuồng-Khách Thôi-Thiên-Hàn!

Thôi-Thiên-Hàn nghe thế, không khỏi hiếu kỳ hỏi rằng:

— Cái hẹn giao tranh giữa Tam-Vô-Vương và Thông-Thiên Ma-Tôn như thế nào?

— Cuộc giao tranh của họ thật vô cùng bi thảm!

— Ồ, nhưng bi thảm đến mức nào?

— Nghe đâu, võ công của Thông-Thiên Ma-Tôn, lại không thể đối

kháng nổi với một mình Hãm-Địa-Vương. Việc ấy thực đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của Tam-Vô-Vương!

Bởi thế, Thông-Thiên Ma-Tôn liền thả ba xác chết được y huấn luyện, gọi là «Hoạt-Cương-Thi» để tấn công đối phương. Vì Tam-Vô-Vương không biết sức lợi hại của ba con Hoạt-Cương-Thi ấy, nên bị chưởng phong của chúng quét trúng, cho nên Thông-Thiên Ma-Tôn đã thừa cơ, dùng tà thuật biến Tam-Vô-Vương thành ra «Tam Ma Vương»...!

— Cái chi? Tam-Vô-Vương như vậy là đã bị Thông-Thiên Ma-Tôn thu phục rồi?

— Đúng thế! Do đó, Thông-Thiên Ma-Tôn nào khác chi cọp dữ, lại được gán thêm cánh, hoành hành không còn kiêng dè chi cả...

— Lúc đó, Trần-Đế chưa xuất hiện trong chốn giang hồ hay sao?

— Phải! Ông ấy không hay biết chi về các việc đó cả. Về sau Phong-Trần Cuồng-Khách thấy rằng nếu để tình trạng ấy kéo dài mãi, thì chẳng những mười môn phái lớn trong giang hồ, sẽ bị tiêu diệt tất cả, mà ngay đến võ lâm, cũng không có ngày nào được an ninh yên ổn!

Vì lẽ đó, ông mới nghĩ ra một kế, rồi tìm đến Lê-Anh, một người mà sau này trong giới giang hồ gọi là Từ-Mẫu Độc-Phụ...

Thôi-Thiên-Hàn nghe đến đây, không khỏi buột miệng hỏi rằng:

— Tìm bà ấy để làm gì?

— Lê-Anh có một người con gái tên gọi là Lê-Thái-Hoa. Cô ấy đẹp tự nhiên, tất cả nhân vật giang hồ đều đua nhau gả gắm. Nhưng, cô gái ấy lạnh lùng như băng giá, và chỉ đề ý thương có một mình Phong-Trần Cuồng-Khách mà thôi!

Phong-Trần Cuồng-Khách tìm gặp Lê-Anh, bèn ngỏ ý muốn cưới con gái bà này, nhưng thực sự thì ông ta lại ngầm gả Lê-Thái-Hoa cho Thông-Thiên Ma-Tôn...!

Thôi-Thiên-Hàn nghe vậy, không khỏi buột miệng mắng rằng:

— Thực là quân ty tiện!

Cuồng-Hiệp cắt tiếng cười, rồi nói tiếp:

— Nhưng, chính Phong-Trần Cuồng-Khách hoàn toàn đã nghĩ đến sự an nguy của võ lâm, nên mới hành động như vậy. Ý của ông ta, không phải là thực sự muốn gả Lê-Thái-Hoa cho Thông-Thiên Ma-Tôn, mà chỉ muốn dùng nàng để làm mồi nhử kẻ, bầy gài gài được hắn, lên tìm hiểu những câu thần chú điều khiển ba con «Hoạt-Cương-Thi» để dựa vào đó mà trừ Thông-Thiên Ma-Tôn đi!

Nhưng, có lẽ vận trời khiến võ lâm phải trải qua một cơn dầm máu, nên cơ mưu của Phong-Trần Cuồng-Khách đã bị bại lộ. Và, vì thế Lê-Thái-Hoa đã chết một cách thảm thiết dưới tay của Thông-Thiên Ma-Tôn ! Lê-Anh vì thế, đã tức giận đến trở thành cuồng dại, đi tìm Phong-Trần Cuồng-Khách để đánh nhau với ông này. Song, Phong-Trần Cuồng-Khách đã tự biết việc ấy là lỗi ở mình, nên nào chịu ra tay đối kháng lại.

Bởi thế, ông ta bị bà ta đánh trọng thương, miệng trào máu tươi, sợ hãi bỏ chạy mất !

Sau đó, Lê-Anh vì quá thương tiếc đứa con gái, nên trở thành cuồng dại hẳn, gặp ai giết nấy. Thế là trong giang hồ lại trải qua một cơn chém giết ghê rợn, không kém chi sự chém giết trước đây của Thông-Thiên Ma-Tôn !

oOo

HỒI THỨ MƯỜI HAI

CUNG CHỦ « MÊ-HỒN-CUNG »

Chính vì lẽ đó, trong giới giang hồ mới ban cho bà ta một danh hiệu là « Từ-Mẫu Độc-Phụ ».

Một năm sau, chẳng rõ tại nguyên nhân nào, Trần-Đế bỗng nhiên xuất hiện trong chốn giang hồ, thế là Thông-Thiên Ma-Tôn, Tam-Vô-Vương, Hoạt-Cương-Thị, và Phong-Trần Cuồng-Khách, đều mất tích cả... !

— Tại sao lại mất tích thế ?

— Nghe đâu Thông-Thiên Ma-Tôn bị ông ta đánh rơi xuống hồ sâu nghìn trượng mà chết, Hoạt-Cương-Thị thì bị ông ta dùng « Tam muội chơn hòa » đốt cháy, riêng Tam-Vô-Vương thì Trần-Đế nhận rằng võ công của họ cao cường hiếm có, nên không nỡ giết, bèn dùng một thế trận nhốt cả ba vào một cái thùng lũng hoang vu hẻo lánh !

— Còn Phong-Trần Cuồng-Khách cũng chết rồi ?

— Chết hay không thực không ai biết được. Lúc bấy giờ trong giới giang hồ đang bị sự đe dọa của Lê-Anh, nhưng Trần-Đế thấy bà ta sở dĩ có hành động giết chóc điên cuồng như vậy, là vì quá thương con mà ra, nên không nỡ giết bà ta. Do đó, khi hai người gặp mặt

nhau, thì bèn thách thức và đánh cá với nhau.

Vì Lê-Anh chẳng những là người võ công hết sức cao cường, mà lại đánh cờ tướng cũng tuyệt nhất trong thiên hạ, nên Trần-Đế bèn giao kết với bà ta, là nếu thua bà ta một ván cờ tướng, thì sẽ trao Phong-Trần Cuồng-Khách ra ngay, đồng thời, cũng cúi đầu nghe theo mệnh lệnh của bà.

Trái lại, nếu Từ-Mẫu Độc-Phụ bị thua, thì từ nay về sau không thể ra tay sát hại một người nào nữa. Thế rồi, cả hai bắt đầu tranh tài với nhau trên bàn cờ !

Ván cờ ấy, hai người đã đánh với nhau suốt một ngày một đêm. Cuối cùng, Trần-Đế đã đánh bại Từ-Mẫu Độc-Phụ. Và, Từ-Mẫu Độc-Phụ giữ lời giao kết, không còn chém giết nữa, đồng thời, cũng chẳng rõ ản mình đến nơi nào mất tích.

Về sau, nghe đâu Trần-Đế vì giết lầm một người tốt, nên thói chí ngà lòng, ỉn nãn hồi hận, xuống tóc làm tăng !

Mười lăm năm trước đây, Trần-Đế bỗng vắng bóng trong chốn giang hồ. Trong khi đó, Từ-Mẫu Độc-Phụ và Phong-Trần Cuồng-Khách... thoát ản hiện như một con rồng thần, rồi lại mất hẳn !

Thôi-Thiên-Hàn hỏi rằng :

— Vậy bộ cờ bằng hồng ngọc ấy, có đúng là do Trần-Đế đã để lại hay không ?

— Đấy chẳng qua chỉ là lời đồn đãi mà thôi, chứ sự thật như thế nào, e rằng ngoài ông ta ra, thì không còn ai được biết rõ nữa !

— Chẳng hiểu tại sao hiện nay những người giữ quân cờ phía đỏ, nếu không bị sát hại, thì cũng bị kẻ vô-danh trộm mất những quân cờ đó, là tại sao thế ?

— Việc ấy ta mới vừa biết trước đây ba hôm thôi. Vậy, Người Mạt Bạc sưu tập những quân cờ đó, chắc chắn không phải là không có nguyên do. Rất có thể là trong số mười sáu quân cờ phía đỏ ấy, có một quân nào đó, bên trong được giấu kín một thứ tuyệt-thể thần-công chi đó !

Thôi-Thiên-Hàn thấy lời nói ấy cũng rất hữu lý. Rất có thể những quân cờ đó là một thứ võ công cái thế chi, nên đối phương mới gắng sức tìm kiếm như vậy.

Nghĩ đến đây, chàng không khỏi giật nảy mình, nói :

— Nhưng, trong số mười sáu quân cờ bên đỏ, thì sáu quân xa pháo

mã, chưa hề xuất hiện, là tại sao thế ?

— Việc ấy chúng ta không làm sao biết được !

— Ngoài ra, còn số cờ bên xanh đâu cả ?

— Việc này thực quá bất ngờ, cho nên nhất thời không thể nào suy đoán được. Nhưng, ít lâu sau chắc chắn chúng ta có thể tìm ra cái bí mật ấy !

Thôi-Thiên-Hàn nghĩ ngợi, rồi lại hỏi :

— Thưa lão tiền bối, theo ý ông thì mẫu thân tôi, đặt tên tôi là Thôi-Thiên-Hàn, là có dụng ý gì ?

— Có thể bà ta không quên mối thù với Phong-Trần Cuồng-Khách, nên đặt tên người như thế, để nhớ mối hận con gái bà bị chết oan. Đây là bà có ý sẽ tìm Phong-Trần Cuồng-Khách để báo thù !

— Thế mẫu thân tôi dạy tôi đánh cờ để làm gì ?

— Để rửa mối thù xưa kia giữa bà với Võ-Lâm Chi-Thần !

Những sự phán đoán ấy của Cuồng-Hiệp, cố nhiên là rất hợp lý. Nhưng, riêng về những quân cờ bằng hồng ngọc có giá trị gì ? Tất nhiên không thể ước đoán, nó chỉ có giá trị như những viên ngọc quý.

Vì nghĩ như vậy, nên chàng lại hỏi :

— Thế người cầm đầu « Ngân-Điện Hội » là ai ?

Cuồng-Hiệp nói :

— Đây là một tổ chức khủng bố, theo sự dò xét của ta và Ngũ-Long Chơn-Quân, thì tổ chức ấy đã thu nạp tất cả những cao thủ trong thiên hạ. Hơn nữa, võ công của người cầm đầu cao cường đến mức, ngoại trừ Võ-Lâm Chi-Thần thì không còn ai có thể so sánh với hắn được. Đây là chưa nói trường hợp, chân diện mục của y, từ xưa đến nay chưa ai được biết cả !

Thôi-Thiên-Hàn lại hỏi :

— Theo ông thì tôi có phải là con đẻ của Từ-Mẫu Độc-Phụ không ?

— Không thể có được việc ấy !

— Tại sao lại không thể ?

— Từ-Mẫu Độc-Phụ là một người trinh-liệt, mười năm sau khi con gái của bà ta đã mất, chắc chắn bà ta không tư-thông với ai để có thể hạ sinh người !

— Như vậy mẹ ruột của tôi không phải là Từ-Mẫu Độc-Phụ ?

— Việc ấy rất khó nói. Vậy mẫu thân của người là người như thế nào ?

— Mẫu thân tôi không khác chi những bà cụ già khác, duy có điều là bà không hề dùng gậy, trên bàn tay mặt đường như có hai ngón tay bị gãy, lỗ tai bên mặt có một nốt ruồi son !

— Đúng thế, đấy chính là Từ-Mẫu Độc-Phụ !

— Mẫu thân tôi đã ăn những tui nấm do tôi tìm được từ trong rừng mang về, nên bị trúng độc chết đi !

— Việc ấy không thể có được, vì Từ-Mẫu Độc-Phụ võ-công cái thế chớ nói chi là uấm, mà dù cho có một chất độc chi gấp mười lần nấm độc cũng không giết chết được bà ta đâu !

— Nhưng sau khi bà đã ăn số nấm của tôi tìm về, thì...

— Có thể số nấm ấy đã bị một người vô danh nào đó, rải một chất độc tối nguy hiểm vào đó trước rồi !

— Bách-Mệnh Độc-Quân chăng ?

— Không thể có như vậy ! Vì ông ta là một người thuộc phe chính phái, nếu chẳng có mối thù sinh tử chi với ông ta, thì chắc chắn ông ta không khi nào dẫu độc để sát hại người bừa bãi như thế đâu !

Thôi-Thiên-Hàn cau đôi mày, dường như có ý muốn hỏi một vấn đề chi đó, nhưng lại cảm thấy không tiện nói ra. Qua một lúc thật lâu, Cuồng-Hiệp mới nói :

— Thôi thiếu-hiệp, giờ cậu định đi đâu ?

— Tôi sẽ đến Ngũ-Hầu Miếu để giết chết Thích-Thiết-Hoa !

— Tại sao thế ?

— Người bạn của tôi là Tuyết-Hồn-Khách...

— Liên đó, chàng bèn đem việc xảy ra giữa Tuyết-Hồn-Khách và Thích-Thiết-Hoa kể qua một lượt, rồi lại tiếp :

— Vì lẽ đó mà tôi không thể không đi giết cô ta !

Cuồng-Hiệp cất tiếng cười ha hả, nói :

— Thằng bé đen kia, với tài nghệ của người, nếu so với Thích-Thiết-Hoa, thì còn kém xa quá. Nhưng, có một việc này ta không thể không nói cho người biết.

— Việc chi thế ?

— Kẻ giết Tuyết-Hồn-Khách, chắc hẳn là môn-nhân của « Ngân-Điện-Hội » rồi, không có chi phải nghi ngờ nữa. Sở dĩ xảy ra cuộc mưu sát đó, có lẽ là vì nửa bộ « Huyền-Hoàng-Kinh » !

Số người trong Ngân-Điện-Hội » hay tin Tuyết-Hồn-Khách có nửa

song ấy. Nhưng nào ngờ nửa bộ sách đó đã bị Thích-Thiết-Hoa trộm mất rồi. Vì thế, số người của Ngân-Điện Hội, sau khi hạ được Tuyết-Hồn-Khách, thì không tìm thấy nó đâu, nên buộc phải chôn sống để thủ tiêu y luôn!

— Lời ông nói cũng rất hữu lý. Vậy có điều này tôi còn muốn biết, là Mê-Hồn-Cung thuộc một tổ chức xấu hay tốt?

— Việc ấy khó dứt khoát. Vì một môn phái khi xuất hiện trong chốn giang hồ, thì cũng có thể tốt mà cũng có thể xấu. Song, riêng Mê-Hồn-Cung, thì đúng ra là một tổ chức nửa chính nửa tà.

Thôi-Thiên-Hàn nói:

— Lão tiện bối có ý định đến đây chơi cho vui không?

— Giờ đây ta không có việc chi cần làm, vậy đi theo chơi cũng được!

Nói đến đây, ông đưa mắt quét về phía người thiếu niên thô lỗ kia hỏi rằng:

— Này thằng bé kia, người gọi là chi?

— Tôi gọi... sư phụ tôi thường gọi tôi là Tiểu-Ngưu-Tử. Thực ra thì tôi cũng không biết tôi gọi là gì!

— Người có ý định đi chung với chúng ta không?

— Không, tôi phải trở về!

Nói đoạn, người thiếu niên đó liền quay lưng đi thẳng xuống lầu.

Bốn người còn lại, cùng chuyện trò với nhau một lúc, rồi mới kéo nhau ra khỏi lầu. Khi ra đến cửa, thì họ thấy có treo một tấm bảng, viết mấy dòng chữ rằng: «Tạm ngưng hoạt động, để sửa chữa nhà cửa.»

Thôi-Thiên-Hàn thấy thế bèn cười ngặt. Nhưng liền đó chàng đã nhún mình lao tới, nhắm hướng Ngũ-Hầu-Miếu bay đi, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Khi bốn người vừa đến một địa điểm còn cách Ngũ-Hầu-Miếu không xa, thì bỗng nghe có tiếng cười lạnh lùng xé không gian vọng lại!

Kể đến, lại nghe có những tiếng cười to vang lên không ngớt bên tai.

Đôi mắt của Cường-Hiệp xoay qua rồi khẽ quát rằng:

— Thằng bé đen kia, bọn người đến Ngũ-Hầu-Miếu đêm nay, rất có thể chẳng riêng chỉ số người của Mê-Hồn-Cung là Cô-Lâu-Bang đâu!

đến trước Ngũ-Hầu-Miếu rồi. Mọi người đưa mắt nhìn lên, thì thấy trước sân rộng của ngôi miếu đã có Truy-Hồn Kiếm-Khách, Phấn-Điện Sứ-Giả và mười hai tên hộ pháp của nhóm này, đứng sừng thành một hàng ngang, trông vững vàng như núi!

Kể đó, bỗng thấy một cái bóng đỏ chập chờn, tức thì trong sân lại có thêm một cô gái áo đỏ nữa. Đây là một người đàn bà tuổi độ ba mươi nhưng hết sức xinh đẹp. Không cần phải hỏi tên họ, mọi người đều có thể đoán biết được người đàn bà đó là cung-chủ Mê-Hồn-Cung, tức Thích-Thiết-Hoa rồi!

Hai bên cô ta, lại có hai thiếu phụ áo đỏ theo hầu tuổi cũng suýt soát với nàng nhưng không xinh đẹp hấp dẫn như nàng thôi.

Sau lưng nàng, lại có bảy cô tỳ nữ tuyệt sắc khác đứng giàn thành hàng ngang.

Đôi mắt của Truy-Hồn Kiếm-Khách khẽ lay động, rồi bỗng biến sắc mặt nói:

— Thích cô nương quả là người sống dai...!

Thích-Thiết-Hoa ngửa mặt lên trời, cười một chuỗi dài, nói:

— Truy-Hồn Kiếm-Khách, có lẽ người không ngờ ta lại còn sống phải chăng? Mười lăm năm về trước, việc ta bị sát hại tại sườn núi Lang-Cốc...!

Phấn-Điện Sứ-Giả lạnh lùng cười rằng:

— Cô nương mời tôi đến đây, có phải muốn ôn lại giấc mộng âm âm ngày xưa chăng?

Thích thiết Hoa chẳng những không thay đổi sắc mặt mà trái lại cất tiếng trong trẻo cười rằng:

— Đúng thế, ta đang có ý muốn như vậy!

Câu nói vừa dứt, thì gót sen của nàng đã di động nhẹ phàng, nhằm hướng Phấn-Điện sứ giả tiến tới. Bởi thế, không khi sát phạt liền bao trùm nặng nề chung quanh!

Mười hai gã hộ pháp của Cô-Lâu-Bang, đều nhất loạt từ từ đưa cánh tay mặt lên, vận dụng chân lực sẵn sàng chờ đối phó!

Đôi trông mắt của Thích-Thiết-Hoa xoay qua, rồi cất tiếng trong trẻo cười nói:

— Cốc bang-chủ, ông có muốn môn nhân của ông phải chịu thiệt mạng hay chăng?

Chữ « tất » mới vừa thốt ra khỏi miệng, thì bỗng nghe một tiếng nạt to, đồng thời, một cái bóng đồ lao vút tới, rồi tiếp theo một tiếng gào thảm thiết vang lên...

Khi mọi người đưa mắt nhìn kỹ, thì đã thấy máu tươi và mỡ óc của Phấn-Điện-Sứ-Giả bay tung toé khắp nơi, ngã lăn ra đất chết lịm tại chỗ !

Trong khi đó, thì Thích-Thiết-Hoa đã đứng yên tại chỗ cũ, khỏe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng đầy sát khí !

Qua một thế đánh chớp nhoáng kỳ-diệu của nàng, thực đã khiến ai nhìn thấy cũng đều kinh hoàng thất sắc. Mười hai gã hộ pháp của Cô-Lâu-Bang, tuy đã sẵn sàng đối phó, nhưng họ chưa kịp ra tay thì Phấn-Điện-Sứ-Giả đã bị Thích-Thiết-Hoa giết chết một cách thảm thiết rồi !

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy thế, liền không khỏi giật bắn người, suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng.

Cuồng-Hiệp cũng im bật tiếng cười !

Thích-Thiết-Hoa bèn cười lạnh lùng nói :

— Cốc bang-chủ, ông chờ tôi ra tay, hay chính ông tự xử ?

Câu nói ấy thực là kiêu căng tuyệt đỉnh. Song, sự thật thì mọi người có mặt ở chung quanh, đều đoán biết là vũ công của Truy-Hồn Kiếm-Khách, chắc chắn không thể nào đối địch nổi với Thích-Thiết-Hoa cả !

Truy-Hồn Kiếm-Khách sợ hãi thối lui một bước !

Câu nói của Thích-Thiết-Hoa, quả đã có sức mạnh áp đảo tinh thần của kẻ địch. Ngay cả mười hai gã hộ pháp cũng sợ tái mặt, đồng loạt thối lui ra sau mấy bước !

Thích-Thiết-Hoa cất giọng lạnh lùng quát rằng :

— Mau nói đi !

Truy-Hồn Kiếm-Khách nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi bắt chân tuốt lưỡi trường kiếm ra nghe một tiếng « reng ». Tiếp đó, lão ta vung lưỡi kiếm lên, rồi tràn về phía Thích-Thiết-Hoa !

Một gã hộ pháp cầm đầu trong bọn thấy thế, liền lao nhanh tới chặn ngang trước mặt Truy-Hồn Kiếm-Khách nói :

— Bang chủ là bề trên của một bang, đâu lại có thể ra tay đánh nhau như thế được, hãy để cho bọn đệ tử chúng tôi đối phó

với nó đủ rồi !

— Cũng được !

Thích-Thiết-Hoa quát to rằng :

— Người cũng định tìm cái chết sao ?

Lão già ấy sắc mặt không hề thay đổi, cười lạnh lùng đáp :

— Thiết-Quài Câu-Hồn ta tuy bất tài, nhưng muốn lĩnh giáo vài thế võ bí truyền tuyệt kỹ của cung chủ !

Nói đoạn, lão ta liền vung chiếc gậy sắt lên, bồng thẳng về phía Thích-Thiết-Hoa.

Khi Thiết-Quài Câu-Hồn vừa tràn người tới, thì mười một gã hộ pháp còn lại cũng nhất loạt lao mình theo !

Vì thế, không khí sát phạt lại càng nặng nề ngột ngạt hơn !

Đôi mắt của Thôi-Thiên-Hàn xoay qua một lượt, bỗng buột miệng « úy » lên một tiếng...

Vì không khí chung quanh đang yên phăng phắc, nên tiếng « úy » của chàng ai cũng nghe rõ tất cả.

Sắc mặt của Cuồng-Hiệp liền biến hẳn, nói :

— Chuyện chi thế ?

Thôi-Thiên-Hàn đáp :

— Ông xem người ấy là ai ?

Cuồng-Hiệp liền ngó theo ngón tay chỉ ra của Thôi-Thiên-Hàn, thì thấy một lão bà tóc bạc phơ, sắc mặt đằm đằm, đang ngồi yên bên cạnh đó không hề nhúc nhích, trông chẳng khác nào các tăng nhân nhập định vậy !

Cuồng-Hiệp biến hẳn sắc mặt, suýt nữa cũng buột miệng kêu to lên một tiếng kinh hoàng. Ông kinh ngạc nói :

— Mang-Sơn Quí-Mẫu !

Lão bà tóc bạc ấy đưa mắt nhìn qua Thôi-Thiên-Hàn một lượt, rồi lại quay mặt nhìn về phía số người đang đánh nhau. Thôi-Thiên-Hàn nói lầm bầm rằng :

— Lão bà này... dường như ta có được gặp ở đâu rồi !

— Cái chi ? Người đã có gặp bà ta rồi ?

— Đúng như vậy, tôi có được gặp rồi... Dường như trước đây ba năm... Ồ ! Phải rồi, ba năm trước đây vào một buổi hoàng hôn, cụ bà này có đến nhà tôi để tìm thân mẫu tôi, rồi lại hối hả bỏ ra đi !

Sắc mặt của Cuồng-Hiệp khê thay đổi nói :

— Lão bà này sử dụng chất độc khét tiếng trong thiên hạ ! Vậy, bà ta tới nhà người để làm gì ?

— Bà ấy là người giỏi sử dụng chất độc ?

— Đúng thế !

— Có thể thân mẫu tôi đã bị bà ta thuốc chết hay không ?

Câu hỏi của Thôi-Thiên-Hàn chưa hết, thì bỗng nghe một tiếng nạt to, tức thì người thiếu phụ mặc áo đỏ đứng bên cạnh Thích-Thiết-Hoa, đã lao người nhanh như chớp về phía Thiết-Quài Cầu-Hồn !

Cùng một lúc đó, Thích-Thiết-Hoa bỗng xoay người lại, rồi bắt thần tràn thẳng về phía Truy-Hồn Kiếm-Khách nhanh như một luồng điện xẹt !

Nàng vừa lao người đến, là bàn tay đã chụp tới nơi rồi. Truy-Hồn Kiếm-Khách thấy thế, liền vùng trường kiếm lên đỡ, và lách mình thối lui ra sau mấy bước.

Nhưng, Thích-Thiết-Hoa đã kịp thời vùng tay trái lên, chụp đến lần thứ hai !

Ngay lúc ấy, bỗng nghe một tiếng quát to, tức thì Thôi-Thiên-Hàn đã phóng vút tới, vùng trường kiếm đánh thẳng vào Thích-Thiết-Hoa !

Thích-Thiết-Hoa không ngờ lại có một kẻ tấn công bất thần như thế, nên đã bị trường kiếm của Thôi-Thiên-Hàn đẩy lui ngoài mười bước !

Tất cả mọi người có mặt chung quanh, đều đồng thanh kêu lên một tiếng kinh hoàng !

HỒI THỨ MƯỜI BA

MÙ MỜ KHÓ HIỂU

Thôi-Thiên-Hàn cười lạnh lùng nói :

— Có phải cô là Thích-Thiết-Hoa, khét tiếng trong giới giang hồ đây chăng ?

Thích-Thiết-Hoa không khỏi sửng sốt, đưa mắt quét về phía Thôi-Thiên-Hàn, rồi toàn thân rung động, buột miệng kêu kinh hoàng rằng :

— Người...!

— Ta tìm đến diệt trừ cô đây !

Câu nói của Thôi-Thiên-Hàn chưa dứt, thì đã cất bước tiến thẳng

về phía Thích-Thiết-Hoa !

Trên sắc mặt của Thích-Thiết-Hoa, bỗng thoáng hiện một nét hãi hùng, nàng hồi tưởng lại những hình ảnh rừng rợn tại sườn núi Lang Cốc, cách đây mười lăm năm về trước...

Qua khung mặt quá quen thuộc ấy, có phải chẳng đây chính là đứa em trai của mình ?

Nghi đến đây, tâm thần nàng cảm thấy vô cùng xao động, nên vội vàng hỏi :

— Người... có phải là Thích-Đình-Nhận không ?

Câu hỏi ấy khiến cho Thôi-Thiên-Hàn có cảm giác như bị một phát búa bổ vào đầu. Vì đây là người thứ ba, đã hỏi chàng có phải là người họ Thích ?

Tuy nhiên, Thôi-Thiên-Hàn vẫn giữ vẻ lạnh lùng. Trong khi đó, Truy-Hồn Kiếm-Khách đang đứng tại sau lưng Thôi-Thiên-Hàn, đôi mắt cũng thoáng hiện những tia sáng ghê-rợn. Lão ta nói thêm rằng :
* Đúng rồi, chính là hắn đây...!

Mang-Sơn Quì-Mẫu đang ngồi cạnh đấy, toàn thân cũng khẽ rung động !

Riêng Cuồng-Hiệp cũng « úy » lên một tiếng, dường như chợt nhớ đến một việc khủng khiếp chi...!

Tất cả mọi hiện tượng đó, đều xảy ra trong một cái chớp mắt. Thôi-Thiên-Hàn bỗng mỉm cười lạnh lùng nói :

— Ai là Thích-Đình-Nhận đâu...?

Sắc mặt của Thích-Thiết-Hoa hết sức xúc động. Đôi vành môi anh đào của nàng không ngớt run rẩy, thực lâu mới cất tiếng nói :

— Đệ đệ !... Có lý nào em quên mất tỷ tỷ đây rồi sao ?

Lời nói của nàng chưa dứt, thì hai dòng lệ đã tuôn trào ràn rụa đôi má khiến ai nhìn đến cũng phải cảm động vô cùng !

Trời ơi ! Mười lăm năm dài đằng đẵng, đã làm cho đệ đệ của ta không còn nhận được ra ta ! Mười lăm năm về trước, nàng đã bị thất thân để bảo vệ sinh mạng cho em, và vì đó suốt nửa nàng phải mất mạng dưới tay của Phấn-Điện Sư-Giả.

Nàng tưởng đứa em trai duy nhất của mình đã chết đi rồi, nên bấy lâu vô cùng thương tiếc. Giờ đây, bỗng người em trai của nàng lại bất ngờ xuất hiện trước mắt, thử hỏi làm thế nào không vui mừng đến rơi lệ được ?

Nhưng, đối với Thôi-Thiên-Hàn, dường như mọi việc trước kia chàng không còn nhớ một tí chi cả. Chàng đã thực sự quên mất những hình ảnh ghê rợn, mà chính chàng vừa mới lên ba tuổi rồi hay sao?

Thôi-Thiên-Hàn cười lạnh lùng nói:

— Ai là đệ-đệ của cô?

— Em... chính là Đinh-Nhận đây mà!

— Đồ vô liêm sỉ, ta là Thôi-Thiên-Hàn, là bạn của Tuyết-Hồn-Khách đây...

— Ồ!

Trên khóe miệng của Thôi-Thiên-Hàn, hiện lên nụ cười lạnh lùng tàn-khốc vốn có của chàng, nói:

— Vì nửa quyền "Huyền-Hoàng-Lục" mà người đang tâm hãm hại người ân nhân cứu mạng của người. Lòng dạ của người thực không khác nào rắn rết! Ta phải giết người đây!

Nói dứt lời, chàng lại từ từ tiến tới phía Thích-Thiết-Hoa.

Thích-Thiết-Hoa cảm thấy lòng đau như dao cắt, nàng cố dè nén cơn xúc động, nói:

— Vậy, có lý nào đệ-đệ không còn nhìn nhận tỷ tỷ đây nữa sao...?

— Ai là đệ-đệ của người...?

Câu nói chưa dứt, thì chàng đã lướt nhanh đến trước mặt Thích-Thiết-Hoa, vung chưởng lên đánh xéo về phía nàng một chưởng!

Chưởng lực của Thôi-Thiên-Hàn vừa cuốn tới, thì sắc mặt của Thích-Thiết-Hoa đã bừng đỏ vì tức giận. Nàng liền vung chưởng ngọc lên đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của Thôi-Thiên-Hàn, nạt rằng:

— Người thực sự không phải là đệ-đệ của ta chăng?

Nghe qua câu nói ấy, Thôi-Thiên-Hàn bỗng cảm thấy nghi ngờ. Nhưng, chàng làm thế nào lại là em trai của Thích-Thiết-Hoa? Đây là một việc hoàn toàn không thể có được!

Nghi vậy, nên chàng liền cười sâu hiểm, nói:

— Người bảo ta là em trai của người, vậy lời nói đó là căn cứ vào đâu? Người họ Thích, còn ta họ Thôi, cả hai không dính dấp chi với nhau hết...!

— Thế thì em nhứt định không nhìn nhận?

— Thôi-Thiên-Hàn ta không có tỷ-tỷ bao giờ!

— Lúc em lên ba tuổi, chị đã vì em mà bị mất sự trong sạch của người con gái, lại suýt nữa phải chết dưới tay của Phấn-Diện Sứ-Giả,

Nàng tức giận đến run-rẩy cả tâm thân kiểu điên, đôi má phàn cũng tái nhợt trông rất ghê sợ. Bất giác, trong óc nàng bỗng thoáng hiện một ý nghĩ ghê rợn: "Cũng được! lúc còn bé thơ ta đã hy sinh tất cả để cứu người, nhưng hôm nay, chính người lại buộc ta phải ra tay giết chết người đó!"

Tức thì, người nàng liền bay vọt lên, vung tay mặt ra quét qua, tấn công về phía Thôi-Thiên-Hàn một chưởng vô cùng kỳ diệu. Cũng trong một lúc đó, tay trái của nàng cũng đánh luôn theo một thế "lao yển phân phi"!

Cả hai chưởng ấy, đều nhanh nhẹn đến nỗi không ai trông thấy rõ được.

Bởi thế, xem ra Thôi-Thiên-Hàn, chắc chắn phải mất mạng dưới tay của Thích-Thiết-Hoa rồi!

Thốt nhiên, một tiếng quát to bỗng từ lưng chừng trời vọng lại rằng:

— Hãy ngưng tay!

Tiếng quát vừa dứt, thì Cuồng-Hiệp đã bay đến nơi, vung chưởng đánh thẳng về phía Thích-Thiết-Hoa!

Thích-Thiết-Hoa nhanh nhẹn thu thế võ trở về, rồi nhảy lùi ra sau. Riêng Thôi-Thiên-Hàn biết mình vừa thoát chết, nên sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh khắp cả người, đứng trơ trơ như khúc gỗ!

Đôi mày liễu của Thích-Thiết-Hoa nhướng cao, đưa mắt chú ý nhìn về phía Cuồng-Hiệp, lạnh lùng quát rằng:

— Ông làm chi thế?

Cuồng-Hiệp đang định lên tiếng trả lời, thì Thôi-Thiên-Hàn đưa mắt liếc qua, bỗng trông thấy cụ bà tóc bạc phơ, gọi là Mang-Sơn Quí-Mẫu ấy, đã từ từ đứng lên bước về phía mọi người.

Sắc mặt của cụ bà ấy, lạnh như một tảng băng, chẳng hề có một tí tình cảm. Thôi-Thiên-Hàn nhìn qua, không khỏi bất rùng mình, thầm nghĩ rằng: "Không xong, cụ bà này không biết chừng là người của Truy-Hồn Kiếm-Khách mời đến đây để tiếp tay hấn?"

Hơn nữa, cái chết của thân mẫu chàng, rất có thể là do Mang-Sơn Quí-Mẫu đã đầu độc!

Thôi-Thiên-Hàn nghi như thế, nên bất thần lao người đến, chặn bước tiến của Mang-Sơn Quí-Mẫu, lạnh lùng quát rằng:

Mang-Son Qui-Mẫu chậm bước chân lại, rồi cất giọng âm u cười nói :

— Tránh đường ra !

— Không thể được !

Trên khuôn mặt già nua nhăn nheo của Mang-Son Qui-Mẫu, hiện lên một nụ cười lạnh lùng héo-hắt, nói :

— Cũng được !

Bà ta chỉ nói hai tiếng, rồi lùi người ra sau một bước, đưa đôi mắt sáng quắc như điện, nhìn chòng chọc vào mặt Cuồng-Hiệp !

Cuồng-Hiệp có vẻ hơi nghi ngại, rồi nói :

— Thích cung-chủ, cô bảo Thôi-Thiên-Hàn là em trai của cô, làm cho tôi nhớ đến một huyết án trong võ lâm trước đây mười lăm năm, cả nhà của Thích-Xuyên-Dương...

Câu nói của Cuồng-Hiệp chưa dứt, thì vụt nghe Mang-Son Qui-Mẫu quát to rằng :

— Đố người dám... ?

Tức thì, người bà ta liền lao đến nhanh như điện xẹt đồng thời, tiếp đó là một tiếng gào thảm thiết xé cả không gian !

Thế là tiếng « Dương » mới từ cửa miệng của Cuồng-Hiệp thốt ra, thì ông ta đã gào lên, rồi té lăn ra đất !

Tất cả mọi người thấy thế đều không khỏi kinh hãi !

Lúc đó, Cuồng-Hiệp đã bị trào máu ra thốt khiêu, rồi chết rất thảm thiết !

Sự diễn biến quá đột ngột ấy, chẳng những làm cho Thôi-Thiên-Hàn không hiểu ất giáp chi cả, mà đồng thời, ngay đến Thích-Thiết-Hoa, cũng không kịp nhìn rõ Cuồng-Hiệp đã bị chết như thế nào !

Sau đó, mọi người trông thấy Mang-Son Qui-Mẫu, đứng sát bên cạnh xác chết của Cuồng-Hiệp, mặt đỏ gay như lửa, trông hết sức khủng khiếp !

Trông thấy vậy, sát khí liền tràn ngập cả khung mặt của Thôi-Thiên-Hàn, chàng quát to rằng :

— Bà thật quá ác độc !

Vì lửa giận đang cháy bùng bùng, nên chàng không còn kể chi đến chết sống, nhằm hướng Mang-Son Qui-Mẫu nhảy vút tới, vung chưởng quét ra thật mạnh !

— Người muốn chết phải không ?

Câu nói vừa dứt, là bà ta đã phất tay áo ra, hất bắn Thôi-Thiên-Hàn ra xa ngoài một trượng !

Sắc mặt của Thôi-Thiên-Hàn đỏ bừng lửa giận, nghiêng rằng nói :

— Đúng thế, tôi muốn tìm cái chết đấy, bà hãy hạ độc thủ nữa đi !

Bà hãy giết tôi bằng chất độc lợi-hại của bà, như đã giết Cuồng-Hiệp và mẫu thân của tôi vậy đi... !

— Ai là mẫu thân của người ?

— Mẫu thân của tôi là Từ-Mẫu Độc-Phụ. Tôi không thể nào quên bà được... ba năm trước đây, bà có đến tìm mẫu thân tôi... !

Câu nói của Thôi-Thiên-Hàn chưa dứt, thì Mang-Son Qui-Mẫu đã ngửa mặt lên trời cười như điên dại, âm thanh chẳng khác nào tiếng chim ụt kêu giữa đêm khuya, hay tiếng vượn hú nơi ghềnh vắng, khiến Thôi-Thiên-Hàn không khỏi giật mình, quát to rằng :

— Bà cười cái chi thế ?

Tiếng cười của Mang-Son Qui-Mẫu bỗng im bất. Thích-Thiết-Hoa tràn ngay đến trước mặt Mang-Son Qui-Mẫu, cất giọng lạnh lùng cười nói :

— Thừa lão tiền bối, bà xử sự như vậy thực ra cũng quá độc ác ! Mang-Son Qui-Mẫu lạnh lùng nói :

— Các người tưởng rằng Cuồng-Hiệp bị chết dưới tay của ta sao ?

Câu hỏi vắn ấy quả đã làm cho Thôi-Thiên-Hàn và Thích-Thiết-Hoa, đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, lu lười nói không nên lời !

Sắc mặt của Mang-Son Qui-Mẫu, vẫn lạnh lùng, không một tí tình cảm nói :

— Thôi-Thiên-Hàn, người hãy nghe đây, Từ-Mẫu Độc-Phụ không phải là mẹ ruột của người đâu... !

— Ồ !

— Mười lăm năm về trước, bà ta đã nhặt được người giữa một bầy sói... !

Câu nói của Mang-Son Qui-Mẫu chưa dứt, thì bỗng nghe bà ta quát to lên, rồi bất thần, bay thẳng lên không thét, rằng :

— Ông bạn quả là tài nghệ cao cường !

Qua tiếng thét ấy, người bà đã lao thẳng ra xa một trượng. Tiếp đó bỗng nghe một giọng cười lạnh lùng nói :

— Mang-Sơn Quí-Mẫu cũng quả danh bất hư truyền., !

Tức thì, một tiếng nổ ầm ầm nổi lên, rồi một bóng xanh bỗng nhăm ngay phía Mang-Sơn Quí-Mẫu lao vút tới !

Trước những cảnh tượng ấy, Thôi-Thiên-Hàn kinh ngạc đến đứng trơ ra như khúc gỗ !

Vì, chàng không còn hiểu việc chi đã xảy ra như vậy. Cuồng-Hiệp không phải chết dưới tay của Mang-Sơn Quí-Mẫu, mà lại chết dưới tay của một người khác !

Giữa lúc Thôi-Thiên-Hàn còn đang ngạc nhiên, thì Truy-Hồn Kiếm Khách, đã lặng lẽ vung lưỡi trường kiếm ra, dùng thế thứ nhất trong "Truy-hồn tam-thức", là thế "Truy-hồn câu-phách", tấn công thẳng vào Thôi-Thiên-Hàn !

Thế kiếm đột ngột ấy, chỗ nói chi trường hợp Thôi-Thiên-Hàn không hay biết để tránh, mà dù cho chàng có hay được và muốn tránh đi nữa, cũng không tài nào tránh kịp !

Giữa cơn nguy cấp đó, bỗng thấy một cái bóng trắng lao tới che lấy người của Thôi-Thiên-Hàn, một tiếng gào thán thiết vang lên...

Thôi-Thiên-Hàn giật mình ngó lại, thì đầu óc chàng như bị một nhát búa giáng trúng mặt mày choáng váng, thân hình người lao đảo như muốn té khụy xuống... !

Thích-Thiết-Hoa biến hẳn sắc mặt, quát to rằng :

— Truy-Hồn Kiếm-Khách, người thực là tàn bạo !

Dứt lời, nàng liền vọt người lên, vung cánh tay ngọc ra, nắm ngón tay giương thẳng, chụp thẳng vào mặt của Truy-Hồn Kiếm-Khách. Cùng một lúc, tay trái của nàng lại đánh tiếp theo một thế "nộ-đào phách-ngạn".

Hành động của Thích-Thiết-Hoa hết sức nhanh nhẹn, Truy-Hồn Kiếm-Khách làm thế nào tránh né cho kịp ? Bởi thế, qua một tiếng "hự" khô khan, tức thì cả người của Truy-Hồn Kiếm-Khách đã bị hất bắn đi như một làn tên xẹt... !

Giữa lúc thân hình của Truy-Hồn Kiếm-Khách đang xẹt như thế, thì bỗng có một bóng người nhanh như điện chớp, bay thoát tới chụp lấy Truy-Hồn Kiếm-Khách, rồi lao người đi mất !

Thích-Thiết-Hoa trông thấy thế, không khỏi kinh ngạc !

Nhưng, trong khi đó, bóng người ấy đã bay đi xa ngoài mấy mươi trượng rồi !

Riêng Thôi-Thiên-Hàn, thì đang cảm thấy trong lòng đau xót vô cùng. Vì, nếu không có Bạch-Dung lao mình đến, để lấy thân đỡ lưỡi kiếm cho chàng, thì chắc chắn chàng đã bị mất mạng dưới tay Truy-Hồn Kiếm-Khách rồi !

Trong khi đó, nơi bả vai của Bạch-Dung máu tươi đang tuông ra như xối. Nàng nằm im dưới đất, không cử động !

Tất cả mọi việc vừa xảy ra, đã làm cho Thôi-Thiên-Hàn từ trong cơn ác mộng của quá khứ, bừng tỉnh trở về với thực tế. Chàng đã hiểu... đã hiểu sức mạnh của tình yêu !

Chàng bèn cúi mình bồng Bạch-Dung lên, lệ nóng trào ra khoe mắt, đau đớn kêu lên rằng :

— Bạch muội muội... !

Trước thực trạng này, tình hung tợn trong người chàng, đã vì đức hy sinh cho tình yêu của Bạch-Dung cảm hóa mà tiêu tán đi tất cả !

Bạch-Dung cố nén đôi mắt lên, nhưng buồn rầu gương cười khẽ nói :

— Thôi ca ca, em biết anh không... yêu em, vậy hà tất đau đớn cho em làm gì ?

— Không, Bạch muội, anh đã có lỗi với em lắm... !

Chàng như định nói thêm điều gì, nhưng cổ họng đã nghẹn cứng. Cuối cùng, đôi mắt của Bạch-Dung từ từ khép lại, tuôn trào đôi dòng lệ nóng !

Giờ đây nàng đã hiểu được chàng, nhưng đã muộn quá rồi !

Trong khi Thôi-Thiên-Hàn bắt đầu yêu nàng, thì nguyên vẹn cuộc đời thanh xuân tốt đẹp của nàng, đã hiến dâng trọn vẹn để cứu mạng cho chàng. Nàng không hối tiếc về chỗ mình đã hiến dâng quá lớn lao. Vì, nàng đã yêu chân thành, thì không còn có gì luyến tiếc nữa !

Tình yêu, là gồm cả hai mặt buồn đau và vui vẻ, những người ở trong hoàn cảnh bất hạnh thì được phần trước, còn những người hạnh phúc, thì được phần sau. Nàng đã biết chính mình là kẻ bất hạnh !

Thích-Thiết-Hoa bước đến trước mặt Thôi-Thiên-Hàn, trông thấy Thôi-Thiên-Hàn đang ôm Bạch-Dung khóc rất đau đớn, nên nàng cũng không khỏi chạnh lòng rơi lệ !

Bởi thế, nàng liền thò vào áo lấy ra một viên thuốc, nhét vào miệng Bạch-Dung, và nói :

— Hãy để cô ấy nằm yên xuống !

Thôi-Thiên-Hàn nghe theo lời, để Bạch-Dung nằm yên xuống đất, rồi lấy ra một gói thuốc bột, rịt lên vết thương cho Bạch-Dung !

Bạch-Dung như có vẻ tỉnh táo hơn, nên nhắm mắt, nằm yên để dưỡng sức.

Nhưng ngay lúc ấy, bỗng có một tiếng quát to, xé không gian truyền lại. Ai nấy đưa mắt lên nhìn, thì thấy bóng của người áo xanh và Mang-Sơn Qui-Mẫu, bỗng dang ra xa, đồng thời, lại nghe một tiếng « hự » khô khan, rồi Mang-Sơn Qui-Mẫu ngã lộn ra đất !

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy thế không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn lao mình thẳng về phía ấy. Vừa đến nơi, thì chàng đã trông thấy bóng người áo xanh, đang loạng choạng chạy thẳng vào cánh rừng, chỉ trong chớp mắt là mất hút !

Sắc mặt của Mang-Sơn Qui-Mẫu đã trở thành xanh như tàu lá, từ từ chỗi tay ngồi dậy, thò vào túi lấy một gói thuốc bột ra trút vào miệng uống, rồi nhắm mắt để vận dụng nội công chữa trị vết thương.

Sau một khoảng thời gian độ chừng xong một bữa cơm, bà ta mới đứng dậy, đưa mắt chú ý nhìn vào Thôi-Thiên-Hàn, nói :

— Người ấy đã đi rồi à ?

— Đúng thế !

— Quả là thằng bé người đáng chết ! Người ấy chính là kẻ đã giết chết Từ-Mẫu Độc-Phụ...

— Cái chi ?

Thôi-Thiên-Hàn vừa nghe qua, thì mặt liền biến sắc, nhanh nhẹn lao mình đuổi theo bóng người ấy.

Mang-Sơn Qui-Mẫu bỗng to tiếng quát :

— Trở lại mau !

Thôi-Thiên-Hàn giật mình, dừng chân đứng lại, quay mặt nhìn về phía Mang-Sơn Qui-Mẫu nói :

— Tại sao bà lại kêu tôi trở lại ?

— Người đuổi không kịp hần đâu. Nhưng, hần đã trúng « âm phong ngũ độc phẫn » của ta rồi, chắc chắn cũng không còn sống bao lâu nữa !

Bà ngưng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp rằng :

— Song, ta cũng bị trúng chất độc vô hình của hần, xem ra cũng không còn sống được mấy tiếng đồng hồ nữa...

— Bà không thể sống được mấy tiếng đồng hồ nữa sao ?

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

AI LÀ CHA RUỘT

— Vậy người không biết Vô-Hình Độc-Quân, khét tiếng về chất độc trong khắp thiên hạ hay sao ? Nhưng, ta cảm thấy lấy làm lạ ở chỗ Hội trưởng của Ngân-Điện Hội, chẳng rõ là một nhân vật như thế nào, mà lại có thể tập hợp được một người như Độc-Quân !

— Người vừa đánh nhau với bà, có phải cũng đeo mặt nạ chẳng ?

— Đúng như vậy, nhưng hần không tài nào che mặt ta được. Xem ra, không hơn nửa tháng nữa, Ngân-Điện Hội sẽ gây ra việc đổ máu khắp chốn giang hồ !

Nói đến đây, bà cất tiếng than dài !

Thôi-Thiên-Hàn như chợt hiểu ra, hỏi rằng :

— Truy-Hồn Kiếm-Khách cũng là... ?

— Cũng là môn nhân của Ngân-Điện Hội !

Thôi-Thiên-Hàn giật nảy mình, nói :

— Hội-trưởng của hội ấy quả là một người quảng đại thần thông, qui tụ được tất cả các cao thủ trong chốn giang hồ. Ngay đến Truy-Hồn Bang-chủ cũng là nha tráo của hần nữa !

Mang-Sơn Qui-Mẫu bỗng sa sầm nét mặt nói :

— Người có biết người đã làm cho Cuồng-Hiệp bị hại chẳng ?

Thôi-Thiên-Hàn giật bắn người, nói :

— Tôi ?

— Nếu vừa rồi người không chặn ta lại, thì Cuồng-Hiệp nào có chết ? Song, ta cũng không trách người làm gì. Giờ đây, ta muốn nói cho người hiểu rõ một ít việc.

— Có việc chi xin lão tiên bối cứ nói !

— Người không phải là con trai của Từ-Mẫu Độc-Phụ, đây là một việc hoàn toàn xác thực. Chính người đã được bà ta nhặt từ trong bầy sói mang về. Cuồng-Hiệp đã có nói cho người biết về mối hận thù giữa Từ-Mẫu Độc-Phụ và Phong-Trần Cuồng-Khách rồi đó.

Chính Từ-Mẫu Độc-Phụ có ý muốn người báo thù, nhưng, bà ta lại không nhẫn tâm để người phải mất mạng dưới tay của Phong-Trần Cuồng-Khách, cho nên không chịu đánh thông « Sinh-tử huyền quan » của người, để cho nội lực của người thông suốt, hàm mang ra sử dụng.

Bà ấy yêu thương người như con đẻ, không nhẫn tâm nói rõ lại mọi nguyên nhân cho người nghe, nên chỉ dạy người đánh cò, để sau này người có thể thay thế bà ta rửa mối thù Vô-Lâm Chi-Thần đã thắng bà ta một ván cờ trước kia !

Thôi-Thiên-Hàn rơi lệ nói :

— Tôi đã hiểu rồi...

— Người hiểu là tốt lắm ! Chiếc gói này đây, chính là vật mà bà ấy đã nhờ ta cất giúp ba năm về trước, giờ đây ta giao lại cho người !

Nói dứt lời, bà thò vào áo lấy ra một gói giấy nhỏ, đưa cho Thôi-Thiên-Hàn. Thôi-Thiên-Hàn liền mở ra xem, thì không khỏi giật mình !

Té ra vật gói trong ấy, rõ ràng là mười sáu quân cờ phía xanh bằng hồng ngọc. Đây rõ ràng là số quân cờ mà Thôi-Thiên-Hàn đang bán khoán truy tìm !

Như thế, số quân cờ bằng hồng ngọc đã xuất hiện tất cả, ngoại trừ sáu con xa, pháo, mã đỏ !

Những quân tướng sĩ tượng và tốt đỏ, hiện nay đều đã rơi vào trong tay của Ngân-Điện Hội. Trong khi đó, mười sáu quân xanh thì nằm trọn trong gói giấy này.

Vậy những quân xa pháo mã đỏ ấy đâu ?

Tại sao lại chỉ thiếu những quân xa pháo mã đỏ ấy ?

Đây thực là một vấn đề khiến người ta phải điên đầu, không hiểu được những quân ấy hiện rơi vào tay ai ?

Thôi-Thiên-Hàn nhìn sừng sốt mười sáu quân cờ phía xanh, bỗng đứng chằng bát rùng mình, sợ hãi nói :

— Đây là của mẫu thân tôi đã giao cho bà ?

— Đúng như vậy...

— Nửa bộ cờ bên xanh này, đầy đủ tất cả, không rõ mẫu thân tôi đã tìm từ đâu được như thế ?

— Đây chính là từ trong tay của Vô-Lâm Chi-Thần. Mười ba năm về trước, ông này đã giao cho mẫu thân người, cho biết rằng mười sáu quân cờ bên xanh ấy, có tương quan đến một cuộc sống gió trong chốn

tìm thấy được chỗ sâu xa kỳ diệu của nó là đâu !

— Vậy số quân cờ bên đỏ ở trong tay ai ?

— Ở trong tay Phong-Trần Cuồng-Khách !

Thôi-Thiên-Hàn không khỏi giật mình, nói :

— Cái chi ? Mười sáu quân cờ bên đỏ đều ở trong tay Phong-Trần Cuồng-Khách cả ?

— Đúng như vậy !

— Thế sao lại bị phân tán đi hết thế, và hiện nay chỉ còn thiếu sáu quân xa pháo mã ?

— Việc ấy thực là khó hiểu !

Thôi-Thiên-Hàn cất gói cờ vào áo. Khi ấy, chàng bỗng nhìn thấy Mang-Sơn Qui-Mẫu ra chiều mặt nhợt. Sắc mặt tái nhợt lần lần !

Thôi-Thiên-Hàn vô cùng đau đớn trong lòng, kêu lên rằng :

— Thừa lão tiên bối, không ngờ bà đã vì tôi mà phải tuyệt mạng...

Mang-Sơn Qui-Mẫu gương cười, nói :

— Suốt đời ta giết người không biết bao nhiêu mà kể, vậy hôm nay chết như thế này cũng là phải ! Mấy chớ đứng gần ta... Nếu không, thì người cũng... mất... mạng...

Tiếng « mạng » vừa mới thốt ra khỏi miệng, thì thất khiếu của bà đều trào máu bầm đen, ngã ra chết tức !

Thôi-Thiên-Hàn giật bắn người, buột miệng kêu lên thành tiếng !

Cái chết ghê rợn của bà ta, quả là từ trước đến nay, Thôi-Thiên-Hàn mới được trông thấy lần đầu tiên. Chàng không ngờ rằng Mang-Sơn Qui-Mẫu, lại bị chết thảm thiết như thế này.

Thôi-Thiên-Hàn không dám đến gần xác chết của bà ta, vì sợ bị nhiễm độc mà chết như bà. Do đó chàng đứng yên một chỗ, và người không ngớt run lẩy bẩy...

Giờ đây thì chàng đã hiểu số người trong Ngân-Điện-Hội, chắc chắn là muốn cướp đoạt mười sáu quân cờ bên xanh này, nên mới phái Vô Hình Độc-Quân, tìm cách đầu độc mẫu thân chàng, nhưng không ngờ trước đó ba năm, mẫu thân chàng đã trao số quân cờ này cho Mang-Sơn Qui-Mẫu, do đó số người trong Ngân-Điện-Hội, dù đã đầu độc giết chết được mẹ chàng một cách thảm thiết, song vẫn không làm sao lấy được số quân cờ ấy !

Thôi-Thiên-Hàn đứng trơ trơ ra như khúc gỗ. Bất giác chàng

Thích-Thiết-Hoa thực sự là tỷ tỷ của mình rồi !

Nhưng, vì trước đây mười lăm năm, chàng mới vừa lên ba, nên chuyện cũ không làm sao nhớ cho rõ được. Tuy nhiên, chàng biết rằng việc này chắc chắn không phải là sai ngoa.

Bởi thế, chàng liền quay mặt ngó về phía chị ruột của mình, thấy đôi mắt nàng đang ngấn lệ, nhìn đầm đìa vào mình. Tất cả tình thương yêu ruột thịt và nỗi đau khổ xót xa, đều hiện rõ trên mặt của Thích-Thiết-Hoa. Cảnh ấy ai nhìn vào cũng phải mũi lòng !

Thôi-Thiên-Hàn buột miệng kêu lên :

— Tỷ tỷ...!

Liền đó, chàng đã nhanh nhẹn nhảy tới và ngã vào lòng của Thích-Thiết-Hoa khóc ồ lên, chẳng khác nào một lang-tử đã lưu lạc lâu ngày, mới trở về cố-hương và lần đầu tiên trông thấy từ-mẫu vậy !

Hai chị em của họ đã bị chia ly nhiều năm qua, nhưng cuối cùng đã đoàn tụ được. Và, họ đã đoàn-tụ trong một khung cảnh thật là cảm động !

Thích-Thiết-Hoa đẩy nhẹ Thôi-Thiên-Hàn ra, nói :

— Giờ đây, em đã tin chị là chị ruột của em rồi chứ ?

— Vâng !

— Thế em không có ý giết chị nữa chứ ?

Thôi-Thiên-Hàn, cũng tức là Thích-Đỉnh-Nhận nghe chị hỏi thế, thì giật mình đưa mắt nhìn Thích-Thiết-Hoa, nói :

— Vâng ! Nhưng, trước đây chị đã hại Tuyết-Hồn-Khách phải không ?

Trên khung mặt của Thích-Thiết-Hoa thoáng hiện một nét u buồn, nói :

— Phải ! Chị đã hại ông ấy ! Nhưng, chỉ nhằm vào việc báo thù, nên mới có ý định đánh cắp nửa quyển « Huyền hoàng lục » của ông ấy mà thôi, em đã lỡ hứa với người ta, thì cứ xuống tay đi nào !

Thích-Đỉnh-Nhận đã hiểu, tuy chị mình có một lỗi nhỏ thực, nhưng đây không phải là một tội ác to lớn. Người chị của chàng, vì tha thiết đến việc báo thù, nên mới đánh cắp nửa quyển « Huyền hoàng lục ». Như vậy chàng không có lý do gì thay thế Tuyết-Hồn-Khách sát hại người chị ruột của mình. Hơn nữa, võ công của chị chàng, thực ra cao thâm hơn chàng nhiều lắm !

— Tỷ tỷ, em làm thế nào giết được chị ?

— Có phải vì võ công của em không bằng chị chăng ?

— Vâng ! Hơn nữa, chị vì nghĩ đến báo thù cho cha mẹ chúng ta nên mới trộm nửa quyển « Huyền hoàng lục » của ông ấy. Tuy đây cũng có lỗi, nhưng không phải là một lỗi lầm to tát. Ồi ! Chúng ta nên bỏ qua đi thôi !

— Vậy em không giữ lời hứa với Tuyết-Hồn-Khách, để trừng trị chị hay sao ?

— Vâng ! Này tỷ tỷ, cha mẹ chúng ta sao lại chết như thế ?

Thích-Thiết-Hoa nghe câu hỏi của Thích-Đỉnh-Nhận, thì lòng nàng cảm thấy đau đớn khôn cùng. Nàng nghẹn ngào nói :

— Vào một đêm tối cách đây mười lăm năm về trước, Truy-Hồn Kiếm-Khách bất ngờ dẫn năm mươi môn nhân của y xông đến nhà chúng ta. Cha trông thấy tình hình nguy ngập, bèn bảo chị cùng em chạy trốn...

Tiếp đó, nàng đem tất cả sự việc đã xảy ra tại sườn núi Lang-Cốc, nói tỉ mỉ lại cho Thích-Đỉnh-Nhận nghe một lượt.

Thích-Đỉnh-Nhận nghe đến đoạn người chị ruột của mình, đã vì sinh mạng mình mà cam lòng chịu mất tiết trinh, lại suýt nữa phải chết dưới lưỡi kiếm lạnh của Phấn-Diện Sứ-Giả, thì vô cùng cảm động, kêu lên rằng :

— Em không diệt được Cô-Lâu Bang, thế chẳng làm con người nữa !

Thích-Thiết-Hoa than dài nói :

— Đây đâu phải là một chuyện dễ ? Truy-Hồn Kiếm-Khách tuy là Bang chủ của một Bang, nhưng ở trong Ngân-Diện Hội, thì hẳn chẳng qua là một cao thủ hạng nhì mà thôi !

— Hội trưởng của Ngân-Diện Hội là ai thế ?

— Là ai thực hiện nay không người nào được biết. Nhưng, võ công của hắn, kể ngay đến Vô-Lâm Chi-Thần, Trần-Đế trước kia, e rằng cũng khó bề đối địch nổi !

Thích-Đỉnh-Nhận cười lạnh lùng, nói :

— Chị cứ chờ xem, chắc chắn rồi sẽ có một ngày, Ngân-Diện Hội tất bị diệt trừ dưới tay em đó !

Câu nói của Thích-Đỉnh-Nhận chưa dứt, thì thốt nhiên, có một

lãnh, xoi xĩa vào tai. Thích-Đỉnh-Nhận và Thích-Thiết-Hoa đều không khỏi khẽ hiển sắc !

Thích-Thiết-Hoa nói :

— Người bạn nào đó, hà tất phải núp ló làm chi, cứ mạnh dạn bước ra đi nào !

Nhưng, câu nói của nàng đã chìm lìm trong không gian u tịch, không ai trả lời cả.

Ngay lúc ấy, bảo chủ Ngũ-Long-Bảo là Ngũ-Long Chơn-Quân, bỗng lướt nhanh tới, quay về phía Thích-Thiết-Hoa thì lễ, nói :

— Thích cung chủ, lão phu xin ra mắt cô nương !

Sắc mặt của Thích-Thiết-Hoa lộ vẻ hớn hờ, nói :

— Té ra là Ngũ-Long Bảo-Chủ, chẳng hay có điều chi chỉ dạy ?

Đôi mày rậm của Ngũ-Long Chơn-Quân cau lại, sắc mặt của lão thoáng hiện vẻ kiên đề, nói :

— Nhị vị thực là hậu duệ của Thích-Xuyên-Dương trước kia hay sao ?

— Thưa, vâng !

— Lão già ngông vờ rồi đã bị chết vì tiết lộ mọi sự bí mật ấy. Nhưng, giờ đây lão phu cũng gác bỏ việc chết sống ra bên ngoài, đem một việc này nói rõ cho nhị vị nghe.

Thích-Thiết-Hoa và Thích-Đỉnh-Nhận, đôi mắt đều sáng ngời lên, đồng thanh nói :

— Xin lão tiên bối cứ nói đi !

Không khí chung quanh, tự nhiên trở thành căng thẳng nặng nề. Thích-Thiết-Hoa bỗng đưa chân bước tới, tiến sát đến cách Ngũ-Long Chơn-Quân trong vòng ba thước.

Hai thiếu phụ mặc áo đỏ có tên là Thiên-Sát Ma-Nữ và Địa-Sát Ma-Nữ này giờ đứng bên cạnh không hề nhúc nhích, lúc ấy cũng dường như cảm thấy có một việc bất trắc chi sắp xảy ra, nên cũng cất bước tiến đến sát đến bên cạnh Ngũ-Long Chơn-Quân, đề sẵn sàng đối phó.

Không khí chung quanh, bỗng trở thành im lặng nặng nề như một cối chết !

Ngũ-Long Chơn-Quân khẽ ho, rồi nói :

— Nếu lệnh tôn của nhị vị đúng là Thích-Xuyên-Dương, thì việc này có lắm điều oái oăm. Vì, lệnh đường của nhị vị nào phải là một người

tâm thường ?

Thích-Thiết-Hoa biến hẳn sắc mặt, nói :

— Từ trước đến nay tôi không hề được biết mẫu thân tôi vì tôi ở với di tôi !

— Như vậy, là đúng rồi ! Cô lớn hơn em trai cô mấy tuổi ?

— Mười lăm tuổi !

— Nếu cô lớn hơn em trai cô là Thích-Đỉnh-Nhận đến mười lăm tuổi, mà chưa hề trông thấy mặt mẫu thân, thì đây là một trường hợp lạ lùng ! Phải chi nhỏ tuổi như em trai cô, mà không thấy được mẹ, thì chẳng có chi đáng nói !

— Đúng như vậy !

— Chính vấn đề là ở chỗ đó ! Có phải người Di của cô là Huyền Phong Nữ-Hiệp Giang-Tiểu-Phân không ?

— Đúng như vậy.

— Việc này người di ruột của nhị vị có thể giải đáp được rất chính xác ! Nhưng, theo như sự suy đoán của tôi, thì nhị vị không phải là con ruột của Thích-Xuyên-Dương đâu !

— Có phải lão tiên bối định trên cột chúng tôi không ?

— Tôi nào dám thế ! Việc song thân của nhị vị bị giết chết, có một nguyên nhân không phải đơn giản. Vì, điểm thứ nhất, Thích-Xuyên-Dương là người không có năng lực sinh dục !

— Ông làm thế nào biết được ông ấy không có năng lực sinh dục ?

— Về vấn đề này, nhị vị có thể đi đến Trại-Hoa-Đà và Cầm-Tóc-Dân đề hỏi, tất ông ấy sẽ có bằng cứ chứng minh cho nhị vị được biết. Điểm thứ hai, là Thích-Xuyên-Dương có một người anh ruột, tên gọi là Thích-Nhạc-Dương. Người này trong giới giang hồ ít có ai được biết. Nghe đâu, ông ta chính là người tinh lén lút của lệnh đường, tức Giang-Cửu-Phương. Trong giới giang hồ cũng có một lúc đồn đãi rằng, nhị vị chính là con của Thích-Nhạc-Dương đó !

Thích-Thiết-Hoa và Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, đều không khỏi rung mình !

Thích-Thiết-Hoa nói :

— Đây thật là một việc vô cùng đáng sợ... Nhưng chẳng hay có đúng sự thật không ?

— Dù không hoàn toàn đúng sự thật, thì nó cũng không sai chạy với sự thật là bao nhiêu ! Nghe đâu mẫu thân của cô, sau khi hoĩ thai

cô với Thích-Nhạc-Dương, thì mới được Thích-Xuyên-Dương cười về làm vợ. Sau đó mười bốn năm, bà lại lên lút tư thông với Thích-Nhạc-Dương, nên mới hạ sinh Thích thiếu hiệp đây !

Thực đây là một việc không ai ngờ được. Nhưng, Ngũ-Long Chơn-Quân nói rất hữu lý, vì nếu không ở vào một trường hợp như vậy, thì tại sao phải đợi đến mười bốn năm sau, mẫu thân của nàng mới hạ sinh Thích-Đỉnh-Nhạ ?

Thích-Đỉnh-Nhạ lại rùng mình, hỏi rằng :

— Thế về sau xảy ra việc chi nữa ?

— Sau đó mẫu thân của nhị vị, có lời thanh minh rằng, bà hoàn toàn không có dính dấp chi với Thích-Nhạc-Dương. Nhưng, Thích-Xuyên-Dương nào chịu tin, nên gởi cô đến ở nơi nhà đi ruột, mãi đến khi độ độ của cô được hạ sinh, thì Thích-Xuyên-Dương không còn làm thế nào chịu được lời xăm xi đâm tiêu của người chung quanh, nên mới gây mối thù với Truy-Hồn Kiếm-Khách, để người này kéo đến giết chết mẫu thân của nhị vị.

Thực ra, đây chỉ là một hình thức khổ nhục kế, vì chính phụ thân của nhị vị không hề bị giết chết, bởi ba năm sau, còn có người gặp được mặt ông ấy !

Thích-Thiết-Hoa nói :

— Có phải ý lão tiên bối cho rằng, Thích-Xuyên-Dương đã lập mưu mưu tay người để hạ sát mẫu thân rồi không ? Trong khi đó, ông lại cho gọi tôi trở về nhà đứng vào cặp ấy, để chúng tôi làm tướng rằng, cả song thân chúng tôi đều bị giết chết dưới tay của Truy-Hồn Kiếm-Khách ?

— Đúng vậy, đúng vậy !

— Còn Thích-Nhạc-Dương hiện giờ ở đâu ?

— Trong chốn giang hồ ít người được gặp ông ấy lắm !

— Còn Thích-Xuyên-Dương ?

— Đã bị mất tích, không còn mặt mũi nào trong chốn giang hồ nữa !

— Như vậy, chúng tôi là đa ư sinh cơ ?

— Về điểm ấy, thì người đi của cô là Công-điều-Phân có thể giải đáp được.

— Nhưng, mấy tháng trước đây, tôi có nên tìm đi tìm, song bà ấy đã bỏ nhà ra đi biệt dạng rồi !

— Việc ấy chờ sau này sẽ tìm được sự giải đáp. Hôm nay tôi

đại lược sự ấy cho nhị vị nghe, tin rằng rồi đây cũng sẽ có ngày, mọi việc được phơi trần ra ánh sáng. Giờ thì lão phu xin các từ vậy !

Nói dứt lời, ông ta lao mình mình bay vút đi, chỉ trong chớp mắt là mất tăm mất dạng !

Thích-Thiết-Hoa và Thích-Đỉnh-Nhạ bất ngờ được hiểu việc ấy, nên trong lòng hết sức kinh ngạc và hoang mang. Họ không hiểu người cha sinh ra mình là Thích-Xuyên-Dương hay là Thích-Nhạc-Dương ?

Sau đó, Thích-Đỉnh-Nhạ chợt nhớ lại Bạch-Dung còn đang nằm trên đất, bèn quay qua Thích-Thiết-Hoa hỏi rằng :

— Cô ấy có hy vọng cứu được không ?

— Chị không thể cứu được, vậy chị đưa em mang cô ấy đi tìm Trại-Hoa-Đà.

Thích-Đỉnh-Nhạ nói :

— Chị biết ông ta ở đâu không ?

— Biết ! Tiếc đó chúng ta cũng hỏi luôn về vấn đề Thích-Xuyên-Dương có phải thực sự không có khả năng sinh dục hay chăng ?

— Thôi thì cứ làm như thế !

Thích-Thiết-Hoa đưa mắt quét về số môn hạ của nàng một lượt, nói :

— Các vị hãy trở về cung trước đi, tôi chậm nhất là ngày hôm sau sẽ trở về đến !

Số người ấy bèn cất tiếng đáp lời, rồi nhất loạt lao người đi nhanh như chớp.

Liền đó, Thích-Đỉnh-Nhạ bèn chôn cất xác chết của Cường-Hiệp và Mang-Sơn Qui-Mẫu tử tế, rồi mới cùng chị phi thân lướt đi. Sau khi hai người vượt qua khỏi một ngọn núi, thì đến một cái thung lũng hẻo lánh hiểm trở. Cả hai lại tiếp tục vượt qua cái thung lũng ấy, tiến thẳng vào một cánh rừng rậm, thì đã nhìn thấy một gian chòi tranh ở phía trước mặt.

Khi đến trước cửa gian chòi tranh ấy, cả hai liền đứng lại chờ đợi. Vì trông thấy gian chòi rách nát khắp nơi, nên Thích-Đỉnh-Nhạ mới nghiêng đầu hỏi rằng :

— Có phải đây chớ ?

— Em không thấy trên tấm biển kia đề « Vô Lâm Hoa Đà » đó sao ?

Thích-Định-Nhận đưa mắt nhìn lên, thấy tấm biển ấy bám đầy bụi bặm, nên không chú ý nhìn, thì thực không làm sao trông thấy được !

Hai người cùng bước đến trước cửa, thì thấy liếp cửa tre chỉ khép hờ, trước thềm nhà rong xanh mọc khắp nơi, cỏ dại um tùm, trông như một cái chòi hoang không người ở.

Thích-Định-Nhận buột miệng nói :

— Rất có thể ông ấy không còn ở đây nữa !

— Nhưng lỡ đi đến đây rồi, thì dù sao cũng phải vào trong ấy xem cho biết.

Hai người gõ vào liếp cửa hai tiếng, nhưng bên trong không có người hỏi han chi cả. Thích-Thiết-Hoa, bèn kêu to lên rằng :

— Có người ở trong nhà không ?

Bên trong vẫn im phăng phắc, không ai trả lời cả.

Thích-Thiết-Hoa không khỏi rung mình, xô cửa bước vào, thì bất thần có một cái bóng đen lao thẳng tới ngay trước mặt nàng. Thích-Thiết-Hoa bèn vùng tay mặt lên quét qua, khiến bóng người ấy phải chối lui trở lại !

HỒI THỨ MƯƠI LĂM

CÔNG-TÔN THẦN-Y

Qua một tiếng nổ « ầm ! », cát bụi tung bay mù mịt, đồng thời từ trên rơi xuống một bao cát khá to. Thích-Thiết-Hoa thấy thế, liền thở ra một hơi nhẹ nhàng, thăm mắng mình sao cảnh giác quá cao, chưa kịp thấy rõ là đã đối phó ngay rồi !

Khi bước vào trong nhà, thì thấy đầu đầu cũng phủ đầy bụi-bặm, nhện giăng khắp nơi, nào còn một bóng người ở nữa ?

Vì vậy, hai chị em đưa mắt nhìn nhau. Thích-Định-Nhận nói :

— Gian chòi này có ai ở đâu ?

— Có thể ông ấy đã dời đi rồi...

Câu nói của Thích-Thiết-Hoa chưa dứt, thì bỗng nàng ngưng ngay lại, đưa đôi mắt tròn xoe, nhìn đăm đăm vào một góc nhà đầy bóng tối !

Thích-Định-Nhận dường như cũng hiểu được có điều lạ chi, nên cũng đưa mắt nhìn theo tia mắt của chị. Và, ngay lúc đó, chàng suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng.... !

Vì tại góc nhà đầy bóng tối và đầy mạng nhện ấy, rõ ràng có một bóng đen đang ngồi và đang giương đôi mắt sáng quắc như hai đốm đèn ma, nhìn chòng chọc vào phía họ !

Cái bóng đen ấy ngồi trơ trơ không hề nhúc nhích !

Thích-Định-Nhận không khỏi rung mình, lên tiếng hỏi :

— Ai thế ?

Bóng đen ấy vẫn không trả lời, nhưng đã từ từ đứng lên, nhờ đó, hai chị em chàng đã trông thấy rõ diện mục của đối phương.

Thì ra, người ấy gầy gò như một que củi, đôi mắt lõm sâu, tóc rối bời, chiếc áo màu đen rách nát, mặt đầy bụi đất bần thiêu. Ôi chao ! Người ấy nào có giống con người đâu, mà phải nói đây là ma quỷ mới đúng !

Hai người cảnh giác thối lui một bước !

Bóng đen ấy đã bắt đầu di động, từ từ bước đến phía Thích-Thiết-Hoa và Thích-Định-Nhận. Cứ mỗi một bước chân của bóng người ấy, thì lại nghe có một tiếng « Xạc ! » phát ra, âm thanh ấy thực là lạ tai.... !

Trong một gian nhà đầy bụi bặm và mạng nhện, vốn đã có một không khí rùng rợn rồi, giờ đây, bỗng lại xuất hiện một quái nhân, thử hỏi Thích-Định-Nhận và Thích-Thiết-Hoa không khiếp sợ sao được ?

Thích-Thiết-Hoa bước lùi một bước, và liền đưa bàn tay ngọc lên cao, lạnh lùng quát rằng :

— Người... là ai thế ?

Theo sau tiếng quát của Thích-Thiết-Hoa, bỗng nghe từ phía ngoài cửa có tiếng chân người bước đi. Thích-Định-Nhận bèn lao nhanh đến trước mặt quái nhân ấy, quát to rằng :

— Người có bằng lòng nói hay không ?

Quái nhân ấy khẽ dưng chân đứng lại, đôi mắt như hai đốm đèn ma kia lại càng sáng rực lập lòe, trông thực ghê rợn khủng khiếp !

Thốt nhiên, một chuỗi cười dài quái dị, từ miệng người ấy phát ra. Âm thanh bén nhọn như xé màn tai, âm thanh ấy ai nghe đến cũng phải nổi da gà !

Cánh tay đưa lên vừa rồi của Thích-Thiết-Hoa, bỗng bung ra bẻ thẳng về phía người quái nhân ấy, miệng nàng quát rằng :

— Người cười chi thế ?

Luồng chưởng lực của Thích-Thiết-Hoa, cuốn tới nhanh như tên bắn, nhằm quét thẳng vào ngực của quái nhân nọ. Nhưng, đối phương vẫn không hề chuẩn bị tránh né chi cả !

Thích-Thiết-Hoa thấy vậy không khỏi kinh ngạc, nên lách xéo bàn tay đi, khiến cho luồng chưởng lực của nàng dời đi một nơi khác.

Cũng may là như thế, nên khi luồng chưởng lực của nàng cuốn tới, nó lên một tiếng « ầm » to, mới chỉ hất bắn quái nhân nọ ra xa ngoài một trượng thôi. Khi rơi trở xuống mặt đất, quái nhân ấy liền ụp lên một tiếng, rồi nhô ra một búng máu tươi.

Đôi mắt của quái nhân đó bỗng sáng quắc, trông hết sức ghê sợ, gào to lên rằng :

— Các người định đến đây để giết ta...

Thích-Thiết-Hoa vội vàng đáp rằng :

— Không, chúng tôi đến đây để tìm Trại-Hoa-Đà Công-Tôn-Dân lão tiên bối... !

Quái nhân ấy nghe thế, bỗng cất tiếng cười như cuồng dại, nói :
Trại-Hoa-Đà ? ... Ha ha ha... !

— Ông cười chi thế ?

Quái nhân ấy liền giương đôi mắt tròn xoe, quát rằng :

— Cút đi cho mau !

— Tại sao thế ?

— Hắn đã chết rồi, trên đời không còn có mặt hắn nữa ! Mau cút đi cho ta... Ha ha... !

Sau đó, quái nhân kia không ngớt cất tiếng cười ghê rợn !

Thích-Đỉnh-Nhận đã biết quái nhân này chính là Trại-Hoa-Đà Công-Tôn-Dân rồi. Nhưng cả hai người đều không hiểu được, tại sao ông ta lại trở thành một con người có hình dáng đáng sợ như thế này ?

Vì nghi thế, nên Thích-Đỉnh-Nhận bèn lên tiếng hỏi :

— Có lẽ lão tiên bối là Trại-Hoa-Đà... ?

— Trại cái khí mốc !

— Vậy ông đây không phải... ?

— Ha ha ha, Công-Tôn-Dân đã chết từ lâu rồi, còn ta đây chỉ là một thân xác không có linh hồn. Vậy, các người hãy đi đi...

— Không, thưa lão tiên bối, tôi muốn đến xin ông cứu trị cho một người con gái !

— Cứu người ? Ha ha, ta biết cứu người sao ? Ha ha ha ! Đây là người nói đùa chứ !

— Vậy có lý nào, lão tiên bối thấy người ta chết mà không cứu hay sao ?

Sắc mặt của quái nhân ấy bỗng sa sầm, nói :

— Đúng như vậy !

Thích-Đỉnh-Nhận giận dữ nói :

— Tại sao ông... ?

— Ta không cứu là không cứu, chứ tại sao ? Như vậy không được chẳng ? Ha ha, các người hãy nhìn những lọ đựng thuốc trên đất kia... Ha ha...

Trên mặt đất, quả nhiên có nhiều chai đựng thuốc bị vứt bừa bải. Nhìn qua tình trạng ấy, cũng đủ biết lão già này đã bức dọc một việc gì, nên phát điên và hủy bỏ tất cả thuốc men của mình đi.

Thích-Thiết-Hoa nhìn qua quái nhân ấy một lượt, nói rằng :

— Ông đã hủy bỏ số thuốc ấy ?

— Đúng thế !

— Tại sao vậy ?

— Tại sao ? Ta đã hại người, ta... là một hung thủ... Ha ha ha !

— Ông đã cứu vô số người, tên tuổi vang dội cả giới giang hồ, vậy tại sao bảo là hại người được ?

— Các người không tin sao ?

— Lẽ tất nhiên !

Quái nhân ấy quát rằng :

— Các người muốn xem bằng chứng không ?

Thích-Đỉnh-Nhận và Thích-Thiết-Hoa nghe thế, không khỏi giật mình đánh thót, đồng thanh quát rằng :

— Bằng cơ chi ?

— Bằng cơ một xác chết !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Được, chúng tôi muốn xem !

Quái nhân, tức Trại-Hoa-Đà Công-Tôn-Dân ấy, liền quay người trở lại, bước đi về phía sau...

Ngay lúc ấy, tiếng bước chân khi nãy bỗng dừng lại phía cửa cửa, Thích-Đỉnh-Nhận quay đầu ngó lại thì kinh hãi suýt nữa kêu thét lên !

Vì, tại nơi đó đã xuất hiện một cô gái áo xanh, mà chàng đã gặp tại Thiết-Kỳ-Bang lúc trước. Sắc mặt của nàng lạnh lùng như một khối băng, không hề có một tí tình cảm, trông thực khủng khiếp!

Cô gái ấy đứng sững tại trước cửa, không hề nhúc nhích!

Cô gái áo xanh thần bí ấy xuất hiện một cách đột ngột, đã làm cho Thích-Đỉnh-Nhận hết sức kinh hãi. Vì, chàng không hiểu được, tại sao nàng lại xuất hiện bất ngờ ở tại nơi đây?

Trong lúc đó, Trại-Hoa-Đà Công-Tôn-Dân đã xô cánh cửa phía sau, nhăm đi thẳng vào một khu rừng trúc. Đi được chừng một trượng, thì bỗng ông dừng chân đứng lại, nói rằng:

— Xem kia, đây không phải là một xác chết hay sao?

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay của ông ta chỉ, thì quả nhiên thấy có một bộ xương khô nằm trong cánh rừng. Bộ xương ấy đều lành lẽ nguyên vẹn, duy có chiếc sọ là bề vụn ra thành từng mảnh. Nhìn qua, ai cũng có thể đoán biết được, nếu người ấy không phải bị kẻ khác đánh vỡ sọ chết, thì cũng là do chính y đã đập đầu tự sát!

Bộ xương đó, xem ra nạn nhân chết cũng đã lâu rồi.

Thích-Đỉnh-Nhận thấy thế liền hỏi rằng:

— Người ấy là ai, tại sao ông lại giết chết hẳn?

— Các người muốn biết tại sao ta đã giết chết người ấy phải không?

— Đúng như vậy! Người đó là ai thế?

— Y chính là Thích-Xuyên-Dương...!

— Ồ...?

Thích-Thiết-Hoa và Thiết-Đỉnh-Nhận nghe thế, thì suýt nữa đã nhảy tung người lên. Cả hai người đều gần như không tin ở lỗ tai của mình, nên đồng thanh cất giọng run run nói:

— Ông ấy... là Thích-Xuyên-Dương?

— Song, cũng có thể là Thích-Nhạc-Dương!

Thích-Thiết-Hoa và Thích-Đỉnh-Nhận đều kinh hoàng, đứng trơ ra như khúc gỗ!

Trại-Hoa-Đà Công-Tôn-Dân cười nói:

— Đúng thế! Ta không hiểu rõ hai người ấy thì người nào đã chết đây. Nhưng chắc chắn xác chết này, là một giữa hai người đó. Đồng thời, cái chết của y cũng chính do tay ta tạo nên!

— Tại sao thế?

— Ba mươi năm về trước, ta có cứu sống một người, trong khi

người đó đang bị trọng thương. Sau khi ta chữa lành cho y, thì có nói suốt đời y sẽ không còn khả năng sinh dục nữa...!

Thích-Đỉnh-Nhận ngắt lời hỏi:

— Người đó là Thích-Xuyên-Dương chăng?

— Đúng vậy, người ấy chính là Thích-Xuyên-Dương. Nhưng, mười bảy năm sau bỗng một hôm, có một người kéo Thích-Xuyên-Dương đến đây...!

— Người đó có phải là Thích-Nhạc-Dương?

— Đúng thế! Nghe đâu Thích-Xuyên-Dương đã lập mưu giết chết người vợ và hai con của y. Vì Thích-Xuyên-Dương hoài nghi hai con của y là do vợ y đã tư thông với người anh ruột mình là Thích-Nhạc-Dương nên mới hạ sinh. Thích-Nhạc-Dương đã cương quyết phủ nhận, nên mới kéo y đến đây để nhờ ta khám nghiệm lại!

Sau khi ta khám nghiệm, thì được biết tật kín của y đã hoàn toàn bình phục. Hơn nữa đã được bình phục mười sáu năm về trước. Do đó, ta đã hoàn toàn xác nhận lại trước mặt hai người!

Nhưng, Thích-Xuyên-Dương lại cho rằng người anh ruột của y đã thương lượng thỏa thuận với ta trước, nên ta mới nói như vậy để gạt y. Bởi thế hai người đã ra tay đánh nhau chết sống! Trời ơi! đứng trước tình trạng ấy ta biết ăn nói làm sao?

Nếu trước kia ta không có nói cho y biết, là y sẽ mất khả năng sinh dục, thì bị kịch ấy đâu có thể xảy ra được!

Thích-Nhạc-Dương dường như không muốn đánh nhau với Thích-Xuyên-Dương, nên lòn ra cửa sau bỏ chạy. Nhưng Thích-Xuyên-Dương liền đuổi theo. Lúc đó ta nghe có tiếng chửi mắng thậm tệ, tiếng găm la, rồi tiếp đến là một tiếng gào thảm thiết. Khi ta chạy đến nơi, thì thấy một trong giữa hai người họ đã bị vỡ sọ máu tươi tung tóe khắp nơi, nằm lén ra đất chết tốt rồi... Ta đã hại họ, giết họ... Ha ha ha...!

Nói đến đây, lão ta lại không ngớt cất tiếng cười như điên dại!

Thích-Đỉnh-Nhận lại hỏi rằng:

— Qua y phục mặc bên ngoài ông nhận rằng người chết ấy là ai?

— Hai người họ đều ăn mặc giống y nhau, ta không làm sao phân biệt được!

Thích-Đỉnh-Nhận và Thích-Thiết-Hoa đã hiểu lời nói của Ngũ-Loung-Chơn-Quân không phải là sai sự thực. Bị kịch trong gia đình họ đã xuất phát từ một nghi vấn "không có khả năng sinh dục"!

Nhưng sự thực, thì Thích-Xuyên-Dương lại có khả năng sinh dục như lời của Trại-Hoa-Đà Công-Tôn-Dân đã nói.

Như vậy, người chết ấy là phụ thân của hai người, tức Thích-Xuyên-Dương ! Hay là bác ruột của hai người, tức Thích-Nhạc-Dương ?

Trước sự thực này, dù sao cũng đã chứng minh rằng, giữa hai người họ có một người hiện đang còn sống !

Giờ đây, Thích-Đỉnh-Nhận đã hoàn toàn hiểu rõ đoạn đời qua của mình cũng như mọi việc đã xảy ra trong gia đình mình, nên buồn rầu cất tiếng than dài, rồi nói :

— Thừa lão tiền bối, tôi có một người bạn gái đang bị trọng thương, xin tiền bối...

— Ta dùng cái chi để cứu cho cô ấy ? Thôi, mau đi đi ! Vì đối với cái chết của người này, hiện trong lòng ta còn hối hận vô cùng !

Nói đến đây, giọng nói của ông ta bỗng gào lên như điên rồ :

— Hãy cút đi cho mau !

Thích-Thiết-Hoa trông thấy thái độ của lão già như thế, trong lòng cũng không khỏi cảm động. Tuy nàng biết bị kịch trong gia đình mình, là chính do lời nói của lão ta mà ra. Nhưng, làm một vị y sĩ, thì đâu có thể tránh được hết tất cả mọi sự sai lầm nhỏ nhất được ?

Song, vì bị kịch hãi hùng ấy, là do ông ta gây ra, nên ông ta làm sao quên đi cho được ?

Thích-Thiết-Hoa đưa mắt nhìn Thích-Đỉnh-Nhận một lượt, nói :

— Đệ đệ, chúng ta đi thôi !

Thích-Đỉnh-Nhận buồn rầu nói :

— Nhưng, em làm thế nào chịu đưa mắt nhìn Bạch-Dung chết cho được ?

— Ông ấy đã hủy hết thuốc men rồi, thì còn lấy chi để chữa trị được nữa ?

Thích-Đỉnh-Nhận rơi lệ đau đớn. Chẳng không làm sao quên được việc Bạch-Dung đã sẵn sàng chết thế cho chàng. Chàng ôm nàng trong lòng đưa chân chầm rãi bước đi...

Chàng cảm thấy hết sức thất vọng !

Khi mọi người trở vào trong nhà, thì vẫn thấy cô gái áo xanh còn đứng sững tại cửa. Thích-Thiết-Hoa sắc mặt khế biến đổi, hỏi nhỏ rằng :

— Em có gặp người con gái này chưa ?

Thích-Đỉnh-Nhận gật đầu, Thích-Thiết-Hoa hạ thấp giọng hỏi :

tiếp rằng :

— Cô ta là ai thế ?

— Tôi không rõ !

Thích-Thiết-Hoa ngạc nhiên, rồi cười lạnh lùng, đi thẳng ra cửa. Trong khi nàng định lách người bước ra, thì có gái áo xanh bỗng chặn ngang đường !

Thích-Thiết-Hoa liền biến hẳn sắc mặt, lạnh lùng nói :

— Thừa cô nương, xin nhường đường cho !

Sắc mặt của cô gái áo xanh vẫn không có một tí tình cảm, khỏe miệng của nàng liền hiện lên một nụ cười lạnh lùng, rồi bước đi mấy bước, tránh đường cho Thích-Thiết-Hoa !

Thấy thế, Thích-Thiết-Hoa và Thích-Đỉnh-Nhận đều không khỏi ngạc nhiên. Vì cả hai người đều không ngờ rằng, cô gái áo xanh kia lại ngoan ngoãn tránh đường như vậy.

Trên khoé miệng của Thích-Đỉnh-Nhận, liền hiện lên một nụ cười lạnh lùng tàn khốc cổ hủ của chàng, rồi bước thẳng ra cửa.

Nhưng, bỗng nhiên cô gái áo xanh cất giọng lạnh lùng nói :

— Các người đi không thoát đâu !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, liền quay người ngó lại, đôi mắt hiện lên những tia sáng ghê rợn, nói :

— Lời nói của cô nương là có nghĩa làm sao ?

Cô gái áo xanh liền cười lạnh lùng, đáp :

— Ý nghĩa cũng không có chi lạ. Nhưng... Ha ha... ta có thể cứu được cô nương đang bị trọng thương ấy !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế chẳng khác nào vớ được của quý, nói :

— Có có thể cứu à !

— Tin hay không tùy anh !

— Nếu vậy, xin phiền cô nương cứu chữa cho !

Sắc mặt của cô gái áo xanh vẫn không một tí tình cảm, lạnh lùng nói :

— Muốn ta cứu người, lẽ tất nhiên là phải có một sự đền đáp !

— Đền đáp như thế nào ?

— Rất đơn giản, chỉ cần trao cho ta mười sáu quân cờ phía xanh ấy là được rồi !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, không khỏi bắt rùng mình. Chàng

thực không ngờ rằng, cô gái này lại biết được trong người chàng đang giữ mười sáu quân cờ phía xanh bằng hồng ngọc!

Bởi thế mặt chàng không khỏi biến sắc, nói:

— Tại sao cô được biết tôi có những quân cờ đó?

— Việc ấy mà cô chỉ là lạ? Nhưng anh có bằng lòng không?

Thích-Định-Nhận hiểu rằng, cô gái áo xanh này xuất hiện tại đây hôm nay, chính là vì nửa bộ cờ phía xanh ấy. Do đó, chàng liền nghiêng chặt hai hàm răng, nói:

— Tôi không bằng lòng!

— Có lý nào cô ấy đã vì anh mà bị trọng thương, thế anh lại để cho cô ấy chết hay sao?

Thích-Định-Nhận nghe thế không khỏi giật mình, buột miệng nói:

— Không thể được!

— Như vậy, tại sao anh lại không chịu điều kiện ấy?

Thích-Định-Nhận mỉm cười tự nhiên, đáp:

— Tôi muốn cô cứu cho cô ấy trước!

Cô gái áo xanh cười lạnh lùng rằng:

— Được, hơn nữa, tôi cũng chẳng hề sợ đến khi tôi cứu chữa cho cô ấy xong, thì anh lại nuốt lời hứa đâu!

Những tiếng cuối cùng, nàng gằn giọng đầy sát khí.

Thích-Định-Nhận không khỏi lại rung mình. Cô gái áo xanh liền bước tới bằng Bạch-Dung từ trong tay của Thích-Định-Nhận, bước thẳng vào trong nhà.

Thích-Định-Nhận và Thích-Thiết-Hoa cũng đưa mắt nhìn nhau ngạc nhiên, cả hai đều không ai được biết lai lịch của cô gái áo xanh này cả!

Thốt nhiên, ngay lúc ấy có một bóng người từ đâu xẹt đến nhanh như một luồng điện chớp. Bóng người ấy đảo một vòng trên không rồi bất thần thò tay chụp về phía Thích-Định-Nhận...

Bóng người đó chẳng những lướt tới hết sức nhanh nhẹn và đột ngột, mà thể võ của hắn vung ra, cũng mau như tên bắn, khiến Thích-Định-Nhận không làm sao tránh được kịp nữa.

Nhưng, Thích-Thiết-Hoa đã kịp thời nhún người vọt thẳng lên...

Qua một tiếng « ầm » thật to, thì bóng hai người liền đang ra xa. Sắc mặt của Thích-Thiết-Hoa đã trở thành tái nhợt. Nàng há chiếc miệng anh đào bé nhỏ ra, nhả một búng máu tươi.

Đồng thời, khi hai người quay mặt ngó lại, thì thấy một người

Mặt Bạc đã nằm lẩn trong vũng máu!

Liền đó, từ khắp bốn bên bỗng có tiếng cười lạnh lùng vọng lại. Trong khi tiếng cười chưa dứt, thì dưới mái nhà phía trái, không rõ có một lão già mặc áo vàng, tuổi độ ngũ tuần, ngồi yên ở đấy từ lúc nào!

Lão ta cũng cất tiếng cười lạnh lùng, song vẫn ngồi yên như cũ. Nhưng, khi tiếng cười của lão ta vừa dứt, thì bất ngờ có năm người Mặt Bạc khác bỗng bất thần xuất hiện!

Năm người Mặt Bạc này dàn thành một hàng chữ nhất. Thích-Định-Nhận đưa mắt quét về phía họ, mặt đầy sát khí!

Trên khoé miệng của chàng, cũng hiện lên một nụ cười lạnh buốt và man rợ, trông hết sức khủng khiếp. Chàng đưa bước từ từ tiến về năm người Mặt Bạc ấy.

Thích-Thiết-Hoa trông thấy tình hình diễn biến rất lạ và có vẻ rất bất lợi cho mình. Vì hành tung của cô gái áo xanh đã là thần bí rồi, giờ đây lại xuất hiện thêm một người áo vàng ngồi trơ trơ ở đó, và lại có thêm cả năm người Mặt Bạc nữa!

Vì thấy như thế, nên Thích-Thiết-Hoa liền lách người lui vào trong nhà. Khi vừa đưa mắt nhìn lên, thì nàng bèn thăm nói: « Nguy rồi...! » vì, trong nhà nào còn hình bóng của cô gái áo xanh và Bạch-Dung đâu nữa?

HỒI THỨ MƯỜI SÁU

TRẬN ĐÁNH KINH HỒN

Chỉ trong phút chốc mà Thích-Thiết-Hoa đã thấy mất cô gái áo xanh thần bí kia, nên trong lòng hết sức kinh hãi.

Cô gái ấy đã lấy lệ do chữa trị cho Bạch-Dung, để cướp cô này đi, chẳng rõ có mục đích gì? Đây là một việc không ai có thể đoán hiểu được!

Hơn nữa, Bạch-Dung có phải thực sự đã bị cô gái thần bí kia cướp đi hay chẳng? Lẽ tất nhiên là cũng không thể quá khẳng định được.

Trong lúc đó, Thích-Định-Nhận đã tiến đến năm người Mặt Bạc

kia. Riêng lão già áo vàng ở dưới mái hiên, vẫn nhắm mắt ngồi yên, tựa hồ như không buồn chú ý đến mọi việc đang xảy ra trước mặt.

Song, xem qua tình hình đang diễn biến, thì người áo vàng này có thể không phải là đồng đảng với người Mặt Bạc nọ.

Lúc ấy, một Người Mặt Bạc gầy cao, có vẻ là người cầm đầu trong bọn, cất tiếng âm u nham hiểm cười nhạt rằng :

— Các hạ là Thôi-Thiên-Hàn đó chăng ?

— Đúng vậy, nhưng giờ thì ta đã đổi tên lại là Thích-Đỉnh-Nhận rồi ! Có lẽ năm vị cao nhân đây vì muốn tìm ta mà đến chăng ?

— Không sai tí nào cả ! Vậy chúng ta là người sáng suốt, thì không nói dài dòng làm chi. Ông bạn nên ngoan ngoãn trao ra nửa bộ cò mà ông bạn đang giữ trong người, thì mọi việc sẽ êm xuôi tất cả !

Trên khóe miệng của Thích-Đỉnh-Nhận, bỗng lại hiện lên nụ cười lạnh lùng và hung tợn, nói :

— Té ra là vì việc ấy. Vậy, nếu có tài thì cứ ra tay đi nào !

Người Mặt Bạc cầm đầu cả bọn ấy, liền cất tiếng nham hiểm cười rằng :

— Nếu thế là các hạ muốn đánh nhau chứ gì ?

— Chính là tôi có ý ấy !

— Tốt lắm, nếu thế thì chờ trách chúng tôi vô lễ !

Tiếng nói vừa dứt, thì người này liền tràn tới, dùng thế « Hà nhạc lưu vân » đánh chớp nhoáng về phía Thích-Đỉnh-Nhận. Trong khi đó, bốn người Mặt Bạc còn lại, cũng nhanh như chớp, tràn đến vây chặt lấy Thích-Đỉnh-Nhận.

Lão già áo vàng kia bỗng mở đôi mắt ra, rồi cất tiếng cười nhạt.

Tiếng cười của lão già áo vàng chưa dứt, thì Thích-Đỉnh-Nhận đã quát to một tiếng, rồi vùng chưởng lên, dùng thế « Hồn đao vu sơn » đánh xéo vào luồng chưởng lực của đối phương đang cuốn tới !

Người Mặt Bạc kia, dường như đoán biết Thích-Đỉnh-Nhận sẽ đỡ thẳng vào thế đánh của mình, nên liền thu tay mặt trở về, rồi vùng tay trái ra đánh tiếp một thế võ hết sức kỳ diệu !

Thế võ ấy biến hóa khôn lường, cao thâm hiểm hóc, khiến Thích-Đỉnh-Nhận hoa cả mắt. Người Mặt Bạc thừa thế quét mạnh một luồng kinh lực lạnh buốt, công thẳng vào « Hoa cái đại huyết » của chàng.

Trông thấy thế, Thích-Đỉnh-Nhận định sẽ dùng mạng đổi mạng, nên tay mặt vừa quét ra, rồi chẳng những không tránh thế công của địch,

mà trái lại, còn tràn tới, dùng thế « Hồn phách xuất khiếu » đánh tiếp theo liền đó !

Qua thế đánh liều mạng ấy của Thích-Đỉnh-Nhận, đã khiến người Người Mặt Bạc không khỏi kinh hoàng. Chỉ trong chớp mắt, Thích-Đỉnh-Nhận đã găm lên một tiếng to, rồi tấn công ba chưởng dồn dập liên tiếp !

Thế võ của Thích-Đỉnh-Nhận nhanh như điện chớp, chưởng lực mạnh mẽ vô song, nên qua ba chưởng của chàng đánh ra, đã đẩy lui Người Mặt Bạc ra sau ba bước !

Bốn Người Mặt Bạc đứng bên ngoài, trông thấy thế, không khỏi giật mình sợ hãi. Ngay cả người áo vàng ngồi ở bên cạnh, cũng không khỏi khẽ biến sắc mặt. Trên khóe miệng của lão ta, đã hiện lên một nụ cười lạnh lùng, găng gượng...

Thốt nhiên, sau một tiếng quát to của Thích-Đỉnh-Nhận, bỗng nghe một tiếng « hự » khô khan xé không gian truyền đến...

Mọi người đưa mắt nhìn lên liền trông thấy Người Mặt Bạc đang giao chiến với chàng, đã bị chưởng lực của chàng hất bắn ra sau mấy bước, ụp lên một tiếng, rồi máu tươi từ miệng trào ra xối xả, ngã lăn quay.

Bốn Người Mặt Bạc đứng bên ngoài trông thấy thế, không khỏi hãi kinh. Nhưng liền đó, họ đồng thanh quát lên một tiếng to, rồi nhất loạt vùng chưởng công thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận.

Lão già áo vàng trông thấy thế, thì biến hẳn sắc mặt. Thích-Thiết-Hoa cũng quát to lên rằng :

— Bốn người không kể chi là sĩ diện kia...!

Tức thì, một cái bóng đỏ lao tới nhanh như một vì sao sa, chụp thẳng về phía bốn Người Mặt Bạc. Trong khi cái bóng đỏ ấy còn lơ lửng trên không, thì cánh tay một nàng đã vùng lên, quét mạnh ra hai chưởng.

Tiếp đó, hai tiếng gào thảm thiết vang lên, rồi hai người Mặt Bạc đã ngã gục xuống đất, chết không kịp trở tay !

Những hành động ấy thực hết sức phi thường, khiến lão già áo vàng ngồi bên cạnh, gương đôi mắt sáng quắc lên nhìn. Lão ta có vẻ như không tìm Thích-Thiết-Hoa lại có một võ công khiếp người như vậy.

Thích-Đỉnh-Nhận găm lên rằng :

— Nếu không sợ chết, thì chúng bây hãy tràn vào thử xem !

Bọn hai tên còn lại, thực không tài nào ngờ nàng là người đàn bà

xinh đẹp lìa, chỉ cần vung tay múa chân một cái, là đủ giết chết hai đồng đảng của mình rồi, vậy thử hỏi họ không kinh tâm tán đởm sao được?

Ngay lúc ấy, bỗng có tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

— Võ công của Thích Cung-chủ, quả là danh bất hư truyền!

Đôi mắt xinh đẹp của Thích-Thiết-Hoa tròn to, nói:

— Khéo nói lắm! Vậy người bạn nào đó, đã đến đây sao lại không chịu bước ra?

Câu nói của Thích-Thiết-Hoa chưa dứt, thì đã thấy ba Người Mặt Bạc mặc áo đỏ, lao mình vút tới.

Ba Người Mặt Bạc áo đỏ ấy, quả có chỗ khác biệt với đồng đảng của họ. Người đứng giữa tay cầm gậy sắt, thân hình bé nhỏ, người đứng ở phía mặt trên lưng giắt một thanh trường kiếm, thân hình vừa vạm, người đứng ở phía trái, thân hình mập mạp to lớn, trên lưng cũng giắt một thanh gươm dài.

Những đồ đảng trong Ngân-Điện-Hội khi xuất hiện đều mặc áo xanh, thế mà nay ba Người Mặt Bạc này lại mặc áo đỏ, trông rất khác số người trước.

Liền đó hai Người Mặt Bạc còn sống sót, bèn quay về họ thì lễ, rồi cung kính đứng lùi ra sau lưng ba người áo đỏ vừa mới đến.

Trên khoé miệng của Thích-Đỉnh-Nhạn, vẫn luôn luôn mỉm một nụ cười lạnh lùng và tàn khốc thuở nào. Người Mặt Bạc gầy bé đứng giữa, vung chiếc gậy trong tay một vòng, cười nhạt nhạt, nói:

— Thích Cung-chủ, chẳng bao lâu nữa, bản hội sẽ thất bại để công bố danh hiệu, vậy cô là chủ của một cung, tức một môn phái trong võ lâm, thì nên biết cái lẽ bất tương xâm phạm xưa nay....!

Thích-Thiết-Hoa cười nhạt, nói:

— Song, có điều là không biết ai xâm phạm ai trước?

Người Mặt Bạc áo đỏ ấy, bị câu hỏi vắn của Thích-Thiết-Hoa, phải đứng sững trong một lúc khá lâu, mới lạnh nhạt nói:

— Ý tôi muốn nói, cô chờ nhúng tay vào những việc thị phi này thì hay hơn!

— Còn các ông thì sao?

— Chúng tôi?

Người Mặt-Bạc gầy bé ấy lại nói tiếp:

— Bản hội nhất định phải lấy cho kỳ được ba mươi hai quân cờ

bằng hồng ngọc... Ha ha... Tất nhiên là chúng tôi phải buộc vị các hạ này trao ra cho chúng tôi!

Thích-Thiên-Nhạn cũng không dẫn được cơn tức giận, bèn quát rằng:

— Bá láp, ta nhất định không đưa ra bao giờ cả!

Nói đoạn, chàng liền trợn mắt nhanh như tên bắn, tiến sát Người Mặt Bạc gầy bé ấy, vận dụng chân lực trong người sẵn sàng tấn công!

Người Mặt Bạc ấy liền cười nhạt, rồi vung chiếc gậy sắt trong tay một vòng, nói:

— Các hạ thực sự không chịu trao ra hay sao?

Thích-Thiết-Hoa bỗng cất tiếng cười như cuồng dại, nói:

— Chỉ cần các ông có thực tài...!

Người Mặt Bạc ấy lại cười nhạt nói:

— Thế thì cứ thử cho biết!

Tiếng « biết » mới vừa nói dứt, thì người ấy đã vung chiếc gậy trong tay lên, nhắm đánh về phía Thích-Đỉnh-Nhạn nghe một tiếng vút!

Thế đánh của người bạc đó, tuy bề ngoài xem như không mạnh bao nhiêu, nhưng thực sự thì bên trong có một sức mạnh rất phi thường. Thích-Thiết-Hoa thấy thế, liền quát to rằng:

— Đệ đệ, mau nhảy lùi ra sau...!

Tiếp liền với tiếng quát ấy, nàng đã lao vút người tới, vung chưởng ngọc lên, công ra chớp nhoáng hai chương!

Thế đánh của nàng, thực nhanh nhẹn đến mức ai trông thấy cũng phải chặc lưỡi lắc đầu. Thích-Đỉnh-Nhạn thấy vậy, không khỏi ớn lạnh cả tâm can, vội vàng thối lui ra sau. Trong trường hợp ấy, thực chẳng có muốn tấn công kẻ địch, cũng không còn thời giờ cho chàng hành động kịp nữa!

Ngay lúc đó, chàng vừa mới thấy bóng người bay thoát đến, tức thì Thích-Thiết-Hoa và Người Mặt Bạc gầy bé kia lại nhanh nhẹn dõng ra ngay! Thích-Thiết-Hoa lui liền tiếp gần mười bước, mới gắng gượng đứng vững lại được!

Thích-Đỉnh-Nhạn hết sức hãi kinh, đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy đôi má của tỷ tỷ mình đã tái nhợt, đôi mắt cũng khểnh nhắm, tựa hồ như rất đau đớn. Nhưng, sau đó thì nàng lại mở to mắt ra như thường.

Riêng Người Mặt Bạc, thì « ủa » liên tiếp hai tiếng to, máu tươi từ miệng trào ra như xối, té ngồi luôn trên đất !

Tất cả mọi việc ấy đều xảy ra trong một cái nháy mắt, không có ai thấy rõ giữa Thích-Thiết-Hoa và Người Mặt Bạc gãy bé kia, đã choáng nhau như thế nào, mà đến nỗi cả hai đều bị thương như thế !

« Rằng ». Người Mặt Bạc đứng ở phía mặt, liền tuốt thanh trường kiếm ra, ánh thép chiếu ngời, rồi cất tiếng cười nhạt, lướt thẳng tới phía Thích-Đỉnh-Nhận, nói :

— Lão phu bất tài, nhưng muốn lĩnh giáo của các hạ vài thế võ tuyệt học !

Bỗng nhiên, lão già áo vàng ấy, liền cất tiếng cười nhạt, rồi đứng thẳng người lên. Tiếng cười nhạt của ông ta, gồm có cả cái giọng khinh lớn, nên nghe thực là chướng tai !

Người Mặt Bạc cầm thanh trường kiếm ấy, vụt dừng bước đứng lại. Đôi mắt sắc bén từ hai lỗ trống trên chiếc mặt bạc của y, bỗng chiếu thẳng vào khung mặt của lão già áo vàng, lạnh lùng quát rằng :

— Chẳng hay các hạ là cao nhân ở nơi nào ?

Người áo vàng cười nhạt đáp :

— Ngân-Điện-Hội thu nạp tất cả những cao thủ trong thiên hạ, uy danh làm khiếp sợ cả võ lâm, còn lão phu đây chẳng qua là một tiểu tốt, vậy chẳng xứng tên họ cũng không hại chi...!

— Như thế, là các hạ đến tiếp tay cho ông bạn họ Thích này chăng ?

— Nói tiếp tay thì thật chẳng dám, mà thực ra chỉ là can thiệp đến những việc bất bình, thế thôi !

Câu nói của người áo vàng vừa dứt, thì chỉ lác một cái, là đã lao người đến sát trước mặt Người Mặt Bạc đang cầm kiếm ấy rồi !

Lão già áo vàng thân bệ kia, bỗng nhiên tỏ rõ thái độ của mình, chẳng những đã làm Thích - Đỉnh - Nhận phải kinh hãi, mà đồng thời, hai Người Mặt Bạc kia cũng không khỏi hết sức lấy làm lạ.

Thích-Đỉnh-Nhận cười vui vẻ, nói :

— Lão tiên bối tiếp tay cho, tại hạ hết sức cảm kích. Nhưng, hiện nay giữa các bạn trong Ngân-Điện-Hội và tại hạ đây, đã trở thành không thể cùng chung sống dưới bóng mặt trời, vậy xin tiên bối hãy nhường cho kẻ hèn này thanh toán họ !

Nói dứt lời, chàng liền tràn nhanh tới trước mặt Người Mặt Bạc

đang cầm thanh gươm, lạnh lùng quát to, rồi vung chưởng lên đánh xéo về người ấy !

Thế chưởng đó của Thích-Đỉnh-Nhận mạnh mẽ phi thường, vì chàng đã vận dụng toàn lực trong người đánh ra. Người Mặt Bạc liền vung lưỡi trường kiếm lên, ánh sáng lập lòe, phản công trả lại.

Hai người kẻ công người đỡ nhanh nhẹ như gió cuốn. Người Mặt Bạc thấy sức tấn công của đối phương dữ dội, nên liền hét lên một tiếng to, rồi lại vung thanh trường kiếm trong tay ra, quét về phía Thích-Đỉnh-Nhận một thế kiếm thứ hai !

Thế kiếm Người Mặt Bạc thực vô cùng lợi hại, khiến Thích-Đỉnh-Nhận nhìn thấy cũng phải ớn lạnh cả tâm can, nên bất giác phải lùi ra sau ba bước.

Giữa lúc Thích-Đỉnh-Nhận vừa lùi ra sau, thì Người Mặt Bạc to béo đứng bên cạnh đấy, liền thò nhanh tay mặt ra, chụp thẳng vào áo của Thích-Đỉnh-Nhận.

Thế chụp ấy, phối hợp với thế công trước mặt của hai đối phương, khiến cho Thích-Đỉnh-Nhận không biết tránh vào đâu nữa !

Nhưng, Người Áo Vàng vụt quát to rằng :

— Các ông bạn, hãy lùi lại !

Liền đó, chỉ thấy bóng vàng lao tới, là cánh tay mặt của lão già đã vung lên đánh xéo một chưởng về phía hai người rồi !

Chưởng lực của Người Áo Vàng, đã đẩy lui Người Mặt Bạc to béo kia. Nếu không có thế đánh ấy của Người Áo Vàng, thì Thích-Đỉnh-Nhận tất đã bị thương hoặc vong mạng dưới tay đối phương rồi !

Thích-Đỉnh-Nhận hết sức giận dữ, đang định phản công trả lại, thì bỗng nghe có tiếng nói nhỏ như muỗi kêu văng vẳng bên tai rằng :

— Sao không chạy đi ? Bọn cao thủ bậc nhất trong Ngân-Điện-Hội đã sắp đến nơi rồi !

Thích-Đỉnh-Nhận sợ hãi đưa mắt nhìn vào Người Áo Vàng, không khỏi bắt rùng mình, vì những câu nói ấy là do chính miệng ông ta nói ra. Thích-Đỉnh-Nhận tuy không biết Người Áo Vàng ấy là ai, nhưng qua thái độ của ông ta, đã cho biết ông ta không phải là kẻ địch.

Thích-Đỉnh-Nhận sợ hãi lùi ra sau một bước. Người Áo Vàng thấy thế, liền quắc mắt giận dữ nhìn thẳng vào mặt Thích-Đỉnh-Nhận, như có ý nói : « Người không chạy còn đợi chết hay sao ? »

Thích-Đỉnh-Nhận lĩnh hội được ý ấy, nên không khỏi kinh hoàng,

liền vung chưởng lên đánh xéo về định một chưởng, rồi bắt thần nhún mình nhảy lên lướt thẳng về phía vung rừng núi ở phía sau !

Thích-Đỉnh-Nhận vì muốn bảo tồn mười sáu quân cờ đang giữ trong người nên không thể không nghe lời của Người Áo Vàng, tạm thời bỏ bỏ nơi đây.

Việc Thích-Đỉnh-Nhận bắt ngờ bỏ chạy như vượt ra ngoài sự dự đoán của Người Mặt Bạc kia. Bởi thế, Người Mặt Bạc to béo liền quát to rằng :

— Các bà chạy đi đâu...

Lúc thì hân lao người đuổi theo Thích-Đỉnh-Nhận, vung chưởng đánh về phía trước !

Hành động của Người Mặt Bạc to béo ấy tuy rất nhanh nhẹn, nhưng Người Áo Vàng đã kịp thời quát to rằng :

— Ông bạn xem chưởng đây !

Tiếng "đây" vừa dứt, thì luồng chưởng lực của ông ta đã cuốn tới Người Mặt Bạc to béo đang trên đà nhún người vọt lên. Người Mặt Bạc to béo đó, dường như đã biết Người Áo Vàng không phải là tay tầm thường, nên vội vàng lui người lại.

Chỉ trong khoảng thời gian chớp mắt đó, một Người Mặt Bạc khác vừa quát to, vừa vung lưỡi trường kiếm chiếu ngời ánh thép, tấn công thẳng về phía Người Áo Vàng.

Thế kiếm ấy, trước tiên thành một vòng kiếm hoa chơi rục, rồi mới biến thành ba lần kiếm, vừa quét, vừa chém, vừa điểm thẳng vào ba nơi hiểm yếu trên người lão già Áo Vàng. Đây quả là một kiếm pháp vừa kỳ diệu, vừa ác liệt. Người Áo Vàng trông thấy thế, không khỏi ớn lạnh cả xương sống và nhất thời ông đã bị vây hãm giữa bức màn kiếm quang ấy rồi !

Thừa dịp đó, Người Mặt Bạc to béo, đã lao mình đuổi gấp theo Thích-Đỉnh-Nhận !

Sự diễn biến của trận đánh, khiến ai nhìn thấy cũng không khỏi lo sợ. Người Áo Vàng dù có tài thông thiên hay dù có ba đầu sáu tay đi nữa, cũng không làm sao đuổi theo để chặn lấy Người Mặt Bạc to béo kia được !

Thốt nhiên, Thích-Thiết-Hoa vốn đang ngồi yên một chỗ để vận dụng nội công chữa trị vết nội thương bỗng mờ bưng mắt và trông thấy rõ mọi tình hình nguy khốn đó. Bởi thế nàng thán kêu lên rằng : " Nguy

mất ". Liền đó nàng liền đứng phắt dậy rồi không kể chi đến vết nội thương chưa lành hẳn, vọt người bay lên chặn đường của gã Mặt Bạc to béo ấy lại, rồi vung chưởng đánh thẳng vào người hắn.

Người Mặt Bạc ấy, bất ngờ bị Thích-Thiết-Hoa ngăn chặn lại, nên giận dữ gầm lên một tiếng to đồng thời đi theo tiếng gầm đó một luồng kiếm quang lóe lên tức thì thanh trường kiếm đã siết chặt trong tay y và nhanh nhẹn công thẳng về phía Thích-thiết-Hoa !

Tất cả những việc ấy đều xảy ra trong một cái chớp mắt !

Thích-đỉnh-Nhận khi đã lướt vào trong gian chơi tranh nhìn không thấy cô gái áo xanh đâu nữa thì không khỏi giật nảy mình. Chẳng cũng có một ý nghĩ như Thích-Thiết-Hoa là chẳng biết cô gái áo xanh nọ cướp Bạch-Dung đi với mục đích gì ?

Thích-Đỉnh-Nhận biết tình trạng trước mắt hết sức nguy khốn nên không kịp nghĩ ngợi nhiều liền vọt thẳng ra cửa sau nhằm một cánh rừng chạy bay vào đấy !

Nhưng trong khi Thích-đỉnh-Nhận vừa mới vọt người lên thì bất ngờ đã nghe một tiếng quát lạnh lùng rằng :

— Ông bạn đứng lại đã !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế không khỏi giật bắn người. Chẳng lẽ dừng chân đứng lại quay mặt nhìn về hướng có tiếng nói thì không khỏi bắt rùng mình, đồng thời bất giác thối lui ra sau hai bước !

Vì rõ ràng là cô gái áo xanh thần bí kia, mắt hiện đầy sát khí đang đứng như một bóng ma ở phía sau lưng chàng không biết từ lúc nào !

HỒI THƯ MƯỜI BẢY

GIỌT LỆ ĐOẠN TRƯỜNG

Việc xuất hiện đột ngột của cô gái áo xanh tức " Khôi-Tâm-Nhân ", này khiến Thích-Đỉnh-Nhận biết rằng tình hình càng nguy ngập hơn. Chàng đã biết vô công cô gái ấy cao cường đến mức không ai ngờ đến được. Vậy nếu đôi bên xung đột với nhau thì chắc chắn mười sáu quân cờ phía xanh bằng hồng ngọc này sẽ lọt vào tay đối phương mất !

Khôi-Tâm-Nhân cười lạnh lùng, nói :

— Ông bạn họ Thích, có lý nào ông định nuốt lời hứa hay sao ?
Thích-Đinh-Nhận rung mình, trên khoé miệng của chàng bỗng lại hiện lên một nụ cười lạnh lùng man rợ, nói :

— Cô đã cứu sống cô ấy rồi ?

— Đúng như vậy !

— Hiện giờ cô ấy ở đâu ?

— Ở tại cánh rừng trúc kia !

Thích-Đinh-Nhận nghe thế thăm nói rằng : « Té ra người mang Bạch-Dung đến rừng trúc để chữa trị vết thương cho nàng, thảo nào ta không cho rằng người đã cướp nàng mang đi rồi... !

Khôi-Tâm-Nhân lạnh nhạt hỏi rằng :

— Anh không tin hay sao ?

— Tôi cần phải đến gặp cô ấy xem sao trước đã ?

— Được, anh cứ đi đi !

Nói đoạn, nàng liền quay người đi thẳng về phía cánh rừng trúc. Nhưng nàng mới đi được mấy bước, thì bỗng dừng chân đứng lại, xoay qua đôi tròng mắt một lượt, rồi cất tiếng cười lạnh lùng, nghé hết sức ghê rợn.

Thích-Đinh-Nhận không khỏi ớn lạnh cả tâm can, buột miệng nói :

— Cô cười chi thế ?

Khôi-Tâm-Nhân không trả lời, nhưng tiếng cười lên im bặt, rồi lại rảo bước đi thẳng vào cánh rừng trúc.

Nơi ấy, bên cạnh một tảng đá to, quả nhiên Bạch-Dung đang ngồi dựa người nghỉ ngơi, sắc mặt khá tươi tỉnh. Nhớ đến việc Bạch-Dung đã xả thân cứu mình, nên Thích-Đinh-Nhận không khỏi cảm động, kêu lên rằng :

— Bạch muội !

Bạch-Dung nghe tiếng kêu, đôi mắt liền mở to. Nàng nhìn đắm đắm vào mặt Thích-Đinh-Nhận một lúc khá lâu, mới nói :

— Thôi ca ca...

— Anh tên là Thích-Đinh-Nhận !

— Ừa ? Thích ca, em cảm ơn anh...

Câu nói chưa dứt, thì hai dòng lệ đã tuôn rơi, ràn rụa đôi má...

Thích-Đinh-Nhận nói :

— Bạch muội muội, anh đã hại em !

Bạch-Dung khẽ lắc đầu, cất tiếng than buồn bã, rồi nói :

— Chỉ cần anh hiểu được lòng em là đủ rồi !

Những lời nói chân thành tự đáy lòng, đã khiến người nghe xót đau như can tràng bị đứt từng đoạn. Thích-Đinh-Nhận không dẫn được sự cảm động, nên bèn lao người thẳng về phía Bạch-Dung, nói :

— Bạch muội muội, trước đây anh đã đối xử tệ với em !

Vì quá xúc động, nên Thích-Đinh-Nhận quên hẳn Bạch-Dung là người đang bị thương, nếu bị chàng chụp mạnh, thì miệng vết thương sẽ lại tét ra, dù không chết ngay cũng rất khó chữa lành.

Bởi thế, cô gái áo xanh liền quát rằng :

— Bộ anh định giết chết cô ấy sao ?

Tức thì, nàng nhanh nhẹn vung chưởng ngọc lên, chụp lấy Thích-Đinh-Nhận kéo trở lại. Đồng thời, một bàn tay khác, cũng vung lên lẹ làng, bắt thần tát cho Thích-Đinh-Nhận hai cái tát tay đích đáng. Hai cái tát tay ấy đã làm cho đôi má của Thích-Đinh-Nhận đỏ bừng. Chàng giận dữ quát to rằng :

— Cô khiến chết mà !

Nói vừa dứt lời, thì chàng vung tay thoi thẳng vào ngực cô gái áo xanh !

Cô gái áo xanh thấy thế, liền xoay tròn chưởng ngọc của nàng, chụp lấy cổ tay của Thích-Đinh-Nhận qua một thế võ hết sức huyền diệu. Thích-Đinh-Nhận cảm thấy nơi cổ tay của mình bị tê buốt, đồng thời, bị đối phương siết cứng, không làm sao tránh được nữa !

Thích-Đinh-Nhận giận dữ, gầm lên rằng :

— Tôi đòi mạng với cô đây !

Liền đó, chàng bèn vung tay trái lên thoi thẳng vào người cô gái áo xanh một lần nữa !

Nhưng, cánh tay của chàng mới vung lên được một nửa, thì cổ tay mặt bỗng cảm thấy đau buốt, rồi bao nhiêu sức mạnh trong người đều mất cả. Bởi thế, cánh tay trái tự nhiên buông xuôi trở xuống !

Cô gái áo xanh tức Khôi-Tâm-Nhân, liền cười lạnh lùng, nói :

— Tôi đã nói rồi, võ công của anh còn kém sút hơn tôi nhiều lắm kia mà !

Con mắt độc nhưt của Thích-Đinh-Nhận cơ hồ như sắp nảy lửa. Chàng uất ức vì không thể nuốt chửng cô gái áo xanh này cho hả cơn bực tức.

Cô gái áo xanh vẫn cười lạnh lùng, nói :

— Ông bạn họ Thích...

— Con người không biết sĩ diện ! Ai làm bạn với cô bao giờ ?

Cô gái áo xanh bị Thích-Đình-Nhận mắng đến đôi má đều bừng đỏ lạnh lùng nói :

— Cũng được ! Đây Thích-Đình-Nhận, thực ta không thể ngờ rằng anh là một con người xấu xa hung ác như vậy !

— Cái chi ? Tôi là người xấu xa hung ác ?

— Người định giết chết cô nương họ Bạch này, để khỏi trao mười sáu quân cờ hồng ngọc ấy cho ta, phải không !

Thích-Đình-Nhận nghe qua câu nói đó, thì tức giận đến muốn nổ tung lồng ngực, quát to rằng :

— Cô..... nói sao ?

— Nói sao ? Vừa rồi anh định nhảy chụp vào người của Bạch cô nương, không phải là cô ý định giết chết cô ấy, để khỏi phải đưa những quân cờ hồng ngọc ấy cho tôi sao ?

— Cô..... nói bá láp !

— Vậy có lẽ nào anh....?

— Tôi đã yêu cô ấy !

— Thực chứ ? Thích-Đình-Nhận, anh mà cũng biết yêu nữa sao ?

Thích-Đình-Nhận giận dữ đến nghiến răng nghe trời trạo, căm tức vì không thể đánh một chưởng cho cô gái áo xanh ấy chết đi !

Bạch-Dung cất tiếng than buồn bã, rồi nói :

— Tôi tin rằng anh ấy yêu tôi thật !

Trong khi cô gái áo xanh định cất tiếng đáp lời, thì Thích-Đình-Nhận bất thần giật mạnh cánh tay mặt, định giã cho thoát khỏi bàn tay của cô gái áo xanh.

Hành động ấy của Thích-Đình-Nhận quá bất ngờ, nên đã kéo cô gái áo xanh ngã vào lòng chàng, vì nàng không gượng lại được !

Trong khi Thích-Đình-Nhận vừa kinh hoàng, thì cô gái áo xanh đã nằm gọn trong lòng chàng rồi !

Bởi thế, nàng không khỏi buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi, nhưng nàng không còn đủ sức đề vùng người trở ra. Vì, lúc ấy đầu ngón chân của Thích-Đình-Nhận, đã đạp lên một huyết đạo hiểm yếu trên bàn chân của nàng rồi !

Việc ấy hoàn toàn bất ngờ, nên chính Thích-Đình-Nhận cũng

không hay biết là bàn chân mình đang đạp trúng một huyết đạo trên bàn chân của nàng ! Cô gái áo xanh quát to rằng :

— Buông tay ra !

Thích-Đình-Nhận vốn không hề vòng tay ôm nàng, nhưng nghe qua tiếng quát như nhắc nhở ấy, chàng bỗng đưa tay lên ôm siết chặt nàng lại, quát to :

— Tôi sẽ giết chết cô !

Thế rồi, đôi tay của chàng siết thật mạnh, cơ hồ như muốn siết đứt ngang eo lưng của cô gái áo xanh. Đồng thời, bản tính man rợ của chàng lại sống dậy, nên bất thần cúi xuống hôn xối xả lên đôi môi xinh đẹp của cô gái áo xanh ấy !

Cô gái áo xanh muốn là to lên, nhưng đã chậm rồi. Nàng hất rùng mình, rồi nhả ra nghiến đôi mắt lại.

Mọi việc diễn biến thực vượt ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Có ai ngờ được chỉ vì Thích-Đình-Nhận đạp trúng một huyết đạo trên bàn chân của cô gái áo xanh, nên tánh hung dữ như lang sói của chàng lại được một dịp thỏa thích !

Nhưng, bỗng nhiên chàng đưa tay xò mạnh cô gái áo xanh ra, rồi vung tay trái lên tát thẳng vào má của cô gái áo xanh hai cái tát thật mạnh, miệng quát rằng :

— Cút đi mau !

Cô gái áo xanh tức giận đến tái cả mặt, liền quát to rằng :

— Người muốn chết mà... !

Tức thì, ngọc chưởng của nàng vung lên, nhằm đánh ngay vào ngực của Thích-Đình-Nhận !

Vì tốc độ của nàng quá nhanh nhẹn và bất ngờ, nên Thích-Đình-Nhận không còn làm cách nào tránh được nữa. Bạch-Dung thấy thế, không kịp buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi !

Thế là, sau một tiếng "phình", Thích-Đình-Nhận miệng trào máu tươi, và cả người bị hất bắn ra sau hơn một trượng !

Ngay lúc ấy, bỗng có một bóng người nhanh như một làn điện xẹt, lao thẳng về phía Thích-Đình-Nhận, thò tay chụp tới !

Cô gái áo xanh thấy vậy, bèn kêu thảm lên rằng : "Hồng mất !". Liền đó, nàng bèn tràn tới nhanh như một luồng gió hốt, vung chưởng đánh thẳng vào bóng đen đó !

Hành động của cô gái áo xanh thực nhanh nhẹn đúng mức, ai nhìn

đến cũng phải khiếp sợ. Vì thế, bóng người kia đã bị chưởng lực của nàng kịp thời đẩy lui ra sau ba bước!

Tiếp đó, sau một tiếng « phịch », cát bụi tung bay mịt mù, nguyên người Thích-Đỉnh-Nhận liền té lăn quay ra đất!

Cô gái áo xanh đưa mắt nhìn lên, thì đã thấy có một Người Mặt Bạc đứng sừng sững tại đó. Người Mặt Bạc ấy dường như không ngờ cô gái áo xanh đã đối phó quá nhanh nhẹn như thế, nên liền cắt tiếng cười nham hiểm nói:

— Thân pháp của cô nương quả mau lẹ tuyệt vời...!

Tiếng « vời » vừa thốt ra khỏi miệng y, thì y lại bất thần thò tay chụp thẳng vào người của Thích-Đỉnh-Nhận một lần nữa!

Cô gái áo xanh lạnh lùng quát rằng:

— Người tìm cái chết mà!

Tiếng nói vừa dứt, là nàng đã vung chưởng ngọc lên, đánh chớp nhoáng ra hai chưởng!

Mọi việc ấy xảy ra trong cái nháy mắt. Trong khi cô gái áo xanh đẩy lui được Người Mặt Bạc, thì Thích-Đỉnh-Nhận cũng từ từ ngồi lên. Nhưng bỗng nhiên, nghe cô gái áo xanh quát to rằng:

— Hãy nằm yên xuống!

Tiếp đó là một tiếng gào thảm thiết. Vì Người Mặt Bạc kia đã bị cô gái áo xanh đánh trào máu miệng và ngã ra chết rồi!

Đôi má của cô gái áo xanh trở thành tái nhợt, dường như cũng đã bị thương nhẹ.

Bởi thế, cô ta liền thò vào áo lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng. Ngay lúc ấy, Thích-Đỉnh-Nhận cũng đã từ từ đứng lên, quắc mắt lờm lờm cô gái áo xanh một lượt, rồi sảo bước bỏ đi thẳng!

Cô gái áo xanh thấy vậy, liền chặn đường cười lạnh lùng, nói:

— Các hạ đang bị trọng thương kia...!

— Với vết thương này, Thích-Đỉnh-Nhận ta còn có thể tự chống đỡ được!

Cô gái áo xanh nghe thế, thăm mắng rằng: « Oan gia... ta... nhưng thôi! »

Liền đó, nàng lại thò vào áo lấy ra một viên thuốc nữa đưa cho Thích-Đỉnh-Nhận nói:

— Xin anh hãy uống viên thuốc này vào!

— Lòng tốt ấy tôi xin ghi nhớ. Nhưng, như tôi đã nói, một vết

thương như thế không làm chi được họ Thích tôi đâu!

— Anh thực không chịu uống à?

— Chớ nói dài dòng nữa!

Cô gái áo xanh cười gượng, nói:

— Cũng được!

Tiếng nói của cô gái áo xanh vừa dứt, thì thốt nhiên, một tiếng quát to lại xé không gian truyền đến. Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi biến sắc mặt!

Vì, ngay lúc ấy có một bóng người mặc áo xanh, đang lao thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận nhanh như một làn tên xẹt!

Cô gái áo xanh khẽ quát rằng:

— Các hạ mau chạy đi, để đây cho tôi lo được rồi!

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, không khỏi giật mình. Ngay lúc ấy, cô gái áo xanh đã tràn thẳng tới chặn lấy bóng người kia lại. Trước tình trạng đó, Thích-Đỉnh-Nhận không còn đủ thì giờ suy nghĩ nhiều, vội lao người chạy bay về phía trước. Dù Thích-Đỉnh-Nhận đang bị nội thương, nhưng chàng cũng vẫn phi thân nhanh với một tốc độ phi thường.

Bỗng lúc ấy, lại có một tiếng quát to xé không gian truyền đến rằng:

— Đứng lại!

Tiếng nói vừa dứt, thì một bóng xanh, lại bay vút về phía Thích-Đỉnh-Nhận vung chưởng lên nhắm vào lưng chàng quát toí nghe một tiếng vút!

Thích-Đỉnh-Nhận giật mình, buột miệng kêu lên một tiếng « Ồ! », rồi dừng chân đứng lại. Vì lúc ấy trước mặt chàng không còn đường để chạy nữa. Trước mặt đã là cái hố sâu!

Chàng liền xoay người lại, thấy trước mặt mình đã có ba Người Mặt Bạc mặc áo xanh, đứng sừng sững ở đấy. Chàng biến sắc mặt, quát rằng:

— Các người thực không chịu buông tha Thích-Đỉnh-Nhận ta sao? Một Người Mặt Bạc đứng phía trái cười lạnh lùng, nói:

— Chỉ cần các hạ đưa ra mười sáu quân cờ phía xanh kia, là êm xuôi tất cả!

— Ta không đưa ra thì thế nào?

— Ha ha ha! E rằng... Người sẽ chắc chắn phải chịu chết đó!

Thích-Định-Nhận cười tự nhiên, đáp :

— Vậy hãy thử cho biết !

— Thế là người nhất định không đưa ra phải chăng ?

— Đúng thế...!

Câu nói của Thích-Định-Nhận chưa dứt, thì từ xa lại có một tiếng quát to vọng lại. Liền đó, Người Mặt Bạc áo xanh kia, liền vội vàng tràn ngay tới trước mặt Thích-Định-Nhận, vung chưởng lên đánh thẳng vào chàng nghe một tiếng vút !

Chưởng lực của người áo xanh ấy đánh ra, cuốn tới ồ ạt như muốn đợt sóng thét gào. Thích-Định-Nhận lúc đó đang bị trọng thương, thì làm thế nào đỡ nổi chưởng lực nghìn cân của đối phương được ?

Bởi thế, chàng lách mình nhảy tránh...

Giữa lúc chàng mới nhún người chưa kịp nhảy, thì một Người Mặt Bạc đứng ngay giữa đã thét lên một tiếng to, rồi nhanh nhẹn thò cánh tay mặt ra, chụp thẳng vào áo của Thích-Định-Nhận !

Ba tên Mặt Bạc áo xanh, đều là cao thủ bậc nhì trong Ngân-Điện Hội, thế mà võ công của họ đã cao cường đến mức khiếp người !

Vì Thích-Định-Nhận chưa kịp nhảy tránh, mà thế võ chụp tới của đối phương đã đến nơi, nên chàng bất buộc phải liều mạng, vung chưởng đánh mạnh ra đồng thời nhảy lui về phía sau thật nhanh chóng.

Sau thế đánh ấy bỗng chàng cảm thấy cổ vị mẩn mẩn trong cổ rồi "ạ" lên một tiếng, nhả ra một búng máu tươi. Hơn nữa vì trong cơn bối rối nên chàng quên hẳn cách sau lưng mình ba bước là một cái hố sâu muôn trượng. Bởi thế sau khi ạ ra một búng máu tươi thì chàng đã bị hụt chân rơi luôn xuống cái hố sâu ấy rồi !

Ba gã Mặt Bạc áo xanh trông thấy thế không khỏi kinh hoàng, buột miệng kêu lên thành tiếng !

Riêng Thích-Định-Nhận sau khi rơi xuống hố thì đầu óc của chàng đã hoang mang không còn biết chi nữa. Chàng chỉ còn cảm thấy thân mình đang rơi vun vút mà thôi.....

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu sau chàng mới từ từ tỉnh lại và mở trừng mắt ra nhìn thì thấy nơi chàng đang nằm dường như là một cái sơn động.

Chàng thầm hỏi : Có lý đâu ra chưa chết hay sao ?

Vừa nghĩ thế chàng liền đưa tay véo đùi mình thì cảm thấy đau đớn nên biết mình chưa chết, thực.

Bởi vậy chàng liền vận dụng nội lực xem sao thì thấy các huyết đạo cũng như kinh mạch trong người đều thông suốt tất cả. Chàng cảm thấy hết sức lấy làm lạ bần khoản tự hỏi không biết ai đã cứu mạng cho mình ?

Chàng từ chiếc sạp đá đang nằm chỗi tay ngồi dậy sờ vào áo thì thấy mười sáu quân cờ vẫn còn nằm trong lòng thấy đỡ lo nhiều !

HỒI THƯ MƯỜI TÁM

PHONG-TRẦN CUỒNG-KHÁCH

Trong khi Thích-Định-Nhận định bước xuống chiếc sạp đá thì bỗng nghe một giọng nói già nua hỏi rằng :

— Thăng bé kia thương thế của người đã hoàn toàn lành hẳn chưa ?

Thích-Định-Nhận nghe thế không khỏi giật nảy mình. Chàng ngó theo hướng tiếng nói phát ra thì thấy từ trong phía sâu của cái sơn động, có một lão già già dẹt tóc tai rồi bù ngồi xếp bằng tại đó.

Chứng ấy Thích-Định-Nhận như đã hiểu ra mọi lẽ vội vàng quỳ xuống nói :

— Vãn bối xin cảm tạ ơn cứu mạng của lão tiền bối !

Quái nhân ấy liền cất tiếng cười dài, nói :

— Không phải lạy lục làm chi cho mệt, hãy đứng lên đi nào ! Này, thăng bé kia, người tên gọi là chi thế ?

Thích-Định-Nhận trông thấy đối phương có hình dáng thực đáng khiếp sợ, nhưng giọng nói lại rất dịu ngọt, nên liền đáp rằng :

— Tôi họ Thôi... Ừa, mà không, tôi gọi là Thích-Định-Nhận !

Quái nhân ấy có vẻ hơi sững sốt, nói :

— Người gọi là Thích-Định-Nhận à ?

— Đúng như vậy !

— Thế người là con của Thích-Xuyên-Dương chăng ?

Thích-Định-Nhận không khỏi giật mình, buột miệng nói :

— Tại sao ông lại biết ?

Quái nhân ấy cười nhạt đáp :

— Đây là ta cũng chỉ đoán vậy thôi !

Nghe thế Thích-Định-Nhận lấy làm ngái, chàng tự hỏi, không biết quái nhân này là ai ? Tại sao ông ta lại biết mình là con của Thích-Xuyên-Dương ?

Bởi thế, đôi mắt chàng chiếu rọi ánh sáng kinh ngạc, nói :

— Văn bối có thể thỉnh giáo cho biết danh hiệu của lão tiền bối không ?

Quái nhân ấy cười ha hả một lúc, rồi nói :

— Ta ?... Ta gọi là gì, chính ta đây cũng không còn nhớ nữa...!

Thích-Định-Nhận ngạc nhiên nói :

— Quên rồi ?

— Đúng như vậy, ta đã quên mất rồi, ta đã quên mất tất cả rồi ! Ồ, này thằng bé kia, tại sao vừa rồi người lại nói người họ Thôi ?

— Vì tôi lại còn một cái tên là Thôi-Thiên-Hàn...!

— Cái chi ?

Quái nhân ấy buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng, rồi đứng phắt dậy, đôi mắt sáng ngời, bắt thần bước thẳng về phía Thích-Định-Nhận, hỏi :

— Người gọi là Thôi-Thiên-Hàn ?

— Thưa, đúng như vậy !

— Người nói bá láp !

Thích-Định-Nhận cười tự nhiên đáp :

— Thực đấy !

— Người... Có biết Thôi-Thiên-Hàn là ai không ?

Thích-Định-Nhận nói :

— Nguyên nhân tôi có cái tên Thôi-Thiên-Hàn là như thế này : Lão tiền bối chắc có biết Phong-Trần Cuồng-Khách Thôi-Thiên-Hàn ấy chứ ?

— Đúng vậy ! Rồi sao nữa ?

— Nghĩa mẫu của tôi có một người con gái, tên gọi là Lê-Thái-Hoa. Ông biết sự việc đã xảy ra như thế nào không ?

Đôi mắt của người quái nhân ấy bóng sáng rực, nói :

— Sao nữa ?

— Cái lão bất lương !...

— Ha, người... mắng ai thế ?

— Tôi mắng Thôi-Thiên-Hàn !

— Thôi-Thiên-Hàn ?... Sao thế, vậy người tự mắng người ?

— Không... !

— Tôi muốn mắng Phong-Trần Cuồng-Khách Thôi-Thiên-Hàn kia, vì ông ta là một gã bất lương... !

Thích-Định-Nhận nói đến đây, thì cố tình dừng câu nói lại, đưa mắt liếc về phía quái nhân ấy, rồi mới nói tiếp :

— Vì ông ta đã đưa người yêu của ông ta cho Thông-Thiên Ma-Tôn làm tình nhân. Hừ, ông ta dùng mưu ấy cũng thực là sâu sắc, nhưng ông có biết kết quả thế nào không ? Nghe đâu, sau đó vì cơ mưu bại lộ, Lê-Thái-Hoa bị Thông-Thiên Ma-Tôn giết chết một cách oan uổng ! Vậy, ông thử nghĩ Thôi-Thiên-Hàn có phải là bất lương không ?

Lúc đó, râu tóc của quái nhân nọ điều độ đứng cả lên, nói :

— Đúng thế, hẳn là một gã bất lương !

Thích-Định-Nhận cười lạnh lùng nói :

— Vì ông đã hại chết người yêu của ông ta, nên nghĩa mẫu của tôi tức giận, tìm ông ta để trả thù, nhưng con người bất lương ấy lách mặt, không để cho nghĩa mẫu tôi gặp. Do đó, sau khi nghĩa mẫu tôi cứu được tôi, liền đặt tên tôi là Thôi-Thiên-Hàn, cố ý là để nhớ mãi mối thù đối với con người bất lương ấy đã hại chết con của bà !

— Thế nghĩa mẫu của người hiện giờ ở đâu ?

— Đã chết rồi !

— Tại sao chết thế ?

— Bà bị người ta đầu độc giết chết. Người đầu độc bà là Vô-Hình Độc-Quân !

Nói đến đây, chàng ngưng lại trong giây lát, rồi lại tiếp :

— Thưa lão tiền bối, theo ý ông, thì gã bất lương Thôi-Thiên-Hàn ấy có đáng giết không ?

— Đáng giết lắm !

— Tôi gọi hẳn là gã bất lương, có quá đáng chăng ?

— Không quá đáng tí nào cả !

— Vậy tôi kêu hẳn là gã bất lương phải lắm chứ ?

— Phải lắm !

Thích-Định-Nhận bỗng cười ha hả, nói :

— Thưa lão tiền bối, tôi có một vật này muốn trao cho ông !

— Vật chi thế ?

Thích-Định-Nhận thò vào áo lấy phong thư của chàng thiếu niên

thô lỗ đã trao trước đây, đưa ra và lạnh lùng nói :

— Đây con người bắt lương, đây là phong thư gởi cho ông. ông hãy lấy đi !

Quái nhân ấy biến hẳn sắc mặt, đưa mắt nhìn thấy trên phong bì rõ ràng là gởi cho Thôi-Thiên-Hàn. Lăn ta nhận lấy phong thư rồi lật qua lật lại xem xét cho thật kỹ. Trong khi đó, Thích-Đỉnh-Nhận đã cất bước bỏ đi ra ngoài cửa động !

Quái nhân ấy vụt quát to rằng :

— Đứng lại !

Thôi-Thiên-Hàn dừng chân quay người lại hỏi rằng :

— Ông còn có việc nói nữa ?

— Người có biết ta là ai không ?

— Nếu không biết ông là ai, thì tại sao tôi lại trao phong thư ấy cho ông ?

Quái nhân ấy liền cất tiếng cười to, nói :

— Thắng bé ngông kia, ta phục ngươi, gan ngươi cũng to lắm đấy ! Đã biết ta là ai rồi, thế còn dám mắng ta là gã bắt lương ?

— Tôi mắng ông thì sao chứ ?

— Tốt lắm...

— Vì đây hoàn toàn hợp lý, chính ông vừa rồi cũng đã nói đáng mắng kia mà !

Phong - Trần Cuồng - Khách Thôi-Thiên-Hàn cất giọng lạnh lùng hỏi rằng :

— Tại sao người biết ta là Thôi-Thiên-Hàn ?

— Đó có chi là lạ ? Vì khi tôi vừa mắng bắt lương, thì chẳng phải ông đã nói : « Người mắng ai thế ? » đấy sao ? Nhờ thế mà tôi biết ngay ông là Phong-Trần Cuồng-Khách rồi !

Phong-Trần-Cuồng-Khách buồn rầu cất tiếng than dài, nói :

— Đáng lắm ta đã hại chết một người con gái đã yêu ta nhưng, bao nhiêu người khác nào có thể hiểu được ta. Ôi ! Sau này ta làm-sao dám gặp mặt Lê-Thái-Hoa ở chốn cứu tuyền ?

Nói dứt lời, giọng lệ nóng tuôn rơi là chả. Thích-Đỉnh-Nhận lạnh lùng nói :

— Nếu biết như thế, thì tại sao thuở ấy ông lại... ? Phong-Trần Cuồng-Khách, ông quả là một con người ngông cuồng thật...!

— Không, ta là một hung thủ giết người đấy !

— Ông có hối hận không ?

— Phải, suốt hai mươi năm qua, ta sống mãi ở đây và lúc nào cũng hối, tiếc về việc ấy. Ta không thể quên được nàng, nhất là không thể quên được tình yêu của nàng đối với ta !

— Nhưng giờ thì đã muộn rồi !

— Phải, đã muộn rồi, ta đã hại nàng chết rồi...

Ông nói chưa hết lời, thì bỗng òa lên khóc một cách đau đớn, trông rất cảm động. Thích-Đỉnh-Nhận thấy thế cũng nủi lòng suýt nữa rơi lệ.

Qua cử chỉ ấy, đủ thấy sự đau đớn trong lòng của ông ta hết sức chân thành sâu xa. Cử chỉ ấy không thể giả tạo được.

Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng than, rồi nói :

— Thưa lão tiên bối, ông chờ nên quá đau xót làm gì, dù sao cô ấy cũng đã chết rồi. Trước kia khi cô ấy còn sống, ông không đối xử tốt với cô ấy, thì giờ đây dù có khóc bao nhiêu cũng vô dụng thôi !

Phong-Trần Cuồng-Khách cố đè nén tiếng khóc, nên nhất thời sắc mặt của ông tái nhợt trông thực đáng sợ. Lốp da mặt nhăn nhéo của ông đang co rút như hết sự đau đớn.

Ông đưa mắt nhìn Thích-Đỉnh-Nhận một lúc, bèn nói :

— Thôi, người đi đi !

Nhưng Thích-Đỉnh-Nhận vẫn đứng yên một chỗ. Phong-Trần Cuồng-Khách lại nói :

— Hãy để ta ở yên đây, để ta mãi mãi hối tiếc việc làm của ta đối với nàng ! Người hãy đi đi, không cần cảm tạ ơn cứu mạng của ta đối với người làm gì !

Thích-Đỉnh-Nhận vẫn đứng y nguyên một chỗ. Phong-Trần Cuồng-Khách ngạc nhiên nói :

— Người không đi sao ?

— Tôi chưa muốn đi ngay bây giờ !

Phong-Trần Cuồng-Khách cất tiếng khẽ than, rồi đưa mắt liếc qua phong thư hỏi :

— Người đã có gặp Võ-Lâm Chi-Thần ?

— Tôi chưa có gặp !

— Như vậy, phong thư này người đã lấy được từ đâu thế ?

— Ông ấy bảo đồ đệ của ông...

Sau đó, chàng bèn đem mọi việc kể lại một lượt cho Phong-Trần

Cường-Khách nghe.

Phong-Trần Cường-Khách xé phong thư ra xem một lúc, bỗng cau mày lại hỏi Thích-Đỉnh-Nhận rằng :

— Viết chi thế ?

— Không có viết chi cả sao ?

Nhưng, qua thái độ của ông ta sau khi đọc xong bức thư, thì có thể đoán biết rằng, trong bức thư ấy chắc là đề cập đến những chuyện có dính lứu tới giới giang hồ.

Thích-Đỉnh-Nhận nghĩ thế, thì liền nhớ ngay đến những quân cờ bằng hồng ngọc, nên đưa mắt nhìn qua Phong-Trần Cường-Khách, nói :

— Thưa lão tiền bối, tôi muốn hỏi ông một việc !

— Việc chi thế ?

— Nghe nói ông có giữ mười sáu quân cờ phía đô bằng hồng ngọc phải không ?

Sắc mặt của Phong-Trần Cường-Khách khẽ biến đổi, nói :

— Đúng như vậy, có chi không ?

— Hiện giờ ông còn giữ trong người chứ ?

— Không, đã bị thất lạc rồi !

— Thất lạc tất cả sao ?

— Đúng như vậy.

Thích-Đỉnh-Nhận cau mày, nói :

— Mười sáu quân cờ ấy, có phải là Vô-Lâm Chi-Thần đã trao cho ông không ?

— Không sai tí nào cả !

— Bộ cờ bằng hồng ngọc ấy, có điều chi bí mật chăng ?

— Ta không thể nói được !

— Tại sao thế ?

Phong-Trần Cường-Khách cười ha hả nói :

— Vậy ta và người đánh cuộc với nhau, người có bằng lòng không ?

— Ông muốn cuộc cái chi ?

— Nếu người thua thì phải làm giúp ta một việc, trái lại, nếu ta thua, thì ta sẽ nói rõ tất cả những bí mật chung quanh những quân cờ bằng hồng ngọc ấy cho người nghe !

— Được, vậy đánh cuộc như thế nào ông hãy nói rõ đi !

Phong-Trần Cường-Khách nói :

— Ta ra đề thì không công bình, vậy người hãy ra đề đi !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Nếu tôi ra đề, mà ông thua thì không hối hận chứ ?

— Không khi nào lại như thế !

— Vậy đề mục của tôi ra, có hạn chế trong phạm vi nào không ?

— Không, người biết chi thì cứ ra đề này. Nhưng nếu là một sự việc cần phải nhớ, thì thời gian không thể vượt ra ngoài hai mươi năm về trước !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Tốt lắm, vậy thì tôi tuân theo ý của ông. Nhưng tôi tuyệt đối không muốn gả hơn ông đâu.

Phong-Trần Cường-Khách cười ha hả nói :

— Như vậy, theo ý người thì phải làm như thế nào ?

— Theo ý tôi, thì hiện giờ trong người tôi có mười sáu quân cờ phía xanh bằng hồng ngọc, tôi và ông sẽ chia đều nhau, mỗi người giữ tám quân, rồi tùy ý mỗi bên nắm kín một số quân bao nhiêu cũng được. Sau đó, đôi bên sẽ đoán con số cộng chung những quân cờ mà chúng ta nắm trong tay. Nếu ai nói đúng, hoặc nói gần đúng với con số cộng chung ấy, thì sẽ thắng cuộc.

— Tốt lắm, tốt lắm !

Thích-Đỉnh-Nhận thò vào áo lấy ra mười sáu quân cờ, chia cho Phong-Trần Cường-Khách tám quân, còn chàng giữ lại tám quân. Sau đó chàng nắm kín ba quân cờ vào bàn tay mặt, rồi đưa ra nói :

— Xong rồi !

— Ta cũng xong rồi !

— Vậy xin lão tiền bối đoán trước đi ?

Phong-Trần Cường-Khách nói :

— Ta đoán tất cả là bốn quân !

— Tôi đoán năm quân !

— Vậy hãy mở ra xem nào !

Phong-Trần Cường-Khách vừa nói dứt lời, thì Thích-Đỉnh-Nhận cảm thấy trong lòng hết sức hồi hộp. Hai người cùng một lúc xòe bàn tay mặt ra.

Khi vừa nhìn kỹ, thì Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi biến hẳn sắc mặt trán ướt đầm mồ hôi vì trong tay Phong-Trần Cường-Khách chỉ nắm có một quân duy nhất. Như vậy, cộng tất cả là bốn quân !

Phong-Trần Cường-Khách cười ha hả nói :

— Lão bà này sử dụng chất độc khét tiếng trong thiên hạ ! Vậy, bà ta tới nhà người để làm gì ?

— Bà ấy là người giỏi sử dụng chất độc ?

— Đúng thế !

— Có thể thân mẫu tôi đã bị bà ta thuốc chết hay không ?

Câu hỏi của Thôi-Thiên-Hàn chưa hết, thì bỗng nghe một tiếng nạt to, tức thì người thiếu phụ mặc áo đỏ đứng bên cạnh Thích-Thiết-Hoa, đã lao người nhanh như chớp về phía Thiết-Quài Cầu-Hồn !

Cùng một lúc đó, Thích-Thiết-Hoa bỗng xoay người lại, rồi bắt thần tràn thẳng về phía Truy-Hồn Kiếm-Khách nhanh như một luồng điện xẹt !

Nàng vừa lao người đến, là bàn tay đã chụp tới nơi rồi. Truy-Hồn Kiếm-Khách thấy thế, liền vùng trường kiếm lên đỡ, và lách mình thối lui ra sau mấy bước.

Nhưng, Thích-Thiết-Hoa đã kịp thời vùng tay trái lên, chụp đến lần thứ hai !

Ngay lúc ấy, bỗng nghe một tiếng quát to, tức thì Thôi-Thiên-Hàn đã phóng vút tới, vùng trường kiếm đánh thẳng vào Thích-Thiết-Hoa !

Thích-Thiết-Hoa không ngờ lại có một kẻ tấn công bất thần như thế, nên đã bị trường kiếm của Thôi-Thiên-Hàn đẩy lui ngoài mười bước !

Tất cả mọi người có mặt chung quanh, đều đồng thanh kêu lên một tiếng kinh hoàng !

HỒI THỨ MƯỜI BA

MÙ MỜ KHÓ HIỂU

Thôi-Thiên-Hàn cười lạnh lùng nói :

— Có phải cô là Thích-Thiết-Hoa, khét tiếng trong giới giang hồ đây chăng ?

Thích-Thiết-Hoa không khỏi sửng sốt, đưa mắt quét về phía Thôi-Thiên-Hàn, rồi toàn thân rung động, buột miệng kêu kinh hoàng rằng :

— Người...!

— Ta tìm đến diệt trừ cô đây !

Câu nói của Thôi-Thiên-Hàn chưa dứt, thì đã cất bước tiến thẳng

về phía Thích-Thiết-Hoa !

Trên sắc mặt của Thích-Thiết-Hoa, bỗng thoáng hiện một nét hãi hùng, nàng hồi tưởng lại những hình ảnh rùng rợn tại sườn núi Lang Cốc, cách đây mười lăm năm về trước...

Qua khung mặt quá quen thuộc ấy, có phải chẳng đây chính là đứa em trai của mình ?

Nghi đến đây, tâm thần nàng cảm thấy vô cùng xao động, nên vội vàng hỏi :

— Người... có phải là Thích-Đình-Nhạn không ?

Câu hỏi ấy khiến cho Thôi-Thiên-Hàn có cảm giác như bị một phát búa bổ vào đầu. Vì đây là người thứ ba, đã hỏi chàng có phải là người họ Thích ?

Tuy nhiên, Thôi-Thiên-Hàn vẫn giữ vẻ lạnh lùng. Trong khi đó, Truy-Hồn Kiếm-Khách đang đứng tại sau lưng Thôi-Thiên-Hàn, đôi mắt cũng thoáng hiện những tia sáng ghê-rợn. Lão ta nói thêm rằng :
* Đúng rồi, chính là hắn đây...!

Mang-Sơn Quì-Mẫu đang ngồi cạnh đấy, toàn thân cũng khẽ rung động !

Riêng Cuồng-Hiệp cũng « úy » lên một tiếng, dường như chợt nhớ đến một việc khủng khiếp chi...!

Tất cả mọi hiện tượng đó, đều xảy ra trong một cái chớp mắt. Thôi-Thiên-Hàn bỗng mỉm cười lạnh lùng nói :

— Ai là Thích-Đình-Nhạn đâu...?

Sắc mặt của Thích-Thiết-Hoa hết sức xúc động. Đôi vành môi anh đào của nàng không ngớt run rẩy, thực lâu mới cất tiếng nói :

— Đệ đệ !... Có lý nào em quên mất tỷ tỷ đây rồi sao ?

Lời nói của nàng chưa dứt, thì hai dòng lệ đã tuôn trào ràn rụa đôi má khiến ai nhìn đến cũng phải cảm động vô cùng !

Trời ơi ! Mười lăm năm dài đằng đẵng, đã làm cho đệ đệ của ta không còn nhận được ra ta ! Mười lăm năm về trước, nàng đã bị thất thân để bảo vệ sinh mạng cho em, và vì đó suốt nửa nàng phải mất mạng dưới tay của Phấn-Điện Sư-Giả.

Nàng tưởng đứa em trai duy nhất của mình đã chết đi rồi, nên bấy lâu vô cùng thương tiếc. Giờ đây, bỗng người em trai của nàng lại bất ngờ xuất hiện trước mắt, thử hỏi làm thế nào không vui mừng đến rơi lệ được ?

Nhưng, đối với Thôi-Thiên-Hàn, dường như mọi việc trước kia chàng không còn nhớ một tí chi cả. Chàng đã thực sự quên mất những hình ảnh ghê rợn, mà chính chàng vừa mới lên ba tuổi rồi hay sao?

Thôi-Thiên-Hàn cười lạnh lùng nói:

— Ai là đệ-đệ của cô?

— Em... chính là Đinh-Nhận đây mà!

— Đồ vô liêm sỉ, ta là Thôi-Thiên-Hàn, là bạn của Tuyết-Hồn-Khách đây...

— Ồ!

Trên khóe miệng của Thôi-Thiên-Hàn, hiện lên nụ cười lạnh lùng tàn-khốc vốn có của chàng, nói:

— Vì nửa quyền "Huyền-Hoàng-Lục" mà người đang tâm hãm hại người án nhân cứu mạng của người. Lòng dạ của người thực không khác nào rắn rết! Ta phải giết người đây!

Nói dứt lời, chàng lại từ từ tiến tới phía Thích-Thiết-Hoa.

Thích-Thiết-Hoa cảm thấy lòng đau như dao cắt, nàng cố dè nén cơn xúc động, nói:

— Vậy, có lý nào đệ-đệ không còn nhìn nhận tỷ tỷ đây nữa sao...?

— Ai là đệ-đệ của người...?

Câu nói chưa dứt, thì chàng đã lướt nhanh đến trước mặt Thích-Thiết-Hoa, vung chưởng lên đánh xéo về phía nàng một chưởng!

Chưởng lực của Thôi-Thiên-Hàn vừa cuốn tới, thì sắc mặt của Thích-Thiết-Hoa đã bừng đỏ vì tức giận. Nàng liền vung chưởng ngọc lên đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của Thôi-Thiên-Hàn, nạt rằng:

— Người thực sự không phải là đệ-đệ của ta chăng?

Nghe qua câu nói ấy, Thôi-Thiên-Hàn bỗng cảm thấy nghi ngờ. Nhưng, chàng làm thế nào lại là em trai của Thích-Thiết-Hoa? Đây là một việc hoàn toàn không thể có được!

Nghi vậy, nên chàng liền cười sâu hiểm, nói:

— Người bảo ta là em trai của người, vậy lời nói đó là căn cứ vào đâu? Người họ Thích, còn ta họ Thôi, cả hai không dính dấp chi với nhau hết...!

— Thế thì em nhứt định không nhìn nhận?

— Thôi-Thiên-Hàn ta không có tỷ-tỷ bao giờ!

— Lúc em lên ba tuổi, chị đã vì em mà bị mất sự trong sạch của người con gái, lại suýt nữa phải chết dưới tay của Phấn-Diện Sứ-Giả,

Nàng tức giận đến run-rẩy cả tấm thân kiều diễm, đôi má phàn cũng tái nhợt trông rất ghê sợ. Bất giác, trong óc nàng bỗng thoáng hiện một ý nghĩ ghê rợn: "Cũng được! lúc còn bé thơ ta đã hy sinh tất cả để cứu người, nhưng hôm nay, chính người lại buộc ta phải ra tay giết chết người đó!"

Tức thì, người nàng liền bay vọt lên, vung tay mặt ra quét qua, tấn công về phía Thôi-Thiên-Hàn một chưởng vô cùng kỳ diệu. Cũng trong một lúc đó, tay trái của nàng cũng đánh luôn theo một thế "lao yển phân phi"!

Cả hai chưởng ấy, đều nhanh nhẹn đến nỗi không ai trông thấy rõ được.

Bởi thế, xem ra Thôi-Thiên-Hàn, chắc chắn phải mất mạng dưới tay của Thích-Thiết-Hoa rồi!

Thốt nhiên, một tiếng quát to bỗng từ lưng chừng trời vọng lại rằng:

— Hãy ngưng tay!

Tiếng quát vừa dứt, thì Cuồng-Hiệp đã bay đến nơi, vung chưởng đánh thẳng về phía Thích-Thiết-Hoa!

Thích-Thiết-Hoa nhanh nhẹn thu thế võ trở về, rồi nhảy lùi ra sau. Riêng Thôi-Thiên-Hàn biết mình vừa thoát chết, nên sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh khắp cả người, đứng trơ trơ như khúc gỗ!

Đôi mày liễu của Thích-Thiết-Hoa nhướng cao, đưa mắt chú ý nhìn về phía Cuồng-Hiệp, lạnh lùng quát rằng:

— Ông làm chi thế?

Cuồng-Hiệp đang định lên tiếng trả lời, thì Thôi-Thiên-Hàn đưa mắt liếc qua, bỗng trông thấy cụ bà tóc bạc phơ, gọi là Mang-Sơn Quỉ-Mẫu ấy, đã từ từ đứng lên bước về phía mọi người.

Sắc mặt của cụ bà ấy, lạnh như một tảng băng, chẳng hề có một tí tình cảm. Thôi-Thiên-Hàn nhìn qua, không khỏi bất rùng mình, thầm nghĩ rằng: "Không xong, cụ bà này không biết chừng là người của Truy-Hồn Kiếm-Khách mời đến đây để tiếp tay hấn?"

Hơn nữa, cái chết của thân mẫu chàng, rất có thể là do Mang-Sơn Quỉ-Mẫu đã đầu độc!

Thôi-Thiên-Hàn nghi như thế, nên bất thần lao người đến, chặn bước tiến của Mang-Sơn Quỉ-Mẫu, lạnh lùng quát rằng:

Mang-Son Qui-Mẫu chậm bước chân lại, rồi cất giọng âm u cười nói :

— Tránh đường ra !

— Không thể được !

Trên khuôn mặt già nua nhăn nheo của Mang-Son Qui-Mẫu, hiện lên một nụ cười lạnh lùng héo-hắt, nói :

— Cũng được !

Bà ta chỉ nói hai tiếng, rồi lùi người ra sau một bước, đưa đôi mắt sáng quắc như điện, nhìn chòng chọc vào mặt Cuồng-Hiệp !

Cuồng-Hiệp có vẻ hơi nghi ngại, rồi nói :

— Thích cung-chủ, cô bảo Thôi-Thiên-Hàn là em trai của cô, làm cho tôi nhớ đến một huyết án trong võ lâm trước đây mười lăm năm, cả nhà của Thích-Xuyên-Dương...

Câu nói của Cuồng-Hiệp chưa dứt, thì vụt nghe Mang-Son Qui-Mẫu quát to rằng :

— Đố người dám... ?

Tức thì, người bà ta liền lao đến nhanh như điện xẹt đồng thời, tiếp đó là một tiếng gào thảm thiết xé cả không gian !

Thế là tiếng « Dương » mới từ cửa miệng của Cuồng-Hiệp thốt ra, thì ông ta đã gào lên, rồi té lăn ra đất !

Tất cả mọi người thấy thế đều không khỏi kinh hãi !

Lúc đó, Cuồng-Hiệp đã bị trào máu ra thốt khiêu, rồi chết rất thảm thiết !

Sự diễn biến quá đột ngột ấy, chẳng những làm cho Thôi-Thiên-Hàn không hiểu ất giáp chi cả, mà đồng thời, ngay đến Thích-Thiết-Hoa, cũng không kịp nhìn rõ Cuồng-Hiệp đã bị chết như thế nào !

Sau đó, mọi người trông thấy Mang-Son Qui-Mẫu, đứng sát bên cạnh xác chết của Cuồng-Hiệp, mặt đỏ gay như lửa, trông hết sức khủng khiếp !

Trông thấy vậy, sát khí liền tràn ngập cả khung mặt của Thôi-Thiên-Hàn, chàng quát to rằng :

— Bà thật quá ác độc !

Vì lửa giận đang cháy bùng bùng, nên chàng không còn kể chi đến chết sống, nhằm hướng Mang-Son Qui-Mẫu nhảy vút tới, vung chưởng quét ra thật mạnh !

— Người muốn chết phải không ?

Câu nói vừa dứt, là bà ta đã phất tay áo ra, hất bắn Thôi-Thiên-Hàn ra xa ngoài một trượng !

Sắc mặt của Thôi-Thiên-Hàn đỏ bừng lửa giận, nghiêng rằng nói :

— Đúng thế, tôi muốn tìm cái chết đấy, bà hãy hạ độc thủ nữa đi !

Bà hãy giết tôi bằng chất độc lợi-hại của bà, như đã giết Cuồng-Hiệp và mẫu thân của tôi vậy đi... !

— Ai là mẫu thân của người ?

— Mẫu thân của tôi là Từ-Mẫu Độc-Phụ. Tôi không thể nào quên bà được... ba năm trước đây, bà có đến tìm mẫu thân tôi... !

Câu nói của Thôi-Thiên-Hàn chưa dứt, thì Mang-Son Qui-Mẫu đã ngửa mặt lên trời cười như điên dại, âm thanh chẳng khác nào tiếng chim ụt kêu giữa đêm khuya, hay tiếng vượn hú nơi ghềnh vắng, khiến Thôi-Thiên-Hàn không khỏi giật mình, quát to rằng :

— Bà cười cái chi thế ?

Tiếng cười của Mang-Son Qui-Mẫu bỗng im bặt. Thích-Thiết-Hoa tràn ngay đến trước mặt Mang-Son Qui-Mẫu, cất giọng lạnh lùng cười nói :

— Thừa lão tiền bối, bà xử sự như vậy thực ra cũng quá độc ác ! Mang-Son Qui-Mẫu lạnh lùng nói :

— Các người tưởng rằng Cuồng-Hiệp bị chết dưới tay của ta sao ?

Câu hỏi vắn ấy quả đã làm cho Thôi-Thiên-Hàn và Thích-Thiết-Hoa, đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, lu lười nói không nên lời !

Sắc mặt của Mang-Son Qui-Mẫu, vẫn lạnh lùng, không một tí tình cảm nói :

— Thôi-Thiên-Hàn, người hãy nghe đây, Từ-Mẫu Độc-Phụ không phải là mẹ ruột của người đâu... !

— Ồ !

— Mười lăm năm về trước, bà ta đã nhặt được người giữa một bầy sói... !

Câu nói của Mang-Son Qui-Mẫu chưa dứt, thì bỗng nghe bà ta quát to lên, rồi bất thần, bay thẳng lên không thét, rằng :

— Ông bạn quả là tài nghệ cao cường !

Qua tiếng thét ấy, người bà đã lao thẳng ra xa một trượng. Tiếp đó bỗng nghe một giọng cười lạnh lùng nói :

— Mang-Sơn Quí-Mẫu cũng quả danh bất hư truyền... !

Tức thì, một tiếng nổ ầm ầm nổi lên, rồi một bóng xanh bồng nhăm ngay phía Mang-Sơn Quí-Mẫu lao vút tới !

Trước những cảnh tượng ấy, Thôi-Thiên-Hàn kinh ngạc đến đứng trơ ra như khúc gỗ !

Vì, chàng không còn hiểu việc chi đã xảy ra như vậy. Cuồng-Hiệp không phải chết dưới tay của Mang-Sơn Quí-Mẫu, mà lại chết dưới tay của một người khác !

Giữa lúc Thôi-Thiên-Hàn còn đang ngạc nhiên, thì Truy-Hồn Kiếm Khách, đã lặng lẽ vung lưỡi trường kiếm ra, dùng thế thứ nhất trong "Truy-hồn tam-thức", là thế "Truy-hồn câu-phách", tấn công thẳng vào Thôi-Thiên-Hàn !

Thế kiếm đột ngột ấy, chỗ nói chi trường hợp Thôi-Thiên-Hàn không hay biết để tránh, mà dù cho chàng có hay được và muốn tránh đi nữa, cũng không tài nào tránh kịp !

Giữa cơn nguy cấp đó, bỗng thấy một cái bóng trắng lao tới che lấy người của Thôi-Thiên-Hàn, một tiếng gào thán thiết vang lên...

Thôi-Thiên-Hàn giật mình ngó lại, thì đầu óc chàng như bị một nhát búa giáng trúng mặt mày choáng váng, thân hình người lao đảo như muốn té khụy xuống... !

Thích-Thiết-Hoa biến hẳn sắc mặt, quát to rằng :

— Truy-Hồn Kiếm-Khách, người thực là tàn bạo !

Dứt lời, nàng liền vọt người lên, vung cánh tay ngọc ra, nắm ngón tay giương thẳng, chụp thẳng vào mặt của Truy-Hồn Kiếm-Khách. Cùng một lúc, tay trái của nàng lại đánh tiếp theo một thế "nộ-đào phách-ngạn".

Hành động của Thích-Thiết-Hoa hết sức nhanh nhẹn, Truy-Hồn Kiếm-Khách làm thế nào tránh né cho kịp ? Bởi thế, qua một tiếng "hự" khô khan, tức thì cả người của Truy-Hồn Kiếm-Khách đã bị hất bắn đi như một làn tên xẹt... !

Giữa lúc thân hình của Truy-Hồn Kiếm-Khách đang xẹt như thế, thì bỗng có một bóng người nhanh như điện chớp, bay thoát tới chụp lấy Truy-Hồn Kiếm-Khách, rồi lao người đi mất !

Thích-Thiết-Hoa trông thấy thế, không khỏi kinh ngạc !

Nhưng, trong khi đó, bóng người ấy đã bay đi xa ngoài mấy mươi trượng rồi !

Riêng Thôi-Thiên-Hàn, thì đang cảm thấy trong lòng đau xót vô cùng. Vì, nếu không có Bạch-Dung lao mình đến, để lấy thân đỡ lưỡi kiếm cho chàng, thì chắc chắn chàng đã bị mất mạng dưới tay Truy-Hồn Kiếm-Khách rồi !

Trong khi đó, nơi bả vai của Bạch-Dung máu tươi đang tuông ra như xối. Nàng nằm im dưới đất, không cử động !

Tất cả mọi việc vừa xảy ra, đã làm cho Thôi-Thiên-Hàn từ trong cơn ác mộng của quá khứ, bừng tỉnh trở về với thực tế. Chàng đã hiểu... đã hiểu sức mạnh của tình yêu !

Chàng bèn cúi mình bồng Bạch-Dung lên, lệ nóng trào ra khoe mắt, đau đớn kêu lên rằng :

— Bạch muội muội... !

Trước thực trạng này, tình hung tợn trong người chàng, đã vì đức hy sinh cho tình yêu của Bạch-Dung cảm hóa mà tiêu tán đi tất cả !

Bạch-Dung cố nén đôi mắt lên, nhưng buồn rầu gương cười khẽ nói :

— Thôi ca ca, em biết anh không... yêu em, vậy hà tất đau đớn cho em làm gì ?

— Không, Bạch muội, anh đã có lỗi với em lắm... !

Chàng như định nói thêm điều gì, nhưng cổ họng đã nghẹn cứng. Cuối cùng, đôi mắt của Bạch-Dung từ từ khép lại, tuôn trào đôi dòng lệ nóng !

Giờ đây nàng đã hiểu được chàng, nhưng đã muộn quá rồi !

Trong khi Thôi-Thiên-Hàn bắt đầu yêu nàng, thì nguyên vẹn cuộc đời thanh xuân tốt đẹp của nàng, đã hiến dâng trọn vẹn để cứu mạng cho chàng. Nàng không hối tiếc về chỗ mình đã hiến dâng quá lớn lao. Vì, nàng đã yêu chân thành, thì không còn có gì luyến tiếc nữa !

Tình yêu, là gồm cả hai mặt buồn đau và vui vẻ, những người ở trong hoàn cảnh bất hạnh thì được phần trước, còn những người hạnh phúc, thì được phần sau. Nàng đã biết chính mình là kẻ bất hạnh !

Thích-Thiết-Hoa bước đến trước mặt Thôi-Thiên-Hàn, trông thấy Thôi-Thiên-Hàn đang ôm Bạch-Dung khóc rất đau đớn, nên nàng cũng không khỏi chạnh lòng rơi lệ !

Bởi thế, nàng liền thò vào áo lấy ra một viên thuốc, nhét vào miệng Bạch-Dung, và nói :

— Hãy để cô ấy nằm yên xuống !

Thôi-Thiên-Hàn nghe theo lời, để Bạch-Dung nằm yên xuống đất, rồi lấy ra một gói thuốc bột, rịt lên vết thương cho Bạch-Dung !

Bạch-Dung như có vẻ tỉnh táo hơn, nên nhắm mắt, nằm yên để dưỡng sức.

Nhưng ngay lúc ấy, bỗng có một tiếng quát to, xé không gian truyền lại. Ai nấy đưa mắt lên nhìn, thì thấy bóng của người áo xanh và Mang-Sơn Qui-Mẫu, bỗng dang ra xa, đồng thời, lại nghe một tiếng « hự » khô khan, rồi Mang-Sơn Qui-Mẫu ngã lộn ra đất !

Thôi-Thiên-Hàn trông thấy thế không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn lao mình thẳng về phía ấy. Vừa đến nơi, thì chàng đã trông thấy bóng người áo xanh, đang loạng choạng chạy thẳng vào cánh rừng, chỉ trong chớp mắt là mất hút !

Sắc mặt của Mang-Sơn Qui-Mẫu đã trở thành xanh như tàu lá, từ từ chỗi tay ngồi dậy, thò vào túi lấy một gói thuốc bột ra trút vào miệng uống, rồi nhắm mắt để vận dụng nội công chữa trị vết thương.

Sau một khoảng thời gian độ chừng xong một bữa cơm, bà ta mới đứng dậy, đưa mắt chú ý nhìn vào Thôi-Thiên-Hàn, nói :

— Người ấy đã đi rồi à ?

— Đúng thế !

— Quả là thằng bé người đáng chết ! Người ấy chính là kẻ đã giết chết Từ-Mẫu Độc-Phụ...

— Cái chi ?

Thôi-Thiên-Hàn vừa nghe qua, thì mặt liền biến sắc, nhanh nhẹn lao mình đuổi theo bóng người ấy.

Mang-Sơn Qui-Mẫu bỗng to tiếng quát :

— Trở lại mau !

Thôi-Thiên-Hàn giật mình, dừng chân đứng lại, quay mặt nhìn về phía Mang-Sơn Qui-Mẫu nói :

— Tại sao bà lại kêu tôi trở lại ?

— Người đuổi không kịp hần đâu. Nhưng, hần đã trúng « âm phong ngũ độc phẫn » của ta rồi, chắc chắn cũng không còn sống bao lâu nữa !

Bà ngưng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp rằng :

— Song, ta cũng bị trúng chất độc vô hình của hần, xem ra cũng không còn sống được mấy tiếng đồng hồ nữa...

— Bà không thể sống được mấy tiếng đồng hồ nữa sao ?

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

AI LÀ CHA RUỘT

— Vậy người không biết Vô-Hình Độc-Quân, khét tiếng về chất độc trong khắp thiên hạ hay sao ? Nhưng, ta cảm thấy lấy làm lạ ở chỗ Hội trưởng của Ngân-Điện Hội, chẳng rõ là một nhân vật như thế nào, mà lại có thể tập hợp được một người như Độc-Quân !

— Người vừa đánh nhau với bà, có phải cũng đeo mặt nạ chẳng ?

— Đúng như vậy, nhưng hần không tài nào che mặt ta được. Xem ra, không hơn nửa tháng nữa, Ngân-Điện Hội sẽ gây ra việc đổ máu khắp chốn giang hồ !

Nói đến đây, bà cất tiếng than dài !

Thôi-Thiên-Hàn như chợt hiểu ra, hỏi rằng :

— Truy-Hồn Kiếm-Khách cũng là... ?

— Cũng là môn nhân của Ngân-Điện Hội !

Thôi-Thiên-Hàn giật nảy mình, nói :

— Hội-trưởng của hội ấy quả là một người quảng đại thần thông, qui tụ được tất cả các cao thủ trong chốn giang hồ. Ngay đến Truy-Hồn Bang-chủ cũng là nha tráo của hần nữa !

Mang-Sơn Qui-Mẫu bỗng sa sầm nét mặt nói :

— Người có biết người đã làm cho Cuồng-Hiệp bị hại chẳng ?

Thôi-Thiên-Hàn giật bắn người, nói :

— Tôi ?

— Nếu vừa rồi người không chặn ta lại, thì Cuồng-Hiệp nào có chết ? Song, ta cũng không trách người làm gì. Giờ đây, ta muốn nói cho người hiểu rõ một ít việc.

— Có việc chi xin lão tiên bối cứ nói !

— Người không phải là con trai của Từ-Mẫu Độc-Phụ, đây là một việc hoàn toàn xác thực. Chính người đã được bà ta nhặt từ trong bầy sói mang về. Cuồng-Hiệp đã có nói cho người biết về mối hận thù giữa Từ-Mẫu Độc-Phụ và Phong-Trần Cuồng-Khách rồi đó.

Chính Từ-Mẫu Độc-Phụ có ý muốn người báo thù, nhưng, bà ta lại không nhẫn tâm để người phải mất mạng dưới tay của Phong-Trần Cuồng-Khách, cho nên không chịu đánh thông « Sinh-tử huyền quan » của người, để cho nội lực của người thông suốt, hàm mang ra sử dụng.

Bà ấy yêu thương người như con đẻ, không nhẫn tâm nói rõ lại mọi nguyên nhân cho người nghe, nên chỉ dạy người đánh cò, để sau này người có thể thay thế bà ta rửa mối thù Vô-Lâm Chi-Thần đã thắng bà ta một ván cờ trước kia !

Thôi-Thiên-Hàn rơi lệ nói :

— Tôi đã hiểu rồi...

— Người hiểu là tốt lắm ! Chiếc gói này đây, chính là vật mà bà ấy đã nhờ ta cất giúp ba năm về trước, giờ đây ta giao lại cho người !

Nói dứt lời, bà thò vào áo lấy ra một gói giấy nhỏ, đưa cho Thôi-Thiên-Hàn. Thôi-Thiên-Hàn liền mở ra xem, thì không khỏi giật mình !

Té ra vật gói trong ấy, rõ ràng là mười sáu quân cờ phía xanh bằng hồng ngọc. Đây rõ ràng là số quân cờ mà Thôi-Thiên-Hàn đang bán khoán truy tìm !

Như thế, số quân cờ bằng hồng ngọc đã xuất hiện tất cả, ngoại trừ sáu con xa, pháo, mã đỏ !

Những quân tướng sĩ tượng và tốt đỏ, hiện nay đều đã rơi vào trong tay của Ngân-Điện Hội. Trong khi đó, mười sáu quân xanh thì nằm trọn trong gói giấy này.

Vậy những quân xa pháo mã đỏ ấy đâu ?

Tại sao lại chỉ thiếu những quân xa pháo mã đỏ ấy ?

Đây thực là một vấn đề khiến người ta phải điên đầu, không hiểu được những quân ấy hiện rơi vào tay ai ?

Thôi-Thiên-Hàn nhìn sừng sốt mười sáu quân cờ phía xanh, bỗng đứng chằng bát rùng mình, sợ hãi nói :

— Đây là của mẫu thân tôi đã giao cho bà ?

— Đúng như vậy...

— Nửa bộ cờ bên xanh này, đầy đủ tất cả, không rõ mẫu thân tôi đã tìm từ đâu được như thế ?

— Đây chính là từ trong tay của Vô-Lâm Chi-Thần. Mười ba năm về trước, ông này đã giao cho mẫu thân người, cho biết rằng mười sáu quân cờ bên xanh ấy, có tương quan đến một cuộc sống gió trong chốn

tìm thấy được chỗ sâu xa kỳ diệu của nó là đâu !

— Vậy số quân cờ bên đỏ ở trong tay ai ?

— Ở trong tay Phong-Trần Cuồng-Khách !

Thôi-Thiên-Hàn không khỏi giật mình, nói :

— Cái chi ? Mười sáu quân cờ bên đỏ đều ở trong tay Phong-Trần Cuồng-Khách cả ?

— Đúng như vậy !

— Thế sao lại bị phân tán đi hết thế, và hiện nay chỉ còn thiếu sáu quân xa pháo mã ?

— Việc ấy thực là khó hiểu !

Thôi-Thiên-Hàn cất gói cờ vào áo. Khi ấy, chàng bỗng nhìn thấy Mang-Sơn Qui-Mẫu ra chiều mặt nhợt. Sắc mặt tái nhợt lần lần !

Thôi-Thiên-Hàn vô cùng đau đớn trong lòng, kêu lên rằng :

— Thưa lão tiên bối, không ngờ bà đã vì tôi mà phải tuyệt mạng...

Mang-Sơn Qui-Mẫu gượng cười, nói :

— Suốt đời ta giết người không biết bao nhiêu mà kể, vậy hôm nay chết như thế này cũng là phải ! Mấy chớ đứng gần ta... Nếu không, thì người cũng... mất... mạng...

Tiếng « mạng » vừa mới thốt ra khỏi miệng, thì thất khiếu của bà đều trào máu bầm đen, ngã ra chết tức !

Thôi-Thiên-Hàn giật bắn người, buột miệng kêu lên thành tiếng !

Cái chết ghê rợn của bà ta, quả là từ trước đến nay, Thôi-Thiên-Hàn mới được trông thấy lần đầu tiên. Chàng không ngờ rằng Mang-Sơn Qui-Mẫu, lại bị chết thảm thiết như thế này.

Thôi-Thiên-Hàn không dám đến gần xác chết của bà ta, vì sợ bị nhiễm độc mà chết như bà. Do đó chàng đứng yên một chỗ, và người không ngớt run lay bầy...

Giờ đây thì chàng đã hiểu số người trong Ngân-Điện-Hội, chắc chắn là muốn cướp đoạt mười sáu quân cờ bên xanh này, nên mới phái Vô Hình Độc-Quân, tìm cách đầu độc mẫu thân chàng, nhưng không ngờ trước đó ba năm, mẫu thân chàng đã trao số quân cờ này cho Mang-Sơn Qui-Mẫu, do đó số người trong Ngân-Điện-Hội, dù đã đầu độc giết chết được mẹ chàng một cách thảm thiết, song vẫn không làm sao lấy được số quân cờ ấy !

Thôi-Thiên-Hàn đứng trơ trơ ra như khúc gỗ. Bất giác chàng

Thích-Thiết-Hoa thực sự là tỷ tỷ của mình rồi !

Nhưng, vì trước đây mười lăm năm, chàng mới vừa lên ba, nên chuyện cũ không làm sao nhớ cho rõ được. Tuy nhiên, chàng biết rằng việc này chắc chắn không phải là sai ngoa.

Bồi thế, chàng liền quay mặt ngó về phía chị ruột của mình, thấy đôi mắt nàng đang ngấn lệ, nhìn đầm đìa vào mình. Tất cả tình thương yêu ruột thịt và nỗi đau khổ xót xa, đều hiện rõ trên mặt của Thích-Thiết-Hoa. Cảnh ấy ai nhìn vào cũng phải mũi lòng !

Thôi-Thiên-Hàn buột miệng kêu lên :

— Tỷ tỷ...!

Liền đó, chàng đã nhanh nhẹn nhảy tới và ngã vào lòng của Thích-Thiết-Hoa khóc ồ lên, chẳng khác nào một lang-tử đã lưu lạc lâu ngày, mới trở về cố-hương và lần đầu tiên trông thấy từ-mẫu vậy !

Hai chị em của họ đã bị chia ly nhiều năm qua, nhưng cuối cùng đã đoàn tụ được. Và, họ đã đoàn-tụ trong một khung cảnh thật là cảm động !

Thích-Thiết-Hoa đẩy nhẹ Thôi-Thiên-Hàn ra, nói :

— Giờ đây, em đã tin chị là chị ruột của em rồi chứ ?

— Vâng !

— Thế em không có ý giết chị nữa chứ ?

Thôi-Thiên-Hàn, cũng tức là Thích-Đỉnh-Nhận nghe chị hỏi thế, thì giật mình đưa mắt nhìn Thích-Thiết-Hoa, nói :

— Vâng ! Nhưng, trước đây chị đã hại Tuyết-Hồn-Khách phải không ?

Trên khung mặt của Thích-Thiết-Hoa thoáng hiện một nét u buồn, nói :

— Phải ! Chị đã hại ông ấy ! Nhưng, chỉ nhằm vào việc báo thù, nên mới có ý định đánh cắp nửa quyển « Huyền hoàng lục » của ông ấy mà thôi, em đã lỡ hứa với người ta, thì cứ xuống tay đi nào !

Thích-Đỉnh-Nhận đã hiểu, tuy chị mình có một lỗi nhỏ thực, nhưng đây không phải là một tội ác to lớn. Người chị của chàng, vì tha thiết đến việc báo thù, nên mới đánh cắp nửa quyển « Huyền hoàng lục ». Như vậy chàng không có lý do gì thay thế Tuyết-Hồn-Khách sát hại người chị ruột của mình. Hơn nữa, võ công của chị chàng, thực ra cao thâm hơn chàng nhiều lắm !

— Tỷ tỷ, em làm thế nào giết được chị ?

— Có phải vì võ công của em không bằng chị chăng ?

— Vâng ! Hơn nữa, chị vì nghĩ đến báo thù cho cha mẹ chúng ta nên mới trộm nửa quyển « Huyền hoàng lục » của ông ấy. Tuy đây cũng có lỗi, nhưng không phải là một lỗi lầm to tát. Ồi ! Chúng ta nên bỏ qua đi thôi !

— Vậy em không giữ lời hứa với Tuyết-Hồn-Khách, để trừng trị chị hay sao ?

— Vâng ! Này tỷ tỷ, cha mẹ chúng ta sao lại chết như thế ?

Thích-Thiết-Hoa nghe câu hỏi của Thích-Đỉnh-Nhận, thì lòng nàng cảm thấy đau đớn khôn cùng. Nàng nghẹn ngào nói :

— Vào một đêm tối cách đây mười lăm năm về trước, Truy-Hồn Kiếm-Khách bất ngờ dẫn năm mươi môn nhân của y xông đến nhà chúng ta. Cha trông thấy tình hình nguy ngập, bèn bảo chị cùng em chạy trốn...

Tiếp đó, nàng đem tất cả sự việc đã xảy ra tại sườn núi Lang-Cốc, nói tỉ mỉ lại cho Thích-Đỉnh-Nhận nghe một lượt.

Thích-Đỉnh-Nhận nghe đến đoạn người chị ruột của mình, đã vì sinh mạng mình mà cam lòng chịu mất tiết trinh, lại suýt nữa phải chết dưới lưỡi kiếm lạnh của Phấn-Diện Sứ-Giả, thì vô cùng cảm động, kêu lên rằng :

— Em không diệt được Cô-Lâu Bang, thế chẳng làm con người nữa !

Thích-Thiết-Hoa than dài nói :

— Đây đâu phải là một chuyện dễ ? Truy-Hồn Kiếm-Khách tuy là Bang chủ của một Bang, nhưng ở trong Ngân-Diện Hội, thì hẳn chẳng qua là một cao thủ hạng nhì mà thôi !

— Hội trưởng của Ngân-Diện Hội là ai thế ?

— Là ai thực hiện nay không người nào được biết. Nhưng, võ công của hắn, kể ngay đến Vô-Lâm Chi-Thần, Trần-Đế trước kia, e rằng cũng khó bề đối địch nổi !

Thích-Đỉnh-Nhận cười lạnh lùng, nói :

— Chị cứ chờ xem, chắc chắn rồi sẽ có một ngày, Ngân-Diện Hội tất bị diệt trừ dưới tay em đó !

Câu nói của Thích-Đỉnh-Nhận chưa dứt, thì thốt nhiên, có một

lãnh, xoi xĩa vào tai. Thích-Đỉnh-Nhận và Thích-Thiết-Hoa đều không khỏi khẽ hiển sắc !

Thích-Thiết-Hoa nói :

— Người bạn nào đó, hà tất phải núp ló làm chi, cứ mạnh dạn bước ra đi nào !

Nhưng, câu nói của nàng đã chìm lìm trong không gian u tịch, không ai trả lời cả.

Ngay lúc ấy, bảo chủ Ngũ-Long-Bảo là Ngũ-Long Chơn-Quân, bỗng lướt nhanh tới, quay về phía Thích-Thiết-Hoa thì lễ, nói :

— Thích cung chủ, lão phu xin ra mắt cô nương !

Sắc mặt của Thích-Thiết-Hoa lộ vẻ hớn hờ, nói :

— Té ra là Ngũ-Long Bảo-Chủ, chẳng hay có điều chi chỉ dạy ?

Đôi mày rậm của Ngũ-Long Chơn-Quân cau lại, sắc mặt của lão thoáng hiện vẻ kiên đề, nói :

— Nhị vị thực là hậu duệ của Thích-Xuyên-Dương trước kia hay sao ?

— Thưa, vâng !

— Lão già ngông vờ rồi đã bị chết vì tiết lộ mọi sự bí mật ấy. Nhưng, giờ đây lão phu cũng gác bỏ việc chết sống ra bên ngoài, đem một việc này nói rõ cho nhị vị nghe.

Thích-Thiết-Hoa và Thích-Đỉnh-Nhận, đôi mắt đều sáng ngời lên, đồng thanh nói :

— Xin lão tiên bối cứ nói đi !

Không khí chung quanh, tự nhiên trở thành căng thẳng nặng nề. Thích-Thiết-Hoa bỗng đưa chân bước tới, tiến sát đến cách Ngũ-Long Chơn-Quân trong vòng ba thước.

Hai thiếu phụ mặc áo đỏ có tên là Thiên-Sát Ma-Nữ và Địa-Sát Ma-Nữ này giờ đứng bên cạnh không hề nhúc nhích, lúc ấy cũng dường như cảm thấy có một việc bất trắc chi sắp xảy ra, nên cũng cất bước tiến đến sát đến bên cạnh Ngũ-Long Chơn-Quân, đề sẵn sàng đối phó.

Không khí chung quanh, bỗng trở thành im lặng nặng nề như một cối chết !

Ngũ-Long Chơn-Quân khẽ ho, rồi nói :

— Nếu lệnh tôn của nhị vị đúng là Thích-Xuyên-Dương, thì việc này có lắm điều oái oăm. Vì, lệnh đường của nhị vị nào phải là một người

tâm thường ?

Thích-Thiết-Hoa biến hẳn sắc mặt, nói :

— Từ trước đến nay tôi không hề được biết mẫu thân tôi vì tôi ở với di tôi !

— Như vậy, là đúng rồi ! Cô lớn hơn em trai cô mấy tuổi ?

— Mười lăm tuổi !

— Nếu cô lớn hơn em trai cô là Thích-Đỉnh-Nhận đến mười lăm tuổi, mà chưa hề trông thấy mặt mẫu thân, thì đây là một trường hợp lạ lùng ! Phải chi nhỏ tuổi như em trai cô, mà không thấy được mẹ, thì chẳng có chi đáng nói !

— Đúng như vậy !

— Chính vấn đề là ở chỗ đó ! Có phải người Di của cô là Huyền Phong Nữ-Hiệp Giang-Tiểu-Phân không ?

— Đúng như vậy.

— Việc này người di ruột của nhị vị có thể giải đáp được rất chính xác ! Nhưng, theo như sự suy đoán của tôi, thì nhị vị không phải là con ruột của Thích-Xuyên-Dương đâu !

— Có phải lão tiên bối định trên cột chúng tôi không ?

— Tôi nào dám thế ! Việc song thân của nhị vị bị giết chết, có một nguyên nhân không phải đơn giản. Vì, điểm thứ nhất, Thích-Xuyên-Dương là người không có năng lực sinh dục !

— Ông làm thế nào biết được ông ấy không có năng lực sinh dục ?

— Về vấn đề này, nhị vị có thể đi đến Trại-Hoa-Đà và Cầm-Tóc-Dân đề hỏi, tất ông ấy sẽ có bằng cứ chứng minh cho nhị vị được biết. Điểm thứ hai, là Thích-Xuyên-Dương có một người anh ruột, tên gọi là Thích-Nhạc-Dương. Người này trong giới giang hồ ít có ai được biết. Nghe đâu, ông ta chính là người tinh lén lút của lệnh đường, tức Giang-Cửu-Phương. Trong giới giang hồ cũng có một lúc đồn đãi rằng, nhị vị chính là con của Thích-Nhạc-Dương đó !

Thích-Thiết-Hoa và Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, đều không khỏi rung mình !

Thích-Thiết-Hoa nói :

— Đây thật là một việc vô cùng đáng sợ... Nhưng chẳng hay có đúng sự thật không ?

— Dù không hoàn toàn đúng sự thật, thì nó cũng không sai chạy với sự thật là bao nhiêu ! Nghe đâu mẫu thân của cô, sau khi hoĩ thai

cô với Thích-Nhạc-Dương, thì mới được Thích-Xuyên-Dương cười về làm vợ. Sau đó mười bốn năm, bà lại lên lút tư thông với Thích-Nhạc-Dương, nên mới hạ sinh Thích-thiếu hiệp đây !

Thực đây là một việc không ai ngờ được. Nhưng, Ngũ-Long Chơn-Quân nói rất hữu lý, vì nếu không ở vào một trường hợp như vậy, thì tại sao phải đợi đến mười bốn năm sau, mẫu thân của nàng mới hạ sinh Thích-Đỉnh-Nhạ ?

Thích-Đỉnh-Nhạ lại rùng mình, hỏi rằng :

— Thế về sau xảy ra việc chi nữa ?

— Sau đó mẫu thân của nhị vị, có lời thanh minh rằng, bà hoàn toàn không có dính dấp chi với Thích-Nhạc-Dương. Nhưng, Thích-Xuyên-Dương nào chịu tin, nên gởi cô đến ở nơi nhà đi ruột, mãi đến khi độ độ của cô được hạ sinh, thì Thích-Xuyên-Dương không còn làm thế nào chịu được lời xăm xi đâm tiếu của người chung quanh, nên mới gây mối thù với Truy-Hồn Kiếm-Khách, để người này kéo đến giết chết mẫu thân của nhị vị.

Thực ra, đây chỉ là một hình thức khổ nhục kế, vì chính phụ thân của nhị vị không hề bị giết chết, bởi ba năm sau, còn có người gặp được mặt ông ấy !

Thích-Thiết-Hoa nói :

— Có phải ý lão tiên bối cho rằng, Thích-Xuyên-Dương đã lập mưu mưu tay người để hạ sát mẫu thân rồi không ? Trong khi đó, ông lại cho gọi tôi trở về nhà đứng vào cặp ấy, để chúng tôi làm tướng rằng, cả song thân chúng tôi đều bị giết chết dưới tay của Truy-Hồn Kiếm-Khách ?

— Đúng vậy, đúng vậy !

— Còn Thích-Nhạc-Dương hiện giờ ở đâu ?

— Trong chốn giang hồ ít người được gặp ông ấy lắm !

— Còn Thích-Xuyên-Dương ?

— Đã bị mất tích, không còn mặt mũi nào trong chốn giang hồ nữa !

— Như vậy, chúng tôi là đa ư sinh cơ ?

— Về điểm ấy, thì người đi của cô là Công-điều-Phân có thể giải đáp được.

— Nhưng, mấy tháng trước đây, tôi có nên tìm đi tìm, song bà ấy đã bỏ nhà ra đi biệt dạng rồi !

— Việc ấy chờ sau này sẽ tìm được sự giải đáp. Hôm nay tôi

đại lược sự ấy cho nhị vị nghe, tin rằng rồi đây cũng sẽ có ngày, mọi việc được phơi trần ra ánh sáng. Giờ thì lão phu xin các từ vậy !

Nói dứt lời, ông ta lao mình mình bay vút đi, chỉ trong chớp mắt là mất tăm mất dạng !

Thích-Thiết-Hoa và Thích-Đỉnh-Nhạ bất ngờ được hiểu việc ấy, nên trong lòng hết sức kinh ngạc và hoang mang. Họ không hiểu người cha sinh ra mình là Thích-Xuyên-Dương hay là Thích-Nhạc-Dương ?

Sau đó, Thích-Đỉnh-Nhạ chợt nhớ lại Bạch-Dung còn đang nằm trên đất, bèn quay qua Thích-Thiết-Hoa hỏi rằng :

— Cô ấy có hy vọng cứu được không ?

— Chị không thể cứu được, vậy chị đưa em mang cô ấy đi tìm Trại-Hoa-Đà.

Thích-Đỉnh-Nhạ nói :

— Chị biết ông ta ở đâu không ?

— Biết ! Tiếc đó chúng ta cũng hỏi luôn về vấn đề Thích-Xuyên-Dương có phải thực sự không có khả năng sinh dục hay chăng ?

— Thôi thì cứ làm như thế !

Thích-Thiết-Hoa đưa mắt quét về số môn hạ của nàng một lượt, nói :

— Các vị hãy trở về cung trước đi, tôi chậm nhất là ngày hôm sau sẽ trở về đến !

Số người ấy bèn cất tiếng đáp lời, rồi nhất loạt lao người đi nhanh như chớp.

Liền đó, Thích-Đỉnh-Nhạ bèn chôn cất xác chết của Cường-Hiệp và Mang-Sơn Qui-Mẫu tử tế, rồi mới cùng chị phi thân lướt đi. Sau khi hai người vượt qua khỏi một ngọn núi, thì đến một cái thung lũng hẻo lánh hiểm trở. Cả hai lại tiếp tục vượt qua cái thung lũng ấy, tiến thẳng vào một cánh rừng rậm, thì đã nhìn thấy một gian chòi tranh ở phía trước mặt.

Khi đến trước cửa gian chòi tranh ấy, cả hai liền đứng lại chờ đợi. Vì trông thấy gian chòi rách nát khắp nơi, nên Thích-Đỉnh-Nhạ mới nghiêng đầu hỏi rằng :

— Có phải đây chớ ?

— Em không thấy trên tấm biển kia đề « Vô Lâm Hoa Đà » đó sao ?

Thích-Định-Nhận đưa mắt nhìn lên, thấy tấm biển ấy bám đầy bụi bặm, nên không chú ý nhìn, thì thực không làm sao trông thấy được !

Hai người cùng bước đến trước cửa, thì thấy liếp cửa tre chỉ khép hờ, trước thềm nhà rong xanh mọc khắp nơi, cỏ dại um tùm, trông như một cái chòi hoang không người ở.

Thích-Định-Nhận buột miệng nói :

— Rất có thể ông ấy không còn ở đây nữa !

— Nhưng lỡ đi đến đây rồi, thì dù sao cũng phải vào trong ấy xem cho biết.

Hai người gõ vào liếp cửa hai tiếng, nhưng bên trong không có người hỏi han chi cả. Thích-Thiết-Hoa, bèn kêu to lên rằng :

— Có người ở trong nhà không ?

Bên trong vẫn im phăng phắc, không ai trả lời cả.

Thích-Thiết-Hoa không khỏi rung mình, xô cửa bước vào, thì bất thần có một cái bóng đen lao thẳng tới ngay trước mặt nàng. Thích-Thiết-Hoa bèn vung tay mặt lên quét qua, khiến bóng người ấy phải chối lui trở lại !

HỒI THỨ MƯƠI LĂM

CÔNG-TÔN THẦN-Y

Qua một tiếng nổ « ầm ! », cát bụi tung bay mù mịt, đồng thời từ trên rơi xuống một bao cát khá to. Thích-Thiết-Hoa thấy thế, liền thở ra một hơi nhẹ nhàng, thăm mắng mình sao cảnh giác quá cao, chưa kịp thấy rõ là đã đối phó ngay rồi !

Khi bước vào trong nhà, thì thấy đầu đầu cũng phủ đầy bụi-bặm, nhện giăng khắp nơi, nào còn một bóng người ở nữa ?

Vì vậy, hai chị em đưa mắt nhìn nhau. Thích-Định-Nhận nói :

— Gian chòi này có ai ở đâu ?

— Có thể ông ấy đã dời đi rồi...

Câu nói của Thích-Thiết-Hoa chưa dứt, thì bỗng nàng ngưng ngay lại, đưa đôi mắt tròn xoe, nhìn đăm đăm vào một góc nhà đầy bóng tối !

Thích-Định-Nhận dường như cũng hiểu được có điều lạ chi, nên cũng đưa mắt nhìn theo tia mắt của chị. Và, ngay lúc đó, chàng suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng.... !

Vì tại góc nhà đầy bóng tối và đầy mạng nhện ấy, rõ ràng có một bóng đen đang ngồi và đang giương đôi mắt sáng quắc như hai đốm đèn ma, nhìn chòng chọc vào phía họ !

Cái bóng đen ấy ngồi trơ trơ không hề nhúc nhích !

Thích-Định-Nhận không khỏi rung mình, lên tiếng hỏi :

— Ai thế ?

Bóng đen ấy vẫn không trả lời, nhưng đã từ từ đứng lên, nhờ đó, hai chị em chàng đã trông thấy rõ diện mục của đối phương.

Thì ra, người ấy gầy gò như một que củi, đôi mắt lõm sâu, tóc rối bời, chiếc áo màu đen rách nát, mặt đầy bụi đất bần thiêu. Ôi chao ! Người ấy nào có giống con người đâu, mà phải nói đây là ma quỷ mới đúng !

Hai người cảnh giác thối lui một bước !

Bóng đen ấy đã bắt đầu di động, từ từ bước đến phía Thích-Thiết-Hoa và Thích-Định-Nhận. Cứ mỗi một bước chân của bóng người ấy, thì lại nghe có một tiếng « Xạc ! » phát ra, âm thanh ấy thực là lạ tai.... !

Trong một gian nhà đầy bụi bặm và mạng nhện, vốn đã có một không khí rùng rợn rồi, giờ đây, bỗng lại xuất hiện một quái nhân, thử hỏi Thích-Định-Nhận và Thích-Thiết-Hoa không khiếp sợ sao được ?

Thích-Thiết-Hoa bước lùi một bước, và liền đưa bàn tay ngọc lên cao, lạnh lùng quát rằng :

— Người... là ai thế ?

Theo sau tiếng quát của Thích-Thiết-Hoa, bỗng nghe từ phía ngoài cửa có tiếng chân người bước đi. Thích-Định-Nhận bèn lao nhanh đến trước mặt quái nhân ấy, quát to rằng :

— Người có bằng lòng nói hay không ?

Quái nhân ấy khể đưng chân đứng lại, đôi mắt như hai đốm đèn ma kia lại càng sáng rực lập loè, trông thực ghê rợn khủng khiếp !

Thốt nhiên, một chuỗi cười dài quái dị, từ miệng người ấy phát ra. Âm thanh bén nhọn như xé màn tai, âm thanh ấy ai nghe đến cũng phải nổi da gà !

Cánh tay đưa lên vừa rồi của Thích-Thiết-Hoa, bỗng bung ra bẻ thẳng về phía người quái nhân ấy, miệng nàng quát rằng :

— Người cười chi thế ?

Luồng chưởng lực của Thích-Thiết-Hoa, cuốn tới nhanh như tên bắn, nhằm quét thẳng vào ngực của quái nhân nọ. Nhưng, đối phương vẫn không hề chuẩn bị tránh né chi cả !

Thích-Thiết-Hoa thấy vậy không khỏi kinh ngạc, nên lách xéo bàn tay đi, khiến cho luồng chưởng lực của nàng dời đi một nơi khác.

Cũng may là như thế, nên khi luồng chưởng lực của nàng cuốn tới, nó lên một tiếng « ầm » to, mới chỉ hất bắn quái nhân nọ ra xa ngoài một trượng thôi. Khi rơi trở xuống mặt đất, quái nhân ấy liền ụp lên một tiếng, rồi nhô ra một búng máu tươi.

Đôi mắt của quái nhân đó bỗng sáng quắc, trông hết sức ghê sợ, gào to lên rằng :

— Các người định đến đây để giết ta...

Thích-Thiết-Hoa vội vàng đáp rằng :

— Không, chúng tôi đến đây để tìm Trại-Hoa-Đà Công-Tôn-Dân lão tiền bối... !

Quái nhân ấy nghe thế, bỗng cất tiếng cười như cuồng dại, nói :
Trại-Hoa-Đà ? ... Ha ha ha... !

— Ông cười chi thế ?

Quái nhân ấy liền giương đôi mắt tròn xoe, quát rằng :

— Cút đi cho mau !

— Tại sao thế ?

— Hắn đã chết rồi, trên đời không còn có mặt hắn nữa ! Mau cút đi cho ta... Ha ha... !

Sau đó, quái nhân kia không ngớt cất tiếng cười ghê rợn !

Thích-Đỉnh-Nhận đã biết quái nhân này chính là Trại-Hoa-Đà Công-Tôn-Dân rồi. Nhưng cả hai người đều không hiểu được, tại sao ông ta lại trở thành một con người có hình dáng đáng sợ như thế này ?

Vì nghi thế, nên Thích-Đỉnh-Nhận bèn lên tiếng hỏi :

— Có lẽ lão tiền bối là Trại-Hoa-Đà... ?

— Trại cái khí mốc !

— Vậy ông đây không phải... ?

— Ha ha ha, Công-Tôn-Dân đã chết từ lâu rồi, còn ta đây chỉ là một thân xác không có linh hồn. Vậy, các người hãy đi đi...

— Không, thưa lão tiền bối, tôi muốn đến xin ông cứu trị cho một người con gái !

— Cứu người ? Ha ha, ta biết cứu người sao ? Ha ha ha ! Đây là người nói đùa chứ !

— Vậy có lý nào, lão tiền bối thấy người ta chết mà không cứu hay sao ?

Sắc mặt của quái nhân ấy bỗng sa sầm, nói :

— Đúng như vậy !

Thích-Đỉnh-Nhận giận dữ nói :

— Tại sao ông... ?

— Ta không cứu là không cứu, chứ tại sao ? Như vậy không được chẳng ? Ha ha, các người hãy nhìn những lọ đựng thuốc trên đất kia... Ha ha...

Trên mặt đất, quả nhiên có nhiều chai đựng thuốc bị vứt bừa bải. Nhìn qua tình trạng ấy, cũng đủ biết lão già này đã bức dọc một việc gì, nên phát điên và hủy bỏ tất cả thuốc men của mình đi.

Thích-Thiết-Hoa nhìn qua quái nhân ấy một lượt, nói rằng :

— Ông đã hủy bỏ số thuốc ấy ?

— Đúng thế !

— Tại sao vậy ?

— Tại sao ? Ta đã hại người, ta... là một hung thủ... Ha ha ha !

— Ông đã cứu vô số người, tên tuổi vang dội cả giới giang hồ, vậy tại sao bảo là hại người được ?

— Các người không tin sao ?

— Lẽ tất nhiên !

Quái nhân ấy quát rằng :

— Các người muốn xem bằng chứng không ?

Thích-Đỉnh-Nhận và Thích-Thiết-Hoa nghe thế, không khỏi giật mình đánh thót, đồng thanh quát rằng :

— Bằng cơ chi ?

— Bằng cơ một xác chết !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Được, chúng tôi muốn xem !

Quái nhân, tức Trại-Hoa-Đà Công-Tôn-Dân ấy, liền quay người trở lại, bước đi về phía sau...

Ngay lúc ấy, tiếng bước chân khi nãy bỗng dừng lại phía cửa cửa, Thích-Đỉnh-Nhận quay đầu ngó lại thì kinh hãi suýt nữa kêu thét lên !

Vì, tại nơi đó đã xuất hiện một cô gái áo xanh, mà chàng đã gặp tại Thiết-Kỳ-Bang lúc trước. Sắc mặt của nàng lạnh lùng như một khối băng, không hề có một tí tình cảm, trông thực khủng khiếp!

Cô gái ấy đứng sững tại trước cửa, không hề nhúc nhích!

Cô gái áo xanh thần bí ấy xuất hiện một cách đột ngột, đã làm cho Thích-Đỉnh-Nhận hết sức kinh hãi. Vì, chàng không hiểu được, tại sao nàng lại xuất hiện bất ngờ ở tại nơi đây?

Trong lúc đó, Trại-Hoa-Đà Công-Tôn-Dân đã xô cánh cửa phía sau, nhăm đi thẳng vào một khu rừng trúc. Đi được chừng một trượng, thì bỗng ông dừng chân đứng lại, nói rằng:

— Xem kia, đây không phải là một xác chết hay sao?

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay của ông ta chỉ, thì quả nhiên thấy có một bộ xương khô nằm trong cánh rừng. Bộ xương ấy đều lành lẽ nguyên vẹn, duy có chiếc sọ là bề vụn ra thành từng mảnh. Nhìn qua, ai cũng có thể đoán biết được, nếu người ấy không phải bị kẻ khác đánh vỡ sọ chết, thì cũng là do chính y đã đập đầu tự sát!

Bộ xương đó, xem ra nạn nhân chết cũng đã lâu rồi.

Thích-Đỉnh-Nhận thấy thế liền hỏi rằng:

— Người ấy là ai, tại sao ông lại giết chết hẳn?

— Các người muốn biết tại sao ta đã giết chết người ấy phải không?

— Đúng như vậy! Người đó là ai thế?

— Y chính là Thích-Xuyên-Dương...!

— Ồ...?

Thích-Thiết-Hoa và Thiết-Đỉnh-Nhận nghe thế, thì suýt nữa đã nhảy tung người lên. Cả hai người đều gần như không tin ở lỗ tai của mình, nên đồng thanh cất giọng run run nói:

— Ông ấy... là Thích-Xuyên-Dương?

— Song, cũng có thể là Thích-Nhạc-Dương!

Thích-Thiết-Hoa và Thích-Đỉnh-Nhận đều kinh hoàng, đứng trơ ra như khúc gỗ!

Trại-Hoa-Đà Công-Tôn-Dân cười nói:

— Đúng thế! Ta không hiểu rõ hai người ấy thì người nào đã chết đây. Nhưng chắc chắn xác chết này, là một giữa hai người đó. Đồng thời, cái chết của y cũng chính do tay ta tạo nên!

— Tại sao thế?

— Ba mươi năm về trước, ta có cứu sống một người, trong khi

người đó đang bị trọng thương. Sau khi ta chữa lành cho y, thì có nói suốt đời y sẽ không còn khả năng sinh dục nữa...!

Thích-Đỉnh-Nhận ngắt lời hỏi:

— Người đó là Thích-Xuyên-Dương chăng?

— Đúng vậy, người ấy chính là Thích-Xuyên-Dương. Nhưng, mười bảy năm sau bỗng một hôm, có một người kéo Thích-Xuyên-Dương đến đây...!

— Người đó có phải là Thích-Nhạc-Dương?

— Đúng thế! Nghe đâu Thích-Xuyên-Dương đã lập mưu giết chết người vợ và hai con của y. Vì Thích-Xuyên-Dương hoài nghi hai con của y là do vợ y đã tư thông với người anh ruột mình là Thích-Nhạc-Dương nên mới hạ sinh. Thích-Nhạc-Dương đã cương quyết phủ nhận, nên mới kéo y đến đây để nhờ ta khám nghiệm lại!

Sau khi ta khám nghiệm, thì được biết tật kín của y đã hoàn toàn bình phục. Hơn nữa đã được bình phục mười sáu năm về trước. Do đó, ta đã hoàn toàn xác nhận lại trước mặt hai người!

Nhưng, Thích-Xuyên-Dương lại cho rằng người anh ruột của y đã thương lượng thỏa thuận với ta trước, nên ta mới nói như vậy để gạt y. Bởi thế hai người đã ra tay đánh nhau chết sống! Trời ơi! đứng trước tình trạng ấy ta biết ăn nói làm sao?

Nếu trước kia ta không có nói cho y biết, là y sẽ mất khả năng sinh dục, thì bị kịch ấy đâu có thể xảy ra được!

Thích-Nhạc-Dương dường như không muốn đánh nhau với Thích-Xuyên-Dương, nên lòn ra cửa sau bỏ chạy. Nhưng Thích-Xuyên-Dương liền đuổi theo. Lúc đó ta nghe có tiếng chửi mắng thậm tệ, tiếng găm la, rồi tiếp đến là một tiếng gào thảm thiết. Khi ta chạy đến nơi, thì thấy một trong giữa hai người họ đã bị vỡ sọ máu tươi tung tóe khắp nơi, nằm lén ra đất chết tốt rồi... Ta đã hại họ, giết họ... Ha ha ha...!

Nói đến đây, lão ta lại không ngớt cất tiếng cười như điên dại!

Thích-Đỉnh-Nhận lại hỏi rằng:

— Qua y phục mặc bên ngoài ông nhận rằng người chết ấy là ai?

— Hai người họ đều ăn mặc giống y nhau, ta không làm sao phân biệt được!

Thích-Đỉnh-Nhận và Thích-Thiết-Hoa đã hiểu lời nói của Ngũ-Loung-Chơn-Quân không phải là sai sự thực. Bị kịch trong gia đình họ đã xuất phát từ một nghi vấn "không có khả năng sinh dục"!

Nhưng sự thực, thì Thích-Xuyên-Dương lại có khả năng sinh dục như lời của Trại-Hoa-Đà Công-Tôn-Dân đã nói.

Như vậy, người chết ấy là phụ thân của hai người, tức Thích-Xuyên-Dương ! Hay là bác ruột của hai người, tức Thích-Nhạc-Dương ?

Trước sự thực này, dù sao cũng đã chứng minh rằng, giữa hai người họ có một người hiện đang còn sống !

Giờ đây, Thích-Đỉnh-Nhận đã hoàn toàn hiểu rõ đoạn đời qua của mình cũng như mọi việc đã xảy ra trong gia đình mình, nên buồn rầu cất tiếng than dài, rồi nói :

— Thừa lão tiền bối, tôi có một người bạn gái đang bị trọng thương, xin tiền bối...

— Ta dùng cái chi để cứu cho cô ấy ? Thôi, mau đi đi ! Vì đối với cái chết của người này, hiện trong lòng ta còn hối hận vô cùng !

Nói đến đây, giọng nói của ông ta bỗng gào lên như điên rồ :

— Hãy cút đi cho mau !

Thích-Thiết-Hoa trông thấy thái độ của lão già như thế, trong lòng cũng không khỏi cảm động. Tuy nàng biết bị kịch trong gia đình mình, là chính do lời nói của lão ta mà ra. Nhưng, làm một vị y sĩ, thì đâu có thể tránh được hết tất cả mọi sự sai lầm nhỏ nhặt được ?

Song, vì bị kịch hãi hùng ấy, là do ông ta gây ra, nên ông ta làm sao quên đi cho được ?

Thích-Thiết-Hoa đưa mắt nhìn Thích-Đỉnh-Nhận một lượt, nói :

— Để đệ, chúng ta đi thôi !

Thích-Đỉnh-Nhận buồn rầu nói :

— Nhưng, em làm thế nào chịu đưa mắt nhìn Bạch-Dung chết cho được ?

— Ông ấy đã hủy hết thuốc men rồi, thì còn lấy chi để chữa trị được nữa ?

Thích-Đỉnh-Nhận rơi lệ đau đớn. Chẳng không làm sao quên được việc Bạch-Dung đã sẵn sàng chết thế cho chàng. Chàng ôm nàng trong lòng đưa chân chầm rãi bước đi...

Chàng cảm thấy hết sức thất vọng !

Khi mọi người trở vào trong nhà, thì vẫn thấy cô gái áo xanh còn đứng sững tại cửa. Thích-Thiết-Hoa sắc mặt khế biến đổi, hỏi nhỏ rằng :

— Em có gặp người con gái này chưa ?

Thích-Đỉnh-Nhận gật đầu, Thích-Thiết-Hoa hạ thấp giọng hỏi :

tiếp rằng :

— Cô ta là ai thế ?

— Tôi không rõ !

Thích-Thiết-Hoa ngạc nhiên, rồi cười lạnh lùng, đi thẳng ra cửa. Trong khi nàng định lách người bước ra, thì có gái áo xanh bỗng chặn ngang đường !

Thích-Thiết-Hoa liền biến hân sắc mặt, lạnh lùng nói :

— Thừa cô nương, xin nhường đường cho !

Sắc mặt của cô gái áo xanh vẫn không có một tí tình cảm, khỏe miệng của nàng liền hiện lên một nụ cười lạnh lùng, rồi bước đi mấy bước, tránh đường cho Thích-Thiết-Hoa !

Thấy thế, Thích-Thiết-Hoa và Thích-Đỉnh-Nhận đều không khỏi ngạc nhiên. Vì cả hai người đều không ngờ rằng, cô gái áo xanh kia lại ngoan ngoãn tránh đường như vậy.

Trên khoé miệng của Thích-Đỉnh-Nhận, liền hiện lên một nụ cười lạnh lùng tàn khốc cổ hủ của chàng, rồi bước thẳng ra cửa.

Nhưng, bỗng nhiên cô gái áo xanh cất giọng lạnh lùng nói :

— Các người đi không thoát đâu !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, liền quay người ngó lại, đôi mắt hiện lên những tia sáng ghê rợn, nói :

— Lời nói của cô nương là có nghĩa làm sao ?

Cô gái áo xanh liền cười lạnh lùng, đáp :

— Ý nghĩa cũng không có chi lạ. Nhưng... Ha ha... ta có thể cứu được cô nương đang bị trọng thương ấy !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế chẳng khác nào vớ được của quý, nói :

— Có có thể cứu à !

— Tin hay không tùy anh !

— Nếu vậy, xin phiền cô nương cứu chữa cho !

Sắc mặt của cô gái áo xanh vẫn không một tí tình cảm, lạnh lùng nói :

— Muốn ta cứu người, lẽ tất nhiên là phải có một sự đền đáp !

— Đền đáp như thế nào ?

— Rất đơn giản, chỉ cần trao cho ta mười sáu quân cờ phía xanh ấy là được rồi !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, không khỏi bắt rùng mình. Chàng

thực không ngờ rằng, cô gái này lại biết được trong người chàng đang giữ mười sáu quân cờ phía xanh bằng hồng ngọc!

Bởi thế mặt chàng không khỏi biến sắc, nói:

— Tại sao cô được biết tôi có những quân cờ đó?

— Việc ấy mà cô chỉ là lạ? Nhưng anh có bằng lòng không?

Thích-Định-Nhận hiểu rằng, cô gái áo xanh này xuất hiện tại đây hôm nay, chính là vì nửa bộ cờ phía xanh ấy. Do đó, chàng liền nghiêng chặt hai hàm răng, nói:

— Tôi không bằng lòng!

— Có lý nào cô ấy đã vì anh mà bị trọng thương, thế anh lại để cho cô ấy chết hay sao?

Thích-Định-Nhận nghe thế không khỏi giật mình, buột miệng nói:

— Không thể được!

— Như vậy, tại sao anh lại không chịu điều kiện ấy?

Thích-Định-Nhận mỉm cười tự nhiên, đáp:

— Tôi muốn cô cứu cho cô ấy trước!

Cô gái áo xanh cười lạnh lùng rằng:

— Được, hơn nữa, tôi cũng chẳng hề sợ đến khi tôi cứu chữa cho cô ấy xong, thì anh lại nuốt lời hứa đâu!

Những tiếng cuối cùng, nàng gằn giọng đầy sát khí.

Thích-Định-Nhận không khỏi lại rung mình. Cô gái áo xanh liền bước tới bằng Bạch-Dung từ trong tay của Thích-Định-Nhận, bước thẳng vào trong nhà.

Thích-Định-Nhận và Thích-Thiết-Hoa cũng đưa mắt nhìn nhau ngạc nhiên, cả hai đều không ai được biết lai lịch của cô gái áo xanh này cả!

Thốt nhiên, ngay lúc ấy có một bóng người từ đâu xẹt đến nhanh như một luồng điện chớp. Bóng người ấy đảo một vòng trên không rồi bất thần thò tay chụp về phía Thích-Định-Nhận...

Bóng người đó chẳng những lướt tới hết sức nhanh nhẹn và đột ngột, mà thể võ của hắn vung ra, cũng mau như tên bắn, khiến Thích-Định-Nhận không làm sao tránh được kịp nữa.

Nhưng, Thích-Thiết-Hoa đã kịp thời nhún người vọt thẳng lên...

Qua một tiếng « ầm » thật to, thì bóng hai người liền đang ra xa. Sắc mặt của Thích-Thiết-Hoa đã trở thành tái nhợt. Nàng há chiếc miệng anh đào bé nhỏ ra, nhả một búng máu tươi.

Đồng thời, khi hai người quay mặt ngó lại, thì thấy một người

Mặt Bạc đã nằm lẩn trong vũng máu!

Liền đó, từ khắp bốn bên bỗng có tiếng cười lạnh lùng vọng lại. Trong khi tiếng cười chưa dứt, thì dưới mái nhà phía trái, không rõ có một lão già mặc áo vàng, tuổi độ ngũ tuần, ngồi yên ở đấy từ lúc nào!

Lão ta cũng cất tiếng cười lạnh lùng, song vẫn ngồi yên như cũ. Nhưng, khi tiếng cười của lão ta vừa dứt, thì bất ngờ có năm người Mặt Bạc khác bỗng bất thần xuất hiện!

Năm người Mặt Bạc này dàn thành một hàng chữ nhất. Thích-Định-Nhận đưa mắt quét về phía họ, mặt đầy sát khí!

Trên khoé miệng của chàng, cũng hiện lên một nụ cười lạnh buốt và man rợ, trông hết sức khủng khiếp. Chàng đưa bước từ từ tiến về năm người Mặt Bạc ấy.

Thích-Thiết-Hoa trông thấy tình hình diễn biến rất lạ và có vẻ rất bất lợi cho mình. Vì hành tung của cô gái áo xanh đã là thần bí rồi, giờ đây lại xuất hiện thêm một người áo vàng ngồi trơ trơ ở đó, và lại có thêm cả năm người Mặt Bạc nữa!

Vì thấy như thế, nên Thích-Thiết-Hoa liền lách người lui vào trong nhà. Khi vừa đưa mắt nhìn lên, thì nàng bèn thăm nói: « Nguy rồi...! » vì, trong nhà nào còn hình bóng của cô gái áo xanh và Bạch-Dung đâu nữa?

HỒI THỨ MƯỜI SÁU

TRẬN ĐÁNH KINH HỒN

Chỉ trong phút chốc mà Thích-Thiết-Hoa đã thấy mất cô gái áo xanh thần bí kia, nên trong lòng hết sức kinh hãi.

Cô gái ấy đã lấy lệ do chữa trị cho Bạch-Dung, để cướp cô này đi, chẳng rõ có mục đích gì? Đây là một việc không ai có thể đoán hiểu được!

Hơn nữa, Bạch-Dung có phải thực sự đã bị cô gái thần bí kia cướp đi hay chẳng? Lẽ tất nhiên là cũng không thể quá khẳng định được.

Trong lúc đó, Thích-Định-Nhận đã tiến đến năm người Mặt Bạc

kia. Riêng lão già áo vàng ở dưới mái hiên, vẫn nhắm mắt ngồi yên, tựa hồ như không buồn chú ý đến mọi việc đang xảy ra trước mặt.

Song, xem qua tình hình đang diễn biến, thì người áo vàng này có thể không phải là đồng đảng với người Mặt Bạc nọ.

Lúc ấy, một Người Mặt Bạc gầy cao, có vẻ là người cầm đầu trong bọn, cất tiếng âm u nham hiểm cười nhạt rằng :

— Các hạ là Thôi-Thiên-Hàn đó chăng ?

— Đúng vậy, nhưng giờ thì ta đã đổi tên lại là Thích-Đỉnh-Nhận rồi ! Có lẽ năm vị cao nhân đây vì muốn tìm ta mà đến chăng ?

— Không sai tí nào cả ! Vậy chúng ta là người sáng suốt, thì không nói dài dòng làm chi. Ông bạn nên ngoan ngoãn trao ra nửa bộ cò mà ông bạn đang giữ trong người, thì mọi việc sẽ êm xuôi tất cả !

Trên khóe miệng của Thích-Đỉnh-Nhận, bỗng lại hiện lên nụ cười lạnh lùng và hung tợn, nói :

— Té ra là vì việc ấy. Vậy, nếu có tài thì cứ ra tay đi nào !

Người Mặt Bạc cầm đầu cả bọn ấy, liền cất tiếng nham hiểm cười rằng :

— Nếu thế là các hạ muốn đánh nhau chứ gì ?

— Chính là tôi có ý ấy !

— Tốt lắm, nếu thế thì chờ trách chúng tôi vô lễ !

Tiếng nói vừa dứt, thì người này liền tràn tới, dùng thế « Hà nhạc lưu vân » đánh chớp nhoáng về phía Thích-Đỉnh-Nhận. Trong khi đó, bốn người Mặt Bạc còn lại, cũng nhanh như chớp, tràn đến vây chặt lấy Thích-Đỉnh-Nhận.

Lão già áo vàng kia bỗng mở đôi mắt ra, rồi cất tiếng cười nhạt.

Tiếng cười của lão già áo vàng chưa dứt, thì Thích-Đỉnh-Nhận đã quát to một tiếng, rồi vùng chưởng lên, dùng thế « Hồn đao vu sơn » đánh xéo vào luồng chưởng lực của đối phương đang cuốn tới !

Người Mặt Bạc kia, dường như đoán biết Thích-Đỉnh-Nhận sẽ đỡ thẳng vào thế đánh của mình, nên liền thu tay mặt trở về, rồi vùng tay trái ra đánh tiếp một thế võ hết sức kỳ diệu !

Thế võ ấy biến hóa khôn lường, cao thâm hiểm hóc, khiến Thích-Đỉnh-Nhận hoa cả mắt. Người Mặt Bạc thừa thế quét mạnh một luồng kinh lực lạnh buốt, công thẳng vào « Hoa cái đại huyết » của chàng.

Trông thấy thế, Thích-Đỉnh-Nhận định sẽ dùng mạng đổi mạng, nên tay mặt vừa quét ra, rồi chẳng những không tránh thế công của địch,

mà trái lại, còn tràn tới, dùng thế « Hồn phách xuất khiếu » đánh tiếp theo liền đó !

Qua thế đánh liều mạng ấy của Thích-Đỉnh-Nhận, đã khiến người Người Mặt Bạc không khỏi kinh hoàng. Chỉ trong chớp mắt, Thích-Đỉnh-Nhận đã găm lên một tiếng to, rồi tấn công ba chưởng dồn dập liên tiếp !

Thế võ của Thích-Đỉnh-Nhận nhanh như điện chớp, chưởng lực mạnh mẽ vô song, nên qua ba chưởng của chàng đánh ra, đã đẩy lui Người Mặt Bạc ra sau ba bước !

Bốn Người Mặt Bạc đứng bên ngoài, trông thấy thế, không khỏi giật nạnh sợ hãi. Ngay cả người áo vàng ngồi ở bên cạnh, cũng không khỏi khẽ biến sắc mặt. Trên khóe miệng của lão ta, đã hiện lên một nụ cười lạnh lùng, găng gượng...

Thốt nhiên, sau một tiếng quát to của Thích-Đỉnh-Nhận, bỗng nghe một tiếng « hự » khô khan xé không gian truyền đến...

Mọi người đưa mắt nhìn lên liền trông thấy Người Mặt Bạc đang giao chiến với chàng, đã bị chưởng lực của chàng hất bắn ra sau mấy bước, ụp lên một tiếng, rồi máu tươi từ miệng trào ra xối xả, ngã lăn quay.

Bốn Người Mặt Bạc đứng bên ngoài trông thấy thế, không khỏi hãi kinh. Nhưng liền đó, họ đồng thanh quát lên một tiếng to, rồi nhất loạt vùng chưởng công thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận.

Lão già áo vàng trông thấy thế, thì biến hẳn sắc mặt. Thích-Thiết-Hoa cũng quát to lên rằng :

— Bốn người không kể chi là sĩ diện kia...!

Tức thì, một cái bóng đỏ lao tới nhanh như một vì sao sa, chụp thẳng về phía bốn Người Mặt Bạc. Trong khi cái bóng đỏ ấy còn lơ lửng trên không, thì cánh tay một nàng đã vùng lên, quét mạnh ra hai chưởng.

Tiếp đó, hai tiếng gào thảm thiết vang lên, rồi hai người Mặt Bạc đã ngã gục xuống đất, chết không kịp trở tay !

Những hành động ấy thực hết sức phi thường, khiến lão già áo vàng ngồi bên cạnh, gương đôi mắt sáng quắc lên nhìn. Lão ta có vẻ như không tìm Thích-Thiết-Hoa lại có một võ công khiếp người như vậy.

Thích-Đỉnh-Nhận găm lên rằng :

— Nếu không sợ chết, thì chúng bây hãy tràn vào thử xem !

Bọn hai tên còn lại, thực không tài nào ngờ nàng là người đàn bà

xinh đẹp lìa, chỉ cần vung tay múa chân một cái, là đủ giết chết hai đồng đảng của mình rồi, vậy thử hỏi họ không kinh tâm tán đởm sao được?

Ngay lúc ấy, bỗng có tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

— Võ công của Thích Cung-chủ, quả là danh bất hư truyền!

Đôi mắt xinh đẹp của Thích-Thiết-Hoa tròn to, nói:

— Khéo nói lắm! Vậy người bạn nào đó, đã đến đây sao lại không chịu bước ra?

Câu nói của Thích-Thiết-Hoa chưa dứt, thì đã thấy ba Người Mặt Bạc mặc áo đỏ, lao mình vút tới.

Ba Người Mặt Bạc áo đỏ ấy, quả có chỗ khác biệt với đồng đảng của họ. Người đứng giữa tay cầm gậy sắt, thân hình bé nhỏ, người đứng ở phía mặt trên lưng giắt một thanh trường kiếm, thân hình vừa vạm, người đứng ở phía trái, thân hình mập mạp to lớn, trên lưng cũng giắt một thanh gươm dài.

Những đồ đảng trong Ngân-Điện-Hội khi xuất hiện đều mặc áo xanh, thế mà nay ba Người Mặt Bạc này lại mặc áo đỏ, trông rất khác số người trước.

Liền đó hai Người Mặt Bạc còn sống sót, bèn quay về họ thì lễ, rồi cung kính đứng lùi ra sau lưng ba người áo đỏ vừa mới đến.

Trên khoé miệng của Thích-Đỉnh-Nhạn, vẫn luôn luôn mỉm một nụ cười lạnh lùng và tàn khốc thuở nào. Người Mặt Bạc gầy bé đứng giữa, vung chiếc gậy trong tay một vòng, cười nhạt, nói:

— Thích Cung-chủ, chẳng bao lâu nữa, bản hội sẽ thất bại để công bố danh hiệu, vậy cô là chủ của một cung, tức một môn phái trong võ lâm, thì nên biết cái lẽ bất tương xâm phạm xưa nay....!

Thích-Thiết-Hoa cười nhạt, nói:

— Song, có điều là không biết ai xâm phạm ai trước?

Người Mặt Bạc áo đỏ ấy, bị câu hỏi vắn của Thích-Thiết-Hoa, phải đứng sững trong một lúc khá lâu, mới lạnh nhạt nói:

— Ý tôi muốn nói, cô chờ nhúng tay vào những việc thị phi này thì hay hơn!

— Còn các ông thì sao?

— Chúng tôi?

Người Mặt-Bạc gầy bé ấy lại nói tiếp:

— Bản hội nhất định phải lấy cho kỳ được ba mươi hai quân cờ

bằng hồng ngọc... Ha ha... Tất nhiên là chúng tôi phải buộc vị các hạ này trao ra cho chúng tôi!

Thích-Thiên-Nhạn cũng không dẫn được cơn tức giận, bèn quát rằng:

— Bá láp, ta nhất định không đưa ra bao giờ cả!

Nói đoạn, chàng liền trợn mắt nhanh như tên bắn, tiến sát Người Mặt Bạc gầy bé ấy, vận dụng chân lực trong người sẵn sàng tấn công!

Người Mặt Bạc ấy liền cười nhạt, rồi vung chiếc gậy sắt trong tay một vòng, nói:

— Các hạ thực sự không chịu trao ra hay sao?

Thích-Thiết-Hoa bỗng cất tiếng cười như cuồng dại, nói:

— Chỉ cần các ông có thực tài...!

Người Mặt Bạc ấy lại cười nhạt nói:

— Thế thì cứ thử cho biết!

Tiếng « biết » mới vừa nói dứt, thì người ấy đã vung chiếc gậy trong tay lên, nhắm đánh về phía Thích-Đỉnh-Nhạn nghe một tiếng vút!

Thế đánh của người bạc đó, tuy bề ngoài xem như không mạnh bao nhiêu, nhưng thực sự thì bên trong có một sức mạnh rất phi thường. Thích-Thiết-Hoa thấy thế, liền quát to rằng:

— Đệ đệ, mau nhảy lùi ra sau...!

Tiếp liền với tiếng quát ấy, nàng đã lao vút người tới, vung chưởng ngọc lên, công ra chớp nhoáng hai chưởng!

Thế đánh của nàng, thực nhanh nhẹn đến mức ai trông thấy cũng phải chặc lưỡi lắc đầu. Thích-Đỉnh-Nhạn thấy vậy, không khỏi ớn lạnh cả tâm can, vội vàng thối lui ra sau. Trong trường hợp ấy, thực chẳng có muốn tấn công kẻ địch, cũng không còn thời giờ cho chàng hành động kịp nữa!

Ngay lúc đó, chàng vừa mới thấy bóng người bay thoát đến, tức thì Thích-Thiết-Hoa và Người Mặt Bạc gầy bé kia lại nhanh nhẹn dõng ra ngay! Thích-Thiết-Hoa lui liền tiếp gần mười bước, mới gắng gượng đứng vững lại được!

Thích-Đỉnh-Nhạn hết sức hãi kinh, đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy đôi má của tỷ tỷ mình đã tái nhợt, đôi mắt cũng khế nhắm, tựa hồ như rất đau đớn. Nhưng, sau đó thì nàng lại mở to mắt ra như thường.

Riêng Người Mặt Bạc, thì « ủa » liên tiếp hai tiếng to, máu tươi từ miệng trào ra như xối, té ngồi luôn trên đất !

Tất cả mọi việc ấy đều xảy ra trong một cái nháy mắt, không có ai thấy rõ giữa Thích-Thiết-Hoa và Người Mặt Bạc gãy bé kia, đã choáng nhau như thế nào, mà đến đôi cả hai đều bị thương như thế !

« Rằng ». Người Mặt Bạc đứng ở phía mặt, liền tuốt thanh trường kiếm ra, ánh thép chiếu ngời, rồi cất tiếng cười nhạt, lướt thẳng tới phía Thích-Đỉnh-Nhận, nói :

— Lão phu bất tài, nhưng muốn lĩnh giáo của các hạ vài thế võ tuyệt học !

Bỗng nhiên, lão già áo vàng ấy, liền cất tiếng cười nhạt, rồi đứng thẳng người lên. Tiếng cười nhạt của ông ta, gồm có cả cái giọng khinh lớn, nên nghe thực là chướng tai !

Người Mặt Bạc cầm thanh trường kiếm ấy, vụt dừng bước đứng lại. Đôi mắt sắc bén từ hai lỗ trống trên chiếc mặt bạc của y, bỗng chiếu thẳng vào khung mặt của lão già áo vàng, lạnh lùng quát rằng :

— Chẳng hay các hạ là cao nhân ở nơi nào ?

Người áo vàng cười nhạt đáp :

— Ngân-Điện-Hội thu nạp tất cả những cao thủ trong thiên hạ, uy danh làm khiếp sợ cả võ lâm, còn lão phu đây chẳng qua là một tiểu tốt, vậy chẳng xứng tên họ cũng không hại chi...!

— Như thế, là các hạ đến tiếp tay cho ông bạn họ Thích này chăng ?

— Nói tiếp tay thì thật chẳng dám, mà thực ra chỉ là can thiệp đến những việc bất bình, thế thôi !

Câu nói của người áo vàng vừa dứt, thì chỉ lác một cái, là đã lao người đến sát trước mặt Người Mặt Bạc đang cầm kiếm ấy rồi !

Lão già áo vàng thân bệ kia, bỗng nhiên tỏ rõ thái độ của mình, chẳng những đã làm Thích - Đỉnh - Nhận phải kinh hãi, mà đồng thời, hai Người Mặt Bạc kia cũng không khỏi hết sức lấy làm lạ.

Thích-Đỉnh-Nhận cười vui vẻ, nói :

— Lão tiên bối tiếp tay cho, tại hạ hết sức cảm kích. Nhưng, hiện nay giữa các bạn trong Ngân-Điện-Hội và tại hạ đây, đã trở thành không thể cùng chung sống dưới bóng mặt trời, vậy xin tiên bối hãy nhường cho kẻ hèn này thanh toán họ !

Nói dứt lời, chàng liền tràn nhanh tới trước mặt Người Mặt Bạc

đang cầm thanh gươm, lạnh lùng quát to, rồi vung chưởng lên đánh xéo về người ấy !

Thế chưởng đó của Thích-Đỉnh-Nhận mạnh mẽ phi thường, vì chàng đã vận dụng toàn lực trong người đánh ra. Người Mặt Bạc liền vung lưỡi trường kiếm lên, ánh sáng lập lòe, phản công trả lại.

Hai người kẻ công người đỡ nhanh nhẹ như gió cuốn. Người Mặt Bạc thấy sức tấn công của đối phương dữ dội, nên liền hét lên một tiếng to, rồi lại vung thanh trường kiếm trong tay ra, quét về phía Thích-Đỉnh-Nhận một thế kiếm thứ hai !

Thế kiếm Người Mặt Bạc thực vô cùng lợi hại, khiến Thích-Đỉnh-Nhận nhìn thấy cũng phải ớn lạnh cả tâm can, nên bất giác phải lùi ra sau ba bước.

Giữa lúc Thích-Đỉnh-Nhận vừa lùi ra sau, thì Người Mặt Bạc to béo đứng bên cạnh đấy, liền thò nhanh tay mặt ra, chụp thẳng vào áo của Thích-Đỉnh-Nhận.

Thế chụp ấy, phối hợp với thế công trước mặt của hai đối phương, khiến cho Thích-Đỉnh-Nhận không biết tránh vào đâu nữa !

Nhưng, Người Áo Vàng vụt quát to rằng :

— Các ông bạn, hãy lùi lại !

Liền đó, chỉ thấy bóng vàng lao tới, là cánh tay mặt của lão già đã vung lên đánh xéo một chưởng về phía hai người rồi !

Chưởng lực của Người Áo Vàng, đã đẩy lui Người Mặt Bạc to béo kia. Nếu không có thế đánh ấy của Người Áo Vàng, thì Thích-Đỉnh-Nhận tất đã bị thương hoặc vong mạng dưới tay đối phương rồi !

Thích-Đỉnh-Nhận hết sức giận dữ, đang định phản công trả lại, thì bỗng nghe có tiếng nói nhỏ như muỗi kêu văng vẳng bên tai rằng :

— Sao không chạy đi ? Bọn cao thủ bậc nhất trong Ngân-Điện-Hội đã sắp đến nơi rồi !

Thích-Đỉnh-Nhận sợ hãi đưa mắt nhìn vào Người Áo Vàng, không khỏi bắt rùng mình, vì những câu nói ấy là do chính miệng ông ta nói ra. Thích-Đỉnh-Nhận tuy không biết Người Áo Vàng ấy là ai, nhưng qua thái độ của ông ta, đã cho biết ông ta không phải là kẻ địch.

Thích-Đỉnh-Nhận sợ hãi lùi ra sau một bước. Người Áo Vàng thấy thế, liền quắc mắt giận dữ nhìn thẳng vào mặt Thích-Đỉnh-Nhận, như có ý nói : « Người không chạy còn đợi chết hay sao ? »

Thích-Đỉnh-Nhận linh hội được ý ấy, nên không khỏi kinh hoàng,

liền vung chưởng lên đánh xéo về định một chưởng, rồi bắt thần nhún mình nhảy lên lướt thẳng về phía vung rừng núi ở phía sau !

Thích-Đỉnh-Nhận vì muốn bảo tồn mười sáu quân cờ đang giữ trong người nên không thể không nghe lời của Người Áo Vàng, tạm thời bỏ bỏ nơi đây.

Việc Thích-Đỉnh-Nhận bắt ngờ bỏ chạy như vượt ra ngoài sự dự đoán của Người Mặt Bạc kia. Bởi thế, Người Mặt Bạc to béo liền quát to rằng :

— Các bà chạy đi đâu...

Lúc thì hân lao người đuổi theo Thích-Đỉnh-Nhận, vung chưởng đánh về phía trước !

Hành động của Người Mặt Bạc to béo ấy tuy rất nhanh nhẹn, nhưng Người Áo Vàng đã kịp thời quát to rằng :

— Ông bạn xem chưởng đây !

Tiếng "đây" vừa dứt, thì luồng chưởng lực của ông ta đã cuốn tới Người Mặt Bạc to béo đang trên đà nhún người vọt lên. Người Mặt Bạc to béo đó, dường như đã biết Người Áo Vàng không phải là tay tầm thường, nên vội vàng lùi người lại.

Chỉ trong khoảng thời gian chớp mắt đó, một Người Mặt Bạc khác vừa quát to, vừa vung lưỡi trường kiếm chiếu ngời ánh thép, tấn công thẳng về phía Người Áo Vàng.

Thế kiếm ấy, trước tiên thành một vòng kiếm hoa chơi rục, rồi mới biến thành ba lần kiếm, vừa quét, vừa chém, vừa điểm thẳng vào ba nơi hiểm yếu trên người lão già Áo Vàng. Đây quả là một kiếm pháp vừa kỳ diệu, vừa ác liệt. Người Áo Vàng trông thấy thế, không khỏi ớn lạnh cả xương sống và nhất thời ông đã bị vây hãm giữa bức màn kiếm quang ấy rồi !

Thừa dịp đó, Người Mặt Bạc to béo, đã lao mình đuổi gấp theo Thích-Đỉnh-Nhận !

Sự diễn biến của trận đánh, khiến ai nhìn thấy cũng không khỏi lo sợ. Người Áo Vàng dù có tài thông thiên hay dù có ba đầu sáu tay đi nữa, cũng không làm sao đuổi theo để chặn lấy Người Mặt Bạc to béo kia được !

Thốt nhiên, Thích-Thiết-Hoa vốn đang ngồi yên một chỗ để vận dụng nội công chữa trị vết nội thương bỗng mờ bừng mắt và trông thấy rõ mọi tình hình nguy khốn đó. Bởi thế nàng thán kêu lên rằng : " Nguy

mất ". Liền đó nàng liền đứng phắt dậy rồi không kể chi đến vết nội thương chưa lành hẳn, vọt người bay lên chặn đường của gã Mặt Bạc to béo ấy lại, rồi vung chưởng đánh thẳng vào người hắn.

Người Mặt Bạc ấy, bất ngờ bị Thích-Thiết-Hoa ngăn chặn lại, nên giận dữ gầm lên một tiếng to đồng thời đi theo tiếng gầm đó một luồng kiếm quang lóe lên tức thì thanh trường kiếm đã siết chặt trong tay y và nhanh nhẹn công thẳng về phía Thích-thiết-Hoa !

Tất cả những việc ấy đều xảy ra trong một cái chớp mắt !

Thích-đỉnh-Nhận khi đã lướt vào trong gian chơi tranh nhìn không thấy cô gái áo xanh đâu nữa thì không khỏi giật nảy mình. Chẳng cũng có một ý nghĩ như Thích-Thiết-Hoa là chẳng biết cô gái áo xanh nọ cướp Bạch-Dung đi với mục đích gì ?

Thích-Đỉnh-Nhận biết tình trạng trước mắt hết sức nguy khốn nên không kịp nghĩ ngợi nhiều liền vọt thẳng ra cửa sau nhằm một cánh rừng chạy bay vào đấy !

Nhưng trong khi Thích-đỉnh-Nhận vừa mới vọt người lên thì bất ngờ đã nghe một tiếng quát lạnh lùng rằng :

— Ông bạn đứng lại đã !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế không khỏi giật bắn người. Chẳng lẽ dừng chân đứng lại quay mặt nhìn về hướng có tiếng nói thì không khỏi bắt rùng mình, đồng thời bất giác thối lui ra sau hai bước !

Vì rõ ràng là cô gái áo xanh thần bí kia, mắt hiện đầy sát khí đang đứng như một bóng ma ở phía sau lưng chàng không biết từ lúc nào !

HỒI THƯ MƯỜI BẢY

GIỌT LỆ ĐOẠN TRƯỜNG

Việc xuất hiện đột ngột của cô gái áo xanh tức " Khôi-Tâm-Nhân ", này khiến Thích-Đỉnh-Nhận biết rằng tình hình càng nguy ngập hơn. Chàng đã biết vô công cô gái ấy cao cường đến mức không ai ngờ đến được. Vậy nếu đôi bên xung đột với nhau thì chắc chắn mười sáu quân cờ phía xanh bằng hồng ngọc này sẽ lọt vào tay đối phương mất !

Khôi-Tâm-Nhân cười lạnh lùng, nói :

— Ông bạn họ Thích, có lý nào ông định nuốt lời hứa hay sao ?
Thích-Đỉnh-Nhận rung mình, trên khoé miệng của chàng bỗng lại hiện lên một nụ cười lạnh lùng man rợ, nói :

— Cô đã cứu sống cô ấy rồi ?

— Đúng như vậy !

— Hiện giờ cô ấy ở đâu ?

— Ở tại cánh rừng trúc kia !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế thăm nói rằng : « Té ra người mang Bạch-Dung đến rừng trúc để chữa trị vết thương cho nàng, thảo nào ta không cho rằng người đã cướp nàng mang đi rồi... !

Khôi-Tâm-Nhân lạnh nhạt hỏi rằng :

— Anh không tin hay sao ?

— Tôi cần phải đến gặp cô ấy xem sao trước đã ?

— Được, anh cứ đi đi !

Nói đoạn, nàng liền quay người đi thẳng về phía cánh rừng trúc. Nhưng nàng mới đi được mấy bước, thì bỗng dừng chân đứng lại, xoay qua đôi tròng mắt một lượt, rồi cất tiếng cười lạnh lùng, nghé hết sức ghê rợn.

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi ớn lạnh cả tâm can, buột miệng nói :

— Cô cười chi thế ?

Khôi-Tâm-Nhân không trả lời, nhưng tiếng cười lên im bặt, rồi lại rảo bước đi thẳng vào cánh rừng trúc.

Nơi ấy, bên cạnh một tảng đá to, quả nhiên Bạch-Dung đang ngồi dựa người nghỉ ngơi, sắc mặt khá tươi tỉnh. Nhớ đến việc Bạch-Dung đã xả thân cứu mình, nên Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi cảm động, kêu lên rằng :

— Bạch muội !

Bạch-Dung nghe tiếng kêu, đôi mắt liền mở to. Nàng nhìn đắm đắm vào mặt Thích-Đỉnh-Nhận một lúc khá lâu, mới nói :

— Thôi ca ca...

— Anh tên là Thích-Đỉnh-Nhận !

— Ừa ? Thích ca, em cảm ơn anh...

Câu nói chưa dứt, thì hai dòng lệ đã tuôn rơi, ràn rụa đôi má...

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Bạch muội muội, anh đã hại em !

Bạch-Dung khẽ lắc đầu, cất tiếng than buồn bã, rồi nói :

— Chỉ cần anh hiểu được lòng em là đủ rồi !

Những lời nói chân thành tự đáy lòng, đã khiến người nghe xót đau như can tràng bị đứt từng đoạn. Thích-Đỉnh-Nhận không dẫn được sự cảm động, nên bèn lao người thẳng về phía Bạch-Dung, nói :

— Bạch muội muội, trước đây anh đã đối xử tệ với em !

Vì quá xúc động, nên Thích-Đỉnh-Nhận quên hẳn Bạch-Dung là người đang bị thương, nếu bị chàng chụp mạnh, thì miệng vết thương sẽ lại tét ra, dù không chết ngay cũng rất khó chữa lành.

Bởi thế, cô gái áo xanh liền quát rằng :

— Bộ anh định giết chết cô ấy sao ?

Tức thì, nàng nhanh nhẹn vung chưởng ngọc lên, chụp lấy Thích-Đỉnh-Nhận kéo trở lại. Đồng thời, một bàn tay khác, cũng vung lên lẹ làng, bắt thần tát cho Thích-Đỉnh-Nhận hai cái tát tay đích đáng. Hai cái tát tay ấy đã làm cho đôi má của Thích-Đỉnh-Nhận đỏ bừng. Chàng giận dữ quát to rằng :

— Cô khiến chết mà !

Nói vừa dứt lời, thì chàng vung tay thoi thẳng vào ngực cô gái áo xanh !

Cô gái áo xanh thấy thế, liền xoay tròn chưởng ngọc của nàng, chụp lấy cổ tay của Thích-Đỉnh-Nhận qua một thế võ hết sức huyền diệu. Thích-Đỉnh-Nhận cảm thấy nơi cổ tay của mình bị tê buốt, đồng thời, bị đối phương siết cứng, không làm sao tránh được nữa !

Thích-Đỉnh-Nhận giận dữ, gầm lên rằng :

— Tôi đòi mạng với cô đây !

Liền đó, chàng bèn vung tay trái lên thoi thẳng vào người cô gái áo xanh một lần nữa !

Nhưng, cánh tay của chàng mới vung lên được một nửa, thì cổ tay mặt bỗng cảm thấy đau buốt, rồi bao nhiêu sức mạnh trong người đều mất cả. Bởi thế, cánh tay trái tự nhiên buông xuôi trở xuống !

Cô gái áo xanh tức Khôi-Tâm-Nhân, liền cười lạnh lùng, nói :

— Tôi đã nói rồi, võ công của anh còn kém sút hơn tôi nhiều lắm kia mà !

Con mắt độc nhưt của Thích-Đỉnh-Nhận cơ hồ như sắp nảy lửa. Chàng uất ức vì không thể nuốt chửng cô gái áo xanh này cho hả cơn bực tức.

Cô gái áo xanh vẫn cười lạnh lùng, nói :

— Ông bạn họ Thích...

— Con người không biết sĩ diện ! Ai làm bạn với cô bao giờ ?

Cô gái áo xanh bị Thích-Đình-Nhận mắng đến đôi má đều bừng đỏ lạnh lùng nói :

— Cũng được ! Này Thích-Đình-Nhận, thực ta không thể ngờ rằng anh là một con người xấu xa hung ác như vậy !

— Cái chi ? Tôi là người xấu xa hung ác ?

— Người định giết chết cô nương họ Bạch này, để khỏi trao mười sáu quân cờ hồng ngọc ấy cho ta, phải không !

Thích-Đình-Nhận nghe qua câu nói đó, thì tức giận đến muốn nổ tung lồng ngực, quát to rằng :

— Cô..... nói sao ?

— Nói sao ? Vừa rồi anh định nhảy chụp vào người của Bạch cô nương, không phải là cô ý định giết chết cô ấy, để khỏi phải đưa những quân cờ hồng ngọc ấy cho tôi sao ?

— Cô..... nói bá láp !

— Vậy có lẽ nào anh....?

— Tôi đã yêu cô ấy !

— Thực chứ ? Thích-Đình-Nhận, anh mà cũng biết yêu nữa sao ?

Thích-Đình-Nhận giận dữ đến nghiến răng nghe trời trạo, căm tức vì không thể đánh một chưởng cho cô gái áo xanh ấy chết đi !

Bạch-Dung cất tiếng than buồn bã, rồi nói :

— Tôi tin rằng anh ấy yêu tôi thật !

Trong khi cô gái áo xanh định cất tiếng đáp lời, thì Thích-Đình-Nhận bất thần giật mạnh cánh tay mặt, định giã cho thoát khỏi bàn tay của cô gái áo xanh.

Hành động ấy của Thích-Đình-Nhận quá bất ngờ, nên đã kéo cô gái áo xanh ngã vào lòng chàng, vì nàng không gượng lại được !

Trong khi Thích-Đình-Nhận vừa kinh hoàng, thì cô gái áo xanh đã nằm gọn trong lòng chàng rồi !

Bởi thế, nàng không khỏi buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi, nhưng nàng không còn đủ sức đề vùng người trở ra. Vì, lúc ấy đầu ngón chân của Thích-Đình-Nhận, đã đạp lên một huyết đạo hiểm yếu trên bàn chân của nàng rồi !

Việc ấy hoàn toàn bất ngờ, nên chính Thích-Đình-Nhận cũng

không hay biết là bàn chân mình đang đạp trúng một huyết đạo trên bàn chân của nàng ! Cô gái áo xanh quát to rằng :

— Buông tay ra !

Thích-Đình-Nhận vốn không hề vòng tay ôm nàng, nhưng nghe qua tiếng quát như nhắc nhở ấy, chàng bỗng đưa tay lên ôm siết chặt nàng lại, quát to :

— Tôi sẽ giết chết cô !

Thế rồi, đôi tay của chàng siết thật mạnh, cơ hồ như muốn siết đứt ngang eo lưng của cô gái áo xanh. Đồng thời, bản tính man rợ của chàng lại sống dậy, nên bất thần cúi xuống hôn xối xả lên đôi môi anh đào của cô gái áo xanh ấy !

Cô gái áo xanh muốn là to lên, nhưng đã chậm rồi. Nàng hất rùng mình, rồi nhắm nghiền đôi mắt lại.

Mọi việc diễn biến thực vượt ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Có ai ngờ được chỉ vì Thích-Đình-Nhận đạp trúng một huyết đạo trên bàn chân của cô gái áo xanh, nên tánh hung dữ như lang sói của chàng lại được một dịp thỏa thích !

Nhưng, bỗng nhiên chàng đưa tay xò mạnh cô gái áo xanh ra, rồi vung tay trái lên tát thẳng vào má của cô gái áo xanh hai cái tát thật mạnh, miệng quát rằng :

— Cút đi mau !

Cô gái áo xanh tức giận đến tái cả mặt, liền quát to rằng :

— Người muốn chết mà... !

Tức thì, ngọc chưởng của nàng vung lên, nhằm đánh ngay vào ngực của Thích-Đình-Nhận !

Vì tốc độ của nàng quá nhanh nhẹn và bất ngờ, nên Thích-Đình-Nhận không còn làm cách nào tránh được nữa. Bạch-Dung thấy thế, không kịp buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi !

Thế là, sau một tiếng "phình", Thích-Đình-Nhận miệng trào máu tươi, và cả người bị hất bắn ra sau hơn một trượng !

Ngay lúc ấy, bỗng có một bóng người nhanh như một làn điện xẹt, lao thẳng về phía Thích-Đình-Nhận, thò tay chụp tới !

Cô gái áo xanh thấy vậy, bèn kêu thảm lên rằng : "Hồng mất !". Liền đó, nàng bèn tràn tới nhanh như một luồng gió hốt, vung chưởng đánh thẳng vào bóng đen đó !

Hành động của cô gái áo xanh thực nhanh nhẹn đúng mức, ai nhìn

đến cũng phải khiếp sợ. Vì thế, bóng người kia đã bị chưởng lực của nàng kịp thời đẩy lui ra sau ba bước!

Tiếp đó, sau một tiếng « phịch », cát bụi tung bay mịt mù, nguyên người Thích-Đỉnh-Nhận liền té lăn quay ra đất!

Cô gái áo xanh đưa mắt nhìn lên, thì đã thấy có một Người Mặt Bạc đứng sừng tại đó. Người Mặt Bạc ấy dường như không ngờ cô gái áo xanh đã đối phó quá nhanh nhẹn như thế, nên liền cắt tiếng cười nham hiểm nói:

— Thân pháp của cô nương quả mau lẹ tuyệt vời...!

Tiếng « vời » vừa thốt ra khỏi miệng y, thì y lại bất thần thò tay chụp thẳng vào người của Thích-Đỉnh-Nhận một lần nữa!

Cô gái áo xanh lạnh lùng quát rằng:

— Người tìm cái chết mà!

Tiếng nói vừa dứt, là nàng đã vung chưởng ngọc lên, đánh chớp nhoáng ra hai chưởng!

Mọi việc ấy xảy ra trong cái nháy mắt. Trong khi cô gái áo xanh đẩy lui được Người Mặt Bạc, thì Thích-Đỉnh-Nhận cũng từ từ ngồi lên. Nhưng bỗng nhiên, nghe cô gái áo xanh quát to rằng:

— Hãy nằm yên xuống!

Tiếp đó là một tiếng gào thâm thiết. Vì Người Mặt Bạc kia đã bị cô gái áo xanh đánh trào máu miệng và ngã ra chết rồi!

Đôi má của cô gái áo xanh trở thành tái nhợt, dường như cũng đã bị thương nhẹ.

Bởi thế, cô ta liền thò vào áo lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng. Ngay lúc ấy, Thích-Đỉnh-Nhận cũng đã từ từ đứng lên, quắc mắt lờm có cô gái áo xanh một lượt, rồi sảo bước bỏ đi thẳng!

Cô gái áo xanh thấy vậy, liền chặn đường cười lạnh lùng, nói:

— Các hạ đang bị trọng thương kia...!

— Với vết thương này, Thích-Đỉnh-Nhận ta còn có thể tự chống đỡ được!

Cô gái áo xanh nghe thế, thăm mắng rằng: « Oan gia... ta... nhưng thôi! »

Liền đó, nàng lại thò vào áo lấy ra một viên thuốc nữa đưa cho Thích-Đỉnh-Nhận nói:

— Xin anh hãy uống viên thuốc này vào!

— Lòng tốt ấy tôi xin ghi nhớ. Nhưng, như tôi đã nói, một vết

thương như thế không làm chi được họ Thích tôi đâu!

— Anh thực không chịu uống à?

— Chớ nói dài dòng nữa!

Cô gái áo xanh cười gượng, nói:

— Cũng được!

Tiếng nói của cô gái áo xanh vừa dứt, thì thốt nhiên, một tiếng quát to lại xé không gian truyền đến. Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi biến sắc mặt!

Vì, ngay lúc ấy có một bóng người mặc áo xanh, đang lao thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận nhanh như một làn tên xẹt!

Cô gái áo xanh khẽ quát rằng:

— Các hạ mau chạy đi, để đây cho tôi lo được rồi!

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, không khỏi giật mình. Ngay lúc ấy, cô gái áo xanh đã tràn thẳng tới chặn lấy bóng người kia lại. Trước tình trạng đó, Thích-Đỉnh-Nhận không còn đủ thì giờ suy nghĩ nhiều, vội lao người chạy bay về phía trước. Dù Thích-Đỉnh-Nhận đang bị nội thương, nhưng chàng cũng vẫn phi thân nhanh với một tốc độ phi thường.

Bỗng lúc ấy, lại có một tiếng quát to xé không gian truyền đến rằng:

— Đứng lại!

Tiếng nói vừa dứt, thì một bóng xanh, lại bay vút về phía Thích-Đỉnh-Nhận vung chưởng lên nhắm vào lưng chàng quát tới nghe một tiếng vút!

Thích-Đỉnh-Nhận giật mình, buột miệng kêu lên một tiếng « Ồ! », rồi đứng chặn đứng lại. Vì lúc ấy trước mặt chàng không còn đường để chạy nữa. Trước mặt đã là cái hố sâu!

Chàng liền xoay người lại, thấy trước mặt mình đã có ba Người Mặt Bạc mặc áo xanh, đứng sừng ở đấy. Chàng biến sắc mặt, quát rằng:

— Các người thực không chịu buông tha Thích-Đỉnh-Nhận ta sao?

Một Người Mặt Bạc đứng phía trái cười lạnh lùng, nói:

— Chỉ cần các hạ đưa ra mười sáu quân cờ phía xanh kia, là êm xuôi tất cả!

— Ta không đưa ra thì thế nào?

— Ha ha ha! E rằng... Người sẽ chắc chắn phải chịu chết đó!

Thích-Định-Nhận cười tự nhiên, đáp :

— Vậy hãy thử cho biết !

— Thế là người nhất định không đưa ra phải chăng ?

— Đúng thế...!

Câu nói của Thích-Định-Nhận chưa dứt, thì từ xa lại có một tiếng quát to vọng lại. Liền đó, Người Mặt Bạc áo xanh kia, liền vội vàng tràn ngay tới trước mặt Thích-Định-Nhận, vung chưởng lên đánh thẳng vào chàng nghe một tiếng vút !

Chưởng lực của người áo xanh ấy đánh ra, cuốn tới ồ ạt như muốn đợt sóng thét gào. Thích-Định-Nhận lúc đó đang bị trọng thương, thì làm thế nào đỡ nổi chưởng lực nghìn cân của đối phương được ?

Bởi thế, chàng lách mình nhảy tránh...

Giữa lúc chàng mới nhún người chưa kịp nhảy, thì một Người Mặt Bạc đứng ngay giữa đã thét lên một tiếng to, rồi nhanh nhẹn thò cánh tay mặt ra, chụp thẳng vào áo của Thích-Định-Nhận !

Ba tên Mặt Bạc áo xanh, đều là cao thủ bậc nhì trong Ngân-Điện Hội, thế mà võ công của họ đã cao cường đến mức khiếp người !

Vì Thích-Định-Nhận chưa kịp nhảy tránh, mà thế võ chụp tới của đối phương đã đến nơi, nên chàng bất buộc phải liều mạng, vung chưởng đánh mạnh ra đồng thời nhảy lui về phía sau thật nhanh chóng.

Sau thế đánh ấy bỗng chàng cảm thấy cổ vị mẩn mẩn trong cổ rồi "ạ" lên một tiếng, nhả ra một búng máu tươi. Hơn nữa vì trong cơn bối rối nên chàng quên hẳn cách sau lưng mình ba bước là một cái hố sâu muôn trượng. Bởi thế sau khi ạ ra một búng máu tươi thì chàng đã bị hụt chân rơi luôn xuống cái hố sâu ấy rồi !

Ba gã Mặt Bạc áo xanh trông thấy thế không khỏi kinh hoàng, buột miệng kêu lên thành tiếng !

Riêng Thích-Định-Nhận sau khi rơi xuống hố thì đầu óc của chàng đã hoang mang không còn biết chi nữa. Chàng chỉ còn cảm thấy thân mình đang rơi vun vút mà thôi.....

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu sau chàng mới từ từ tỉnh lại và mở trừng mắt ra nhìn thì thấy nơi chàng đang nằm dường như là một cái sơn động.

Chàng thầm hỏi : Có lý đâu ra chưa chết hay sao ?

Vừa nghĩ thế chàng liền đưa tay véo đùi mình thì cảm thấy đau đớn nên biết mình chưa chết, thực.

Bởi vậy chàng liền vận dụng nội lực xem sao thì thấy các huyết đạo cũng như kinh mạch trong người đều thông suốt tất cả. Chàng cảm thấy hết sức lấy làm lạ bần khoản tự hỏi không biết ai đã cứu mạng cho mình ?

Chàng từ chiếc sạp đá đang nằm chỗi tay ngồi dậy sờ vào áo thì thấy mười sáu quân cờ vẫn còn nằm trong lòng thấy đỡ lo nhiều !

HỒI THƯ MƯỜI TÁM

PHONG-TRẦN CUỒNG-KHÁCH

Trong khi Thích-Định-Nhận định bước xuống chiếc sạp đá thì bỗng nghe một giọng nói già nua hỏi rằng :

— Thăng bé kia thương thế của người đã hoàn toàn lành hẳn chưa ?

Thích-Định-Nhận nghe thế không khỏi giật nảy mình. Chàng ngó theo hướng tiếng nói phát ra thì thấy từ trong phía sâu của cái sơn động, có một lão già già dẹt tóc tai rồi bù ngồi xếp bằng tại đó.

Chứng ấy Thích-Định-Nhận như đã hiểu ra mọi lẽ vội vàng quỳ xuống nói :

— Vãn bối xin cảm tạ ơn cứu mạng của lão tiền bối !

Quái nhân ấy liền cất tiếng cười dài, nói :

— Không phải lạy lục làm chi cho mệt, hãy đứng lên đi nào ! Này, thăng bé kia, người tên gọi là chi thế ?

Thích-Định-Nhận trông thấy đối phương có hình dáng thực đáng khiếp sợ, nhưng giọng nói lại rất dịu ngọt, nên liền đáp rằng :

— Tôi họ Thôi... Ừa, mà không, tôi gọi là Thích-Định-Nhận !

Quái nhân ấy có vẻ hơi sùng sốt, nói :

— Người gọi là Thích-Định-Nhận à ?

— Đúng như vậy !

— Thế người là con của Thích-Xuyên-Dương chăng ?

Thích-Định-Nhận không khỏi giật mình, buột miệng nói :

— Tại sao ông lại biết ?

Quái nhân ấy cười nhạt đáp :

— Đây là ta cũng chỉ đoán vậy thôi !

Nghe thế Thích-Đỉnh-Nhận lấy làm ngái, chàng tự hỏi, không biết quái nhân này là ai ? Tại sao ông ta lại biết mình là con của Thích-Xuyên-Dương ?

Bởi thế, đôi mắt chàng chiếu rọi ánh sáng kinh ngạc, nói :

— Văn bối có thể thỉnh giáo cho biết danh hiệu của lão tiền bối không ?

Quái nhân ấy cười ha hả một lúc, rồi nói :

— Ta ?... Ta gọi là gì, chính ta đây cũng không còn nhớ nữa...!

Thích-Đỉnh-Nhận ngạc nhiên nói :

— Quên rồi ?

— Đúng như vậy, ta đã quên mất rồi, ta đã quên mất tất cả rồi ! Ồ, này thằng bé kia, tại sao vừa rồi người lại nói người họ Thôi ?

— Vì tôi lại còn một cái tên là Thôi-Thiên-Hàn...!

— Cái chi ?

Quái nhân ấy buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng, rồi đứng phắt dậy, đôi mắt sáng ngời, bắt thần bước thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận, hỏi :

— Người gọi là Thôi-Thiên-Hàn ?

— Thưa, đúng như vậy !

— Người nói bá láp !

Thích-Đỉnh-Nhận cười tự nhiên đáp :

— Thực đấy !

— Người... Có biết Thôi-Thiên-Hàn là ai không ?

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Nguyên nhân tôi có cái tên Thôi-Thiên-Hàn là như thế này : Lão tiền bối chắc có biết Phong-Trần Cuồng-Khách Thôi-Thiên-Hàn ấy chứ ?

— Đúng vậy ! Rồi sao nữa ?

— Nghĩa mẫu của tôi có một người con gái, tên gọi là Lê-Thái-Hoa. Ông biết sự việc đã xảy ra như thế nào không ?

Đôi mắt của người quái nhân ấy bóng sáng rực, nói :

— Sao nữa ?

— Cái lão bất lương !...

— Ha, người... mắng ai thế ?

— Tôi mắng Thôi-Thiên-Hàn !

— Thôi-Thiên-Hàn ?... Sao thế, vậy người tự mắng người ?

— Không... !

— Tôi muốn mắng Phong-Trần Cuồng-Khách Thôi-Thiên-Hàn kia, vì ông ta là một gã bất lương... !

Thích-Đỉnh-Nhận nói đến đây, thì cố tình dừng câu nói lại, đưa mắt liếc về phía quái nhân ấy, rồi mới nói tiếp :

— Vì ông ta đã đưa người yêu của ông ta cho Thông-Thiên Ma-Tôn làm tình nhân. Hừ, ông ta dùng mưu ấy cũng thực là sâu sắc, nhưng ông có biết kết quả thế nào không ? Nghe đâu, sau đó vì cơ mưu bại lộ, Lê-Thái-Hoa bị Thông-Thiên Ma-Tôn giết chết một cách oan uổng ! Vậy, ông thử nghĩ Thôi-Thiên-Hàn có phải là bất lương không ?

Lúc đó, râu tóc của quái nhân nọ điều độ đứng cả lên, nói :

— Đúng thế, hẳn là một gã bất lương !

Thích-Đỉnh-Nhận cười lạnh lùng nói :

— Vì ông đã hại chết người yêu của ông ta, nên nghĩa mẫu của tôi tức giận, tìm ông ta để trả thù, nhưng con người bất lương ấy lách mặt, không để cho nghĩa mẫu tôi gặp. Do đó, sau khi nghĩa mẫu tôi cứu được tôi, liền đặt tên tôi là Thôi-Thiên-Hàn, cố ý là để nhớ mãi mối thù đối với con người bất lương ấy đã hại chết con của bà !

— Thế nghĩa mẫu của người hiện giờ ở đâu ?

— Đã chết rồi !

— Tại sao chết thế ?

— Bà bị người ta đầu độc giết chết. Người đầu độc bà là Vô-Hình Độc-Quân !

Nói đến đây, chàng ngưng lại trong giây lát, rồi lại tiếp :

— Thưa lão tiền bối, theo ý ông, thì gã bất lương Thôi-Thiên-Hàn ấy có đáng giết không ?

— Đáng giết lắm !

— Tôi gọi hẳn là gã bất lương, có quá đáng chăng ?

— Không quá đáng tí nào cả !

— Vậy tôi kêu hẳn là gã bất lương phải lắm chứ ?

— Phải lắm !

Thích-Đỉnh-Nhận bỗng cười ha hả, nói :

— Thưa lão tiền bối, tôi có một vật này muốn trao cho ông !

— Vật chi thế ?

Thích-Đỉnh-Nhận thò vào áo lấy phong thư của chàng thiếu niên

thô lỗ đã trao trước đây, đưa ra và lạnh lùng nói :

— Đây con người bắt lương, đây là phong thư gởi cho ông. ông hãy lấy đi !

Quái nhân ấy biến hẳn sắc mặt, đưa mắt nhìn thấy trên phong bì rõ ràng là gởi cho Thôi-Thiên-Hàn. Lăn ta nhận lấy phong thư rồi lật qua lật lại xem xét cho thật kỹ. Trong khi đó, Thích-Đỉnh-Nhận đã cất bước bỏ đi ra ngoài cửa động !

Quái nhân ấy vụt quát to rằng :

— Đứng lại !

Thôi-Thiên-Hàn dừng chân quay người lại hỏi rằng :

— Ông còn có việc nói nữa ?

— Người có biết ta là ai không ?

— Nếu không biết ông là ai, thì tại sao tôi lại trao phong thư ấy cho ông ?

Quái nhân ấy liền cất tiếng cười to, nói :

— Thắng bé ngông kia, ta phục ngươi, gan ngươi cũng to lắm đấy ! Đã biết ta là ai rồi, thế còn dám mắng ta là gã bắt lương ?

— Tôi mắng ông thì sao chứ ?

— Tốt lắm...

— Vì đây hoàn toàn hợp lý, chính ông vừa rồi cũng đã nói đáng mắng kia mà !

Phong - Trần Cuồng - Khách Thôi-Thiên-Hàn cất giọng lạnh lùng hỏi rằng :

— Tại sao người biết ta là Thôi-Thiên-Hàn ?

— Đó có chi là lạ ? Vì khi tôi vừa mắng bắt lương, thì chẳng phải ông đã nói : « Người mắng ai thế ? » đấy sao ? Nhờ thế mà tôi biết ngay ông là Phong-Trần Cuồng-Khách rồi !

Phong-Trần-Cuồng-Khách buồn rầu cất tiếng than dài, nói :

— Đáng lắm ta đã hại chết một người con gái đã yêu ta nhưng, bao nhiêu người khác nào có thể hiểu được ta. Ôi ! Sau này ta làm-sao dám gặp mặt Lê-Thái-Hoa ở chốn cứu tuyền ?

Nói dứt lời, giọng lệ nóng tuôn rơi là chả. Thích-Đỉnh-Nhận lạnh lùng nói :

— Nếu biết như thế, thì tại sao thuở ấy ông lại... ? Phong-Trần Cuồng-Khách, ông quả là một con người ngông cuồng thật...!

— Không, ta là một hung thủ giết người đấy !

— Ông có hối hận không ?

— Phải, suốt hai mươi năm qua, ta sống mãi ở đây và lúc nào cũng hối, tiếc về việc ấy. Ta không thể quên được nàng, nhất là không thể quên được tình yêu của nàng đối với ta !

— Nhưng giờ thì đã muộn rồi !

— Phải, đã muộn rồi, ta đã hại nàng chết rồi...

Ông nói chưa hết lời, thì bỗng òa lên khóc một cách đau đớn, trông rất cảm động. Thích-Đỉnh-Nhận thấy thế cũng nức lòng suýt nữa rơi lệ.

Qua cử chỉ ấy, đủ thấy sự đau đớn trong lòng của ông ta hết sức chân thành sâu xa. Cử chỉ ấy không thể giả tạo được.

Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng than, rồi nói :

— Thưa lão tiên bối, ông chờ nên quá đau xót làm gì, dù sao cô ấy cũng đã chết rồi. Trước kia khi cô ấy còn sống, ông không đối xử tốt với cô ấy, thì giờ đây dù có khóc bao nhiêu cũng vô dụng thôi !

Phong-Trần Cuồng-Khách cố đè nén tiếng khóc, nên nhất thời sắc mặt của ông tái nhợt trông thực đáng sợ. Lốp da mặt nhăn nhéo của ông đang co rút như hết sự đau đớn.

Ông đưa mắt nhìn Thích-Đỉnh-Nhận một lúc, bèn nói :

— Thôi, người đi đi !

Nhưng Thích-Đỉnh-Nhận vẫn đứng yên một chỗ. Phong-Trần Cuồng-Khách lại nói :

— Hãy để ta ở yên đây, để ta mãi mãi hối tiếc việc làm của ta đối với nàng ! Người hãy đi đi, không cần cảm tạ ơn cứu mạng của ta đối với người làm gì !

Thích-Đỉnh-Nhận vẫn đứng y nguyên một chỗ. Phong-Trần Cuồng-Khách ngạc nhiên nói :

— Người không đi sao ?

— Tôi chưa muốn đi ngay bây giờ !

Phong-Trần Cuồng-Khách cất tiếng khẽ than, rồi đưa mắt liếc qua phong thư hỏi :

— Người đã có gặp Võ-Lâm Chi-Thần ?

— Tôi chưa có gặp !

— Như vậy, phong thư này người đã lấy được từ đâu thế ?

— Ông ấy bảo đồ đệ của ông...

Sau đó, chàng bèn đem mọi việc kể lại một lượt cho Phong-Trần

Cường-Khách nghe.

Phong-Trần Cường-Khách xé phong thư ra xem một lúc, bỗng cau mày lại hỏi Thích-Định-Nhận rằng :

— Viết chi thế ?

— Không có viết chi cả sao ?

Nhưng, qua thái độ của ông ta sau khi đọc xong bức thư, thì có thể đoán biết rằng, trong bức thư ấy chắc là đề cập đến những chuyện có dính lứu tới giới giang hồ.

Thích-Định-Nhận nghĩ thế, thì liền nhớ ngay đến những quân cờ bằng hồng ngọc, nên đưa mắt nhìn qua Phong-Trần Cường-Khách, nói :

— Thưa lão tiền bối, tôi muốn hỏi ông một việc !

— Việc chi thế ?

— Nghe nói ông có giữ mười sáu quân cờ phía đô bằng hồng ngọc phải không ?

Sắc mặt của Phong-Trần Cường-Khách khẽ biến đổi, nói :

— Đúng như vậy, có chi không ?

— Hiện giờ ông còn giữ trong người chứ ?

— Không, đã bị thất lạc rồi !

— Thất lạc tất cả sao ?

— Đúng như vậy.

Thích-Định-Nhận cau mày, nói :

— Mười sáu quân cờ ấy, có phải là Vô-Lâm Chi-Thần đã trao cho ông không ?

— Không sai tí nào cả !

— Bộ cờ bằng hồng ngọc ấy, có điều chi bí mật chăng ?

— Ta không thể nói được !

— Tại sao thế ?

Phong-Trần Cường-Khách cười ha hả nói :

— Vậy ta và người đánh cuộc với nhau, người có bằng lòng không ?

— Ông muốn cuộc cái chi ?

— Nếu người thua thì phải làm giúp ta một việc, trái lại, nếu ta thua, thì ta sẽ nói rõ tất cả những bí mật chung quanh những quân cờ bằng hồng ngọc ấy cho người nghe !

— Được, vậy đánh cuộc như thế nào ông hãy nói rõ đi !

Phong-Trần Cường-Khách nói :

— Ta ra đề thì không công bình, vậy người hãy ra đề đi !

Thích-Định-Nhận nói :

— Nếu tôi ra đề, mà ông thua thì không hối hận chứ ?

— Không khi nào lại như thế !

— Vậy đề mục của tôi ra, có hạn chế trong phạm vi nào không ?

— Không, người biết chi thì cứ ra đề này. Nhưng nếu là một sự việc cần phải nhớ, thì thời gian không thể vượt ra ngoài hai mươi năm về trước !

Thích-Định-Nhận nói :

— Tốt lắm, vậy thì tôi tuân theo ý của ông. Nhưng tôi tuyệt đối không muốn gài hơn ông đâu.

Phong-Trần Cường-Khách cười ha hả nói :

— Như vậy, theo ý người thì phải làm như thế nào ?

— Theo ý tôi, thì hiện giờ trong người tôi có mười sáu quân cờ phía xanh bằng hồng ngọc, tôi và ông sẽ chia đều nhau, mỗi người giữ tám quân, rồi tùy ý mỗi bên nắm kín một số quân bao nhiêu cũng được. Sau đó, đôi bên sẽ đoán con số cộng chung những quân cờ mà chúng ta nắm trong tay. Nếu ai nói đúng, hoặc nói gần đúng với con số cộng chung ấy, thì sẽ thắng cuộc.

— Tốt lắm, tốt lắm !

Thích-Định-Nhận thò vào áo lấy ra mười sáu quân cờ, chia cho Phong-Trần Cường-Khách tám quân, còn chàng giữ lại tám quân. Sau đó chàng nắm kín ba quân cờ vào bàn tay mặt, rồi đưa ra nói :

— Xong rồi !

— Ta cũng xong rồi !

— Vậy xin lão tiền bối đoán trước đi ?

Phong-Trần Cường-Khách nói :

— Ta đoán tất cả là bốn quân !

— Tôi đoán năm quân !

— Vậy hãy mở ra xem nào !

Phong-Trần Cường-Khách vừa nói dứt lời, thì Thích-Định-Nhận cảm thấy trong lòng hết sức hồi hộp. Hai người cùng một lúc xòe bàn tay mặt ra.

Khi vừa nhìn kỹ, thì Thích-Định-Nhận không khỏi biến hẳn sắc mặt trán ướt đầm mồ hôi vì trong tay Phong-Trần Cường-Khách chỉ nắm có một quân duy nhất. Như vậy, cộng tất cả là bốn quân !

Phong-Trần Cường-Khách cười ha hả nói :

— Thắng bé kia, người đã thua rồi !

— Đúng thế ! Tôi đã thua rồi, vậy ông muốn tôi làm giúp ông việc gì ?

Phong-Trần Cuồng-Khách liền đứng lên, trả tám quán cờ lại cho Thích-Đỉnh-Nhận, rồi vụt cất bước đi thẳng ra cửa động, nói :

— Đi ra ngoài này đã !

Thích-Đỉnh-Nhận ngạc nhiên nói :

— Để làm gì ?

— Để dạy võ công cho người !

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi hồi hộp, nói :

— Ông định truyền dạy võ công cho tôi à ?

— Đúng như vậy, vì nếu người không học võ công của ta, thì người không thể làm được việc của ta như đến.

Thích-Đỉnh-Nhận chưa biết Phong-Trần Cuồng-Khách sẽ nhờ mình việc chi, nên bèn bước theo ông ta ra ngoài cửa động.

Trước cửa động có một cánh rừng tùng cổ thụ, cạnh đấy năm trượng lại có một dòng nước trong veo, phong cảnh vô cùng xinh đẹp, gió thổi lá tùng không ngớt kêu rì rào, khiến chàng có cảm giác như mình đang đứng giữa chốn non tiên vậy !

HỒI THỨ MƯỜI CHÍN

PHONG LÔI THẬP NHỊ PHÁT

Phong-Trần-Cuồng-Khách liền dừng chân đứng lại trước cửa động đưa đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mặt của Thích-Đỉnh-Nhận, lạnh lùng nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận, trước khi ta truyền võ công cho người, ta cần phải nói cho người rõ : Điểm thứ nhất, sau khi người học thành tài, nếu ai hỏi người có phải là đồ đệ của ta chăng, thì người phải phủ nhận ngay !

— Thì vốn thực tôi nào phải là đồ đệ của ông đâu !

— Điểm thứ hai, là vì ta đã có lời thề, phải đợi đến ba tháng nữa mới có thể bước ra khỏi sơn động này, vậy trong vòng ba tháng

đó, người hãy giúp ta tìm hiểu một người !

— Ai thế ?

— Người ấy là Lê-Thái-Hoa !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, không khỏi giật bắn người, nói :

— Cô ấy... không phải đã chết rồi sau ?

— Phải, mọi người đều bảo là nàng đã chết rồi. Nhưng, trong thơ của Võ Lâm Chi Thần, đã nói úp mở là dường như nàng chưa chết !

— Ô ! Nếu nàng thực sự chưa chết thì làm thế nào ?

— Thì người sẽ cho ta biết...

— Nhưng, tôi không biết mặt cô ấy kia mà !

— Bởi thế, ta mới có ý truyền cho người một thể võ tuyệt nghệ...

Nói đến đây, ông bỗng dừng lại, trong giây lát, mới tiếp :

— Đường võ của ta đã thành danh, là đường « phong lôi thập nhị phát », đường ấy gồm có bốn miếng, mỗi miếng lại có ba thể, cộng tất cả là mười hai thể. Miếng thứ nhất là « phong thanh lôi vũ », miếng thứ hai là « phong quyền tàn vân », miếng thứ ba là « phong vân biến sắc », miếng thứ tư là « phong lôi giao minh ». Giờ đây, ta dạy cho người bốn miếng gồm mười hai thể ấy !

Nói dứt lời, ông bắt đầu từ miếng thứ nhất, biểu diễn rất chậm để dạy cho Thích-Đỉnh-Nhận.

Thực không ngờ Thích-Đỉnh-Nhận đã được may mắn to tát như thế. Chàng đã bị rơi xuống hố sâu, chẳng những không chết, mà còn học được « phong lôi thập nhị phát », của bậc võ lâm kỳ tài này !

Mặt trời đã ngã về tây, màn đêm đã bắt đầu buông rủ...

Đến khi Thích-Đỉnh-Nhận đã học xong đường « phong lôi thập nhị phát » thì đêm đã vào canh ba. Phong-Trần Cuồng-Khách thấy Thích-Đỉnh-Nhận chỉ trong vòng nửa ngày, mà đã học xong đường « phong lôi thập nhị phát » của ông, hơn nữa, đã có thể phát huy đến bảy phần mười uy lực của đường võ ấy, thì không khỏi thán thán rằng : Bậc kỳ tài tuyệt đỉnh mai sau trong võ lâm, ngoài nó ra thì không còn ai vào đây nữa !

Nghĩ thế, nên ông bèn nói rằng :

— Thích-Đỉnh-Nhận, người đã học xong chương pháp của ta. Chương pháp này, chỉ có ta và Lê-Thái-Hoa biết thôi. Trước kia, giữa hai người đã có giao ước với nhau, là chỉ có trong trường hợp cả hai cùng sát cánh với nhau, mới được sử dụng chương pháp ấy. Đồng thời,

nếu sau này thấy ai biết đường chưởng pháp ấy, thì nên hiểu đây là món đồ của ta hoặc của nàng mà thôi !

Thích-Định-Nhận tỏ ý linh hội. Phong-Trần Cuồng-Khách lại nói tiếp :

— Hơn nữa, dù trong trường hợp nào, người cũng không được tiết lộ nơi trú ngụ của ta !

— Tôi đã hiểu rồi, thưa lão tiền bối, giờ đây thì tôi có thể đi được rồi chứ ?

— Phải, người có thể đi được rồi. Nhưng, dù là ta may mắn đánh cuộc thắng người, nhưng ta cũng muốn nhân dịp này, nói rõ cho người biết tất cả những bí mật chung quanh các quân cờ bằng hồng ngọc kia !

— Thực vậy chứ ?

— Lễ tất nhiên là ta đầu lại hai người. Những quân cờ bằng hồng ngọc ấy nguyên là của Võ-Lâm Chi-Thần để lại. Võ-Lâm Chi-Thần là một người võ công quán tuyệt trong thiên hạ !

— Vậy không ai có thể đối địch nổi với ông ấy hay sao ?

— Theo ta biết, thì trong chốn giang hồ không thể tìm ra được một người nào đối địch nổi với ông ta hết. Nhưng, theo ông ấy nói, thì ở vùng Trung-Nguyên, lại còn có bốn người võ công cao hơn cả ông ta nữa !

— Bốn người ấy là ai thế ?

— Đây là Tinh, Thiên, Trường, Hận.

— Tinh, Thiên, Trường, Hận, là ai thế ?

— Người thứ nhất là « Tinh-Hải Đạc-Trường-Nhân », người thứ hai gọi là « Thiên-Âm Lão-Nhân », người thứ ba gọi là « Trường-Thần-Nhân », người thứ tư là « Hận-Thế Ma-Nhân ». Bốn người ấy gọi chung là « Tinh Thiên Trường Hận ». Nhưng, ở trong chốn giang hồ chỉ nghe đồn đãi là có bốn người đó, song trong thực tế thì chưa có ai gặp cả !

— Võ công của Tam-Võ-Vương, nếu so với Võ-Lâm Chi-Thần thì sao ?

— Suýt soát như nhau !

— Như thế, tại sao ba người ấy lại bị Võ-Lâm Chi-Thần nhốt được.

— Nhờ ông ấy dùng mưu mẹo đấy thôi !

Chứng ấy, Thích-Định-Nhận mới hiểu rõ, sở dĩ Võ-Lâm Chi-Thần nhốt được Tam-Võ-Vương, là nhờ khéo dùng mưu chước.

Phong-Trần Cuồng-Khách lại nói tiếp :

— Trước khi đề cập đến những quân cờ bằng hồng ngọc này, cần phải nói đến ba cái xác chết do Thông-Thiên Ma-Tôn huấn luyện, gọi là Hoạt-Cương-Thi ấy đã ! Ba con Hoạt-Cương-Thi đó, là do một trăm đứa bé gái, ngâm vào một thứ thuốc thiết độc, luyện trong mấy mươi năm mới thành được. Ba con Hoạt-Cương-Thi ấy, tuy lúc đó đã bị Võ-Lâm Chi-Thần dùng lửa tam muội đốt chết. Nhưng, sự thực thì nó chưa chết hẳn.

Thích-Định-Nhận không khỏi giật nảy mình, nói :

— Chưa chết ? Hoạt-Cương-Thi chưa chết sao ?

— Đúng như vậy, Hoạt-Cương-Thi đã được luyện thành một thứ thân xác không tiêu diệt được. Lúc đó, chẳng qua nó bị hôn mê mà thôi, mấy mươi năm sau nó vẫn có thể tái hiện trong giang hồ nữa...!

— Nếu nó tái hiện trong chốn giang hồ, thì nguy ngập biết bao nhiêu ?

— Đây là một việc vượt ra ngoài sức tưởng tượng của Võ-Lâm Chi-Thần Trần-Đế. Lúc ấy, Trần-Đế giết lầm U-Minh Chơn-Chủ, nên tự móc mắt một mắt, và xuống tóc gởi thân vào không-môn. Đó là một việc ai cũng đều biết cả !

Mười lăm năm về trước, Trần-Đế bỗng nhiên tìm đến ta, giao cho ta mười sáu quân cờ phía đỏ bằng hồng ngọc. Trong số quân cờ đỏ, có năm quân cờ quý báu nhất gọi là « ngũ-bảo ».

— Tại sao gọi là « ngũ-bảo » ?

— Trong số mười sáu quân cờ đỏ ấy, có năm quân chính là một thứ chất nổ hết sức mạnh mẽ. Nếu đụng mạnh nó, thì sẽ nổ tung và giết người ngay tại chỗ...!

— Đầu lại có chuyện ấy được ?

— Tại sao lại không thể có chứ ?

— Những quân cờ ấy đều làm bằng hồng ngọc, thì đầu lại chứa thuốc nổ trong ấy được ?

— Đúng vậy, chính vấn đề là ở chỗ đó. Theo ông ta nói, thì năm quân cờ đỏ chỉ có một lớp hồng ngọc mỏng bên ngoài mà thôi. Ngoài ra, lại còn ba vật quý nữa. Song, ba vật quý ấy là gì, ông ấy không có nói rõ cho ta biết. Cuối cùng, trong số đó lại còn có mấy quân ghi chép tất cả võ học cao tuyệt của ông trong đấy !

— Vậy, năm quân cờ có chất nổ ấy là năm quân cờ gì ?

— Ta cũng không biết, tuy ta có xem qua tất cả những quân cờ đó nhưng vẫn không thể nhận ra được. Nhưng bỗng một hôm, tất cả mười sáu quân cờ của ta giữ đều biến mất tất cả !

— Ai đã trộm nó thế ?

— Ta cũng không biết được. Nhưng Võ-Lâm Chi-Thần dường như biết trước được việc ấy, nên sau khi những quân cờ đó bị mất đi hai ngày, thì ông ấy lại đến, nói rằng : « Võ-lâm thực tránh không khỏi cái họa này. Bản tăng đây vốn có ý lo cho sự an nguy cho võ-lâm, nhưng trái lại, đã gây thêm cho võ-lâm một cuộc lưu-huyết. Vậy, có lẽ bản tăng sẽ chết một cách thể thắm cũng nên. »

Ta có hỏi ông ấy ai đã trộm mười sáu quân cờ của ta giữ, thì ông cho biết chính là Lạt-Thủ Ma-Đạo. Nhưng gã này vừa mới trộm được, thì bị kẻ khác giết chết, do đó, số quân cờ bên đó kia liền bị phân tán trong tay nhiều người.

— Phải rồi, số quân cờ bên đó ấy, hiện nay đã thấy xuất hiện trong chốn giang hồ. Giờ đây, ngoại trừ sáu con xa pháo mã, thì toàn bộ đều lọt vào tay Ngân-Điện-Hội !

— Người bảo là ngoại trừ sáu con xa pháo mã, phải không ?

— Đúng như vậy, lão tiên bối có biết sáu con ấy rơi vào tay ai ?

Phong-Trần Cuồng-Khách lắc đầu nói :

— Ta không được biết. Thuở ấy Võ-Lâm Chi-Thần để lại những quân cờ này rất có thể là ông biết trước Hoạt-Cương-Thị sẽ tái xuất hiện hơn nữa Thông-Thiên-Ma-Tôn lúc bị ông ấy đánh rơi xuống hố nghe đâu chưa chết liền mà phải đợi đến mười hôm sau y mới hoàn toàn chết hẳn !

— Như vậy ba mươi hai quân cờ cà đỏ lẫn xanh này có tương quan đến những con Hoạt-cương-Thị ấy sao ?

— Đúng như vậy !

— Còn Tam-Vô-Vương thì thế nào ?

— Bọn họ đã bị vây trong « Kỳ trận » cho đến ngày hôm nay.

— Nếu ba người ấy tái xuất hiện trong chốn giang hồ thì họ có đủ năng lực để diệt trừ những con Hoạt-cương-Thị ấy không ?

— Việc đó rất khó nói !

— Như thế mười sáu quân cờ bên xanh này có công dụng chi ?

— Về phần đó Võ-Lâm-Chi-Thần không có nói rõ cho ta được biết. Hiện nay mười sáu quân cờ ấy đều do người cất giữ, vậy người

thứ tìm hiểu những bí mật bên trong của chúng xem sao ?

Thích-Đỉnh-Nhận buột miệng nói :

— Trong số này có thể có những quân chứa thuốc nổ không ?

— Đây thực là một điều khó nói !

Thích-Đỉnh-Nhận bỗng sờ vào túi lấy ra một quân cờ vung tay ném thẳng vào phía một gốc cây. Chẳng tin rằng nếu trong ấy có thuốc nổ thì qua sự va chạm ấy nó sẽ nổ tung ngay.

Nhưng chỉ nghe một tiếng « cạch » rồi quân cờ ấy rơi xuống đất, nằm yên ở đấy chứ không nổ tung chi cả. Thích-Đỉnh-Nhận bước tới nhặt lên nói :

— Không phải thuốc nổ !

Phong-Trần-Cuồng-Khách nói :

— Cũng may là chẳng phải thuốc nổ bằng không người tât đã bị nổ tan xương nát thịt rồi !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế không khỏi bất rùng mình nên liền định thân quay về Phong-Trần Cuồng-Khách nói :

— Thưa lão tiên bối tôi xin đi đây !

— Người cứ đi đi, ba tháng sau chúng ta sẽ gặp lại trong bước đường giang hồ.

Thích-Đỉnh-Nhận sau khi cùng Phong-Trần Cuồng-Khách chia tay thì bỗng có cảm giác quyến luyến vô cùng. Vì dù sao Phong-Trần Cuồng-Khách cũng có ơn cứu mạng cho chàng, hơn nữa lại truyền dạy những đường chưởng pháp lợi hại cho chàng nữa !

Bởi thế, mắt chàng không khỏi ngấm lệ, trong khi chia tay lao mình chạy bay đi. Sau khi ra khỏi cánh rừng rậm, Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn lại sườn núi cao, nơi mà chàng đã bị hụt chân té xuống.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có tiếng người từ xa vọng lại rằng :

— Thằng bé họ Thích kia, ta tưởng đâu người rơi xuống hố sâu chết rồi đấy chứ !

Tiếp theo đó, lại có một giọng nói khác vọng lại :

— Dù thế nào chúng ta cũng phải lấy cho kỳ được nửa bộ cờ trong người nó, bằng không thì chúng ta làm thế nào trở về gặp mặt hội trưởng cho được ?

— Phải rồi... !

Tiếng nói chưa dứt, thì thấy có ba bóng người chạy bay đến phía chàng.

Thích-Định-Nhận cười lạnh lòng, rồi thăm nói rằng : « Các người không chịu buông tha cho Thích-Định-Nhận ta, thì ta nào chịu buông tha cho các người chứ ? »

Vừa nghĩ thế, nên chàng liền lao mình bay thẳng về ba bóng người nọ, quát to :

— Nạp mạng lại đây !

Thế chừng tấn công bất thần của Thích-Định-Nhận, vừa mau như điện chớp, vừa mạnh mẽ phi thường. Vì đây chính là thế « phong quyền tàn vân » trong đường « phong lôi thập nhị phát ! »

Ba Người Mặt Bạc ấy, chẳng ngờ bị chặn đánh bất thành lình giữa đường như vậy, nên khi họ vừa hay kịp, thì đã nghe một tiếng gào thảm thiết vang lên một Người Mặt Bạc ngã lăn ra đất một lượt với tiếng gào ấy.

Hai Người Mặt Bạc còn lại, thấy thế liền dừng chân ngay. Khi họ đưa mắt nhìn kỹ, thấy người tấn công đột ngột ấy không ai khác hơn Thích-Định-Nhận, nên không khỏi giật nảy mình !

Thích-Định-Nhận cười ha hả, nói :

— Ý trời không bằng ý người, vậy các người hãy nạp mạng lại đây !

Câu nói chưa dứt, thì chừng lực của chàng đã quét ngay ra lần thứ hai.

Hai Người Mặt Bạc thét to một tiếng, rồi chia hai bên mặt và trái, tràn tới vùng chừng đánh thẳng vào đối phương. Thấy thế, Thích-Định-Nhận liền vùng cả hai chưởng lên, tay phải dùng thế « phong thanh lôi vũ », tay trái dùng thế « phong vân biến sắc » cùng đánh ra một lúc !

Đường « phong lôi thập nhị phát », có một sự biến-ảo khôn lường và một uy lực vô cùng mãnh liệt, nên khi một chưởng đánh ra, bên trong gầm chứa không biết bao nhiêu điều tính thâm kỳ diệu, hiểm hóc phi thường.

Bởi thế, sau khi luồng chưởng phong của chàng quét qua, thì liền nghe hai tiếng gào thảm thiết. Thế là, hai Người Mặt Bạc ấy đều bị chết dưới tay của Thích-Định-Nhận !

Thích-Định-Nhận dường như cũng không ngờ rằng mình có một tài nghệ cao cường đến thế, nên liền đó chàng không khỏi sùng sốt !

Nhưng trong khi chàng đang định lao người bỏ đi, thì bỗng từ phía sau lưng đã có tiếng người quát to rằng :

— Dừng lại !

Thích-Định-Nhận nghe thế, thì không khỏi giật mình, Chàng quay mặt nhìn lại, thì trông thấy có một lão già thân hình gầy đét như que củi, tay cầm gậy, đứng sừng ở đấy tự bao giờ.

Thích-Định-Nhận sùng sốt, nói :

— Ông định làm chi thế ?

Sắc mặt của lão già ấy không có một tí tình cảm, lạnh lùng nói :

— Thằng bé kia, đường « Phong lôi thập nhị thức » của người, có phải học được từ Phong-Trần Cuồng-Khách không ?

Thích-Định-Nhận nghe thế, không khỏi thăm giật mình, nói :

— Đúng thế, ông... làm sao biết được ?

Lão già ấy cười lạnh lòng nói :

— Ông ta hiện giờ ở đâu ?

— Vấn đề đó xin ông tha lỗi, là không thể nói được !

Lão già ấy mặt liền biến sắc, giận dữ quát rằng :

— Người thực không nói chẳng ?

— Đúng như vậy !

Lão già cầm gậy kia liền cất tiếng cười như cuồng dại, nói :

— Người định tìm cái chết mà !

Tiếng « mà » vừa nói dứt, thì lão ta liền lao người tới nhanh như điện xẹt, thò tay mặt ra chụp thẳng vào Thích-Định-Nhận !

Thế vô vừa chụp ra của lão cầm gậy, có thể nói tuyệt diệu phi thường. Thích-Định-Nhận trông thấy thế, liền dùng thế « Phong vân biến sắc » phản công trả lại...

Nhưng, chừng thế của chàng mới đánh ra một nửa, thì bỗng cảm thấy toàn thân tê dại, rồi đổ cả người, té lăn ra đất ! Vì, ngay lúc đó chàng đã bị chiếc gậy của lão già điểm nhằm huyệt đạo rồi !

Thích-Định-Nhận hết sức sợ hãi, đồng thời, chàng cũng không hiểu trong chốn giang hồ, có ai võ công lại cao cường đến như thế.

Lão già cầm gậy liền thò tay nhắc bổng Thích-Định-Nhận lên, lạnh lùng quát rằng :

— Người có bằng lòng nói hay không, Phong-Trần Cuồng-Khách hiện giờ ở đâu ?

Thích-Định-Nhận cười nhạt nói :

— Ông định tìm ông ấy để làm gì ?

— Ta có việc cần gặp ông ấy !

— Việc chi thế ?

Lão già cầm gậy biến hân sắc mặt, giận dữ quát rằng :

— Người thực không chịu nói hay sao ?

Thích-Đinh-Nhận cười tự nhiên nói :

— Nếu không bằng lòng nói, thì ông dám làm chi tôi ?

— Ta sẽ giết người !

— Vậy ông thử xuống tay thử xem nào ?

Lão già cầm gậy mặt liền biến sắc từ từ đưa cao chiếc gậy lên, xem ra như có vẻ sẽ đập chết Thích-Đinh-Nhận thực sự vậy !

Bỗng nhiên ngay lúc ấy từ phía sau lưng có một giọng nói truyền đến rằng :

— Ông bạn, xin nương tay cho !

Giọng nói ấy lọt vào tai Thích-Đinh-Nhận, thì chàng không khỏi giật mình, vì chính đấy là tiếng của Phong-Trần Cuồng-Khách. Thích-Đinh-Nhận bèn quay mặt về phía có tiếng nói, thì quả nhiên thấy ông ta đang đứng cách đó ba trượng.

Lão già cầm gậy thả Thích-Đinh-Nhận xuống, rồi lạnh lùng nói :

— Thực không ngờ Thôi-Thiên-Hàn lại ở nơi đây !

Phong-Trần Cuồng-Khách Thôi-Thiên-Hàn không khỏi giật mình. Ông ta đưa đôi mắt kinh ngạc nhìn lão già một lúc, nhưng vẫn không nhớ ra lão ta là ai !

Lão già cầm gậy liền giải trừ huyết đạo cho Thích-Đinh-Nhận, rồi lạnh lùng nói :

— Thăng bé kia, từ đây về sau chớ kiêu ngạo ngông cuồng như thế nữa, bằng không, thì việc làm của người chưa thành, là đã bị thất bại rồi đó !

Nói đoạn, lão bước thẳng đến phía Phong-Trần Cuồng-Khách đang đứng.

Phong-Trần Cuồng-Khách tuy thăm kinh ngạc, nhưng vẫn giữ vẻ điềm nhiên cất tiếng cười to, nói :

— Xin ông tha lỗi cho, vì đôi mắt của Thôi mờ quá kém cỏi, nên không biết các hạ là cao nhân phương nào...

— Việc ấy ông không cần phải hỏi !

— Vậy xin ông cho biết ông tìm tôi có việc chi ?

Lão già cầm gậy hiện sắc giận dữ, quát rằng :

— Đề giết người chớ có việc chi khác nữa !

Sắc mặt của lão già tràn đầy sát khí, chẳng những khiến Thích-Đinh-Nhận trông thấy phải ớn lạnh cả tâm-can, mà đến ngay Phong-Trần Cuồng-Khách, cũng không khỏi kinh hãi.

Với một thế gậy, mà lão già ấy vừa hạ Thích-Đinh-Nhận, Phong-Trần Cuồng-Khách đoán biết mình chưa hẳn phải là người đủ sức đối địch với lão ta. Nghĩ thế, nên ông ta lui lại một bước, nói :

— Tôi với ông không có thù oán chi...

— Không có thù oán thì ta không giết được người sao ?

Phong-Trần Cuồng-Khách nghe thế thì biến hân sắc mặt, nói :

— Như vậy, ông là người chịu mệnh lệnh của Lê-Thái-Hoa đến tìm tôi đây chăng ?

— Lê-Thái-Hoa ? Ha ha ha...

Lão già cầm gậy nghe thế cất tiếng cười to như cuồng dại. Chuỗi cười của lão ta chẳng những rất chương tãi, mà còn có tính cách lạnh lùng và khinh miệt không thể tả.

Phong-Trần Cuồng-Khách là một người rất tự ^{hà}cao, thử hỏi làm thế nào chịu được thái độ ấy, nên liền cất tiếng quát to rằng :

— Ông cười chi thế ?

Tiếng nói chưa dứt thì Phong-Trần Cuồng-Khách đã vung chưởng lên đánh thẳng vào lão già cầm gậy.

HỒI THỨ HAI MƯƠI

NÚI HOANG GẬP KỲ TĂNG

Trong cơn giận dữ, Phong-Trần Cuồng-Khách đã vung chưởng đánh ra với một sức mạnh ồ ạt như xô bạt cả núi. Hơn nữa trong thế chưởng đó lại ngầm chứa ba sự biến hóa tuyệt diệu.

Lão già cầm gậy cười lạnh lùng, nói :

— Ta chưa ra tay tấn công người, thế mà người đã tấn công ta trước !

Nói đoạn ông ta xoay tròn tức thì Phong-Trần Cuồng-Khách cảm thấy có một luồng "âm phong" cuốn tới, đồng thời chỉ một cái xoay người của lão ta, là đã thấy lão lui ra xa ngoài một trượng rồi.

Phong-Trần Cuồng-Khách bỗng thối lui một bước, kinh hãi la lên rằng:

— « Âm phong thập bát tuyền » ông... ông ?

Về mặt kinh hoàng cực độ của Phong-Trần Cuồng-Khách khiến ai trông thấy cũng phải sợ hãi. Vì, với địa vị của Phong-Trần Cuồng-Khách trong chốn giang hồ, mà còn sợ hãi đến mức đó, thử hỏi người khác không khiếp đảm sao được ?

Lão già cầm gậy cười lạnh lùng, nói :

— Có lẽ người đã đoán biết ta là ai chăng ?

— Thiên-Âm Lão-Nhân ?

— Đúng vậy, Thiên-Âm Lão-Nhân chính là lão già gàn ta đây ! Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, bất giác thối lui ra sau một bước. Thực chàng không làm sao dám tin rằng, lão già trước mặt mình chính là Thiên-Âm Lão-Nhân, nhân vật số hai trong nhóm « Tinh Thiên Trường Hận ».

Phong-Trần Cuồng-Khách bỗng nhiên cất tiếng cười ha hả, nói :

— Không hiểu tại sao chốn giang hồ lại thực sự có bốn vị kỳ nhân Tinh Thiên Trường Hận các ông. Thôi mỗ hôm nay được gặp cao nhân thực là tam sinh hữu hạnh !

Thiên-Âm Lão-Nhân tái hân sắc mặt, giận dữ nói :

— Như thế là người cho rằng người có thể đối địch nổi với ta phải không ?

— Nếu được chết dưới tay của cao nhân, thì cũng xứng đáng một đời con nhà võ. Nhưng trước khi đánh nhau, tôi xin hỏi ông một điều, có phải ông được Lê-Thái-Hoa phái đến đây chăng ?

Thiên-Âm Lão-Nhân quát to rằng :

— Họ Thôi kia, người thật là đáng quát chết... !

Tiếng « chết » vừa mới thốt ra khỏi miệng, thì chiếc gậy trong tay lão ta, đã bay ra tấn công thẳng vào Phong-Trần Cuồng-Khách !

Thế gậy ấy chẳng những vô cùng kỳ diệu, mà còn mang theo cả một sức mạnh nghìn cân, nhằm giáng thẳng vào ngực Phong-Trần Cuồng-Khách ! Ông nẩy vọt vằng vặc tay mặt đánh ra, rồi nhanh nhẹn thối lui ra sau một bước.

Nhưng Phong-Trần Cuồng-Khách vừa mới nhảy lùi ra sau, thì đã nghe hai tiếng « bốp, bốp », và thấy Thiên-Âm Lão-Nhân đã đứng y nguyên tại vị trí cũ, trong khi Phong-Trần Cuồng-Khách đang bị đồ máu

mồm, vì hai cái tát tay đích đáng của lão ta !

Phong-Trần Cuồng-Khách tức giận đến tóc râu đều dựng đứng. Thiên-Âm Lão-Nhân cất tiếng cười lạnh lùng, nói :

→ Phong-Trần Cuồng-Khách, ông có biết tại sao ta đánh ông hai cái tát hay không ? Ta nói cho người biết, vì người thực là đáng đánh đòn !

Phong-Trần Cuồng-Khách cất tiếng to cười như cuồng dại, nói :

— Tôi có chỗ nào đáng đánh đòn, xin ông nói rõ cho !

Thiên-Âm Lão-Nhân cười ghê rợn nói :

— Ta hỏi người, người đến đây lần trốn một mình để làm gì ?

— Để sám hối về chuyện của Lê-Thái-Hoa !

— Sám hối ? Ha ha ha ! Chẳng phải người đã nói là ta được cô ấy phái đến hay sao ? Nếu cô ấy chưa chết thì người sám hối cái nỗi gì ?

Phong-Trần Cuồng-Khách bị câu hỏi vặn vẹo ấy, làm cho nghẹn lời, ông ta trợn mắt lừ lừ, một lúc khá lâu chẳng nói được tiếng nào cả !

Thiên-Âm Lão Nhân lại hỏi :

— Bởi thế, người có đáng đánh đòn hay không ?

Phong-Trần Cuồng-Khách kinh ngạc, nói :

— Thế thì, Lê-Thái-Hoa thực sự chưa chết sao ?

— Nếu chưa chết thì thế nào ?

— Việc ấy... việc ấy...

Phong-Trần Cuồng-Khách lắp bắp nói chẳng nên câu.

— Thôi, chớ ấy ấy kia kia làm gì, sự thực là Lê-Thái-Hoa chẳng hề chết !

— Nàng... Nàng hiện giờ ở đâu ?

— Ngươi có dám đến tìm cô ấy không ?

— Dám !

Trong khi Thiên-Âm Lão-Nhân định nói tiếp, thì bỗng đôi tròng mắt xoay qua, rồi bất thần quát to rằng :

— Ai lại núp ló thế ?

Tiếng nói của Thiên-Âm Lão-Nhân chưa dứt, thì có một bóng Người Áo Vàng, bay nhẹ nhàng đến và buồng người đứng xuống cạnh đấy. Người ấy, rõ ràng là lão già Áo Vàng, mà Thích-Đỉnh-Nhận đã có gặp qua.

Người Áo Vàng này bất ngờ xuất hiện tại đây, thực vượt ra ngoài

ha, nói :

— Ha, thực không ngờ thằng bé người cũng chui đến đây...!

Phong-Trần Cuồng-Khách kinh ngạc nói :

— Ông là...?

Người Áo Vàng hạ giọng nói :

— Thôi lão huynh, đã biết thì giữ kín trong lòng được không?

Phong-Trần Cuồng-Khách đưa mắt nhìn về Thích-Đỉnh-Nhận một lượt, khiến Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi lấy làm lạ, thầm nghĩ rằng :

« Người Áo Vàng này là ai? Có lý đầu lại tương quan đến ta hay sao? » Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi, thì đã nghe Thiên-Âm Lão-Nhân lạnh lùng hỏi rằng :

— Thằng bé kia, người đã rời khỏi Âm-Ty Địa-Phủ lúc nào?

— Tôi đã rời đi ngày hôm kia!

— Để làm gì?

— Để tìm một người!

— Người định tìm ai thế?

Người Áo Vàng cười, đáp :

— Việc ấy xin thưa lỗi cho không thể nói rõ được!

Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Người có phải ra đây để tìm gã cuồng nhàn họ Thôi cả chăng?

— Cũng gần như vậy!

Phong-Trần Cuồng-Khách nói :

— Các ông đều đến đây để tìm tôi, có vẻ như xem tôi là một tên tội phạm trong chốn giang hồ, vậy là tại sao thế?

Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Người chính là một tội phạm trong chốn giang hồ!

— Ông căn cứ vào đâu để nói như vậy?

— Theo người thì hội-trưởng Ngân-Điện Hội là ai?

Phong-Trần Cuồng-Khách bỗng buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi nói :

— Là Lê-Thái-Hoa chăng?

Khi ba tiếng Lê-Thái-Hoa vừa thốt ra khỏi miệng Phong-Trần Cuồng-Khách, thì Thích-Đỉnh-Nhận cũng sực nửa nhảy tung lên. Đúng thế, xem ra điểm ấy rất có thể!

Thiên-Âm Lão-Nhân cười lạnh lùng, nói :

— Không sai tí nào cả, rất có thể là Lê-Thái-Hoa. Thuở ấy nàng chỉ bị trọng thương chứ chưa chết, và sau đó, rất có thể nàng đã được nửa quyền kỳ thư. Các người có nghe nói đến bộ sách « Huyền hoàng lục » chăng?

— Phải, quả có một bộ sách như thế!

— Phần nửa phần trên của bộ kỳ thư đó, đã rơi vào tay của Tuyết-Hồn-Khách, riêng phần nửa phần dưới, ghi chép toàn nội công tuyệt học, và rất có thể đã rơi vào tay của Lê-Thái-Hoa. Sau khi cô ấy đã luyện xong các môn võ công cái thế, bèn có ý nghĩ trả mối hận thù mà chính cô ấy phải chịu hy sinh thuở xưa, nên tổ chức Ngân-Điện Hội, chuẩn bị quét sạch cả võ lâm!

Đây là một lời suy đoán rất hữu lý. Vì, ngoại trừ trường hợp đó, thì không ai có thể gây nên một cuộc khủng bố đẫm máu trong võ lâm như thế này.

Phong-Trần Cuồng-Khách nghe qua kinh hãi đến tái nhợt cả mặt!

Thích-Đỉnh-Nhận cũng không khỏi thán kinh hoàng!

Người Áo Vàng đứng bên cạnh bỗng cất tiếng nói :

— Thưa lão tiền bối, sự suy đoán giữa tôi và ông có chỗ khác nhau!

Thiên-Âm Lão-Nhân « ồ » một tiếng, rồi đưa mắt nhìn thẳng vào mặt của Người Áo Vàng. Phong-Trần Cuồng-Khách và Thích-Đỉnh-Nhận cũng giương to mắt, chiếu ngời những tia sáng nghi hoặc, nhìn đăm đăm vào khung mặt không một tí tình cảm của Người Áo Vàng.

Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Với sự suy đoán của người, thì lại có một chỗ khác biệt cao kiến chi nữa?

Người Áo Vàng cười, nói :

— Điểm thứ nhất, hội trưởng Ngân-Điện Hội là đàn ông hay đàn bà, chúng ta tạm thời không đề cập đến. Nhưng, hiện nay đệ tử của ba môn phái lóu trong chốn giang hồ, đều có gia nhập vào Ngân-Điện Hội...

Thiên-Âm Lão-Nhân buột miệng kêu rằng :

— Cái chi? Đệ tử của ba môn phái lớn đều có chân trong Ngân-Điện Hội?

— Đây là một việc hoàn toàn xác thực, vì chính tôi có đánh nhau với họ. Trong số đó, có một người đã sử dụng « Giáng ma chú pháp »!

— Đây là đệ tử của phái Thiếu-Lâm !

— Đúng như vậy, nhưng đối phương đã thay vì dùng chài thì lại dùng gậy. Ngoài ra, có một người sử dụng kiếm, và đã dùng « Tháiất kiếm pháp » của phái Côn-Luân. Kế đó, một người thứ ba cũng dùng kiếm, và đã dùng « Ý hình kiếm pháp » của phái Chung-Nam !

Đây thực là một việc đã vượt ra ngoài ý tưởng tượng của mọi người, quả không ai có thể ngờ được trong chốn võ lâm lại có một sự chuyển biến to tát như thế !

Thích-Định-Nhận liền buột miệng nói :

— Vậy, ba Người Mặt Bạc mặc áo đỏ ấy, chính là đệ tử của ba môn phái lớn đó chăng ?

Người Áo Vàng đưa mắt nhìn Thích-Định-Nhận một lượt, nói :

— Đúng như vậy ! Người mập to ấy, chính là đệ tử của phái Thiếu-Lâm, còn hai người kia là đệ tử của phái Côn-Lôn và Chung-Nam !

Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Đây là một việc không ai có thể ngờ đến được !

Người Áo Vàng cười nói :

— Quả đúng như vậy. Việc này hẳn không phải là một việc đơn giản đâu ? Hiện nay nhìn khắp trong võ lâm, người có tài nghệ xuất-sắc với ba môn phái lớn ấy, chẳng qua chỉ có một người duy nhất...!

Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách nghe thế đều rung mình, buột miệng đồng thanh kêu lên rằng :

— Chính là Võ-Lâm Chi-Thần !

— Không sai tí nào cả, ngoại trừ ông ấy ra, không còn một người thứ hai nữa ?

Đây quả thực là một chuyện đáng khiếp sợ. Vậy, hội trưởng của Ngân-Điện Hội lại có thể là Võ-Lâm Chi-Thần Trần-Đế, một người danh vang cả thiên hạ ấy sao ?

Sự diễn biến trong võ lâm, thực khiến chẳng ai dám tưởng tượng đến. Thiên-Âm Lão-Nhân cất giọng run run, nói :

— Đây là một việc rất có thể !

Phong-Trần Cuồng-Khách nói :

— Tuyệt đối không có thể như vậy được !

— Vậy, ông thử giải thích nguyên nhân nào mà ông cho là không thể chăng ?

Phong-Trần Cuồng-Khách nói :

— Điểm thứ nhất, Trần-Đế đã mang danh là « Võ-Lâm Chi-Thần » tất không khi nào làm một việc như vậy !

— Việc ấy khó nói lắm !

— Điểm thứ hai, Trần-Đế đã gởi thân vào Không-môn, lấy pháp-danh là « Thanh-Trần », hiện nay ông đang ở tại Thiên-Thanh-Tự...,

— Ông có thể khẳng định như thế chăng ?

— Ông ấy vừa gởi một bức thư cho tôi !

— Bức thư ấy ở đâu ?

— Hiện đang ở trong người tôi đây !

Nói dứt lời, ông liền móc bức thư ra, trao cho Thiên-Âm Lão-Nhân xem. Xem xong, Thiên-Âm Lão-Nhân liền cau đôi mày, rồi trao lại cho Người Áo Vàng.

Thích-Định-Nhận cũng bước tới liếc mắt nhìn, thấy phong thư viết như vậy :

« Thôi lão đệ, đã mười mấy năm qua không gặp nhau, chẳng biết có được khoẻ mạnh chăng ? Thực mong nhớ lắm !

« Mười sáu quân cờ mà trước đây tôi đưa cho lão đệ giữ, hiện nay tôi định lấy trở về, bằng không rơi vào tay Ngân-Điện Hội thì hậu quả không thể nào lường trước được !

« Hiện nay tôi đã gởi thân vào Không-môn, chẳng muốn dám bước chốn hồng-trần. Vậy việc an nguy trong giới giang hồ, lão đệ phải gánh lấy. Riêng việc hối hận đau khổ, ừm chỗ ăn thân, không phải là kế hoạch lâu dài được. Phương chi, hiện nay lão đệ vẫn chưa thể đoán chắc là Lê-Thái-Hoa đã thực sự chết hay chưa !

« Thôi vẫn tắt ít lời, chúc lão đệ bình an. »

Trần-Đế bút

Xem xong bức thư, Người Áo Vàng cũng không thể không cau đôi mày nghi ngại. Nhưng bỗng nhiên, ông ta cười lạnh lùng, nói :

— Đây là một mưu kế rồi !

Tất cả mọi người có mặt nghe vậy, đều không khỏi giật mình, nói :

— Mưu kế chi thế ?

Người áo vàng lại cười lạnh lùng, nói :

— Bức thư này rất có thể là một mưu-kế của Võ-Lâm Chi-Thần. Điểm thứ nhất, ông ta dùng bức thư này để che mắt tất cả nhân vật võ lâm, khiến mọi người lầm tưởng ông ta đã gởi thân vào Không-

môn thực sự !

— Vậy có lý nào đây là chuyện giả dối hay sao ?

— Đó là điều khó nói lắm ! Điểm thứ hai, ông ta nói những quân cờ phía đó nếu lọt vào tay của Ngân-Điện-Hội, thì hầu quả không thể nào lường, là muốn cho mọi người lầm tưởng rằng, ông ta không phải là hội-trưởng của tổ chức đó !

— Như thế, ông quả quyết, hội trưởng của Ngân-Điện-Hội chính là ông ấy hay sao ?

— Tuy tôi không dám quả quyết, nhưng mọi việc có thể tìm biết được ngay, vì Thiên-Thanh-Tự ở đâu ông đã hiểu, vậy ông nên đi đến đây xem qua cho biết !

— Nếu trong trường hợp ông ấy có tại đây thì sao ?

— Trong trường hợp đó, thì nên xem chừng đây là một Trần-Đế giả hiệu !

— Thích huynh, anh chờ nên bốn cột có được không.... ?

Phong-Trần Cuồng-Khách nói đến đây, bỗng im bặt, vì ông cảm thấy câu nói của mình đã có chỗ sơ hở.

Thích-Đỉnh-Nhận buột miệng nói :

— Cái chi, ông họ Thích à ?

Người Áo Vàng khẽ biến sắc mặt, nói :

— Không phải, tôi họ Tề !

Hai chữ Thích và Tề, phát âm tương tự nhau, nên Thích-Đỉnh-Nhận sau cơn kinh ngạc, bất giác thối lui về chỗ cũ.

Người Áo Vàng đã lấy lại vẻ mặt lạnh lùng như trước, nói :

— Thôi huynh, chắc anh cũng không quên là, trước đây thuật cải trang của Võ-Lâm Chi-Thần, đã khét tiếng trong thiên hạ. Như việc ông ấy nhốt Tam-Vô-Dương, chính là ông ta đã cải trang thành một bà cụ già, rồi dùng mưu mẹo đưa ba ông ấy vào tròng !

— Đúng thế ! Như vậy anh cho rằng vị Võ-Lâm Chi-Thần hiện đang ở Thiên-Thanh-Tự là giả hiệu hay sao ?

— Trong khi sự thực chưa được phơi bày, thì đây là một nghi vấn rất có thể. Nhưng, hội trưởng Ngân-Điện-Hội, chắc chắn là một trong hai người, ấy là Trần-Đế và Lê-Thái-Hoa !

— Như thế, ta làm thế nào phân biệt được kẻ giả người thực ?

Người Áo Vàng nói :

— Việc ấy phải nhờ vào sức của Thích-Đỉnh-Nhận đấy thôi !

Thích-Đỉnh-Nhận sừng sốt, nói :

— Tôi ?

— Đúng như vậy, giữa bốn người chúng ta có mặt ở đây, thì chỉ có người là có đủ khả năng để làm việc đó !

Ông tạm dừng câu nói trong giây lát, rồi mới tiếp :

— Ai cũng biết Võ-Lâm Chi-Thần là người chơi cờ cao nhất trong thiên hạ. Trước đây, tôi cũng có lần được chứng kiến, ông ấy đánh một ván với Cuồng-Hiệp. Nước cờ của Cuồng-Hiệp hết sức kỳ diệu, công thủ đều vững vàng, thế mà khi đánh với Trần-Đế thì vẫn còn thua xa. Vậy, nếu người đến tìm ông ấy để đánh một ván cờ trong trường hợp đối phương bị thua người, thì có thể phán đoán được ngay, đây là một Trần-Đế giả hiệu !

Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Đây thực là một cách hay tuyệt !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Còn nếu tôi bị thua ông ta thì sao ?

— Trong trường hợp đó, thì đây là Trần-Đế thật. Này Thôi huynh, Lê-Thái-Hoa đã chưa chết, thì anh cũng bắt tất phải ở đây sâu khò mãi như thế này. Vậy anh nên đưa họ đi tìm Võ-Lâm Chi-Thần thì hơn. Riêng tôi còn phải đến ba môn phái lớn một chuyến mới được Thôi, tôi xin cáo từ nhé.

Nói dứt lời, ông vọt người lên lướt đi nhẹ nhàng.

Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Thôi-Thiên-Hàn, người có bằng lòng đi hay không ?

Phong-Trần Cuồng-Khách nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi nói :

— Cũng được, nhưng nếu ông ấy là Trần-Đế giả, thì vì cơ mưu bại lộ, tất không khỏi xung đột đánh nhau !

— Việc ấy người nên yên lòng, dù là chính Trần-Đế thực sự đi nữa, ta đây cũng vì tất đã sợ. Nếu gặp Trần-Đế giả hiệu, thì... Ha ha ha... ta sẽ lấy mạng hân ngay !

HỒI THỨ HAI MƯƠI MỐT

VỊ THẦN GIÀ HIỆU

Thích-Định-Nhận sực nhớ ra điều gì, nói :

— Tôi cần đi gấp tý tý tôi trước đã !

Người Áo Vàng lạnh lùng, nói :

— Người hãy yên lòng, cô ấy đã trở về Mê-Hồn-Cung rồi.

— Chị tôi không hay tôi bị rơi xuống hố sâu hay sao ?

Người Áo Vàng gật đầu, rồi nói tiếp :

— Thôi, chúng ta hãy lên đường vậy !

Nói dứt lời, ba người cùng lao mình phóng đi. Trên đường, Thích-Định-Nhận vẫn cho giả thuyết của người Áo Vàng là không thể có thực được. Vì nếu hội trưởng Ngân-Điện Hội là Võ Lâm Chi-Thần, thì ngay lúc đầu tại sao ông ta lại không giữ ba mươi hai quân cờ bằng hồng ngọc của mình lại ?

Hơn nữa, chính ông đã biết mọi sự bí mật trong các quân cờ đó rồi thì giờ đây hà tất phải tìm cách thu các quân cờ ấy trở về làm gì ?

Bởi thế, chàng tin rằng hội trưởng Ngân-Điện Hội là Lê-Thái-Hoa thì đúng hơn.

Ngày thứ hai, mọi người đã tiến vào con đường mòn nhỏ ngoằn-ngoẻo dẫn đến Thiên-Thanh Tự tại Âm-Sơn. Một ngôi chùa cổ trông rất tinh mịch đã hiện ra từ phía xa xa trước mặt mọi người.

Thiên-Âm Lão-Nhân hỏi rằng :

— Có phải là đây không ?

— Chính là đây rồi !

Cả ba người cùng đến trước cửa ngôi chùa, nhìn thấy tấm biển ngang trên cổng, có đề ba chữ « Thiên-Thanh Tự ». Ngay lúc ấy, có một vị lão tăng bước ra, đưa mắt nhìn qua ba người một lượt, rồi cúi đầu, nói :

— Ba vị thì chủ đến tề tự, chẳng hay có điều chi chi giáo ?

Phong-Trần Cuồng-Khách nói :

— Xin phiền ông thông báo cho Thanh-Trần đại sư-phụ hay, nói

có Thôi-Thiên-Hàn đến viếng !

Vị lão tăng ấy khẽ ngạc nhiên, nói :

— Thì ra là Thôi đại hiệp, thực bần tăng thất lễ quá, xin mời vào !

Liên đó, vị lão tăng ấy liền dẫn đường đưa ba người vào phòng khách. Sầu khu ngồi xuống xong, tăng nhân ấy bèn nói rằng :

— Xin ba vị ngồi chơi một chốc, để tôi vào bẩm lại với Thanh-Trần đại sư.

Nói dứt lời, lão tăng ấy không chờ ba người bày tỏ ý kiến ra sao cả, quay người đi thẳng vào trong. Trong khi đó Phong-Trần Cuồng-Khách ngó Thiên-Âm Lão-Nhân, rồi như bỗng nhớ ra điều gì, hỏi rằng :

— Thưa lão tiền bối, tôi có một việc này muốn hỏi ông, là ông làm thế nào nhận ra được « Phong vân thập nhị thức » của tôi ?

— Ta đã có lần trông thấy người và Lê-Thái-Hoa đứng đường chường ấy tại Phong-Vân-Cốc ở Võ-Công-Sơn...

Câu nói của Thiên-Âm Lão-Nhân chưa dứt, thì bỗng nghe có tiếng chân bước ra. Mọi người đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy lão tăng khi nãy, dẫn một lão tăng độc nhãn khác đến đứng ngay trước cửa.

Phong-Trần Cuồng-Khách thoạt nhìn thấy vị lão tăng độc nhãn kia, thì không khỏi giật mình, vì đấy chính là Võ-Lâm Chi-Thần. Ông liền đứng ngay lên, nói !

— Thưa lão tiền bối, ông có còn nhận ra văn bối không ?

Vị lão tăng một mắt ấy sắc mặt tự nhiên, lạnh lùng nói :

— Thì ra là người !

Phong-Trần Cuồng-Khách cố làm vui, nói :

— Có lẽ lão tiền bối, không ngờ văn bối lại đến bất thành linh như thế này chăng ?

— Đúng như vậy, đây thật là một việc ngoài sự dự liệu của ta !

Nói dứt lời, ông liền khoát tay qua một lượt, tức thì vị lão tăng đứng bên cạnh ông, cúi đầu thì lễ rồi cung kính, rút lui ra ngoài.

Thiên-Âm Lão Nhân nhìn thấy thái độ kiêu căng của Võ-Lâm Chi-Thần, thì trong lòng rất bức tức, nên nghĩ thầm rằng : « Để ta chờ xem người đỡ cái trò gì đây : »

Ngay lúc ấy, Võ-Lâm Chi-Thần đã bước thẳng tới nơi ba người đang ngồi, còn mắt duy nhất của ông ta sáng quắc, quét qua Thiên-Âm Lão-Nhân và Thích-Định-Nhận một lượt, hỏi rằng :

— Chẳng rõ hai vị thi chủ đây...

Phong-Trần Cuồng-Khách vội vàng nói :

— Vị tiền bối đây là Thiên-Âm Lão-Nhân...!

— Ồ ?

Sắc mặt của Võ-Lâm Chi-Thần khẽ biến đổi, nhưng liền lấy lại sự bình tĩnh ngay, nói :

— Thi ra là nhân vật số hai trong tứ đại kỳ nhân, Trần mỗ lấy làm hân hạnh được gặp !

Thiên-Âm Lão-Nhân cười ha hả, nói :

— Tên tuổi của Trần huynh vang lừng cả võ lâm, còn Lý mỗ chỉ là người vô danh tiểu tốt, vậy thì sao nói là hân-hạnh được ?

Trong câu nói của Thiên-Âm Lão-Nhân có một ý nghĩa châm biếm, Phong-Trần Cuồng-Khách nghe qua là nhận biết ngay, nên vội vàng giới thiệu tiếp đề lấp đi.

Còn vị này là Thích-Định-Nhận, nghĩa tử của Từ-Mẫu Độc-Phụ !

Võ-Lâm Chi-Thần từ từ bước tới. Thích-Định-Nhận đứng lên thì lễ xong, lại ngồi trở xuống ghế. Võ-Lâm Chi-Thần lại quét mắt qua, có vẻ như muốn hỏi điều gì, nhưng không tiện mở miệng nói vậy.

Đôi mắt của Phong-Trần Cuồng-Khách, không ngớt nhìn dăm dăm vào Võ-Lâm Chi-Thần nhưng ông không làm sao nhận ra vị Võ-Lâm Chi-Thần này có chỗ nào là giả mạo dù xét trong cử chỉ hay trong hình dạng.

Võ-Lâm Chi-Thần ngồi xuống ghế xong, lại liếc mắt nhìn qua mọi người, hỏi rằng :

— Ba vị từ xa đến đây, chẳng rõ có điều chi chỉ giáo.

Phong-Trần Cuồng-Khách vội vàng đáp :

— Sao lão tiền bối lại hỏi thế ? Văn bối đến đây, trước là để viếng thăm lão tiền bối, sau là.....

Ông ta đưa mắt nhìn Thích-Định-Nhận, rồi nói tiếp :

— Sau là, để vị thiếu hiệp đây, hầu với tiền bối một một ván cờ cho vui !

— Ngoài những việc ấy, không còn việc chi khác nữa chứ ?

— Thừa đúng như vậy !

Võ-Lâm Chi-Thần liền cau đôi mày, nói :

— Nhưng đáng tiếc là, trước đây mười lăm năm, ta đã thề không đánh cờ với bất cứ ai nữa !

Câu nói ấy của Võ-Lâm Chi-Thần, thực đã vượt ra ngoài sự dự đoán của ba người. Nếu Thích-Định-Nhận không tìm được một lý do để đánh một ván cờ với Võ-Lâm Chi-Thần, thì vị Võ-Lâm Chi-Thần này là thật hay giả, không còn cách chi để phân biệt được nữa !

Thích-Định-Nhận khẽ biến sắc mặt, nói :

— Có phải lão tiền bối cho rằng kẻ hậu sinh này không đáng mặt hầu cờ với ông chăng ?

— Nhất định không phải thế...!

— Kẻ hèn này từ chốn xa xôi ngàn dặm đến đây, chỉ có mục đích duy nhất là hầu với ông một ván cờ !

Việc ấy thực là đáng tiếc !

Đứng trước tình trạng đó, mọi người đều không nghĩ ra cách nào khác để đối phó. Vì Võ-Lâm Chi-Thần không bằng lòng đánh cờ, thì họ cũng không có lý do chi ép uổng ông ta được.

Thiên-Âm Lão-Nhân nghĩ rằng : “ Như vậy, xem ra tăng nhân này, tám chín phần mười không phải là Võ-Lâm Chi-Thần thực sự. Nếu chẳng thế, thì ông ta đâu lại mượn cờ là có lời thề, để thói thoát việc đánh cờ... ” Nghĩ thế, nên ông bèn nói :

— Chẳng rõ Trần huynh vì lý do gì, lại thề không đánh cờ với mọi người nữa ?

— Việc ấy xin tha lỗi cho, tôi khó nói ra được !

Tình hưng dữ như sóng của Thích-Định-Nhận lại dậy lên, nên liền cười ngạo nghễ, nói :

— Chỉ bày điều mà thôi !

Sắc mặt của Võ-Lâm Chi-Thần khẽ biến đổi, bực dọc nói :

— Xin hỏi thi chủ, tôi có điểm nào là bày điều dẫu ?

— Tôi biết ông chắc chắn không phải là Võ-Lâm Chi-Thần !

Câu nói nóng nảy thẳng thắn của Thích-Định-Nhận, đã khiến cho Võ-Lâm Chi-Thần và những người hiện diện, đều biến hẳn sắc mặt !

Võ-Lâm Chi-Thần cất tiếng cười to, nói :

— Vậy có lý đâu Võ-Lâm Chi-Thần tôi đây lại là giả hay sao ?

— Đúng như vậy, ông chính là người giả hiệu.

— Tại sao người biết được rằng, ta là giả hiệu ?

— Vì ông không dám đánh cờ với tôi !

— Người chỉ căn cứ vào một điểm duy nhất ấy thôi ?

— Bấy nhiêu cũng đủ chứng minh rồi !

Sắc mặt của Vô-Lâm Chi-Thần, bỗng sa sầm nói :

— Dù cho thế nào đi nữa, tôi đã có lời thề, thì xin tha lỗi cho về chỗ không thể tuân mệnh được !

Thiên-Âm Lão-Nhân từ nãy giờ vẫn ngồi im lặng, bỗng lên tiếng hỏi rằng :

— Chẳng hay Trần huynh có lời thề như thế nào ?

Vô-Lâm Chi-Thần sững sờ một lúc, mới nói :

— Trừ phi có người lấy lại được ba mươi hai quân cờ bằng hồng ngọc của tôi trước kia, bằng không, thì trong kiếp sống này tôi không khi nào đánh cờ nữa !

Thiên-Âm Lão-Nhân lạnh lùng hỏi rằng :

— Bộ cờ bằng hồng ngọc ấy là của riêng của Trần huynh chăng ?

— Đúng như vậy !

Thiên-Âm Lão-Nhân khẽ hươu cây gậy, nói :

— Như vậy là hay lắm. Vì, nếu bộ cờ bằng hồng ngọc ấy là của Trần huynh, thì tất Trần huynh biết hết bí mật của nó chứ ?

— Lẽ tất nhiên là biết !

— Vậy xin hỏi Trần-huynh, trong mười sáu quân cờ phía xanh, ông anh đã đặt những bí mật gì trong đó ?

— Việc ấy là thuộc thiên cơ, lão tăng không thể tiết lộ được !

Lại một vấn đề nữa, bị ông ta lấy lý do « thiên cơ bất khả lậu », để từ khước việc giải đáp. Như vậy, đã thấy rõ ràng là vị Vô-Lâm Chi-Thần này, chắc chắn là giả hiệu một trăm phần trăm !

Như thế, hội trưởng của Ngân-Diện Hội, đúng là Vô-Lâm Chi-Thần rồi chăng ? Và, riêng người này, là người được Vô-Lâm Chi-Thần cải trang phái đến đây để giả dạng ông chứ gì ?

Căn cứ vào sự diễn biến trước mắt, thì sự suy đoán ấy rất có thể đúng sự thực. Đây mới thật là một việc làm cho mọi người phải kinh hãi. Vì tổ chức không bố ấy, lại do Vô-Lâm Chi-Thần thực sự cầm đầu ?

Mọi sự diễn biến trước mắt, đã khiến cho mọi người đều phải có ý nghĩ như vậy cả. Vì, vị Vô-Lâm Chi-Thần ở trước mặt mọi người đây, thực là hết sức thần-bí khó hiểu !

Thiên-Âm Lão-Nhân bỗng nhiên lạnh lùng, nói :

— Xem ra hết tám chín phần mười, Trần-huynh đây là người giả hiệu !

Tuy cũng là một câu nói như Thích-Định-Nhận, nhưng từ miệng

của Thiên-Âm Lão-Nhân nói ra, tất nó có một ý nghĩa trọng đại hơn. Bởi thế, Vô-Lâm Chi-Thần nghe qua, liền biến hẳn sắc mặt, cười lạnh lùng, nói :

— Lão tăng là người đã xuất gia, vậy có lý nào đi nói gạt quý vị hay sao ?

Thích-Định-Nhận từ từ đứng lên, nói :

— Điều ấy rất khó nói. Hôm nay chúng tôi đến đây, là muốn tìm một bằng cứ chứng minh xem ông có phải là Vô-Lâm Chi-Thần thực sự không !

Vô-Lâm Chi-Thần cười nhạt, đáp rằng :

— Làm cách nào để chứng minh ?

— Thứ nhất, là tôi muốn ông đánh cờ với tôi, để xem ông có phải là Vô-Lâm Chi-Thần thực không ?

— Còn cách thứ hai thì sao ?

Thiên-Âm Lão-Nhân lạnh lùng tiếp lời rằng :

— Điều thứ hai, là đấu thử ba thế võ với tôi cho biết nhân tài !

Thiên-Âm Lão-Nhân vừa nói dứt lời, thì cũng đứng phắt dậy, khẽ hươu cây gậy trong tay ra. Thế là, trong ngôi cỏ tự này, bỗng chốc lại tràn ngập không khí chém giết !

Phong-Trần Cuồng-Khách thấy thế, không khỏi thán sợ hãi, vì nếu tình hình này diễn biến tới, thì tất sẽ gây go không làm sao dàn xếp được. Bởi thế, ông vội vàng nói :

— Thưa lão tiền bối, ông cứ đánh với Thích thiếu-hiệp một ván cờ thì có hại chi đâu ?

Vô-Lâm Chi-Thần cười tự nhiên đáp :

— Cũng được, để ta chứng minh cho các vị biết, ta đây có phải là Trần-Đế năm xưa hay không !

Câu nói ấy của Vô-Lâm Chi-Thần vừa thốt ra, thì lại cho mọi người có mặt, phải một phen cảm thấy hết sức bất ngờ. Thiên-Âm Lão-Nhân lạnh lùng, nói :

— Thế thì ông không giữ lời thề nữa ?

— Xem ra chỉ còn phải dùng cách ấy mà thôi !

Ông tạm dừng câu nói lại trong giây lát, rồi to tiếng quát rằng :

— Minh-Nguyệt đâu rồi ?

— Tiếng gọi của ông vừa dứt, thì vị lão tăng khi nãy đã xuất hiện ngay trước cửa, thì lễ nói :

— Sư phụ gọi tôi có điều chi chỉ dạy ?

Vô-Lâm Chi-Thần hạ giọng, nói :

— Lấy bàn cờ và bộ cờ mang ra đây !

— Vâng !

Người tăng nhân ấy bước đi, chẳng bao lâu, quả nhiên mang đủ cả bàn lẫn quân cờ. Không khí trong gian nhà bỗng trở thành tĩnh mịch. Vô-Lâm Chi-Thần sắp cờ xong, nói :

— Thích thí-chủ, chúng ta có thể bắt đầu được rồi !

Thích-Định-Nhận đưa mắt nhìn qua Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách một lượt, tâm trạng bỗng cảm thấy căng thẳng vô cùng. Vì, nếu ván cờ này ông ta bị bại thì chẳng có điều chi đáng nói, bằng trái lại ông ta thắng, thì tất sẽ xảy ra một trận huyết chiến !

Chàng từ ngồi xuống ghế và giành đi bên đỏ. Chàng đưa mắt nhìn Vô-Lâm Chi-Thần một lượt, rồi nói :

— Khách tất phải nề chủ, vậy xin lão tiên bối đi tiên !

Vô-Lâm Chi-Thần không trả lời, ông đưa tay lên ngựa. Thích-Định-Nhận bèn kéo con pháo vô đầu...

Thế là hai người mở đầu cuộc sát phạt...

Theo với thời gian trôi qua, số quân cờ trong bàn mỗi lúc một ít đi. Vô-Lâm Chi-Thần chỉ còn lại một xa một pháo và ba tốt.

Riêng Thích-Định-Nhận, còn lại một cặp mã và bốn binh.

Căn cứ vào thực lực và nước cờ của đôi bên, thì kẻ nữa cân người tám lạng, khó phân thắng bại được. Thích-Định-Nhận và Vô-Lâm Chi-Thần đều đắm đuối suy nghĩ trong từng nước một. Vì, nếu lúc ấy mà ai đi sai một nước, thì sẽ phải thua cả ván ngay.

Trên vầng trán của Thích-Định-Nhận đã ướt đầm mồ hôi. Chàng thò tay tấn mã, nhưng bỗng lại đưa mắt nhìn vào khung mặt của Vô-Lâm Chi-Thần !

Trên sắc mặt của Thích-Định-Nhận, bỗng nhiên thoáng hiện một nét vui thích. Vì chỉ trong ba nước nữa, là chàng có thể đánh bí Vô-Lâm Chi-Thần rồi.

Trên vầng trán của Vô-Lâm Chi-Thần, mồ hôi cũng đang tuôn đầm đìa, xem ra tâm trạng cũng đang căng thẳng lắm.

Nhưng, nét vui thích trên mặt của Thích-Định-Nhận bỗng tắt hẳn, vì chàng bỗng nghĩ ra rằng, vì Vô-Lâm Chi-Thần này chắc chắn là giả hiệu...

Trong khi ý nghĩ của chàng chưa dứt, thì Vô-Lâm Chi-Thần bỗng thọc xa qua sông. Nhưng trong khi bàn tay nhấc con xa lên chưa đề xuống, thì bất thần tay trái của ông quét về phía Thích-Định-Nhận một chưởng.

Vô-Lâm Chi-Thần xuống tay thật đột ngột, khiến những người chung quanh không ai có thể ngờ được. Thiên-Âm Lão-Nhân quát to rằng :

— Lũ chuột dám to gan !

Tức thì, lão ta vung chiếc gậy quét ra...

Nhưng, ngay lúc đó, Thích-Định-Nhận đã "hự" lên một tiếng khô khan, miệng trào máu tươi, ngã ngửa ra đất. Vì đối phương tấn công quá bất ngờ, không làm sao chống đỡ kịp, nên chàng bị trúng ngay một chưởng của đối phương, trọng thương đến bất tỉnh !

Trong khi Thích-Định-Nhận vừa ngã người ra, thì chiếc gậy của Thiên-Âm Lão-Nhân, đã mang theo một kinh lực phải thường tấn công thẳng vào Vô-Lâm Chi-Thần,

Vô-Lâm Chi-Thần dường như đã đoán biết Thiên-Âm Lão-Nhân sẽ đánh ra thế vô ấy, nên tay mặt vung lên, tức thì con xa trong tay ông, liền bay vút vào mặt Thiên-Âm Lão-Nhân !

Trong khi đôi bên vừa khởi sự tấn công nhau, thì Thiên-Âm Lão-Nhân đã nhanh như chớp khể thối lui ra sau, vung tay trái lên đánh chớp nhoáng ra một chưởng.

Giữa lúc ấy, thì thấy ngoài cửa có bóng người chạy lao xao, tức thì có ba tăng nhân vạt áo phất phơ, nhảy thẳng vào trong phòng. Phong-Trần Cuồng-Khách thấy thế, bèn quát to rằng :

— Hãy lui ra mau !

Vừa nói dứt lời, ông liền vung chưởng lên đánh xéo về số người ấy một chưởng.

Luồng chưởng lực của Phong-Trần Cuồng-Khách đã đẩy lui tất cả ba vị tăng nhân ấy. Phía bên kia, Thiên-Âm Lão-Nhân và Vô-Lâm Chi-Thần đang đứng toàn chừng thế vô tuyệt diệu, đánh nhau thực quyết liệt phi thường !

Chiếc gậy của Thiên-Âm Lão-Nhân, vung lên đánh ra liên tiếp ba thế vô, đẩy lui vị Vô-Lâm Chi-Thần giả hiệu ấy ra sau ba bước. Đồng thời, ông quát rằng :

— Người là ai thế ? Nói mau !

Vô-Lâm Chi-Thần cười tự nhiên, đáp :

— Ta tức là Trần Đế đây...

— Chỉ nói bá láp ! Người thực không chịu nói hay sao ?

Cùng một lúc với tiếng quát, chiếc gậy trong tay ông lại vung lên, ánh búi thêm ba thể vô tuyệt nghệ nữa, khiến Võ-Lâm Chi-Thần lâm ra luống cuống hẳn, không còn sức chống đỡ nữa.

Vừa khi ấy, bỗng nghe Thiên-Âm Lão-Nhân quát rằng :

— Hãy nằm yên xuống cho ta... !

Tức thì, người ông xoay tròn, rồi vung chiếc gậy lên công thẳng ỏi trước. Qua một tiếng «phình», chiếc gậy của Thiên-Âm Lão-Nhân, là giáng trúng thẳng vào lưng của Võ-Lâm Chi-Thần !

Võ-Lâm Chi-Thần bị trúng thế gậy ấy liền hộc máu tươi, thân người cũng bị hất bắn ra xa năm thước, rồi mới ngã xuống.

Thiên-Âm Lão-Nhân liền phi thân lao tới, chụp lấy người của Võ-Lâm Chi-Thần, nghiêng rằng nói :

— Người vốn thực là ai ? Nói mau !

Võ-Lâm Chi-Thần trở người một lượt, cổ nhướng đôi mắt yếu đuối lên chú ý nhìn Thiên-Âm Lão-Nhân, rồi lại từ từ nhắm nghiền đôi mắt như cũ !

Thiên-Âm Lão-Nhân hết sức giận dữ, bèn quát rằng :

— Người thật sự không nói hay sao ?

Vừa quát ông ta vừa nhấn mạnh tay vào huyệt đạo của Võ-Lâm Chi-Thần, khiến ông này khẽ rên rĩ, nhăn nhó trông như đau đớn lắm.

Thốt nhiên, một tiếng gào thảm thiết, từ miệng của vị Võ-Lâm Chi-Thần giả mạo này thét lên. Đồng thời, Thiên-Âm Lão-Nhân cũng quát to lên rằng :

— Người dám... ?

Liền đó, mọi người trông thấy có một bóng đỏ lướt ngang qua cửa sổ, rồi bay mất hút !

Thiên-Âm Lão-Nhân nhanh nhẹn buông Võ-Lâm Chi-Thần giả mạo trong tay mình ra, rồi phi thân đuổi theo tức khắc. Trong khi đó, thì người giả mạo Võ-Lâm Chi-Thần kia, đã bị kẻ bí mật ấy đánh nát óc chết ngay tức khắc rồi !

Bóng người mặc áo đỏ kia là ai thế ?

Đứng trước tình hình này, rõ ràng là bóng người mặc áo đỏ kia, đã đến với một ý định duy nhất, là hạ sát người mạo danh Võ-Lâm Chi-Thần này ! Qua sự kiện ấy, chân tướng của đối phương đã lộ liễu

hoàn toàn. Bởi thế, Phong-Trần Cuồng-khách cảm thấy không cần chi phải lưu lại nữa, nên liền vung chưởng đánh lui ba tăng nhân đang từ ngoài cửa chực xông vào, rồi chụp lấy Thích-Đỉnh-Nhận, lao mình qua cửa sổ phi thân đi mất.

Lúc ấy, màn đêm đã rữ, núi rừng vắng lặng khiếp người.

Phong-Trần Cuồng-Khách kẹp lấy Thích-Đỉnh-Nhận, vượt qua khỏi ngôi chùa cổ, bỗng nghe từ phía xa có một tiếng quát to xé không gian vọng lại. Phong-Trần Cuồng-Khách liền nhún mình vọt lên, lướt thẳng về phía có tiếng thét ấy !

HỒI THỨ HAI MƯƠI HAI

NGƯỜI ĐẸP TÁI HIỆN, CUỒNG KHÁCH KINH HOÀNG

Phong-Trần Cuồng-Khách kẹp Thích-Đỉnh-Nhận chạy đến nơi có tiếng thét phát ra, đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy Thiên-Âm Lão-Nhân đang đánh với một người áo đỏ vô cùng ác liệt và khó phân thắng bại.

Bỗng, qua một tiếng « ầm », hai bóng người liền dọi ra xa !

Thiên-Âm-Lão-Nhân thối lui trên mười bước mới gượng đứng vững lại được. Ông lộ sắc kinh hãi lạnh lùng nói :

— Ông bạn già, lâu quá không được gặp nhau, chẳng ngờ ông đã gia-nhập Ngân-Điện Hội...

Người Mặt Bạc ấy cất giọng cười âm u, nói :

— Việc ấy có lẽ người không ngờ đấy chứ ?

— Đúng là một việc ngoài sức tưởng tượng của tôi !

Tiếng nói của Thiên-Âm Lão-Nhân vừa dứt, thì liền vung gậy lên dùng thế « Thiên lý tổng phạm » nhằm ngay Người Mặt Bạc đánh thẳng tới.

Trong khi Thiên-Âm Lão-Nhân vung gậy đánh ra thì bỗng nghe có tiếng « xoạc », tức thì Người Mặt Bạc ấy đã từ trong lưng rút ra một ngọn roi bạc, trên cán có chạm một chiếc sọ người, vung ra đánh thẳng vào Thiên-Âm Lão-Nhân nhanh như một luồng điện chớp.

Thế võ của y cuốn tới như gió hốt, nhưng Thiên-Âm Lão-Nhân cũng không kém nhanh nhẹn vung gậy ra phản công trả lại ba đường gậy liên tiếp.

Cuộc ác chiến giữa hai bên thực là kỳ tuyệt khiến Phong-Trần Cuồng-Khách đứng ngoài nhìn xem trong lòng không khỏi kinh sợ. Thực ông ta không thể nghĩ ra trong chốn vô tận mênh mông này, lại còn ai có thể đánh ngang hàng được với Thiên Âm Lão-Nhân.

Bỗng nhiên Phong-Trần Cuồng-Khách như sợ hãi ta, buột miệng kêu lên rằng :

— Trời hỡi ! Đây chính là Hận-Thế Ma-Nhơn... Nhơn vật thứ tư trong nhóm "Tinh Thiên Trường Hận" đây...

Biết thế nên Phong-Trần Cuồng-Khách cảm thấy khiếp sợ không thể tả được. Vì ông ta chẳng ngờ Hội trưởng của Ngân-Điện Hội lại thần thông quảng đại đến mức có thể thu nạp được cả Hận-Thế Ma-Nhơn !

Trong Vô-Lâm, ngoài Tam-Vô-Vương có số người võ công cao cường nhất, phải kể là Vô-Lâm Chi-Thần và Tinh-Thiên Trường-Hận.

Giờ đây, Ngân-Điện Hội lại phải cả Hận-Thế Ma-Nhơn đến, thì thử hỏi có ai lại không kinh hãi cho được ?

Phong-Trần Cuồng-Khách nghĩ đến đây, thì không khỏi bất rùng rùng. Nhưng cũng ngay lúc ấy, ông sợ hãi đến Thích-Đỉnh-Nhận mà mình đang kẹp trong tay. Do đó, ông đề Thích-Đỉnh-Nhận xuống đất, móc một viên thuốc ra nhét vào miệng chàng, rồi vận dụng nội công chữa trị vết thương cho chàng.

Thích-Đỉnh-Nhận là một người nội lực rất dồi dào, nên Phong-Trần Cuồng-Khách chưa trị cho chàng một chập, thì người chàng liền tỉnh lại.

Liền đó, Phong-Trần Cuồng-Khách lại móc ra một bao thuốc bột, trút vào miệng cho chàng uống, nhờ thế Thích-Đỉnh-Nhận được bình phục hẳn.

Chàng từ dưới đất vùng đứng lên, hỏi rằng :

— Còn gã Vô-Lâm Chi-Thần giả đâu ?

— Hắn đã chết rồi !

— Đã chết rồi ? Ai giết hắn thế ?

Phong-Trần Cuồng-Khách đưa tay chỉ vào người mặt bạc đang giao chiến với Thiên Âm Lão-Nhân, nói :

— Chính hắn ! tức là Hận-Thế Ma-Nhơn kia !

Thích-Đỉnh-Nhận cười lạnh lùng :

— Thực không ngờ Hội trưởng Ngân-Điện Hội, lại chính là Vô-Lâm Chi-Thần. Còn gã Vô-Lâm Chi-Thần giả hiệu kia, chắc chắn là do Trần-

— Đúng như vậy, mọi việc rất có thể là như thế...!

Phong-Trần Cuồng-Khách nói đến đây, bỗng im bặt, đưa mắt nhìn dăm dăm về phía cánh rừng trước mặt. Thích-Đỉnh-Nhận thấy thế, cũng kinh ngạc quay mình nhìn theo, đồng thời cũng không khỏi giật mình. Vì, từ phía đó có một cô gái mặc áo trắng, tóc đánh thành hai cái bím dài, đôi mắt đen lầy, đang nhìn thẳng về phía chàng !

Lúc đó, khung mặt cô ta đang hiện lên một nụ cười thơ ngây đầy trong sạch. Nụ cười ấy thật quyến rũ vô cùng !

Thích-Đỉnh-Nhận tuy thấy rằng nàng không phải là người đẹp tuyệt trần, nhưng lại cảm thấy nàng rất đáng thương. Vì vậy, trong lòng chàng bỗng dâng lên một tình thương mà từ trước đến nay chàng chưa có bao giờ. Đây có lẽ là một hiện tượng mà người ta thường bảo là « nhất kiến chung tình », hoặc « nhất kiến khuynh tâm » đây chăng ?

Thích-Đỉnh-Nhận từ trước đến nay tâm hồn trong trắng như một tờ giấy. Chàng chưa hề biết yêu một cô con gái nào, kể cả Bạch-Dung và cô gái áo xanh thần bí kia.

Thế mà giờ đây chàng cảm thấy có một thứ tình yêu chân thực đã dậy lên trong lòng chàng. . .

Phong-Trần Cuồng-Khách hỏi rằng :

— Người có biết cô ấy không ?

Thích-Đỉnh-Nhận bị câu hỏi đó làm cho chợt tỉnh trở lại. Trên mặt chàng lại cố ý mỉm một nụ cười tàn khốc vốn có của chàng, rồi lắc đầu nói :

— Tôi không được biết !

Phong-Trần Cuồng-Khách dường như cảm thấy rất bất ngờ trước câu trả lời đó, nên nói !

— Thế tại sao cô ấy lại nhìn dăm dăm vào người vậy ?

— Tôi cũng không hiểu được !

Phong-Trần Cuồng-Khách như chợt hiểu ra, bèn cười nói :

— Nhưng ta mong rằng đây sẽ là một việc tốt...

— Việc tốt... ?

Phong-Trần Cuồng-Khách cất tiếng than dài, rồi nói lầm bầm rằng :

— Con người khi được yêu là hạnh phúc nhất. Ta cũng đã được Lê-Thái-Hoa yêu, nhưng ta đã dùng bàn tay của ta, giết chết hạnh phúc của ta rồi... Lê-Thái-Hoa yêu ta, thế mà ta đã phụ nàng. Suốt

trong biển tình đầy máu lệ ấy... ?

Phong-Trần Cuồng-Khách chưa nói hết lời, thì bỗng sau lưng có một giọng lạnh lùng tiếp đến rằng :

— Có lý nào ông còn nhớ Lê-Thái-Hoa hay sao ?

Tiếng nói đó vọng đến bất ngờ, nên khiến Phong-Trần Cuồng-Khách và Thích-Đình-Nhận đều giật mình, cùng quay mặt nhìn lại, thì thấy cô gái Áo Xanh thân bí kia, lại đột nhiên xuất hiện !

Thích-Đình-Nhận không khỏi biến sắc, Phong-Trần Cuồng-Khách cũng giật mình đánh thót.

Sắc mặt của cô gái Áo Xanh, vẫn không một chút tình cảm như thuở nào Thích-Đình-Nhận cổ trần tình tình thần, đưa chân bước tới hỏi rằng :

— Xin hỏi cô nương... ?

Cô gái Áo Xanh lạnh lùng nói :

— Việc chi thế ?

— Còn Bạch cô nương đâu ?

— Anh còn nhớ đến cô ấy hay sao ?

Thích-Đình-Nhận bị câu hỏi vắn của cô ta làm cho quá tím không ngớt nháy mạnh, nhưng chàng liền nghiêng hai hàm răng, ngạo nghễ nói :

— Đúng như vậy !

— Song đáng tiếc, là cô ấy đã bị người trong Ngân-Điện Hội cướp đi rồi !

Thích-Đình-Nhận buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi :

— Cái chi ?

— Vì tôi phải lo cứu anh, nên không làm sao để ý hai mặt được. Trong khi tôi nhớ lại, thì cô ấy đã bị người của Ngân-Điện Hội cướp đi rồi...

— Cướp cô ấy để làm gì ?

— Đối phương cho biết, sẽ dùng Bạch-Dung để đổi phó với anh sau này !

Thích-Đình-Nhận nghe thế, không khỏi bất rùng mình, vì người trong Ngân-Điện Hội dùng đến thủ đoạn ấy, thực không ai có thể đề phòng được.

Nhưng, dù cho sự việc diễn biến như thế nào, Bạch-Dung vẫn là

người có ơn cứu mạng cho chàng, Nàng đã đem mối tình trong sạch, hiến dâng cho chàng, nhưng, chàng không hề trả lại cho nàng một tí tình cảm nào cả ! Trái lại, còn trêu tức nàng, lãng nhục nàng, tức chỉ tạo cho nàng một sự căm hận mà thôi !

Giờ đây, Bạch-Dung đã bị cướp đi rồi. Cho nên khi chàng đã hiểu rằng, được yêu là quý báu, thì người con gái bất hạnh ấy đã xa rời chàng mất rồi. Chàng đã bắt đầu cảm thấy mất đi một cái gì quý báu nhưng đã chậm quá rồi !

Bởi thế, chàng buồn rầu cất tiếng than dài. Cô gái áo xanh bên nói :

— Thực ra anh nào có yêu cô ấy đâu !

— Đúng như vậy, nhưng cô ấy là người đã cứu Thích-Đình-Nhận ta !

— Yêu không phải là cảm ơn !

Thích-Đình-Nhận im lặng không nói chi cả.

Khung mặt của cô gái áo xanh, bỗng trở thành lạnh lùng. Đôi mày liễu của cô ta nhướng lên, ánh mắt đầy sát khí, nhìn thẳng vào mặt của Phong-Trần Cuồng-Khách, lạnh lùng hỏi rằng :

— Ông có phải là Phong-Trần Cuồng-Khách không ?

— Đúng như thế !

— Ông có còn nhớ ông đã hại chết Lê-Thái-Hoa không ?

Phong-Trần Cuồng-Khách cất tiếng than rồi nói :

— Đối với việc ấy, Thôi mỗ lúc nào cũng canh cánh bên lòng.

Nhưng việc cũ đã qua rồi, Lê-Thái-Hoa đã vì ta... Ôi !

— Cô ấy vì ông mà hy sinh tính mệnh rồi !

— Tại sao cô biết nàng đã chết ?

— Ông cho rằng cô ấy còn sống hay sao ?

— Đúng như vậy !

Cô gái áo xanh cất tiếng cười khanh khách, nói :

— Này, Phong-Trần Cuồng-Khách, nếu đúng là Lê-Thái-Hoa chưa chết, thì tại sao cô ấy không tìm ông để thanh toán mối hận đó ? Trong đời tôi thù nhất là những người đàn ông bạc tình, cho nên tôi đã tìm ông lâu lắm rồi !

— Tìm tôi ?

— Đúng như vậy !

— Để làm gì ?

— Để trả thù cho Lê-Thái-Hoa !

Câu nói của cô gái áo xanh vừa dứt, thì thân hình kiều diễm của nàng liền vọt bay lên, rồi rơi xuống đứng sững trước mặt Phong-Trần Cuồng-Khách, sát khí trên mặt nàng càng hiện rõ.

Phong-Trần Cuồng-Khách không khỏi rung mình, hỏi rằng :

— Cô nương thật sự không quen biết với Lê-Thái-Hoa sao ?

— Đúng như vậy !

— Như thế, thì việc giữa tôi và Lê-Thái-Hoa, cô hà tất phải can thiệp đến làm gì ? Nếu Lê-Thái-Hoa thật sự đã chết, thì tôi bằng lòng đập đầu chết trước mộ nàng đó !

Cô gái áo xanh cười lạnh lùng nói :

— Thực không ngờ Phong-Trần Cuồng-Khách, lại nặng tình đến thế...

— Vì tôi hiểu rằng tôi rất có lỗi với nàng...

— Nhưng giờ thì đã muộn rồi !

Phong-Trần Cuồng-Khách lầm bầm rằng :

— Phải, đã muộn rồi...

Liền đó, cánh tay mặt của cô gái áo xanh từ từ đưa lên, sắc mặt lạnh lùng trở nên khiếp người. Nàng bỗng quát to rằng :

— Phong-Trần Cuồng-Khách, ông hãy đỡ đây !

Tiếng nói vừa dứt, thì nàng đã vung chưởng đánh xéo về phía đối phương một chưởng nhanh như chớp !

Đối với việc "cô gái áo xanh bắt thần tấn công" mình, Phong-Trần Cuồng-Khách cảm thấy hết sức bất ngờ. Nhưng, Thích-Định-Nhận đã hiểu rằng, hành động đột nhiên ấy của cô gái áo xanh, lẽ tất nhiên là không phải không có nguyên nhân. Phong-Trần Cuồng-Khách liền cất tiếng to, cười nói :

— Cô nương thực muốn đánh nhau hay sao ?

Vừa nói, ông ta vừa đánh trả lại hai chưởng. Tuy hai chưởng ấy Phong-Trần Cuồng-Khách đã vận dụng hết sức bình sinh của mình song chẳng hề đẩy lui được cô gái áo xanh kia !

Trong khi đó, cô gái áo xanh lại quát to lên, rồi tấn công ở at ba chưởng liên tiếp !

Tình hình này đã làm cho Thích-Định-Nhận đang đứng bên cạnh không khỏi vô cùng kinh hãi. Vì mỗi thế võ của cô gái áo xanh, đều thâm độc hiểm hóc, chưởng nào cũng nhắm công thẳng vào những nơi hiểm yếu trong cơ thể của Phong-Trần Cuồng-Khách cả !

Do đó, Phong-Trần Cuồng-Khách không khỏi bưng bưng nổi giận, quát to rằng :

— Cô nương đã dồn ép tôi phải ra tay đánh nhau, vậy chớ trách tôi ác độc đấy nhé !

Đi đôi với tiếng quát rung chuyển cả núi đồi ấy, ông cũng đã đánh ba chưởng tới tấp. Sau một tiếng "ầm" to, hai luồng chưởng lực va chạm vào nhau, khiến cát bụi tung bay mù mịt...

Tức thì, cô gái áo xanh đã bị hất lui ra sau mấy bước, mới gắng vững đứng vững lại được. Trong khi đó, thì Phong-Trần Cuồng-Khách vẫn đứng y nguyên chỗ cũ.

Cô gái áo xanh cất tiếng lạnh lùng, nói :

— Té ra Phong-Trần Cuồng-Khách chỉ có cái tên rỗng mà thôi, chứ thực sự võ công thì chẳng qua là thế !

Phong-Trần Cuồng-Khách giận dữ, quát rằng :

— Nếu vậy, hãy cứ đỡ thêm một chưởng nữa của ta cho biết !

Tiếng "biết" mới vừa thốt ra khỏi miệng, thì ông ta đã vung mạnh chưởng đánh ra một tiếng vút rồi !

Lần này, cô gái áo xanh không đỡ thẳng nữa. Nàng nhúc nhích người phóng đi nhẹ nhàng, rồi cất giọng lạnh lùng, nói :

— Thôi, ta không đánh nữa !

— Tại sao lại không đánh nữa ?

Cô gái áo xanh cười lạnh lùng nói :

— Vì không cần thiết nữa ! Nay, Phong-Trần Cuồng-Khách, rồi đây chúng mình sẽ có dịp gặp lại nhau, ông hà tất phải sốt ruột làm gì, ông bảo có phải không ?

Sau đó, đôi mắt nàng lại nhìn thẳng vào mặt Thích-Định-Nhận đầy vẻ u buồn và quay người bỏ đi.

Thích-Định-Nhận bỗng buột miệng kêu lên rằng :

— Cô nương... !

Từ trong tia mắt u buồn của cô ta, Thích-Định-Nhận bỗng nhận ra một nỗi phiền muộn trong cuộc đời của nàng. Chẳng nhớ có lần nàng đã nói, nàng không dám đi tìm tình yêu. Nàng cũng cho biết nét mặt lạnh lùng của nàng, không phải có ngay từ lúc sơ sinh, mà chính là vì bao nhiêu chuyện không may đã qua, tạo cho nàng có một thái độ lạnh lùng như thế !

Chàng đã có lần dùng một cử chỉ man rợ đầy thú tính, hôn lấy nàng...

— Thích thiếu hiệp còn có việc chi hay không ?

Thích-Đỉnh-Nhận há miệng nhưng không nói nên lời. Qua một lúc thực lâu, chàng không biết mình phải nói những gì, lại càng không biết tại sao mình bỗng kêu nài đứng lại làm chi ?

— Thiếu hiệp còn có việc gì cần tôi giúp đỡ chăng ?

Thích-Đỉnh-Nhận lắc đầu.

Cô gái áo xanh gượng cười. Trong nụ cười của nàng, hiện rõ bóng tối buồn đau trong cuộc đời của nàng. Khi nụ cười vừa tắt hẳn nàng bèn nói :

— Có phải anh muốn tôi tha thứ, về cử chỉ đường đột của anh đối với tôi mấy hôm trước đây không ?

— Có lẽ là vậy !

— Tôi hiểu anh và cũng không trách anh...

Nàng lại mỉm cười, rồi nói tiếp :

— Tôi có thể quên đi việc tôi bị con sói ngoạm một miếng và vết thương ấy có lẽ rồi cũng sẽ lành hẳn !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Có thể quên được chăng ?

— Người ta muốn quên đi một việc gì xảy ra đột ngột, có lẽ không phải là dễ, anh bảo có phải không ?

— Đúng như thế... !

Cô gái áo xanh cất tiếng than dài, nói :

— Hôm nay xa nhau, nhưng hy vọng ngày sau chúng ta sẽ được gặp lại. Nay Thích thiếu hiệp, chúng ta tạm biệt vậy... !

Câu nói chưa dứt, thì nàng đã dúi gót sen lưng thưng bước đi rồi. Hình bóng diễm kiều nhưng đầy vẻ u sầu của nàng, đã lần lần mất hút...

Nhưng, giọng nói u buồn của nàng, như vẫn còn vang vọng mãi bên tai của Thích-Đỉnh-Nhận !

Nàng là ai... ? Nàng lại là một cô gái như thế nào ?

Thích-Đỉnh-Nhận lại bất giác cất tiếng than dài. Phong-Trần Cuồng-Khách bỗng nhiên hỏi :

— Nàng là ai thế ?

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn về phía Phong-Trần Cuồng-Khách nói :

— Tôi cũng không được biết !

HỒI THỨ HAI MƯƠI BA

CHIẾC KIỀU ĐÀM MÁU

Phong-Trần Cuồng-Khách tỏ vẻ kinh ngạc, ý chừng như trả lời ấy rất bất ngờ và cũng rất khó hiểu.

Nhưng, ngay lúc ấy bỗng có một tiếng quát to xé không gian vọng đến. Hai người ngược mắt nhìn lên, thì bỗng thấy Thiên-Âm Lão-Nhân và Người Mặt Bạc, tức Hận-Thế Ma-Nhơn, bỗng đang ra xa. Thiên-Âm Lão Nhân tái nhợt hẳn sắc mặt, thân người lão đảo rồi té ngổn trên đất, không đứng lên được nữa !

Trái lại, Hận-Thế Ma-Nhơn, cũng bị hất bật ra sau trên mười bước, ụp lên một tiếng to, máu trào ra miệng quay người bỏ chạy mất !

Thiên-Âm Lão-Nhân bỗng vùng đứng lên, quát rằng :

— Ông bạn già, khoan chạy đã... !

Thế rồi ông không kè chi đến mình đang bị thương, nhún mình phóng đi, đuổi theo Hận-Thế Ma-Nhơn, vung gậy đánh thẳng tới !

Thiên-Âm Lão-Nhân, lúc ấy đang bị trọng thương, thử hỏi làm thế nào vung gậy đánh nhau được ? Bởi thế, tay ông vừa vung lên, là máu tươi đã trào ra miệng, rồi ngã người té khụy xuống đất !

Lúc ấy, Hận-Thế Ma-Nhơn đã lướt đi xa ngoài mấy mươi trượng. Thích-Đỉnh-Nhận thấy thế, liền lắc mình lao tới, định đuổi theo Hận-Thế Ma-Nhơn. Nhưng thân hình của Thích-Đỉnh-Nhận chưa kịp vọt lên, thì đã bị một đạo chưởng lực mạnh mẽ cuốn tới, đè chàng trở lại.

Do đó, cả người chàng bị đẩy lui năm sáu bước. Chàng đưa mắt nhìn lên, trông thấy người vừa đánh ra luồng chưởng lực đó, lại chính là cô gái Áo Trắng kia. Trên đôi môi của nàng, vẫn giữ nguyên nụ cười khả ái và thơ ngây như cũ.

Trên mặt của Thích-Đỉnh-Nhận, liền hiện lên một nụ cười lạnh lùng, man rợ, rồi cất bước tiến thẳng đến cô gái Áo Trắng. Lúc đó, Phong-Trần Cuồng-Khách đang bước đến nơi Thiên-Âm Lão-Nhân, thì

vào áo lấy ra một viên thuốc cho ông ta uống, rồi lo việc chữa trị vết thương cho ông ta.

Thích-Định-Nhận đi đến trước mặt cô gái Áo Trắng cười lạnh lùng, nói :

— Nội lực của cô nương thật làm cho ai thấy cũng phải khiếp phục, nhưng nếu cô nương can dự đến việc riêng của tôi, thì... Ha ha... Thích-Định-Nhận tôi muốn lãnh giáo với cô nương vài thế võ tuyệt học !

Sắc mặt của cô gái Áo Trắng, thoáng hiện vẻ kinh ngạc, nói :

— Anh muốn định đánh nhau với tôi ?

— Đúng như vậy !

— Anh... đánh không lại tôi đâu !

Nghe thế, Thích-Định-Nhận hết sức giận dữ liền gằn giọng quát rằng :

— Cô chỉ có tài nói bá láp, xem chừng đây !

Dứt lời, chàng bèn vung chưởng quét ra nghe một tiếng vút !

Nhưng, chưởng lực của Thích-Định-Nhận vừa mới quét ra, thì cô gái áo trắng bỗng nhanh nhẹn lao người tránh đi, khiến luồng chưởng lực của chàng chỉ đánh vào khoảng không !

Thích-Định-Nhận thấy thế không khỏi giật mình, vì trước mặt chàng đâu còn hình bóng của cô gái áo trắng đâu nữa ? Trong khi đó, từ phía sau lưng chàng bỗng có tiếng cô ta vọng lại rằng :

— Thích ca ca, tôi không phải đến đây để đánh nhau với anh đâu !

Mấy tiếng "Thích ca ca" khiến Thích-Định-Nhận nghe qua không khỏi sùng sốt, nên biến hẳn sắc mặt, quay người lại quát rằng :

— Không biết thẹn, ai là ca ca của cô đâu ?

Cô gái áo trắng không hề lộ sắc giận dữ, cười nói :

— Tuổi anh lớn hơn tôi, cho nên tôi phải kêu anh bằng ca ca vậy...

Thái độ thơ ngây của nàng, đã làm cho sắc mặt lạnh lùng tàn khốc của Thích-Định-Nhận biến hẳn. Chàng lạnh lùng hỏi rằng :

— Cô là ai thế ?

— Tôi gọi là Hứa-Trân, còn anh có phải là Độc-Nhân Hắc-Lang không ?

— Đúng như thế !

Nàng nghe qua liền mỉm một nụ cười thật tươi, nụ cười của nàng có một sức quyến rũ phi thường. Thấy thế, Thích-Định-Nhận không khỏi xúc cảm, buột miệng hỏi rằng :

— Cô cười cái chi thế ?

— Thế là tôi đã tìm gặp được anh rồi !

— Cô... tìm tôi ? Tìm tôi để làm gì ?

— Ai nấy đều đồn đãi rằng, con người của anh rất khác lạ so với mọi người đàn ông thông thường...

— Có chi lại là khác lạ ?

— Anh quả là khác hơn những người con trai thường. Song có điều là tôi không thể nói ra được. Diện mạo của anh đã khiến nhiều người phải ưa thích, nhất là anh che kín đi một con mắt, trông đầy mister, nhưng cũng anh tuấn phi thường !

Nói dứt lời, nàng lại cười tươi vui vẻ.

Trên khuôn mặt đen sạm gần như bóng láng của Thích-Định-Nhận, bỗng cảm thấy có một luồng hơi nóng thoáng qua. Trong đời chàng, từ trước đến nay không hề được một cô gái nào khen tặng như vậy. Bởi thế, chàng nhất thời cảm thấy luồng cuống, không nói chi nên lời !

Hứa-Trân bỗng hỏi rằng :

— Anh có thích tôi không ?

Câu hỏi ấy đã làm cho Thích-Định-Nhận giật nảy mình. Cũng với câu hỏi ấy, có thể thấy cô ta là một người con gái hoàn toàn thơ ngây, trong sạch, chưa biết chi là e-thẹn kiêng dè cả !

Thích-Định-Nhận lại hiện lên nụ cười lạnh lùng và tàn khốc, nói :

— Tại sao tôi phải thích cô !

— Bởi vì tôi vừa trông thấy anh thì đã mến thích anh lắm, nên tôi cho rằng anh cũng sẽ mến thích tôi như vậy !

— Không, tôi không hề thích cô.

Hứa-Trân nghe thế, nụ cười trên đôi môi bỗng tắt hẳn, nét u-sầu liền thoáng hiện lên đôi má hây hây, đôi mắt ngấn lệ long lánh của nàng !

Thích-Định-Nhận trông thấy thế cũng không khỏi phải đau lòng. Chàng cảm thấy rằng, trong đời sống của chàng, lần thứ nhất chàng thấy yêu một người con gái, nhưng, chàng không nhẫn-tâm chiếm-hữu nàng !

Vì, nàng quá u thuần-thiết, chàng không nhẫn-tâm bởi những vết lem lên một tấm hồn trong trắng như tờ giấy của nàng. Đây chính vì sự thuần-thiết của nàng, đã làm sống mạnh lương tri trong người của Thích-Định-Nhận, chàng không nhẫn tâm trêu cợt nàng như đã trêu cợt bao nhiêu cô gái khác !

Hứa-Trân buồn bã nói :

— Tại sao anh không thích tôi ? Có phải vì tôi không đẹp... ?
 — Không, cô đẹp lắm !
 — Như thế, là anh đã có người yêu rồi ?
 — Cũng không phải !
 — Vậy nguyên nhân nào khiến anh không thích tôi ?
 Thích-Đình-Nhận nghiêng chặt đôi hàm răng, nói :
 — Vì tôi không nhân-tâm trêu cợt cô !
 — Trêu cợt ? Như vậy là anh sợ mai sau sẽ có ngày anh không thích tôi nữa ?

— Đúng như thế !
 — Vậy, anh ít nhiều cũng có phần thích tôi chứ ?
 — Tôi không phủ nhận điều đó !
 Hứa-Trần bỗng tươi cười trở lại, nói :
 — Thích ca ca, như vậy thì anh cứ tỏ ra mến thích tôi đi, nếu mai sau anh vì lý do gì không còn mến thích tôi nữa, thì tôi cũng không hề phiền trách anh !

Thích-Đình-Nhận nghe quả, chỉ đứng sững sờ ngơ ngác...
 Giữa lúc ấy, Hứa-Trần bỗng bước đến ngã vào lòng chàng. Thích-Đình-Nhận không dẫn được cơn xúc động trong lòng, nên đã quàng tay ôm chặt lấy nàng. Sau đó, chàng lại có những cử chỉ thô lỗ, man rợ... !
 Nhưng, có những cô gái lại ưa thích những cử chỉ ấy !
 Chàng cúi xuống hôn nàng. Đây là một cái hôn chân thành trong tình cảm. Đây là lần thứ nhất chàng chân tình gởi trọn tình cảm của mình cho một cô gái hoàn toàn trong sạch.

Chàng rất quý báu cái hôn ấy, cũng như quý báu tình yêu đầu tiên trong đời chàng hôm nay.

Bốn làn môi nóng hổi, cũng như hai tâm hồn trong sạch, đã hoàn toàn dính chặt lấy nhau. Tình yêu đã đến với tâm hồn hai người !

Bỗng nhiên, Thích-Đình-Nhận xô nhẹ Hứa-Trần ra. Vì một ý nghĩ thoáng hiện trong óc chàng, chàng ngờ rằng cái tên « Hứa-Trần » của nàng không phải là đúng sự thực, cũng như thái độ thơ ngây trong trắng của nàng rất có thể là giả tạo !

Hứa-Trần bị Thích-Đình-Nhận xô ra, nên vọt thối lui ba bốn bước dài, nàng đưa đôi mắt kinh ngạc nhìn thẳng vào Thích-Đình-Nhận, sắc mặt hoàn toàn ngơ ngác !

Nàng đưa tay lên sờ nhẹ vào đôi vành môi anh đào của mình,

đường như trên đôi môi của nàng, còn lưu lại mùi thơm của cái hôn vừa rồi !

Trước cử chỉ đó, nàng lại có vẻ càng xinh đẹp, càng quyến rũ hơn.

Thích-Đình-Nhận bỗng cảm thấy ái ngại trước cử chỉ của mình, chàng tự cho rằng mình quá đa nghi. Hứa-Trần trước mặt chàng, không phải là một cô gái thơ ngây khả ái hay sao ?

Chàng tỏ vẻ hối tiếc nói :

— Hứa cô nương, hãy tha thứ cho tôi.....

— Thích ca ca, em rất thương mến anh !

Nàng đã hiểu lầm ý của Thích-Đình-Nhận muốn nói. Thích-Đình-Nhận cất tiếng than dài, nói :

— Hứa cô nương, cô hãy đi đi !

— Anh... không còn thích tôi nữa ?

— Không, tôi rất mến thích cô, song chẳng qua tôi còn đang bận việc phải làm. Hứa cô nương, tôi cũng sẽ như cô, biết quý báu mỗi tình đầu của tôi, nhưng giờ đây, chúng ta nên tạm chia tay trước đã !

Đôi mắt nàng đỏ hoe, nói :

— Không, Thích ca ca, tôi... sẽ đi theo mãi bên anh, tôi lúc nào cũng ngoan ngoãn không đề cáo anh phải tức giận. Anh có bằng lòng không ?

Nhìn qua thái độ như tha thiết khẩn cầu của nàng, Thích-Đình-Nhận không làm sao cự tuyệt được. Chàng chỉ còn phải gật đầu, mặc nhiên chấp nhận ý muốn của nàng thôi.

Nàng liền chuyển buồn thành vui, nói :

— Thích ca ca, anh thực là tốt !

Thích-Đình-Nhận không nói chi, chàng quay mặt ngoắt lại, thì thấy Phong-Trần Cường-Khách đã chữa xong thương tích cho Thiên-Âm Lão-Nhân, và Thiên-Âm Lão-Nhân đang từ từ đứng dậy.

Sắc mặt của Thiên-Âm Lão-Nhân vẫn còn thoáng hiện nét sợ hãi và bức dọc. Ông ta xoay đôi trông mắt một lượt, nói :

— Xem ra chẳng mấy tháng nữa, thì võ lâm tất sẽ xảy một vụ lưu huyết khủng khiếp !

Phong-Trần Cường-Khách nói :

— Người Mặt Bạc vừa rồi, có phải là Hận-Thế Ma-Nhơn không ?

— Đúng thế, Võ-Lâm Chi-Thần quả là một người thần thông quảng đại, có thể tập hợp đến cả Hận-Thế Ma-Nhơn !

Thích-Định-Nhận buột miệng nói :

— Nhị vị tiền bối, đều cho rằng hội trưởng của Ngân-Diện Hội, đúng là Võ-Lâm Chi-Thần sao ?

— Ngoài ông ấy ra, chắc chắn không còn người thứ hai nữa !

Thích-Định-Nhận như sức nhớ ra điều gì, nói :

— Lão tiền bối, như vậy không đúng đâu...!

Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cường-Khách, đều đưa đôi mắt sáng quắc, nhìn thẳng vào mặt của Thích-Định-Nhận đồng thanh hỏi rằng :

— Không đúng chỗ nào ?

— Sự thật có thể vượt ra ngoài những bí mật về các quân cờ bằng hồng ngọc này nữa !

— Tại sao thế ?

Tia mắt của Thích-Định-Nhận nhìn thẳng vào mặt của Phong-Trần Cường-Khách, hỏi rằng :

— Lão tiền bối có thể nhớ chắc rằng, thuở ấy Võ Lâm Chi-Thần trao cho ông, đúng là mười sáu quân cờ bên đỏ không ?

— Ta dám quả quyết là mười sáu quân tất cả !

Nếu thế, mẫu chốt của vấn đề là ở đó. Nếu hội trưởng của Ngân-Diện Hội là Võ Lâm Chi-Thần, thì ông ta bỏ tất phải huy động cả bao nhiêu người, đi lo tìm kiếm để lấy lại những quân cờ bằng hồng ngọc đó...?

— Người cho rằng... ?

— Tôi cho rằng bộ cờ bằng hồng ngọc ấy, không phải là thực sự của Võ-Lâm Chi-Thần, chẳng qua ông ta có ý muốn nhờ tiền bối và Từ-Mậu Độc-Phụ, phát giác giúp ông ta những điều bí mật nằm trong những quân cờ đó mà thôi !

Phong-Trần Cường-Khách hạ giọng, nói :

— Sự phán đoán ấy cũng có lý, nhưng, Võ-Lâm Chi-Thần là người hiểu biết uyên bác, tất không cần nhờ đến sức của hai chúng tôi như vậy !

— Còn một sự phán đoán thứ hai nữa, mà tôi đang cho là hữu lý, ấy là hội trưởng Ngân-Diện-Hội không phải Võ-Lâm Chi-Thần, mà chính lại là một người khác....

— Có phải người muốn nói Lê-Thái-Hoa ?

— Cũng có thể là cô ấy, nhưng cũng có thể không phải là cô ấy. Song, tôi nhận rằng không phải cô ấy là hữu lý hơn. Đây là

một đề tam nhân. Và, đề tam nhân là ai, vẫn còn là một bài toán khó giải !

Thiên-Âm Lão-Nhân lắc đầu nói :

— Sự phán đoán của người không hợp với thực tế, vì nếu hội trưởng của Ngân-Diện-Hội không phải là Võ-Lâm Chi-Thần, thì trường hợp giả Võ-Lâm Chi-Thần giả hiệu kia, làm sao giải thích cho được ?

— Còn nếu trường hợp nghi cho Võ-Lâm Chi-Thần, thì làm sao giải thích được việc tổ chức ấy đang muốn thu về những quân cờ bằng hồng ngọc ?

Vấn đề này quả là vấn đề rất phức tạp. Sự việc trước mắt đã khiến cho mọi người không ai có thể phủ nhận rằng, hội trưởng của Ngân-Diện Hội chính là Võ-Lâm Chi-Thần. Song, nếu thừa nhận như vậy thì phải hiểu là những quân cờ bằng hồng ngọc kia, không phải là những vật của chính ông ta để lại ?

Ngoài sự phán đoán đó, thực không còn cách chi để đi đến một khẳng định cụ thể. Thiên-Âm Lão-Nhân trầm ngâm suy nghĩ một lúc, nói :

— Những quân cờ bằng hồng ngọc này, rất có thể là một vấn đề không phải đơn giản như ý Thích thiếu-hiệp đã nói. Những quân cờ ấy không phải là của Võ-Lâm Chi-Thần, mà chính là của một người khác !

Phong-Trần Cường-Khách nói :

— Dù sao đi nữa, chúng ta cũng nhất định phải tìm hiểu cho rõ việc này !

Thiên-Âm Lão-Nhân gật đầu, nói :

— Đây là lẽ tất nhiên. Chẳng hay hiện giờ Thích thiếu hiệp còn có việc cần làm gấp hay không ?

Thích-Định-Nhận suy nghĩ rồi nói :

— Tôi còn cần đi tìm bang chủ Cô-Lâu Bang để báo thù !

Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Nếu thế, thì chúng ta nên chia tay ra đi, hẹn năm hôm sau sẽ gặp nhau lại tại Tập-Hùng tửu lâu trong thành Khai-Phong, có được không ?

Thế rồi bốn người cùng bước ra khỏi con đường mòn nhỏ. Thiên-Âm Lão Nhân nói :

— Thôi chúng ta hãy chia tay vậy...!

Câu nói của Thiên-Âm Lão Nhân chưa dứt, thì ông bỗng ngừng ngang lại, đưa đôi mắt sáng quắc nhìn khắp chung quanh, khẽ quát rằng :

— Hãy lui mau...!

Tiếng " mau " vừa thốt ra khỏi miệng, thì ông đã vọt người bay lên, nhắm cánh rừng trước mặt bay vút tới !

Qua cử chỉ ấy, đã khiến cho mọi người có mặt đều không khạc giạt bản người. Vì thái độ sợ hãi như thế của Thiên-Âm Lão-Nhân thực ra từ trước đến nay ông chưa hề có !

Bởi thế, Thích-Đỉnh-Nhận và những người khác, đều nhất loạt lui mình đuổi theo Thiên-Âm Lão-Nhân. Đến nơi, mọi người trông thấy Thiên-Âm Lão-Nhân núp sau một gốc cây, đôi mắt không ngớt nhìn chòng chọc về phía trước.

Thích-Đỉnh-Nhận cũng đưa mắt ngó về phía ấy, thì thấy xa xa có một chiếc kiệu màu đỏ, do hai cô gái mặc áo xanh khăng, lướt nhanh tới như gió bấc !

Đôi chân của hai cô gái áo xanh ấy, đi mau mắn không thua cho những bậc cao thủ trong giang hồ. Chỉ trong chớp mắt, chiếc kiệu màu đỏ ấy đã tiến tới còn cách mọi người có năm trượng nữa.

Những bức màn chung quanh chiếc kiệu đều buông rũ, nên không thấy rõ diện mục của người ngồi bên trong.

Chiếc kiệu màu đỏ ấy không hề ngưng lại, số người khiêng kiệu vẫn nhắm về phía trước lướt nhanh tới...

Thiên-Âm Lão-Nhân đưa tay gạt mồ hôi, nói :

— Nguy hiểm quá !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Việc... việc chi đã xảy ra thế ?

Thiên-Âm Lão-Nhân nhìn về phía Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Vậy người không biết, chiếc kiệu nhỏ màu đỏ ấy là gì hay sao ?

— Thưa, đúng như vậy !

— Đây chính là "Huyết kiệu" đỏ !

— Huyết kiệu ! Cái chi là "Huyết kiệu" ?

— Việc "Huyết kiệu" xuất hiện trong chốn giang hồ, chỉ là một việc vừa xảy ra cách đây mấy tháng thôi. Kể nào đã ngồi trong chiếc kiệu đó, đến nay thực chưa biết cả ! Nhưng, phàm những nhân vật giang hồ, nếu gặp phải chiếc kiệu đỏ mà không trốn kịp, thì chắc chắn không ai có thể thoát khỏi bị sát hại !

HỒI THỨ HAI MƯƠI BỐN

ĐÔI PHÁO ĐỎ

Thích-Đỉnh-Nhận và Phong-Trần Cường-Khách nghe thế, đều không khỏi bất rùng mình. Thích-Đỉnh-Nhận hỏi rằng :

— Võ công của chủ nhân chiếc "Huyết kiệu" ấy rất cao phải không ?

— Chẳng những cao cường thôi đâu, mà người ấy lại còn hết sức độc ác nữa ! Như vừa rồi hắn đã đánh chết một lượt mười ba cao thủ tại Huệ-Sơn, sau đó còn lưu lại một miếng giấy, bên trên ngoài hình một chiếc kiệu đỏ, còn viết mấy dòng chữ rằng : " Ai gặp phải "Huyết kiệu" thì đều không thoát chết ! "

Bởi thế, trong chốn giang hồ nếu ai gặp chiếc "Huyết kiệu" ấy, thì tất sinh ra làm việc lỗi thời !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Vị chủ nhân của chiếc "Huyết kiệu" ấy, đã xuất hiện mấy lần rồi ?

— Ba lần rồi ! Trong ba lần đó hắn đã giết chết tất cả hai mươi bốn cao thủ võ lâm. Cũng may là lần này chúng ta không đụng đầu với hắn bằng không tất sẽ gây ra chuyện rắc rối rồi !

Thích-Đỉnh-Nhận thăm hỏi : " Chủ nhân chiếc "Huyết kiệu" ấy là ai ? Tại sao lại giết người bừa bãi như thế... ? "

Nghĩ vậy, nên chàng liền lên tiếng hỏi rằng :

— Có thể chiếc "Huyết kiệu" này, có dính líu đến Ngân-Điện Hội không ?

— Không phải thế, vì chính hắn cũng đã giết chết bốn người trong Ngân-Điện Hội !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Đây là một nhân vật khủng bố đầy thần bí nữa !

— Đúng như vậy, vị chủ nhân của chiếc "Huyết kiệu" ấy, chẳng kém chi Ngân-Điện-Hội. Xem đó, võ lâm như sắp đến ngày diệt tận rồi !

Ông ta tạm ngừng câu nói trong giây lát, rồi tiếp :

— Thôi, năm hôm nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau !

Nói dứt lời, ông ta liền phóng người lên bay nhẹ nhàng đi mất.

Kế đó, Phong-Trần Cuồng-Khách cũng cáo từ bỏ đi.

Thế là, giờ đây chỉ còn lại Thích-Đỉnh-Nhận và cô gái áo trắng, tức Hứa-Trân. Thích-Đỉnh-Nhận tuy không biết người đã chết tại rừng trúc cạnh chòi của Trại-Hoa-Đà là phụ thân của chàng, tức Thích-Xuyên-Dương, hay là người bác ruột của chàng, tức Thích-Nhạc-Dương. Nhưng dù sao đi nữa, mẫu thân của chàng cũng đã chết thực rồi, chàng phải lo việc báo thù cho mẫu thân !

Việc này chính do cha chàng mà ra, còn bang chủ Cô-Lâu-Bang chẳng qua là thủ vai một tên đồ tể. Chàng không hiểu tại sao phụ thân chàng, lại hiểu lầm mẫu thân chàng có tư thông với Thích-Nhạc-Dương mà nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy ?

Nghĩ đến đây, chàng lại sức nhớ đến người áo vàng thân bí kia. Ông ta cũng họ Thích ? Hay họ Tề như ông ta đã nói ? Đối với việc này, chàng thấy rằng mình phải tìm hiểu cho rõ ràng mới được.

Bỗng nhiên, chàng lại sức nhớ đến người một tay, đã hẹn chàng đến Vạn-Tĩnh Cốc-Mộ trước đây mấy hôm. Chàng nghĩ mình có thể tìm hiểu nơi ông ta một ít sự thực chăng ?

Nghĩ thế, nên chàng thấy mình cần phải đến Vạn-Tĩnh Cốc-Mộ một chuyến, để xem người một tay ấy là ai ?

Nhưng, mấy hôm qua chàng đã quên hẳn việc ấy đi rồi, vậy giờ đây đã quá ngày hẹn, không rõ đối phương còn...?

Hứa-Trân thấy Thích-Đỉnh-Nhận cau mày nghĩ ngợi mãi, nên liền hỏi rằng :

— Thích ca ca, anh đang có một tâm sự chi thế ?

— Không có chi cả, chúng ta hãy cùng đi đến Khai-Phong thôi !

Khi đến thành Khai-Phong, Thích-Đỉnh-Nhận bèn đến Tập-Hung khách sạn thuê phòng cho Hứa-Trân ở, rồi lấy cờ ra đi một mình, nhắm hướng Vạn-Tĩnh Cốc-Mộ chạy tới !

Khi đến nơi, Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy mờ mịt chớp chớp, đom đóm bay lập loè đó đây, không khí âm u của núi rừng đêm vắng, trông thực ghê rợn. Bởi thế, Thích-Đỉnh-Nhận không khó bắt rùng mình !

Chàng đưa mắt nhìn kỹ chung quanh, không hề thấy có một bóng

người nào cả ! Một ngọn gió lạnh lướt tới, thổi thẳng vào mặt chàng, khiến Thích-Đỉnh-Nhận có cảm giác, như mình đang đứng giữa một nơi đầy ma quái vậy !

Bỗng nhiên, từ những ngôi mộ ở phía trái, có một chuỗi cười lạnh lùng vang lên. Tiếp đó, lại có một bóng đen, nhắm hướng Thích-Đỉnh-Nhận bay nhẹ nhàng tới như một bóng ma !

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi rùng mình, cảnh-giác thối lui một bước !

Khi chàng ngược mắt nhìn lên, thì người một tay nọ đã đứng sững trước mặt mình rồi. Thích-Đỉnh-Nhận cố trấn tĩnh tâm thần nói :

— Lão tiên bói hẹn văn bói đến đây, chẳng hay có việc chi đây bảo không ?

Sắc mặt của người một tay có vẻ tức giận, lạnh lùng hỏi rằng :

— Tại sao đến hôm nay người mới tới ?

Thích-Đỉnh-Nhận rùng mình, nói :

— Tôi lỡ quên mất ngày hẹn !

— Quên à ? Vậy bộ người không sợ ta đánh đập lép cái đầu người ra sao ?

— Tôi tin ông không làm như vậy !

Thái độ của người một tay tỏ ra hoà dịu hơn, nói :

— Người có phải thực gọi là Thôi-Thiên-Hải không ?

— Không, tôi đã sửa tên là Thích-Đỉnh-Nhận rồi !

Người một tay ấy, trong sắc bực tức có vẻ ngạc nhiên, nói :

— Tại sao thế ?

— Bởi vì tôi đã biết tên tôi gọi là Thích-Đỉnh-Nhận...!

Sau đó, chàng bèn đem mọi việc, thuật qua một lượt cho người một tay nghe.

— Té ra người là con trai của Thích-Xuyên-Dương !

— Lão tiên bói có quen biết với phụ thân tôi sao ?

— Đúng như vậy !

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật mình, nói :

— Thế ông có biết phụ thân tôi đã chết hay còn sống ?

— Đã chết rồi !

— Chết rồi ?

— Phải, ông ấy đã chết rồi. Vì ông ấy vừa thẹn vừa bực tức, nên đã dùng chưởng tự đánh vào người chết rồi. Việc ấy không thể trách

bác người là Thích-Nhạc-Dương được !

— Tôi có phải là do Thích-Xuyên-Dương sanh ra không ?

— Không sai tí nào cả !

— Thế còn bác tôi hiện giờ ở đâu ?

— Sau khi cha người đã chết, ông ta hết sức đau lòng, nên không còn xuất hiện trong chốn giang hồ, chẳng rõ hiện giờ ở đâu.

— Ông ấy là người tốt hay người xấu ?

— Đối với một con người rất khó phê phán dứt khoát họ là người tốt hay xấu. Một con người tốt, vẫn có lúc khi vì một ý nghĩ sai lầm, mà làm ra những chuyện người ta không thể tha thứ được, người bảo có phải không ?

Thích-Định-Nhận gật đầu hỏi rằng :

— Xin lão tiền bối chỉ dạy cho biết quý tánh đại danh ?

— Không nói cũng được, vì ta hằng là bạn với lũ xương khô, trong chốn giang hồ rất ít ai biết có một người tàn phế như ta hiện đang còn tồn tại. Hơn nữa, ta cũng đã quên mất tất cả những chuyện đã qua rồi !

— Lão tiền bối hẹn tôi đến đây, chẳng hay định dạy bảo điều chi ?

Quái nhân một tay ấy liền gương cười nói :

— Trước tiên là ta có ý định nói cho người rõ những việc có tương quan đến Từ-Mẫu Độc-Phụ và Phong-Trần Cường-Khách, nhưng những việc ấy người đã biết tất cả rồi, vậy ta khỏi cần phải lặp lại nữa, sau đó, là ta muốn nhờ người giúp ta một việc !

— Lão tiền bối cần tôi giúp cho việc gì ?

— Người có bằng lòng giúp cho ta không ?

— Chỉ cần trong phạm vi khả năng của tôi là được !

Quái nhân một tay ấy lại gương cười, nói :

— Ta giải đáp cho người một vấn đề khó khăn, vậy người giúp mang cho ta một phong thơ đến cho một người, vậy người có bằng lòng không ?

— Được !

Quái nhân một tay ấy thò vào áo lấy ra một phong thơ, trao cho Thích-Định-Nhận. Chàng đưa mắt lên nhìn thì thấy ngoài phong bì đề rằng : « Thân gửi Trần-Đế » và ở một góc khác lại đề hai chữ « Pháo gửi »

Thích-Định-Nhận nhìn qua thì không khỏi giật nảy mình, vì phong thơ này là gửi thẳng đến cho Võ-Lâm Chi-Thần Trần-Đế. Hơn nữa một việc làm cho Thích-Định-Nhận càng kinh ngạc hơn, là bên dưới chỉ ký một chữ « Pháo » mà thôi.

Ngay lúc ấy, bỗng Thích-Định-Nhận lại nhớ đến bộ cờ tướng hồng ngọc.

Chàng đưa tia mắt kinh hãi nhìn thẳng vào quái nhân một tay kia, buột miệng nói :

— Phong thơ này có phải gửi đến cho Võ-Lâm Chi-Thần ?

— Đúng như vậy, người mang phong thơ này đến cho ông ta !

Thích-Định-Nhận bèn dọ dẫm hỏi :

— Ông ấy ở đâu ?

— Nếu ta biết chỗ ở của ông ta, thì nào có cần chi phải nhờ người đi tìm nữa ?

Thích-Định-Nhận nhận rằng, đối với những điều bí mật chung quanh những quân cờ bằng hồng ngọc, không thể không tìm hiểu cho tường tận. Bởi thế, chàng bèn hỏi rằng :

— Thưa lão tiền bối, ông có ý sẽ giải đáp giúp cho tôi một vấn đề khó khăn ?

— Chỉ cần người hỏi, trong phạm vi hiểu biết của ta thì được !

— Lão tiền bối có biết về một bộ cờ bằng hồng ngọc ấy không ?

— Ta biết !

— Vậy những quân cờ ấy có điều gì bí mật ?

— Người muốn nói quân phía đỏ hay phía xanh ?

— Thế ông chỉ giải đáp một trong hai phía quân ấy mà thôi sao ?

— Đúng như vậy !

Thích-Định-Nhận từ trong áo lấy ra mười sáu quân cờ bên xanh, nói :

— Vậy ông hãy nói những quân cờ bên xanh đi !

Quái nhân một tay ấy, vừa thoạt nhìn thấy mười sáu quân cờ, thì không khỏi giật mình. Lão ta cầm lấy mười sáu quân cờ lên rồi cất tiếng cười như cuồng dại !

Thích-Định-Nhận thấy thế, không khỏi ngạc nhiên, nói :

— Lão tiền bối, ông cười chi thế ?

— Ta cười Võ-Lâm Chi-Thần thực là tí mỉa mai khéo léo !

—Ồ ! Đây là nghĩa làm sao ?

Người một tay ấy bỗng nghiêm sắc mặt, nói :

— Đề ta cho người xem một vật này trước, rồi sẽ nói cho người nghe một việc này sau.

Trước cử chỉ bất ngờ đó, Thích-Định-Nhận hoang mang chẳng hiểu gì giáp chủ cả. Chàng trông thấy quái nhơn một tay thò vào áo sờ soạn một lúc, rồi lấy một vật đưa cho mình nói :

— Người xem đây là cái gì ?

Thích-Định-Nhận đưa mắt nhìn vào tay ông ta, thì suýt nữa đã buột miệng kêu lên thành tiếng. Vì, vật của quái nhơn một tay ấy đưa ra, rõ ràng là hai quân cờ phía đỏ bằng hồng ngọc !

Chàng liền lật hai quân cờ ấy ra xem, thì thấy cả đều là hai quân pháo đỏ.

Một điều đã khiến cho Thích-Định-Nhận cảm thấy lạ lùng hơn hết, là hai quân pháo bằng hồng ngọc của quái nhơn một tay đưa cho chàng, lại hoàn toàn giống y hệt những quân cờ chàng đang giữ trong người !

Trước sự kiện ấy, đã làm cho Thích-Định-Nhận hoang mang không hiểu ra sau nữa cả !

Chàng đưa mắt nhìn về quái nhơn một tay ấy, nói :

— Đây... đây là một việc như thế nào vậy ?

— Mười sáu quân cờ của người đều là giả tất cả !

— Ở ? Điều gì cả... ?

— Đúng như vậy, nửa bộ cờ phía xanh này đều giả hết !

— Tại sao lại giả ? Giả ở chỗ nào đâu ?

— Sở dĩ nói nó là thực, lẽ tất nhiên là muốn nói đến những quân cờ bằng hồng ngọc thực sự kia... !

Vậy có lẽ nào những quân cờ này không phải bằng hồng ngọc hay sao ?

— Ta không phủ nhận những quân cờ của người giữ đều là bằng hồng ngọc cả, nhưng, ta nói cho người biết, là còn một bộ cờ bằng hồng ngọc khác kia. Bộ cờ ấy, quân nào cũng có chỗ quết bấu của nó cả. Hơn nữa, những quân cờ bằng hồng ngọc đó, hiện nay trong khắp chốn giang hồ chỉ có mười người giữ mà thôi !

— Thừa lão tiền bối, tôi càng nghe thì càng không hiểu gì ráo !

— Được rồi, ta sẽ nói cho người nghe, về mười sáu quân cờ phía xanh, mà hiện người đang giữ đây !

Ông ta tạm ngưng câu nói lại trong giây lát, rồi nói tiếp rằng :

— Nửa bộ cờ này, là do chính tay Trần-Đế làm ra. Có lẽ người

đứng trước đây trong chốn giang hồ có ba nhơn vật rất lợi hại chứ... ?

— Có phải ông muốn nói Tam-Võ-Vương ?

— Đúng thế ! Tam Võ-Vương đã bị Trần-Đế dùng « kỳ trận » vây hãm. Nửa bộ cờ phía xanh này, chính là trận pháp đó của ông ta !

—Ồ ! Vậy trận pháp ghi nơi nào trong những quân cờ ấy ?

— Trong giữa ruột chúng nó !

— Thế... trong ruột những quân cờ này đều trống cả ?

— Nếu người không tin thì cứ thử xem thì biết ?

Chứng ấy, Thích-Định-Nhận mới bừng hiểu ra, nói thầm rằng :
Té ra là thế, mười sáu quân cờ này lại là trận pháp của kỳ trận !

Vừa nghĩ thế, chàng bèn hỏi rằng :

— Thừa lão tiền bối, có một điều tôi còn chưa được hiểu, là Trần-Đế lưu lại những quân cờ này để làm gì ?

— Vậy, người không nghe nói thuở trước, có xuất hiện một người gọi là Thông-Thiên Ma-Tôn hay sao ?

— Tôi có nghe !

— Ông ấy có huấn luyện ba con Hoạt-Cương-Thị, tuy chúng đã bị Trần-Đế dùng lửa tam muội đốt cháy thuở ấy rồi, nhưng thực sự thì chúng nó chưa chết hẳn. Trong khi Trần-Đế gọi thân vào Không-môn, thì đã tính biết trong vòng năm nay, những con Hoạt-Dương-Thị ấy sẽ sống trở lại !

— Quái lạ thực, ông cho rằng Trần-Đế đã thực sự gọi thân vào cửa Phật hay sao ?

— Chính mắt ta đã trông thấy !

Về việc ấy, thực đã làm cho người ta suy nghĩ nát óc vẫn không thể hiểu rõ được. Vì nếu Trần-Đế thực sự đã gọi thân vào cửa Phật, thì tung tích của ông phải có người biết mới được chứ ?

Vì nghĩ thế, nên chàng liền hỏi :

— Trong trường hợp ông ta chưa chết, mà lưu lại những quân cờ đó, chẳng hóa ra là thừa làm hay sao ?

— Người chỉ biết một mà không biết hai. Vì thuở ấy, Trần-Đế tuy đã dùng lửa tam muội đốt cháy ba con Hoạt-Cương-Thị, nhưng ông ta cũng bị « Ma phong » quết trúng, song cũng may là nội lực ông ta dồi dào, nên nhất thời ma phong ấy không làm chi được ông. Tuy nhiên, ông biết rằng, số ma phong ấy sau khi xâm nhập vào người, rất có thể nó sẽ làm cho tâm trí ông rối loạn, và trở thành một con

người đại gian ác không thể tha thứ được...!

— Thế ông ấy không thể đuổi sổ ma phong đó ra khỏi người ông ta sao?

— Đầu lại dễ như thế được? Những con Hoạt-Cương-Thị ấy, đã được Thông-Thiên Ma-Tôn dùng đến hằng trăm đũa nữ hải nhi, khổ luyện suốt hàng mấy mươi năm mới thành hình được, nên âm độc và ma phong của nó lợi hại phi thường. Trần-Đế vốn có ý muốn đuổi sổ ma phong ra khỏi người mình, nhưng vì đây là một việc không thể làm được dễ dàng, nên ông ta để phòng trường hợp nếu mình có bề gì bất trắc, thì mở đường cho Tam-Vô-Vương ra để đối phó với những con Hoạt-Cương-Thị đó!

— Như thế, mười sáu quân cờ phía đỏ, là những «mặt ngữ» để khống chế những con Hoạt-Cương-Thị phải không?

— Có lẽ là thế. Nhưng, cũng có người lại nói trong số quân cờ phía đỏ ấy, có một số quân rất quý báu, và một số quân khác lại có thuốc nổ. Xem ra, đây có lẽ là những lời đồn đãi sai ngoa mà thôi.

Thế là những bí mật quanh các quân cờ bằng hồng ngọc, đã được phơi trần tất cả ra ngoài.

Thích-Định-Nhận liền hỏi rằng:

— Thưa lão tiền bối, còn có một việc này, tôi muốn xin tiền bối chỉ dạy cho.

— Người cứ nói đi!

— Theo ý ông, thì Võ-Lâm Chi-Thần trước đây bị trúng ma phong và có thể phải đến mấy mươi năm sau, sổ ma phong ấy mới dậy lên tác quái phải không? Hơn nữa, sau khi nó bắt đầu tác quái, thì sẽ khiến nạn nhân tự nhiên nảy sinh ra một tâm lý tự cao tự đại y như Thông-Thiên Ma-Tôn thuở ấy vậy phải không?

— Lẽ tất nhiên là rất có thể đúng như người nói!

Thích-Định-Nhận nghe thế không khỏi giật bắn người, vì như vậy thì hội trưởng của Ngân-Điện-Hội, chắc chắn một trăm phần trăm là Võ-Lâm Chi-Thần Trần-Đế rồi!

Rất có thể mấy mươi năm sau, ông bị ma phong dậy lên trong người nên đã rời bỏ con đường chính đạo, bước vào con đường tà đạo, tổ chức Ngân-Điện-Hội và cầm đầu cái tổ chức khủng bố ấy.

Nghĩ đến đây, Thích-Định-Nhận bất giác lại hỏi rằng:

— Lão tiền bối có biết, trong chốn giang hồ hiện nay đã có xuất

hiện, một tổ chức khủng bố...?

— Có phải người định nói Ngân-Điện-Hội không?

— Đúng như vậy!

— Theo ta biết, thì nếu có Tam-Vô-Vương xuất hiện để đối phó với tổ chức đó, thì nó cũng không gây được tai hại là bao.

Nói đến đây ông tạm ngừng trong giây lát, rồi mới tiếp rằng:

— Này thằng bé đen kia, giờ đây thì người có thể đi rồi, ta cũng phải trở về ngay!

Nói dứt lời, lão ta trả lại mười sáu quân cờ cho Thích-Định-Nhận, đồng thời, cũng lấy lại hai quân pháo trở về, rồi lắc mình bay nhẹ nhàng đi mất!

Thích-Định-Nhận không ngờ quái nhân mặt tay ấy, vừa mới nói đi là bỏ đi ngay. Chẳng vốn có ý muốn hỏi thêm về những bí mật chung quanh những quân cờ phía đỏ, nhưng đối phương đã mất hút giữa những bụi cây rậm rạp của núi đồi rồi.

Thích-Định-Nhận đứng ngơ ngác trong một lúc, đưa mắt nhìn mười sáu quân cờ và phong thơ trong tay, rồi mới cất bước chạy bay theo đường cũ định trở về khách điếm.

Đối với Ngân-Điện-Hội, Thích-Định-Nhận đã có một mối thù không đội trời chung, vì đã có lần chàng suýt nữa mất mạng dưới tay của sổ người này. Vậy, mối thù ấy đâu thể không báo được?

Giờ đây, chàng sẽ đi tìm Truy-Hồn Kiếm-Khách, để rửa mối thù xưa, rồi sau đó sẽ căn cứ vào những quân cờ phía xanh mà chàng đang giữ, để tìm đến Tam-Vô-Vương mời họ ra đối phó với Trần-Đế, hội trưởng Ngân-Điện-Hội.

Nghĩ đến đây, mặt chàng lại hiện lên một nụ cười tàn khốc. Chỉ trong chớp mắt, là chàng đã chạy bay ra khỏi vòng cò mộ ấy.

Trong khi chàng vừa mới lướt tới thêm được mấy mươi trượng, thì bỗng đâu có một tiếng gào thảm thiết xé không gian truyền lại. Thích-Định-Nhận nghe thế, mặt mày không khỏi biến sắc, liền dừng chân đứng ngay lại. Sau đó, chàng liền vọt người lên nhằm hướng có tiếng gào lao thẳng tới. Chàng vừa đưa mắt nhìn qua, thì lại không khỏi biến sắc.

Vì, tại nơi ấy có một cô gái áo trắng đang đứng sững, và cô gái ấy không ai khác hơn là Hứa-Trân! Dưới chân của nàng, có hai xác thanh niên đầm đìa máu tươi ngã gục tại đấy!

Thích-Định-Nhận trông thấy thế hết sức kinh hãi. Vì trước thực trạng ấy không cần hỏi ai, cũng đủ biết là hai người thanh niên nọ, đã mới chết dưới tay của Hứa-Trân !

Chàng hiểu tại sao Hứa-Trân lại sát hại hai người đó. Chàng trông thấy mặt nàng hiện giờ đây bỗng xinh đẹp như hoa, so với dáng điệu thơ ngây vừa rồi, khác hẳn như hai người vậy !

Liền đó, chàng nghe nàng cất tiếng lạnh lùng nói :

— Bọn các người đi tìm cái chết, thì chớ trách ta là độc ác !

HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM

AI LÀ NGƯỜI TRONG KIỂU

Thích-Định-Nhận nghe thế, không khỏi bất rùng mình. Vì những nét thơ ngây khả ái của nàng giờ đã bay mất đi đâu hết cả ?

Chàng đã hiểu, thái độ thơ ngây vừa rồi là giả tạo. Nàng đã dùng thủ đoạn ấy để lừa dối tình cảm chàng. Bởi thế, chàng thấy vô cùng phẫn uất, nên liền lao nhanh tới sát trước mặt Hứa-Trân !

Hứa-Trân thấy Thích-Định-Nhận bất ngờ hiện đến, thì dường như hết sức kinh ngạc. Nàng nhanh nhẹn thối lui một bước, rồi đưa đôi mắt sợ hãi nhìn Thích-Định-Nhận.

Thích-Định-Nhận biến hẳn sắc mặt, lạnh lùng quát rằng :

— Tại sao cô lại giết bọn họ ! Nói mau !

Trên khung mặt đen sạm gần như bóng láng của chàng, bỗng thoáng hiện một làn sát khí. Hứa-Trân lại lui ra sau một bước, nói :

— Bọn họ muốn tìm cái chết, vậy có can chi đến tôi ?

— Có lý nào chính bọn họ lại muốn chết hay sao ?

— Đúng như vậy, bọn họ tranh nhau lên mặt và ghen tương với nhau, nên chết nào có oan đâu !

— Cái chi ? Tranh nhau lên mặt và ghen tương nhau ?

— Đúng thế, bọn họ đều yêu tôi, và tranh nhau cướp lấy người tôi !

— Người ! Là một con tiện nữ !

— Còn anh là...

Thích-Định-Nhận biến hẳn sắc mặt nói :

— Có lý nào cô đã quên họ Thích tôi đây sao ?

Nói đến đây, lòng chàng bỗng cảm thấy chua xót, buồn bã nói tiếp :

— Cũng được ta đã nói là ta rất quý báu mỗi tình đầu của ta, nhưng ta không muốn thấy người yêu của ta giết người một cách vô cớ. Này Hứa cô nương, chúng ta chia tay từ đây vậy... !

Nói vừa dứt lời, chàng không đợi Hứa-Trân đáp lại, liền quay người nhanh nhẹn bỏ đi mất.

Thích-Định-Nhận cảm thấy thất vọng vô cùng, vì chàng cho rằng mình đã bị gạt. Trong khi chàng đã bắt đầu yêu thật sự, thì người yêu của chàng lại dùng một bộ mặt giả tạo để đánh lừa chàng !

Bởi thế, chàng cảm thấy hết sức thất vọng trong cuộc sống của mình !

Sự căm tức vì thế đã dậy lên trong lòng chàng. Chàng không cam tâm để cho người ta trêu cợt mình như thế, chàng phải trả thù, chàng phải lừa dối trêu cợt lại người khác !

Nghĩ đến đây, chàng bỗng đứng bực, quay người ngo, lại, thấy Hứa-Trân vẫn đứng y nguyên chỗ cũ.

Sắc mặt chàng liền thay đổi, lạnh lùng nói :

— Hứa cô nương, cô hãy đến đây !

Hứa-Trân tươi cười nói :

— Để làm gì ?

Vừa nói nàng vừa đưa chân bước tới phía Thích-Định-Nhận. Lúc đó Thích-Định-Nhận cảm thấy người mình đang nóng rực như một cục than đang đỏ.

Thế là, bất thần chàng lao người về phía nàng, rồi ôm chặt lấy người nàng lại. Hứa-Trân kinh hãi. Trong khi Thích-Định-Nhận vừa quàng tay ôm nàng xong, thì cánh tay mặt của nàng đã đưa cao lên, rồi giáng xuống ngay mạng môn huyết của Thích-Định-Nhận !

Thích-Định-Nhận đang cơn giận dữ, nên liền cúi xuống hôn lên môi Hứa-Trân như điên cuồng và đẩy về hung tợn, để trả thù !

Trong lúc đó, cánh tay của Hứa-Trân đang giáng xuống mạng môn huyết của Thích-Định-Nhận, bỗng bỗng nhẹ xuống !

Thích-Định-Nhận chẳng khác nào như đang điên dại, chàng hôn nàng cuồng loạn, chàng siết mạnh nàng như không hề biết nương tay. Hứa-Trân nhắm nghiền đôi mắt, khẽ nói :

— Ồ... không, không...

Giọng nói của nàng chẳng khác nào tiếng mõ trong giấc mộng, như tiếng kêu la của người đang đói khát !

Bỗng qua một tiếng « xoạc », chàng đã xé tét y phục của nàng... Chàng đang hung hãn như một con thú dữ. Và, cuối cùng một chuyện đáng sợ đã xảy ra !

Vì chàng đang chất chứa một tâm trạng báo thù, bởi chàng cho rằng Hứa-Trân đã đối gạt tình cảm của chàng. Chàng không thể ngờ được một người con gái thuần khiết, mà lại xuống tay giết chết hai người đàn ông có ý yêu nàng. Chàng phải trả thù lại sự đối gạt ấy của nàng, chàng phải đối gạt và trêu cợt nàng, rồi sẽ không biết đến nàng nữa !

Gió núi đang thổi mạnh, bao nhiêu cánh hoa bé nhỏ đang lảo đảo như muốn lìa khỏi thân cành...! Con gió lốc đã qua, tất cả đều trở lại sự yên lặng !

Thích-Định-Nhận từ từ đứng lên, trong khi Hứa-Trân cúi gằm xuống khóc nghẹn ngào. Thích-Định-Nhận lạnh lùng quát rằng :

— Cô khóc cái chi, cô là người vô liêm sỉ !

Hứa-Trân từ dưới đất vùng lên, quát to rằng :

— Anh đã phá hoại sự trong sạch của tôi, còn nói chi nữa ?

Sắc mặt của nàng tái xanh trông thực hết sức ghê sợ. Thích-Định-Nhận lạnh lùng nói :

— Tôi làm thế thì sao ?

— Thì ta sẽ giết người !

Trong khi câu nói của nàng chưa dứt, thì Thích-Định-Nhận đã vùng tay tát thẳng vào mặt nàng một cái tát thực mạnh...

Sau một tiếng « bốp ! » thực kêu, Hứa-Trân kinh hoàng thối lui một bước !

Thích-Định-Nhận lạnh lùng nói rằng :

— Hứa có nương, những người đàn ông yêu cô, lại phải chịu chết dưới tay cô. Tôi đây không biết yêu cô nhưng lại bỡn cợt như cô vậy, và từ đây về sau chúng ta sẽ dứt khoát không còn tình cảm chi với nhau nữa !

Nói đoạn, chàng nhún mình bay vút đi nhẹ nhàng !

Ở phía sau lưng chàng, tiếng của Hứa-Trân đang khóc đau đớn như xé can tràng, không ngớt đuổi theo chàng. Tiếng khóc của nàng nghe hết sức bi thương ai oán.

Thích-Định-Nhận nào phải không biết đau xót, nhưng bản tánh

tánh hung tợn của chàng, đã khiến chàng gạt bỏ tất cả những sự đau xót trong lòng, chạy phăng tới mãi !

Chàng chạy như điên cuồng, dường như muốn lấy cơn chạy nhanh đó để phát tiết bao nhiêu sự uất ức trong lòng. Chàng đã yêu một người và từ đây xem như đã mất ! Chàng tự nói với mình : « Đây chỉ là một người con gái thôi ! »

Chàng đau đớn như muốn òa lên khóc, như nát ngầu cả tâm can, chàng lại tự nhủ lòng : « Cái gì đã qua thì cứ để cho nó qua, đối với mình cũng không thiệt thòi chi cả ! »

Thế rồi, chàng mỉm cười một cách hung tợn !

Lúc ấy, chàng đã chạy xa được mấy dặm đường, liền nghĩ : « Giờ đây ta nên đến Cô-Lâu-Bang vậy ! »

Nghĩ thế, nên chàng quay người nhắm hướng Cô-Lâu-Bang lướt nhanh tới.

Thích-Định-Nhận đã có đến Cô-Lâu-Bang một lần, nên lần này tâm trạng chàng khác hẳn lần trước. Chỉ trong chớp mắt là chiếc cổng chào đứng cuối con đường nhỏ đã thấy thấp thoáng về phía xa rồi.

Thốt nhiên, một tiếng quát to bắt thần vọng lại, rồi mấy bóng người lao tới chặn trước mặt của Thích-Định-Nhận.

Chàng đưa mắt nhìn lên, thì thấy số người ấy là bọn môn hạ của Cô-Lâu-Bang. Sắc mặt của Thích-Định-Nhận liền biến hẳn, tia mắt của chàng đầy sát khí !

Một tên đồ đảng Cô-Lâu-Bang cất tiếng hỏi rằng :

— Các hạ đến tể bang, có điều chi chỉ dạy ?

Thích-Định-Nhận lạnh lùng nói :

— Ta đến đây để tìm bang chủ các ngươi !

Người ấy đáp rằng :

— Bang chủ chúng tôi được hội trưởng của Ngân-Điện-Hội mời, đi mấy hôm nay chưa về. Hiện giờ Hình-ty ty-chủ tạm thay thế chức vụ bang chủ trong Bang !

— Người nói thực chứ ?

— Tôi nào dám nói láo. Các hạ có đến đây một lần rồi, chúng tôi nào dám gạt các hạ đâu ?

Thích-Định-Nhận đoán biết lời người ấy nói không ngoa, vì Truy-Hồn-Kiểm-Khách sợ chàng báo thù, nên lần trốn vào Ngân-Điện-Hội, đó là một điều hoàn toàn có thể đúng sự thực.

Nhưng, chàng đã đến đây rồi, thì đâu lại chịu trở về không một cách dễ dàng được, ít nhất chàng cũng phải chém giết bọn đồ đảng của chúng một ít tên, để cho Truy-Hồn Kiếm Khách biết sức lợi hại của chàng !

Nghĩ thế, nên trên khung mặt đen sạm đến bóng lảng của chàng liền hiện lên một làn sát khí. Chàng lạnh lùng nói :

— Có lẽ không đúng như thế đâu ?

— Vậy có lý nào các hạ không tin hay sao ?

— Lẽ tất nhiên là không tin được !

— Ý của các hạ là... ?

— Ta muốn vào trong ấy để xem qua cho biết !

— Việc ấy đã vượt ra ngoài quyền hạn của tôi, thực khó tuân lệnh được !

— Nếu ta nhất định vào thì sao ?

— Cái đó... chắc là chúng tôi phải đắc tội với các hạ rồi !

— Như thế thì cứ thử cho biết !

Thích-Đinh-Nhận đến đây với mục đích báo thù, nên trong lòng sẵn sàng chém giết, bởi thế, câu nói chưa dứt thì đã vung chưởng đánh ra rồi !

Sau một tiếng gào thảm thiết, gã cầm đầu trong bọn, liền ngã lộn ra đất !

Trong khi Thích-Đinh-Nhận vung chưởng đánh ra, thì người cũng vọt thẳng lên, nhằm hướng tông-đường của Cô-Lâu Bang, chạy bay tới nhanh như một luồng điện chớp !

Nhưng, người chàng mới lao đi, thì bất ngờ có một luồng chưởng lực thật mạnh mẽ, cuốn thẳng vào người chàng, khiến chàng phải thối lui trở lại.

Liền đó, có những tiếng cười lạnh lùng vang lên, tức thì có bảy người mang mặt nạ bạc xuất hiện, gồm một người mặc áo đỏ, hai người mặc áo xám và bốn người mặt áo xanh. Họ đứng dàn thành một hàng chữ nhật, chặn ngang giữa đường !

Thích-Đinh-Nhận biết số môn hạ của Ngân-Diện Hội sắp đi theo chân chàng đến đây, chắc chắn là vì mười sáu quân cờ mà chàng đang giữ trong người.

Tên cầm đầu trong số người mặt bạc đó, là tên mặc áo đỏ. Hắn lao nhanh tới trước mặt Thích-Đinh-Nhận, cười lạnh lùng nói :

— Các hạ thực là người sống dai, rơi xuống hố sâu mà vẫn không chết ! Đây quả là một việc không ai có thể tưởng tượng nổi !

Thích-Đinh-Nhận cười tự nhiên, nói :

— Các ngươi có phải đến đây vì những quân cờ ấy không ?

— Đúng thế, hội trưởng của bản hội, nhất định phải lấy về cho kỳ được số quân cờ đó, đồng thời vì các hạ mà bản hội cũng đã mất đi rất nhiều cao thủ. Bởi thế, chúng tôi đến đây một là để lấy số quân cờ đó lại, hai là để bắt sống các hạ mang về !

Thích-Đinh-Nhận cất tiếng cười như cuồng dại, nói :

— Như vậy, hội trưởng của các ngươi đã thu nạp Truy-Hồn Kiếm-Khách rồi ?

— Không sai tí nào cả !

— Hội trưởng của các ngươi có phải là Trần-Đế không ?

— Việc ấy các hạ tự tìm hiểu lấy !

Đối với việc Thích-Đinh-Nhận đã gây ra sự chết chóc cho hơn mười cao thủ Ngân-Diện Hội, khiến hội trưởng của tổ chức này hết sức tức giận, nên phái môn hạ theo dõi để bắt sống cho kỳ được chàng mới nghe.

Thích-Đinh-Nhận liền cười lạnh lùng, nói :

— Các ngươi hãy trở về nói lại cho hội trưởng các ngươi nghe, là Thích-Đinh-Nhận ta, cất sẽ có ngày tiêu diệt Ngân-Diện Hội đó... !

— Khá khen cho thẳng ranh đen kia, thực người dám lên giọng khoe lác, xem chưởng ta đây !

Tiếng « đây » vừa dứt, thì hắn đã vung chưởng đánh vọt về phía Thích-Đinh-Nhận !

Người Mặt Bạc áo đỏ, là cao thủ bậc nhì trong Ngân-Diện Hội, nên chưởng lực của y đánh ra, có một sức mạnh đặc biệt phi thường. Thích-Đinh-Nhận thấy thế không dám mạo hiểm đỡ thẳng, vội vàng nhún mình nhảy lùi ra sau.

Nhưng, trong khi chàng chưa kịp lui đi, thì luồng chưởng lực thứ hai của đối phương cũng đã cuốn tới rồi. Thế võ của y thực nhanh ghê, đến mức Thích-Đinh-Nhận không làm sao né tránh được nữa !

Do đó, chàng phải liều vung chưởng lên dùng thế « Phong vân biến sắc » đỡ thẳng vào luồng chưởng lực đối phương.

Sau một tiếng « ầm » thật to, cát bụi tung bay mù mịt, Thích-Đinh-Nhận bị hất bắn ra sau mười bước, lảo đảo như đứng không vững. Người Mặt Bạc áo đỏ liền cười lạnh lùng, nói :

— Độc-Nhân Hắc-Lang, hãy đỡ thử một chưởng nữa xem nào !

Tiếng nói vừa dứt, thì luồng chưởng lực thứ hai, lại ðạt cuốn tới nơi.

Thích-Đỉnh-Nhận biết võ công của mình, chắc chắn không thể đối địch nổi với đối phương, nên liền có ý nghĩ lấy mạng đổi mạng. Do đó, chàng liền vận dụng thế « Phong lôi giao minh » trong đường « Phong lôi thập nhị phát » đánh thẳng ra.

Nhưng, thế chưởng của Thích-Đỉnh-Nhận chưa kịp công ra, thì đối phương đã thay đổi thế võ, vọt người lao thẳng tới nhanh như một luồng điện chớp, tiến sát đến trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận, vung chưởng trái ra giáng thẳng vào người chàng.

Lúc ấy, Thích-Đỉnh-Nhận không còn cách nào né tránh được nữa, nên chỉ nhắm mắt chờ chết mà thôi !

Song, một việc lạ bỗng xảy ra, là qua một tiếng gào thảm thiết, người mặt bạc mặc áo đỏ ấy, liền như một con diều giấy bị đứt dây, ngã ngửa ra đất, máu tươi và mỡ óc tung bay khắp nơi, chết ngay tức khắc !

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi sửng sốt. Những người chung quanh cũng kinh hoàng không hiểu ra sao cả !

Thích-Đỉnh-Nhận sợ hãi quay người lại, và ngay lúc ấy bỗng nghe số môn hạ của Ngân-Điện Hội kinh hoàng buột miệng kêu lên rằng :

— Ô ! « Huyết kiêu » !

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt quét qua, cũng kinh hoàng buột miệng kêu lên thành tiếng. Vì chiếc « Huyết kiêu » thần bí kia, chẳng phải đang đứng lại tại sau lưng chàng độ chừng một trượng đấy sao ?

Bởi thế, chàng vội vàng bước lui liền tiếp !

Nhưng, hai cô gái áo xanh khiêng chiếc kiệu kia, vẫn đứng trơ trơ không nhúc nhích, chẳng khác nào tượng gỗ hay hình đất vậy !

Thế là không khí chung quanh bỗng trở thành im phăng phắc !

Một không khí chết chóc, bỗng xâm chiếm lấy tâm hồn tất cả mọi người. Sáu gã môn hạ của Ngân-Điện Hội, đã lần lượt bước lui ra xa...

Mọi người chung quanh không có ai trông thấy Người Mặt Bạc áo đỏ, đã chết dưới tay chủ nhân chiếc « Huyết kiêu » ấy như thế nào ?

Bỗng nhiên, ngay lúc đó, có một giọng nói lạnh lùng như băng, từ trong chiếc kiệu ấy vọng ra rằng :

— Tiểu-Thủy, Tiểu-Nhân !

Hai cô tỷ nữ ấy liền đồng thanh đáp rằng :

— Có chúng con đây !

— Hãy trở về !

Hai cô tỷ nữ áo xanh, đồng thanh đáp :

— Xin vâng !

Tức thì, hai cô gái ấy bước đến phía sau chiếc kiệu rồi đứng lại.

Giọng nói lạnh lùng như băng khi nãy, bỗng lại từ trong chiếc kiệu vọng ra rằng :

— Những ông bạn trong Ngân-Điện Hội không rút đi, còn chờ chết hay sao ?

Giọng nói ấy như có một uy lực vô song. Trong số sáu tên môn hạ của Ngân-Điện Hội ấy, có một tên lạnh lùng nói rằng :

— Huyết-Kiêu Chủ-nhân, người đã giết chết tất cả năm môn hạ của bản Hội, vậy mỗi thu ấy Hội trưởng của bản Hội sẽ tìm để thanh toán đó !

Số người trong Ngân-Điện Hội đã hiểu việc Huyết-Kiêu Chủ-nhân bảo họ rút đi như thế, đã là một việc từ trước đến nay chưa hề có, nếu không lui đi mau, thì té ra không còn muốn sống nữa hay sao ?

Huyết-Kiêu Chủ-nhân giận dữ quát rằng :

— Các người hãy yên lòng, ngày quí Hội làm lễ ra mắt, bản chủ nhân sẽ đến dự lễ. Vậy, các người hãy trở về nói lại với Hội trưởng các người, là mười hôm sau ta sẽ đến gặp mặt ông ấy đấy !

Thế là Ngân-Điện Hội hóa ra trộm gà không được mà lại mất đi một năm thóc. Thích-Đỉnh-Nhận và mười sáu quân cờ bên xanh chưa thể được vào tay, thì lại gặp phải một nhân vật không bỏ là Huyết-Kiêu Chủ-nhân, nên phải bị chết đi một môn hạ nữa !

Bởi thế, sáu tên còn lại, liền lao mình bỏ chạy đi mất.

Nếu không có Huyết-Kiêu Chủ-nhân xuất hiện bất ngờ, thì hôm nay chẳng những Thích-Đỉnh-Nhận phải chịu mất đi mười sáu quân cờ đang giữ trong người, mà ngay đến cả sinh mệnh e rằng cũng không bảo tồn được.

Huyết-Kiêu Chủ-nhân vẫn dùng giọng lạnh lùng như băng, hỏi rằng :

— Người là ai thế ?

Câu hỏi ấy, rõ ràng là muốn hỏi Thích-Đỉnh-Nhận, khiến Thích-

Đình-Nhận chợt tỉnh lại, vội vàng bước tới thì lễ nói :

— Kê hèn là Thích-Đình-Nhận, hôm nay được ngài ra tay cứu nguy cho, thực cảm tạ vô ngần...!

— Khởi căn phải cảm ơn làm gì, vì ta không phải có ý muốn cứu người đâu !

Thích-Đình-Nhận không khỏi kinh ngạc, vì chàng không thể nghĩ ra được, tại sao lại có việc kỳ lạ như thế ? Chàng đưa mắt nhìn thẳng về phía chiếc kiệu, trông thấy những tấm màn chung quanh đều phủ kín, vẫn không làm thế nào nhìn rõ được đối phương là ai. Chàng không khỏi rùng mình, rồi nói rằng :

— Như thế là ngài định giết tôi hay sao ?

— Đúng như vậy !

Thích-Đình-Nhận cố trấn tĩnh tinh thần, nói :

— Tôi với ngài không oán không thù chi cả... ?

— Ta hỏi người hai thế « Phong vân biến sắc » và « Phong lôi giao minh » trong đường « Phong lôi thập nhị phát », mà người vừa dùng là học được từ đâu vậy ?

HỒI THỨ HAI MƯƠI SÁU

TRÙNG TRỊ KÊ BẠC TÌNH

Thích-Đình-Nhận thầm sợ hãi, tự hỏi không hiểu vì sao người ấy lại nhận ra đường « Phong lôi thập nhị phát » ? Bởi thế chàng liền nói rằng :

— Phong-Trần Cuồng-Khách đã dạy cho tôi !

— Vậy người là đồ đệ của ông ấy chăng ?

— Không, chỉ là bạn thôi !

— Hiện giờ ông ở đâu ?

Thích-Đình-Nhận không khỏi giật mình, thầm nghĩ rằng : « Vậy, có lẽ hẳn có mối thù chi với Phong-Trần Cuồng-Khách... ? » Ý nghĩ của chàng chưa dứt, thì đối phương lại lạnh lùng quát rằng :

— Nói mau !

— Tôi muốn ngài hãy nói trước cho tôi biết, ngài là ai đã ?

— Ta là Huyết-Kiểm Chủ-Nhân...!

— Danh hiệu ấy tôi đã biết rồi, tôi muốn biết qui tánh đại danh của ngài kia ? Có phải ngài và Phong-Trần Cuồng-Khách có mối thù hằn chi không ?

— Đúng thế, giữa ta và hắn có mối thù !

— Mối thù ấy ra sao ? Xin ngài nói tôi hiểu rõ trước đã !

— Ta không thể nói cho người nghe được !

— Như vậy thì tôi cũng không thể nói cho ngài nghe, ông ấy hiện ở đâu ?

— Đồ người dám ?

Thích-Đình-Nhận cất tiếng cười ngạo nghễ, nói :

— Có chi tôi lại không dám chứ ?

— Ta lặp lại câu hỏi một lần nữa : Phong-Trần Cuồng-Khách hiện giờ ở đâu ? Người có bằng lòng nói không ?

Giọng nói của người ấy hằn học đầy sát khí, khiến người nghe không khỏi ớn lạnh cả tâm can, Thích-Đình-Nhận cất tiếng cười một cách man rợ, sắc mặt đầy vẻ ngạo mạn, nói :

— Tôi không bằng lòng nói !

— Tiểu-Thúy, Tiểu-Nhân ! Giết chết thằng ranh đen ấy cho ta !

Hai cô tỷ nữ áo xanh liền lên tiếng vâng lệnh rồi lao mình tới trước mặt Thích-Đình-Nhận. Tiểu-Thúy có hình dáng cao hơn, liền vung cánh tay ngọc ra đánh thẳng vào lồng ngực của Thích-Đình-Nhận.

Thế đánh ấy nhanh nhẹn tuyệt luân khiến Thích-Đình-Nhận gần như không làm sao tránh được nữa. Chàng liền rùn người xuống, vung tay đánh ra một chưởng đồng thời thối lui ra sau một trượng. Nhưng Tiểu-Thúy đã theo sát như hình với bóng, chưởng thứ nhất nàng đánh hụt vào khoảng không nên trong khi Thích-Đình-Nhận vừa nhảy lui thì chưởng thứ hai của nàng cũng đã quét tới ..

Thốt nhiên có một tiếng quát trong trẻo vang lên rằng :

— Ngưng tay đã !

Tiếng nói vừa dứt, thì có một bóng trắng bay thoát đến đồng thời Tiểu-Thúy cũng bị hất thối lui loạng choạng hai ba bước mới đứng vững lại được.

Thích-Đình-Nhận ngược mắt nhìn lên thì đã thấy có một cô gái xuất hiện tại đấy rồi. Khi chàng vừa nhìn kỹ thì mặt không khỏi biến sắc nói :

— Hứa-Trần, cô đấy à..... ?

Tiêu-Thúy cười lạnh lùng nói :

— Nội lực của cô nương thực khiếp người qua cái đỡ vừa rồi đã khiến Tiêu-Thúy phục lắm. Song đối với việc này tôi thấy cô đỡ can thiệp đến thì tốt hơn !

Hứa-Trân sốt ruột giậm chân nói :

— Tại sao các cô nương lại định giết Thích ca ca của tôi... ?

Câu nói của Hứa-Trân chưa dứt thì Thích-Đỉnh-Nhận đã nổi giận bừng bừng quát rằng :

— Không biết xấu, tôi và cô đã dứt khoát rồi, vậy ai là Thích ca ca của cô ?

— Anh... Nói chi thế ?

Thích-Đỉnh-Nhận giận dữ, nói :

— Ai là Thích ca ca của cô chứ ? Cút mau !

Trong cơn tức giận chàng liền vung chưởng đánh thẳng vào Hứa-Trân !

Hứa-Trân không hề nhảy tránh, đôi mắt nàng trào ra hai hạt lệ lóng lánh như hai hạt trân châu rồi từ từ lăn xuống đôi má. Tiếp đó, qua một tiếng « phình ! », luồng chưởng lực của Thích-Đỉnh-Nhận, đã đánh trúng thẳng vào người của Hứa-Trân. Tức thì, miệng nàng liền trào máu tươi, ngã khụy xuống đất... !

Huyết-Kiệu chủ nhân liền hỏi há quát rằng :

— Tiêu-Thúy, hãy giết chết gã con trai bạc tình đó !

Giọng quát của Huyết-Kiệu chủ nhân, chứa đầy sát khí, ai nghe đến cũng phải ớn lạnh cả người !

Trong khi tiếng quát của Huyết-Kiệu chủ nhân chưa dứt, thì Tiêu-Thúy đã nhanh như một luồng điện xẹt, lao thẳng đến Thích-Đỉnh-Nhận một lần nữa, đồng thời vung chưởng lên tấn công ra ngay.

Huyết-Kiệu chủ nhân nhìn thấy Thích-Đỉnh-Nhận vung chưởng đánh Hứa-Trân, thì tức giận không thể tả xiết. Do đó, y bèn ra lệnh cho Tiêu-Thúy giết chết Thích-Đỉnh-Nhận.

Bởi thế, Tiêu-Thúy đã đánh ra một luồng chưởng lực, mạnh mẽ như xô bạt được cả núi, nhanh nhẹn như một cơn gió lốc. Thích-Đỉnh-Nhận trông thấy thế, liền nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi vung chưởng đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của Tiêu-Thúy !

Tiêu-Thúy trông thấy Thích-Đỉnh-Nhận đỡ thẳng vào thế đánh của mình, thì tay trái liền đó quét ra luôn. Chỉ trong cái thế quét ấy,

mà nàng đã dùng nhiều thủ pháp khác nhau, biến hóa không thể lường được !

Sau một tiếng « phình ! », Thích-Đỉnh-Nhận vì không tài nào tránh được, nên đã bị luồng chưởng lực của Tiêu-Thúy đánh trúng thẳng vào lồng ngực !

Tức thì, miệng chàng liền trào máu tươi, ngã lăn ra đất !

Tiêu-Thúy đã đánh Thích-Đỉnh-Nhận bị thương nhưng nàng liền tràn người theo ngay, vung cánh tay mặt lên định sẽ giáng thẳng xuống để kết liễu cuộc đời của Thích-Đỉnh-Nhận !

Xem ra, Thích-Đỉnh-Nhận chắc chắn sẽ bị mất mạng dưới tay Tiêu-Thúy ngay tức khắc. Nhưng, bất ngờ Tiêu-Thúy đã từ từ thu cánh tay của mình đang vung lên trở lại !

Huyết-Kiệu chủ nhân lạnh lùng quát rằng :

— Tiêu-Thúy, sao người chưa chịu giết chết gã con trai bạc tình ấy đi ?

Tiêu-Thúy sững sờ một lúc, rồi đáp :

— Bẩm chủ nhân, tỳ nữ và hân không oán không thù chi cả, nên không nỡ xuống tay !

Huyết-Kiệu chủ nhân cười lạnh lùng, nói :

— Không nỡ xuống tay ?

— Thưa vâng !

— Người đã giết người không phải ít, thế sao lại đối với Thích-Đỉnh-Nhận, thì biao cũng không nỡ xuống tay ?

— Việc ấy... !

Tiêu-Thúy ấp úng và nói không nên lời !

Trong khi ấy, trên mặt đất đang nằm hai người bị trọng thương, đây là Thích-Đỉnh-Nhận và Hứa-Trân. Trên khung mặt đen sạm của chàng, hiện rõ sắc lạnh lùng và hung tợn. Chàng không oán hận kẻ khác mà chỉ hận Hứa-Trân thôi !

Trên đôi má của Hứa-Trân, nước mắt tràn rụa. Sắc mặt tái nhợt của chàng, càng hiện rõ nỗi đau đớn sâu xa.

Có phải vì Thích-Đỉnh-Nhận đã bóp chết mối tình đầu của nàng, nên chàng đau đớn hay không ? Hoặc giả, trong lòng nàng còn có một điều oán thù chi khác ?

Nhưng dù sao, mối tình giữa nàng và Thích-Đỉnh-Nhận, xem như đã dứt khoát rồi. Nàng đã đem sự trinh bạch của mình hiến dâng cho

Thích-Định-Nhận, nhưng bù lại, nàng chỉ được một sự thất vọng mà thôi !

Thích-Định-Nhận đã đánh nàng bị thương, nhưng vết thương ấy không trầm trọng và đau đớn hơn vết thương lòng của nàng !

Nàng từ từ chỗi tay ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt của nàng, lại khiến người ngoài nhìn vào càng thấy đáng thương xót hơn. Nàng nhìn đắm đắm vào Thích-Định-Nhận đang nằm trên đất qua tia mắt nhu nhĩ đại, những hạt lệ trong ngần như châu châu, không ngớt tuôn rơi là chã !

Ngay lúc ấy, Huyết-Kiều Chủ-nhân lạnh lùng nói :

— Tiểu-Thúy, nếu người không nỡ giết hân, thì hãy hủy võ công của hân đi !

Tiểu-Thúy lại không khỏi sửng sốt. Trong khi đó, Hứa-Trân từ trong sự đau khổ như chợt tỉnh ra, kêu thét lên rằng :

— Chớ nên hủy bỏ võ công của anh ấy !

Huyết-Kiều Chủ-nhân lạnh lùng hỏi rằng :

— Tại sao thế ?

— Vì tôi chân thành yêu anh ấy !

— Người yêu cái hạng con trai bạc tình đó sao ?

— Thưa vâng !

— Thế người sẵn sàng tha thứ cho hân chứ ?

Nàng buồn rầu đáp :

— Phải, tôi yêu anh ấy, nên sẵn sàng tha thứ cho anh ấy !

Từ trong chiếc kiệu có tiếng cười chua xót của Huyết-Kiều Chủ-nhân, rồi có tiếng nói tiếp đó rằng :

— Người bằng lòng tha thứ cho hân, nhưng ta thì không bằng lòng !

Câu nói của người ấy tạm ngưng lại trong giây lát, rồi mới lạnh nhạt quát rằng :

— Tiểu-Thúy, người dám chẳng tuân lệnh của ta sao ?

Tiểu-Thúy cung kính đáp :

— Tỳ nữ nào dám thế !

— Nếu không dám, sao lại không mau phế-trừ võ công của hân đi ?

Tiểu-Thúy cung kính cất tiếng vâng lệnh, rồi đưa chân bước thẳng đến nơi Thích-Định-Nhận đang nằm... !

Hứa-Trân lúc ấy tuy đang bị trọng thương, nhưng trông thấy thế, thì không kè chi đến vết thương trong người mình, bắt hân đứng phắt

dậy. Đôi mắt của nàng sáng quắc đầy sát khí, nhìn đắm đắm vào người Tiểu-Thúy.

Tiểu-Thúy đi được hai bước, thì bỗng lao mình thẳng về phía Thích-Định-Nhận, giương ngón tay ngọc ra, nhắm điểm mạch vào « ngọc tinh huyết » của Thích-Định-Nhận !

Hứa-Trân bỗng quát to rằng :

— Chớ... chớ nên hại anh ấy !

Liền đó, một cái bóng trắng liền lao thẳng đến người Tiểu-Thúy. Thân pháp của nàng chẳng những hết sức lẹ làng, mà còn kỳ diệu không thể tả.

Huyết-Kiều Chủ-nhân bỗng kêu lên một tiếng kinh hãi :

— Đây là « Lưu tinh thân pháp » !

Trong khi tiếng kêu của Huyết-Kiều chủ nhân chưa dứt, thì Tiểu-Thúy đã bị hất lui ra sau ba bốn bước dài, mới gắng gượng đứng vững lại được !

Trong giây phút đó, Tiểu-Thúy dường như không ngờ rằng, võ công của cô gái áo trắng kia, lại cao cường đến mức ấy nên không khỏi bất rờng mình, rồi lại thối lui ra sau một bước nữa !

Hứa-Trân lạnh lùng nói :

— Cô hãy thử một lần nữa cho biết !

Huyết-Kiều Chủ-nhân lạnh lùng hỏi rằng :

— Con bé kia, đường « lưu tinh thân pháp » của người vừa sử dụng, là học được từ đâu thế ?

Hứa-Trân nghe qua câu hỏi ấy không khỏi kinh ngạc, nói :

— Phụ thân tôi dạy tôi đấy !

— Linh tôn là ai thế ?

— Tôi không được biết !

— Hiện giờ ông ấy ở đâu ?

— Tôi cũng không được biết !

— Linh tôn có phải là Lưu-Tinh Phi-Hiệp không ?

— Không phải !

— Vậy ông ấy gọi là gì ?

— Dường như... dường như... gọi... mà tôi không nói đâu, bằng không, cha tôi sẽ mắng tôi đó !

Huyết-Kiều Chủ-nhân « Hừ » một tiếng lạnh lùng, nói :

— Con bé kia, năm nay người được bao nhiêu tuổi ?

— Tôi vừa được mười bảy tuổi !

— Mười bảy.....?

Người ấy trầm ngâm một lúc, rồi bỗng cười lạnh lùng, nói rằng :

— Mẫu thân của ngươi là ai thế ?

— Mẫu thân tôi đã chết rồi, từ nhỏ đến lớn tôi không được trông thấy mẫu thân tôi....

Nói đến đây, thì đôi mắt nàng bỗng đỏ hoe, ngấn lệ !

— Ngươi có phải còn một người chị sinh đôi hay không ?

— Không, chỉ có một mình tôi thôi !

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân lại trầm ngâm một lúc, nói :

— Ngươi và thằng ranh đen này tương quan như thế nào ?

— Tôi yêu anh ấy !

Huyết-Kiệu Chủ-nhân cười nham hiểm, nói :

— Con bé kia, nếu ta nhất định giết Thích-Đỉnh-Nhận thì sao ?

— Tôi... không thể để cho ngài giết anh ấy !

Huyết-Kiệu Chủ-nhân lại cất tiếng cười lạnh lùng. Nhưng, tiếng cười của y chưa dứt, thì Thích-Đỉnh-Nhận đã bình tĩnh lồm cồm đứng dậy. Chàng đưa mắt nhìn về Hứa-Trân, lạnh lùng quát, rằng :

— Cô hãy đứng sang bên kia, tôi muốn chết thì có can chi đến cô ?

Hứa-Trân biến sắc mặt, nói :

— Anh nói sao ?

— Chuyện của ta, không cần cô can dự đến !

Hứa-Trân rùng mình, kêu lên rằng :

— Thích ca ca, tôi có lỗi với anh ở chỗ nào, anh hãy nói rõ ra cho tôi nghe !

Dứt lời, nàng bụm mặt khóc rất đau đớn.

Trước tình trạng đó, Thích-Đỉnh-Nhận cũng không khỏi thấy xót xa trong lòng. Nhưng, khi chàng nghĩ đến Hứa-Trân đã đối gạt và trêu cợt đả ông, rồi lại giết chết đi những người đó, nên lòng chàng liền bức tức lên, cười lạnh lùng, nói :

— Hứa cô nương, mấy hôm trước đây tôi đã có nói với cô rồi là mối tình giữa chúng ta đã hoàn toàn đứt khoát, vậy xin cô hãy thận trọng lời nói !

Nói dứt lời, chàng không chờ đợi Hứa-Trân trả lời, nhanh nhẹn bước thẳng đến chiếc "Huyết Kiệu". Hứa-Trân bỗng vọt người lên, bay đến chặn mất lối đi của chàng, quát rằng :

— Thích-Đỉnh-Nhận, tôi đã thiếu sót với anh chỗ nào, anh... hãy nói rõ đi !

Đôi má nàng tái nhợt, trông rất đáng sợ. Thích-Đỉnh-Nhận cảnh giác thối lui một bước, lạnh lùng nói :

— Trong lòng cô đã hiểu, còn hỏi tôi làm gì ?

— Tôi đã hiểu gì đâu ?

Thích-Đỉnh-Nhận giận dữ, nói :

— Cô còn giả vờ làm gì nữa ?

— Tôi muốn anh nói cho rõ ràng !

Thích-Đỉnh-Nhận cười lạnh lùng, nói :

— Hứa cô nương, tốt nhất là cô chờ nên chặn đường tôi bằng không thì chờ trách sao Thích-Đỉnh-Nhận tôi phải liều mạng đó !

Hứa-Trân bỗng ngửa mặt cười một chuỗi cười trong trẻo, nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận, ta phải giết ngươi !

Thích-Đỉnh-Nhận cười ngạo nghễ nói :

— Xin cô nương cứ xuống tay !

Hứa-Trân cất giọng lạnh lùng cười dài. Tiếng cười ấy nghe hết sức ghê sợ !

Huyết-Kiệu chủ nhân lạnh lùng nói :

— Nếu cô nương không tiện xuống tay, thì hãy để đó cho ta vậy !

Hứa-Trân kiên quyết nói :

— Không, tôi phải giết anh ấy...

Tiếng "ấy" chưa dứt, thì nàng đã xoay người đánh thẳng vào Thích-Đỉnh-Nhận một chưởng, vừa ác liệt vừa nhanh nhẹn không tả xiết !

Võ công của Thích-Đỉnh-Nhận vốn đã không thể đối địch nổi với Hứa-Trân, phương chi giờ đây chàng lại đang bị trọng thương ? Nhưng, ngay lúc ấy bỗng có một tiếng quát to từ lưng chừng trời truyền lại :

— Ngưng tay đã...!

Tiếng nói vừa dứt, thì một người áo vàng cũng đã nhanh nhẹn từ trên cao đáp xuống đến nơi.

Hứa-Trân vội vàng thu chưởng lực trở về, đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy một người Áo Vàng sắc mặt lạnh lùng, đã đứng trước mặt nàng rồi. Thích-Đỉnh-Nhận trông thấy Người Áo Vàng thân bị đó lại xuất hiện, thì không khỏi thẫn thờ kinh hãi.

Sắc mặt của Người Áo Vàng, không có một tí tình cảm. Ông ta bước đến trước mặt Thích-Định-Nhận, lạnh lùng quát rằng :

— Người thực là một tên bạc tình hay sao ?

Tiếng nói chưa dứt, ông ta liền vung tay tát thẳng vào mặt Thích-Định-Nhận hai cái tát. Thích-Định-Nhận cảm thấy má mình nóng bừng như lửa, vội vàng thối lui ra sau mấy bước, biến hẳn sắc mặt, quát rằng :

— Ông đánh tôi à ?

— Ta thay thế cha người để dạy người !

— Ông nào xứng đáng... ?

Tình hưng-dữ man-rợ của chàng, đã sống mạnh, nên không hề chỉ thân mình đang bị trọng thương, bất thần nhún mình lao thẳng về phía Người Áo Vàng.

Người Áo Vàng lạnh lùng quát rằng :

— Người muốn chết phải không... ?

Liền đó, ông ta lại vung tay mặt quét ra, tức thì Thích-Định-Nhận cảm thấy máu huyết trong người đảo lộn tất cả. Thế rồi, chàng lại lao đảo thối lui ra sau, miệng trào máu tươi và ngã lộn xuống đất !

Người Áo Vàng liền đưa mắt nhìn về phía chiếc Huyết-Kiệu, cười nhạt nói :

— Chẳng hay tiền bối ngồi kiệu đến đây, có việc chi trọng đại chẳng ?

→ Ta đến để tìm Thích-Định-Nhận !

— Không rõ Thích-Định-Nhận có lỗi chi với hạc tiền bối ?

Người Áo Vàng nói chuyện rất cung kính, vì ông ta đã hiểu, tuy cả giới giang hồ, không ai biết rõ Huyết-Kiệu Chủ-nhân là một người như thế nào, nhưng người ấy có thể giết chết đối phương dễ dàng như trở bàn tay trong vòng hai trượng. Đây là một chuyện ai cũng biết cả.

Huyết-Kiệu Chủ-nhân cười lạnh lùng, nói :

— Ta biết người là ai rồi... !

— Nhưng tôi mong rằng, tiền bối để bụng chớ đừng nói ra !

— Ta tìm Thích-Định-Nhận, là để hỏi Phong-Trần Cuồng-Khách hiện đã đi nơi nào.

— Tiền bối định tìm ông ấy ?

— Ta không tìm hẳn, thì đến gặp Thích-Định-Nhận để làm gì ?

Người Áo Vàng bỗng cất tiếng lạnh lùng cười lên, nói :

— Tôi cũng biết tiền bối là ai rồi !

— Vậy người bảo ta là ai ?

— Chính là Lê-Thái-Hoa !

Huyết-Kiệu Chủ-nhân liền cất tiếng cười như cuồng dại, nói :

— Lê-Thái-Hoa ? Sai rồi ! Ta nói cho người rõ, Lê-Thái-Hoa đã vui thây dưới ba tấc đất, nhưng ta không phủ nhận, ta đây là bạn của Lê-Thái-Hoa !

Người Áo Vàng không khỏi sửng sốt, ông ta ngờ ngác một lúc, rồi lại phỏng đoán Huyết-Kiệu Chủ-nhân này, rất có thể là Lê-Thái-Hoa. Vì, nếu không phải nàng, thì dọ hỏi nơi cư trú của Phong-Trần Cuồng-Khách để làm chi ?

Người Áo Vàng vốn rất thông minh, nên vừa nghĩ ngợi trong óc như thế, thì đã quả quyết sự phán đoán của mình đến tám phần mười đã đúng sự thật, nên bèn cười lạnh lùng, nói :

— Chẳng hay tiền bối tìm Phong-Trần Cuồng-Khách có việc gì ?

— Vậy người không biết Phong-Trần Cuồng-Khách là người đã hại chết Lê-Thái-Hoa hay sao ?

— Tuy thế, Phong-Trần Cuồng-Khách lúc nào cũng hối tiếc và đau khổ đối với việc ấy !

Nói đến đây, ông ta đưa mắt liếc về phía chiếc Huyết-Kiệu rồi tiếp :

— Thế, tiền bối định tìm ông ta để trả thù cho bạn chẳng ?

— Đúng thế !

Người Áo Vàng nói :

— Trời tuy rộng bao la, nhưng sợ chi không ngày gặp gỡ. Mười hôm nữa, Ngàn-Diện Hội sẽ làm lễ ra mắt giới giang hồ tại Bách-Hoa-Nham nơi Đồng-Bách-Sơn. Họ đã viết thiệp mời tất cả anh hào trong võ lâm đến dự. Vậy tiền bối có muốn tìm Phong-Trần Cuồng-Khách, chừng ấy... .

— Người chớ khôn ngoan ngăn chặn ta, người tưởng đâu ta không dám đến gặp Hội trưởng của Ngàn-Diện Hội ?

HỒI THỨ HAI MƯƠI BẢY

MẬP MỜ KHÓ HIỂU

Người Áo Vàng cười nhạt, nói :

— Kê hèn này không khi nào có ý như thế, nhưng thấy rằng nếu Phong-Trần Cuồng-Khách chưa chết, thì ngày hôm đó, tất ông ta sẽ đến dự....

— Nói thế, tức ông đã có gặp Phong-Trần Cuồng-Khách rồi ?

— Tôi không phủ nhận điều đó !

Huyết-Kiệu Chủ-nhân cười lạnh lùng, nói :

— Tốt lắm, vậy ông bảo Phong-Trần Cuồng-Khách chuẩn bị đến ngày hôm ấy dâng chiếc thủ cấp lên cho ta !

— Lão phu sẽ thừa lại việc ấy cho.

Huyết-Kiệu Chủ-nhân khẽ quát :

— Tiểu-Thúy, Tiểu-Nhân chúng ta đi thôi !

Hai cô tỷ nữ áo xanh cắt tiếng vàng lịnh, rồi một trước một sau, không chiếc kiệu đầy không khí hùng bố và nồng nặc mùi tanh máu ấy chạy bay đi, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Ai là người ngồi trong kiệu ? Đây vẫn là một sự bí mật chưa ai giải đáp được cả !

Sau khi chiếc Huyết kiệu đã đi, Người Áo Vàng mới cảm thấy như trút bỏ được một phiến đá nặng đè trong lòng, ông ta thông thả thở ra một hơi dài, rồi đưa mắt nhìn thẳng vào mặt của Hứa-Trần.

Lúc đó, đôi má của nàng đang rần rụa nước mắt, ai trông đến cũng phải cảm động.

Trên sắc mặt không một tí tình cảm của Người Áo Vàng dường như có ít nhiều thay đổi. Ông ta bắt đầu cảm thấy cô gái này rất quen mặt.

Trong khi đó bỗng có một sự cảm xúc khó tả đến với lòng ông. Ông buồn bã cất tiếng khẽ than !

Ông ta có một đoạn đời quá khứ rất bất hạnh.... Đã nhiều năm

qua, ông chôn chặt những việc bất hạnh ấy trong tận đáy lòng. Ông không van xin người khác phải hiểu ông, mà chỉ tự tìm lấy sự an ủi trong cái đau đớn của những chuyện bất hạnh ấy. Giờ đây thì tất cả việc ấy đã qua rồi, cơn ác mộng ấy đã xem như kết thúc !

Từ nơi khung mặt của Hứa-Trần đã gọi cho ông ta nhớ lại bao nhiêu việc cũ.... Ông gượng cười rồi bước đến trước mặt Hứa-Trần nói :

— Cô nương... Có phải Thích-Đỉnh-Nhận đã hiệp đáp chỉ cô không ? Hứa-Trần nghe câu hỏi đột ngột ấy thì cảm thấy mũi lòng. Nàng có vẻ như một đứa trẻ bị kẻ khác hiệp đáp và đang uất ức, nên bỗng ngã vào lòng của Người Áo Vàng rồi òa lên khóc.

Người Áo Vàng đưa tay vuốt tóc của nàng buồn bã, nói :

— Việc chỉ thế, cô hãy nói lại cho tôi rõ !

Lần đó Hứa-Trần bèn đem hết mọi việc đã xảy ra giữa nàng và Thích-Đỉnh-Nhận kể qua một lượt cho Người Áo Vàng nghe. Nghe xong Người Áo Vàng nhướng cao đôi mày, nói :

— Tại sao nó lại bỗng nhiên bỏ rơi cô ?

— Tôi cũng không biết tại sao nữa !

— Có phải vì nó không trở về khách điểm tìm cô, nên cô phải đi tìm nó không ?

— Đúng như vậy, nhưng khi tôi vừa gặp anh ấy, thì anh ấy... đã từ tay tôi ngay... Hu hu....

Nội đến đây thì nàng lại nghẹn ngào. Người Áo Vàng nói :

— Không thể có như vậy được, Thích-Đỉnh-Nhận tuy có tánh hung hăng ngang bướng, nhưng chắc chắn không thể lại tệ đến mức ấy. Vậy, liên quan việc này chắc còn có nguyên nhân chi khác, để ta hỏi rõ lại nó, rồi sẽ phân xử sau !

Người Áo Vàng liền thò tay vào áo lấy ra một gói thuốc bột, trút vào miệng Thích-Đỉnh-Nhận, rồi lại giải trừ huyết đạo cho chàng, kể đó, ông lại vận dụng nội lực để chữa trị vết thương cho chàng nữa.

Thích-Đỉnh-Nhận vừa tỉnh lại, liền vùng người đứng phắt dậy. Chàng đưa mắt nhìn Người Áo Vàng, nói :

— Cái ơn cho thuốc và chữa thương, nếu Thích-Đỉnh-Nhận tôi chưa chết, tôi sẽ có ngày đáp đền. Giờ đây, thì vẫn bối xin cáo từ vậy !

Nói dứt lời, chàng liền quay người hối hả bỏ đi. Người Áo Vàng vụt quát to rằng :

— Hãy đứng lại đã !

Thích-Đinh-Nhận quay người lại, lạnh lùng hỏi rằng :

— Có việc chi thế ?

— Ta hỏi ngươi, cô nương này có lỗi chi với ngươi thế ? Nếu hôm nay ngươi không nói cho rõ ràng, thì ngươi không thể đi khỏi nơi đây đâu !

Thích-Đinh-Nhận cười lạnh lùng, nói :

— Có lý nào ông cho rằng họ Thích tôi đây là kẻ tham sanh úy tử hay sao ?

— Ta biết ngươi là người hảo hán, nên giờ phút này đâu lại chịu bằng lòng chết. Vì mối thù của mẫu thân ngươi, ngươi còn phải đi trả kìa mà !

Câu nói ấy khiến cho Thích-Đinh-Nhận phải giật nảy mình. Vì ông ấy đã nhắc khéo chàng, phải đi trả mối thù của mẫu thân. Chàng trầm ngâm một lúc khá lâu, mới nói :

— Việc cô ấy làm thì cô ấy biết rõ hơn ai hết, vậy ông hãy hỏi cô ấy tốt hơn !

Hứa-Trân kêu lên rằng :

— Thích ca ca, sự thực thì em không biết em có lỗi chi cả !

— Có... không biết thực à ?

— Đúng vậy, Thích ca ca... em có lỗi ở chỗ nào, mong anh hãy nói rõ ra...

Thích-Đinh-Nhận tuy là người có tánh cứng cỏi ngạo mạn, nhưng nghe qua giọng nói buồn rầu của Hứa-Trân thì cõi lòng cũng không khỏi mềm nhũn. Chàng có vẻ như chợt hiểu ra điều gì, nên sắc mặt liền biến hẳn, đẩy về kính hải, buột miệng hỏi rằng :

— Hứa cô nương, tôi hỏi cô có phải cô có một người chị em song thai không ?

Câu hỏi ấy của Thích-Đinh-Nhận, cũng làm cho sắc mặt của Hứa-Trân biến hẳn. Vì nàng nhớ vừa rồi Huyết-Kiểm Chủ-nhân, cũng chẳng phải đã hỏi nàng như thế hay sao ?

Nàng rùng mình đáp :

— Không có !

— Không có ?... Nếu không có, thì cô gái ấy chắc chắn là cô rồi !

Người Áo Vàng lạnh lùng nói :

— Việc đã xảy ra thế ?

Thích-Đinh-Nhận bất đắc dĩ phải đem việc gặp Hứa-Trân tại Vạn-Tĩnh Cồ-Mộ, nói lại cho người Áo Vàng nghe, nhưng riêng việc chàng đã cưỡng hiếp Hứa-Trân thì giấu đi không nói.

Hứa-Trân kêu lên rằng :

— Thích ca ca, vì tôi không thấy anh trở lại khách đếm, nên mới ra đi tìm anh, chớ tôi có giết người tại vùng Cồ-Mộ ấy bao giờ đâu ? Tôi... từ trước đến nay chưa hề giết một người nào cả !

Thích-Đinh-Nhận nghe thế không khỏi hoang mang kinh hải, chàng cất giọng run nói :

— Thực đấy chứ ?

— Hoàn toàn là thực !

— Không thể có được... Không thể có được, chắc chắn người ấy là cô rồi !

Hứa-Trân cuống quýt giậm chân nói :

— Tại sao anh lại không tin tôi ?

Thích-Đinh-Nhận nhận rằng, quyết không thể có một việc lạ lùng như thế. Vì khắp trong thiên hạ không làm thế nào tìm được ra một cô gái khác lạ trông giống y hệt như Hứa-Trân. Phương-chi, Hứa-Trân lại không có người chị em song thai nào. Chứng ấy Thích-Đinh-Nhận bỗng có ý nghĩ, là có thể Hứa-Trân mắc một chứng bệnh thần kinh chăng ?

Vì chứng bệnh đó, mà nàng có thể trong một khoảng thời gian nào, tình tình trở lại khác hẳn tánh tình vốn có của nàng. Và, qua cơn đó, thì nàng lại trở thành một con người bình thường như cũ ?

Đây thực là một sự phán đoán rất hữu lý, nhưng nàng thực sự có một chứng bệnh như thế không ?

Người Áo Vàng bỗng nhiên hỏi :

— Thích-Đinh-Nhận nghe ta hỏi đây, có phải ngươi trông thấy hai người thanh niên bị giết, là một người mặt áo vàng và một người mặc áo xám không ?

— Đúng thế !

— Bọn chúng rồi... !

— Ai thế ?

— Đúng là Trung-Châu Song-Anh. Mấy hôm trước, ta nghe đồn, đại rằng Trung-Châu Song-Anh đã lên vào Thiết-Kỳ-Bang, trộm mất hai vật vô cùng quý báu...

— Có phải bọn họ đã trộm đi cây « Hà thủ ô » sống một nghìn năm và viên « Phích độc châu » không ?

— Đúng như vậy !

— Trung-Châu Song-Anh trộm hai vật ấy để làm gì ?

— Ta hiểu không rõ, nhưng sau đó, có người trông thấy bọn họ chết phơi thây ở gần Vạn-Tính Cờ-Mộ.....

— Như vậy là hoàn toàn phù hợp với việc tôi trông thấy rồi !

— Không sai tí nào cả. Nhưng đáng tiếc là các cao thủ của Thiết-Kỳ-Bang, đã lục soát tử thi của họ, vẫn không tìm được hai vật quý báu kia đâu nữa !

— Tất đã bị Hứa-Trân lấy đi rồi ?

Hứa-Trân kêu to rằng :

— Tôi không có ! Thích ca ca, nếu anh không tin thì cứ soát trong người tôi sẽ rõ !

Thích-Đỉnh-Nhận hoang mang không hiểu sao cả. Vậy Hứa-Trân này không phải là Hứa-Trân mà chàng đã gặp hay sao ? Chàng càng nghĩ càng thấy mập mờ khó hiểu.

Người Áo Vàng hỏi rằng :

— Có lẽ người đã nhận lầm người rồi ?

— Chắc chắn là không lầm !

— Như vậy, là một cô con gái khác, chứ không phải Hứa-Trân !

— Ai thế ?

— Giờ đây chưa có cách nào chứng minh được !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Hứa cô nương, tôi xin hỏi cô, cô có bị bệnh thần kinh không ?

— Tại sao anh lại không tin tôi ? Sự thật là tôi không có bệnh chi cả, mà cũng chưa hề giết người lần nào, lại càng không có trộm hai bảo vật ấy. Tôi có thể thề, vậy anh nên tin tôi !

Nhưng, vì phần vật giang hồ phần đông đều xảo trá gian manh. Do đó, Thích-Đỉnh-Nhận tất nhiên không thể tin được là Hứa-Trân này không phải là Hứa-Trân mà chàng đã gặp !

Bỗng thế chàng gượng cười nói :

— Hứa cô nương, tôi tin cô vậy !

— Thực không ? Anh... không giận tội nữa chứ ?

Thích-Đỉnh-Nhận gượng cười thầm nghĩ rằng : Từ đây tôi sẽ để ý theo dõi cô... »

Nghĩ thế, nên chàng liền nói :

— Tôi không phiền cô nữa đâu !

— Thích ca ca, anh thật là tốt !

Người Áo Vàng gượng cười, nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận, có phải người định đi tìm Truy-Hồn Kiếm-Khách để báo thù chăng ?

— Đúng thế, nhưng hẳn không có ở nhà.

— Tự nhiên là hẳn không đại gì ngồi yên chờ chết. Vậy, trừ giặc thì trừ tên đầu sỏ trước. Nếu Ngân-Điện-Hội đã trừ xong, còn sợ chi mỗi thù ấy không báo được nữa ?

Thích-Đỉnh-Nhận gật đầu nói :

— Xem ra chỉ còn cách ấy mà thôi. Lão tiên bối đi tiếp xúc với các môn phái, thấy tình hình ra sao ?

Người Áo Vàng cau đôi mày nói :

— Trở về khách sạn chúng ta sẽ nói chuyện tỉ mỉ hơn !

Thích-Đỉnh-Nhận gật đầu, rồi cả ba người phi thân lướt đi, chỉ trong chớp mắt là đã đi xa hàng mấy dặm.

Bỗng nhiên, trước mặt họ có bóng người thoáng qua, khiến người Áo Vàng buột miệng kêu lên rằng :

— Ai thế ?

Tức thì, ông ta liền dừng chân đứng lại, đưa mắt nhìn khắp mọi nơi, nhưng nào trông thấy có bóng người quanh đó.

Thích-Đỉnh-Nhận cũng trông thấy rõ ràng có một bóng người lướt qua mình. Nhưng, khi đứng lại nhìn kỹ, thì chẳng thấy có ai cả !

Lúc đó, bỗng nghe có tiếng Hứa-Trân kêu lên rằng :

— Thích ca ca, đây là chi thế... ?

Câu nói của Hứa-Trân chưa dứt, thì bỗng từ xa nghe tiếng hú dài... Tiếng hú ấy, khiến ai nghe đến cũng phải ớn lạnh cả người !

Thích-Đỉnh-Nhận bèn ngó theo ngón tay chỉ của Hứa-Trân, thì thấy trước ngực mình có một miếng giấy nhỏ, không rõ ai đã gắn vào đấy từ bao giờ.

Chàng đưa tay gỡ miếng giấy nhỏ ấy xuống, thì thấy bên trên có mấy dòng chữ rằng : « Độc-Nhãn Hắc-Lang, hãy xa rời ngay cô gái bên cạnh ngươi nếu không, thì chẳng còn hối hận kịp nữa. Tinh-Hải Đâu-Trường-Nhơn lưu bút ».

Thích-Đỉnh-Nhận xem qua không khỏi nổi da gà khắp người và

bất rưng mình, một lúc thực lâu nói chẳng nên lời.

Hứa-Trần hỏi rằng :

— Thích ca ca, việc chi thế ?

Thích-Đỉnh-Nhận biến hân sắc mặt nói :

— Không có việc chi cả !

Người Áo Vàng trông thấy sắc mặt của Thích-Đỉnh-Nhận khác thường, liền thò tay lấy miếng giấy nhỏ ấy để xem, thì sắc mặt ông ta cũng không khỏi biến hân !

Những dòng chữ trong tấm giấy ấy, rõ ràng là bảo chàng phải xa rời Hứa-Trần, ngụ ý như cảnh cáo Thích-Đỉnh-Nhận, nếu không thì sẽ bị chết dưới tay của Hứa-Trần vậy.

Hơn nữa, một việc làm cho chàng hết sức kinh ngạc, là người viết những dòng chữ ấy, lại là nhơn vật số một trong nhóm Tinh, Thiên, Trường. Hận, tức Tinh-Hải Đoạn-Trường-Nhân.

Ông ta lưu bút đề cảnh cáo, cố nhiên là không phải không có lý do. Người Áo Vàng bèn xé bỏ miếng giấy nhỏ ấy đi, cười nhạt nói :

— Thôi chúng ta hãy đi !

Câu nói của Người Áo Vàng vừa dứt, thì bỗng nghe từ phía sau lưng có tiếng người nói rằng :

— Quả là đây rồi !

Người Áo Vàng và Thích-Đỉnh-Nhận đều kinh hãi, vội vàng quay người ngoảnh lại, thì thấy từ trong cánh rừng thông thả bước ra hai người, đó là Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách. Chứng ấy, Người Áo Vàng và Thích-Đỉnh-Nhận mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Nhị vị tiền bối đã làm cho chúng tôi giật nảy mình.

Phong-Trần Cuồng-Khách ngạc nhiên nói :

— Vậy tại đây đã xảy ra việc gì rồi hay sao ?

Người Áo Vàng lạnh lùng cười rằng :

— Cũng may là ông đến chậm một bước, nếu không có lẽ Phong-Trần Cuồng-Khách cũng khó thoát tay của Huyết Kiệu chủ nhân rồi đó !

Phong-Trần Cuồng-Khách biến hân sắc mặt nói :

— Cái chi ?.... Hân.... định giết tôi à ?

— Đúng thế, Huyết-Kiệu Chủ-nhân rất có thể là Lê-thái-Hoa !

Phong-Trần Cuồng-Khách giật bắn người, buột miệng nói :

— Cái chi ?.... Huyết-Kiệu Chủ-nhân có thể là Lê-thái-Hoa sao ?

— Rất có thể là bà ta !

Phong-Trần Cuồng-Khách kinh hãi đến tái xanh cả mặt, không ngớt rưng mình.

Người Áo Vàng lạnh lùng nói :

— Nhưng chiếc Huyết-Kiệu đã đi rồi, vậy nên an tâm. Giờ đây nhị vị tìm chúng tôi có việc chi cần không ?

Đôi mày rậm của Thiên-Âm Lão-Nhân cau lại, nói :

— Mọi việc có vẻ rất bất lợi....

Phong-Trần Cuồng-Khách bỗng ngắt lời hỏi :

— Ông có thể đoán chắc Huyết-Kiệu Chủ-Nhân chính là Lê-thái-Hoa không ?

— Tuy không dám quả quyết, nhưng tám chín phần mười là bà ta đó....

Câu nói của người Áo Vàng chưa dứt, thì từ phía sau lưng bỗng có một giọng nói lạnh như băng vọng đến rằng :

— Không phải, Lê-thái-Hoa đã chết rồi !

Tiếng nói vừa dứt, thì mọi người đều kinh hoàng biến sắc. Ai nấy ngó về hướng có tiếng nói phát ra, thì thấy từ trong cánh rừng, có ai chập bước đến một cô gái thần bí. Nàng chính là Khôi-tâm-Nhân !

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM

QUẠT MỒ

Sự xuất hiện bất ngờ của cô gái áo xanh này, thực đã khiến mọi người phải kinh ngạc. Trong số người ấy, ngoại trừ Thích-Đỉnh-Nhận đang nghĩ ngợi tìm cách tách rời Hứa-Trần, còn thì bao người khác đều đổ dồn tia mắt vào khung mặt không một tí tình cảm của cô gái áo xanh.

Cô gái áo xanh ấy, đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Phong-Trần Cuồng-Khách, lạnh lùng nói :

— Này Phong-Trần Cuồng-Khách, tuy trời đất bao la, nhưng quả thực cũng có ngày gặp gỡ đây chứ ?

— Nhưng cuộc gặp gỡ này không phải là may mắn !
 — Đúng thế, hôm nay tôi vì tìm kiếm ông nên mới đến đây !
 — Để làm gì ?
 — Để cùng đi thăm Lê-Thái-Hoa...
 — Cô ấy vẫn còn sống hay sao ?
 — Không, đi thăm mộ phần của bà ấy kia mà !
 Sắc mặt của Phong-Trần Cuồng-Khách liền tái nhợt. Ông cảm thấy như bị ai nện mạnh một búa vào đầu, làm bầm nói :
 — Trời hỡi ! Lê-Thái-Hoa đã thực sự vùi xương vào ba tấc đất rồi sao ?...
 Cô gái Áo Xanh cười lạnh lùng nói :
 — Chúng ta đi đến đây thăm thì sẽ biết, ông khỏi cần phải than thở làm chi. Nếu Lê-Thái-Hoa thực sự đã chết, thì ông có chịu đập đầu chết trước mộ của bà ấy hay không ?
 Phong-Trần Cuồng-Khách im lặng và từ từ gục đầu xuống !
 Trước tình trạng ấy, đã khiến Người Áo Vàng hoang mang không hiểu ra sao cả. Vì, nếu Lê-Thái-Hoa đã chết thực, thì Huyết-Kiếp chủ nhân là ai, vẫn là một điều khó hiểu !
 Phong-Trần Cuồng-Khách bỗng nghiêng chặt đôi hàm răng nói :
 — Phiền cô nương đưa tôi tới ngôi mộ của nàng, nếu Lê-Thái-Hoa thực sự đã chết, thì Thời-Thiên-Hàn tôi cũng không còn muốn sống nữa !
 — Ngôi mộ của bà ấy chỉ cách xa đây một dặm đường thôi, vậy chúng ta hãy đi nào !
 Vừa nói dứt lời, nàng liền nhún mình lao đi trước.
 Cô gái Áo Xanh đã bỏ đi, khiến mọi người có một không thể không cất bước chạy theo nàng. Thích-Định-Nhận cau đôi mày, quay về Người Áo Vàng nói :
 — Làm thế nào ?
 Người Áo Vàng nói nhỏ rằng :
 — Ta xem cô ấy như không có ý hại người đâu... Vậy người cứ bình tĩnh như thường, để ta theo dõi thái độ của cô ấy cho !
 Thích-Định-Nhận gật đầu, quay mặt ngó về Hứa-Trần một lượt, chỉ thấy khung mặt của nàng hoàn toàn có vẻ thơ ngây và mỉm cười đầy quyến rũ.
 Thích-Định-Nhận không khỏi bất rùng mình, vì chàng bỗng cảm

thấy sau dáng điệu thơ ngây ấy, là một bộ mặt thực đầy hung ác, và nụ cười của nàng cũng nguy hiểm như một lưỡi gươm !
 Bời thế, lòng chàng cảm thấy như giá lạnh hẳn. Chàng tự hỏi, tại sao Hứa-Trần lại có ý muốn hãm hại mình ? Đồng thời, con người đã giết chết Trung-Châu Song Anh ấy có phải là Hứa-Trần này không ? Như thế, quả đúng là nàng có bệnh thần kinh và sắp tái phát rồi chăng ?
 Hơn nữa, trong những giờ phút bệnh trạng của nàng tái phát, thì nàng sẽ trở thành một ma-nữ cuồng bạo, tàn nhẫn và gieo rắc mọi sự khủng bố cho bất cứ những ai chăng ?
 Việc ấy rất có thể !
 Nghi đến đây, thì Thích-Định-Nhận không khỏi nổi da gà khắp cả người, đồng thời, cũng không ngớt rùng mình ghê sợ !
 Lúc đó, cô gái áo xanh đã dừng chân đứng lại. Tất cả mọi người theo sau cũng đưa mắt nhìn lên và ai nấy không khỏi rùng mình. Vì, nơi ấy rõ ràng có một bãi tha ma, cảnh sắc hết sức buồn bã, trăm nghìn ngôi mộ nhấp nhô khắp nơi. Phong-Trần Cuồng-Khách lên tiếng hỏi rằng :
 — Ngôi mã của... ?
 Cô gái áo xanh tiếp lời rằng :
 — Đây không phải là ngôi mộ bà ấy sao ?
 Mọi người ngó theo ngón tay chỉ cô gái áo xanh, thì thấy giữa bãi cỏ xanh rờn như nhung nhô lên một ngôi mộ cũ. Sắc mặt của Phong-Trần Cuồng-Khách bỗng tái hẳn. Ông ta nhắm ngay ngôi mộ ấy lao người nhẹ nhàng bay vút tới.
 Liền đó ông ta đưa mắt nhìn lên, thì sắc mặt lại càng tái nhợt hơn nữa. Vì trên tấm bia đã phủ rêu xanh rõ ràng viết một chữ : « Lê-Thái-Hoa chi mộ »
 Phong-Trần Cuồng-Khách bỗng tuôn rơi đôi giòng lệ. Giờ đây, thì ông đã biết chắc chắn người con gái mà ông hằng yêu thương tha thiết, đã thực sự chết hẳn rồi !
 Xác nàng đã chôn vùi dưới ba tấc đất, để mối tình giữa hai người phải đi hậu đến nghìn sau !
 Người con gái xinh đẹp tuyệt thế và đã yêu ông ta chân thành, giờ đây thực sự đã chết rồi ! Thế mà Phong-Trần Cuồng-Khách từ bấy lâu nay, vẫn hy vọng Lê-Thái-Hoa còn sống ở trên dương trần này. Niềm hy vọng ấy, giờ đây đã tắt hẳn !
 Bất thần ông gào lên một tiếng bí ai rằng :

— Hỡi Lê muội !

Tức thì, ông bỏ lén ra đất, hai tay chặt mộ bia khóc òa trông thực thê lương thảm thiết ! Tiếng khóc của ông đã khiến mọi người có mặt không ai là không xúc cảm bồi ngùi !

Chẳng rõ trước đây Phong-Trần Cuồng-Khách đã có lỗi lầm như thế nào đối với Lê-Thái-Hoa, nhưng qua cử chỉ ấy ai nấy đều thấy rõ là ông ta hết sức yêu thương Lê-Thái-Hoa.

Phong-Trần Cuồng-Khách van khóc hết sức đau đớn không hề đề ý đến những gì xung quanh !

Cô gái áo xanh lạnh lùng nói :

— Phong-Trần Cuồng-Khách, Lê-Thái-Hoa đã vì ông mà chết, vậy ông có giữ lời thề mà chết theo bà ấy hay không ?

Phong-Trần Cuồng-Khách bỗng nín bặt tiếng khóc sắc mặt của ông trông đau thương không thể tả khiến ai nấy đều không dám nhìn thẳng vào ông. Ông ta nói lầm bầm rằng :

— Hỡi Lê muội ! Kiếp sống này Thôi-thiên-Hàn đã phụ lòng em, mong rằng kiếp sau chúng mình được nối lại tình duyên đang dở !

Nói đoạn ông đưa cánh tay mặt lên rồi giáng mạnh xuống « Thiên linh cái » của mình !

Thiên-Nhan-Lão-Âm thấy thế quát rằng :

— Thôi-thiên-Hàn không thể làm như thế được...

Vừa quát lão ta vừa vung gậy lên chặn cánh tay phải của Phong-Trần-Cuồng-Khách lại không để ông ta kịp giáng xuống đầu..

Phong-Trần-Cuồng-Khách đưa mắt nhìn Thiên-Âm Lão-Nhan một lượt nói :

— Tại sao tiên bối lại ngăn tôi ?

Thiên-Âm-Lão-Nhan gương cười nói :

— Ông có thể chứng minh người chết dưới ngôi mộ này là Lê-Thái-Hoa chăng ?

Phong-Trần-Cuồng-Khách ngạc nhiên nói :

— Vậy có lý đầu không phải là nàng ?

— Tôi chẳng dám nói là không phải nhưng trước khi có thể chứng thực rằng Lê-thái-Hoa đã chết mà nếu ông nóng nảy tự sát đi chẳng hóa ra thiếu sáng suốt lắm sao ?

Phong-Trần-Cuồng-Khách nói :

— Vậy làm thế nào chứng minh cho biết Lê-Thái-Hoa đã chết hay

còn sống ?

Trước hết ta nên quật mồ lên xem bên trong chiếc quan tài có phải chôn xác chết thật không. Sau đó nếu quả là có xác chết thì ta nên đem xét xác chết ấy có phải là Lê-Thái-Hoa không vì có lẽ đến ngày nay xác chết đó vẫn chưa tiêu tan hẳn đâu !

Phong-Trần Cuồng-Khách nói :

— Không, tôi không nỡ quật mộ nàng, hơn nữa, tôi rất sợ nhìn thấy mô xương trắng của nàng...

Thiên-Âm-Lão-Nhan nói :

— Nhưng, nếu trong ấy không có xương trắng của nàng, hay nói một cách khác, đây chỉ là một « Nghi-trận » của Lê-Thái-Hoa bố trí, thì ông chết đi chẳng hoá ra oan uổng lắm ru ?

Phong-Trần Cuồng-Khách im lặng nghĩ, không nói chi cả !

Trên tấm mộ bia này, chẳng phải rõ ràng có dòng chữ « Lê-Thái-Hoa chi mộ » sao ?

Có lý đầu đây chính lại là nghi trận của nàng bố trí ?

Nghĩ thế, nên Phong-Trần-Cuồng-Khách liền nghiêng rằng nói :

— Được, chúng ta hãy quật mồ cạy quan tài ra xem cho biết !

Thiên-Âm-Lão-Nhan nói :

— Phải, chỉ có cách cạy quan tài ra, thì mới giải đáp được những bí mật chung quanh cái chết của Lê-Thái-Hoa !

Nói đến đây, ông đưa mắt nhìn Phong-Trần-Cuồng-Khách một lượt, rồi lại nói tiếp :

— Nếu lão đệ thấy không tiện ra tay, thì để-tôi đây giúp cho vậy !

Phong-Trần-Cuồng-Khách gật đầu, rồi từ từ bước đi tránh chỗ khác.

Cô gái áo xanh không khỏi biến hẳn sắc mặt, lạnh lùng nói :

— Phong-Trần-Cuồng-Khách, ông đã làm khổ Lê-Thái-Hoa lúc sinh tiền nhiều quá rồi, vậy có lý nào giờ đây, ông định không để cho nấm xương tàn của bà ấy được nằm yên nữa sao ?

— Tôi cần phải tìm hiểu xem nàng có quả thực chết hay chưa !

— Như thế là ông chưa tin sao ?

Thiên-Âm-Lão-Nhan liền nói :

— Đây không phải là vấn đề tin hay không, nếu quật lên mà trong ngôi mộ này không có xương trắng, thì chứng tỏ Lê-Thái-Hoa vẫn còn sống.

Nói đến đây, Thiên-Âm-Lão-Nhan liền hươi chiếc gậy lên một

lướt rồi đi thẳng tới ngôi mộ của Lê-Thái-Hoa !

Cô gái áo xanh liền lao người tới chặn ngang trước mặt của Thiên-Âm-Lão-Nhân, quát rằng :

— Tôi không cho các ông chạm đến ngôi mộ của bà ấy !

Đôi mày của Thiên-Âm-Lão-Nhân liền dựng đứng, hân học nói :

— Con bé này quả là ngang ngược, vậy có lý nào người đã mặc nhận rằng, trong ngôi mộ này không có hài cốt của Lê-Thái-Hoa sao ?

— Dù cho thế nào, tôi cũng không bằng lòng để cho các ông chạm đến ngôi mộ của bà ta đâu !

— Người nói thế, đã chứng tỏ rằng Lê-Thái-Hoa chưa chết !

Cô gái áo xanh lạnh lùng nói :

— Thiên-Âm-Lão-Nhân, nếu ông chưa tin rằng trong ngôi mộ này có hài cốt của Lê-Thái-Hoa, thì chúng ta hãy đánh cuộc đi nào ?

— Người định cuộc ra sao ?

— Nếu trong ngôi mộ này có hài cốt của Lê-Thái-Hoa, thì từ đây về sau, ông phải hoàn toàn chịu sự chi phối của tôi, tôi muốn thế nào thì ông phải làm đúng theo thế ấy !

— Còn nếu người thua thì sao ?

— Thì tôi sẽ chịu trách nhiệm tìm cho kỳ được Lê-Thái-Hoa, đồng thời, Phong-Trần Cuồng-Khách cũng không cần phải tư tặn. Hơn nữa, tôi cũng sẽ tiết lộ hội trưởng Ngân-Điện Hội là ai cho các ông được biết !

Vấn đề cuối cùng của nàng nêu ra, quả có một sức quyến rũ to tát. Vì mặc dù ai nấy đều cho rằng Hội trưởng Ngân-Điện Hội là Võ-Lâm Chi-Thần, nhưng đó vẫn là một việc chưa được minh xác.

Thiên-Âm-Lão-Nhân liền cắn chặt đôi hàm răng nói :

— Được !

— Ông không hối hận chứ ?

— Lão phu hành đạo trong chốn giang hồ, tuy không dám khoe khoang là lời nói của mình chắc chắn như đinh đóng cột, nhưng tin rằng ta không bao giờ thất tín với ai cả !

Cô gái áo xanh từ từ lui sang một bên, nói :

— Vậy các ông hãy quật mồ, khai quan tài ra xem đi !

Thiên-Âm-Lão-Nhân thấy thế, không khỏi bất rùng mình. Ông ta đưa mắt nhìn qua khung mặt không hề có một tí tình cảm của cô gái áo xanh trong lòng không khỏi hồi hộp !

Nhưng, lúc ấy ông ta đã như lơ cời lên lưng cọp rồi, dù ông phải mạo hiểm đem cái tự do của cả đời mình ra đánh cá, song vẫn phải mạnh dạn tiến tới chứ không thể thối lui được nữa !

Bởi thế, ông liền cười lạnh lùng, rồi đưa chân bước tới ngôi mộ của Lê-Thái-Hoa !

Ngay lúc ấy, bỗng từ phía xa, có một tiếng hú lạnh lùng chẳng khác nào tiếng ma rên rĩ khóc, khiến mọi người chung quanh đều biến sắc mặt !

Người Áo Vàng nhanh nhẹn lướt tới sát cạnh Thích-Đỉnh-Nhận, nói nhỏ rằng :

— Mọi việc sắp xảy ra rồi đây... !

Thích-Đỉnh-Nhận kinh hãi, đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Người Áo Vàng thì thấy ông ta đang nhìn chòng chọc vào mặt Hứa-Trần. Thích-Đỉnh-Nhận liếc nhìn mặt nàng, cũng không khỏi giật mình sợ hãi. Vì lúc ấy đôi mắt của Hứa-Trần đang khẽ nhắm, sắc mặt từ từ biến thành tái nhợt, đôi môi không ngớt lay động...

Vậy có lẽ là đến lúc nàng phát cơn điên rồi chăng ?

Thích-Đỉnh-Nhận lại quay người về Người Áo Vàng nói :

— Đây là một chuyện chi thế ?

— Đây thực là khiến người ta khó hiểu, xem nàng có vẻ như đang dùng thuật « truyền âm nhập mật », để nói chuyện với một võ công tuyệt thế nào khác. Nhưng, xem kỹ tài dường như không phải, nàng có vẻ như ngủ gật... mà cũng có vẻ như đang khấn vái điều gì !

Sự thay đổi sắc diện của Hứa-Trần, ngoại trừ Người Áo Vàng và Thích-Đỉnh-Nhận ra còn thì chung quanh chẳng có ai hay biết chi cả. Vì Phong-Trần Cuồng-Khách và cô gái áo xanh đều đang đề tâm theo dõi Thiên-Âm-Lão-Nhân bởi mộ của Lê-Thái-Hoa.

Thế là không khí chung quanh đã trở thành hết sức căng thẳng. Mọi người có mặt đều đang hồi hộp trong lòng, chẳng qua sự hồi hộp ấy, mỗi người mỗi khác mà thôi !

Không khí chung quanh im phăng phắc như một cõi chết. Ngoài tiếng quật mồ nghe xột xoạt, chung quanh đều phăng lặng đến nỗi có thể nghe được hơi thở của nhau !

Sắc mặt của Thích-Đỉnh-Nhận đã trở thành xám ngắt. Nhưng, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đó, mà sắc diện của Hứa-Trần, đã không ngớt thay đổi liên tiếp. Trước tiên, nàng có vẻ như ngơ ngác, kể đến có

vẻ như kinh sợ, rồi có vẻ như khàn cầu, đau khổ và bi-ai. Tất cả những sự biến đổi trong nội tâm ấy, đều hiện rõ lên nét mặt của nàng...

Cuối cùng, trên khung mặt ngầy thơ của nàng, thoáng hiện một vẻ lạnh lùng như sương mai. Và dưới hai khoe mắt khẽ híp lại của nàng, đã lẩn ra hai dòng lệ nóng!

Thích-Định-Nhận suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng, vì vẻ mặt sau cùng của Hứa-Trần, quả đúng y như lúc chàng bắt gặp nàng giết chết Trung-Châu Song-Anh!

Bởi thế, chàng sững sờ đứng trơ như khúc gỗ. Chàng không hiểu tại sao một cô gái ngây thơ khả ái, xinh đẹp đầy quyến rũ như nàng, lại mặc phải một chứng bệnh rất lạ lùng như thế?

Người Áo Vàng vận dụng chân lực xuống đôi tay, thủ thế chờ đối phó.

Ngay lúc đó, Thiên-Âm Lão-Nhân đã quật đến đây mộ, thì thấy nơi đây quả có một đồng xương khô. Sắc mặt của Thiên-Âm Lão-Nhân liền tái nhợt, sợ hãi bước lui một bước!

Phong-Trần Cuồng-Khách buột miệng hỏi:

— Sao thế?

— Chúng ta thua rồi!

Phong-Trần Cuồng-Khách bước tới một bước, đưa mắt nhìn kỹ thì mặt không khỏi biến sắc, rồi lại đưa cánh tay mặt lên...

Người Áo Vàng bỗng quát to lên rằng:

— Khoan đã!

Phong-Trần Cuồng-Khách đưa mắt nhìn Người Áo Vàng một lượt, rồi lầm bầm rằng:

— Quả đúng như lời cô nương này đã nói, ta đã làm khổ Lê-Thái-Hoa nhiều, thuở nàng còn sanh tiền, giờ đây, sau khi nàng đã chết rồi, ta lại bới mộ nàng lên, vậy Thôi-Thiên-Hàn ta dù có chết cũng chưa đáng tội...!

Người Áo Vàng nói:

— Ông chết hay không, chẳng có dính dấp chi đến tôi, nhưng Huyết-Kiệu Chủ-Nhân có lời nhắn ông, mà suýt nữa tôi đã quên nói lại với ông rồi!

— Hân đã nhắn chi thế?

— Hân báo trong ngày lễ ra mắt của Ngân-Diện-Hội, thì ông hãy đến đây dâng thủ cấp lên cho hân!

Từ trong đau khổ, Phong-Trần Cuồng-Khách bỗng tỏ ra cứng cỏi trở lại, nói:

— Tôi phải cần gặp Huyết-Kiệu Chủ-Nhân đã, rồi mới trở lại đây tự sát trước ngôi mộ của Lê-Thái-Hoa!

Thiên-Âm Lão-Nhân cung kính bước đến trước mặt cô gái Áo Xanh, hỏi rằng:

— Lão phu đã thua, vậy cô nương có điều chi chỉ bảo?

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN

KHU RỪNG CHẾT CHÓC

Cô gái Áo Xanh lạnh lùng nói:

— Giờ thì ta chưa có chi sai khiến. Vậy ông hãy trở lại lấp kỹ ngôi mộ đó đi!

— Xin vâng!

Cô gái áo xanh đưa mắt nhìn Phong-Trần Cuồng-Khách một lượt, nói:

— Ông cứ hèn lẩn hèn lựa mãi, vậy sau ngày ra mắt của Ngân-Diện-Hội thì ông không còn trốn thoát nữa đâu...!

Câu nói của cô gái áo xanh chưa dứt, thì đôi mắt khẽ nhắm của Hứa-Trần vụt mở to lên, hiện đầy sát khí, nhìn chòng chọc vào mặt Thích-Định-Nhận.

Thích-Định-Nhận sợ hãi, bước thối lui một bước!

Sắc mặt của Hứa-Trần trở thành xám hân. Nàng oát thần cất bước nhắm thẳng Thích-Định-Nhận bước tới!

Thích-Định-Nhận buột miệng kêu lên rằng:

— Hứa cô nương, cô làm sao thế?

— Ta phải giết người!

— Ồ? Cô điên rồi hay sao?

— Ta nào có điên đâu!

Nói đoạn, nàng nhắm hướng Thích-Định-Nhận bước lần từng bước. Thái độ của nàng trông ghê sợ đến chẳng ai dám nhìn thẳng vào nàng cả!

Phong-Trần Cường-Khách và cô gái áo xanh, bất ngờ thấy cử chỉ lạ lùng đó, nên đều đưa những tia mắt sợ hãi và ngờ vực nhìn thẳng vào mặt Hứa-Trần. Vì đối với sự chuyển biến bất ngờ của Hứa-Trần không ai là không hoang mang kinh ngạc cả.

Người Áo Vàng cũng đưa chân bước theo, mặt đầy sát khí, đôi tay chĩa đầy chân lực sẵn sàng đối phó với mọi tình thế bất trắc.

Thích-Đỉnh-Nhận sợ hãi nói :

— Hứa cô nương, có lý nào cô đã quên mất tôi rồi sao ?

— Tôi làm thế nào quên anh được ? Anh chính là Thích-Đỉnh-Nhận đây mà.

— Nếu vậy, tại sao cô lại có ý định giết tôi ?

— Đây là một việc ngoài ý muốn của tôi !

— Có phải bệnh của cô lại tới phát không ?

— Không, tôi vẫn khoẻ mạnh như thường !

Thiên-Âm Lão-Nhân đã lấp xong ngôi mộ, và nhận ra mọi sự việc lạ lùng trước mắt, nên liền vùng chiếc gậy lên, quát hỏi rằng :

— Chuyện chi thế ?

Hứa-Trần đáp :

— Tôi phải giết Thích-Đỉnh-Nhận !

— Tại sao thế ?

— Tôi cũng không hiểu được !

Thiên-Âm Lão-Nhân biến hẳn sắc mặt, quát rằng :

— Cô chỉ nói bá láp thôi !

Vừa quát lão ta vừa vùng gậy tràn ngay đến trước mặt Hứa-Trần đôi mắt hiện đầy sát khí.

Hứa-Trần cười lạnh lùng, nói :

— Muốn ta không giết Thích-Đỉnh-Nhận là việc rất dễ, chỉ cần một là trao mười sáu quân cờ phía xanh bằng hồng ngọc ấy cho ta, hoặc ngoan ngoãn đi theo ta là được !

Thích-Đỉnh-Nhận bỗng lộ sắc hung tợn vốn có của chàng, cười lạnh lùng nói :

— Hứa cô nương, té ra ngay lúc đầu tôi đã bị lừa cô ! Hai điều kiện của cô đưa ra thực tôi không thể làm theo được...

— Vậy người muốn chết hay sao ?

Thích-Đỉnh-Nhận cười như cuồng dại nói :

— Tôi cho cô biết Thích-Đỉnh-Nhận này nào phải là phường tham

sống sợ chết đâu !

— Tốt lắm !

Tức thì Thích-Đỉnh-Nhận bèn tràn tới xô người Áo Vàng đang qua một bên, sắc mặt đen sạm của chàng tràn đầy sát khí trông hết sức rùng rợn !

Chàng vốn biết võ công của mình, chắc chắn không thể đối địch nổi với Hứa-Trần mà ngay đến Thiên-Âm Lão-Nhân cũng e rằng chưa thể đối địch nổi với nàng. Nhưng trong giờ phút đó sự đau lòng của chàng đã biến thành cơn thịnh nộ nên chàng còn kể chi là sống chết nữa !

Hứa-Trần nhướng cao đôi mày liễu, nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận, người thực tình không chịu trao mười sáu quân cờ ấy ra hay sao ?

Thích-Đỉnh-Nhận không còn dằn cơn tức giận được nữa, quát to rằng :

— Chỉ khéo nói bá láp hãy đỡ chưởng đây !

Tiếng nói vừa dứt thì chàng đã vùng chưởng đánh thẳng về phía Hứa-Trần nghe một tiếng vút !

Hứa-Trần không chậm trễ liền vùng chưởng ngọc lên, tức thì một luồng kinh lực mềm mại nhưng vô cùng mạnh mẽ cuốn tới hất lui Thích-Đỉnh-Nhận ra sau năm thước, rồi nói rằng :

— Thích cả ca, có lý đâu anh không yêu em hay sao ?

Cô gái áo xanh liền nhanh nhẹn tràn ngay đến trước mặt Hứa-Trần, hỏi vặn lại rằng :

— Nếu thế thì cô cũng không yêu anh ấy hay sao ?

— Tôi yêu !

— Thế tại sao cô...

— Vì đây là một trường hợp bất khả kháng !

Thiên-Âm Lão-Nhân không còn dằn cơn tức giận được nữa, liền tràn tới vùng gậy lên nói rằng :

— Hứa cô nương, chúng tôi đã lừa cô, lão phu đây tuy bất tài, nhưng nhất định xin lĩnh giáo mấy thế võ bí truyền của cô !

Nói dứt lời, thì ông đã tràn tới đứng sừng sững trước mặt của Hứa-Trần.

Đôi mày liễu của Hứa-Trần nhướng cao, nói :

— Ông muốn chết hả ?

— Chưa chắc...!

Tiếng « chắc » của Thiên-Âm Lão-Nhân vừa mới thốt ra khỏi miệng, thì lão ta đã vung gậy lên tấn công thẳng về phía Hứa-Trân !

Đường gậy ấy của Thiên-Âm Lão-Nhân, chính là thế « Địa ngục âm phong » trong đường « Thiên âm thập bát quái » của ông ta. Chỉ trong một thế đó, đã ngầm chứa ba sự diễn biến khác nhau rất hiểm hóc !

Hứa-Trân thấy thế, liền nhún mình vọt lên, khiến đường gậy của Thiên-Âm Lão-Nhân phải đánh hụt vào khoảng không. Tiếp đó, Hứa-Trân lại lao mình vọt tới, thò nhanh chưởng ngọc ra, nhắm chụp thẳng vào mặt của Thiên-Âm Lão-Nhân !

Trông thấy thế, Thiên-Âm Lão-Nhân không khỏi buột miệng kêu rằng :

— Đây là « Lưu tinh thần pháp » !

Giữa lúc tiếng kêu của ông ta chưa dứt, thì luồng chưởng lực của Hứa-Trân đã công đến nơi rồi !

Thiên-Âm Lão-Nhân là người tên tuổi được liệt vào hàng Tứ-Kỳ trong võ lâm, tài nghệ cao cường chẳng kém hơn Võ-Lâm Chi-Thần là bao nhiêu, do đó, lão ta đã kịp thời vung tay trái lên đánh xéo ra một chưởng !

Thốt nhiên, ngay lúc ấy từ trong cánh rừng có một tiếng quát lạnh lùng vọng đến rằng :

— Độc-Nhân Hắc-Lang, sao ngươi không chạy ngay đi, còn đợi đến bao giờ nữa ?

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, mặt không khỏi biến sắc. Chẳng đưa mắt nhìn về hướng có tiếng nói, thì chỉ thấy cây lá đang xáo xào theo chiều gió, nào có hình bóng ai đâu ?

Thích-Đỉnh-Nhận còn đang kinh ngạc, thì giọng nói ấy lại vọng đến rằng :

— Độc-Nhân Hắc-Lang, nghe đâu phó hội trường Ngân-Điện Hội, hiện đang dẫn mười môn hạ truy tìm ngươi, vậy nếu ngươi không chạy ngay thì không còn hồi hận kịp nữa đó !

Người Áo Vàng nghe thế, mặt cũng không khỏi biến sắc. Ông ta đưa mắt ngó qua chung quanh một lượt, thì thấy Thiên-Âm Lão-Nhân đang bị Hứa-Trân công hãm đến luồng cuống cả tay chân. Bởi thế, ông ta bèn khẽ quát rằng :

— Chạy mau !

Tiếng quát vừa dứt, thì người ông đã vọt lên nhắm hướng trước mặt chạy bay đi mất !

Thích-Đỉnh-Nhận cũng cảm thấy được tình thế trước mắt hết sức nguy kịch. Vì Hứa-Trân đã bắt thần trở mặt, hơn nữa, lại có cả phó hội trường Ngân-Điện Hội, sắp dẫn môn hạ của y đem đến nơi, thì đâu phải là chuyện đùa ?

Bởi thế, chàng cũng lao người đi, chạy bay theo Người Áo Vàng ! Hứa-Trân bỗng cất tiếng khẽ quát rằng :

— Khoan chạy đã... !

Dứt lời, nàng cũng phi thân lên, nhắm hướng Thích-Đỉnh-Nhận đuổi gáp tới !

Thiên-Âm Lão-Nhân, cũng biết sự việc này không phải tầm thường, nếu để Hứa-Trân đuổi theo kịp Thích-Đỉnh-Nhận, thì hậu quả sẽ thảm khốc vô cùng. Do đó, ông ta vung gậy lên quát to rằng :

— Đánh nhau chưa phân thắng bại, vậy sao lại vội hã bỏ chạy như thế ?

Tiếng quát vừa dứt, thì lão ta cũng vọt người lên bay thoát đến chặn lấy lối đi của Hứa-Trân, rồi vung gậy tan công liên tiếp ba thế võ !

Thế là, Hứa-Trân đã bị Thiên-Âm Lão-Nhân chặn đứng, dù nàng võ công cao tuyệt, nhưng muốn thoát đi cũng không phải là chuyện dễ.

Trong khi đó, Người Áo Vàng và Thích-Đỉnh-Nhận đã bỏ chạy xa được nửa dặm đường.

Nhưng bỗng nhiên cả hai người đều nghe một tiếng quát to, xé không gian truyền lại rằng :

— Độc-Nhân Hắc-Lang, ngươi chạy không thoát đâu.

Thật rồi, một bóng người từ đâu lao tới nhanh như một cơn gió lốc, chặn mất lối đi của Thích-Đỉnh-Nhận, đồng thời, vung chưởng quét thẳng vào người chàng !

Thích-Đỉnh-Nhận chưa kịp thấy rõ diện mục của đối phương, thì luồng chưởng lực của người đó, đã cuốn tới ồ ạt như muôn nghìn đợt sóng, công thẳng vào chàng. Thích-Đỉnh-Nhận nghiêng chặt đôi hàm răng, vung chưởng lên đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của đối phương !

Người Áo Vàng bắt thần quay người lại, quát rằng :

— Thích-Đỉnh-Nhận, hãy lui ra sau mau... !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe qua tiếng quát ấy thì không khỏi giật mình sợ hãi, liền vội hã nhảy lui ra sau. Cũng may là ngay lúc đó, luồng

chường lực của lão ta cũng quét trúng vào người chàng, nên hất chàng bay thẳng ra sau hơn mười bước.

Chỉ trong chớp mắt, Người Áo Vàng đã kịp thời quét ra một chưởng để đẩy lui Thích-Đỉnh-Nhận. Trong khi Thích-Đỉnh-Nhận còn đang kinh ngạc, thì đã nghe Người Áo Vàng quát rằng :

— Hãy bỏ chạy mau !

Thích-Đỉnh-Nhận cười ngạo nghễ, nói :

— Không, tôi không chạy đâu ! Tôi muốn chờ xem người trong Ngân-Điện Hội sẽ đối xử với tôi ra sao ?

Liền đó, tiếng cười nhạt nổi lên khắp nơi, tức thì, có mười Người Mặt Bạc mặc áo đỏ, phi thân đến nơi chặn mất lối đi của chàng. Một tên trong bọn bèn cất tiếng quát rằng :

— Thích-Đỉnh-Nhận, ngày hôm nay có lẽ không còn Huyết Kiệu Chủ Nhân xuất hiện, để cứu nguy cho người nữa !

Thích-Đỉnh-Nhận lại cười ngạo nghễ, nói :

— Các người thực sự không chịu buông tha cho Thích-Đỉnh-Nhận ta đây hay sao ?

— Không phải thế, chỉ cần người bằng lòng trao ra mười sáu quân cờ mà người đang giữ trong người, thì mọi việc đều êm xuôi tất cả !

— Nếu thế, các người cứ xông vào thử cho biết !

Tức thì, Người Mặt Bạc cầm đầu bọn, liền cất tiếng cười lạnh lùng, rồi nhún mình lao thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận !

Thích-Đỉnh-Nhận quát to một tiếng, rồi vung tay mặt đánh ra, đồng thời, người chàng đã nhảy lùi một bước !

Thốt nhiên, ngay lúc đó có một bóng người bay thoát đến khe quát rằng :

— Người đang gánh nặng một sứ mạng trọng đại, vì những quân cờ đó có tương quan mật thiết đến việc an nguy của cả chốn giang hồ, vậy người không chạy đi ngay còn đợi đến bao giờ ?

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy người vừa đến ấy che mặt bằng tấm lụa đen. Chàng thầm nghĩ rằng : « Người này có lẽ chính là Tinh-Hải Đoạn-Trường-Nhân đây » !

Trong lòng chàng vừa nghĩ như thế, thì liền vọt ngay người lên, bỏ chạy đi mất !

Số Người Mặt Bạc kia thấy thế, liền quát to rồi nhất loạt lao mình đuổi theo Thích-Đỉnh-Nhận. Nhưng người che mặt ấy liền quát to rằng :

— Các người hãy thử sức với ta đây !

Câu nói vừa dứt, thì người này đã vung chưởng quét ra, tức thì tiếng gào thảm thiết liên vang lên, và một Người Mặt Bạc đã bị luồng chưởng lực hất hẳn đi té nhào lăn xuống đất !

Số Người Mặt Bạc còn lại, trông thấy thế đều kinh hãi. Nhưng, ngay lúc ấy, mọi người bỗng nghe một tiếng hự khô khan xé không gian vọng đến.....

Ái nấy quay mặt nhìn về hướng ấy, thì thấy Người Áo Vàng miệng trào máu tươi, té lăn ra đất rồi !

Người Mặt Bạc áo đỏ kia, sau khi đánh bị thương Người Áo Vàng, liền nhắm ngay người che mặt lao tới, miệng quát rằng :

— Sao các người không mau đuổi theo bắt sống Thích-Đỉnh-Nhận lại ?

Số Người Mặt Bạc kia nghe thế, liền ùn ùn nhắm hướng Thích-Đỉnh-Nhận phi thân đuổi theo.

Người che mặt tuy võ công rất cao cường, nhưng vẫn không làm thế nào đối phó được cả hai mặt. Bởi thế, chính Người Mặt Bạc áo đỏ kia, đã thoát khỏi sự ngăn chặn của ông, đuổi theo Thích-Đỉnh-Nhận.

Chẳng ấy, Thích-Đỉnh-Nhận mới thật sự biết rõ, nửa bộ cờ mà chàng giữ trong người quả có tương-quan mật thiết đến sự an nguy của giới giang hồ, vì ngoài trừ Tam-Võ-Vương ra, thì Ngân-Điện Hội đâu còn sợ ai nữa ?

Giờ đây, chàng phải chạy thoát sự truy đuổi của số môn nhân trong Ngân Điện Hội. Và, sau đó chàng sẽ nghiên cứu trận pháp trong nửa bộ cờ này, để cứu Tam-Võ-Vương ra khỏi sự vây khốn của « Kỳ-trận » ngỗ hầu kịp thời đối phó với Vô-Lâm Chi-Tuần, trong ngày tổ chức này làm lễ ra mắt !

Chàng không phải là một người tham sống sợ chết, nhưng giờ đây, chàng phải nghĩ đến vận mệnh của cả võ-lâm, nên phải tạm thời lo việc đào tẩu để bảo tồn sinh mạng.

Phía sau lưng chàng, chín môn nhân của Ngân-Điện Hội, đã hối hả đuổi theo sắp đến nơi. Sau khi chạy ngang qua một cái sơn cốc, thì khoảng cách giữa Thích-Đỉnh-Nhận và số Người Mặt Bạc ấy, không còn quá mười trượng nữa !

Bỗng nhiên, trước mặt chàng bất ngờ có một cánh rừng rậm chắn ngang, khiến chàng không khỏi giật mình kinh hãi. Giữa lúc ấy, thì từ

phía sau lưng đã có tiếng người quát rằng :

— Độc-Nhân Hắc-Lang, xem người có chạy thoát được hay chăng ?

Thích-Định-Nhận nghiêng chặt đôi hàm răng, đang có ý định sẽ chui thẳng vào cánh rừng ấy, thì bỗng nhiên tia mắt của chàng đã chạm nhằm một tấm bảng gỗ đóng trên thân cây....

Chàng không khỏi sợ hãi, bất giác thối lui một bước !

Vì, trên tấm bảng gỗ ấy, rõ ràng có một dòng chữ : «Tứ-Vong-Lâm». Mọi người hãy dừng bước nơi đây !

Bên dưới của tấm bảng gỗ ấy lại vẽ một cái sợ người và hai cái xương gát chéo nhau, trông thật rùng rợn !

Số món nhai của Ngạn-Diện Hội khi còn cách Thích-Định-Nhận gần ba trượng nữa, thì đều dừng chân đứng cả lại. Tất cả bọn họ không có ai dám tiến đến gần Thích-Định-Nhận.

Vì, khu rừng chết chóc này, một khu rừng âm u đen tối, suốt mấy mươi năm qua đã làm cho tất cả nhân vật vô lâm đều khiếp sợ. Đã có rất nhiều cao thủ mạo hiểm xông vào trong ấy rồi mất tích luôn, không còn thấy trở ra được nữa.

Bởi thế, cái tên «tứ-vong-lâm» khắp chốn giang hồ không còn ai là không biết. Vì vậy, suốt cả thời gian gần đây, không ai còn dám mạo hiểm xông vào khu rừng đó nữa.

Sở dĩ số Người Mặt Bạc này không dám gần Thích-Định-Nhận, chính là vì chàng đang đứng sát bìa khu rừng đó. Thích-Định-Nhận nào chẳng biết đây là một khu rừng đầy nguy hiểm, đáng kinh sợ ?

Một tên Mặt Bạc trong bọn liền quát rằng :

— Thích-Định-Nhận, người thực không chịu trao nửa bộ cò ấy ra hay sao ?

— Các người hãy bước đến đây mà lấy !

— Người tưởng chúng ta không dám hay sao ?

— Ta đang chờ các người hành động đây !

Đối phương sở dĩ không dám tiến sát đến Thích-Định-Nhận, là vì lúc ấy Thích-Định-Nhận đã đến lúc phải liều mạng rồi. Bởi thế, chớ nói chi đây là «tứ-vong-lâm», mà dù đây là mười tám tầng địa ngục, chàng tất cũng sẽ chui thẳng vào trong đó, chớ không hề do dự !

Nếu Thích-Định-Nhận chui thẳng vào «tứ-vong-lâm», thì tất nhiên là khó thoát được cái chết, nhưng mười sáu quán cò trong người chàng, bọn họ cũng sẽ không làm sao lấy được !

Nhưng, qua câu nói khiêu khích của Thích-Định-Nhận, Người Mặt Bạc cầm đầu bọn họ, không làm sao dằn cơn tức giận được nữa, bèn cất tiếng cười lạnh lùng, rồi nhắm hướng Thích-Định-Nhận tràn tới !

Trông thấy thế, Thích-Định-Nhận không khỏi thắm sợ hãi !

Tên cầm đầu ấy vừa tràn tới, thì tám gã Mặt Bạc kia cũng từ từ bước theo sau !

Thích-Định-Nhận bỗng quát to rằng :

— Nếu các người bước tới nữa, thì ta sẽ chạy thẳng vào «tứ-vong-lâm» này đó !

Chín Người Mặt Bạc ấy nghe thế bỗng dừng chân cả lại.

Thích-Định-Nhận không khỏi sùng sốt, chàng thực chẳng ngờ câu nói ấy lại có một uy-lực mạnh mẽ, có thể ngăn được cả chín gã Mặt Bạc kia.

Bởi thế, chàng không khỏi nghĩ ngợi đến tính cách rùng rợn của khu «tứ-vong-lâm» này.

Ngay lúc đó, bỗng có mấy bóng người bất thần phi thân lướt tới. Số người này không ai khác hơn là Thiên Âm Lão Nhân, Phong Trần Cuồng-Khách, cô gái áo xanh và Hứa-Trần. Đồng thời, lại có một người đuổi theo sau, chính là Người Mặt Bạc áo đỏ đã đánh nhau với Thiên Âm Lão Nhân vừa rồi.

Thiên Âm Lão-Nhân đưa mắt quét qua, mặt liền biến sắc. Vì, trước tình trạng này chẳng riêng Thiên Âm Lão Nhân phải kinh sợ mà ngay đến Phong-Trần Cuồng-Khách, cô gái áo xanh và Hứa-Trần cũng đều kinh hoàng.

Tất cả số người Mặt Bạc kia, lại càng kinh sợ không thể tả.

Thiên Âm Lão Nhân cất tiếng cười lạnh lùng, rồi từ từ bước lui ra. Lão ta đoán biết, chắc chắn số Người Mặt Bạc kia không thể nào dám tấn công dồn dập vào Thích-Định-Nhận.

Lão ta đưa mắt ngó về phía gã Mặt Bạc cầm đầu trong bọn, cất tiếng lạnh lùng hỏi rằng :

— Có lẽ các hạ là phó Hội trưởng chăng ?

Người Mặt Bạc ấy lạnh lùng đáp :

— Nếu phó Hội trưởng của chúng tôi đến thì Thích-Định-Nhận nào có chạy đến đây được ?

Tất cả mọi người có mặt đều không khỏi kinh ngạc, vì người ấy không phải là phó Hội trưởng của Ngạn-Diện Hội, quả là một sự bất ngờ.

HỒI THỨ BA MƯƠI

KINH HỒN KHIẾP ĐÀM

Thích-Định-Nhận cười lạnh lùng nói :

— Các bạn trong Ngân-Điện-Hội, hãy về nói với Trần-Đế nghe là hôm ngày ra mắt của Ngân-Điện-Hội, Thích-Định-Nhận này sẽ dẫn Tam-Võ-Vương đến tham dự đó !

Số Người Mặt Bạc ấy liền cười nhạt nói :

— Thích-Định-Nhận, nếu chúng ta không gì muốn lấy mười sáu quân cờ người đang mang trong người, thì người ấy sẽ phải bị vong mạng trong « Từ vong lâm » này rồi !

— Việc ấy, Thích-Định-Nhận không xem vào đâu cả !

Người Mặt Bạc đó lại cười lạnh lùng nói :

— Nếu thế thì chúng ta hãy thử cho biết nào !

Vừa nói dứt lời hắn liền tràn tới về phía Thích-Định-Nhận. Không khi chung quanh vì thế lại tràn đầy sát khí !

Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cường-Khách trông thấy vậy, không khỏi ớn lạnh cả tâm can. Vì nếu Thích-Định-Nhận chạy thẳng vào rừng « Từ vong lâm » đó, thì chắc chắn sẽ không khỏi mất mạng, và như thế thì Tam-Võ-Vương cũng không làm sao xuất hiện được trong chốn giang hồ !

Đây chính là điểm then chốt đối với sự an nguy của cả giới giang hồ !

Hứa-Trân bỗng kêu lên rằng :

— Thích ca ca, hãy đưa những quân cờ ấy cho họ, chớ nên xông vào trong đó !

Sắc mặt của Thích-Định-Nhận biến hẳn, quát to rằng :

— Con tiện nữ không kể chi thế diện kia, nếu từ đây về sau, người còn gọi ta là Thích ca ca nữa, thì ngày nào ta còn sống, ta nhất định cũng sẽ đánh cho người một cái tát tay đó !

Hứa-Trân vội lên nói :

— Thích ca ca, anh chớ nên vào trong ấy !

Thích-Định-Nhận giận dữ nói :

— Người chớ nên can dự đến công việc của ta !

— Nhưng em yêu anh kia mà... !

— Người chớ nên nói bá láp nữa !

Trong lúc đó, bất thần Người Mặt Bạc kia quát to một tiếng, rồi nhún người lao thẳng về phía Thích-Định-Nhận !

Người Mặt Bạc đó đoán biết tình hình đã lâm vào ngõ bí, không làm thế nào uy hiếp cho Thích-Định-Nhận trao ra mười sáu quân cờ ấy được. Vậy, chỉ còn có cách là dồn ép chàng để chàng phải chạy thẳng vào khu rừng « Từ vong lâm », lãnh lấy cái chết mà thôi.

Do đó, cái tốc vọt tới của y hết sức nhanh chóng và mạnh mẽ. Thích-Định-Nhận trông thấy vậy bèn vùng chồm lên quát ra, rồi nghiêng chạt đôi hàm răng, nhún người nhảy thẳng vào trong khu rừng !

Hứa-Trân kinh hoàng kêu lên rằng :

— Thích ca ca chớ... !

Câu nói chưa dứt, thì nàng liền lao người tới chò tay ra chụp về phía Thích-Định-Nhận. Hứa-Trân là người có võ công cái thế, nên thế chụp ấy của nàng không phải là chậm, nhưng, nàng vẫn không làm sao chụp kịp Thích-Định-Nhận !

Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cường-Khách đồng buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng !

Thế rồi, Thích-Định-Nhận đã lao người đi mất hút trong cánh rừng « Từ vong lâm » !

Hứa-Trân bỗng cất tiếng khóc to, trông hết sức đau khổ. Thái độ ấy của nàng, lại khiến mọi người ngơ ngác không hiểu ra sao cả. Có phải cơn bệnh của nàng đã qua rồi hay chăng ?

Cô gái áo xanh cũng tuân đôi dòng lệ. Nàng nghiêng chạt đôi hàm răng, đưa tay chùi nước mắt, rồi lao mình thẳng đến trước mặt Hứa-Trân, quát rằng :

— Cảnh cô đã hại anh ấy... !

Tiếp đó nàng vùng chồm ra, tát thẳng hai cái tát vào mặt Hứa-Trân, kêu ư ử « bốp, bốp ». Hứa-Trân kinh hãi thối lui ra sau mấy bước, đưa mắt nhìn trân trố cô gái áo xanh, nói lần bầm rằng :

— Chị đánh tôi ?

— Nếu Thích-Đinh-Nhận không yêu người, thì ta đã giết chết người rồi đó !

Dứt lời, hồng đôi má của cô gái áo xanh dựng ngược lên, tia mắt đầy sát khí. Nàng nhanh nhẹn tràn ngay đến trước mặt Người Mặt Bạc cầm đầu nội bộ, quát rằng :

— Người phải đền mạng cho Thích-Đinh-Nhận đây !

Trước sự thực ấy, đã chứng minh rằng cô gái áo xanh này từ bấy lâu đã thâm yêu Thích-Đinh-Nhận, nên thấy Thích-Đinh-Nhận đã chạy thẳng vào "Tứ vọng lâm" tìm lấy cái chết, tại nàng vô cùng đau đớn và sự đau đớn ấy đã trở thành cơn tức giận không thể dẫn được.

Bởi thế, nàng giận dữ quát to một tiếng, rồi vung chưởng tràn tới tấn công thẳng vào Người Mặt Bạc cầm đầu nội bộ kia !

Người Mặt Bạc đó thấy vậy liền cất tiếng cười lạnh lùng, rồi vung chưởng ra đỡ thẳng trở lại.

Lúc đó Hứa-Trần đang đứng thờ đứng ở bên cạnh đây. Nàng gần như quên mất không biết mình đang đứng ở đâu... Thậm chí quên mất là trên đời này còn có con người hiện diện nữa.... !

Đôi má nàng rần rụa nước mắt, vẻ mặt đau đớn như tan nát cõi lòng, khiến ai nhìn vào cũng phải đồng tình thương xót !

Thốt nhiên, cô gái áo xanh quát to lên rằng :

— Hãy nằm yên xuống đất...

Tức thì, nàng bắt thần đá sang phía kẻ địch. Liền đó, có hai đạo bạch quang từ mũi giày của nàng bay ra. Qua một tiếng gào thảm thiết, gã Mặt Bạc áo đỏ ấy liền ngã lộn quay ra đất chết tức rồi !

Mọi người nhìn kỹ, thì trông thấy tại nơi thái dương huyết nằm tại phía trái trên mặt của nạn nhân đã bị một mũi ngân-châm dài độ hai tấc xuyên thủng !

Tất cả số Người Mặt Bạc còn lại trông thấy thế, đều nhất loạt thối lui ra sau. Trong bọn họ có một tên cất giọng lạnh lùng nói :

— Trong dịp lễ ra mắt của bản phái, chúng tôi rất hoan nghênh cô nương sẽ đến dự !

Vừa nói dứt lời, thì cả bọn liền quay người bỏ chạy đi mất !

Hứa-Trần rần rụa nước mắt, cất bước lững thững đi tới. Trông người nàng thực hết sức u-sầu thiếu ngủ !

Nàng là một cô gái thế nào ?

Có phải nàng bị bệnh thần kinh hay không ? Giờ đây, những giây phút cơn bệnh tái phát đã qua, và nàng đã trở lại một con người bình thường rồi chăng ?

Tất cả những nghi vấn ấy đều có vẻ như không thể có được, thế mà trong thực tế, nó đã biểu hiện qua thái độ của nàng !

Bên ngoài khu rừng "Tứ vọng lâm" lúc đó thực là yên lặng. Thiên Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cường-Khách, không ngớt thở dài. Một mầm non tương lai của võ-lâm, ngày nay phải đánh vùi thây trong cánh rừng hoang dại này !

Đồng thời, Tam-Vô-Vương cũng đánh mai một cuộc đời trong "kỳ trận" theo với cái chết của Thích-Đinh-Nhận !

Trong khu rừng "Tứ vọng lâm" ngoài tiếng gió xạc xào, thì không còn nghe một âm thanh chi khác nữa....

Cánh rừng ấy là tượng trưng cho sự chết chóc, rừng rợn !

Tại khu rừng này, đã có bao nhiêu cao thủ tiến vào đều bị mất mạng. Vậy Thích-Đinh-Nhận làm thế nào có thể tránh được khỏi số phận đó ? Nhưng, vì trong lúc bị lối, chàng bắt buộc phải chạy thẳng vào trong cánh rừng rợn rợn đó, để xem may ra có tìm được một con đường sống chăng ?

Trong cánh rừng ấy tối tăm mù mịt, trông rất dễ sợ. Thích-Đinh-Nhận đang chạy bay, thì bất thần dừng chân đứng lại, và không khỏi kinh hoàng suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng !

Vì, trên mặt đất nằm ngổn ngang mấy chục bộ xương khô và một số xác chết đang thối rữa. Cảnh tượng rừng rợn ấy đã làm cho chàng khê rừng mình rợn óc !

Chàng đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy bóng cây oặt-ò, tựa hồ như những bóng ma !

Chàng nghiêng chặt đôi hàm răng, đưa chân tiếp tục chạy thẳng tới trước. Nhưng, ngay lúc ấy, bỗng có một giọng cười rừng rợn từ xa vọng lại, khiến Thích-Đinh-Nhận nghe qua không khỏi nổi da gà khắp cả người.

Tiếng cười rừng rợn đó, cứ mỗi lúc một gần thêm, tựa hồ như sắp đến ngay trước mặt chàng rồi. Bởi thế, chàng vội vàng thối lui một bước, quát to rằng :

— Ai đó ?

— Con người đây !

Tiếng trả lời ấy lại phát ra từ phía sau lưng chàng ! Đồng thời, một bàn tay to lớn bắt thần bắt từ trên đầu chàng đè xuống !

Thích-Đinh-Nhận buột miệng « Ồ ! » một tiếng kinh hoàng. Chàng không ngờ rằng đối phương đã đứng tại phía sau lưng chàng và đưa tay đè lên đầu mình mà mình không hay biết chi cả !

Đây thực là một chuyện không ai có thể tưởng tượng đến được !

Tiếp đó, một giọng nói lạnh lùng như băng giá từ sau lưng chàng vọng đến rằng :

— Thăng bé kia, người tên là gì ?

— Tôi gọi là Độc-Nhân Hắc-Lang !

— Ha ha ha... người vào khu « Từ vong lâm » này, không sợ chết hay sao ?

Thích-Đinh-Nhận nghĩ thầm : « Trước/sau gì cũng chết, mà hễ tai họa thì không làm sao tránh khỏi được... ! » Nghĩ đến đây, chàng liền bình tĩnh trả lời :

— Cái chết của con người là do số trời định đoạt...

— Nhưng, ta có thể lấy cái mạng người bây giờ !

Thích-Đinh-Nhận cười to đáp :

— Nếu ông không giết tôi thì tất cũng có một ngày Thích-Đinh-Nhận tôi sẽ châm một mũi lửa đốt cả khu « Từ vong lâm » này !

— Đây là việc của con cháu người về sau kia !

Sắc mặt Thích-Đinh-Nhận liền thay đổi, giận dữ nói :

— Thích-Đinh-Nhận tôi không oán, không thù chi với ông, vậy ông định giết tôi là có mục đích gì, xin ông nói rõ cho tôi biết ?

— Vậy nếu chẳng có mục đích hay nguyên nhân chi cả, thì ta không giết được người hay sao ? ..

— Đúng như thế !

— Đây là người đã xông vào khu « từ vong lâm » !

— Nói thế, khu « từ vong lâm » này là của riêng ông hay sao ?

— Dù chẳng phải của riêng ta đi nữa, thì nó cũng là nơi trú ngụ của ta !

— Ông trú ngụ tại đây, thì không cho phép người ta đi vào hay sao ?

— Đúng như vậy !

— Ông chỉ nói ngang mà thôi ! Tôi nói cho ông biết, họ Thích tôi không phải là phường ham sống sợ chết đâu. Ông giết tôi, nào phải

là hảo hán !

Đối phương bỗng cất tiếng cười như cuồng dại, nói :

— Vậy như thế nào mới gọi là hảo hán ?

— Ông đợi cho đến lúc tôi luyện xong võ công kia !

Thích-Đinh-Nhận nào đành lòng chịu chết một cách oan uổng như thế này, phương chi, mối thù của mẫu thân chàng chưa thể trả, thì đâu lại bằng lòng để vong mạng dễ dàng như thế ?

Do đó, chàng định dùng lời lẽ thách thức đối phương, để đối phương chịu tạm tha cho mình, rồi sau đó, khi mọi việc của chàng đã làm xong, sẽ liệu cách đối phó cũng không muộn.

Nào ngờ đối phương không chờ Thích-Đinh-Nhận nói hết câu thì đã cất giọng lạnh lùng nói rằng :

— Dù người có luyện thêm năm mươi năm nữa, cũng e rằng chưa phải là tay đối địch nổi với ta đâu !

Thích-Đinh-Nhận cất tiếng ngạo nghễ nói :

— Lời nói của ông cũng chưa chắc đúng... Vậy, ông tự tin rằng võ công của ông là đệ nhất trong thiên hạ hay sao ?

— Gần như thế !

Thích-Đinh-Nhận nghe qua không khỏi ớn lạnh cả xương sống, song bèn làm ra vẻ khinh thường nói :

— Theo tôi thì chưa hẳn là đúng đâu !

— Thôi, vậy thăng bé đen kia người hãy kể ra cho ta nghe trong giới giang hồ có ai là người võ công cao tột nhất ?

— Chốn giang hồ rộng mênh mông, những người tài cao có cả hàng trăm, vậy ông làm thế nào có thể nói dứt khoát ai là người võ công tuyệt nhất được.

Đối phương liền cất tiếng cười ha hả thực to, nói :

— Thăng bé đen kia, người thật ngang ngược, hợp với ý ta lắm ! Được, ta hỏi người một vấn đề này, nếu người trả lời đúng, thì ta sẽ không giết người, mà để cho người được hoàn toàn được tự do định đoạt lấy số phận của mình !

— Như thế nào gọi là « định đoạt lấy số phận » của mình ?

Ta nói thế, là vì người không làm thế nào ra thoát cánh rừng « Từ vong lâm » này đâu ?

— Tại sao thế ?

— Vậy có lý do nào người còn chưa hiểu được, đây chính là cả

một trận pháp hay sao ?

— Trận pháp ?

Quả tim của Thích-Đỉnh-Nhận không ngớt nhảy rộn lên vì sợ hãi ! Trong khi đó, đối phương đã lạnh lùng đáp rằng :

— Đúng thế ! Nếu người trả lời được câu hỏi của ta, thì ta để mặc cho người được tự do, còn việc tìm đường thoát khỏi được thế trận này hay không, đó là sự may rủi riêng của người !

— Nhưng, ông định hỏi vấn đề gì ?

— Người có biết ta là ai không ?

Câu hỏi ấy đã làm cho Thích-Đỉnh-Nhận ngỡ ngàng. Chẳng nghĩ rằng : "Ta nào phải là tiên thánh chi, có thể biết được hết quá khứ vị lai, để đoán ra được người là ai chứ ?"

Nghĩ đến đây, chàng liền nói :

— Hỏi như thế thực thiên công bình, vì tôi nào biết bói đoán hay xù quẻ, để đoán ra được ông là ai, cũng như ông làm sao có thể đoán ra được cha mẹ tôi là ai vậy !

— Người nói là không công bình ?

— Mà còn không hợp lý nữa !

— Vậy người cho như thế nào mới là hợp lý ?

— Ông hãy cho tôi nhìn thấy ông, nếu chừng ấy mà tôi không đoán ra được ông là ai, thì sẽ tùy ông muốn làm chi thì làm !

— Được !

Đối phương vừa nói dứt lời, thì liền lấy bàn tay đang để trên đầu Thích-Đỉnh-Nhận đi. Thích-Đỉnh-Nhận quay người ngó lại, thì thấy một người tuổi độ ngũ tuần, quần áo rách rưới, nhưng da dẻ hồng hào, tướng mạo hết sức hiền ngang, oai vệ !

Qua dung mạo của ông ta, chàng thấy ông ta thực giống một thư sinh yếu đuối, nào có vẻ hung dữ háo sát chi đâu ?

Thích-Đỉnh-Nhận gần như không tin ở con mắt của mình. Vì con người như thế mà lại võ công đáng khiếp sợ đến mức đó sao ? Bởi thế nhất thời chàng đứng trơ trơ như khúc gỗ, không nói nên lời !

Đối phương liền cười lạnh lùng nói :

— Bây giờ thì người nên đoán đi !

Thích-Đỉnh-Nhận cau mày nói :

— Nếu tôi đoán trúng, mà ông lại phủ nhận thì biết làm thế nào ?

— Chắc chắn không có trường hợp như thế !

— Lòng người rất khó hiểu, mà ở đây lại không có một người thứ ba.

Câu nói của Thích-Đỉnh-Nhận chưa dứt, thì trong rừng bỗng có một giọng ồ ồ như tiếng đồng la bễ, nói ngay rằng :

— Thằng bé đen kia, người cứ yên lòng, nếu ông ta dám chạy chối thì ta sẽ đánh bẹp chiếc sọ cho người xem !

HỒI THỨ BA MƯƠI MỐT

BA VỊ VÕ-VƯƠNG

Thích-Đỉnh-Nhận nghe tiếng nói ấy, thì không khỏi kinh hãi. Trong khu "Tử vong lâm" này, mà lại còn có một người thứ ba, đây quả là một điều khiến chàng không thể ngờ được. Bỗng nhiên, trong óc chàng loé lên một ý nghĩ và bèn cất tiếng cười lạnh lùng !

Ngay lúc đó, bỗng có một lão già mặt đen như đất, râu ria xồm xoàm, từ từ bước đến. Người vừa rồi bèn trợn mắt giận dữ nhìn qua lão già mặt đen ấy một lượt, nói :

— Hôm nay là đến ngày tôi có nhiệm vụ canh gác vậy ông chó nên can thiệp đến việc riêng của tôi, hăng không thì... Hừ hừ... Ông sẽ biết tôi !

Lão già mặt đen cười lạnh lùng, rồi cất giọng khinh thường nói :

— Với tài nghệ của ông đó à ? Ha ha...

Nói đến đây thì lão già ấy liền đưa mắt nhìn Thích-Đỉnh-Nhận, hỏi rằng :

— Thằng bé đen kia, người nói đúng lắm, lòng người quả không biết đâu mà lường. vậy ta làm chứng cho người, người có bằng lòng không...?

Câu nói của lão già mặt đen chưa dứt, thì lão già mặt trắng quát to rằng :

— Ông cứ đi ngay cho tôi...!

Câu nói chưa dứt, thì lão già đã vung chưởng lên quét ra một tiếng vút về phía đối phương rồi. Lão già mặt đen cất tiếng cười to như cuồng dại, rồi nhẹ nhàng lao người tránh đi nơi khác. Liền đó, qua một tiếng "ầm!" thực to, tức thì một gốc cây rừng lớn cỡ hai

người ôm ở phía trước mặt, liền bị chưởng lực quét gãy làm đôi !

Thích-Định-Nhận trông thấy thế cũng giật mình đánh thót !

Trong lúc ấy, lão già mặt đen cũng không nhịn thua, quát rằng :

— Có lý đâu tới sợ ông sao chứ...!

Câu nói chưa dứt thì lão ta đã vung tay đánh trả lại một chưởng. Lão già mặt trắng không hề nháy tránh, mà vung tay mặt lên đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của đối phương.

Tức thì, một tiếng nổ « ầm » thật to, cát bụi tung bay mù mịt. Riêng Thích-Định-Nhận đã bị hai luồng chưởng lực ấy dội ra, hất bôn chàng bay đi hàng trượng, ụp lên một tiếng to, rồi nhô ra một búng máu tươi !

Nội lực của hai lão già, quả mạnh mẽ đến mức ai trông thấy cũng phải khiếp sợ !

Thử nghĩ với một người nội lực dồi dào như Thích-Định-Nhận, mà khi bị sức dội của hai luồng chưởng phong quét trúng còn phải thổ huyết ra thay, vậy nếu chẳng may trúng thẳng vào chưởng lực của đối phương, tất chắc chắn phải bị tan xương nát thịt !

Võ công của hai lão già ấy, quả thực đến mức cao cường không có ai tương đương đến cho nổi !

Khi Thích-Định-Nhận gắng gượng đứng lên, thì nghe sau hai tiếng « ầm ầm », liền thấy hai gốc cây to gãy ngang đổ xuống đất !

Thế rồi, hai lão già ấy lại tiếp tục đánh nhau, khiến cát bụi tung bay tối sầm cả trời đất, tiếng nổ ầm ầm ! ! không ngớt bên tai, rung chuyển cả núi đồi !

Thích-Định-Nhận nghĩ bụng rằng : « Ta không như cơ hội này trốn thoát, thì còn đợi đến chừng nào nữa ? »

Nghĩ thế, nên chàng liền âm thầm nhắm hướng đường cũ chạy trở ra. Nhưng, đôi chân chàng mới vừa đi động, thì đã nghe lão già mặt trắng quát rằng :

— Người hãy dừng yên ở đây cho ta !

Thích-Định-Nhận nghe thế không khỏi giật bắn người, vội vàng dừng chân đứng lại, may mặt ngó về phía đối phương, thì vẫn thấy hai lão già một đen một trắng, đang tiếp tục đánh nhau vô cùng ác liệt !

Thốt nhiên, từ đằng xa bỗng có một tiếng quát to rằng :

— Dừng tay đi !

Tiếng quát vừa dứt, thì lại có một bóng người lao đến nơi. Thích-Định-Nhận đưa mắt nhìn lên, thì thấy đấy là một lão già mặt xanh !

Hai lão già đang đánh nhau thấy thế, liền thu tay và nhảy thối lui ra sau, ngưng cuộc ác chiến !

Ba lão già ấy, tuổi tác cũng suýt soát nhau, y phục đều rách te tua cả. Giữa họ chỉ có một điểm khác nhau, là một người mặt trắng, một người mặt xanh và một người mặt đen.

Đôi mắt của lão già mặt xanh quay qua một lượt, hỏi rằng :

— Nhị vị đã vì việc chi mà đánh nhau như thế ?

Lão già mặt trắng nói :

— Ông cũng chớ nên can thiệp đến việc kẻ khác làm gì !

— Tôi chỉ muốn biết tại sao nhị vị lại đánh nhau như thế ?

— Vì lão ta can thiệp đến việc riêng của tôi... !

Tiếp đó, lão già mặt trắng bèn đem mọi việc kể lại cho lão già mặt xanh nghe, rồi nói tiếp :

— Bởi thế, ông tốt hơn cũng chớ nên can dự vào việc riêng của tôi !

Lão già mặt xanh cười nhạt, nói :

— ~~Này Hắc Lão~~, đây là lỗi ở ông, hôm nay đến phiên ông ấy canh gác hậu rừng, lẽ tất nhiên là ông ấy có quyền xử trí đối với một người xâm nhập vào đây, vậy ông can dự đến việc đó có ích lợi gì ?

Lão già mặt đen biến hẳn sắc mặt, nói :

— Được, được ! Đây là tại tôi không đúng, đây là tại lỗi ở tôi !

Lão già mặt trắng đưa mắt nhìn Thích-Định-Nhận, nói :

— Thắng bé đen kia, nếu người không trả lời được câu hỏi của ta, thì... Ha ha... người không chấy thoát khỏi tay ta đâu !

Thích-Định-Nhận liếc mắt nhìn qua một lượt, thì bỗng như sức hiểu ra, sắc mặt không khỏi lộ vẻ sợ hãi, cảnh giác bước lùi ba bốn bước dài ! Đồng thời, chàng suýt buột miệng kêu lên : « Tam Vô-Vương » !

Trong khu rừng « tứ vong lâm » này, lại là nơi trú ngụ của Tam-Vô-Vương, thực khiến Thích-Định-Nhận không khỏi giật mình kinh hãi. Chàng đã lúng túng chạy càn vào đây, thế mà may mắn lại gặp được Tam-Vô-Vương !

Lão già mặt trắng lạnh lùng quát rằng :

— Sao người còn chưa chịu nói ?

Thích-Định-Nhận tự trấn tĩnh tình thần, rồi mỉm cười nói :

— Ông thua rồi, dù tôi là người ngốc đến đâu mà thấy ba ông cũng xuất hiện một lúc, thì thử hỏi tôi làm sao không hiểu được ?

— Thế là ai ?

— Ông chẳng phải đã nói ông là « người » đó sao ?

— Vậy chớ ta đây nào phải là quỷ ?

— Lẽ tất nhiên là không phải, ông tự xưng là « người », thì chắc hẳn là « Lật-Nhân-Vương » trong Tam-Võ-Vương rồi đó !

Lão già mặt đen liền tiếp lời ngay rằng :

— Đúng rồi ! Thăng bé người đoán không sai tí nào cả !

Lật-Nhân-Vương cười lạnh lùng, rồi nhanh nhẹn quay người bỏ đi mất.

Thích-Định-Nhận kêu to rằng :

— Thưa lão tiên bối, ông hãy chậm chân đã !

— Chuyện chi thế ?

— Tôi đang đi tìm các ông đây !

— Để làm gì ?

— Để cứu các ông ra khỏi trận thế này !

Lật-Nhân-Vương cất tiếng cười như cuồng dại, nói :

— Với tài nghệ của người... thăng bé đen kia, chúng ta đã bị vây khốn ở đây mấy mươi năm rồi, thế mà vẫn không tìm được cách chi để thoát ra, vậy người định sẽ... ?

— Lão tiên bối không tin hay sao ?

Qua giọng nói rất trịnh trọng của Thích-Định-Nhận, đã làm cho Tam-Võ-Vương không khỏi phải thay đổi thái độ. Lão già mặt xanh, tức Tá-Thiên-Vương biến hẳn sắc mặt, nói :

— Lời nói của người thật đầy chứ ?

— Phải, văn bối không ngờ mình vì luống cuống chạy càn, mà lại may mắn gặp được ba vị lão tiên bối !

Sắc mặt của Lật-Nhân-Vương bỗng sa sầm, nói :

— Người dùng biện pháp chi, để cứu anh em ta ra ?

Thích-Định-Nhận cười nói :

— Nếu tôi có thể cứu được ba vị tiên bối ra khỏi « kỳ trận » này, thì ba vị có bằng lòng ra hay không ?

— Điều ấy rất khó nói !

— Tại sao thế ?

Lão già mặt đen, tức Hãm-Địa-Vương cất tiếng cười ha hả nói :

— Thăng bé đen kia, người hãy nói cho ta nghe thử, người dùng biện pháp chi để cứu anh em ta ra ?

— Trong mình tôi có kỳ trận trận pháp !

— Thực đấy chứ ?

— Lẽ tất nhiên là tôi nào dám đặt điều ! Sở dĩ văn bối gặp rút đi tìm ba vị lão tiên bối, là vì liên hệ đến cả sự an nguy của võ lâm...

Tá-Thiên-Vương mỉm cười nói :

— Chúng ta đã cách biệt với cuộc đời có mấy mươi năm qua, trước kia... nhưng mà thôi, không cần nói làm gì. Hiện nay đang xảy ra việc chi trong chốn giang hồ hay sao ?

— Có lẽ các vị chưa quên Võ-Lâm Chi-Thần Trần-Đế... ?

Tam-Võ-Vương nghe thế, cả ba vị đều biến sắc mặt, nói :

— Như thế nào ?

Trước đây khi Võ-Lâm Chi-Thần hạ ba con Hoạt-Cương-Thị, nghe đâu bị trúng ma phong của chúng. Theo sự dự đoán của ông ta thì sau mấy mươi năm luồng gió độc ấy sẽ nổi lên tác quái. Sự dự đoán ấy quả đúng chẳng sai, hiện nay, Võ-Lâm Chi-Thần đã thay đổi hẳn bản tính, tổ chức thành một nhóm chuyên khủng bố mọi nơi...

— Đây mới thực là một chuyện vô cùng lý thú !

Thích-Định-Nhận lại nói :

— Cái tổ chức khủng bố đó gọi là Ngân-Điện-Hội, hội trưởng là Võ-Lâm Chi-Thần Trần-Đế. Lão ta cho môn hạ của mình chém giết cao thủ võ lâm không gớm tay !

Hãm-Địa-Vương giận dữ nói :

— Quái thực, quả có một việc ấy hay sao ?

— Văn bối không khi nào lại dám bịa đặt nói dối. Hơn nữa nghe đâu mười hôm tới đây, họ sẽ làm lễ ra mắt tại Bách-Hoa-Nham ở Đồng-Bách-Sơn, họ gởi thiệp mời tất cả anh hùng trong võ lâm tới dự cuộc lễ long trọng của họ !

Lật-Nhân-Vương lạnh lùng nói :

— Với võ công như Trần-Đế, thì không phải là đáng sợ, vì cần cứ theo sự hiểu biết của chúng ta thì trong chốn giang hồ còn có người võ công cao cường hơn lão ta nhiều.

— Có lẽ lão tiên bối chưa hay ba con Hoạt-Cương-Thị hiện nay

đã sống dậy, và đã chịu sự khống chế của Trần-Đế rồi...?

— Cái chi! Ba con Hoạt-Cương-Thị chưa chết à?

— Đúng thế! Ba con Hoạt-Cương-Thị ấy vẫn chưa chết, và hiện đang chịu sự sai khiến của Trần-Đế, cho nên việc này không phải là tầm thường đâu!

Tá-Thiên-Vương mỉm cười, nói:

— Người muốn chúng ta ra đề đối phó với ba con Hoạt-Cương-Thị ấy phải không?

— Chính văn bối có ý đó!

Tá-Thiên-Vương nói:

— Trước đây anh em ta chẳng may bị ma phong quét trúng, nên đã tiếp tay với Thông-Thiên Ma-Tôn, giết người vô số, vậy nếu hôm nay những con Hoạt-Cương-Thị ấy chưa chết, xem ra chẳng có ai trị nổi nó đâu!

— Với sức của ba lão tiền bối hợp lại, có lý nào không thể đối địch nổi với những con Hoạt-Cương-Thị đó sao?

— Người chỉ biết một mà không biết hai. Những con Hoạt-Cương-Thị đó có một uy lực chẳng phải tầm thường, đối phó với nó thì không khó, nhưng muốn hủy diệt nó thì thực không phải là một chuyện dễ. Chung quanh nó trong vòng một trượng, đều là ma phong, nếu ai bị quét trúng, tức thì bất tỉnh như死人, đồng thời, sau khi tỉnh dậy được, thì người ấy bị ma phong tác hại, gây nên một hậu quả không thể tưởng tượng được!

— Nếu thế, thì không có ai trừ được chúng hay sao?

— Theo ta được biết, thì tám mươi năm về trước có Hồng-Kỳ Sư-Chủ, chủ đạo của Hồng-Kỳ-Môn, có đủ năng lực để trừ chúng. Nhưng, nghe đâu người ấy đã chết lâu rồi, do đó, xem ra ta đành bỏ tay nhìn lũ Hoạt-Cương-Thị ấy dày xéo cả võ lâm thôi!

Thích-Định-Nhận nói:

— Vậy ba lão tiền bối, đành khoanh tay, không tìm cách trừ chúng hay sao?

— Chúng tôi cũng chẳng đủ khả năng. Hơn nữa, người định cứu anh em chúng tôi thoát ra bằng cách nào, thử nói nghe xem sao?

Thích-Định-Nhận bèn đem việc Võ-Lâm Chi-Thần đề lại một bộ cờ bằng hồng ngọc, nói rõ cho Tam-Võ-Vương nghe. Lật-Nhân-Vương nghe xong liền cười lạnh lùng nói:

— Việc này có vẻ oái oăm lắm. Nếu những quân cờ của người nói là vật quý báu thực, thì Trần-Đế chắc chắn không dại khờ đến nỗi để người tìm đến đây trước. Vì, nơi nhất chúng ta Trần-Đế là người biết rõ hơn ai hết kia mà...!

Tá-Thiên-Vương nói:

— Việc này xem ra cũng có lý lắm. Vì thứ nhất, là mấy mươi năm về trước, khi Trần-Đế lưu bộ cờ bằng hồng ngọc ấy lại, thì ông ta chưa nghĩ rằng sau này mình bị ma phong bạo phát như thế-đó. Kể đến, tuy ông ấy biết chúng mình bị nhốt ở đây, song lão ta cũng kiêng sợ nên không dám đích thân đến đây!

Mọi người nghe qua sự giải bày đấy, đều cáo rằng rất hữu lý. Bởi vì việc Trần-Đế vây khốn Tam-Võ-Vương trong "kỳ trận" tự nhiên đã khiến Tam-Võ-Vương có sự oán hận. Vậy, nếu ông ta đích thân đến đây, thì ba ông này chắc chắn sẽ không buông tha lão ta được.

Lật-Nhân-Vương cười lạnh lùng nói:

— Người có đủ bằng cớ để chứng minh là hội trưởng Ngân Diện Hội đúng là Trần-Đế không?

— Tuy tôi chẳng dám quả quyết, nhưng đến chín phần mười phải nghi ngờ đúng là ông ta.

Tam-Võ-Vương nghe thế, đều cau mày suy nghĩ.

Hãm-Địa-Vương bỗng găm lên rằng:

— Thực không ngờ, Trần-Đế lại đi làm những chuyện như thế. Ôi! Giới giang hồ do đó, sẽ không thể nào yên ổn được!

Thích-Định-Nhận nói:

— Mong ba vị lão tiền bối, hợp lực để cứu vãn một nguy cơ cho võ lâm...

Tá-Thiên-Vương ngắt lời rằng:

— Chẳng phải anh em chúng ta không chịu đi ra, kỳ thực thì suốt mấy chục năm nay, lúc nào anh em chúng ta cũng muốn tìm cách thoát ra ngoài, nhưng, giờ đây người đến thì đã muộn quá rồi!

— Tại sao thế?

Tá-Thiên-Vương nói:

— Có lẽ người cũng đã nghe mọi người nói về Tam-Võ-Vương chúng ta, hễ khi gặp mặt nhau thì tất sẽ gây sự đánh nhau, cho đến khi định đoạt thắng bại mới thôi?

— Tôi có nghe như thế!

— Đây là vì tại ba anh em chúng ta đây, cá tính mỗi người đều rất cứng rắn, một mặt nữa... nhưng việc này ta không nói ra làm gì. Suốt thời gian ba anh em chúng ta bị giam hãm tại đây, tuy đã nhờ nội lực dồi dào hiểm có của mình, cả ba đều đuổi được "ma phong" ra khỏi cơ thể, tâm trí đã tỉnh hẳn, con người đã khôi phục trở lại trạng thái bình thường, nhưng đồng thời, cái cá tính ngang bướng của mỗi người cũng đều sống trở lại, không ai chịu nhường ai cả....!

— Thế là các ông lại xung đột đánh nhau, phải không?

— Ba anh em chúng ta đã đánh với nhau suốt trong mười mấy năm qua. Nhưng mấy tháng trước đây, ta đã thương lượng với Lão già đen và anh chàng đẹp trai này....

Nói đến đây, lão ta liền đưa mắt quét về phía Hâm-Địa-Vương và Lật-Nhân-Vương, rồi nói tiếp:

— Do đó, ba anh em chúng ta mới giảng hòa với nhau, đồng thời, đem sở trường của nhau ra cùng nghiên cứu đề bồi bổ cho nhau!

Thích-Định-Nhận nói:

— Đây là một giải pháp thực hay...

Hâm-Địa-Vương giận dữ mắng rằng:

— Hay cái khi chi, lão già mặt xanh này đã làm khổ anh em chúng ta mà thôi!

Tả-Thiên-Vương nhún vai, gượng cười nói:

— Nào ai ngờ lại xảy ra việc ấy đâu?

— Thừa lão tiên bối, việc chi thế?

— Người là người thứ nhất xông vào đây mà được sống còn, hơn nữa, vì người là người đang lo cho sự an nguy của cả giới giang hồ, nên ta phá lệ không giết người. Trong khi đó, cá tính gan dạ ngay thẳng của người, cũng làm cho anh em chúng ta đây thích lắm. Vậy, người hãy đi theo ta, sẽ nói rõ tường tận lại mọi việc cho người nghe!

Nói dứt lời, lão ta liền bước đi trước.

Thích-Định-Nhận thấy thế, cũng cất bước đi theo lão ta. Sau khi đi khỏi khu rừng tối tăm này, thì trước mặt hiện ra một vùng đất trống. Tại đây có ba túp lều tranh, đứng theo thế chân vạc.

Thích-Định-Nhận buột miệng nói:

— Ba ông không ở chung với nhau sao?

Cá tính của anh em chúng ta như lửa với nước, thì làm thế nào ở chung với nhau được?

Thích-Định-Nhận nghe thế không khỏi cảm thấy lấy làm lạ. Vì trong cảnh nguy khốn, mà ba người vẫn xung đột với nhau quả là một việc hết sức lạ!

Tả-Thiên-Vương hỏi rằng:

— Vừa rồi ta đã nói đến đâu?

— Ông đã nói đến ba người đem sở trường của mình ra nghiên cứu đề bồi bổ cho nhau...

— Phải rồi, ta liền được hai ông bạn kia chấp thuận. Nhưng, liền sau đó vấn đề xảy ra. Như người đã nói, lòng người thực là khó hiểu được, ai lại chịu thực sự đem sở trường của mình ra tiết lộ cho người khác biết?

Thích-Định-Nhận tiếp lời rằng:

— Như thế, các ông lại đánh nhau sao?

— Không có...

Câu nói của Tả-Thiên-Vương chưa dứt, thì Lật-Nhân-Vương im lặng bước thẳng vào túp lều chính giữa. Thích-Định-Nhận trông thấy thế, không khỏi sùng sốt!

Tả-Thiên-Vương dường như cũng trông thấy, nên gượng cười nói:

— Tốt nhất là người chớ nên làm rầy ông ấy. Cá tính của ông ta từ trước đến nay, muốn sao thì làm vậy, ai chọc tức ông ta thì chỉ toi mạng mà thôi. Rồi đây chúng ta cũng phải đánh nhau một trận với ông ta mới được!

Thích-Định-Nhận gượng cười nói:

— Thế rồi sao nữa?

— Sau đó, thì cả chúng ta không có gây sự đánh nhau, đồng thời, nghĩ ra một giải pháp dung hòa, là: Tất cả ba người chúng ta, đều chân thành ghi chép lại những võ công tuyệt học của mình, vào trong món binh khí của mình đang dùng. Sau đó, đợi đến lúc xét ra có một trong số ba người, dùng tuyệt học của mình áp đảo được hai người khác, để giữ ngôi vị thủ lĩnh của hai người kia, thì chừng ấy cả ba mới cùng hợp lại để nghiên cứu!

— Thế thì có thực hiện được không?

Tả-Thiên-Vương lại gượng cười, nói:

— Nếu không thực hiện được, thì nào có chuyện xấu hổ như thế!

Sau đó thì anh chàng đẹp trai kia, liền đem tất cả những môn học thượng thặng của mình, đã thu thập mấy năm qua, ghi chép vào cây

quạt «phỉ thúy phiến» của ông ta. Lão già đen kia cũng ghi chép số học của mình vào ngọn «liệt quả kỳ» của lão ấy. Riêng ta, cũng ghi chép một thể võ tuyệt học mà ta mới nghiên cứu được vào cây «tá thiên tán» của ta...

Thích-Đỉnh-Nhận sốt ruột ngắt lời hỏi rằng:

— Vậy, trong việc làm này lại có người thiếu thành thật, giấu bót đi những tuyệt nghệ của mình hay sao?

— Không, tất cả đều ghi chép đầy đủ...

— Như vậy, lại còn có chuyện chỉ xảy ra nữa?

— Sau khi chúng ta đã ghi chép xong tất cả võ công tuyệt nghệ của mình vào món binh khí, thì một vấn đề nữa lại xuất hiện. Đây là ba món binh khí ấy, phải giao cho ai trông giữ?

Thích-Đỉnh-Nhận cau mày, nói:

— Đây là một vấn đề khó giải quyết nữa!

— Nhưng ta cũng đã nghĩ ra một giải pháp...

Hâm-Địa-Vương giận dữ nói:

— Ông nghĩ ra một giải pháp thực là hay!

Tuy không bảo thế là thật hay, nhưng, lúc ấy các ông cũng đã đồng ý kia mà.....!

Nói đến đây, ông ta tạm dừng lại trong giây lát, rồi lại tiếp:

— Trong lúc đó, ba anh em ta vì muốn thể hiện một sự công bình, nên gom ba món vũ khí ấy lại, mang ra để yên trên tảng đá xanh kia!

Vừa nói ông vừa đưa tay lên chỉ một tảng đá xanh thực to. Thích-Đỉnh-Nhận nhìn thấy, đây là một tảng đá nặng có hàng vạn cân, bên trên bằng phẳng láng trơn như kiềm.

Tá-Thiên-Vương lại nói tiếp:

— Sau khi cả ba anh em chúng ta mang ba món binh khí để yên trên mặt tảng đá ấy xong, thì qua ngày hôm sau định sẽ họp lại để bình luận, tìm hiểu xem môn võ học của ai là lợi hại nhất. Đồng thời, ngay trong đêm đó cả ba chúng ta đều cùng nghĩ một nơi để trông chừng nhau, đề phòng có kẻ manh tâm đi xem trộm.

— Giải pháp ấy thực là công bình hợp lý!

— Nhưng ngay lúc ấy, bỗng có người xông vào khu «Tứ vong lâm» này. Hôm ấy nhằm phiên gát của lão già xinh đẹp kia, nhưng vì muốn giữ cho được công bình, cả ba chúng ta đều cùng đi ra để lo giải

quyết việc đó...

— Như vậy, kẻ là quang minh chính đại lắm!

Tá-Thiên-Vương nói:

— Nhưng, chính việc rắc rối đã xảy ra ngay lúc ấy. Vì khi cả ba anh em chúng ta giết xong người đột nhập vào khu rừng này trở về, thì món binh khí để trên mặt tảng đá xanh kia, đều không cánh mà bay đi mất tất cả!

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, không khỏi giật nảy mình, nói:

— Cái chi? Ba món binh khí có ghi chép võ công tuyệt nghệ của ba người đều bị mất đi tất cả?

— Đúng thế, chúng tự nhiên mất hết!

— Đây mới thực là một việc không ai ngờ được?

— Tất nhiên!

— Vậy, có lý nào, một nhân vật nào khác, đã xâm nhập vào khu rừng này trộm đi hay sao?

— Không thể có như vậy được. Vì, với võ công của ba anh em chúng ta, bất luận có ai xâm nhập đến cách mình mười trượng nữa thì đều có thể hay biết được. Thậm chí, anh em chúng ta còn phân biệt được người ấy là đàn ông hay đàn bà. Phương chi, chớ nói là người, mà ngay như cầm thú tiến vào đây, cũng không thoát khỏi đôi mắt rất tinh của ba anh em chúng ta!

— Nếu vậy, thì giữa ba ông đã có một người lên về trước và giấu ba món binh khí ấy đi chăng...?

— Chắc chắn không có việc đó, vì cả ba người chúng ta, cùng đi cùng về một lượt. Nếu chẳng phải thế, thì ba anh em chúng ta nào có sống chung được đến ngày hôm nay?

Thích-Đỉnh-Nhận lại không khỏi kinh ngạc nói:

— Nếu không có ai lên vào đây, cũng như giữa ba ông không có ai về trước vậy có lý đâu ba món binh khí đó tự nó biết bay hay sao?

HỒI THỨ BA MƯƠI HAI

KỶ DUYÊN HIẾM CÓ

— Tuy chúng nó không biết bay, nhưng đều mất tích một cách hết sức kỳ lạ!

— Có lý đâu tảng đá ấy lại nuốt chửng được chúng vào bụng?

— Tảng đá ấy chưa thành yêu tinh, thì làm sao nuốt chửng được ba món vũ khí ấy...?

Thích-Định-Nhận nói:

— Nếu vậy, thì đây là một chuyện như thế nào? Bao nhiêu giả thuyết đều thấy là không thể xảy ra được, vậy tại sao trong thực tế ba món vũ khí ấy biến đi đâu cả?

— Chắc chắn là bị người ta trộm đi rồi!

Chẳng phải ông vừa nói không ai có thể xâm nhập vào đây hay sao? Thế làm sao bị trộm được!

— Kẻ đã trộm ba món vũ khí này, không hề có xâm nhập vào đây!

Lão ta bỗng ngưng câu nói lại, đưa tay chỉ về phía tảng đá nọ tiếp rằng:

— Cách xa tảng đá ấy ba trượng, chẳng phải toàn là vách đá đứng sừng sững hay sao? Giờ đây, chúng ta đứng tại nơi này, nhìn về phía những tấm vách đá ấy thì chẳng có gì là khác lạ cả, song nếu người đi động tới ba bước, thì tấm vách đá ấy sẽ tự nhiên biến mất ngay!

— Vậy, việc mất tích của ba món binh khí kia, có liên quan gì đến tấm vách đá cao mấy mươi trượng đó sao?

— Đúng như vậy! Đã là trận pháp, thì bề ngoài xem chẳng có gì lạ lùng, nhưng nếu đứng trong trận, thì mọi việc sẽ khác hẳn.

Theo như ta đoán, thì đối phương đã đứng trên bức vách đá kia, rồi dùng cần câu, móc lấy tất cả ba món vũ khí đó!

Thích-Định-Nhận suy nghĩ, thì thấy sự phán đoán đó quả rất hữu

lý. Vì, ngoại trừ trường hợp đó ra, thì ba món binh khí kia không làm sao bị mất được!

Nghe thế nên chàng lại hỏi:

— Ngoài trường hợp đó, thực không ai có thể giải thích bằng một trường hợp thứ hai. Nhưng, trong giới giang hồ có ai đủ khả năng thực hiện việc làm ấy?

Tá Thiên Vương nói:

— Ngoại trừ Thiên Ma Điều Tàu, chắc chắn không có người nào khác. Thuật sử dụng cần câu của người ấy cao tuyệt trong thiên hạ. Hắn có thể đứng trên vách đá cao đó, dùng cần câu trộm ba món vũ khí của ba anh em chúng ta!

Thích-Định-Nhận kinh hãi nói:

— Nếu Thiên-Ma Điều-Tàu là phùng bất lương trong chốn giang hồ, chẳng hóa ra hậu quả việc này hết sức nguy hại đó sao?

— Theo ta được biết, thì Thiên-Ma Điều-Tàu ngoài cá tính phóng túng ngang ngược, vẫn là một con người khá lương thiện...

Lão ta dùng câu nói trong giây lát, mới tiếp rằng:

— Việc ba món binh khí, có ghi chép những võ công tuyệt học của ba anh em chúng ta bị mất tích, quả chẳng phải là một chuyện tầm thường. Bởi thế, khi việc ấy vừa mới xảy ra, thì Lật-Nhân-Vương suýt nữa đã gây sự đánh với ta rồi. Giữa ba anh em chúng ta, tuy võ công đều suýt soát nhau, nhưng nói về trí khôn, thì Lật-Nhân-Vương là người sáng suốt hơn hết. Trong những ngày bị vây khốn, chính ông ta đã nhờ linh cảm của mình, sáng tạo được cái thế thần-công và chương pháp, đồng thời, đã đem hai môn tuyệt học ấy, ghi chép cả vào chiếc quạt "phỉ thúy phiến" của ông ta. Nhưng chẳng ngờ lại xảy ra một việc khiến ai nghe đến cũng phải kinh hoàng như vậy!

Thích-Định-Nhận nói:

— Ông ấy xem có vẻ ngạo mạn quá!

— Đúng như vậy, ông ấy là con người hoàn toàn hành động theo tình cảm. Chỉ khổ nỗi là những môn tuyệt học của ông ta lại không hề có chép pho bản. Trong khi ấy, vì ông ta nhờ vào linh cảm, để sáng tạo ra những môn tuyệt học của mình, nên sau đó thì ông ta đã quên đi tất cả!

— Như vậy thực là đáng tiếc!

— Chẳng những đáng tiếc mà thôi đâu, sau khi việc ấy đã xảy ra

rồi, thì ông ta vô cùng bất mãn tôi gần như không chịu tha thứ cho tôi.

Vì, ông ta cho rằng việc ấy đầu đuôi do tôi mà ra...!

— Việc ấy nào có thể trách cứ một mình lão tiên bối được?

Tá-Thiên-Vương gương cười nói:

— Sau khi ba món binh khí ấy bị mất đi, thì cả ba chúng tôi đồng thể rằng, ngoại trừ trường hợp có ai tìm lại được giúp chúng tôi số binh khí đó, bằng không thì chúng tôi sẽ không dẫn bước vào chốn giang hồ nữa. Ba món binh khí đó, đều là vật tùy thân và tiêu biểu cho chúng tôi, bởi thế, nếu nó xuất hiện trong chốn giang hồ, tất sẽ làm cho hết thảy các nhân vật võ lâm đều phải kinh hãi. Đồng thời, danh dự của chúng tôi cũng sẽ tiêu tan từ đó!

Đôi mày của Thích-Đỉnh-Nhận cau lại, nói:

— Nếu ba món binh khí đó không tìm lại được, thì các ông nhứt định không xuất hiện trong chốn giang hồ nữa?

— Đúng như vậy!

— Nếu thế, chẳng hóa ra công lao cực nhọc của vân bối bấy lâu nay, đều tan biến thành mây khói cả hay sao?

Hâm-Địa-Vương nói tiếp rằng:

— Chỉ cần người tìm lại giúp cho anh em chúng ta ba món binh khí đó, thì sẽ giải quyết được tất cả mọi vấn đề khó khăn!

Tá-Thiên-Vương nói:

— Võ công của người, ta đã thấy rõ rồi. Nếu chỉ dựa vào trình độ võ công đó, thì chắc chắn không thể nào tìm lại được ba món binh khí đó giúp chúng ta đâu!

Nói đến đây, lão ta ngừng lại trong giây lát, mới tiếp rằng:

— Bởi thế, ba anh em chúng ta sẽ « thù lao » cho người, trước khi nhờ người đi tìm giúp số binh khí ấy về!

Vừa nghe qua, Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật mình. Vì chàng biết hai tiếng « thù lao » mà Tá-Thiên-Vương nói, có nghĩa là sẽ chi dầy võ công thêm cho chàng. Do đó, trong lòng chàng vui mừng như điên, quả tim suýt nữa nhảy tung ra khỏi lồng ngực!

Hâm-Địa-Vương cười ha hả nói:

— Thằng bé đen kia, mạng của người to lắm đó!

— Xin đa tạ công ơn dạy dỗ của lão tiên bối!

Tá-Thiên-Vương nói:

— Thích-Đỉnh-Nhận, nếu cả ba chúng ta chịu đồng tâm hợp lực

đề đào tạo người, thì người trở thành một bậc kỳ tài cái thế trong võ lâm là việc rất dễ dàng, chứ không có chi là chuyện khó cả. Song, chỉ ngại riêng Lật-Nhân-Vương, không biết có bằng lòng hay không!

Hâm-Địa-Vương nói:

— Nếu ông ta không bằng lòng, mà không đánh bẹp đầu ông ta ra mới là chuyện lạ...

Ông dừng câu nói lại trong giây lát, rồi to tiếng gọi rằng:

— Bớ lão già xinh đẹp kia, ông làm ơn ra cho chúng tôi gặp mặt một tí!

Liền đó Lật-Nhân-Vương với dáng điệu lạnh lùng như băng, từ trong túp lều tranh chậm rãi bước ra. Ông ta đưa mắt liếc qua Tá-Thiên-Vương và Hâm-Địa-Vương một lượt, nói:

— Hai con quỷ già người, coi chừng lại đào tạo ra một ma-vương của võ lâm đó!

Tá-Thiên-Vương chẳng khỏi sửng sốt. Lão ta không phải kinh ngạc trước câu nói của Lật-Nhân-Vương, mà chính là ở chỗ ông này đã tỏ ra bằng lòng truyền dạy võ công cho Thích-Đỉnh-Nhận.

Lật-Nhân-Vương là người có tánh tình nóng nảy, nhưng chẳng ngờ ông ta lại có thiện cảm với Thích-Đỉnh-Nhận. Thấy thế, Tá-Thiên-Vương không khỏi thầm vui mừng, cất tiếng cười ha hả nói:

— Lão già xinh đẹp kia, về việc ấy ông nên yên lòng!

Nói đến đây, lão ta đưa mắt ngoảnh về Thích-Đỉnh-Nhận, quát rằng:

— Sao người còn chưa chịu bước tới thì lẽ?

Thích-Đỉnh-Nhận nhờ phước chí tâm linh, nên vội vàng bước tới quì ngay xuống đất, nói:

— Đệ tử xin ra mắt sư phụ!

Lật-Nhân-Vương vẫn lạnh lùng nói:

— Ta chỉ là một phàm ba thôi, vậy còn hai vị nữa!

Nghe thế, Thích-Đỉnh-Nhận liền lần lượt bước tới quì tạy Tá-Thiên-Vương và Hâm-Địa-Vương.

Hâm-Địa-Vương là người tánh tình thẳng thắn, nên liền bật cười nói,

— Tốt, tốt! Thằng bé ngoan kia, thực không ngờ ba anh em chúng ta đây, lại thu nạp được một môn đồ như người... Ha ha, được người ta gọi hai tiếng sư phụ cũng đỡ ngượng!

Thích-Định-Nhận vui mừng như muốn phát điên, vì nếu học được võ công của Tam-Võ-Vương, thì còn có lo chi mối thù không trả được? Còn lo chi không trừ được Trần-Đế?

Lật-Nhân-Vương lạnh lùng nói:

— Này lão già đen kia, ông chớ nên đắc ý vội, ông định truyền cho nó môn võ công chi thế?

— Tôi... tất nhiên là sẽ dạy cho nó đường « Hâm nhạc lời đình chuông »!

Lật-Nhân-Vương gật đầu tỏ vẻ bằng lòng, rồi quay qua Tá-Thiên-Vương hỏi rằng:

— Còn ông?

— Tôi sẽ truyền cho nó đường « Tá thiên phích lịch chuông ». Còn ông?

— Tôi à?

Lật-Thiên-Vương mỉm cười, chậm rãi nói tiếp:

— Các ông chỉ truyền dạy cho nó có một tí thôi, còn tôi thì sẽ dạy tất cả cho nó những gì mà tôi biết!

Tá-Thiên-Vương và Hâm-Địa-Vương không khỏi sùng sốt, nói:

— Vậy, bảo thế nào mới gọi là nhiều?

— Lão già đen kia, còn ai chẳng biết « Ngũ độc lân hỏa đạn » của ông là kỳ tuyệt trong thiên hạ...

— Cái đó...

— Cái đó thì sao? Có phải ông không bằng lòng dạy cho nó hay chăng?

— Được, được! tôi sẽ cho nó ba mươi viên « Lân hỏa đạn ».

— Còn lão già mặt xanh kia, thứ thuốc « Hồi nguyên tục mệnh kim đơn » của ông, có hiệu lực cải tử hoàn sinh, vậy ông...?

— Ông hãy yên lòng, tôi sẽ cho nó năm viên! Còn ông biểu gì cho nó?

Lật-Nhân-Vương cười gượng, nhưng không nói chi cả. Ông ta chậm rãi bước tới Thích-Định-Nhận, cười lạnh lùng rằng:

— Tôi sẽ biểu cho nó, những cái mà chính các ông không dám biểu. Đây là, tôi sẽ truyền sang cho nó một nguồn nội lực tương đương với sức một người rèn luyện trong ba mươi năm, đồng thời, sau đó sẽ truyền dạy cho nó về « U-linh hộ pháp »!

Câu nói ấy của Lật-Nhân-Vương, đã làm cho Thích-Định-Nhận

và hai lão già kia đều biến hẳn sắc mặt. Vì, nếu Thích-Định-Nhận được truyền sang một số nội lực như thế, thì cũng có nghĩa là nội lực của Lật-Nhân-Vương sẽ bị giảm sút đi một mức tương đương!

Tá-Thiên-Vương sùng sốt, nói:

— Tôi thấy không nên làm như vậy, tốt hơn để cả ba anh em chúng ta hợp lực chia xốt cho nó một số nội lực như vậy thì là phải hơn...

Lật-Nhân-Vương ngắt lời nói:

— Nội lực của ba anh em chúng ta, vì sở học có khác, nên nội lực không hoàn toàn giống nhau. Vậy, nếu cả ba mỗi người sang sớt cho nó một ít thì cũng không gây được tác dụng gì. Bớt thế để một mình tôi sang sớt cho nó thì hay hơn!

Hai lão già khác nghe vậy liền gật đầu đồng ý.

Vì cả hai người đều hiểu rằng ngay từ lúc thuở còn nhỏ Lật-Nhân-Vương đã gặp may mắn trời ban nên nội lực của ông ta dồi dào nhất trong số ba người. Vì vậy dù ông ta có bớt đi bấy nhiêu đó cũng không có chi lại làm.

Lật-Nhân-Vương bước đến trước mặt Thích-Định-Nhận nói:

— Người hãy ngồi yên xuống đây!

Thích-Định-Nhận ngoác ngoắt nghe lời Lật-Nhân-Vương liền đưa bàn tay mặt ra đỡ lên « thiếng linh cái » của Thích-Định-Nhận rồi vung tay trái lên điểm nhanh khắp ba mươi sáu đại huyệt trong châu thân của chàng!

Thích-Định-Nhận trước tiên cảm thấy khắp người đều tê dại, rồi sau đó lại cảm thấy có một luồng hơi nóng hết sức ồ ạt xuyên qua « thiếng linh cái » rồi tràn thẳng vào « sinh tử huyền quan » vượt qua « thiên địa chỉ kiều » chảy cuồn cuộn vào « ngũ tạng lục phủ » và hòa tan trong « thất kinh tinh mạch ».

Thế là trong một tích tắc chàng lại gặp một việc may to tát!

Chàng không ngờ rằng mình đã đứng kề bên cái chết thế mà bỗng trở thành một bậc kỳ tài cái thế qua sự đào tạo của Tam-Võ-Vương!

Đây là cái phước của Võ-Lâm? Hay là cái họa của giới giang hồ?

Bất luận là họa hay phúc Thích-Định-Nhận vẫn là một con người thừa hưởng được võ công cái thế của Tam-Võ-Vương!

Chàng ngồi yên một lúc thì cảm thấy khắp người nóng ran như lửa đốt hết sức khổ sở nên cuối cùng bị ngắt lịm đi!

Tá-Thiên-Vương liền lấy một viên thuốc hồi nguyên tạc mệnh kim đơn mà bình thường ông xem như là vật quý báu nhưt đời bỏ vào miệng của Lật-nhân-Vương một viên và lại lấy ra một viên khác cho Thích-Định-Nhận uống vào rồi thò tay giải trừ các huyết đạo khắp châu thân của chàng.

Sau đó Thích-Định-Nhận bừng tỉnh trở lại cảm thấy trong người khỏe khoắn lạ lùng. Chàng ngược mặt nhìn lên thì trông thấy Lật-nhân-Vương đang ngồi yên trên đất để vận dụng nội công sắc mặt từ tái nhợt lần lần trở thành hồng hào!

Chàng trông thấy thể trong lòng hết sức ái ngại đôi mắt bất giác trào ra hai dòng lệ. Chàng cất tiếng cảm động kêu to rằng :

— Sư phụ !

Lật-Nhân-Vương gượng cười nói :

— Người chó vọi cảm kích làm chi, trong vòng ba tháng nữa, nếu người không lấy được trở về số binh khí của anh em ta bị mất... Hừ, thì chúng ta đây có thể đào tạo được người cũng có thể hủy diệt được đó !

— Để từ nhất quyết lấy lại cho kỳ được ba món binh khí của sư phụ !

Lật-Nhân-Vương đưa mắt quét qua Tá-Thiên-Vương, nói :

— Giờ thì đến phiên ông rồi đó !

Tá-Thiên-Vương nói :

— Thích-Định-Nhận, nội lực của người hiện nay đã dồi dào tuyệt đỉnh rồi, vậy ta sẽ truyền dạy cho người đường « Tá thiên phích lịch chương » tuyệt nghệ trong đời ta, mong người chú ý học kỹ !

Ông dừng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp :

— Về phần võ học người tài còn có người tài hơn, duy có những kẻ cần mẫn, thì mới có thể cao vượt hơn người khác, vậy người nhớ lấy năm lòng !

— Để từ không bao giờ dám quên lời chỉ dạy của sư phụ !

— Như vậy là tốt lắm ! « Tá-thiên phích lịch chương » gồm tất cả sáu miếng, khi sử dụng ra thì chương lực hùng hậu như có thể che kín cả bầu trời và mạnh mẽ chẳng kém chi sấm sét. Giờ đây ta đượt thử cho người xem trước nhé !

Vừa nói dứt lời, Tá-Thiên-Vương liền bắt đầu, đường « tá thiên phích lịch chương » biểu diễn từ chậm tới mau cho Thích-Định-Nhận

xem. Đến thể đánh cuối cùng, thì chương thể quả như có thể che kín cả bầu trời, chương phong ô-ạt ghê rợn chẳng thua chi sấm găm sét nổ. Thích-Định-Nhận trông thấy không khỏi sợ hãi thối lui ra sau mấy bước !

Lúc đầu Thích-Định-Nhận học rất khổ nhọc, nhưng nhờ Tá-Thiên-Vương chỉ dạy tỉ mỉ tận tình nên, chàng cũng đã lĩnh hội được hết. Chàng đã đượt đi đượt lại mấy chục lần mới dừng chân đứng yên.

Tá-Thiên-Vương nói :

— Giờ đây người đã phát huy được bảy phần mười thể chương ấy rồi. Sau này, người phối hợp với nguồn nội lực dồi dào của người, chắc chắn trong giới giang hồ sẽ khó kiếm được tay đối địch đó !

Nói đoạn ông ta quay qua Hãm-Địa-Vương nói :

— Này lão già đen, giờ thì đến lượt ông rồi !

Hãm-Địa-Vương cau mày nói :

— Tôi không truyền dạy cho nó « Hãm nhạc đình chương » nữa đâu, vì đường chương này không mạnh hơn « Tá thiên phích lịch chương » của ông, hơn nữa, nó đã học một đường chương rồi, như vậy cũng kẻ là tạm đủ. Tôi sẽ truyền dạy cho nó một môn khác vậy !

— Ông truyền dạy cho nó môn chi ?

— Hiện giờ tôi chưa nghĩ ra....

Lật-Nhân-Vương biến sắc mặt, nói :

— Có lý đâu ông định nuốt lời hứa hay sao ?

— Nào phải thế ! Nào phải thế ! Tôi sẽ truyền dạy cho nó về thuật « khinh công » « Vân lý thập nhị phiến » !

— Cũng hay lắm !

« Vân lý thập nhị phiến » của Hãm-Địa-Vương, là một thuật khinh công cao tuyệt trong võ lâm. Ông ta chỉ cần vọt người bay lên, là đã có thể bay cao hằng ba trượng, rồi sau đó thân hình nhào lộn một cách kỳ diệu, tức thì cả người lại lao vút đi xa ngoài mười trượng, thế rồi, giữa lúc thân hình còn đang lơ lửng trên không, người ông ta lại nhào lộn một lần nữa, là cả người lại lao vút tới ngoài mười trượng. Cứ thế nhào lộn trên không đến đủ mười hai lần, thân người mới rơi nhẹ nhàng trở xuống đất.

Ông ta trước tiên dạy cho Thích-Định-Nhận những câu thiệu của môn khinh công tuyệt đỉnh này, rồi sau đó lại phải tốn hằng nửa ngày để dạy cho chàng thực tập. Do vậy Thích-Định-Nhận cũng chỉ mới có

thể nhào lộn được năm vững mà thôi.

Cuối cùng, Lật-Nhân-Vương đem "U linh bộ pháp" mà ông ta vừa sáng tạo ra được, truyền dạy tỉ mỉ cho Thích-Đỉnh-Nhận.

Lật-Nhân-Vương nói :

— Sau khi học được bộ pháp này rồi, tuy chẳng dám nói là trên đời này không còn ai có thể đánh trúng được người, nhưng, tất cả nhân vật trong chốn giang hồ hiện nay mà ta được biết, thì chắc chắn không ai có thể đánh trúng người được. Bộ pháp này học thì rất dễ, song đem ra áp dụng thì hết sức khó khăn.

Liền đó, Lật-Nhân-Vương bắt chàng thực tập "U linh bộ pháp" của ông dạy, thì quả thấy bộ pháp ấy thực không sai ngoa với cái tên của nó, người sử dụng nó trông nhẹ nhàng và linh động chẳng khác một bóng ma !

Tam-Võ-Vương đã mang tất cả những võ công cao siêu và thực dụng nhất của mình, truyền dạy cho Thích-Đỉnh-Nhận. Nhưng, Thích-Đỉnh-Nhận hiểu rằng : kẻ đã truyền dạy cho mình nhiều nhất chính là Lật-Nhân-Vương.

Lật-Nhân-Vương đã truyền sang cho chàng một luồng nội lực tương đương với một nguồn nội lực của cá nhân trui rèn trong ba mươi năm liền, đây thực là một điều may mắn hiếm có !

Nhưng "Tá-Thiên phích lịch chương" của Tá-Thiên-Vương, và thuật khinh công tuyệt thế "Vân lý thập phiến" của Hãm-Địa-Vương, cũng đều là những môn tuyệt học thượng thượng trong võ lâm cả !

Chỉ một người chàng, mà thu thập được tất cả sở học tinh túy của Tam-Võ-Vương, đây quả là một kỳ duyên trời ban hi hữu trong đời này. Hơn nữa, Tam-Võ-Vương lại chịu gât bỏ thành kiến cá nhân, để cùng truyền dạy võ công cho Thích-Đỉnh-Nhận, cũng phải kể là một sự kiện không phải tầm thường !

Đến ngày thứ ba, Hãm-Địa-Vương trao cho Thích-Đỉnh-Nhận, một cái túi đựng những viên "Ngũ độc lân hỏa đạn", trịnh trọng nói rằng :

— Thứ "Ngũ độc lân hỏa đạn" này, ta đã dùng tâm huyết cả một đời người, đồng thời, nhờ những ngày bị vây khốn ở đây, mới luyện thành được. Mỗi lần sử dụng sáu viên, ném ra thành một cái vòng tròn. Lớp bên ngoài của nó gồm có lưu hoàng và lân tinh, nên khi bay ra khỏi tay, thì liền bốc cháy lên ngay. Trong khi đó, giữa ruột của nó là thuốc nổ và độc sa, nên khi phát nổ lên, thì trong phạm vi mấy

trượng chung quanh đó, hễ ai bị trúng nhằm, thì tan xương nát thịt ngay. Bởi thế, thứ "Ngũ độc lân hỏa đạn" này, nếu không phải là gặp trường hợp hết sức cấp bách, hoặc phải đối phó với lũ người đại gian đại ác, thì tuyệt đối không nên sử dụng !

— Đệ tử xin luôn luôn ghi nhớ !

Tá-Thiên-Vương móc ra năm viên "Hồi nguyên tục mệnh kim đơn", trao cho Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Thứ kim đơn này, bình thường ta quý báu hơn cả vàng ngọc, vì nó có thể cải tử hoàn sinh, hơn nữa, lại có thể giải trừ được bá độc, vậy người nên dùng một cách thận trọng !

— Con xin tạ ơn sư phụ !

HỒI THỨ BA MƯƠI BA

YÊU VÀ HẬN

Lật-Nhân-Vương cười lạnh lùng, nói :

— Giờ thì người có thể đi được rồi ! Nhưng, người hãy xem chừng, là trong vòng ba tháng, mà người không tìm được số binh khí của ba anh em chúng ta bị mất cắp, thì chiếc đầu của người, không có yên đầu !

— Đệ tử dù có phải đánh đổi bằng sinh mạng đi nữa, cũng nhất định sẽ tìm lại cho được ba món binh khí ấy, trong vòng ba tháng tới đây !

— Nếu thế thì người hãy đi đi !

Thích-Đỉnh-Nhận chưa kịp trả lời, thì Lật-Nhân-Vương đã quay lưng đi thẳng vào túp lều tranh của ông ta trước tiên. Còn hai lão già kia, cũng hiện sắc quyến luyến búi người, rồi cùng bước thẳng vào chòi tranh riêng của mỗi người. Cảnh sanh ly, dù trong trường hợp nào cũng đều buồn bã cả !

Lật-Nhân-Vương đi được mấy bước, bỗng dừng chân đứng lại, đưa mắt nhìn thẳng vào mặt của Thích-Đỉnh-Nhận, nói :

— Người có thể đi ra thoát được cánh rừng này không ?

Thích-Đỉnh-Nhận sắc mặt đầy vẻ u sầu, thò tay vào áo lấy mười sáu quân cờ ra, rồi dùng sức bóp bẻ con tướng xanh, thì quả nhiên thấy

ở bên trong có một cuộn giấy tròn.

Thế là trong mười sáu quân cờ ấy, gồm có tất cả mười sáu chữ, chia thành bốn hàng, nói rõ trận thế của cả khu rừng.

Thích-Định-Nhận trước khi đi ra khỏi khu rừng « tử vong lâm » đã trao lại cho Lật-Nhân-Vương mười sáu chữ giải rõ, trận thế của « kỳ trận » này, nói :

— Sư phụ, nếu trong vòng ba tháng nữa mà đệ tử chưa kiếm được ba món vũ khí kia mang về, thì các ông có thể căn cứ vào đó đi ra khỏi kỳ trận để tìm đến trường trị đệ tử vậy. Giờ thì đệ tử xin cáo lui !

Chàng cảm thấy trong lòng hết sức bùi ngùi, đôi mắt ngấn lệ quay người bước đi ra khỏi khu « tử vong lâm » tối tăm mà mệt mỏi này !

Thích-Định-Nhận thăm tính ngày giờ, thì thấy chỉ còn cách ngày cử hành lễ ra mắt của Ngân-Điện-Hội bốn ngày nữa mà thôi. Bởi thế chàng hối hả đi thẳng đến Đồng-Bách Sơn !

Chàng thấy đoạn đường từ đây đến đó, nếu không có gặp chỉ trở ngại, thì chỉ trong vòng ba hôm là có thể đến Bách-Hoa Cốc rồi.

Chàng phi thân lướt đi, chỉ trong nháy mắt là đã ra khỏi cửa thung lũng của khu rừng « tử vong lâm ». Trong khi chàng đang chạy bay đi, thì bỗng có tiếng người từ phía sau lưng quát hỏi rằng :

— Có phải Độc-Nhân Hắc-Lang đang đi ở phía trước đó không ?

Thích-Định-Nhận nghe thế không khỏi giật mình, quay đầu ngó lại, thì trông thấy Bảo-chủ Ngũ-Long-Bảo là Ngũ-Long Chơn-Quân, đang nhắm hướng chàng chạy nhanh tới. Thích-Định-Nhận cười nhạt, nói :

— Văn bối chính là Thích-Định-Nhận đây !

Ngũ-Long Chơn-Quân mặt khể biến sắc sợ hãi, nói :

— Người... còn sống hay sao ?

Thích-Định-Nhận ngạc nhiên, nói :

— Vậy chứ ta có chết bao giờ đâu ?

— Đúng thế, trong giới giang hồ đang đồn-đãi là người đã chạy vào khu « tử vong lâm » kia mà....!

— Nhưng, tôi vào rồi tôi lại ra chứ !

— Thế tại sao người không chết ? Đây mới quả là một chuyện hi hữu trên đời ?

Thích-Định-Nhận cười ngạo nghễ, nói :

— Có lẽ trời xanh chưa cho tôi chết trước khi tôi trả được mối

thù nhà !

Nói đến đây, chàng tươi cười hỏi rằng :

— Chẳng rõ lão tiền bối đang định đi đâu thế ?

— Tôi định đến Bách-Hoa Cốc, trước là để xem đại lễ ra mắt của Ngân-Điện-Hội, sau đó để xem cho biết võ công của Hội trưởng Ngân-Điện-Hội !

Thích-Định-Nhận nói :

— Tôi cũng đang định đi đến đó !

— Thế thì chúng ta cùng đi một đường vậy !

Thích-Định-Nhận gật đầu, rồi cùng Ngũ-Long Chơn-Quân sánh vai chạy nhanh tới trước. Khi hai người chạy đi được mấy trượng, thì Ngũ-Long Chơn-Quân như sực nhớ ra điều gì, liền dừng chân đứng lại, hỏi rằng :

— Thích thiếu-hiệp, tôi bất ngờ nhớ lại một việc này muốn hỏi cậu !

— Chuyện chi thế ?

— Cậu có còn nhớ sáu quân xa pháo mã đó, trong số quân cờ bằng hồng ngọc ấy không ?

— Tôi còn nhớ. Thế nào ? Vậy, có lẽ đã có người biết được sáu quân xa pháo mã ấy hiện ở nơi nào rồi ?

— Đúng như vậy...

— Hiện nó ở đâu ?

— Vừa rồi bất ngờ trên đường đi, tôi trộm nghe được bọn cao thủ Ngân-Điện-Hội, đang bàn bạc với nhau sửa soạn đi cướp sáu quân cờ đó !

Sắc mặt của Thích-Định-Nhận liền thay đổi, nói :

— Sáu quân cờ đó, nếu lại rơi vào tay của Ngân-Điện-Hội, thì hậu quả tai hại không thể lường được. Bất luận thế nào, chúng ta cũng phải tìm cách ngăn không cho họ lấy !

— Nhưng, nếu ta đuổi theo đến nơi, e rằng đã muộn mất rồi !

— Thế hiện giờ nó ở trong tay ai ?

— Nghe đâu số quân cờ đó, hiện đang ở trong tay của một cặp vợ chồng trẻ, cư ngụ tại một khu rừng đào, bên cạnh một con sông nhỏ ở ngoại-ô thành Hoài-Dương !

Thích-Định-Nhận nói :

— Này lão tiền bối, dù thế nào đi nữa chúng ta vẫn không thể để những quân xa pháo mã ấy rơi vào tay của Ngân-Điện-Hội được !

— E rằng chúng ta không đuổi theo kịp họ nữa.

— Dù kịp hay không, tôi cũng phải đến tận nơi xem cho biết!

Nói đoạn, chàng không đợi Ngũ-Long-Chơn-Quân trả lời, liền lao người chạy bay tới trước. Ngũ-Long-Chơn-Quân thấy thế, không khỏi giật mình sững sốt. Ông đưa mắt nhìn theo Thích-Đỉnh-Nhận, cất tiếng than dài, rồi lẩm lúi đi thẳng về hướng Đồng-Bách-Sơn...!

Thích-Đỉnh-Nhận chạy đến cạnh một dòng suối, thì men theo đường mòn quanh co đi ngược dòng suối thẳng tới mãi. Bỗng nhiên, chàng nghe một tiếng hú dài xé không gian vọng lại, nên mắt không khỏi biến sắc, liền vận dụng thuật kinh công tuyệt thế « vận lý thập nhị phiến », vọt người bay lên, nhắm một cánh rừng đào lao vút tới.

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn kỹ, thì thấy giữa cánh rừng đào phộ lên một nếp nhà tranh, chung quanh phẳng lặng như tờ!

Thích-Đỉnh-Nhận phi thân bay nhẹ như một con dơi rồi đáp thực nhẹ xuống phía sân sau của gian nhà ấy.

Bỗng nhiên, chàng nghe có tiếng một cô gái khóc nước nỏ vọng lại rằng:

— Hồ ca ca... em...

Cô gái ấy nghẹn ngào, nói không nên lời, tựa hồ như đang đau khổ vì một chuyện chi.

Ngay lúc đó, bỗng nghe có một giọng đàn ông nói:

— Anh biết anh đã làm khổ em... Em đã chịu đựng anh nhiều quá rồi. Có lẽ chỉ hai hôm nữa, thì thương thể của anh sẽ bình phục... Vừa rồi, anh có nghe tiếng hú dài, dường như có người lạ xâm nhập vào khu rừng đào của chúng ta!

— Đúng thế, Hồ ca ca...!

— Anh rất bức tức, là giờ đây anh không thể ra tay đối địch với kẻ thù...

— Hồ ca ca, anh cứ lo chữa trị vết thương, trăm việc đã có em... Vừa nói đến đây, tài năng bỗng quát to lên rằng:

— Các ông bạn là người ở phương nào? Tiến vào Đào-Hoa-Cư của chúng tôi làm chi thế?

Ngay lúc đó, Thích-Đỉnh-Nhận thấy một bóng người áo trắng, từ trong nhà vọt thẳng ra cửa. Tiếp đó lại nghe có nhiều tiếng quát to vọng đến!

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật mình, khi nghe có một giọng

nói lạnh như băng, vọng đến rằng:

— Phu nhân, hôm nay chúng tôi đến đây, xin có lời nói trước, là nếu phu nhân ngoan-ngoãn đưa số quân cờ ấy ra, thì chúng tôi chắc chắn sẽ không làm khó dễ chi đến hai vợ chồng bà cả!

— Nếu các người có tài, thì cứ xông vào thử cho biết!

— Bà thực không bằng lòng nghe lời nói tử tế, mà đợi chúng tôi dùng vũ lực bắt buộc hay sao...? Ha ha, nếu thế thì chờ trách chúng tôi là độc ác đấy nhé!

Liền đó, có nhiều tiếng quát lại vang lên, khiến Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật mình. Nếu giờ đây chàng không ra tay can thiệp, thì chỉ với một cô gái yếu đuối này, làm thế nào đối địch nổi với số cao thủ của Ngân-Diện-Hội?

Nghĩ thế, nên chàng liền nhún người bay lên, lướt ngang qua nóc nhà, thì trông thấy một bóng người áo trắng, đang giao tranh ác liệt với một cao thủ Ngân-Diện-Hội.

Trong khi đó, có hai tên cao thủ của Ngân-Diện-Hội đang đứng bên ngoài đưa mắt nhìn chòng chọc, thủ thế sẵn sàng xông vào vòng chiến.

Thích-Đỉnh-Nhận quát to rằng:

— Các bạn trong Ngân-Diện-Hội, hôm nay thì các bạn chờ mong chạy thoát được một người nào!

Đi đôi với tiếng quát, người chàng liền nhắm ngay phía Người Mặt Bạc đang giao tranh với thiếu phụ áo trắng, lao thẳng tới như một luồng điện chớp!

Thích-Đỉnh-Nhận vung chưởng quét ra, tức thì một tiếng gào thảm thiết vang lên, thể rồi máu tươi và mỡ óc của Người Mặt Bạc đó đã bắn tung tóe khắp nơi, ngã lăn ra đất chết không kịp trở!

Hai tên cao thủ Ngân-Diện-Hội đang đứng ngoài, trông thấy thế thì không khỏi giật bắn người! Thiếu phụ áo trắng cũng hốt hoảng thối lui một bước!

Sự xuất hiện đột ngột của Thích-Đỉnh-Nhận, đã khiến cho mọi người đã phải kinh ngạc rồi, phương chi giờ đây chàng chỉ nhắc chân múa tay một lượt, là hạ được một Người Mặt Bạc rồi, vậy thử hỏi mọi người chung quanh không kinh hoàng sợ hãi sao được?

Hai Người Mặt Bạc còn lại đưa mắt nhìn lên, rồi bỗng buột miệng kêu to rằng:

— Độc-Nhân Hắc-Lang !

Cùng một lượt với tiếng kêu, cả hai tên ấy đều nhanh nhẹn thối lui ra sau một bước !

Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng cười lạnh lùng và tinh hung tợn vốn có của chàng, nói :

— Đúng thế, ta là Độc-Nhân Hắc-Lang đây ! Hôm nay có mặt ta, thì bọn người chóe hồng cướp đoạt những quân cờ ấy mang đi.

Nói đến đây, chàng liền quay mặt về phía người thiếu phụ áo trắng hỏi :

— Phu nhân, nơi đây...?

Câu nói của chàng chưa dứt, thì bỗng lộ sắc kinh hãi kêu : “Ồ”, tên một tiếng thục to !

Người thiếu phụ áo trắng, cũng buột miệng lầm bầm rằng :

—Ồ !... té ra là anh...

Sắc mặt của Thích-Đỉnh-Nhận trở thành xám hắc, cả người chàng run lay bầy không ngớt. Vì, kẻ đứng trước mặt chàng lại rõ ràng là Hứa-Trân !

Chàng cảm thấy như bị ai nện một búa vào đầu, choáng váng cả mặt mày ! Đây thực là một chuyện không thể tưởng tượng được, rõ ràng, Hứa-Trân là gái đã có chồng ?

Trong khi đó, sắc mặt của Hứa-Trân cũng trở thành tái nhợt hẳn !

Giữa lúc đối bên còn đang kinh ngạc hoang mang, thì hai cao thủ của Ngân-Dien-Hội đồng thanh cất tiếng quát to, rồi nhắm hướng Thích-Đỉnh-Nhận nhất loạt lao thẳng tới, vung tay tấn công liền !

Thích-Đỉnh-Nhận vẫn đứng trơ trơ như khúc gỗ. Trong giây phút đó chàng như quên đi tất cả quá khứ, hiện tại và tương lai ! Thậm chí gần như chàng không còn biết có mình tồn tại trong thế giới trước mắt !

Hai luồng chưởng lực của đối phương, ồ ạt cuốn tới như muôn nghìn đợt sóng !

Thốt nhiên, chàng quát to lên rằng :

— Các người cút mau !

Tức thì, chàng vung cánh tay mặt lên, quét ra một chưởng, khiến hai gã Mặt Bạc kia, bị hất văng ra sau ngoài mười trượng, mới gắng gượng đứng vững lại được !

Thích-Đỉnh-Nhận gằn giọng cười, tiếng cười nghe ghê rợn như

tiếng quỷ khóc ma rên, khiến mọi người đều cảm thấy ớn lạnh cả tâm can. Bỗng chàng im bất tiếng cười, nói :

— Hứa cô nương, chúng ta lại có dịp gặp mặt nhau...

Vừa nói đến đây thì chàng cảm thấy trong lòng hết sức chua xót, nên không còn nói thành lời nữa !

Hứa-Trân lầm bầm rằng :

— Anh.....

— Có lý nào cô quên tôi là Thích-Đỉnh-Nhận đây sao ?

Sắc mặt của Hứa-Trân biến đổi hẳn, gằn giọng cười rằng :

— Suốt đời tôi cũng không làm sao quên anh được...

— Tôi đây cũng suốt đời không tha thứ cô được ! Cô là người đã có chồng, thế mà còn đi trêu cợt tôi ! Tôi thật là một thằng ngốc !

— Anh... anh nói chi thế ?

— Ha ha, Hứa cô nương, tôi không muốn trả thù, nhưng giờ thì tôi xin cáo lui !

Vừa nói dứt lời, chàng bèn nhún người vọt lên bay nhẹ nhàng bỏ đi.

Từ phía sau lưng chàng, có những tiếng quát to vọng lại, nhưng Thích-Đỉnh-Nhận vẫn tiếp tục chạy bay ra khỏi khu rừng đào. Chàng quá tức và muốn òa lên khóc một trận cho hả cơn bức tức. Chàng đã hiểu dâng tình cảm của mình cho cô gái đã có chồng ! Hứa-Trân đã lấy tình cảm chân thành nhất trong đời chàng, để làm một trò chơi !

Trời hỡi, Hứa-Trân... một Hứa-Trân xem ra ngày thơ trong trắng, mà lại là một hạng gái như thế sao ? Tim chàng vì thế, nên từ nay phải chịu một vết thương trong tình yêu....!

Thốt nhiên, chàng sức nhớ lại sự việc đáng sợ đã xảy ra : ấy là việc chàng đã cưỡng bức Hứa-Trân trước đây... Chàng không khỏi run mình, run rẩy khắp châu thân !

Từ phía sau lưng chàng, tiếng quát to không ngớt vọng lại...

Chàng chậm chân từ từ bước đi, và nghĩ ngợi miên man. Trong đời chàng, chắc chắn không khi nào chàng có thể tha thứ cho Hứa-Trân được, vì nàng làm như vậy quá ư tàn nhẫn !

Nhưng, sự sáng suốt của lý trí bỗng loé lên giữa cơn phần nộ. Chàng tự nhủ lòng : yêu chính là hiến dâng. Tuy Hứa-Trân có lỗi với chàng, song chàng càng cần phải hiến dâng tình thương cho nàng nhiều hơn nữa, phương chi, hiện nay nàng đã có chồng rồi ! Thế rồi, chàng lầm bầm :

— Hãy trở lại ! Hãy đi cứu lấy nàng, để mang lại niềm hạnh phúc

cho những cô gái mà ta yêu !

Sau đó, chàng bỗng cảm thấy tâm trạng của mình sáng sủa trở lại. Chàng nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi phi thân chạy vút trở lại cánh rừng đào !

Nhưng, cơn tức giận lịch kỳ của chàng, đã khiến chàng gây ra một lỗi lầm to lớn. Vì, khi chàng chạy trở lại đến nơi, thì đã thấy Hứa-Trân va lên một tiếng to, rồi nhô ra một đồng máu tươi, vì đã bị một Người Mặt Bạc đánh hất bắn người ra sau !

Thích-Đinh-Nhận liền quát to rằng :

— Các người hãy nạp mạng đây !

Cùng một lúc với tiếng quát kinh rợn đó, bóng người chàng cũng lao vút tới ngay. Thế là, tiếng gào thảm thiết vang lên đinh tai nhức óc, đồng thời, bóng một người Mặt Bạc đã ngã lộn ra đất chết tốt dưới tay của Thích-Đinh-Nhận !

Thích-Đinh-Nhận đưa mắt quét về phía Hứa-Trân, trông thấy miệng nàng vẫn không ngớt trào máu tươi, đôi mắt ần dười làn mi dài và cong, đang trào ra hai hạt lệ to lóng lánh.

Thích-Đinh-Nhận giương đôi mắt đỏ ngầu, bước lần từ bước một tiến thẳng về phía người Mặt Bạc còn sót lại, miệng quát to rằng :

— Người hãy nạp mạng đây !

Liền đó, chàng vùng chường đánh ra, tức thì một tiếng gào thảm thiết nữa lại vang lên... !

Trong lúc ấy bỗng từ trong gian nhà, có một tiếng «hự» khô khan vọng lại. Thích-Đinh-Nhận nói thầm rằng : Nguy mất ! Đã có người lén từ phía cửa sau vào nhà rồi !

Vừa nghĩ thế, nên chàng liền phi thân lao thẳng vào trong nhà...

Nhưng, giữa lúc người chàng vừa mới xoay qua, thì bỗng có một luồng chường lực, bất thần đánh thẳng vào mặt chàng. Chàng giận dữ quát lên rằng :

— Người muốn chết mà !

Tức thì, chàng vùng chường lên, dùng đường «Tả thiên phích độc chường» đánh thẳng trở ra. Song, đối phương cũng chẳng phải vừa, nhanh nhẹn vọt nhảy tránh khỏi luồng chường lực đó.

Nhưng, Thích-Đinh-Nhận đã theo sát đối phương như bính với bóng. Chàng sử dụng ngay «U linh bộ pháp» tràn thẳng đến trước mặt người Mặt Bạc, vùng chường đánh ra một lần thứ hai...

Tức thì một tiếng gào thảm thiết nữa lại vang lên... Cùng một lúc với tiếng gào ấy, Thích-Đinh-Nhận đã lao thẳng người vào nhà. Chàng đưa mắt nhìn lên, thì đã thấy tại trong gian phòng phía sau, có một người đang lảo lộn trên đất, miệng trào máu tươi !

Bởi thế, chàng nhanh nhẹn lao mình về phía ấy, nhưng nào có bóng dáng của một Người Mặt Bạc nào đâu ?

Chàng nghĩ thầm rằng : «Vậy có lẽ sáu quân cờ của người họ Hồ này đã bị cướp đi rồi chăng ? Nghĩ thế, nên chàng liền quay người trở lại nơi người ấy đang nằm !

HỒI THỨ BA MƯƠI BỐN

ĐẠI LỄ RA MẮT

Chàng cúi người xuống đỡ người ấy lên, thì nhìn thấy vạt áo phía trước ngực của y đã bị xé rách toạc, và sáu quân cờ xa pháo mã dẫu còn trong người y nữa.

Thích-Đinh-Nhận nghiêng chặt đôi hàm răng, nghĩ rằng nếu vừa rồi mình không vì uất ức bỏ đi, thì sáu quân xa pháo mã ấy nào có bị kẻ địch cướp lấy được ?

Chàng đưa mắt nhìn kỹ người thanh niên họ Hồ ấy, thì thấy người chàng ta đã cứng đờ, trên mặt nổi đầy những mụn nước đỏ, dường như đã bị trúng độc vậy. Thích-Đinh-Nhận bồng buột miệng khê than một tiếng dài !

Chàng bỗng thấy có một nỗi buồn xâm chiếm cả tâm can. Và, hai hạt lệ to đã từ từ lặn xuống đôi má !

Trong đời chàng, chàng chưa hề biết khóc, thế mà hôm nay lần thứ nhất chàng đã rơi lệ ! Đây có lẽ là vì chàng quá yêu Hứa-Trân ?

Đôi hàm răng của chàng bỗng nghiêng chặt lại, một ý nghĩ độc ác lóe lên trong óc chàng !

Chàng nghĩ : «Nếu giờ đây mình có ra tay giết chết gã thanh niên họ Hồ này, thì Hứa-Trân cũng không làm sao ngờ được chính chàng là thủ phạm sát hại chông nàng. Nhờ đó, từ đây về sau chàng sẽ chiếm hữu Hứa-Trân vĩnh viễn !

Chàng liền mỉm một nụ cười âm u sâu độc. Lúc ấy, ý nghĩ bất nhân đã xâm chiếm hết cả lý trí của chàng. Chàng không đành lòng chịu mất Hứa-Trân như vậy. Chàng giết chồng nàng đi trong trường hợp này, chắc chắn không ai có thể nghi ngờ cho chàng được cả!

Nghĩ đến đây, cánh tay mặt của chàng liền từ từ cất lên, đôi môi hiện lên một nụ cười ghê rợn, nói:

— Họ Hồ kia, vì tình yêu mà ta phải hành động, vậy người chớ trách ta nhé...

Cánh tay mặt của chàng bỗng bất thần giáng xuống...

Nhưng, trong giây phút đó, bỗng có một tia lý trí lóe lên trong óc chàng. Chàng bắt thần rừng mình, rồi buông thõng cánh tay đang nắm giáng vào đầu của người họ Hồ kia xuống!

Giây phút đáng sợ ấy đã qua. Chàng bắt rừng mình, khi nghĩ đến sự chết của mình đã gây ra một tội lỗi to tát. Chàng đứng lên và cảnh giác thối lui một bước, đưa đôi mắt kinh hãi liếc nhìn qua con người đang bị trọng thương sắp chết trước mặt mình. Chàng đứng trơ trơ như khúc gỗ. Tiếng nói của lý trí đã ngăn chàng lại, không cho chàng đối xử tàn ác với một người sắp chết. Chàng cần phải cứu y mới được!

Bởi thế, chàng liền thò vào áo lấy ra một viên "Hội nguyên tặc mệnh kim đơn" nhét vào miệng đối phương, rồi vận dụng nội lực tiến hành việc chữa trị cho y!

Thế mới biết, cái thiện và cái ác chỉ cách nhau trong đường tơ kẽ tóc thôi. Khi sự lương thiện chiến thắng được cái gian ác, thì người bất hạnh sẽ được tràn trề hạnh phúc, trái lại, khi gian ác đè bẹp được lương thiện, thì sẽ xảy ra một hậu quả nguy hại không ai có thể lường được!

Sau mấy tiếng đồng hồ, người thanh niên ấy đã tỉnh lại hẳn. Thích-Đỉnh-Nhận từ từ đứng lên, chàng không dám nhìn thẳng vào mặt đối phương. Vì, chàng chính là người đã cưỡng bức vợ của y!

Mặc dù chuyện ấy xảy ra trong trường hợp chàng hoàn toàn không biết Hứa-Trân đã có chồng, nhưng, chàng vẫn thấy tự xấu hổ vì chính mình đã làm ra một việc không ai có thể tha thứ được!

Đối phương liền cất giọng cảm kích nói:

— Xin cảm tạ cái ơn cứu giúp của các hạ!... Không rõ còn vợ tôi có bề nào chăng...?

Thích-Đỉnh-Nhận u sầu đáp:

— Bà ấy... không sao cả, để tôi đi gọi bà ấy vào!

— Còn bọn kia đã đi cả rồi sao?

— Chúng đã đi cả rồi!

— Tất có một ngày, tôi sẽ phải trả mối đại thù này!

Thích-Đỉnh-Nhận không trả lời câu nói của y, mà xoay lưng bước thẳng ra đại sảnh.

Trong khi ấy tại trước cửa cái, Hứa-Trân đang ngã nằm trên đất. Đôi mắt nàng đầm đìa giọt lệ, nhưng miệng nàng không còn trào máu tươi ra nữa. Tuy nhiên sắc u sầu trên nét mặt của nàng, vẫn chưa hề phai mất!

Thích-Đỉnh-Nhận từ từ cúi xuống bên cạnh nàng, chàng ngó quanh rồi âm thầm đặt nhẹ một cái hôn lên hàng mi đầm đìa nước mắt của nàng. Cái hôn ấy hoàn toàn trong sạch, xuất phát từ tình thương trọng nội tâm của chàng!

Trong khi chàng cúi xuống hôn những giọt lệ của nàng, thì giọng lệ nóng của chàng, cũng đã rơi trên đôi má tái nhợt của nàng!

Chàng muốn òa lên khóc, nhưng chàng không thể khóc ra tiếng nữa!

Chàng lại cúi xuống hôn nhẹ nhàng lên mái tóc xinh đẹp của nàng, miệng lầm bầm rằng:

— Trân, đây là lần cuối cùng... Trong suốt đời anh sẽ không làm sao quên được là anh đã yêu em, đã yêu em một cách tha thiết... Nhưng tất cả đều đã thành dĩ vãng...

Chàng ngửa mặt lên, thò tay lấy ra một viên "Hội nguyên tặc mệnh kim đơn" bỏ vào miệng nàng, rồi vận dụng nội công chữa trị vết thương cho nàng.

Không mấy chốc, nàng đã tỉnh lại!

Nàng đưa mắt nhìn, trông thấy Thích-Đỉnh-Nhận đang lo chữa vết thương cho mình, thì ngờ ngác như đang hoài nghi, không tin đây là sự thực!

Thích-Đỉnh-Nhận thu bàn tay trở về, buồn rầu nói:

— Trân! Anh đã bình yên trở về, có lẽ em không ngờ đến phải chăng? Phải, anh đã suýt nữa gây ra một tội lỗi to tát, nhưng may mắn là bi kịch ấy không xảy ra!

Chàng đứng lên nghiêng chặt đôi hàm răng buồn bã nói tiếp:

— Em đã biết rằng anh yêu em, yêu em một cách tha thiết... Nhưng đáng lý ra, em không nên lừa gạt tình cảm của anh, khi mà em là người

đã có chồng rồi...

Nói đến đây, thì cô hồng chàng đã nghẹn lại, bao nhiêu ý nghĩ tiếp đó, chàng không làm sao giải bày được nữa !

Qua một lúc khá lâu, chàng mới đề nén sự đau xót trong lòng, rồi nói tiếp :

— Trần ! Anh vì không biết em đã có chồng, nên mới cưỡng bức em... Phải, anh không muốn sa vào vòng tội lỗi, nhưng, tội lỗi ấy đã đến với anh. Anh không van xin em tha thứ...

Chàng nghiêng chặt đôi hàm răng, cố đề nén sự đau xót trong lòng rồi nói tiếp :

— Sự bất hạnh ấy đã qua rồi. Trần, anh yêu em... sẵn sàng tha thứ cho em. Mong từ đây về sau em sẽ quên đi những chuyện bất hạnh đó, để yêu thương người chồng của em. Giờ đây thì anh sẽ ra đi, từ nay... từ nay chúng ta sẽ khó gặp lại nhau được, chúng ta sẽ chia ly vĩnh viễn. Nhưng, anh cũng vĩnh viễn sẽ không quên em... Hơn nữa anh quý báu mỗi tình đầu giữa anh và em... chẳng khác nào quý báu chính sinh mệnh của mình vậy !

Nói đoạn, chàng liền quay người nhắm phía cánh rừng đào bay vút đi...

Hứa-Trần bỗng kêu to lên rằng :

— Thích-Đinh-Nhạn, tôi không khi nào tha thứ cho anh được...

Thích-Đinh-Nhạn cười đau đớn nói :

— Trần ! Tha thứ một người đã yêu em, có khác nào tha thứ cho chính em vậy. Thôi, hãy biết quý báu cái gì đã qua, nhưng không làm hư hỏng cái gì hiện tại... Trần, mong sẽ có ngày gặp nhau...

Câu nói chưa dứt thì trên con mắt độc nhất của chàng lại lặn xuống một dòng lệ nóng, đồng thời, thân hình vạm vỡ của chàng cũng lặn khuất giữa cánh rừng đào !

Bất hạnh đã trở thành dĩ vãng. Chàng mang theo một quả tim rướm máu xa rời một người con gái duy nhất mà chàng có tình yêu chân thật. Tuy chàng đã phạm tội lỗi, nhưng, kẻ khác có thể tha thứ cho chàng được !

Chàng đã hiến dâng cho nàng tất cả tình yêu chân thật, hiến dâng hạnh phúc đến cho nàng, thế nhưng, giờ đây trong lòng chàng chỉ còn lại những vết thương đau đớn...

Trong cánh rừng đào hoàn toàn phẳng lặng như cũ. Tựa hồ tại

đây, không hề có xảy ra một sự biến chuyển chi cả. Gió đêm vẫn thổi xào xạc, rừng hoang vẫn đắm chìm trong tĩnh mịch !

Trời đã bắt đầu sáng. Ánh triều dương chiếu rọi khắp mặt đất, mang đến sự ấm áp cho muôn loài, trăm hoa đang đua nở, khiến cho cảnh sắc vùng Bách-Hoa-Nham lại càng xinh tươi đẹp để muôn phần !

Có vô số nhân vật võ lâm đang kéo nhau tiến vào khu sơn-cốc trăm hoa đua nở, phong cảnh như tranh vẽ. Họ lần lượt trèo lên một sườn núi cạnh đấy.

Trên lưng chừng sườn núi ấy, đứng sừng sững một tòa lâu đài đồ sộ. Có hai Người Mặt Bạc đứng ở phía trước cửa, lần lượt đưa mọi người vào trong.

Những cao thủ trong võ lâm ấy, đã từ khắp các địa phương khác nhau kéo về đây, với mục đích tham dự cuộc lễ ra mắt trọng đại của Ngân-Điện Hội. Lúc đó, tại "Tụ Võ Đường" đã hiện diện trên một trăm cao thủ võ lâm !

Sắc mặt của những cao thủ võ lâm ấy, đều có vẻ lo âu nặng nề. Do đó, gian Tụ-Võ Đường rộng mênh mông ấy, im phăng phắc không nghe một tiếng cười nói. Ngoài trừ tiếng xướng ngôn của số người tiếp tân đứng ở ngoài cửa, xướng to danh tánh của các vị tân khách lần lượt đến dự, còn thì chung quanh im lặng nặng nề như bị trùm lên một lớp không khí chết chóc ngột ngạt !

Bỗng nhiên, mọi người nghe số người tiếp tân ấy cất giọng lạnh lạnh, xướng to lên rằng :

— Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách đến....

Liền đó, mấy trăm cặp mắt đều đổ dồn về cửa Tụ-Võ Đường. Mọi người trông thấy Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách bước theo một người Mặt Bạc đến ngồi vào hàng ghế thứ hai trong gian phòng:

Kế đó, lại nghe bên ngoài xướng to lên rằng :

— Ba vị chương môn của ba môn phái lớn đã giá đến !

— Tức thì, ai nấy trông thấy ngoài cửa xuất hiện một tăng nhân và hai đạo sĩ, rõ ràng đây là ba vị chương môn của phái Thiếu-Lâm Côn-Lôn, và Chung-Nam. Mỗi vị chương môn ấy đều có hai môn nhân của họ theo hộ giá, lần lượt bước thẳng vào phòng, và cũng đến ngồi vào hàng ghế thứ hai.

Hoàng-Y-Khách đã đến....

Trước cửa lại xuất hiện một người mặc áo vàng thân bí, ông ta đưa đôi mắt quét qua khắp nơi một lượt, rồi không chờ đợi số người Mặt Bạc dẫn đường, đã tự nhiên bước thẳng đến trước mặt Phong-Trần Cuồng-Khách ngồi xuống !

Chẳng bao lâu sau, tất cả số người danh vọng trong trấn võ lâm, cũng như số người háo kỳ đều tề tụ đông đủ cả. Tiếng xướng ngôn của những người tiếp tân ở bên ngoài đã dứt hẳn !

Trời đã đứng ngọ, ánh nắng trở thành gay gắt, trên Bách-Hoa Nham lại càng phẳng lặng như một cõi chết.

Người áo vàng đưa mắt quét qua khắp gian phòng, thấy ở trên cao tại chánh điện có treo một bức hình người, mang một chiếc mặt nạ bạc. Trên bàn thờ nhang đèn sáng choang, trông có một không khí trang nghiêm khiến ai cũng có cảm giác rợn rợn.

Người áo vàng cười lạnh lùng, rồi nói :

— Thôi huynh, ở đây quả đúng là một cái hang cọp !

Phong-Trần Cuồng-Khách gật đầu, đưa mắt nhìn khắp qua gian phòng một lượt, than khẽ rằng :

— Thích-Đỉnh-Nhận có lẽ đã chết trong "Tử vong lâm" thực rồi !

Thiên-Âm Lão-Nhân cười lạnh lùng, nói :

— Mọi việc ở đây xong, tôi nhất định sẽ đến "Tử vong lâm", châm một mũi lửa, đốt sạch khu rừng đó !

Người Áo Vàng và Phong-Trần Cuồng-Khách, cùng cất tiếng than dài. Sau đó, Người Áo Vàng đưa mắt nhìn Phong-Trần Cuồng-Khách một lượt, nói :

— Huyết-Kiếp Chủ nhân tại sao lại chưa đến ?

Phong-Trần Cuồng-Khách không khỏi giật mình, cười ngơ ngác. Ông ta nghĩ : "Có lẽ Huyết-Kiếp Chủ nhân không phải là Lê-Thái-Hoa" !

Bỗng ngay lúc ấy, mọi người nghe có tiếng bước chân đi ào ào từ trong hậu điện vọng ra. Tất cả số anh hùng có mặt đều ngưng ngay câu chuyện đang nói dở dang, ngược mắt lên nhìn, trông thấy có một người mang mặt nạ bạc, thân hình bé nhỏ xinh đẹp, được tám người mang mặt nạ bạc to lớn khác, hộ vệ từ trong bước ra, và đi thẳng lên tại thần điện.

Tất cả quần hùng có mặt, không ai là không biến sắc !

Khi đoàn người ấy bước đến cạnh một cái bàn, thì tám người vệ sĩ kia, bước lui đứng thành một hàng chữ nhật ở góc phía trái rất có trật

tự. Riêng người mang mặt nạ bạc có thân hình bé nhỏ xinh đẹp kia, thì bước sang phía trái năm bước, rồi đứng sững không nhúc nhích !

Chẳng bao lâu sau, từ phía trong lại có tiếng chân bước ào ào, rồi cũng có tám vệ sĩ mang mặt nạ bạc khác, hộ tống một Người Mặt Bạc bé nhỏ xinh xắn thứ hai từ trong bước ra, đi thẳng lên trước bàn đặt tại thần điện.

Tám người vệ sĩ này liền lui sang góc phía mặt cũng đứng thành một hàng chữ nhật ngay ngắn, như tám người ở phía trái.

Riêng người mang mặt nạ bé nhỏ mới đến, thì bước tới đứng bên cạnh phía mặt của chiếc hương án.

Không khí trên thần điện do đó, càng có vẻ trang nghiêm hơn. Người mang mặt nạ bạc bé nhỏ đứng ở bên phía trái, liền từ từ bước đến một chiếc ghế dựa có phủ da cạp ngồi xuống. Nhưng riêng người đến sau thì vẫn đứng yên không hề nhúc nhích.

Trong khi đó, có một chiếc ghế to đặt ngay chính giữa, vẫn còn chưa trống, cho nên quần hùng đã hiểu hai người vừa bước ra đều chẳng phải là Hội trưởng Ngăn-Diện-Hội.

Người Mặt Bạc đang đứng yên từ nãy giờ, bỗng đưa mắt quét qua khắp gian phòng một lượt, rồi cất tiếng nói rằng :

— Thưa quý vị bằng hữu trong võ lâm, hôm nay là ngày ra mắt của bản hội, vinh hạnh được các vị Chương môn, Bang chủ, Trang chủ, Cốc chủ, Giáo chủ và các bậc anh hùng đến tham dự đông đủ, nên tôi xin thay mặt cho Hội-trưởng, gửi đến các vị lời cảm tạ chân thành !

Không khí trong gian phòng vẫn nặng nề im lặng như một cõi chết.

Người Mặt Bạc bé nhỏ ấy, lại cất giọng lạnh như băng nói tiếp rằng :

— Hiện giờ vị Hội-trưởng của bản hội còn đang bận tịnh tọa chưa xong, nên không bước ra cung nghinh quý vị. Thêm vào đó, trong ngày lễ ra mắt nhiều việc bận rộn, nên Hội trưởng của bản hội, không thể ra tiếp xúc với các vị ngay, vậy xin các vị thông cảm và tha thứ !

Các vị đều là những danh sĩ tên tuổi lẫy lừng trong chốn giang hồ thế mà hôm nay không tiếc chút thì giờ, đích thân đến đây để chỉ giáo cho, thì thực là vạn hạnh. Lễ ra mắt của bản hội sẽ cử hành ngay. Hơn nữa, khi Hội trưởng của bản hội tịnh tọa xong, sẽ bước ra ngũ lời cảm tạ thịnh tình của quý vị....

Trong gian phòng, bỗng có một giọng cười lạnh lùng rằng :

— Dàn đá xem có vẻ long trọng quá !

Câu nói ấy vừa dứt, thì quần hùng có mặt đều xôn xao cả lên, ai nấy ngược mắt lên nhìn, thì thấy người vừa thốt ra câu nói ấy, không ai khác hơn là Thiên-Âm Lão-Nhân !

Người Mặt Bạc đứng trên thần điện liền nói :

— Ông ban chớ nên nóng nảy, bản Hội trưởng thực sự là đang bận tình tạy, chứ không phải cố ý chậm trễ để bắt các vị phải chờ đợi, vậy xin quí vị tha lỗi cho.

Thiên-Âm Lão-Nhân cười tự nhiên, im lặng không nói chi cả !

Thốt nhiên, trong đám người bỗng có ai buột miệng kêu to lên rằng :

— Huyết-Kiệu.....!

Câu nói ấy vừa phát ra, đã làm cho cả gian phòng lại xôn xao kinh hãi. Mấy trăm cặp mắt sợ sệt và hiếu kỳ, đều đổ dồn về phía trước cửa. Chứng ấy, ai nấy mới thấy rõ một chiếc kiệu màu đỏ nhỏ bé xinh xắn, không biết đã được đặt yên tại đường bước vào cửa từ bao giờ rồi !

Sự xuất hiện bất ngờ của chiếc Huyết-kiệu này, chẳng những làm cho quần đang ngồi trong phòng phải xôn xao sợ hãi, mà ngay cả số người trong Ngân-Điện-Hội, cũng đều không khỏi kinh tâm tán đờm !

Người mang mặt nạ bạc đang ngồi trên chiếc ghế phủ da cộp tại phía trái, bỗng đứng phắt dậy !

Phong-Trần Cuồng-Khách lại càng kinh hoàng thất sắc hơn ai hết !

Sự xuất hiện của chiếc Huyết-kiệu đó, đã làm cho không khí trong gian phòng trở thành hết sức căng thẳng. Ngoại trừ ba vị chương môn của ba môn phái lớn, ngồi điềm nhiên nhìn thẳng về phía trước, còn thì tất cả mọi người đều tập trung tia mắt vào chiếc huyệt kiệu ngoài cửa !

Lúc ấy hai bên chiếc huyệt kiệu, có hai cô tỷ-nữ áo xanh đứng yên lặng như hai tượng gỗ !

Người Mặt Bạc vừa ngó lời với tân khách khi nãy, cười lạnh lùng rồi nói :

— Có Huyết Kiệu Chủ nhân quang-lâm, thì cuộc lễ ra mắt của bản Hội, được tăng thêm phần long trọng không ít !

Nói đến đây, Người Mặt Bạc ấy tạm dừng lại trong giây lát, rồi cao giọng quát rằng :

— Các đệ tử tiếp tân sao nghênh đón chậm trễ quí khách như thế ?

Người Mặt Bạc trông thấy chiếc Huyết Kiệu xuất hiện một cách bất ngờ, mà lại không có môn nhân của Ngân-Điện Hội hướng dẫn, nên đã

đoán biết chuyện này không phải tầm thường, nhưng giả vờ quát hỏi đề độ-dầm thái độ của đối phương.

Bức rèm của chiếc kiệu bỗng được khoát lên, rồi từ trong bước ra một thiếu nữ mặc áo xanh. Quần,hùng trông thấy thế đều buột miệng kêu lên :

— Huyết Kiệu Chủ nhân...

— Té ra Huyết Kiệu Chủ nhân là cô gái này đây !

Phong-Trần Cuồng-Khách đưa mắt nhìn qua, thì cũng không khỏi giật nảy mình. Vì cô gái áo xanh ấy không ai khác hơn là cô gái áo xanh mà ông ta đã gặp, tức Khôi-Tâm-Nhân !

Đây là một việc không ai ngờ được...

Cô gái áo xanh ấy đứng trước chiếc Huyết Kiệu, cười lạnh lùng, nói :

— Này phó Hội trưởng, những người lo việc tiếp tân của các ông đều bận ngủ cả, cho nên chúng tôi phải tự động đi thẳng vào đây !

— Vậy bằng hữu vẫn đề mặc chúng nó lười biếng lơ là như thế sao ?

— Thực ra phải tiếp đón hàng trăm bằng hữu trong võ-lâm cũng là nhọc mệt lắm, nên gia chủ của tôi đã cho chúng nó nghỉ yên cả rồi...!

Nói đến đây, nàng dừng lại trong giây lát, rồi to tiếng nói tiếp :

— Chủ nhân của tôi còn ngồi trong kiệu, tôi chỉ là người hầu của bà ấy thôi, xin các vị chớ ngộ nhận tôi là Huyết Kiệu Chủ nhân !

Khắp cả gian phòng tiếng ồn ào lại dậy lên !

Đôi mắt của cô gái áo xanh bỗng nhìn thẳng vào mặt của Phong-Trần Cuồng-Khách Thôi-Thiên-Hàn, ý chừng như muốn nói : Thôi-Thiên-Hàn các ông hãy coi chừng chiếc đầu của các ông đó !

Phong-Trần Cuồng-Khách trông thấy thế, không khỏi biến hẳn sắc mặt !

Huyết-Kiệu Chủ-nhân, một nhân vật gieo rắc khủng bố và đầy thần bí vừa dậy lên trong chốn giang hồ, giờ đây bất thần lại xuất hiện, nên khiến cho Ngân-Điện-Hội phải một phen điên đảo !

Người Mặt Bạc ngó lời với tân khách nãy giờ, bỗng lại lên tiếng nói :

— Huyết-Kiệu Chủ-nhân, đã nghĩ đến sự làm việc khó nhọc của môn nhân chúng tôi như vậy, chúng tôi thực vô cùng cảm kích. Trong dịp này, sao chủ nhân không bước ra cùng ngồi chung với các bạn võ lâm, hầu đề mọi người có cơ hội chiêm ngưỡng phong thái của chủ nhân ?

HỒI THỨ BA MƯƠI LĂM

OAI SÓI

Cô gái áo xanh mỉm cười nói :

— Được phó Hội trưởng nề tình không khiến trách, thì gia chủ tôi thật cảm kích vô cùng. Riêng việc được phó Hội trưởng ban cho chỗ ngồi, thì gia chủ tôi nhận rằng ngồi trên những chiếc ghế ở đây, không êm ái bằng ngồi trong kiệu, nên bà ấy muốn ngồi yên trong đó không cần bước ra, vậy xin phó Hội trưởng hiểu cho !

Không khí trong gian phòng sau khi cô gái áo xanh nói dứt lời, bỗng trở thành nặng nề ngột ngạt vô cùng !

Người Áo Vàng hạ giọng nói nhỏ với Phong-Trần Cuồng-Khách rằng :

— Cô gái áo xanh này lại là người theo hầu Huyết-Kiệu chủ-nhân, có lẽ ông lấy làm lạ lắm chứ ?

— Đúng thế !... Huyết-Kiệu Chủ-nhân có thể là Lê-Thái-Hoa không ?

— Tám chín phần mười là có thể như vậy !

Sắc mặt của Phong-Trần Cuồng-Khách bỗng xám ngắt như tro lạnh...!

Lúc ấy, bỗng Người Mặt Bạc đứng ở phía trên lại cất tiếng nói :

— Huyết-Kiệu Chủ-nhân không muốn rời khỏi chiếc kiệu, thì tôi đây cũng chẳng dám có lời nài ép; duy có điều tôi muốn biết, là bằng hữu hôm nay đến đây với mục đích tham gia lễ ra mắt của bản hội, hay là có một mục đích chi khác ?

Từ trong chiếc kiệu bỗng có một giọng nói giá lạnh như băng vọng ra rằng :

— Ta, có cả hai mục đích ấy !

— Chẳng hay mục đích thứ hai là chi thế ?

— Xin thứ lỗi cho về chỗ không thể nói rõ được !

Câu nói Huyết-Kiệu chủ-nhân vừa dứt, thì cô gái áo xanh đã từ từ bước đến sát bên cạnh chiếc Huyết kiệu, nhưng tia mắt không ngớt

nhìn chòng chọc vào Phong-Trần Cuồng-Khách !

Phong-Trần Cuồng-Khách nghiến chặt đôi hàm răng, rồi bất thần đứng phắt dậy, bước thẳng đến phía chiếc Huyết kiệu.

Thiên-Âm Lão-Nhân và Người Áo Vàng thấy đều biến sắc mặt. Họ biết ý định của Phong-Trần Cuồng-Khách, là định tìm hiểu Huyết-Kiệu chủ-nhân xem có phải là Lê-Thái-Hoa không ?

Thiên-Âm Lão-Nhân tuy biết Phong-Trần Cuồng-Khách đang ở trong một trạng thái hoang mang đau đớn. Nhưng trong khung cảnh này, lão ta đâu có thể để mặc cho Phong-Trần Cuồng-Khách xông vào tìm lấy những sự thiệt hại bất ngờ ?

Bởi thế, lão ta nhanh nhẹn tràn tới, nắm lấy người của Phong-Trần Cuồng-Khách lại, khẽ quát rằng :

— Lão đệ, không thể lỗ mãng như thế được !

Phong-Trần Cuồng-Khách đưa đôi mắt kinh ngạc nhìn về Thiên-Âm Lão-Nhân, nói :

— Không, tôi cần phải tìm hiểu xem bà ta là ai !

— Rồi đây mọi việc tất có ngày sẽ phơi ra ánh sáng, lão đệ hà tất lại nóng nảy như vậy ?

Phong-Trần Cuồng-Khách tiêu ngẩn ngồi trở xuống.

Ngay lúc ấy, bỗng có tiếng quát khẽ của phó Hội trưởng Ngân-Điện Hội rằng :

— Đệ nhất hộ pháp của bản Hội đâu rồi ?

— Thưa, có đệ từ đây !

Trong số tám Người Mặt Bạc đứng ở bên mặt, bỗng có một người bước ra. Phó Hội trưởng Ngân-Điện Hội nói :

— Huyết-Kiệu chủ-nhân, đã cho các môn nhân của bản Hội phụ trách việc tiếp tân, đi ngủ cả rồi, vậy ông hãy ra đánh thức chúng nó dậy...

Huyết-Kiệu chủ-nhân lạnh lùng nói :

— Tôi thấy không cần phải đi gọi họ làm gì, giờ đây chắc rằng họ đã thức dậy cả rồi !

— Nếu thế thì ông hãy lui vào !

Vị đệ nhất hộ pháp liền lên tiếng vâng lệnh, rồi từ từ rút lui về vị trí cũ.

Huyết-Kiệu Chủ-nhân lại cất tiếng cười lạnh lùng, rồi nói :

— Hội trưởng của quý hội phải thực sự đang bận tịnh tọa, hay là

có ý xem thường bao nhiêu bằng hữu vô làm ở đây ?

Phó hội trưởng Ngân-Điện Hội đang định lên tiếng trả lời, thì bỗng nghe từ đằng sau hậu điện có một tiếng quát to rằng :

— Hội trưởng giận lắm !

Câu nói ấy vừa dứt, thì cả gian phòng im phăng phắc, mấy trăm tia mắt đã dời từ phía Huyết Kiệu trở về phía hậu điện.

Lúc đó, từ bên trong đang có một người đeo mặt nạ bạc, thân hình cao lớn bước thẳng vào chánh điện dưới sự hộ vệ của bốn gã mặt bạc áo đỏ.

Một bầu không khí nặng nề, bao trùm cả gian Tự-Vô-Đường !

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội, bước đến đứng giữa chiếc bàn hương án, cười lạnh lùng rồi nói :

— Bản thân vị lữ bạn tình tọa chưa xong, nên làm cho các vị bằng hữu, vô-lâm phải chờ đợi, quả là có lỗi lắm !

Khắp cả gian phòng, vẫn im phăng phắc, không có ai lên tiếng nói chỉ cả. Hội trưởng Ngân-Điện Hội lại to tiếng nói tiếp :

— Hôm nay là ngày ra mắt của bản hội nên mời các vị bằng hữu vô lâm đến tham gia đại lễ này, trước hết là đề liên lạc về tình cảm, kế đó là muốn gặp mặt đề bản bạc với các vị bằng hữu một việc, trong các vị bằng hữu hiểu cho về chỗ bản nhưn xây dựng nên tổ chức này không phải là chuyện dễ, chân thành tương trợ cho bản nhưn !

Ông đứng câu nói lại trong giây lát, mới tiếp :

— Nơi đây không phải là tổng đường của bản hội, nhưng bản nhưn khi làm lễ khao phái và trao cờ, muốn đem mọi lễ lối tổ chức nói rõ lại cho các vị bằng hữu vô lâm nghe !

Nguyên tổng đường của bản hội đặt tại một địa điểm bí mật, bên dưới chia làm bốn đường, đặt rải rác bốn nơi, tức gồm có Tự-Trung-Đường, Tự-Dũng-Đường, Tự-Anh-Đường và Tự-Vô-Đường. Mỗi đường có một vị đường chủ cầm đầu để tiếp xúc với bản nhưn hầu truyền lệnh xuống bên dưới.

Ngoài bốn đường nói trên, bản hội còn có Phó Hội-Trưởng, Hình-Ty Ty-Chủ, Tứ-Đường Tổng-Giám và bốn vị hộ giá.

Riêng về kỷ luật, là điều rất cần của một môn phái, nên bản hội cũng đặt ra tám vị chấp pháp trưởng lão, đồng thời đặt ra các điều kỷ luật cho Ngân-Điện Hội. Từ bản nhưn cho đến bất cứ môn đồ nào ai vi phạm các điều luật ấy, thì sẽ bị

trừng trị bằng cực hình ngay !

Sau khi hội-trưởng Ngân-Điện Hội nói dứt lời, thì từ phía sau hậu điện, bỗng có một gã mặt bạc đi thẳng đến trước thần điện, thưa bẩm điều chỉ với người phó hội trưởng. Liền đó, phó hội trưởng Ngân-Điện Hội to tiếng nói rằng :

— Giờ hành lễ bắt đầu, truyền lệnh cho tất cả đệ tử bản môn lần lượt tiến vào điện !

Tức thì, gã Mặt Bạc vừa rồi bước trở ra, quát to :

— Truyền lệnh : Tất cả đệ tử vào điện !

Tiếng quát chưa dứt, thì đã có trên một trăm người mang mặt nạ bạc, sắp hàng lần lượt bước vào rất có trật tự. Họ đến đứng thành nhiều hàng trước chánh điện.

Người Mặt Bạc vừa rồi lại to tiếng nói :

— Tám vị Chấp-Pháp Trưởng-Lão đâu rồi ?

— Đệ tử có mặt đây !

Liền đó, có tám Người Mặt Bạc áo tía, từ hậu điện bước ra, đứng hai bên thần điện. Người cầm đầu trong tám Người Mặt Bạc áo tía đó, bước đến trước bàn hương án, hướng về bức tượng Người Mặt Bạc treo trên cao, quỳ xuống làm lễ. Y lăm lăm khăn vải chỉ trong miệng một lúc thật lâu mới đứng lên, cất tiếng to nói rằng :

— Hội trưởng tuyên thệ !

Tức thì, vị hội trưởng Ngân-Điện Hội bước ra trước bàn hương án, quỳ xuống. Người Mặt Bạc áo tía ấy liền to tiếng nói :

— Bản tịch thay mặt cho bảy vị Chấp-Pháp Trưởng-Lão đề trao cờ. Vậy, Hội trưởng có bằng lòng thề trước bức tượng của Ngọc-Điện Thiên-Quân, là sẵn sàng đem hết khả năng phát huy bản hộ hay không ?

— Đệ tử bằng lòng...!

— Ông có bằng lòng thương yêu đệ tử của bản hội, như thương yêu chính bản thân của mình không ?

— Đệ tử xin thề !

— Ông có bằng lòng gìn giữ kỷ luật của bản hội không ?

— Đệ tử xin thề !

Hội trưởng Ngân-Điện Hội tuyên thệ xong, thì Người Mặt Bạc áo tía ấy từ trên bàn hương án lấy lên một lá cờ nhỏ, to tiếng nói :

— Bản Chấp-pháp thay mặt chủ tọa, trao lá cờ này cho ông, chỉ khi

nào người chết đi lá cờ này mới bị hủy diệt, cũng như một ngày nào lá cờ này còn tồn tại, thì người cũng không thể trốn tránh trách nhiệm được. Giờ đây ông nhận lấy lá cờ này để chính thức làm Hội trưởng của bản hội. Vậy, ông hãy tuyên thệ để nhận cờ !

Sau khi Hội trưởng Ngân Điện Hội đưa tay thề rất nặng nề, liền nhận lấy một lá cờ vàng hình tam giác, bên trên có thêu một chiếc mặt nạ bạc, rồi đứng lên !

Lúc đó ngoại trừ tám vị hộ pháp ra, còn thì tất cả môn nhân của Ngân-Điện Hội, đều quì xuống nói to rằng :

— Đề từ xin ra mắt Hội trưởng, cung chúc vạn tuế vô-cương !

Hội trưởng Ngân-Điện Hội cười lạnh lùng, rồi vung cây cờ lệnh trong tay, nói :

— Xin mời đề từ của bản hội hãy đứng lên !

— Xin đa tạ Hội trưởng !

Thế rồi, toàn thể môn nhân Ngân-Điện-Hội đều đứng cả dậy. Hội trưởng Ngân Điện Hội bèn đưa mắt quét qua khắp gian phòng, nói :

— Bản hội đều dùng mặt nạ bằng bạc, cho nên chớ nói chỉ đến các bạn võ lâm ở ngoài, không thể phân biệt được ai là Hội Trưởng, ai là môn nhân, mà ngay đến bản hội trưởng đây, cũng không thể nhận ra được ai là ai. Vì vậy, bản Hội trưởng có chế ra một thứ mực rất đặc biệt, và sẽ viết một dấu hiệu riêng lên chiếc mặt nạ bạc của mỗi người !

Nói đến đây, vị hội trưởng liền móc ra một cây bút lông và một chai mực, to tiếng nói :

— Xin mời phó hội trưởng bước đến !

Vị phó hội trưởng vừa bước đến nơi, thì Hội trưởng Ngân-Điện-Hội, liền chấm bút vào mực, nhanh nhẹn viết lên chiếc mặt nạ của người này một chữ « Phó » !

Kế đó, vị Hội trưởng Ngân-Điện-Hội, lại lần lượt viết lên chiếc mặt nạ của Hình-Ty Ty-Chủ, một chữ « Hình » của Tổng giám một chữ « Tổng » vân, vân... Kỳ dư, trên những chiếc mặt nạ của các môn nhân thường, đều viết một chữ « Ngân » !

Viết xong, vị Hội trưởng Ngân-Điện-Hội bèn nói :

— Thứ mực này khi đã viết vào chiếc mặt nạ, ở xa trông thấy màu đen, nhưng lại gần thì hóa ra màu đỏ, bất luận một thứ thuốc chi cũng không thể tẩy sạch được... !

Câu nói của vị hội trưởng Ngân-Điện-Hội chưa dứt, thì bỗng nghe Huyết-Kiệu chủ-nhân cất giọng lạnh lùng ngắt lời nói rằng :

— Vậy chẳng rõ trên chiếc mặt nạ của vị Hội trưởng sẽ viết chữ chi ?

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội liền đáp rằng :

— Sẽ viết chữ « Vương » !

Huyết-Kiệu chủ-nhân cười lạnh lùng, nói :

— Rõ là lớn lối ! Chẳng hay Hội trưởng có tài đức đến đâu, mà lại viết chữ Vương lên chiếc mặt nạ của mình ?

Hội trưởng Ngân-Điện Hội cười ngạo nghễ, nói :

— Tôi là Hội trưởng của bản hội, vậy tất nhiên là có tư cách dùng chữ Vương, hơn nữa, nếu luận về võ công, thì... !

Huyết-Kiệu chủ-nhân lạnh lùng nói :

— Thì thế nào ?

— Thì cũng có thể xưng « Vương » được !

— Ông quả thật là người lớn lối !

— Bản Hội trưởng chắc là các bằng hữu trong võ lâm nhiều người chưa chịu phục. Vậy cũng được, đề đến chừng các vị đều tâm phục tất cả, thì bản Hội trưởng sẽ dùng đến chữ « Vương » cũng không muộn !

Thiên-Âm Lão-Nhân cười to, nói :

— Tốt lắm, tốt lắm ! Lý mỗ bất tài nhưng cũng muốn ra trước đề xin lĩnh giáo ít thế võ tuyệt nghệ, dùng để xưng « Vương » của hội trưởng !

Lúc bấy giờ, tất cả số quần hùng có mặt, đều không khỏi biến sắc. Vị Hội trưởng Ngân Điện Hội mà lại xưng « Vương », thì quả là chẳng xem số nhân vật võ lâm có mặt hôm nay ra chi cả !

Thiên-Âm Lão-Nhân vừa nói dứt lời, thì liền vung chiếc gậy lên, rồi đứng phắt dậy, bước thẳng ra giữa điện.

Không khí trong phòng vì thế mà ngột ngạt một mùi sát phạt !

Huyết-Kiệu chủ-nhân bỗng nhiên quát rằng :

— Thiên-Âm Lão-Nhân hãy lùi lại !

Tiếng quát ấy của Huyết-Kiệu Chủ-Nhân, đã khiến Thiên-Âm Lão-Nhân phải dừng chân bước lùi một bước. Huyết-Kiệu Chủ-nhân lại lạnh lùng quát rằng :

— Trận đấu thì phải để cho tôi !

Thiên-Âm Lão-Nhân cũng tự biết rằng, mình có ra đánh nhau với đối phương, cũng chưa hẳn đã nắm chắc được phần thắng. Bởi thế khi

nghe lời nói của Huyết-Kiệu Chủ-nhân, thì ông bèn nghĩ rằng: « Nếu bà đánh không lại, thì chương môn của ba phái lớn, cũng đành sụp đổ rồi ra về mà thôi... »

Nghĩ thế, nên lão ta liền gật đầu, rồi bước trở về chỗ ngồi yên. Hội trưởng Ngân-Điện-Hội, liền cất tiếng cười ngạo nghễ, nói:

— Bằng hữu ngồi trong chiếc kiệu đó, thật lắm điều bất tiện, sao chẳng chịu bước ra để mọi người được dịp chiêm ngưỡng phong thái?

Huyết-Kiệu chủ-nhân cười lạnh lùng, nói:

— Hội trưởng muốn tôi bước ra cũng không khó chi, vậy tôi xin hỏi ông, có gan dám mở chiếc mặt nạ xuống hay không? Như vậy, để cho các bằng hữu vô làm có cơ hội nhìn thấy chân diện-mục của vị hội trưởng sắp xưng « vương » như ông?

Câu hỏi ấy của Huyết-Kiệu chủ-nhân, đã làm cho Hội trưởng Ngân-Điện-Hội trợn mắt lia lưởi, thực lâu nói chẳng nên lời....

Thốt nhiên, từ bên ngoài có một giọng nói to vọng lại:

— Độc-Nhân Hắc-Lang Thích-Đỉnh-Nhận đến!

Bảy tiếng « Độc-Nhân Hắc-Lang Thích-Đỉnh-Nhận » vừa thốt ra, thì cả gian phòng không ai bảo ai, đồng thanh « ồ » lên một tiếng kinh hãi! Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách và Người Áo Vàng, đều buột miệng kêu lên thành tiếng!

— Cái chi..... Thích-Đỉnh-Nhận?

Vị Tổng giám Ngân-Điện-Hội, có thân hình bé nhỏ xinh xắn đang ngồi ở phía trái cũng bất thần đứng phắt dậy!

Liền đó, có một giọng nói sang sảng từ phía ngoài cửa vọng vào, làm cho tất cả những người hiện diện, đều đổ dồn tia mắt về phía ấy.

Thế là, ai nấy đều trông thấy rõ một chàng thiếu niên thân hình nhỏ nhắn da đen sạm, chỉ còn một con mắt độc nhất, từ ngoài đang đồng loạt tiến thẳng vào trong phòng!

Thiên-Âm Lão-Nhân vui mừng như điên, nói:

— Quả đúng là Hắc-Lang đến kìa rồi!

Mấy trăm cặp mắt sáng ngời đều tập trung cả vào khung mặt của Thích-Đỉnh-Nhận. Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng cười dài, nụ cười của ông trông hết sức lạnh lùng hung tợn, nói:

— Kẻ hèn này, đã đến chậm một bước, không kịp dự lễ ra mắt đại hội của Ngân-Điện-Hội từ giờ phút đầu!

Việc Thích-Đỉnh-Nhận xông vào khu rừng « Tử vong-lâm », mọi

người ai cũng đều biết, thế sao hôm nay chàng lại xuất hiện nơi đây? Đây thực là một việc mà ai nấy đều nhận rằng không thể có được!

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt quét qua khắp nơi một lượt, trông thấy Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách và người Áo Vàng đều có mặt, thì không khỏi khẽ giật mình. Chàng bèn lắc người vọt nhẹ nhàng đến trước mặt Thiên-Âm Lão-Nhân, nói:

— Ba vị lão tiền bối, sao lại có vẻ sừng sốt thế? Có lý đâu đã quên mất Thích-Đỉnh-Nhận tôi rồi hay sao?

Thiên-Âm Lão-Nhân nói lấp bắp rằng:

— Người không có...?

— Nếu tôi đã chết rồi, thì hôm nay làm sao đến đây được?

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội cười to, nói:

— Ông bạn họ Thích tuổi trẻ tài cao, tên tuổi lừng lẫy cả chốn giang hồ, bởi thế, nếu hôm nay không có ông bạn họ Thích đến, thì... Ha ha, cuộc lễ ra mắt này, tất sẽ kém long trọng nhiều lắm đó!

Thích-Đỉnh-Nhận cười tự nhiên, rồi quay qua hỏi Thiên-Âm Lão-Nhân rằng:

— Vậy tôi đã đến muộn rồi hay sao?

HỒI THỨ BA MƯƠI SÁU

MỘT CUỘC SO TÀI

Thiên-Âm Lão-Nhân bèn đem mọi việc xảy ra từ nãy đến giờ, nói lại sơ lược cho Thích-Đỉnh-Nhận nghe. Thích-Đỉnh-Nhận cười lạnh lùng, im lặng không nói chi cả.

Giọng cười nhạt của Huyết-Kiệu Chủ-nhân lại vang lên, rằng:

— Hội trưởng, ông có dám gỡ chiếc mặt nạ ra không?

— Bản hội trưởng chẳng dám làm trái lại với giáo điều, xin bỏ lỗi cho về chỗ không tuân lệnh được. Nhưng nếu Huyết-Kiệu Chủ-nhân, chưa chịu phục bản hội trưởng là người có đủ điều kiện để xưng « vương » thì cũng có nghĩa là hoài nghi võ công của bản hội trưởng...

— Đúng thế!

— Như vậy là Huyết-Kiệu Chủ-nhân có ý muốn thờ ?

— Đúng như vậy...

Tiếng vậy chưa dứt, thì một luồng gió đã cuốn tới, tức thì chiếc kiệu nhỏ màu đỏ ấy, đã bay xẹt đến trước mặt thần điện. Giọng nói lạnh như băng của Huyết-Kiệu Chủ-nhân lại vang lên rằng :

— Hội trưởng, ông có dám đi một vòng chung quanh chiếc Huyết-Kiệu của tôi không ?

— Việc ấy có chi lại không dám ?

— Nếu hội trưởng có thể đi một vòng chung quanh chiếc Huyết-Kiệu của tôi, mà an toàn trở về thần điện được, thì từ nay về sau tôi sẽ không khi nào can thiệp đến việc riêng của quý hội nữa !

Hội trưởng Ngân-Điện Hội cất tiếng cười ngạo nghễ, rồi đưa chân bước chậm rãi đi thẳng về phía chiếc Huyết-Kiệu. Không khí chung quanh do đó, bỗng nhiên trở thành căng thẳng vô cùng. Hai nhân vật thần bí và gieo rắc khủng bố ấy, đang đứng trước một tình trạng sẵn sàng choảng nhau !

Không khí trong cả gian phòng ngọt ngào và im lặng như một cối chết !

Bỗng nhiên, giữa lúc không khí đang căng thẳng nặng nề ấy, thì có một bàn tay bất thần từ phía sau đặt lên vai của Thích-Đỉnh-Nhận !

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật mình kinh hãi, quay mặt lại nhìn, thì thấy đây là một người che mặt. Chàng đang định quát hỏi, thì người che mặt ấy đã lên tiếng nói trước rằng :

— Thích-Đỉnh-Nhận, người đã gây ra họa to rồi !

Người che mặt ấy đặt bàn tay lên vai Thích-Đỉnh-Nhận một cách đột ngột, vốn đã làm cho chàng phải thẫn thờ kinh hãi rồi, giờ đây, nghe đối phương nói như vậy, chàng lại càng cảm thấy ớn lạnh cả tâm can, hỏi rằng :

— Họa ấy từ đâu mà ra ?

— Có phải người đã yêu Hứa-Trân không ?

Thích-Đỉnh-Nhận nghe câu hỏi của người che mặt ấy, thì trong lòng không khỏi cảm thấy buồn bã. Chàng gật đầu rồi nói :

— Phải, tôi yêu cô ấy.... Nhưng.....

— Người tưởng rằng cô gái mặt áo trắng có chồng ở trong cánh rừng đào nọ, là Hứa-Trân phải không ?

Thích-Đỉnh-Nhận nghe hỏi thế, thì quả tim suýt nữa nhảy tung ra

ngoài lồng ngực, buột miệng hỏi rằng :

— Vậy có lý nào cô gái ấy không phải là Hứa-Trân sao ?

— Đúng thế, cô ấy không phải là Hứa-Trân thật sự đâu, mà có thể là viên Tổng giám của Ngân-Điện Hội, tức người mặt bạc có thân hình bé nhỏ xinh xắn đang ngồi ở phía trái kia !

Thích-Đỉnh-Nhận mặt không khỏi biến sắc, nói :

— Không, việc ấy không thể nào có như vậy được !

Người che mặt nói :

— Nếu người có thể gỡ chiếc mặt nạ bạc của viên Tổng giám ấy đi thì những bí ẩn chung quanh Hứa-Trân có thể giải đáp minh bạch được cả !

Thích-Đỉnh-Nhận bỗng cất tiếng cười to như điên dại, rung chuyển cả mái ngói. Chuỗi cười ấy của chàng, thực chẳng khác nào tiếng sấm nổ giữa trưa, khiến mấy trăm anh hùng võ lâm và môn nhân của Ngân-Điện Hội, thấy đều sợ hãi !

Lúc ấy, hội trưởng Ngân-Điện Hội đã bước đến trước chiếc Huyết kiệu, bỗng nghe tiếng cười to của Thích-Đỉnh-Nhận, nên bất giác dừng chân đứng lại.

Thích-Đỉnh-Nhận bỗng đứng phắt dậy, quát rằng :

— Hội trưởng, Thích-Đỉnh-Nhận muốn lĩnh giáo ít thế võ tuyệt nghệ của ông, đồng thời, gỡ chiếc mặt nạ của ông xuống, để bao nhiêu bằng hữu võ lâm, có dịp nhìn thấy chân diện mục của Vô-lâm Chi-thần Trân-Đế !

Nói dứt lời, chàng liền lao thẳng người đến phía hội trưởng Ngân-Điện Hội !

Cái lao người ấy của chàng, nhanh nhẹ đến mức ai nhìn thấy cũng đều kinh hãi !

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội khẽ bước lùi nửa bước. Trong khi đó, thì Thích-Đỉnh-Nhận đã đứng sừng sững trước mặt của y rồi !

Không khí trong gian phòng, mỗi lúc càng thêm căng thẳng, càng thêm ngọt ngào...

Trong khi Hội trưởng Ngân-Điện Hội định lên tiếng trả lời câu nói của Thích-Đỉnh-Nhận, thì trong đám đông bỗng có người kinh ngạc hỏi rằng :

— Cái chi ?..... Ông ấy là Vô-Lâm Chi-Thần ?.....

Câu hỏi đầy kinh ngạc đó đã làm cho tình trạng trong gian phòng

mất hẳn sự nghiêm trang và bắt đầu rối loạn. Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách đều cùng đứng cả lên.

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội cất tiếng cười lạnh lùng, nói :

— Dù tôi có phải là Vô-Lâm Chi-Thần Trần-Đế hay không, Độc-Nhân Hắc-Lang, người nên chấm dứt những sự tò mò ấy là hay hơn !

Thích-Đỉnh-Nhận cười nhạt nói :

— Hội trưởng, nếu ông muốn tôi không can dự đến việc của ông, thì ngoài trừ trong trường hợp ông bằng lòng trao Truy-Hồn Kiếm-Khách cho tôi, thì tôi mới có thể đề yên cho ông được !

— Còn nếu ta không bằng lòng đưa ra thì sao ?

— Ha ha, thì tôi sẽ phá sập gian Tự-Vô-Đường này của ông cho ông xem !

— Ta e rằng người không thể làm được như vậy chứ !

— Nếu thế, thì ông đề thử xem cho biết !

Không khi đi căng thẳng đến mức tối đa, Hội trưởng Ngân-Điện-Hội cười lạnh lùng, nói :

— Độc-Nhân Hắc-Lang, người chưa đi vào thực tế thì chưa chịu phục. Nay, ta đứng yên ở đây, nếu đánh trúng ngực ta, thì ta chịu thua người đó !

Lời nói ấy của Hội trưởng Ngân-Điện Hội vừa thốt ra, đã làm cho mọi người có mặt ở trong gian phòng phải đều kinh hãi. Vì, tuy mọi người đều biết võ công của ông ta hết sức cao cường, nhưng không ai có thể tin được rằng, Thích-Đỉnh-Nhận lại không thể đánh trúng được ông ta.

Thích-Đỉnh-Nhận to tiếng cười rằng :

— Nếu ông thua thì sao ?

— Tùy người định đoạt !

— Ông không hối hận chứ ?

Hội trưởng Ngân-Điện Hội cất tiếng cười ngắt như điên, nói :

— Việc ấy người hãy yên lòng !

Thích-Đỉnh-Nhận gật đầu, rồi từ từ đưa cao cánh tay mặt lên....

Nhưng, ngay lúc ấy bỗng Huyết-Kiểm Chủ-nhân lạnh lùng quát rằng :

— Thích-Đỉnh-Nhận, người hãy bước lui đi !

Thích-Đỉnh-Nhận sùng sốt, nói :

— Tại sao thế ?

— Trận này phải để ta tỷ thí với hội trưởng, người đến sau không thể lẫn lượt như vậy được !

Thích-Đỉnh-Nhận cười tự nhiên, đáp :

— Cũng được !

Nói đoạn, chàng từ từ bước tránh qua một bên. Chàng đưa tia mắt nhìn đắm đắm vào Người Mặt Bạc có thân hình bé nhỏ xinh xắn, ngồi ở cạnh phía trái bàn hương án, tức nhiên Tổng giám của Ngân-Điện Hội !

Quả tim của chàng không ngớt nháy đập mạnh. Nhưng Tổng giám này có thực phải là Hứa-Trần không ? Cô gái mà chàng đã gặp trong cánh rừng đào, lại là một cô gái khác nữa ?

Đây là một việc rất có thể, vì chàng đã nhận thức được thái độ khác nhau giữa hai con người Hứa-Trần ấy !

Trong lòng chàng không ngớt băn khoăn và ngó vắn. Vì việc ấy đâu phải không thể không có được !

Giờ đây, chàng thấy rằng chỉ cần gỡ được chiếc mặt nạ của viên Tổng giám kia xuống, thì mọi nghi vấn sẽ được giải bày minh bạch tất cả.

Nghĩ thế, nên chàng lại sức nhớ đến sự thay đổi thái độ của Hứa-Trần, đứng trước việc chàng bị môn nhân của Ngân-Điện Hội uy hiếp, buộc phải chạy thẳng vào "Tử vong lâm" !

Chàng nhận rằng, tất cả những sự thay đổi thái độ của Hứa-Trần lúc ấy, không phải là do một chứng bệnh thần kinh, mà chính là có người dùng thuật "truyền âm nhập mật", để nói chuyện với nàng, bảo nàng tìm cách lấy mười sáu quân cờ của chàng đang giữ trong người.

Nghĩ đến đây, lòng chàng không khỏi hoang mang buồn rầu. Chàng không biết mình đã yêu một cô gái như thế nào. Do đó, chàng lại chợt nhớ tới Bạch-Dùng, một người con gái đã tha thiết yêu chàng. Nàng đã bị Ngân-Điện Hội bắt đi, không rõ giờ đây đang ở nơi nào ?

Trong lúc Thích-Đỉnh-Nhận đang trầm ngâm nghĩ ngợi, thì Hội trưởng Ngân-Điện Hội, đã cất tiếng cười ngạo nghễ, nói :

— Huyết-Kiểm Chủ-nhân nếu đã có hứng như vậy, thì chớ nói chi đi quanh một vòng, mà dù có đi quanh mười vòng đi nữa, bản Hội trưởng cũng nhất định thử cho biết !

Thốt nhiên, có một bóng người bay thoắt đến, tức thì viên phó Hội trưởng Ngân-Điện Hội đã đáp nhẹ nhàng xuống bên cạnh người Hội trưởng, nói rằng :

— Hội trưởng là người trưởng thượng của một môn phái, vậy trận này bày để cho tôi đối phó được rồi !

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội nói :

— Cũng được, cũng được ! Nhưng, ngài nên biết là nếu ngài bị bại...

— Nếu thế, cấp dưới sẵn sàng lấy cái chết dâng tới !

— Ô ! Như thế là tốt lắm !

Huyết-Kiệu chủ-nhân cười nhạt, nói :

— Hội trưởng, các ông có thể lấy trận này để đánh cuộc chăng ? Nếu trong trường hợp phó Hội trưởng bị chiến bại, thì ta buộc một điều kiện duy nhất, là tất cả môn nhân Ngân-Điện-Hội có mặt ở đây, đều phải gỡ mặt nạ xuống tất cả, được không ?...

— Còn nếu trường hợp bà bị bại thì sao ?

— Thì tôi sẽ sẵn lòng cho các ông biết tôi là ai !

— Được lắm !

Huyết-Kiệu chủ-nhân cất giọng lạnh lùng, nói :

— Nay phó Hội trưởng, nếu ông có thể đi một vòng chung quanh chiếc Huyết Kiệu của tôi, rồi trở về thân diện an toàn, thì tôi là người thua cuộc đó !

Phó Hội trưởng Ngân-Điện-Hội cất tiếng cười lạnh lùng, rồi đưa chân bước từ phía mặt khởi đầu đi vòng qua phía trái.

Mấy trăm cặp mắt sáng ngời của tất cả mọi người trong phòng, đều đổ dồn vào người của phó Hội trưởng Ngân-Điện-Hội. Vì, một trò chơi đầy lý thú đã bắt đầu khai diễn !

Bước chân của phó Hội trưởng chạm trên đất nghe lạo xào...

Không khí trong gian phòng, im lặng như một cõi chết...

Phó Hội trưởng Ngân-Điện-Hội chậm rãi bước tới. Hắn đã đi đến phía sau chiếc Huyết Kiệu... rồi vòng qua phía trái... đồng thời bước từng bước một tiếp tục đi tới...

Bỗng nhiên, phó Hội trưởng Ngân-Điện-Hội bất ngờ dừng chân đứng lại trong giây lát, rồi lại tiếp tục bước tới nữa. Qua cử chỉ ấy, mọi người có mặt trong gian phòng đều trông thấy, và không khỏi tự hỏi thầm rằng : « Hắn ta định đỡ trò chỉ thế ? »

Chỉ trong chớp mắt là phó hội trưởng Ngân-Điện-Hội đã đi vòng quanh chiếc Huyết Kiệu, rồi bắt đầu bước từng bước, một đi về phía trước trở lại thân diện !

Tất cả quần hùng có mặt trong gian phòng đều kinh hãi buột miệng kêu lên :

— Huyết-Kiệu Chủ nhân đã thua rồi.... !

— Thua rồi ? Huyết-Kiệu Chủ nhân đã thua rồi?...

Giữa lúc tiếng la kinh ngạc của quần hùng chưa dứt, thì viên phó Hội trưởng Ngân-Điện-Hội đã đưa chân bước tới bậc tam cấp, đồng thời, vọt kêu to lên một tiếng rồi ngã lộn quay xuống đất !

Cả gian phòng ai nấy đều buột miệng ồ lên một tiếng kinh ngạc ! Sao lại có chuyện lạ lùng như thế ?

Lại có tiếng người kinh hãi kêu to lên :

— Huyết-Kiệu Chủ-nhân đã thắng rồi.... !

Thắng rồi ? Huyết-Kiệu Chủ Nhân đã thắng rồi ?...

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội bỗng rùng mình, rồi cất tiếng lạnh lùng cười dài, nói :

— Quả Huyết-Kiệu chủ nhân đánh bắt hư truyền, trận này xem như đã huề !

Như thế là huề ? Căn cứ vào đầu đề nói là huề ? Trò chơi đầy lý thú và cũng hết sức tuyệt luân này chỉ kết thúc như thế hay sao ? Có lý nào Huyết-Kiệu Chủ nhân đã bị thương rồi ?

Thích-Định-Nhạn đưa mắt nhìn lên, mặt không khỏi biến sắc. Vì chàng thấy có dấu máu tươi, từ bên cạnh chiếc Huyết Kiệu đang nhỏ xuống đất...

Đúng thế, trận đấu này xem như đã huề nhau, vì Huyết-Kiệu Chủ nhân và phó Hội trưởng Ngân-Điện-Hội, đều đồng thảm bại như nhau.

Lúc ấy, bỗng nghe có tiếng nói hào hển của Huyết-Kiệu Chủ nhân rằng :

— Nay Mãn... chúng ta đi !

Cô gái áo xanh cất giọng lạnh lùng cười dài, nói :

— Hội trưởng, trận đấu này xem như đã huề !

Nói đoạn nàng đưa mắt nhìn về phía hai cô gái khiêng kiệu, nói :

— Hãy đi !

Tiếng đi vừa ra khỏi miệng, thì hai cô tỷ nữ khiêng kiệu, đã nhấc bổng chiếc kiệu lên, chạy bay ra khỏi Tự-Võ Đường, chỉ trong thoáng chốc là mất hút !

Huyết-Kiệu Chủ nhân đã chịu bỏ đi thật sự rồi hay sao ?

Phong-Trần Cường-Khách từ từ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Giờ

đây, không cần biết Huyết-Kiểu Chủ nhân có phải là Lê-Thái-Hoa hay không, nhưng tối thiểu ông cũng được một thời gian yên ổn ngắn.

Huyết-Kịch Chủ-nhân chỉ có thể đánh huề với phó hội trưởng Ngân-Diện-Hội, thực đã làm cho trên một trăm ánh hùng võ lâm có mặt ở trong gian phòng, đều không khỏi kinh ngạc. Nhưng, đứng trước tình trạng này, chỉ có hội trưởng Ngân-Diện-Hội là thăm hiểu rõ, nếu là vừa rồi chính ông ta đích thân ra tay tất sẽ có bề thủ hòa như vậy!

Bởi thế, ông liền cười nhạt, rồi móc ra một viên thuốc bỏ vào miệng viên phó hội trưởng, đồng thời, ra lệnh cho môn nhân khiêng phó hội trưởng vào hậu điện.

Trong khi ấy, Thích-Đỉnh-Nhận đưa chân bước tới, cất tiếng cười ngạo nghễ, nói:

— Hội trưởng, trận đấu này đã đến phiên tới với ông rồi vậy!

Lúc ấy sắc mặt của Thích-Đỉnh-Nhận đã đùng đùng sát khí, chàng định rằng dù cho thắng hay bại, thì cũng phải sử dụng đến « Ngũ độc lân hòa đan » của Hãm-Địa-Vương đã trao cho chàng. Chàng đã có ý làm cho nổ tung cả gian Tự-Võ-Đường này.

Nhưng, sở dĩ chàng chưa hành động vội, là vì chàng muốn tìm cách đề hiểu rõ viên Tổng giám Ngân-Diện-Hội này, có phải thực đúng là Hứa-Trần, người con gái mà chàng đang chân thành yêu thương ấy hay không?

Hội trưởng Ngân-Diện-Hội cất tiếng cười nhạt, nói:

— Tốt lắm, ta vẫn giữ nguyên lời nói khi nãy, là nếu người có thể đánh trúng được ta một chưởng, thì ta sẽ chịu thua người đó!

Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng cười ngạo nghễ, rồi bất thần tràn tới ba bước, từ từ đưa cao cánh tay mặt lên...

Thốt nhiên, viên Tổng giám Ngân-Diện-Hội, lao mình bầy thoát đến, nói:

— Hội trưởng, trận đấu này hãy nhường tại cho đệ từ phải hơn!

Thích-Đỉnh-Nhận biến sắc mặt, nói:

— Người muốn tìm cái chết hả?

— Việc ấy cũng vậy tất đúng như người hiểu!

Trong khi đó, hội trưởng Ngân-Diện-Hội đã từ từ bước tránh sang một bên. Thích-Đỉnh-Nhận bèn khẽ quát rằng:

— Ta phải gỡ chiếc mặt bạc của người ra, để cho mọi người được biết người là ai!

Câu nói vừa dứt thì chàng liền vùng chưởng quét mạnh ra.

Võ công của Thích-Đỉnh-Nhận lúc bấy giờ, đã khác hẳn dạo trước nhiều lắm. Thế chưởng của chàng vừa quét qua, bề ngoài xem như nhẹ nhàng hơi hợt, nhưng thực tế thì lại mạnh mẽ vô song.

Viên Tổng giám Ngân-Diện-Hội, cũng nhanh nhẹn vùng tay mặt lên phản công trả lại. Nhưng, Thích-Đỉnh-Nhận đã kịp thời sử dụng « U linh bộ pháp » lách mình tránh khỏi, đồng thời, dùng thế « Tinh thiên phích lịch » quét thẳng trở ra.

Thế võ ấy, ngầm chứa không biết bao nhiêu là sự biến hóa. Bởi thế, chưởng lực của Thích-Đỉnh-Nhận vừa công ra, chẳng những đã khiến cho hội trưởng Ngân-Diện-Hội phải kinh hoàng, mà ngay đến Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách cũng phải biến sắc mặt!

Võ công của chàng, thực đã vượt ra ngoài sự dự liệu của bao nhiêu nhân vật võ lâm có mặt ở đây!

Sau một tiếng nổ « ầm » thực to, hai bóng người liền bị đẩy tung ra xa. Thích-Đỉnh-Nhận loạng choạng bước lui ba bốn bước nữa, trong khi đó, thì viên Tổng-giám Ngân-Diện-Hội, lại bị đẩy tung ra sau trên mười bước...!

Sau khi Thích-Đỉnh-Nhận đứng vững đôi chân trở lại, liền cất tiếng cười ngất, nói:

— Quả là chưởng lực tuyệt diệu!

Dứt lời, chàng lại bước từ bước một rồi thẳng về phía đối phương!

Không khí trong gian phòng vì thế hết sức căng thẳng. Qua một chưởng vừa rồi, xem ra võ công của viên Tổng giám ấy, còn逊 kém hơn chàng một bậc!

Viên Tổng giám cười nhạt, nói:

— Người cũng không phải kém!

Thích-Đỉnh-Nhận gầm lên như điên, rằng:

— Cô là ai thế?

— Trên chiếc mặt nạ của ta đã có viết rõ ràng chức vụ ta là...!

— Cô có thực không chịu nói hay chẳng?

— Tôi phải nói gì chứ?

— Nói rõ cô là ai?

— Tôi là Tổng-giám của Ngân-Diện-Hội!

Thích-Định-Nhận gầm lên một tiếng như cuồng dại, rồi lao thẳng người tới, vung chưởng đánh ra hai thế vô nghe vùn vút !

Tính hung tợn cùng của Thích-Định-Nhận đã nổi lên, nên trông chàng như một con hổ đói, chỉ trong chớp mắt là đã công vào địch năm chưởng !

Viên Tổng-giám của Ngân-Điện Hội vì thế đã bị đẩy lui hơn mười bước !

Thiên-Âm Lão-Nhân buột miệng nói :

— Xem ra con sói này có lẽ đã được cái may chi trong cái rủi vừa qua rồi...

Thiên-Âm Lão-Nhân khi ấy, bỗng chợt nhận thấy bên cạnh mình đã xuất hiện một người che mặt, thì không khỏi ít nhiều sửng sốt, nói :

— Ông bạn...

Người che mặt cười nhạt, ngắt lời đáp :

— Có phải muốn biết tôi là ai chẳng ?

— Chính tôi có ý đó !

— Tôi thấy không cần chi phải hỏi, thực ra thì ông phải biết tôi là ai rồi... !

Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách và Người Áo Vàng nghe thế đều kinh ngạc. Người che mặt ấy là ai ? Nhất thời họ đều không làm sao đoán ra được !

Thiên-Âm Lão-Nhân đưa mắt nhìn thẳng ra giữa gian phòng, trong khi Phong-Trần Cuồng-Khách biến hẳn sắc mặt, buột miệng nói :

— Đây là... TA-Thiên Phích-Lịch-Chương của Tá-Thiên-Vương chứ ?

Thiên-Âm Lão-Nhân cũng biến sắc nói :

— Có lý nào... nó đã gặp Tam-Võ-Vương rồi... ?

Câu nói của ông chưa dứt, thì bỗng nghe một tiếng ư ư ư, rồi thấy viên Tổng giám Ngân-Điện Hội bước loạng choạng thối lui ra sau, miệng trào máu tươi tó lên ra dớt !

Thích-Định-Nhận cũng bước lui ba bốn bước, sắc mặt tái nhợt hẳn !

Liên đó, chàng liền cất tiếng cười lạnh lùng, rồi nhanh nhẹn trườn về phía viên Tổng giám, rồi tay chụp lấy chiếc mặt nạ của cô ta...

Thế chụp của Thích-Định-Nhận, thực nhanh nhẹn đến nỗi không ai có thể nghĩ đến sẽ được !

Khi ấy, bỗng nghe Hội trưởng Ngân-Điện Hội bất thần cất tiếng lạnh lùng, quát rằng :

— Hãy lui lại... !

Tiếng quát chưa dứt, thì lão ta đã vung tay một lần quét ra. Thích-Định-Nhận bị luồng chưởng phong ấy xô mạnh trở về !

HỒI THỨ BA MƯƠI BẢY

PHÁ VÕ TỰ-VÕ ĐƯỜNG

Ánh sáng hung tợn chiếu rọi trong con mắt độc nhất của Thích-Định-Nhận, chàng gầm to rằng :

— Ông muốn chi thế ?

— Người của bản hội xem như đã thua trong trận này...

— Đã thua, thì tôi phải gỡ chiếc mặt nạ của cô ấy....

— Giữa người và cô ấy không một lời giao kết trước như vậy !

— Khá khen cho ông giỏi tài ý mạnh nói ngang, xem chương đây !

Lúc ấy, Thích-Định-Nhận tức giận sôi gan, nên câu nói vừa dứt, liền vung chưởng quét ra nghe một tiếng vút !

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội mỉm cười tự nhiên, không hề lắc mình tránh né, nhưng tay mặt của lão ta đã kịp thời quét ra gây nên một tiếng nổ to. Thích-Định-Nhận liền bị đẩy lui ra sau cả chục bước mới gắng gượng đứng vững được !

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội lạnh lùng nói :

— Mùi vị của chưởng ấy như thế nào ?

Thích-Định-Nhận hết sức kinh hãi, vì chàng không thể nào tưởng tượng được, trong khi chàng đã vận dụng đến tám phần mười chân lực, mà vẫn bị đối phương đánh tung ra sau gần mười bước !

Song, đứng trước tình trạng ấy, chẳng riêng chi Thích-Định-Nhận phải kinh hãi, mà toàn thể quần hùng có mặt trong gian phòng, không ai là không khỏi tái hẳn sắc mặt !

Thích-Định-Nhận liền cất tiếng cười như cuồng dại, nói :

— Tốt lắm !

Thốt nhiên, ngay lúc ấy có một tiếng quát lạnh lùng :

— Xin các hạ hãy bước lui !

Tiếng hét ấy hết sức đột ngột, khiến cả mọi người đều giật mình kinh hãi, không ai bảo ai đều đổ dồn tia mắt về phía cửa ra vào.....

Qua cái nhìn ấy, đã làm cho mọi người đều phải rung mình !

Thì ra, nơi ấy đã xuất hiện một cô gái áo đen, tóc xõa đến vai, đôi má tái nhợt như một xác chết, nhưng khung mặt xinh đẹp tuyệt trần. Theo sau cô ta còn có hai nữ tỳ áo trắng. Hai cô nữ tỳ này mặt mày cũng tái nhợt như cô gái áo đen. Cả bọn họ đang từ từ bước thẳng vào trong phòng !

Sắc mặt của cô gái áo đen, lạnh lùng đến nỗi ai nhìn qua cũng đều cảm thấy kinh rợn !

Thiên-Âm Lão-Nhân kinh ngạc buột miệng hỏi rằng :

— Cô ấy là ai thế ?

Phong-Trần Cuồng-Khách, Người Áo Vàng và người che mặt đều lắc đầu tỏ ý không hiểu. Cả gian phòng không có ai hiểu cô gái áo đen này là ai cả !

Giữa lúc ấy, Thích-Định-Nhận đã nghĩ ra một kế ác độc, nên liền cười lạnh lùng, rồi bất thần bước thối lui. Lúc đó viên Tổng giám Ngân-Điện-Hội, đã được bọn môn nhân khiêng đi rồi.

Thích-Định-Nhận bèn nhanh nhẹn móc ra sáu viên « ngũ độc lân hỏa đạn » chuẩn bị ném thẳng về phía địch. Thế là không khí trong gian phòng trở nên ngột ngạt chưa từng có !

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội trông thấy cô gái áo đen, sắc mặt không khác một xác chết ấy, bất thần xuất hiện, thì cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc, nói :

— Chẳng hay cô nương là cao nhân ở nơi nào ?

Cô gái áo đen không trả lời, cứ cất gót sen bước lững thững đến còn trước mặt hội trưởng Ngân-Điện-Hội ba thước nữa, thì bèn dừng chân đứng lại.

Không khí trong phòng phảng lảng như một cối chết !

Cuối cùng, cô gái áo đen đã lên tiếng. Giọng nói của nàng lạnh buốt như một tảng băng rằng :

— Tôi muốn hỏi ông...

— Xin cô nương cứ nói !

— Ông có phải là Võ-Lâm Chi-Thần Trần-Đế không ?

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội cất tiếng cười to, nói :

— Ta nói phải người cũng không tin, mà nói không phải, người lại càng không tin. Như vậy ta biết trả lời làm sao được ?

Đôi mày liễu cô gái đen liền nhướng cao, đôi mắt chiếu người ánh sáng, quát rằng :

— Ông chỉ nói bá láp thôi.

Cô gái áo đen dám nói thẳng Hội trưởng Ngân-Điện-Hội như thế, đã làm cho tất cả số quần hùng có mặt đều không khỏi ớn lạnh cả người.

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội nghe thế, cất tiếng cười khàch khàch nói :

— Nếu ta nói ta là Trần-Đế thì cô có chịu tin không ?

— Thế thì ông thực sự là Trần-Đế rồi ?

— Hân không phải là Trần-Đế đâu !

Trong đám đông bỗng có người nói to lên như thế. Câu nói ấy đã làm cho tất cả quần hùng đều phải biến sắc, ngay đến Thích-Định-Nhận cũng không khỏi giật mình kinh hãi.

Chàng ngó theo hướng có tiếng nói vừa phát ra, thì lại suýt nữa đã, giật mình nhảy dựng lên. Vì người thiếu niên thô lỗ khoác áo da cộp trước kia, chẳng biết xuất hiện giữa đám đông từ bao giờ !

Mấy trăm tia mắt của mọi người đều đổ dồn cả về phía người thiếu niên ấy !

Lúc đó, người thiếu niên thô lỗ kia liền đồng dặc bước ra, nói :

— Các ông đều nhận ông ta là Võ-Lâm Chi-Thần Trần-Đế ? Sai rồi, sai rồi ! Ông ấy không phải là Võ-Lâm Chi-Thần, vì Võ-Lâm Chi-Thần nào lại làm ra những việc như thế ấy...

Cô gái áo đen lạnh lùng ngắt lời rằng :

— Anh làm thế nào biết ông ta không phải là Võ-Lâm Chi-Thần ?

— Việc ấy...

Người thiếu niên đó ắp ứng một lúc thực lâu, mới nói tiếp rằng :

— Sư phụ tôi đã nói cho tôi biết ông ấy không phải là Võ-Lâm Chi-Thần, trong lúc tôi đến đây để định tìm một người !

Nói dứt lời, người thiếu niên đó bèn đưa mắt ngó về phía Thích-Định-Nhận, hỏi rằng :

— Thằng bé đen kia, người có còn nhận ra ta không ?

— Tôi vẫn nhận ra và thực không ngờ anh lại có mặt ở đây !

Người thiếu niên đó bèn cất tiếng cười khàch khàch, nói :

— Thế người có quen biết với Phong-Trần Cuồng-Khách không ?

Phong-Trần Cuồng-Khách nghe thế không khỏi giật mình.
Thích-Đỉnh-Nhận đáp rằng :
— Ý anh muốn nói sao ?
— Sư phụ tôi bảo tôi đến để tìm ông ấy !
Phong-Trần Cuồng-Khách lên tiếng rằng :
— Ông tìm tôi có việc gì ?
Câu nói của Phong-Trần Cuồng-Khách chưa dứt, thì cô gái áo đen đã nhìn chòng chọc vào mặt người thanh niên thô lỗ ấy, quát rằng :
— Người có quen biết với Võ-Lâm Chi-Thần sao ?
— Đúng vậy !
— Ông ấy hiện giờ ở đâu ?
— Hiện đang ở trong núi !
— Nói ở nơi nào ?
— Việc ấy thực tôi hoàn toàn không được biết !
Cô gái áo đen đưa mắt nhìn qua Hội trưởng Ngân-Điện Hội một lượt, nói :
— Thưa Hội trưởng, thái độ đường đột của tôi, đôi khi khác sẽ tạ lỗi, giờ thì tôi xin cáo lui vậy !
Nói dứt lời, cô ta bèn dẫn hai tỷ nữ áo trắng lưng thừng bước đi, chỉ trong nháy mắt là mất tăm dạng !
Tất cả quần hùng không biết cô gái áo đen ấy là ai, lại càng không ai được biết nguyên nhân nào, đã khiến cô gái áo đen ấy phải đi tìm Võ-Lâm Chi-Thần.
Nàng đã xuất hiện một cách đột ngột, và ra đi một cách hối hả, khiến mọi người có mặt không ai hiểu ra sao cả !
Như vậy, Hội trưởng Ngân-Điện có phải thực sự là Võ-Lâm Chi-Thần không ? Đây là việc không thể nào căn cứ vào lời nói của lão ta để đi đến một khẳng định được !
Trong khi đó, người thiếu niên thô lỗ kia, đã bước thẳng đến phía Phong-Trần Cuồng-Khách...
Lúc ấy, Thích-Đỉnh-Nhận vẫn đứng sừng sững đối diện với Hội trưởng Ngân-Điện Hội, khiến không khí trong gian phòng vẫn còn căng thẳng như cũ !
Thích-Đỉnh-Nhận bỗng nghĩ đến uy lực của những viên « Ngũ độc lân hóa đạn ». Nếu chàng ném nó ra, thì bao thủ hiện diện trong gian phòng này, chắc chắn sẽ bị thiệt hại quá nửa !

Chàng cau đôi mày nghi ngại, rồi bỗng bỏ những viên « Ngũ độc lân hóa đạn » ấy vào túi da, quát rằng :
— Hội trưởng, dù cho ông có phải là Võ-Lâm Chi-Thần hay không, mà nếu không trao Truy-Hồn Kiếm-Khách ra cho tôi, thì tôi vẫn không khi nào chịu buông tha ông đâu !
— Người thực có ý muốn thử sức một lần nữa hay sao ?
— Đúng như vậy !
Hội trưởng Ngân-Điện Hội cất tiếng cười ngạo nghễ, nói :
— Xem ra người chưa va chạm thẳng với thực tế thì chưa chịu tâm phục mà ! Vậy, hãy ra tay đi nào !
Thích-Đỉnh-Nhận quát to một tiếng, vọt người bay thẳng lên cao. Trong khi tiếng quát của chàng chưa dứt, thì đã vung chưởng đánh thẳng ra rồi !
Lúc ấy Thích-Đỉnh-Nhận đã biết rõ chân lực của đối phương cao hơn mình rất nhiều, cho nên thế chưởng ấy chàng chỉ vận dụng có một nửa chân lực trong người mà thôi, để phòng khi cần thiết thì đã vung tay trái lên vận dụng toàn lực đánh ra.
Khi luồng chưởng lực của Thích-Đỉnh-Nhận vừa công tới, thì Hội trưởng Ngân-Điện Hội đã cất giọng lạnh lùng quát to, rồi nhanh nhẹn vung tay trái lên quét ra luồng cuồng phong mãnh liệt !
Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, cánh tay trái của Thích-Đỉnh-Nhận đã chuyển toàn lực công tới. Tức thì chưởng phong cuốn tới ồ ạt như trăm nghìn đợt sóng !
Một tiếng nổ « ầm » vang dội....
Thích-Đỉnh-Nhận hự lên một tiếng khô khan, máu huyết trong người đều cuồng loạn rồi trào ra miệng, đồng thời, người chàng bị hất bắn đi ra xa !
Thiên-Âm Lão-Nhân thấy thế, lao mình bay ra chụp lấy thân hình của Thích-Đỉnh-Nhận. Trong khi đó, Hội trưởng Ngân-Điện-Hội cũng bị đẩy lui gần mười bước, mới gắng gượng đứng vững lại được !
Tất cả quần hùng đều « ồ » lên một tiếng kinh ngạc !
Thiên-Âm Lão-Nhân sau khi chụp lấy Thích-Đỉnh-Nhận, liền cất tiếng cười lạnh lùng, rồi móc ra một viên thuốc nhét vào miệng chàng !
Hội trưởng Ngân-Điện-Hội cất tiếng cười to, rồi bước lui trở về phía trước bàn hương án đưa mắt quét qua mọi nơi, cười lạnh lùng hỏi rằng :

— Còn có ai muốn thử sức nữa không?

Cả gian phòng đều im phăng phắc, không có ai lên tiếng trả lời cả! Thử nghĩ với tài nghệ của Thích-Đỉnh-Nhận và Huyết-Kiểm Chủ nhân, đều phải bị bại dưới tay của chánh phó Hội trưởng, vậy còn ai dám mạnh động nữa?

Bởi thế, hội trưởng Ngân-Điện-Hội liền móc bút, viết lên chiếc mặt nạ của lão ta một chữ « vương »!

Quần hùng thấy thế đều biến sắc mặt, nhưng không có ai dám hành động chi cả!

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội cất tiếng cười ngạo nghễ, nói:

— Cuộc lễ khai phái của Bản hội đến đây là kết thúc, một lần nữa bản Hội trưởng xin có lời chân thành cảm tạ quý đến dự đông đủ để cuộc lễ thêm phần long trọng như hôm nay!

Lão ta ngưng lại trong giây lát, rồi lại nói tiếp:

— Trên bước đường giang hồ từ nay về sau tất còn nhiều dịp gặp gỡ nhau, vậy xin các vị nên nể tình nhân nhượng cho. Nếu không, thì chớ trách bản Hội trưởng sao lại làm mất tình nghĩa giang hồ đồng đạo với nhau đó!

Tất cả quần hùng có mặt, ai nấy đều cảm tức trong lòng, nhưng chẳng có ai dám lên tiếng nói chi cả!

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội lại nói tiếp:

— Giờ đây, nếu chẳng có việc chi bàn thêm, thì các vị có thể tự tiện trở về.

Câu nói của lão ta vừa dứt, thì có rất đông cao thủ võ lâm, lần lượt bước ra khỏi Tự-Võ-Đường.

Chỉ trong chốc lát, là trên một trăm cao thủ võ lâm đều từ giả rút lui sạch cả, ngoại trừ Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách, Người Áo Vàng và Thích-Đỉnh-Nhận là còn ở lại thôi.

Riêng người che mặt thần bí kia, cũng âm thầm rút lui lúc nào không biết.

Mọi việc đến đây xem như kết thúc hay sao?

Thích-Đỉnh-Nhận sau khi dùng một viên « Hồi sinh tặc mệnh đơn », thì thương thế trong người đã hoàn toàn bình phục, do đó, sát khí trên mặt chàng càng dày đặc hơn!

Chàng bỗng đứng phắt dậy, khẽ nói rằng:

— Các vị hãy lui trước ra ngoài chờ đợi tôi!

Thiên-Âm Lão-Nhân kinh ngạc nói:

— Người định làm chi nữa?

— Tôi sẽ cho nỡ sập gian Tự-Võ-Đường này. Vừa rồi nếu chẳng phải vì sợ thiệt mạng đến các bằng hữu vô lâm, thì tôi đã ra tay từ sớm rồi!

Thiên-Âm Lão-Nhân và những người chung quanh đều kinh sợ đưa mắt nhìn Thích-Đỉnh-Nhận, trong lòng không khỏi ớn lạnh cả tâm can. Trong khi đó sắc mặt của Thích-Đỉnh-Nhận, hiện lên một vẻ lạnh lùng hung tợn rất đáng sợ!

Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách và Người Áo Vàng liền cất bước đi thẳng ra ngoài khỏi cửa.

Hội trưởng Ngân-Điện Hội cười lạnh lùng, nói:

— Ông bạn họ Thích còn việc chi mà chưa chịu đi?

Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng cười như cuồng dại, đưa chân bước từng bước một, tiến thẳng về phía hội trưởng Ngân-Điện Hội đang đứng, miệng quát rằng:

— Hội trưởng, ông đã cho tôi một chương, thử hỏi Thích-Đỉnh-Nhận tôi có lý nào lại không tìm cách trả lại cho ông chứ?

Sắc mặt của hội trưởng Ngân-Điện Hội liền biến sắc, quát rằng:

— Người thực sự muốn tìm cái chết hay sao?

Câu nói chưa dứt, thì lão ta đã lao mình bay thoát đến đứng sừng cạch trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận độ ba thước.

Thế là cả hai người đều căng thẳng sát khí. Hội trưởng Ngân-Điện Hội vốn đã có ý trừ Thích-Đỉnh-Nhận đi, giờ đây trông thấy chàng tự gây sự với mình, thì trong lòng muốn thừa dịp này giết quách chàng cho xong.

Số cao thủ Ngân-Điện Hội đang đứng khắp nơi trong thần điện, đều giương mắt ngó chòng chọc vào người Thích-Đỉnh-Nhận!

Thích-Đỉnh-Nhận quan sát chung quanh xong, liền nhảy lùi ra sau thật xa, cất tiếng lạnh lùng cười dài, nói:

— Tôi đang muốn thử xem ông có thể làm cho tôi chết như ông đã nói không!

Hội trưởng Ngân Điện Hội quát to một tiếng, vung chương quát ra, tức thì luồng kinh khí lạnh buốt liền cuốn tới cùng một lúc với chương thế kỳ diệu khó lường, nhắm chụp thẳng vào Thích-Đỉnh-Nhận.

Thích-Đỉnh-Nhận vung tay trái lên, phản công trả lại, đồng thời

sử dụng ngay "U lịnh bộ pháp" để tránh thế đánh của đối phương. Vì vậy, Hội trưởng Ngân-Điện Hội đã chụp vào khoảng không, trong lòng không khỏi thâm kinh hãi!

Chỉ trong giờ phút ngắn ngủi đó, Thích-Đỉnh-Nhận đã nắm sáu viên "lân hỏa đạn" vào trong tay. Chàng quát to một tiếng; rồi vung tay ném thẳng vào thần điện!

Tức thì sáu luồng sáng xanh lóc dài ra, thành một vòng tròn bay vút tới!

Hội trưởng Ngân-Điện Hội quát to rằng:

— Lui mau....!

Thích-Đỉnh-Nhận vừa ném sáu viên "lân hỏa đạn" ra khỏi tay, thì đã vọt người bay thẳng ra khỏi Tự-Võ Đường nhanh như một luồng điện xẹt!

Hội trưởng Ngân-Điện Hội gầm lên như cuồng dại rằng:

— Thích-Đỉnh-Nhận, ngươi không làm sao chạy thoát cho được đâu!

Nói đoạn, lão ta bèn phi thân đuổi theo....

Nhưng, liền đó sáu tiếng nổ "ầm ầm" thực to, tiếng gào la thâm thiết vang vẫy khắp nơi, từng đóm lửa đỏ bắn đi từ phía, thế rồi, cả gian Tự-Võ Đường to lớn đã hoàn toàn sụp đổ xuống nát tan!

Qua một sự rung chuyển như trời long đất lở, môn nhân của Ngân-Điện Hội, có người đã bị chết tan thân nát thịt dưới "lân hỏa đạn". Mọi sự ấy đã xảy ra một cách bất ngờ, khiến Hội trưởng Ngân-Điện Hội kinh hãi đến đứng trơ người ra như khúc gỗ!

Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng cười dài, rồi lại vung tay ném ra sáu viên "lân hỏa đạn" thẳng về phía Hội trưởng Ngân-Điện Hội!

Chứng ấy Hội trưởng Ngân-Điện Hội mới giật mình chợt tỉnh trở lại. Lão ta gầm to một tiếng rằng:

— Thích-Đỉnh-Nhận, ta phải xé nát thân ngươi ra thành từng mảnh vụn!

Liền đó, sáu viên "lân hỏa đạn" cũng phát nổ to lên, như muốn xé cả màn tai, mấy cây cột trụ to lớn gần đấy, đều bị gãy đổ cánh lá tung bay tơi bời.

Nhưng, Hội trưởng Ngân-Điện Hội vẫn không hề bị thương tích chi cả, Thích-Đỉnh-Nhận thấy thế hết sức kinh hãi, thối lui liền tiếp hai bước, suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng.

Võ công của Hội trưởng Ngân-Điện Hội, lại trui luyện đến mức đáng kinh sợ như thế!

Lão ta cất tiếng cười như cuồng dại, nói:

— Thích-Đỉnh-Nhận, hôm nay ngươi dù có tài đặng văn hay độn thò, cũng không làm sao thoát khỏi được tay ta đâu!

Tiếng đâu vừa mới nói dứt, thì lão ta đã lắt người lao vút tới, hai tay nhanh nhẹn vung lên, tức thì hai luồng chưởng lực vô cùng mạnh mẽ, đã cuốn thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận!

Thích-Đỉnh-Nhận vừa cười to như cuồng dại, vừa vận dụng thuật kinh thân phi hành "Vạn lý thập nhị phiến" nhắm phía ngoài lao vút đi!

HỒI THỨ BA MƯƠI TÁM

TỬ CHIẾN

Thích-Đỉnh-Nhận đã dùng thuật kinh thân tuyệt kỹ, lao mình bay vút đi, nhưng Hội trưởng Ngân-Điện Hội lại phi thân càng nhanh nhẹn hơn chàng. Lão ta bay lướt tới như một bóng ma, chặn lấy phía trước mặt của Thích-Đỉnh-Nhận, rồi vung chưởng quát ra!

Qua một tiếng "phình" thực to, tức thì luồng chưởng lực ấy đã giáng trúng thẳng vào người của Thích-Đỉnh-Nhận, miệng trào máu tươi ngã lăn quay ra đất!

Trong khi Hội trưởng Ngân-Điện Hội định thò tay chụp lấy chàng, thì bất thần có một bóng người bay lướt tới, quát rằng:

— Hội trưởng, xin nương tay cho!

Khi ấy, Hội trưởng Ngân-Điện Hội chợt thấy có bóng gậy công thẳng tới, nên buột phải thối lui ra sau một bước. Lão ta ngửa mặt nhìn lên thì thấy Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cường-Khách, người áo vàng và chàng thanh niên thô lỗ kia, đã đứng sừng ở chung quanh đấy rồi!

Hội trưởng Ngân-Điện Hội quát rằng:

— Các ngươi định tìm cái chết hay sao?

Câu nói chưa dứt, thì đã vung chưởng đánh xéo về phía đối

phương. Thế võ của lão ta nhanh nhẹn đến mức không ai có thể tưởng tượng nổi !

Thiên-Âm Lão-Nhân thấy thế liền vung gậy quét ngang ra, đồng thời, tay mặt đánh tiếp theo một chương.

Nhưng, chương lực của ông ta chưa kịp bay ra thì quả tim bỗng cảm thấy như bị ai nện trúng một búa, ọa lên một tiếng to, máu tươi liền tuôn trào ra miệng rồi ngã lăn quay ra đất !

Trong khi Hội trưởng Ngân-Điện Hội định sẽ tiếp tục xuống tay, thì bỗng nghe một giọng lạnh lùng quát rằng :

— Ngưng tay đã !

Tiếng quát ấy chẳng khác nào một tiếng sấm nổ, khiến hội trưởng Ngân-Điện Hội không khỏi thối lui, cánh giắc thối lui ra sau hai bước. Chừng ấy, lão ta mới trông thấy rõ một người thiếu niên mặc áo xám, tuổi độ hai mươi, từ từ bước thẳng tới.

Tất cả mọi người có mặt, đều không có ai quen biết với người thiếu niên ấy, và cũng chẳng rõ chàng là ai cả !

Hội Trưởng Ngân-Điện Hội liền cất tiếng cười lạnh lùng, rồi quát to lên, vung chương đánh thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận. Trong khi ấy, người thiếu niên áo xám liền hét lớn rằng :

— Hãy lui trở lại...

Liền khi ấy, thấy có bóng người lao tới, rồi vung chương đánh thẳng về phía Hội trưởng Ngân-Điện Hội. Thế võ của người áo xám ấy hết sức nhanh nhẹn, khiến cho những người đứng xung quanh, ai nấy thấy đều giật mình kinh hãi.

Qua một tiếng cồm cồm thực to, hai bóng người liền bị hất ra xa. Người thiếu niên áo xám thối lui liền tiếp năm bước mới gượng đứng vững trở lại được. Trong khi đó Hội trưởng Ngân-Điện Hội cũng bị hất lui ra sau một bước.

Đây thực là không ai ngờ đến được !

Sắc mặt của người thiếu niên áo xám bỗng biến hẳn, vì người ấy có vẻ như không ngờ rằng võ công của Hội trưởng Ngân-Điện Hội lại cao cường đến mức ấy, nên liền trấn tĩnh tinh thần rồi nói :

— Thực đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của tôi !

Hội trưởng Ngân-Điện lạnh lùng quát rằng :

— Có phải người định đến can thiệp vào việc này hay không ?

— Tôi không dám có ý định ấy !

Hội trưởng Ngân-Điện Hội cất giọng lạnh lùng cười ngất, nói :

— Thằng bé kia, hãy xem chương đây !

Trong khi Hội trưởng Ngân-Điện Hội vung tay tấn công về phía người thiếu niên áo xám, thì người áo vàng và Phong-Trần Cuồng-Khách chia nhau bỗng Thiên-Âm Lão-Nhân và Thích-Đỉnh-Nhận lên, lao người bỏ chạy đi !

Người thiếu niên áo xám và hội trưởng Ngân-Điện Hội giao đấu quyết liệt khó phân thắng bại !

Nếu không có người thiếu niên áo xám này xuất hiện, thì tình thế trước mắt sẽ đưa đến một hậu quả không ai dám tưởng tượng đến. Vậy người thiếu niên áo xám này là ai ?

Phong-Trần Cuồng-Khách, người áo vàng và người thiếu niên to lớn kia xúm nhau chạy được một lúc mới dừng chân đứng lại. Họ đề Thích-Đỉnh-Nhận và Thiên-Âm Lão-Nhân nằm yên trên đất. Thích-Đỉnh-Nhận tuy trúng chương bị thương, nhưng nhờ nội lực của chàng rất dồi dào, nên nằm nghỉ ngơi một chốc thì đã từ từ tỉnh dậy.

Phong-Trần Cuồng-Khách lấy một gói thuốc bột cho chàng uống, đồng thời, lo việc chữa trị vết thương cho chàng. Chẳng mấy chốc sau Thích-Đỉnh-Nhận đã bình phục như cũ !

Chàng đưa mắt nhìn Phong-Trần Cuồng-Khách, rồi lại quay qua nhìn người Áo Vàng đang lo chữa trị thương thế cho Thiên-Âm Lão-Nhân bên cạnh, ngạc nhiên hỏi rằng :

— Sao lại có chuyện lạ như thế này ?

Phong-Trần Cuồng-Khách bèn đem mọi việc đã xảy ra nói lại cho Thích-Đỉnh-Nhận nghe một lượt. Nghe xong, Thích-Đỉnh-Nhận buột miệng hỏi rằng :

— Chàng thiếu niên áo xám này là ai ? Tại sao y lại cứu tôi ?

— Riêng về phần ấy thực ta không biết được !

Liền đó, Thích-Đỉnh-Nhận nhún người lao vút đi, nhắm hướng cũ lướt tới nhanh như một vì sao sa. Chàng nhận rằng người thiếu niên áo xám đã ra tay cứu mình, vậy mình phải trở lại hợp sức đối phó với Hội trưởng Ngân-Điện Hội.

Thích-Đỉnh-Nhận phi thân vun vút nhanh nhẹn không thua chi một làn điện xẹt, không mấy chốc đã trở lại đến chỗ cũ. Chàng đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy người áo xám đang ngồi yên vận dụng nội công để chữa trị vết thương. Trong khi đó, thì không còn trông

thấy Hội trưởng Ngân-Diện Hội đâu nữa.

Thích-Đinh-Nhận không khỏi sửng sốt. Giữa lúc ấy thì người thiếu niên áo xám cũng vừa mở to đôi mắt và đứng thẳng người dậy. Thích-Đinh-Nhận vội vàng bước tới thì lễ nói :

— Tôi xin đa tạ cái ơn cứu mạng của ông anh !

— Không cần phải đa tạ làm gì !

Giọng nói của người thiếu niên ấy hết sức lạnh lùng, khiến Thích-Đinh-Nhận không khỏi thấm ớn lạnh cả tâm can, đồng thời, không khỏi sửng sờ kinh ngạc. Qua một lúc sau, chàng mới lên tiếng hỏi :

— Còn hội trưởng Ngân-Diện-Hội đâu rồi ?

— Hắn đã bỏ chạy rồi !

Người thiếu niên ấy trả lời lạnh lùng và gọn lỏn, trong khi đó đôi mắt y sáng rực lạnh nhạt hỏi lại rằng :

— Các hạ có phải là Độc-Nhân Hắc-Lang Thích-Đinh-Nhận không ?

— Chính là tiểu đệ đây, chẳng hay... ?

Sắc mặt của người thiếu niên áo xám liền biến hẳn, nói :

— Ta đang tìm người đây !

Thích-Đinh-Nhận không khỏi rùng mình, sợ hãi nói :

— Tìm tôi để làm gì ?

— Để giết người... !

Thích-Đinh-Nhận nghe thế, lại không khỏi rùng mình một lần nữa. Chàng cảnh giác bước thối lui một bước đưa mắt nhìn thẳng vào vẻ mặt đầy sát khí của người thiếu niên áo xám, bất giác nổi da gà khắp cả người !

Nhưng, chàng cố trấn tĩnh lại, mỉm cười nói :

— Ông anh đã cứu tôi, thế sao giờ đây lại định giết tôi... ?

— Cứu người vì phải đền đáp lại cái ơn cứu mạng của người đối với ta ?

Thích-Đinh-Nhận lại kinh ngạc một lần nữa, vì chàng không hề quen biết với người thiếu niên áo xám này, vậy chàng đã cứu y vào lúc nào ?

Chàng ngờ ngợ không hiểu ra sao cả !

Trong khi đó, sát khí trên nét mặt của người thiếu niên áo xám lại càng hiện rõ hơn. Y nhắm hướng Thích-Đinh-Nhận bước tới từng bước một, quát rằng :

— Có lý nào các hạ đã quên chuyện xảy ra trong khu rừng đào ấy rồi hay sao ?

Thích-Đinh-Nhận nghe thế, bất giác thối lui ra sau ba bốn bước dài suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng. Chàng kinh hoàng nói lắp bắp rằng :

— Anh... có phải là người họ Hồ ấy không ?

— Đúng thế, Thích-Đinh-Nhận, người đã cưỡng hiếp vợ của ta ! Vậy ta làm thế nào trả thù cho người được ? Nếu chẳng phải ta nghĩ đến cái ơn cứu mạng của người thì ta đã xuống tay từ lâu rồi !

Thích-Đinh-Nhận nghe qua, không khỏi kinh hoàng sợ hãi !

Người thiếu niên áo xám lấy ra một bức thư, trao cho Thích-Đinh-Nhận nói :

— Người hãy xem xong bức thư này, rồi chúng ta sẽ ra tay đánh nhau !

Thích-Đinh-Nhận đưa bàn tay run rẩy, cầm lấy một cánh thư đã nhàu nát. Chàng đưa mắt nhìn, thì thấy bức thư ấy viết rằng :

Hồ ca ca.

Khi thương thế anh bình phục hẳn, thì em cũng đã đi xa rồi ! Hồ ca ca, em không thể không đi, vì em đã có lỗi với anh. Từ-Căn hiện nay, không còn là một người vợ trong sạch trước kia nữa : Nàng đã bị người ta cưỡng hiếp !

Trong thời gian người anh bị té liệt vì hơi độc xâm nhập vào cơ thể, em vì tha thiết muốn cứu anh, nên đã đánh liều lấy thân mình làm điều kiện trao đổi một màu « hà thủ ô » và viên « phích độc châu » với « Tung Châu Song Anh ». Vì hai tên này vừa trộm được những vật ấy ở Thiết-Kỳ-Bang.

Sau khi hai người ấy đã đồng ý qua điều kiện trao đổi đó, thì họ đã tranh giành tới nên tàn sát lẫn nhau mà chết.

Trong lúc đó, bỗng em gặp phải một con người ngóng cuồng, là Độc-Nhân Hắc-Lang Thích-Đinh-Nhận. Y cứ khấn khấn bảo tôi là Hứa-Trần người tình của y. Do đó y đã cưỡng bức em !

Em không hiểu tại sao lại có việc như vậy. Nhưng, em đã nhẫn nhục mang hai báu vật ấy trở về để cứu anh, vì em là vợ của anh !

Hồ ca ca, anh nên hiểu cho tâm trạng đau khổ của em. Em vốn không có ý muốn sa vào vòng tội lỗi, nhưng trong thực tế thì em đã bị con người ấy cưỡng bức rồi !

Đến nay, không ngờ lại chính con người đó, tức Độc-Nhân Hắc-Lang Thích-Đinh-Nhận đã đến đây để cứu thoát anh khỏi sự sát hại của bọn người trong Ngân-Diện-Hội !

Y gặp em vẫn khẩn khẩn gọi em là Hứa-Trân như trước kia. Em biết chắc chắn y có một người tình có tên như vậy. Hơn nữa người tình của y hết sức giống em nên mới đưa đến sự nhầm lẫn như vậy!

Nhưng dù sao đi nữa chính y vẫn là người cứu mạng cho chúng ta! Hồ ca ca, chuyện bất hạnh ấy đã xảy ra và làm cho chúng ta hết sức ghê sợ, tuy đó là một chuyện vượt ra ngoài ý muốn của chúng ta. Song, dù sao đi nữa, em vẫn không xứng đáng là Từ-Cần yêu mến của anh như trước kia!

Hồ ca ca, anh hãy tha thứ em về chỗ em đã bỏ ra đi. Vì, em không thể không làm như vậy. Suốt đời em, không làm sao quên được câu chuyện hồi hộp ấy!

Chúng ta xa nhau, em vẫn biết lo lắng gìn giữ thân mình. Nhưng, kể từ nay chúng ta đã sống cách biệt giữa hai thế giới!

Tuy thế, Hồ ca ca, em lúc nào cũng nhớ đến anh. Và, không bao giờ quên tình yêu mà anh đã ban bố cho em. Em mong rằng đến kiếp sau, em vẫn có thể được làm người vợ của anh và sống mãi mãi bên cạnh nhau không bao giờ xa cách...

Từ-Cần lưu bút

Thích-Đình-Nhận xem xong bức thư, dòng lệ hối hận liền trào ra khỏi mắt. Trời ơi, sao bất ngờ lại gây ra một lỗi lầm đáng kinh sợ như thế này?

Thế là người con gái ở trong khu rừng đào, rõ ràng không phải là Hứa-Trân, mà chính là Từ-Cần, một con người giống Hứa-Trân như không khác!

Chứng ấy, chàng bỗng nhớ sự lại lời nói của người che mặt khi này, cho rằng có một đại họa sắp giáng xuống đầu chàng. Quả nhiên, đây là một đại họa rồi chứ còn gì nữa, vì chàng đã cưỡng bức một người con gái đã có chồng!

Nhưng, thực ra đây là một tội lỗi do chàng gây ra trong một trường hợp hoàn toàn vô ý thức. Chàng trao lại bức thư cho người thiếu niên áo xám rồi buồn bã nói:

— Đây là cái lỗi không phải do tôi cố ý gây ra!

Người thiếu niên áo xám cắt tiếng cười như cuồng dại, nói:

— Không cố ý? Dù cho vợ ta có thực sự là người tình của người đi nữa, thì người có thể làm được những việc như vậy không?

Nói đoạn, người thiếu niên ấy bước từng bước một, tiến thẳng về phía Thích-Đình-Nhận!

Thích-Đình-Nhận đưa tay chùi dòng lệ, nói:

— Hồ huynh, tôi không muốn bào chữa cho cái lỗi của tôi. Đây tuy là không phải cố ý, nhưng trong thực tế vẫn rõ ràng là một cái lỗi không hơn không kém!

— Chính vì thế, mà ta phải giết người!

— Nếu vậy, thì anh hãy xuống tay đi thôi!

— Giữa ta và người, ân oán đã hoàn toàn dứt khoát, vậy người cho rằng ta không dám giết người hay sao?

— Tôi rất bằng lòng để cho anh giết chết tôi!

— Nếu thế, thì anh hãy ra tay trước đi!

— Không! Tôi...

— Đồ hèn nhát!

Thích-Đình-Nhận trợn to con mắt độc nhất của mình, quát rằng:

— Anh mắng ai?

— Mắng người!

Thích-Đình-Nhận ngửa mặt cười dài như cuồng dại, nói:

— Họ Hồ kia, vì ta đã hiểu và ăn năn một việc làm sai lầm của ta, đã đưa đến tình trạng vợ người phải xa lìa người, nên mới không đánh nhau với người, chớ nào phải ta sợ người thực đâu?

— Nếu không sợ thì chúng ta hãy đánh nhau. Vì mỗi thù làm nhục vợ ta....!

— Đây là vì ta hoàn toàn hành động vô ý thức!

— Bất luận là thế nào, người đã cưỡng hiếp vợ ta, và giờ đây, nàng đã bỏ ta ra đi rồi, vậy mỗi thù ấy không trả, thì Hồ-Tĩnh ta nào yên lòng được!

Đây là một lời nói chân thành, vì Hồ-Tĩnh đã hiểu hành động ấy của Thích-Đình-Nhận là hoàn toàn vô ý thức, nhưng sự thật thì vợ của y đã bị cưỡng hiếp và đã âm thầm bỏ nhà ra đi rồi!

Nghĩ đến đây, mặt y liền hiện lên sát khí đằng đằng, gầm to rằng:

— Ông bạn họ Thích kia, hãy ra tay đi nào!

Thích-Đình-Nhận biến hẳn sắc mặt, quát rằng:

— Người thực muốn dồn ép ta phải ra tay đánh nhau với người hay sao?

— Đúng thế!

Thích-Đình-Nhận cắt tiếng cười to, nói:

— Nếu thế thì ta phải tuân mạng lệnh vậy! Đề Thích-Đình-Nhận

ta xem cho biết người có những võ học siêu tuyệt chỉ ?

Nói đoạn, chàng liền xông dục bước tới.

Hồ-Tĩnh bỗng cất tiếng quát to, rồi vung tay mặt lên, năm ngón giương thẳng, chụp về phía Thích-Đỉnh-Nhận với một thế võ tuyệt luân kỳ diệu !

Thế võ ấy của người áo xám, chẳng những nhanh như một luồng điện xẹt, mà còn mạnh mẽ phi thường, chẳng khác nào một lưỡi kéo xấp tới.

Thích-Đỉnh-Nhận quét tay trái ra, rồi bước lùi ra sau ba bước. Chỉ trong giây phút ngắn ngủi đó, Hồ-Tĩnh lại quát to một tiếng rồi lệ làng công thẳng ra một chương thứ ba !

Thích-Đỉnh-Nhận thấy thế, không khỏi ớn lạnh cả tâm can. Vì chương ấy thoát nhìn qua rất tầm thường, nhưng thực sự bên trong nó lại ngầm chứa ba sự diễn biến vô cùng hiểm hóc !

Trước thực trạng đó, Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi kinh hoàng. Vì võ công của Hồ-Tĩnh, thật đã cao đến mức chàng không thể tưởng tượng nổi. Đây quả là một việc quá bất ngờ !

Thực ra, vì chàng không xét cho kỹ, chứ Hồ-Tĩnh có thể đỡ thẳng một chương của Hội trưởng Ngân-Điện Hội, để cứu mạng cho chàng, thì võ công của y nào phải tầm thường ?

Thích-Đỉnh-Nhận nếu chẳng nhờ "U linh bộ pháp" hết sức thần diệu, thì có lẽ đã bị trọng thương dưới tay của Hồ-Tĩnh rồi !

Bóng người không ngớt lung lộn, kẻ công người đỡ nhanh như gió hốt, chẳng mấy chốc đôi bên đã đánh nhau qua mười thế võ. Thích-Đỉnh-Nhận bị dồn phải bước lui nửa bước. Vì thế công của Hồ-Tĩnh quá ư ác liệt mạnh mẽ, cứ mỗi một thế võ của y, đều ngầm chứa không biết bao nhiêu là sự biến hóa hiểm hóc !

Trận đánh nhau của hai đối thủ, quả thật kinh thiên động địa, uy lực của đôi bên mạnh mẽ chẳng khác nào gió thét sóng gào !

Ngay lúc ấy, Phong-Trần Cuồng-Khách, Người Áo Vàng, Thiên-Âm Lão-Nhân và người thiếu niên thô lỗ kia, đều kéo nhau đến đây. Họ đưa mắt nhìn cuộc ác chiến đang diễn ra giữa hai người, đều không khỏi kinh hoàng sùng sốt !

Phong-Trần Cuồng-Khách bỗng lao thẳng người tới, vung tay mặt quát ra, quát rằng :

— Nhị vị hãy ngưng tay đã !

Hồ-Tĩnh và Thích-Đỉnh-Nhận bị luồng chương phong của Phong-Trần Cuồng-Khách quét tới, đẩy lui mỗi người ra sau một bước, rồi thu tay đứng yên. Đôi mắt của Hồ-Tĩnh sáng ngời, nhìn thẳng vào Phong-Trần Cuồng-Khách, nói :

— Ông muốn gì ?

— Nhị vị tại sao đánh nhau ?

— Ông có thể hỏi ông bạn họ Thích kia !

oOo

HỒI THỨ BA MƯƠI CHÍN

YÊU NHAU ĐÁM ĐUỐI

Phong-Trần Cuồng-Khách ngạc nhiên nhìn Thích-Đỉnh-Nhận, hỏi rằng :

— Tại sao lại xảy ra chuyện như thế ?

Thích-Đỉnh-Nhận ấp úng, rồi gượng cười im lặng. Việc này chàng làm sao có thể trả lời thẳng được ?

Hồ-Tĩnh lạnh lùng nói :

— Sao, không tiện giải bày chăng ?

Sắc mặt của Thích-Đỉnh-Nhận, thoáng hiện nét hung tợn vốn có của chàng, nói :

— Lão tiền bối, việc này thực tôi không tiện giải bày. Nhưng, có điều là cuộc giao tranh giữa tôi và ông anh họ Hồ đây, bất luận là ai thắng ai bại, chúng tôi cũng không cho phép các ông nhúng tay vào !

Chàng ngưng lại trong giây lát, mới nói tiếp :

— Nếu tôi có chết dưới tay của Hồ huynh, thì phiền ở tiền bối chôn cất xác tôi là tốt lắm rồi !

Nói đoạn, chàng đưa mắt nhìn thẳng vào Hồ-Tĩnh, nói :

— Hồ huynh, chúng ta hãy tiếp tục giao tranh đi. Tôi nói cho anh rõ, là tôi muốn cho anh biết, họ Thích tôi không phải là một kẻ hèn nhát !

Hồ-Tĩnh găm to lên rằng :

— Tốt lắm, vậy hãy ra tay đi !

Con mắt độc nhất của Thích-Đỉnh-Nhận chiếu ngời sát khí, quát to :

— Nếu người bằng lòng xin lỗi về chỗ đã mắng ta là đồ hèn nhát, thì họ Thích ta sẵn sàng xuống tay không chống cự để cho người tự do giết chết !

— Ta không thể làm như vậy được !

— Tốt lắm! Hồ huynh, giữa ta và người ăn oán đã huề, vậy giữ đây ta vì thanh danh mà phải chiến đấu, còn người vì phải báo thù nên phải ra tay. Vậy, xem ra cuộc ác chiến này nếu chưa có một bên chết thì không làm sao chấm dứt được!

— Đúng như vậy!

Dứt lời, hai người lại cùng tràn tới trước!

Không khí lại trở nên vô cùng căng thẳng. Một đảng vì bảo tồn danh dự, một đảng vì phải báo thù cho vợ hiền, tất nhiên là không có một bên bại vong thì không thể chấm dứt cuộc giao tranh được!

Thiên-Âm Lão-Nhân và bao nhiêu người khác, đến lúc ấy vẫn chưa biết đầu đuôi câu chuyện ra sao cả!

Ngay lúc ấy tiếng quát đã rền vang, bóng hai người lại xông thẳng vào nhau. Thích-Đỉnh-Nhận vừa quát to, vừa vung chưởng đánh ra một chưởng trước. Chỉ trong một chưởng ấy mà đã ngầm chứa ba sự diễn biến hiểm hóc khác nhau!

Qua một tiếng « ầm » to, bóng hai người bỗng dưng ra xa. Thế rồi, chỉ trong chớp mắt hai người đã đánh nhau qua ba thế võ!

Chưởng lực của Thích-Đỉnh-Nhận, hết sức mạnh mẽ, nhưng người thiếu niên áo xám vẫn có thể tránh khỏi được tất cả những luồng chưởng lực đó. Đấy quả là một thứ tuyệt thế thần công, mà có lẽ trước đây người thiếu niên áo xám đã vì khổ luyện nó, nên mới trở thành tể bại, liền được y đem ra sử dụng. Chỉ qua một chưởng đó, Thích-Đỉnh-Nhận bỗng cảm thấy bị động hoàn toàn!

Vì thế, chàng đã bắt đầu kinh hoàng, sợ hãi!

Trong khi đó, Hồ-Tĩnh đã công chớp nhoáng và dồn dập, khiến Thích-Đỉnh-Nhận chỉ còn biết thối lui mà thôi!

Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách, Người Áo Vàng đều biến sắc mặt. Vì, họ không hiểu được người thiếu niên áo xám này vốn thật là ai mà có một võ công cao cường đến mức ấy?

Thốt nhiên có một giọng cười lạnh lùng bắt thần từ đầu vọng đến. Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách và Người Áo Vàng, cùng đưa mắt nhìn về hướng có tiếng cười ấy. Qua cái nhìn đó, Phong-Trần Cuồng-Khách đã phải giật bắn người!

Thì ra, chiếc Huyết Kiệu quái dị và đầy không khí khủng bố ấy không biết đứng yên lại cách sau lưng họ hai trượng từ lúc nào!

Đôi mắt lạnh như băng của cô gái áo xanh, nhìn chòng chọc vào

mặt Phong-Trần Cuồng-Khách. Tia mắt ấy trông chẳng khác lưỡi dao thép!

Phong-Trần Cuồng-Khách không khỏi bắt rùng mình!

Cô gái áo xanh cất giọng lạnh lùng, nói:

— Phong-Trần Cuồng-Khách, ông còn nhận ra chúng tôi không?

Sắc mặt của Phong-Trần Cuồng-Khách biến hẳn, ông cất tiếng cười to, rồi đưa chân bước thẳng về phía chiếc Huyết Kiệu.

Thiên-Âm Lão-Nhân trông thấy Huyết-Kiệu Chủ-nhân chưa chịu bỏ đi, thì trong lòng không khỏi sợ hãi. Liền đó, ông lao thẳng người tới chặn ngay trước mặt của Phong-Trần Cuồng-Khách, khẽ quát rằng:

— Lão đệ hãy đề cho tôi!

Cô gái áo xanh quát rằng:

— Thiên-Âm Lão-Nhân, ông muốn chết thế mạng cho Phong-Trần-Cuồng-Khách hay sao?

Thiên-Âm Lão-Nhân vung chưởng lên, nói:

— Nào phải có ý như vậy....!

— Nếu không có ý như vậy, thì hãy rút ngay đi!

— Nhưng vì từ bấy lâu nay lão phu hằng ngưỡng mộ Huyết Kiệu Chủ-nhân kia mà!

Cô gái áo xanh có tên là A-Mẫn, quát rằng:

— Ông có muốn chết thì cứ bước đến đây!

Nói dứt lời, nàng liền lui qua đứng một bên hông chiếc Huyết Kiệu. Không khí vì thế trở thành vô cùng căng thẳng, giờ đây vì sự xuất hiện của Huyết-Kiệu Chủ-nhân, nên càng lại ngột ngạt đầy từ khí...

Thiên-Âm Lão-Nhân liền bước thẳng về phía chiếc Huyết Kiệu!

Huyết-Kiệu Chủ-nhân cất giọng lạnh như băng, quát rằng:

— Thiên-Âm Lão-Nhân, ông thực sự muốn can thiệp vào chuyện này hay sao?

— Chính tôi có ý như vậy.

— Ông không hối hận chứ?

— Hiện nay tôi tuổi già xế bóng, nếu được chết dưới tay của cao nhân, thì sao bảo là hối hận?

— Tốt lắm, vậy ông hãy bước tới thử xem!

Câu nói ấy chứa đầy sát khí, khiến mọi người chung quanh nghe qua, đều không khỏi bắt rùng mình!

Thiên-Âm Lão-Nhân nghe vậy cũng khẽ dừng bước, sắc mặt ít

nhieu thay đổi. Nhưng, ông ta liền ngửa mặt cười to, rồi đưa chân tiếp tục bước thẳng tới chiếc Huyết Kiệu !

Phong-Trần Cuồng-Khách kêu lên rằng :

— Lý huynh.....

Thiên-Âm Lão-Nhân ngắt lời rằng :

— Lão đệ ngươi hãy yên lòng, giữa ta và Huyết-Kiệu Chủ-nhân không oán không thù chi cả, vậy nếu bà ấy có muốn lấy tánh mạng của ta, thì ta cũng sẵn sàng chờ nào có tiếc rẻ làm gì ? Ha ha ha.....!

Tiếng cười cuồng dại nổi lên không ngớt. Nhưng, Huyết-Kiệu Chủ-nhân im lặng không nói chi cả.

Thiên-Âm Lão-Nhân lại lên tiếng hỏi rằng :

— Xin hỏi Huyết-Kiệu Chủ-nhân, giữa bà và Thôi lão đệ của tôi, có một mối thù sinh tử chi như thế ?

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân vẫn im lặng không nói chi cả !

Thiên-Âm Lão-nhân lại hỏi :

— Nếu thế, thì các hạ quả đúng là Lê-Thái-Hoa rồi ?

Huyết-Kiệu Chủ-nhân vẫn một mực im lặng !

Vì thế, Thiên-Âm Lão-nhân liền bừng bừng nổi giận, đôi mắt ông ta sáng ngời, quát to rằng :

— Bà quả là làm kiêu thái quá !

Câu nói vừa dứt, ông ta bèn lao thẳng người tới, vung chiếc gậy lên nhằm bổ thẳng xuống chiếc Huyết-Kiệu nghe một tiếng vút !

Thiên-Âm Lão-Nhân bất thần tấn công, thế võ của ông ta vừa nhanh nhẹn phi thường vừa mạnh mẽ ác liệt, nếu chiếc Huyết-Kiệu ấy bị ông ta đánh trúng, tất sẽ bị tan ra thành từng mảnh vụn !

Thốt nhiên, bất ngờ Thiên-Âm Lão-Nhân lại hạ lên một tiếng khàn rồi cả người của ông ta bị hất bắn đi, miệng trào máu tươi, ném gậy ngã lộn ra đất !

Mọi việc ấy chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, nên không ai trông thấy rõ Thiên-Âm Lão-Nhân đã bị trúng chưởng của đối phương như thế nào !

Người Áo Vàng thấy thế, liền nhún người bay vọt lên, chụp lấy Thiên-Âm Lão-Nhân. Trong khi đó, đôi mắt ông ta nhắm nghiền, máu tươi từ trong miệng không ngớt trào ra !

Huyết Kiệu Chủ nhân lạnh lùng nói :

— Đây là tại ông ta tự đi tìm cái khổ, không thể oán trách được ai !

Đứng trước thực trạng ấy, Phong-Trần Cuồng-Khách bỗng bình thần trở lại, không sợ hãi như khi nãy nữa. Ông đã quá quyết, dù cho Huyết Kiệu Chủ nhân có phải là Lê-Thái-Hoa hoặc là một người bạn của nàng lúc sinh tiền, ông vẫn phải giải bài minh bạch nỗi lòng của mình.

Ông ta nhận rằng, nếu nàng đúng thực là Lê-Thái-Hoa, thì cũng nên nhân cơ hội này trả lại món nợ tình cảm, mà chắc chắn ông không làm sao có thể thanh toán được !

Mọi việc chưa phải là kết thúc, mà là câu nói bắt đầu thôi.

Phong-Trần Cuồng-Khách gượng dậy bước thẳng tới chiếc Huyết-Kiệu !

Lúc đó, Thích-Định-Nhạn và Hồ-Tĩnh vẫn tiếp tục đánh nhau không phân thắng bại.

Phong-Trần Cuồng-Khách bước đến trước chiếc kiệu của Huyết-Kiệu Chủ nhân, chấp tay xá một xá thực sâu, nói :

— Trước đây mấy hôm, bà đã có nhân là hôm nay sẽ lấy tính mạng của tôi, vậy Thôi mỗ xin đến sẽ chờ lệnh !

Huyết-Kiệu Chủ nhân cười lạnh lùng, nói :

— Thôi-Thiên-Hàn, không ngờ mấy mươi năm sau, ông vẫn khỏe mạnh như thường.....

— Suốt thời gian qua tôi đã lầy lắt kéo dài kiếp sống thừa, vì chính tôi là một con người có tội....

— Có tội ? Ha ha ha, Thôi-Thiên-Hàn, giờ thì người đã biết tội rồi chứ ?

Thôi-Thiên-Hàn gượng cười, nói :

— Có tội hay không, thực Thôi-Thiên-Hàn tôi khó tự biện giải được ! Huyết-Kiệu Chủ nhân, bà có thể cho phép tôi có thể trông thấy chân diện mục hay không ?

— Ngươi không xứng đáng được hưởng ân huệ ấy !

— Tại sao thế ?

— Thôi-Thiên-Hàn, ông là một con người quen thói ngạo mạn, vậy oai phong thuở trước của ông hiện nay đâu mất cả rồi ?

— Hiện đã tiêu mòn theo tuế nguyệt rồi !

— Thôi-Thiên-Hàn, ông có biết tôi là ai không ?

Thôi-Thiên-Hàn giật mình, nói :

— Là Lê... Thái-Hoa ?

— Cô ấy ?

Huyết-Kiệu Chủ-nhân cất tiếng cười lạnh lùng, rồi nói tiếp :

— Cô ấy đã vùi thân vào ba tấc đất, đã ôm hận trong biển tình rồi, vậy ta nào phải là cô ấy đâu ?

— Nếu thế bà là ai ?

— Ta là Huyết-Kiệu Chủ-nhân, người bạn lúc sinh tiền của cô ấy ! Nhưng...

— Nhưng thế nào ?

— Trước khi cô ấy chết, có nhờ ta giết người để trả thù, đồng thời, có gởi món vật này trao trả lại cho người...!

Câu nói chưa dứt, thì có một vật trắng bay thẳng vào mặt của Phong-Trần Cuồng-Khách. Ông ta bèn đưa tay chụp lấy, trông thấy đó là một chiếc trâm bằng ngọc chạm tròn rất khéo léo !

Chiếc ngọc bội ấy chạm thành hình hai quả tim dính liền với nhau. Bên trên một bề chạm hình một người thiếu niên xinh đẹp, một bề khác chạm hình một thiếu nữ diễm kiều, cả hai dựa vào nhau trông thật âu yếm và linh động như người còn sống. Hai bên lại có chạm hai hàng chữ nhỏ : « Yêu nhau đến chết, không hề rời nhau, biển cạn đá mòn tình ta không đổi ».

Phong-Trần Cuồng-Khách nhìn thấy chiếc ngọc bội có chạm nổi một đôi trai gái ấy, thì sắc mặt không khỏi tái nhợt. Vì đây chính là kỷ vật mà ông đã trao tận tay cho Lê-Thái-Hoa. Đôi trai gái trong chiếc ngọc bội ấy, chính là hình ảnh của ông và Lê-Thái-Hoa.

Trước kia ông đã trao chiếc ngọc bội này cho nàng. Giờ đây nàng lại gởi trả chiếc ngọc bội này cho ông !

Trong chiếc ngọc bội này có cả tình cảm tâm huyết của ông gởi gắm trong ấy. Thế mà giờ đây, tất cả đã trở thành dĩ vãng, Lê-Thái-Hoa đã phải chết vì ông !

Tất cả những hy vọng từ bấy lâu nay, giờ bỗng tan thành mây khói ! Lê-Thái-Hoa đã thực sự chết rồi !

Trong hai khoe mắt của Phong-Trần Cuồng-Khách, bỗng lặn xuống đôi dòng lệ. Ông ta nắm chặt chiếc ngọc bội trong bàn tay mặt, không ngớt run rẩy...

Cuối cùng, ông ta quay người rồi hối hả bỏ đi !

Phong-Trần Cuồng-Khách đột nhiên bỏ ra đi, khiến cho bao nhiêu người chung quanh thấy đều kinh ngạc. Huyết-Kiệu Chủ-nhân lạnh lùng quát rằng :

— Ông muốn làm chi thế ?

Phong-Trần Cuồng-Khách quay mặt nhìn về phía chiếc Huyết

Kiệu, cất tiếng cười gượng nói :

— Huyết-Kiệu Chủ nhân, bà khỏi cần giết tôi, vì tôi muốn đến chết trước ngôi mộ của nàng !

— Nhưng, cô ấy có ý muốn ta giết chết người !

— Nếu thế, bà cứ ra tay vậy !

Nói dứt lời, ông ta từ từ nhắm nghiền đôi mắt lại, ông rất vui lòng chết ngay tức khắc, vì nếu chẳng thế thì ông sẽ đau khổ mãi mãi !

Huyết-Kiệu Chủ nhân lạnh lùng quát rằng :

— A Mắm đâu ?

— Thưa có kẻ hầu đây !

— Hãy móc đi một con mắt của hắn !

— Vâng !

Cô gái áo xanh vừa nói dứt lời thì đã lao người tới trước, vung cánh tay ngọc ra, liền đó, Phong-Trần Cuồng-Khách gào lên một tiếng thảm thiết, rồi một dòng máu đỏ từ trong lỗ mắt của ông ta trào ra, nhuộm từ giọt trên vạt áo !

Cô gái áo xanh nhảy lui trở về trước chiếc Huyết-Kiệu, nói :

— Bẩm Chủ nhân, kẻ hầu này đã móc con mắt phía trái của Phong-Trần Cuồng-Khách rồi !

— Tốt lắm, hãy phế trừ võ công của hắn đi !

— Vâng !

Tiếng vâng vừa dứt, thì cô gái áo xanh lại lao người thẳng tới phía Phong-Trần Cuồng-Khách, vung tay điểm ra.

Trong khi cô gái áo xanh vừa lao người tới, thì Phong-Trần Cuồng-Khách bèn cất tiếng quát to, rồi vung chưởng đánh ra phản công trả lại. Ông gằn giọng quát rằng :

— Cô nương, chớ quá hiệp đáp người như thế !

Cô gái áo xanh vì không đề phòng, nên bị luồng chưởng lực của Phong-Trần Cuồng-Khách hất lui ra sau ba bước dài. Phong-Trần Cuồng-Khách cười, nói :

— Kẻ sĩ có thể giết chớ không có thể làm nhục. Tự ta có thể xuống tay cho mình !

Câu nói chưa dứt, thì ông ta đã đưa cánh tay trái lên cao, nhắm ngay « Thiên linh cái » của mình giáng xuống !

Người Áo Vàng thấy thế, buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi.

Bỗng nhiên, ngay khi ấy cánh tay của Phong-Trần Cuồng-Khách,

vừa giáng xuống còn cách đầu non ba tấc nữa, thì bỗng đứng khựng lại, chẳng làm sao cử động được !

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân lạnh lùng quát rằng :

— Thôi-Thiên-Hàn, bộ ông định lấy cái chết để trốn thoát tất cả hay sao ?

Phong-Trần Cuồng-Khách quát rằng :

— Huyết-Kiệu Chủ-nhân, bà muốn chi nữa ?

— Ta muốn người từ từ sẽ chết !

Phong-Trần Cuồng-Khách nghiêng răng nghe trèo trẹo, cảm tức đến suýt vỡ lòng ngực, ông ngửa mặt cười dài, nói :

— Bà có dám làm như thế không ?

— Có chỉ ta lại không dám ?

Nói đến đây, bà ta ngưng lại trong giây lát, rồi quát rằng :

— A-Mẫn, hãy điểm « Thất âm thập tam huyết » của hân lại cho ta !

Cô gái áo xanh nghe thế, mặt không khỏi khẽ biến sắc. Vì những người khác thì nghe không hiểu « Thất âm thập tam huyết » là gì, nhưng riêng nàng thì biết đó là một cái thuật làm trẹo xương trặc gân vô cùng thế thảm !

Tức thì, nàng lên tiếng vâng lệnh, rồi vung tay ngọc điểm thẳng ra, siết chặt bảy âm mạch và mười ba dương huyết của Phong-Trần Cuồng-Khách !

Trong khi đó, Phong-Trần Cuồng-Khách không hay biết chi cả !

Cô gái áo xanh nhanh nhẹn lui trở về bên cạnh chiếc Huyết Kiệu nói :

— Kê hầu này đã làm tròn nhiệm vụ rồi !

— Tốt lắm, vậy chúng ta đi thôi !

Cô gái áo xanh cau đôi mày, nói :

— Thưa chủ nhân, chẳng phải chủ nhân đã nói...

— Nói chi ? Ta bảo chúng mình hãy đi !

— Xin vâng !

Cô gái áo xanh không dám nói nhiều lời, đưa mắt nhìn hai con tỳ nữ không kiệu, tức thì một trận gió lốc liền cuốn lên, chiếc Huyết Kiệu liền bay đi mất hút !

Thốt nhiên, ngay khi ấy, Phong-Trần Cuồng-Khách bỗng hự lên một tiếng khé khén rồi té khụy xuống đất. Trên trán ông ta rướm những hạt mồ hôi to như hạt đậu, xẹt ra hết sức đau khổ !

Người Áo Vàng trông thấy thế, thì kinh hoàng thất sắc, vọt nhanh tới bên cạnh người ông ta, hỏi rằng :

— Thôi huynh, anh đã làm sao rồi ?

— Đau... Đau đớn lắm... kinh mạch... khắp người đều đau đớn...

Đôi chao-lơ... người ông ta... kinh mạch... khắp người đều đau đớn...

Ông ta đau đớn đến nỗi nước mắt trào ra. Người Áo Vàng trông thấy vậy không khỏi rùng mình thăm nói : « Thật là độc ác ! »

Người thiếu niên thô lỗ kia, liền nhanh nhẹn phóng người tới Phong-Trần Cuồng-Khách, giương tay ngón tay điểm ra, ấn vào ba đại huyết của Phong-Trần Cuồng-Khách, khiến ông ta không mất ngủ yên.

Sau đó, người thiếu niên thô lỗ kia mới từ từ ngồi xuống đất lo việc chữa thương cho ông ta.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy lại có một tiếng hự ào, xé không gian vọng lại. Người Áo Vàng quay mặt nhìn về phía đó, thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Thật là kỳ lạ ! Một tiếng hự ào, xé không gian vọng lại, thì không khỏi giật mình kinh hãi.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI

Thật là kỳ lạ ! Một tiếng hự ào, xé không gian vọng lại, thì không khỏi giật mình kinh hãi.

VỊ THẦN THÚC-SU

Thì ra, sau khi Thích-Đỉnh-Nhận từ một tiếng khé khén, thì máu mồm tuôn trào, té ngồi xuống đất không còn đứng lên được nữa. Trong khi đó, Hồ-Tĩnh cũng bị hất lui ra sau ba bốn bước dài, mới gắng gượng đứng vững lại được !

Sắc mặt của Thích-Đỉnh-Nhận đã trở thành tái nhợt, chẳng liên thò vào áo lấy ra một viên « Hồi nguyên tặc mệnh kim đơn » bỏ vào miệng rồi thăm vận dụng chân lực để chữa trị thương thế.

Riêng Hồ-Tĩnh sau khi đứng vững trở lại, thì vụt cất tiếng cười lạnh lùng, bất thần lao thẳng người tới trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận, vung chưởng đánh ra.

Thốt nhiên, một tiếng nạt lạnh lùng vang lên, rồi một bóng người áo trắng lao vút tới, đỡ bạt chưởng Hồ-Tĩnh ra. Người Áo Vàng đưa mắt nhìn qua, thì không khỏi thán kinh hãi !

Vì, người vừa đến ấy chính là Bạch-Dũng !

Thật là kỳ lạ ! Một tiếng hự ào, xé không gian vọng lại, thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Hồ-Tĩnh quát rằng:

— Cô nương định tìm cái chết hay sao?

Sắc mặt của Bạch-Dung hiện lên đầy nét đau thương, cất bước từ từ đi về hướng Thích-Định-Nhận!

Nhưng, ngay lúc ấy bỗng sắc mặt bị thương ấy hoàn toàn mất hẳn, mà thay vào đó, mặt Bạch-Dung đã hiện đầy sát khí. Người Áo Vàng kinh hãi, nói:

— Bạch cô nương, cô...?

— Tôi không giết chết anh ấy đâu!

Lúc ấy, Thích-Định-Nhận đã chữa trị thương thế xong, chàng đưa mắt nhìn qua, trông thấy Bạch-Dung thì vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, buột miệng kêu to rằng:

— Bạch cô nương...

— Không ngờ Thích-Định-Nhận anh lại còn nhớ được tôi!

Giọng nói lạnh như băng của nàng, đã làm cho Thích-Định-Nhận không khỏi rùng mình. Chàng sức nhớ lại Bạch-Dung được môn nhân của Ngân-Diện Hội cứu sống mang đi, giờ đây, chắc chắn là nàng đến để tìm trả mối thù xưa.

Khi chàng nghĩ Bạch-Dung có cái ơn cứu mạng cho mình, thì bất giác cười buồn bã, nói:

— Bạch cô nương, tôi làm sao quên được cô chứ?

— Ồ? Đây thực là việc vượt ra ngoài dự liệu của tôi!

Thích-Định-Nhận buồn bã nói:

— Bạch cô nương, giờ đây dường như cô đã thay đổi hẳn rồi!

— Thay đổi à? Có phải thế không? Thực ra, một con người có nhiều khi trong một khoảng thời gian nào đó, có thể thay đổi hẳn, anh bảo có phải không?

— Nhưng, có điều là cô thay đổi nhanh quá!

— Thế sao?

Thích-Định-Nhận buồn bã gật đầu. Bạch-Dung gằn giọng cười nói:

— Dù sao, Thích-Định-Nhận anh chớ quên, Bạch-Dung tôi đã vì anh mà... Ôi, không nhắc lại làm gì!

Sau đó, nàng cất giọng u buồn than rồi nói:

— Thích-Định-Nhận, tôi không phủ nhận là tôi đã từng yêu anh nhưng, tình thương của tôi đưa ra, được anh đáp lại những gì?

Thích-Định-Nhận buồn bã lắc đầu.

— Không, anh có một thái độ đáp lại với tôi, mà suốt đời tôi không làm sao quên được. Tôi hiến dâng cho anh tình thương, mà chỉ thu về được sự oán hận. Thích-Định-Nhận, anh tự xét thấy có đối xử xứng đáng với tôi không?

Giọng nói của nàng hết sức buồn rầu, nhưng cũng đầy tha thiết, khiến người nghe cảm động khôn cùng!

Đúng vậy, nàng nói không sai tí nào cả. Nàng đã hiến dâng cho Thích-Định-Nhận tình thương, mà chỉ thu được trở về một chuỗi ngày buồn hận đắng đặc.

Nàng đã mang tình thương trong sạch của một cô gái trinh băng, hiến dâng cho một người con trai mà hình bóng đã xâm nhập vào quả tim của nàng. Thế nhưng, vì đó mà nàng phải ôm hận trong biển tình mà thôi!

Một cô gái, luôn luôn biết quý báu mỗi tình đầu của mình, chẳng khác nào quý báu dung nhan kiều diễm của mình vậy. Mỗi tình đầu tan vỡ, tất nhiên là sẽ gây ra một mối hận lòng sâu xa.

Trong cõi đời, mỗi tình đầu thường đưa đến những bi kịch. Đây dường như là một thông lệ trong cuộc sống!

Tuy tình đầu thường đưa đến những bi kịch, nhưng phạm là con người, ai nấy đều vui lòng dẫn bước vào những màn bi kịch đó. Đây âu cũng là một thông lệ trong cuộc sống!

Bạch-Dung đã ở vào một trường hợp như vậy. Mỗi tình đầu chẳng khác một cơn ác mộng, đến khi tỉnh cơn mộng thì tình cũng nát tan, đồng thời, nỗi buồn hận tiềm tàng trong quả tim cũng bắt đầu bộc phát!

Yêu và hận, từ xưa đến nay đã làm hại biết bao nhiêu nam nữ thanh thiếu niên, và cũng chôn vùi không biết bao nhiêu cuộc đời thanh xuân tươi đẹp của con người!

Thích-Định-Nhận đưa mắt nhìn trần trời vào Bạch-Dung. Chàng cảm thấy vô cùng đau khổ, u buồn thấm thía, nhưng không có tìm được lời chi để nói với nàng. Chàng thấy quả đúng là mình có lỗi với nàng lắm!

Chàng hết sức biết ơn, cái ơn cứu mạng của Bạch-Dung đối với chàng, nhưng sự cảm kích và tình yêu là hai việc khác nhau. Chàng cố gắng yêu nàng, nhưng trong thực tế chàng không thể làm được việc ấy!

Chàng khẽ than rồi nói:

— Đúng vậy, tôi đã có lỗi với cô...!

Nàng cười. Nàng cười rất đau đớn, và u sầu nói:

— Tôi đã làm một việc rất khờ dại, nhưng suốt đời tôi không làm sao

quên được. Trong đời tôi lần thứ nhất đã yêu anh... Song, giờ đây tôi cũng không thể tha thứ anh được!

Thích-Đinh-Nhận giật nảy mình, nói:

— Cô.....

Tôi đến đây tìm anh để thanh toán món nợ xưa. Thích-Đinh-Nhận, tôi đã vì anh mà chịu thiệt thòi quá nhiều!

— Tôi sẵn sàng bù đắp lại!

— Nhưng giờ thì quá muộn rồi!

— Muộn rồi?

Thích-Đinh-Nhận không khỏi giật mình, và qua câu nói ấy của Bạch-Dung, tựa hồ như đã biểu lộ rằng nàng hiện nay không còn là Bạch-Dung trước kia nữa!

Bạch-Dung nói:

— Đúng thế, đã muộn rồi! Nay Thích-Đinh-Nhận, anh hãy ra tay,

— Không, tôi không thể làm như thế được!

— Tại sao vậy?

— Vì cô đã từng cứu mạng cho tôi, nay tôi làm thế nào có thể.....?

— Cũng được, nếu anh không chịu ra tay đánh nhau với tôi, thì tôi sẽ dồn ép anh đến mức phải ra tay mới thôi.

Câu nói chưa dứt, thì nàng đã nhằm hướng Thích-Đinh-Nhận quét một chưởng ra nghe một tiếng vút. Thế đánh ấy của nàng vừa đột ngột vừa nhanh nhẹn, Thích-Đinh-Nhận không dám đỡ thẳng, nên nhún mình lao tránh đi nơi khác!

Liền đó, tiếng nạt to của Bạch-Dung vang lên liên tiếp, đồng thời vùng chưởng tấn công dồn dập. Vì thế, Thích-Đinh-Nhận không khỏi bèn vội vàng nổi giận, quát to rằng:

— Bạch cô nương, cô thực sự muốn tìm cái chết hay sao?

Nói đoạn, chàng liền vùng chưởng đánh xéo về phía địch.

Bạch-Dung bị luồng chưởng lực của Thích-Đinh-Nhận hất lui ra sau ba bước. Nàng đưa mắt nhìn Thích-Đinh-Nhận một lượt, buồn bã nói:

— Cũng được, Thích-Đinh-Nhận, từ nay về sau chúng ta sẽ dứt khoát hẳn. Bạch-Dung tôi sẽ tạm lánh sư học đạo, lần gặp gỡ sau này, chắc là tôi phải thất lễ rồi đó!

Nói dứt lời, nàng nhún người phi thân bỏ đi, chỉ trong chớp mắt là mất hút. Thích-Đinh-Nhận buồn bã cất tiếng than dài, đau lòng như muốn ngạt thở. Vì, một người con gái yêu chàng đã bỏ đi mất rồi. Trong

khí đó người con gái mà chàng yêu, tức Hứa-Trần cũng đã đi rồi!

Biên tình như một giấc mộng xuân chỉ thoáng qua rồi mất, nhưng biên hận thì mệnh mông không đâu là bến bờ!

Chàng lại cất tiếng thở than, rồi quay qua Hồ-Tĩnh, nói:

— Hồ huynh, cuộc giao tranh giữa chúng ta, có thể hẹn đến một ngày khác không?

— Có thể, vậy anh định đến ngày nào?

— Một tháng sau... Chúng ta cùng đến Vạn-Tính Cổ-Mộ ở ngoài thành Khai-Phong gặp nhau được rồi!

Hồ-Tĩnh nói:

— Tốt lắm, chừng ấy Thích-Đinh-Nhận anh chớ nên thất hẹn nhé!

— Chắc chắn tôi không thất hẹn!

— Nhưng, riêng tôi còn có một lời này cần giải bày!

— Việc gì thế?

— Trong vòng một tháng này, tốt nhất là chúng ta nên gát bỏ sự hận ra ngoài, để xem nhau như một đôi bạn!

Thích-Đinh-Nhận mỉm cười đầy man rợ, nói:

— Đấy âu cũng là một việc hay ho lắm!

— Đúng vậy, nhưng nếu đến ngày hẹn, thì chúng ta sẽ bắt đầu một cuộc giao tranh chết sống với nhau!

Thích-Đinh-Nhận cười ha hả, nói:

— Đó là lẽ tất nhiên! Vậy Hồ huynh nếu không có điều chi cần nói thêm thì xin cứ tự tiện!

Hồ-Tĩnh nói:

— Không phải anh có ý định đi tìm Hội trưởng Ngân - Diện Hội sao?

— Đúng thế, vậy có lý nào...

— Có lý nào anh đi tìm hãn, còn tôi không đi tìm hãn hay sao? Anh không nhớ, môn hạ của hãn đã cướp mất sáu quân cờ xa pháo mã của tôi, và suýt nữa giết chết tôi rồi đó sao?

Thích-Đinh-Nhận nói:

— Nếu vậy thì chúng ta là anh em cùng hoạn nạn với nhau rồi!

— Tối thiểu, mục đích trước mắt của chúng ta giống nhau!

Thích-Đinh-Nhận định lên tiếng trả lời, thì bỗng nghe người thiếu niên thở hổ hê cất tiếng than rằng:

— Thế là hết! Tôi không còn làm sao cứu được nữa!

Thích-Định-Nhận đưa mắt quét qua, không khỏi giật mình kinh hãi. Chàng nhìn thẳng vào mặt Người Áo Vàng, hỏi rằng :

— Đây... là một chuyện như thế nào vậy ?

Người Áo Vàng gượng cười, rồi kể qua mọi việc cho Thích-Định-Nhận nghe một lượt, nói :

— Ông ấy rất có thể là bị Huyết-Kiều Chủ-nhân dùng thuật làm trọc xương lệch gân hãm hại rồi !

Người thiếu niên thô lỗ lầm bầm rằng :

— Sư phụ tôi... Phải rồi, chỉ có sư phụ tôi mới có thể cứu được. Xem ra, sư phụ tôi bảo tôi đi tìm ông ấy, chắc cũng là vì việc này đây !

Thích-Định-Nhận giật mình, nói :

— Sư phụ của anh ?... Võ-Lâm Chi-Thần ?

— Có lẽ là đúng như vậy !

Thích-Định-Nhận nghĩ thầm rằng : « Có lý nào Hội trưởng Ngân-Diện Hội thực sự không phải là Võ-Lâm Chi-Thần sao ?... Việc này ta nhất định phải tìm hiểu cho minh bạch mới được... »

Nghĩ đến đây, chàng bèn nói :

— Nếu vậy, thì chúng ta hãy cùng đi tìm sư phụ của anh thôi !

Người thiếu niên thô lỗ liền công Phong-Trần Cuồng-Khách trên lưng, nói rằng :

— Thôi, hãy đi !

Thiên-Âm Lão-Nhân, người áo vàng, Thích-Định-Nhận và Hồ-Tĩnh cũng nói gót nhau lao mình bay đi.

Nếu sư phụ của người thiếu niên thô lỗ kia, quả đúng là Võ-Lâm Chi-Thần, thì hội trưởng Ngân-Diện Hội, chắc hẳn lại là một người khác.

Sau khi ra khỏi Đồng-Bách Sơn, cả bọn đi thẳng về hướng tây. Nội trong ngày hôm đó, sáu người đã tiến vào vùng Kinh-Sơn rồi.

Người thiếu niên thô lỗ kia, công Phong-Trần Cuồng-Khách vượt lên một mỏm đá cao, rồi tề vào một khu rừng rậm, sau cùng lại tiến đến một bờ suối.

Dòng suối trong veo như lọc, nước chảy thoả thoả không ngừng. Cả bọn đi độ một tiếng đồng hồ, thì đến một chân đá cao. Nơi ấy có một cái thùy liềm động nhỏ, ai nấy đương tiến thẳng vào, thì bất thần nghe có một giọng cười to xé không kịp vọng đến.

Người thiếu niên thô lỗ bèn kêu to lên rằng :

— Thừa sư phụ, con đã trở về đây !

— Ta biết người sẽ trở về kia mà... !

Lúc ấy, cả đoàn người đã bước vào cửa liềm động. Bên trong sơn động này sáng sủa như ban ngày. Trên một cái sạp đá có một vị lão tăng một mắt đang ngồi xếp bằng ngay ngắn.

Thích-Định-Nhận vừa liếc mắt nhìn qua, không khỏi thăm giật mình kinh hãi. Vì vị hòa thượng ấy cũng một mắt, và cũng giống hệt vị Võ-Lâm Chi-Thần mà chàng có dịp gặp mặt trước đây !

Chỉ có một điều khác nhau duy nhất, là vị hòa thượng này trông uy nghi khác thường, khiến những người chung quanh gần như không dám nhìn thẳng vào ông ta !

HỒI THỨ BỐN MƯƠI MỐT

BÀN TAY BÍ MẬT

Những người có mặt, nhìn qua sắc diện uy nghi của vị lão tăng này, trong lòng không khỏi kiêng sợ, và cảm thấy rờn rợn.

Người thiếu niên thô lỗ kia, công Phong-Trần Cuồng-Khách bước đến trước mặt Võ-Lâm Chi-Thần, xá một xá thật sâu, nói :

— Thừa sư phụ, con đã về đến rồi !

Võ-Lâm Chi-Thần khẽ gật đầu. Thiên-Âm Lão-Nhân nhanh nhẹn lướt tới trước mặt Võ-Lâm Chi-Thần, nói :

— Đại sư phụ, lão phu đến viếng một cách đường đột, xin ông tha lỗi cho...

Võ-Lâm Chi-Thần bồng cất tiếng than, rồi ngắt lời rằng :

— Lý thì chủ chó quá thủ lễ, lão tăng đây là người có tội đối với nhân quần !

Ông đưa mắt nhìn khắp mọi người một lượt, rồi nói tiếp :

— Hôm nay các vị đến đây, lão tăng đã đoán biết là các vị định tìm hiểu, lão tăng có phải đúng là Trần-Đế thuở trước hay không ?

Tất cả mọi người chung quanh, đều không khỏi hồi hộp trong lòng. Thiên-Âm Lão-Nhân liền lên tiếng hỏi rằng :

— Như thế đại sư phụ có quả đúng là Vô-Lâm Chi-Thần thuở trước hay không ?

— Nếu tôi nói đúng thì sao ?

Thiên-Âm Lão-Nhân lộ sắc ngạc nhiên nhưng im lặng không nói chỉ cả.

Vô-Lâm Chi-Thần Trần-Đế, cũng tức Thanh-Trần, gượng cười nói :

— Bởi thế cho nên, dù tôi có nói tôi là Vô-Lâm Chi-Thần Trần-Đế thực sự đi nữa, thì các vị cũng vị tất chịu tin. Trái lại, nếu tôi nói tôi không phải, thì các vị lại cũng hoài nghi. Cho nên giờ đây chỉ còn có một biện pháp...

Thiên-Âm Lão-Nhân ngắt lời rằng :

— Biện pháp chi thế ?

Tia mắt của Vô-Lâm Chi-Thần, chiếu thẳng vào mặt của Thích-Đỉnh-Nhận, nói :

— Thích thi chủ, chẳng phải cậu có ý muốn tìm tôi để đánh cờ hay sao ?

— Đúng thế !

— Vậy, tôi với thi chủ đánh nhau một bàn cờ, thì sự thực giả sẽ được giải đáp rõ ràng ngay !

Thích-Đỉnh-Nhận cười ngạo nghễ nói :

— Việc ấy... còn chi tốt hơn nữa ! Vậy, chúng ta hãy bắt đầu đi !

Liền đó, Vô-Lâm Chi-Thần từ từ đứng lên, đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Thiên-Âm Lão-Nhân, hạ giọng nói :

— Lý thi chủ, giúp tôi một việc có được không ?

— Đại sư phụ cứ việc chỉ dạy !

— Thi chủ hãy giúp tôi xoa bóp khắp ba mươi sáu mạch của Thôi thi chủ đồng thời giải trừ « thất âm lục huyết », truyền chân lực « hoa cái huyết », rồi đánh thông mạng môn huyết, kể đó cho uống thứ thuốc này vào, thì sinh mạng ông ấy không còn nguy hiểm nữa.

Nói dứt lời, ông ta trao cho Thiên-Âm Lão-Nhân một viên thuốc. Thiên-Âm Lão-Nhân nhận lấy, rồi xoa bóp cho Phong-Trần Cuồng-Khách, và vận dụng nội công chữa trị thương thế cho ông ta đúng theo lời chỉ dẫn của Vô-Lâm Chi-Thần.

Vô-Lâm Chi-Thần lấy bàn cờ quân cờ ra bày xong, cũng Thích-Đỉnh-Nhận ngồi vào. Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Khách phải nể chủ, vậy xin đại sư phụ đi trước !

Vô-Lâm Chi-Thần không trả lời, chỉ cười nhạt và thờ tay lên tượng. Thích-Đỉnh-Nhận bèn đẩy chốt tiến sát ranh giới đôi bên...

Hai bên đã bắt đầu sát phạt. Người Áo Vàng và Hồ-Tĩnh đều đứng bên ngoài theo dõi trận đấu của đôi bên. Đến nước thứ hai Vô-Lâm Chi-Thần béc quân cờ lên nhưng không đánh xuống, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa động, kêu lên rằng :

— Tiều Ngưu Tử !

— Thừa sư phụ, có việc chi ?

Vô-Lâm Chi-Thần hạ giọng nói :

— Con hãy đi ra... !

— Để làm gì thế ?

— Con hãy đi ra khỏi bờ suối, gặp có người đến tìm ta, thì bảo với các cô ấy rằng, ba giờ sau ta sẽ đến đó gặp các cô ấy !

Người thiếu niên thô lỗ kia lộ vẻ ngạc nhiên, rồi nói :

— Số người ấy đề tóc dài, hay là giống như chúng ta ?

— Họ đều đề tóc dài, con hãy đi đi !

Người thiếu niên thô lỗ ấy lộ vẻ sùng sốt một lúc, mới đưa chân bước thẳng ra ngoài cửa động.

Bao nhiêu người có mặt nghe tất đều không khỏi hết sức lấy làm lạ. Lê tất nhiên là không ai có thể đoán ra được thâm ý trong lời nói ấy của Vô-Lâm Chi-Thần là gì.

Kể đó Vô-Lâm Chi-Thần đề con ngựa xuống. Thích-Đỉnh-Nhận thấy vậy liền đẩy pháo sang sông...

Người Áo Vàng đứng bên cạnh, nhuta chăm chú vào bàn cờ đôi mắt không hề chớp.

Trong khi đó, Thiên-Âm Lão-Nhân đã chữa trị thương thế cho Phong-Trần Cuồng-Khách xong. Ông cho Phong-Trần Cuồng-Khách uống một viên thuốc, rồi bước đến bên cạnh người Áo Vàng.

Thiên-Âm Lão-Nhân tuy biết đánh cờ nhưng không thực giỏi lắm. Ông đưa mắt quét qua bàn cờ thì không khỏi ít nhiều kinh hãi !

Vì, lúc ấy trong bàn cờ, Vô-Lâm Chi-Thần chỉ còn lại một xa, hai pháo, hai tốt và sĩ tượng đã bị mề. Trái lại Thích-Đỉnh-Nhận còn lại hai xa, hai mã và một tốt đã công đến đại bản doanh của Vô-Lâm Chi-Thần !

Đứng về thực lực thì Thích-Đỉnh-Nhận quả đang chiếm ưu thế hơn đối phương !

Nhưng, Người Áo Vàng thì không ngọt cau đôi mảy, có vẻ bản khoăn.

Lúc ấy, sức tấn công của Thích-Định-Nhận dồn dập và rất nguy hiểm. Võ-Lâm Chi-Thần vừa thủ nhưng vẫn tiếp tục phản công. Một đảng thì dùng chiến pháp cứng rắn, một đảng thì dùng chiến thuật mềm dẻo, tài nghệ không ai hơn kém ai.

Bỗng nhiên, Võ-Lâm Chi-Thần đẩy mạnh một quân cờ tới, rồi quát rằng :

— Bị rồi !

Thích-Định-Nhận biến sắc mặt. Chàng thực không ngờ Võ-Lâm Chi-Thần lại có một nước cờ lợi hại đến như thế, vì ông ta chẳng những vừa chiếu mà lại vừa chuẩn bị ăn xa !

Bởi thế, chàng chỉ còn cách kéo ngựa về đỡ, trong khi đó đành phải để con xa cho đối phương ăn. Một mặt một con xa tuy không hại bao nhiêu, nhưng có điều là nước cờ của chàng vì thế đã bị xuống ngay. Võ-Lâm Chi-Thần đã chuyển thế thủ thành thế công, đẩy xa qua sông tung hoành như chỗ không người !

Thích-Định-Nhận suy nghĩ, thấy rằng trong bảy nước nữa tất chàng sẽ bị thảm bại, nên gương cười nói :

— Thừa lão tiên bối, tôi đã thua rồi !

Võ-Lâm Chi-Thần cười nhạt rằng :

— Cũng cần tuy đáng sợ, nhưng mềm mại lại càng đáng sợ hơn. Nếu dùng hòa được cả hai thì tất xưng vương được trong chốn võ lâm...

Câu nói của ông ta dường như nói với Thích-Định-Nhận, nhưng cũng tựa hồ như nói với mình !

Thích-Định-Nhận trong nhất thời không nắm được ngụ ý trong câu nói của Võ-Lâm Chi-Thần, nên đáp rằng :

— Nước cờ của lão tiên bối quả là cao siêu tuyệt diệu...

Võ-Lâm Chi-Thần cười ngắt lời rằng :

— Đây là thắng may mà thôi !

Thích-Định-Nhận ngợi khen :

— Tôi phục tài của lão tiên bối lắm !

Võ-Lâm Chi-Thần nghiêm nghị nói :

— Thích thì chủ, nước cờ của cậu đúng ra lão tăng đây không phải là tay đối địch. Lời nói ấy có lẽ cậu không tin, cho rằng tôi thắng nên tỏ ra kiêu ngạo. Thực ra, cậu có công mà thiếu thủ, nước cờ hết sức nguy

hiểm, biến hoá khó lường, thế tại sao lại bị bại ? Đây chỉ vì lẽ thứ nhất, là cậu chưa đề tâm hết vào cuộc cờ, lúc nào cũng bản khoăn nghĩ ngợi tới có phải là Võ-Lâm Chi-Thần thật sự hay không. Phàm bất luận việc chi mà mình không đề hết tâm trí vào, thì thất bại là lẽ tự nhiên, hiểu không ?

Thích-Định-Nhận gật đầu.

Võ-Lâm Chi-Thần lại nói tiếp :

— Điều thứ hai là vì cậu khiếp sợ oai danh của tôi, nên dễ bị bại. Nếu giờ đây đánh thêm một bàn nữa, thì lão tăng tất sẽ bị thua. Tôi thắng cậu, chỉ là thắng về mặt tâm lý mà thôi !

— Tôi đã tin lão tiên bối đúng là Võ-Lâm Chi-Thần thật sự rồi.

Võ-Lâm Chi-Thần cất tiếng to cười ha hả, nhưng sắc mặt ông bỗng sa sầm lộ vẻ đau buồn ra mặt, nói :

— Tôi tìm các vị đến đây, có lẽ là lần sau cùng. Tất cả cái gì ở các vị tôi đều hiểu rõ tất cả. Ôi, âu cũng là luật nhân quả tuần hoàn !

Võ-Lâm Chi-Thần cất tiếng than, rồi quay sang Thích-Định-Nhận nói :

— Phải có người gởi cho tôi một phong thư không ?

Thích-Định-Nhận ngước thế không khỏi giật nảy mình, nói :

— Tại sao ông biết được ?

— Lão tăng đã qui y cửa Phật, nghiên cứu khoa bói toán rất sâu xa vậy một việc nhỏ nhen như thế, đâu lại không biết được. Thôi hãy đưa bức thư cho ta !

Thích-Định-Nhận bèn đưa phong thư của người một tay gởi cho chàng, đến tận tay Võ-Lâm Chi-Thần. Ông ta bèn xé phong thư ra nói :

— Ta đã biết ông ấy viết chỉ trong này rồi, không cần xem cũng được !

Thích-Định-Nhận kinh hãi nói :

— Ông... thực sự đã tiến đến mức có thể tiên tri tất cả mọi việc rồi sao ?

— Ta có thể biết được ít nhiều...

Ông ta mỉm cười, rồi lại nói tiếp :

— Cũng như ta biết hiện đây các vị có rất nhiều vấn đề đang muốn hỏi ta. Vì như, việc thứ nhất là những quân cờ bằng hồng ngọc ấy, phải không ?

— Đúng như vậy, xin lão tiên bối giải đáp cho !

— Những quân cờ phía đỏ trong số bộ cờ bằng hồng ngọc ấy, quả đúng là những câu thần chú đề phòng chế mấy con hoạn cương thi, hiện nay mười sáu quân cờ phía đỏ ấy đã bị Ngân-Diện Hội cướp đoạt tất cả, vậy tình trạng hỗn loạn trong chốn giang hồ, xem ra rất khó bề cứu vãng được !

Nói dứt lời ông ta lại cất tiếng than dài. Thích-Đỉnh-Nhận hỏi rằng :

— Thưa lão tiền bối có lý nào hiện nay ông đã quên mất những câu thần chú ấy rồi hay sao ?

— Đúng thế ta đã quên rồi... Dù cho ta chưa quên đi nữa cũng không thể nào làm trái ý trời được, ghi chép trở lại cho ai được cả !

— Vậy chẳng lẽ lão tiền bối khoanh tay đứng nhìn cảnh chém giết tái diễn trong chốn giang hồ hay sao ?

— Thích thí chủ, lão tăng là người của Phật, nói đúng ra là phải lấy việc từ bi làm phương châm hành động, nhưng, Thích thí chủ nên biết đây là ý trời, tôi đâu có thể đi ngược lại được ?

Thích-Đỉnh-Nhận đứng im không biết nói sao cả !

Vô-Lâm Chi-Thần lại nói tiếp :

— Kể đến, tại sao lại có một Vô-Lâm Chi-Thần thứ hai như các vị đã biết. Việc ấy, thật ra là tại tôi thu môn đồ thiếu thận trọng mà ra, nếu không thì đâu có mọi việc như ngày hôm nay ? Mười mấy năm về trước tôi có một môn đồ tên gọi là Hà-Văn-Ngọc. Hắn quả là một người kỳ tài trời sinh, chỉ trong vòng mười năm là hắn đã học hết tất cả tài nghệ của tôi lẽ tất nhiên là cả thuật cải trang. Hắn nhận rằng tôi chưa thật tình truyền dạy hết những tài nghệ cho hắn, nên ra tay thủ tôi mấy lần. Hắn đâm trúng kinh mạch của tôi rồi ném tôi xuống khe núi này, nếu tôi không nhờ sẵn có tài nghệ cao thâm, thì đã mất mạng từ lâu rồi...

Thích-Đỉnh-Nhận nghiêng rằng nói :

— Tên môn đồ phản nghịch ấy, hiện giờ đi đâu rồi ?

— Hắn chính là hội trưởng Ngân-Diện Hội hiện nay.

— Cái chi ? Hội trưởng Ngân-Diện Hội là Hà-Văn-Ngọc, tên môn đồ của ông hay sao ?

Vô-Lâm Chi-Thần gật đầu, rồi hạ giọng nói :

— Đúng vậy, chính là hắn. Tất cả những tội ác hiện nay đều do một tay tôi gây ra, nên dù lão tăng có chết đi cũng chưa đủ tạ lỗi đối với giang hồ. Hơn nữa, tên nghịch đồ ấy sau này lại được một bộ sách ghi chép vô cùng rất quý báu từ ngàn xưa để lại !

— Hà-Văn-Ngọc tuy giữ chức Hội Trưởng nhưng thực tế y còn bị kẻ khác giật dây...

Thích-Đỉnh-Nhận kinh ngạc nói :

— Cái chi ? Sau lưng của hắn lại còn có một người điều khiển ?

— Không sai tí nào cả, người ấy lại là một người đàn bà ! Cô ta đã ôm hận trong biển tình...

Thiên-Âm Lão-Nhân ngắt lời rằng :

— Cô đó phải là Lê-Thái-Hoa không ?

— Không phải, Lê-Thái-Hoa là một người khác.

Nói đến đây ông ta đưa mắt nhìn thẳng vào người Áo Vàng, nói tiếp :

— Thích thí chủ, sau này tôi e rằng ông sẽ bị chết một cách thảm thiết đó !

Người Áo Vàng giật nảy mình nói :

— Tôi... ?

Thích-Đỉnh-Nhận lạnh lùng nói :

— Ông là người họ Thích hay họ Tề ?

Người Áo Vàng cất giọng gật đầu than dài, rồi nói :

— Ta là Thích-Nhạc-Dương đây !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, trong lòng hết sức hồi hộp, nói lắp bắp rằng :

— Bác... ơ !

— Người kêu ta... là gì ?

— Thưa bác !

— Đối với cái chết của cha người, người không oán trách ta chứ ?

— Không, thưa bác, tôi biết hiện nay bác rất đau buồn vì chuyện ấy. Tất cả sự việc đó đều là ý nghĩ sai lầm của cha tôi, vậy tôi làm sao oán trách bác được...

— Như vậy... thì còn chi tốt hơn nữa !

Nói dứt lời, thì đôi mắt của ông trào ra hai dòng lệ ! Sau đó, ông ngược mắt nhìn thẳng về phía Vô-Lâm Chi-Thần lộ vẻ kính hãi nói :

— Thưa lão tiền bối, mai sau tôi sẽ bị chết một cách thảm thiết chẳng.

Lời nói của Vô-Lâm Chi-Thần về cái chết sau này của Thích-Nhạc-Dương, chẳng những khiến cho chính bản thân của Thích-Nhạc-Dương phải kinh hoàng sợ hãi, mà đồng thời cũng khiến cho những người chung quanh đều kinh hoàng không kém !

Sau câu hỏi của Thích-Nhạc-Dương, thì trong động im phăng phắc như một cõi chết. Vô-Lâm Chi-Thần trịnh trọng gật đầu nói :

— Việc sống chết đều do số mạng. giờ đây nếu nói chuyện về sau thì e rằng hãy còn sớm quá. Thích thì chờ, mong ông sẽ cố gắng làm việc phải thời thời !

Câu nói ấy khiến Thích-Nhạc-Dương nghe qua phải biến sắc mặt. Ông ta đưa đôi mắt kinh hoàng nhìn thẳng vào Vô-Lâm Chi-Thần, một lúc thực lâu không nói nên lời.

Thiên-Âm Lão-Nhân hỏi rằng :

— Thưa lão hoà thượng, Lê-Thái-Hoa có thực sự đã chết rồi hay không ?

Vô-Lâm Chi-Thần lắc đầu nói :

— Riêng việc ấy hẳn tăng không tiện nói rõ ra. Trước kia hẳn tăng đã làm hại người, đưa đến những tội ác như ngày hôm nay, vậy thử hỏi ý trời thì sức người nào có thể cứu vãng được ?

Thích-Đỉnh-Nhạn hỏi rằng :

— Vậy, có lý đầu Ngân-Diện Hội không thể trừ được hay sao ?

— Việc ấy các vị chờ nên bận tâm làm gì, khi thời cơ đã đến, tất sẽ có người đứng ra tiêu diệt bọn chúng. Riêng cậu là người có trách nhiệm đối với sự an nguy trong võ lâm, vậy mong rằng mọi hành động nên suy nghĩ chính chắn rồi sẽ làm !

Thích-Đỉnh-Nhạn lại hỏi :

— Thưa lão tiền bối, vẫn bối còn có một việc này xin hỏi.....?

— Có phải cậu định hỏi về người một tay đã gặp trong bãi tha ma và một bộ cờ bằng hồng ngọc do người ấy đã cho biết, phải không ?

Thích-Đỉnh-Nhạn giật nảy người, buột miệng nói :

— Ông... quả là một tiên nhân !

— Cậu quả khen thôi. Trong giới giang hồ bấy lâu nay, ai cũng nhận tôi là người võ công cao tuyệt nhất, nhưng than ôi, trong giới giang hồ thực ra người tài cao có đến hàng trăm. Ví như nói riêng về người một tay ấy, chính lão tăng đây cũng không đáng là đối thủ của ông ta rồi !

— Còn Tam-Vô-Vương thì sao ?

— Trong Tam-Vô-Vương, nếu lấy Lật-Nhân-Vương so sánh với người một tay ấy, thì rất có thể còn kém hơn người một tay một bậc. Người một tay ấy là ai, có lẽ các vị đều được nghe đến tên Thương-

Hải-Khách cách đây năm mươi năm về trước chứ ?

Thiên-Âm Lão-Nhân kinh hãi nói :

— Ông ấy... vẫn chưa chết hay sao ?

— Đúng vậy ! Con người ấy chẳng những võ công hết sức cao cường, mà cá tính còn rất cứng cỏi. Đối với mọi việc trong thiên hạ, ông ta hiểu rõ như mọi vật cất trong túi. Ông ta cũng tự sáng tạo ra những đường võ tuyệt nghệ đứng vào bậc nhất trong võ lâm. Trước đây cũng có người gọi ông ta là Thiên-Thor Thánh-Quân. Ông ta bấy lâu vẫn sống trong lòng mộ. Trước kia vì đánh cuộc thua ta một ván đề nên tự chặt một cánh tay, rồi tự giam mình trong lòng mộ, tự nguyện không bước ra khỏi nơi ấy trước khi tìm hiểu được ván đề đánh cuộc với ta !

HỒI THỨ BỐN MƯƠI HAI

OAN OAN TƯƠNG BÁO

Thích-Đỉnh-Nhạn hỏi rằng :

— Ván đề ấy là ván đề gì ?

— Đây là Hồng-Kỳ Sư-Chủ, người cầm đầu của Hồng-Kỳ Môn là ai !

Thích-Đỉnh-Nhạn kinh ngạc nói :

— Ông ấy không biết hay sao ?

— Đúng vậy, Hồng-Kỳ Sư-Chủ quả chẳng khác một con rồng thần. Ông ta xuất hiện mười lần, thu dụng mười môn nhân. Trong mười lần đó, về mặt của ông ta đều khác nhau. Bởi thế, ông ta là ai, thực chẳng có người nào được biết.

— Nghe đầu mười môn nhân được ông ta thu dụng, đều được ông ta trao cho cất giữ số quân cờ của ông ta có, phải không ?

— Đúng như vậy, ông ta đã căn cứ vào võ công của số người đó, để chia số quân cờ cho họ giữ...

Thích-Đỉnh-Nhạn kinh ngạc nói :

— Như vậy, người một tay ấy, tức Thương-Hải-Khách đã giữ vị trí « pháo » phải không ?

— Đúng thế ! Ngoài ra, còn có những người võ công cao cường hơn như lão tăng cũng có giữ năm quân cờ đỏ của ông ta !

— Năm quân gì ?

— Năm quân binh đỏ !

— Như thế, ông lại còn kém hơn người một tay ấy sao ?

— Không sai tí nào cả !

— Còn số người khác, tại sao không thấy xuất hiện ?

— Vị Kỳ Chủ, tức người giữ con sư chưa xuất hiện. Trong khi vị Hồng-Kỳ Sư-Chủ phân phối những quân cờ ấy, có ra lệnh cho mười môn nhân của ông ta, đến khi nào thấy có người giữ quân tướng đỏ ra đời, thì cả mười người phải họp lại chờ lệnh của người sau này !

— Vậy có lý nào trong những tháng năm dài đằng đẳng ấy, số người giữ các quân cờ trên vẫn còn sống đủ cả hay sao ?

— Dù cho họ có chết, tự nhiên họ cũng phải trao những quân cờ lại cho môn nhân của họ.

Nói đến đây, ông ta tạm dừng lại trong giây lát, rồi tiếp rằng :

— Việc ấy ta tạm gác lại, giờ đây chúng ta sẽ nói đến người một tay ấy. Ông ta là một người có tài nghệ siêu phàm. Thích thì chú, mai sau cậu có xưng vương và cần phong tướng, thì nên lập người ấy làm quân sư, tất sẽ vượt qua mọi sự khó khăn được...

Thích-Định-Nhận kinh hãi nói :

— Sao tôi lại xưng vương được ?

— Đó là sự thực, chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Nếu như Thương-Hải-Khách bất mãn điều gì, mà lại gia nhập vào Ngân-Điện Hội, thì hậu quả tai hại không thể tưởng tượng được !

— Vẫn bối xin ghi nhớ !

Vô-Lâm Chi-Thần lại gật đầu một cách trịnh trọng, nói :

— Ngân-Điện Hội tuy đáng sợ, nhưng còn có một việc đáng sợ hơn sẽ xuất hiện trong chốn võ lâm... Ôi ! Lão tăng không thể tiết lộ thiên cơ, nên không thể nói rõ ra được. Lão tăng xin có lời cảm tạ các vị đến đây hôm nay, không rõ các vị còn có việc chi cần giải đáp hay không ?

Thích-Định-Nhận suy nghĩ một lúc, hỏi rằng :

— Hiện nay trong thiên hạ ai là người võ công cao cường nhất ?

— Chính là Hồng-Kỳ Soái Chủ !

— Ông ấy... chưa chết hay sao ?

— Đúng như vậy !

— Ông ấy tại sao không ra mặt đối phó với Hội trưởng Ngân-

Điện Hội và người giật dây của tổ chức này ?

— Rồi đây ông ta sẽ xuất hiện để làm những việc ấy, nhưng hiện nay chưa đến lúc.

Nói đến đây ông tạm ngưng trong giây lát, rồi trao cho Thích-Định-Nhận một bức thư, dặn rằng :

— Bức thư này đợi đến khi gặp Thương-Hải-Khách thì xé ra xem.

Thích-Định-Nhận nhận lấy bức thư, đang định lên tiếng hỏi thì bỗng nghe từ phía xa trước cửa động, có một tiếng nạt to vọng đến rằng :

— Nếu lão ta không chịu ra, thì ta sẽ đánh thẳng vào sơn động của lão !

Âm thanh ấy từ phía thực xa truyền lại, nhưng tất cả mọi người có mặt, đều nghe rõ được từ câu từ chữ một. Vô-Lâm Chi-Thần đứng lên, gương cười nói :

— Giờ đây tôi bận việc phải đi !

Tất cả mọi người chung quanh, đều cảm thấy hồi hộp trong lòng. Thiên-Âm Lão-Nhân hỏi rằng :

— Chẳng hay đại sư phụ cần đi đâu ?

— Ta đi chết !

— Cái chi ? Ông đi chết ?

— Đúng như vậy, như ta đã nói, ta cho người tìm các vị đến đây là, có ý muốn gặp được các vị lần cuối cùng !

— Ai đã đến tìm đại sư phụ gây sự thế ?

— Chính là U-Minh Qui-Nữ !

— Hả... là ai thế ?

Tất cả mọi người xung quanh đồng thanh buột miệng hỏi. Vì, cái tên U-Minh Qui-Nữ trong giới giang hồ không ai nghe nói đến bao giờ.

Vô-Lâm Chi-Thần gương cười rồi nói :

— Lý thì chủ, ông nên biết, trước đây tôi đã giết lầm một người gọi là U-Minh Chơn-Chủ không ?

— Vậy người này là con gái của ông ấy chăng ?

— Đúng thế !

Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Đại sư phụ là người tên tuổi rung chuyển cả giang hồ, lập

công đức rất nhiều cho võ lâm, ai nấy đều ngưỡng mộ. Nay Lý mỗ tuy bất tài, nhưng bằng lòng ra đối địch giúp ông!

— Việc ấy không thể được, vì Phật môn đã dạy gieo nhân nào gặt quả nấy, đây là oan oan tương báo, nhân quả tuần hoàn. Nay bản tăng dù có chết đi vẫn chưa đáng tội. U-Minh Quý-Nữ đến để trả thù cha, đây là việc thường tình, nếu các vị có ý nghĩ trả thù cho tôi, thì không phải là bằng hữu của bản tăng rồi!

Tất cả mọi người có mặt, ai nấy đều gật đầu im lặng.

Vô-Lâm Chi-Thần lại nói tiếp:

— Các vị nghĩ đến cái tình của bản tăng thì đây là cái phúc của giới giang hồ. Thôi, tôi đi đây!

Nói đoạn, ông bước ra khỏi sơn động. Mọi người chung quanh cũng đều bước theo sau ông.

Sau khi đi khỏi khe núi, và đến trước một chân núi to, thì bỗng nghe một tiếng quát xé không gian truyền lại. Mọi người đưa mắt nhìn lên thì thấy chàng thiếu niên thô lỗ kia, đang đánh nhau quyết liệt với một thiếu nữ áo đen.

Vô-Lâm Chi-Thần quát to rằng:

— Dừng tay đã!

Hai bóng người liền đang raxa. Người thiếu niên thô lỗ ấy quay về Vô-Lâm Chi-Thần nói:

— Thưa sư phụ, người tóc dài này nói rằng tìm đến giết sư phụ đây!

Mọi người chung quanh đưa mắt nhìn cô gái áo đen ấy, thì mặt không khỏi biến sắc. Vì cô gái ấy rõ ràng là người trước đây có đến Từ-Vô-Đường cùng với hai tỷ nữ áo trắng. Trên khuôn mặt tái nhợt của cô ta tràn đầy sát khí. Đôi mắt tròn to, tròn thẳng đến trước mặt Vô-Lâm Chi-Thần, lạnh lùng hỏi rằng:

— Ông có phải là Vô-Lâm Chi-Thần Trần-Đế không?

— Chính là bản tăng đây!

Sắc mặt của U-Minh Quý-Nữ tràn đầy sát khí, nói:

— Ông có biết tôi là ai không?

— Phải, bản tăng đã biết ý cô nương vào đây định làm gì rồi!

Nói đến đây ông ta dừng lại trong giây lát, rồi quay qua chàng thiếu niên thô lỗ bảo rằng:

— Tiểu Ngưu-Tử, những việc ta dặn dò người trước đây người có nhớ không?

Người thiếu niên thô lỗ ấy lộ sắc ngạc nhiên nói:

— Chính là cô ta đây sao?

— Đúng như vậy! Ngoài ra, còn những việc khác người còn nhớ không?

— Thưa, vẫn còn nhớ!

Vô-Lâm Chi-Thần trình trọng gật đầu nói:

— Như vậy là tốt lắm, những lời của ta dặn dò, người tuyệt đối không thể quên mất, trái lại, thì ta sẽ không tha thứ cho người được!

— Thưa sư phụ... Hãy yên lòng!

Vô-Lâm Chi-Thần quay về U-Minh Quý-Nữ nói:

— Nữ thí chủ, xin hãy xuống tay đi!

U-Minh Quý-Nữ lạnh lùng hỏi rằng:

— Vô-Lâm Chi-Thần tại sao ông lại giết chết cha tôi?

— Ta chỉ giết lầm mà thôi!

U-Minh Quý-Nữ nói:

— Vô-Lâm Chi-Thần, tôi không muốn oan oan tương báo, vậy tôi để cho ông có một cơ hội tự biện bạch!

— Bản tăng không muốn biện bạch làm gì!

— Vậy, ông thực muốn chết hay sao?

— Bản tăng đã làm nguy hại đến võ lâm, dù có chết cũng chưa đáng tội. Vậy, xin nữ thí chủ hãy xuống tay đi. Nếu nữ thí chủ có nghĩ tình thì hãy xin giúp bản tăng làm một việc này!

— Xin ông cứ nói!

— Việc ấy không tiện nói ra, bản tăng đã có viết sẵn một phong thư rồi. Bên trong phong thư ấy, có ghi rõ thì giờ để xé ra đọc. Vậy đến khi ấy thì cô hãy xé ra xem. Như thế cô có làm được hay không?

— Tôi nhất định sẽ làm cho kỳ được giúp ông!

U-Minh Quý-Nữ nhìn qua một lượt phong thư, sắc mặt không khỏi khẽ biến đổi. Đôi tròng mắt sáng quắc của cô ta, bất giác liếc về phía Thích-Đỉnh-Nhật một lượt.

Qua cái nhìn ấy, khiến Thích-Đỉnh-Nhật cảm thấy hết sức phật phùng lo sợ. Vì tia mắt của nàng xem như có rất nhiều tình ý. Chàng bấn khoăn tự hỏi: Không rõ Vô-Lâm Chi-Thần đã viết những gì trong bức thư đó...

Chàng còn đang suy nghĩ, thì thấy U-Minh Quý-Nữ cất phong thư vào áo. Vô-Lâm Chi-Thần nói:

— Nữ thí chủ, xin cô hãy ra tay đi !

U-Minh Quí-Nữ cười lạnh lùng nói :

— Ông không còn điều chi dặn dò nữa chăng ?

— Hết rồi !

— Tốt lắm !

U-Minh Quí-Nữ nói dứt lời, thì đã đưa chân tràn tới sát Võ-Lâm Chi-Thần. Những người chung quanh, ai nấy đều phấp phồng kinh hãi.

Nhưng, bất cứ ai cũng đều trông thấy rõ được, là U-Minh Quí-Nữ không có ý muốn giết chết Võ-Lâm Chi-Thần, mà chỉ muốn trả thù cha mà thôi.

Bỗng nhiên, U-Minh Quí-Nữ quát to một tiếng, rồi vụt người bay lên vung tay ngọc quét thẳng về phía Võ-Lâm Chi-Thần. Tức thì một tiếng gào thảm thiết vang lên.

Tiếp đó, tất cả mọi người chung quanh đều buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng. Vì, lúc ấy Võ-Lâm Chi-Thần đã ngã lộn ra đất chết tốt, máu tươi và mỡ óc bay tung tóe khắp nơi !

Tất cả ai nấy đều kinh hãi đứng trơ trơ như khúc gỗ. U-Minh Quí-Nữ kinh ngạc không kém !

Võ-Lâm Chi-Thần hoàn toàn không chống trả lại ? Ông ta bằng lòng chịu chết dưới tay của U-Minh Quí-Nữ như thế hay sao ?

Khi ấy, bỗng nghe U-Minh Quí-Nữ nói lầm bầm rằng :

— Trời hỡi ! ông ta không hề có một tí võ công nào cả...

Thiên-Âm Lão-Nhân nghe thế không khỏi giật mình. Ông sợ nhớ lại việc Võ-Lâm Chi-Thần đã nhờ ông cứu chữa cho Phong-Trần Cuồng-Khách. Nếu chẳng phải ông ấy đã mất hết võ công, thì đâu lại nhờ ông làm việc đó bao giờ ?

Đôi mắt của U-Minh Quí-Nữ ngấn lệ long lanh, nói :

— Tôi... thực sự không biết ông ấy... đã mất hết võ công như vậy !

Mọi người có mặt chung quanh, chừng ấy mới biết rõ, là trước đây Võ-Lâm Chi-Thần bị tên đồ đệ phản trắc xô xuống hố sâu, tuy huyết đạo đã được giải trừ, nhưng võ công đều bị mất hết cả. Nếu ông nói rõ việc ấy trước, thì U-Minh Quí-Nữ chắc chắn không dám tấn công ông như vậy.

Chỉ qua việc ấy, cũng đủ thấy ông ta quyết tâm nhận lấy cái chết !

Người thiếu niên thô lỗ kia, nhảy thẳng đến xác chết của Võ-Lâm Chi-Thần. Tất cả mọi người đều cúi người rời lệ !

U-Minh Quí-Nữ liền dẫn hai cô tỷ nữ, cất bước lững thững bỏ đi.

Một nhơn vật tên tuổi trong võ lâm, từ nay đã mất hẳn !

Thích-Đỉnh-Nhận, Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách, Thích-Nhạc-Dương và Hồ-Tĩnh, đều đến trước ngôi mộ của Võ-Lâm Chi-Thần ai điều thực chân thành, rồi mới ra đi.

Một đoàn năm người cùng chạy ra khỏi Kinh-Sơn, mới dừng chân đứng lại, Thiên-Âm Lão-Nhân cất tiếng than rồi nói :

— Ôi ! Quả là việc sống chết đều có số mạng, không ngờ một bức vĩ nhân trong võ lâm, chỉ vì một ý nghĩ sai lầm mà phải mất mạng, thực đáng thương thay !

Nói dứt lời, ông lại cất tiếng than dài rồi tiếp rằng :

— Giờ đây chúng ta định đi đâu ?

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Chúng ta hãy đi tìm địa điểm đặt tổng đường của Ngân-Diện Hội.

— Cũng được, nhưng chúng ta sẽ chia tay nhau đi có được không ? Hẹn đến mười hôm sau, sẽ cùng gặp mặt lại tại Khai-Phong vậy !

Tất cả mọi người đều gật đầu tán thành, thế rồi Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách, Thích-Nhạc-Dương, tiếp tục chạy bay tới trước.

Cuối cùng, chỉ còn lại Thích-Đỉnh-Nhận và Hồ-Tĩnh thôi. Thích-Đỉnh-Nhận nhìn thẳng vào Hồ-Tĩnh nói :

— Chẳng hay ông anh định đi về đâu ?

Hồ-Tĩnh như sợ nhớ lại việc gì, lên tiếng hỏi rằng :

— Hắc-Lang, tôi hỏi anh một việc này, hy vọng anh sẽ trả lời thành thực với tôi. Có phải cô gái tên gọi là Hứa-Trần mà bấy lâu nay anh đã yêu thương có một hình dáng giống y hệt vợ tôi hay không ?

— Đây là một việc hoàn toàn đúng sự thực !

— Người con gái ấy hiện giờ ở đâu ?

— Hiện giờ ở trong Ngân-Diện Hội !

— Trong Ngân-Diện Hội ? Cha cô ấy là ai thế ?

— Việc ấy tôi không được biết !

Hồ-Tĩnh nói :

— Việc này không phải là đơn giản, không biết chừng Hứa-Trân và vợ tôi là một cặp chị em sanh đôi !

Thích-Định-Nhận không khỏi giật mình nói :

— Phải, việc ấy rất có thể. Vậy, từ bấy lâu nay anh không có hỏi qua về thân thế của vợ anh hay sao ?

— Có, nhưng nàng hoàn toàn không biết chi về thân thế của mình !

Thích-Định-Nhận thấy việc ấy rất có thể là như vậy nên nghiêng chặt đôi hàm răng, trong lòng hết sức căm hận Hứa-Trân. Chẳng thấy rằng sẽ không khi nào tha thứ được cho nàng, một con người mà trong đời chàng lần đầu tiên chàng đặt tình yêu thực sự !

Nhưng, Tổng-đường của Ngân-Điện Hội không rõ hiện giờ được đặt bí mật ở nơi nào. Đây là một vấn đề đang làm phải băn khoăn nhiều nhất. Hồ-Tĩnh lên tiếng hỏi rằng :

— Hắc-Lang, giờ thì chúng ta chia tay thôi, tôi định đi tìm lại vợ tôi, vì cái lỗi lầm vô ý thức ấy, tôi bằng lòng tha thứ cho nàng...

Nói đoạn, y bèn cất bước bỏ đi, Thích-Định-Nhận gương cười kêu to rằng :

— Hồ huynh, tôi có thể nhờ anh giúp cho một việc không ?

— Anh cứ nói !

— Nhờ anh hỏi tin tức về một người gọi là Thiên-Ma Điều-Tàu, xem hiện nay ông ta ở đâu ?

— Đề làm gì ?

— Không đề làm gì cả, nhưng anh cứ dò hỏi giúp cho tôi được rồi !

Hồ-Tĩnh nói :

— Việc ấy không cần phải dò hỏi nữa, vì ông ta đã chết rồi !

— Anh... Làm thế nào biết được ông ta đã chết ?

— Chính mắt tôi trông thấy ông ta bị hai người khác vây đánh và giết chết. Đối phương vì muốn tranh đoạt ba môn vũ khí của ông ta đang giữ trong người, nên đã giết chết ông ta đi. Trong khi đó riêng tôi bắt ngờ đã được một trong ba môn binh khí ấy...

Thích-Định-Nhận kinh hãi hỏi rằng :

— Anh được món chi thế ?

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BA

PHÚT GIÂY IM LẶNG

— Đây là một cây quạt !

— Đó chính là cây quạt Phi-thủy-phiến của Lật-Nhân-Vương đấy... Tôi đã hiểu rồi, anh đã vì luyện tập võ công ghi chép trên cây quạt ấy, nên số lứa trong người bị cuồng loạn sanh ra tề bại đó chứ gì ?

— Đúng như vậy. Đáng tiếc là vì chân lực trong người tôi không đủ nên không thể luyện thành được. Anh hỏi đến những thứ đó làm chi thế ?

Thích-Định-Nhận bèn đem việc mình gặp Tam-Vô-Vương nói qua một lượt cho Hồ-Tĩnh nghe, rồi tiếp rằng :

— Bởi thế, dù sao tôi cũng phải tìm cho kỳ được ba môn binh khí kia, một người gọi là Thất-Hồn Du-Tử và một người khác gọi là Phích-Lịch-Thủ. Việc ấy tôi có thể tìm hiểu hành tung của hai người đó giúp cho anh, vậy anh hãy yên lòng !

— Như vậy tôi thực cảm tạ vô cùng !

Hồ-Tĩnh không trả lời, quay mình bỏ chạy bay đi, chỉ trợn chớp mắt là mất hút.

Thích-Định-Nhận nhìn thấy y đã đi khuất bóng rồi, trong lòng bất giác tự cảm thấy rất xấu hổ. Hồ-Tĩnh quả là một con người lương thiện không ai bì kịp.

Trong vòng một tháng, Hồ-Tĩnh sẽ không trả mối thù cho vợ y, đây tất nhiên là vì Thích-Định-Nhận đã có ơn cứu mạng cho y. Nhưng, khi đủ kỳ hạn một tháng, thì họ sẽ đánh nhau một mất một còn !

Nghĩ đến đây, chàng không khỏi cất tiếng than dài. Trong khi tiếng than của chàng chưa dứt, thì bỗng nghe từ phía sau lưng có một giọng nói lạnh lùng vọng lại rằng :

— Tại sao các hạ lại than dài như thế ?

Thích-Định-Nhận nhanh nhẹn quay người lại, thì suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng. Vì U-Minh Quí-Nữ không biết đã đứng

sống cách lưng chừng ba thước từ lúc nào.

Đôi má tái nhợt của nàng, thoáng hiện một vẻ u buồn, trông xinh đẹp mơ hồ như một cảnh sương mù buổi mai !

Lúc ấy, nàng chẳng khác nào một cành hoa bá hợp ở trong sơn cốc. Thích-Định-Nhận gương cười nói :

— Cô muốn chi thế ?

— Anh chẳng phải muốn tìm hiểu vị trí của tông đường Ngân-Điện-Hội đây hay sao ?

Thích-Định-Nhận buột miệng nói :

— Cô biết à ?

— Đúng thế ?

— Ở đâu ?

U-Minh Quí-Nữ cười nhạt đáp :

— Thích thiếu-biệt, tôi có thể cho anh biết điểm đó, nhưng phải có điều kiện !

— Điều kiện gì cô cứ nói.

— Đây cũng có thể gọi là yêu cầu, nhưng, vì tôi quý báu cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa tôi và anh hôm nay, nên điều kiện của tôi, là muốn anh sẽ cùng đi với tôi trong hai tiếng đồng hồ, nhưng không được nói chuyện chỉ với nhau cả !

— Việc ấy rất dễ làm !

— Tốt, vậy nếu ai mở miệng nói chuyện trước thì sẽ bị phạt !

— Tôi bằng lòng !

Thích-Định-Nhận cho rằng việc ấy rất dễ thực hiện. Tuy chàng không biết cô ta muốn gì, nhưng riêng việc giữ im lặng đi chung với nhau trong vòng hai tiếng đồng hồ, thì có chi là khó đâu ?

U-Minh Quí-Nữ nói :

— Thích thiếu-biệt, chúng ta hãy đi và xem như là bắt đầu đây nhé !

Nói đoạn nàng cất bước cùng Thích-Định-Nhận chầm rãi bước đi...

Dưới bóng tà dương, bóng hai người in dài thườn thượt trên mặt đất, đồng thời xê dịch hết sức chậm chạp !

Họ cùng sánh vai bước đi, im lặng không nói nhau một lời nào cả, chỉ có tiếng chân bước lạo xào mà thôi. Tiếng chân của họ bước nghe thật nhịp nhàng.

Hai người họ trông như một cặp tình nhân đang ngao du cảnh đẹp trong trời đất. Nhưng, thực tế thì họ không phải là một cặp tình nhân,

mà chính là một đôi trai gái hoàn toàn xa lạ nhau !

Điều kiện của U-Minh Quí-Nữ đưa ra thực là quái dị. Nàng đòi hỏi Thích-Định-Nhận phải đi cạnh nàng trong hai tiếng đồng hồ như vậy, đối với nàng có lợi gì ? Cũng nào phải là một sự an ủi về tinh thần đâu ? Hay là nàng đang định đi tìm một côi mộng ?

Nàng định gọi lại côi mộng đã mất đi ? Hay dựng lên một côi mộng sẽ đến ? Chỉ có giả thuyết ấy mới đúng mà thôi. Nàng dùng trí tưởng tượng của mình để nhớ lại một cơn mộng đẹp đã qua, hoặc giả dựng lên một cơn mộng đẹp mà nàng hằng mơ ước ?

Nàng muốn quên đi những bất hạnh đã qua, và muốn được hưởng phút giây êm đềm ấy. Đôi mắt nàng ngó dăm dăm về phía cảnh núi đồi trước mặt, không hề quay nhìn đi nơi khác.

Thích-Định-Nhận liếc mắt nhìn nàng, trông thấy sắc mặt của nàng không có một tí tình cảm, trông nàng chẳng khác nào một pho tượng nữ thần đứng giữa khối sương mù mịt. Thấy thế, chàng không khỏi say sưa ngây ngất.

Trong giây phút đó, chàng cảm thấy hết sức kiêu hãnh, vì bên cạnh chàng đang có một cô gái hết sức đoan trang dăm thắm. Trong khi đó, giữa họ không hề có một tí dấu vết của ái tình. Quả đúng như lời nàng đã nói "tương phùng" mới là đáng quý, chứ "quen nhau" chưa hẳn là tốt đẹp.

Dù cho thế nào đi nữa, Thích-Định-Nhận vẫn cảm thấy mình đang có một sự thụ hưởng rất lạ. Vì từ trước đến nay chàng có một cô gái nào lại có thái độ như thế.

Chàng bắt đầu mơ mộng. Chàng mơ người con gái đi bên cạnh mình chính là Hứa-Trân. Bởi thế, chàng liền mỉm cười, mỉm cười một cách thận trọng.

U-Minh Quí-Nữ đưa mắt nhìn thẳng vào chàng, nhưng không nói chi cả.

Thích-Định-Nhận chợt nhận ra, nên tất cả những hình ảnh mơ mộng của chàng liền tan biến ngay. Chàng đã trở về với thực tế.

Gió núi thổi mạnh, làm tung mở tóc dài của nàng, che kín cả nửa bên mặt, nên xem nàng càng mơ hồ, càng xa xăm hơn nữa...

Thích-Định-Nhận bỗng nhiên tự hỏi : "Sau này không rõ ta có nhớ mãi giây phút này không ?" Rồi chàng tự trả lời : "Rất có thể... ta sẽ không khi nào quên được giây phút này. Trong đời sống của

Năm bóng người kịp cùng chạy thẳng vào giữa bãi tha ma. Trong số đó có một người trên chiếc mặt nạ bạc để rõ một chữ « phó ». Như vậy, hẳn ta chính là phó Hội trưởng Ngân-Điện Hội !

Ngoài ra, số người khác đều có một chữ « Ngân » trên chiếc mặt nạ bạc của họ.

Thích-Đinh-Nhận trông thấy một tấm mộ bia to lớn, bỗng nghiêng trức xuống chừa một cửa trống. Năm bóng người nọ lần lượt chui thẳng vào trong !

Nhìn thấy thế, Thích-Đinh-Nhận không khỏi kinh hãi. Chàng thực không thể nào tưởng tượng được, giữa một bãi tha ma hoang vắng như thế này, lại có sự bố trí tinh vi như vậy.

Liền đó, chàng dùng thuật « Vân lý thập nhị phiến », vọt người lên bay thẳng đến trước ngôi mộ. Ngay khi ấy, chiếc mộ bia đang từ từ cất lên..

Thích-Đinh-Nhận đã có ý định tiến vào hang cộp mới mong bắt được cộp con, nên thò tay giữ chặt chiếc mộ bia không cho nó đóng kín trở lại.

Nhưng, tấm mộ bia ấy vẫn từ từ đứng thẳng trở lên như cũ, chàng không tài nào kèm nó trở lại được. Bởi thế, Thích-Đinh-Nhận không khỏi giật nảy mình, vì chàng không thể ngờ được rằng tấm mộ bia đó lại có một sức mạnh to tác như vậy !

Giờ đây, nếu chàng không tìm được nơi mở cánh cửa bí mật này ra, thì chờ mong chỉ tiến vào được Tổng đường của Ngân-Điện Hội. Do đó, chàng đã lục soát từ cọng cỏ, từ hòn đá, nhưng vẫn không thấy một chỗ nào đáng nghi cả.

Bởi thế, đôi mày chàng cau chặt lại. Phó Hội trưởng Ngân-Điện Hội đã rõ ràng do ngã này tiến vào bên trong. Tuy bọn họ đến đây, không thấy họ nhận một cái chốt bí mật nào cả, thế mà tấm mộ bia lại từ từ ngã xuống, vậy có lý đâu họ đã dùng một câu ám hiệu chi chẳng ?

Chắc chắn là không thể có như vậy được !

Bỗng nhiên, tia mắt của chàng nhìn thẳng vào một con ốc sên trước ngôi mộ. Con ốc sên ấy cách ngôi mộ ba thước, nhưng đứng yên không hề nhúc nhích.

Chàng sinh nghi, nên đưa chân đá vào nó một cái và cảm thấy đau buốt bàn chân, không khỏi khẽ suýt xoa mấy tiếng. Chàng không khỏi biến hẳn sắc mặt, vội vàng cúi xuống xem nó là vật gì.

Vừa xem tí mỉ, thì Thích-Đinh-Nhận vui mừng như điên, vì con ốc sên đó là một con ốc bằng sắt đúc nên, sơn màu giống y hệt như một con ốc sên thật, nếu ai sơ ý không tài nào biết nó được là một con ốc giả.

Nhờ thế, chàng đã biết cái chốt bí mật để mở tấm mộ bia chắc chắn là tại đây rồi. Chàng phấp phồng vì quá vui sướng, co giò đạp mạnh vào con ốc sên ấy, thì quả nhiên tấm mộ bia từ từ ngã ra !

Thích-Đinh-Nhận trấn tĩnh tâm thần, rồi nhún mình nhảy vọt thẳng vào bên trong, không hề chi là nguy hiểm cả. Lúc ấy, Thích-Đinh-Nhận đã không xem việc chết sống vào đâu.

Khi tiến vào được bên trong, thì chàng thấy đó là một con đường hầm. Đi tới được chừng một trượng và sau khi quẹo qua một khúc quanh thì bỗng thấy có một đạo ánh sáng chói lòa, gần như không thể mở mắt nhìn thẳng về phía ấy được !

Chàng đưa tia mắt nhìn kỹ, thì không khỏi thán kinh hãi, vì con đường hầm hết sức rộng rãi, hai bên vách khảm rất nhiều đá minh châu. ánh sáng chiếu ra chẳng khác chi ban ngày.

Con đường hầm ấy nhìn xa mức mắt, khiến Thích-Đinh-Nhận không khỏi bắt rùng mình, vì chàng có cảm giác như đang tiến vào một thế giới mông lung không biết đâu là đầu là cuối cả !

Chàng hiểu được rằng, con đường hầm này rất có thể không phải là một con đường đi đến tổng đường của Ngân-Điện Hội. Trái lại rất có thể trong hai bên vách đá trơn láng kia, còn có những đường đi bí mật đi đến nơi ấy.

Nghĩ thế, nên chàng đứng yên lại đấy, cau mày nghĩ ngợi. Nhưng cuối cùng, chàng nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi không hề chi cả nhắm phía trước chạy thẳng tới mãi. Dù trong hai bên vách đá có những con đường rẽ hay không, chàng trước tiên phải đi hết đoạn đường này xem sao, rồi mới tìm cách đối phó khác. Chàng đã quả quyết, nên dùng thuật kinh công lao thẳng tới trước như bay. Thuật kinh công của Thích-Đinh-Nhận hết sức cao cường, nên chỉ trong chớp mắt, là chàng đã chạy hết đoạn đường ấy.

Quả nhiên đây là một con đường cùn, không dẫn đi đến đâu cả !

Do đó, chàng lại dừng chân đứng yên. Chàng biết rằng muốn tìm một con đường rẽ giữa hai bức vách đá láng trơn kia, thực

chẳng phải là một chuyện dễ !

Nhưng, bỗng nhiên có tiếng chân bước đi rất khẽ, từ một nơi nào đó trong con đường hầm vọng lại. Thích-Đỉnh-Nhận giật mình đưa mắt chú ý nhìn thẳng về phía xa, thì bỗng thấy trên bức vách đá trơn láng trước mặt, bất ngờ hiện ra một khung cửa, và một người mang mặt nạ bạc, từ bên trong nhanh nhẹn nhảy ra.

Tức thì, Thích-Đỉnh-Nhận nhún mình lao thẳng về phía người ấy nhanh như một luồng điện xẹt, êm ru không nghe một tiếng động.

Người mang mặt nạ bạc ấy vừa hay được và định ra tay chống trả, thì Thích-Đỉnh-Nhận đã vung tay điểm thẳng vào mạng môn huyết của đối phương, quát rằng ?

— Năm yên xuống !

Thế là người mang mặt nạ bạc ấy chỉ kịp hự lên một tiếng khô khan, rồi ngã gục xuống đất !

Liền đó, Thích Đỉnh Nhận như sực nhớ ra điều gì, vội vàng cúi xuống gỡ chiếc mặt nạ bạc của người ấy mang lên mặt mình, đồng thời, còi y phục của đối phương để cải trang thành môn nhân của Ngân-Điện Hội, rồi mới lao người thẳng vào cánh cửa kia, tiếp tục chạy bay tới trước.

Bên trong con đường hầm ấy, vẫn sáng sủa như ban ngày, so với con đường hầm bên ngoài vẫn không có điểm nào khác biệt.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BỐN

TIẾN VÀO HANG CỌP

Thích-Đỉnh-Nhận chạy một hồi, bỗng nghe có một tiếng quát to rằng :

— Hãy đứng lại !

Thích-Đỉnh-Nhận giật mình, liền dừng chân đứng yên, ngược mắt nhìn lên thì nào thấy có ai đâu. Chẳng kinh hãi khôn xiết.

Nhưng, ngay lúc ấy bỗng có giọng lạnh lùng quát rằng :

— Khẩu lệnh !

Nghe thế, Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi sững sốt. Chẳng không ngờ bên trong Ngân-Điện Hội lại có khẩu lệnh nữa.

Đứng trước tình trạng này, chàng cảm thấy hết sức nguy ngập, vì chàng nào có biết một khẩu lệnh chỉ của họ đâu ?

Bởi thế, chàng liền nói rằng :

— Chớ nên đùa có được không ?

— Nếu không nói khẩu lệnh, thì xem chừng tôi thua với hội trường đó.

Thích-Đỉnh-Nhận rùng mình nói :

— Khi này tôi đi ra tuần tiễu bên ngoài, chẳng phải đã nói khẩu lệnh với anh rồi sao ?

Đối phương suy nghĩ một lúc :

— Bên ngoài như thế nào ?

— Không có ma nào cả, tôi về đề trình lại cấp trên !

— Thôi hãy đi đi !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, không khỏi vui mừng đến toát mồ hôi khắp người. Chàng nhún mình nhắm phía trước chạy bay đi.

Sau khi chạy ra khỏi đường hầm, Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn lên, thì thấy trong cánh rừng rậm rạp, hiện lên một ngôi nhà hình tròn. Chung quanh đầy đều có núi cao bao bọc, thực chẳng khác nào một cái giếng sâu không lồ, chớ nói chi người, mà dù cho chim chóc cũng không thể bay lọt vào được !

Không cần hỏi ai, chàng cũng có thể đoán biết tòa nhà hình tròn kia chính là Tổng đường của Ngân-Điện Hội rồi.

Thích-Đỉnh-Nhận lao vút người về phía ấy. Khi đến trước cửa, thì chàng trông thấy có mười người mang mặt nạ bạc đứng thành hai hàng tại đó. Bên trên cánh cửa có đề hai chữ to : « Hội Đường ».

Lúc ấy, Thích-Đỉnh-Nhận không biết phải tiến thối như thế nào. Vì tòa nhà hình tròn ấy rất to lớn, nó đứng sừng giữa núi rừng như một con vật khổng lồ và chỉ có một cửa vô cạnh góc rất nghiêm nhặt.

Thích-Đỉnh-Nhận đứng yên trên một con đường trải đá nhỏ, không ngớt băn khoăn nghĩ ngợi. Nếu chàng xông càng vào bên trong, thì kẻ địch sẽ biết được chàng là người giả mạo môn nhân của Ngân-Điện Hội ngay. Nhưng, nếu chẳng xông càng vào thì chả lẽ đứng ở đây mãi hay sao ?

Nghĩ đến đây, sát khí đầy ngàn ngút trong lòng chàng, chàng thò tay lấy sáu viên « Ngũ độc lân hỏa đạn », rồi lao thẳng đến trước cửa !

Người cầm đầu trong số môn nhân lo việc canh gác kia liền quát to rằng :

— Là đệ tử của bốn hội mà chẳng lẽ không hiểu « Hội Đường » là nơi trang nghiêm...

Đối phương nói chưa dứt lời, thì Thích-Đỉnh-Nhận đã quát to một tiếng rồi ném thẳng sáu viên « Lân hỏa đạn » ra !

Tức thì sáu làn lửa xanh cháy rực lên thành một cái vòng tròn bay vút tới trước. Gã cầm đầu toán canh gác ấy kêu to lên rằng :

— Mẹ nó ! Người làm cái trò chi...

Câu nói của y chưa dứt, thì một tiếng nổ to vang dội rung chuyển cả núi đồi, tiếp đến có vô số đốm lửa tung tóe khắp nơi, tiếng gào la thảm thiết nghe hết sức kinh rợn !

Tiếng nổ vừa dứt, thì thấy khắp mặt đất tay chân người ngổn ngang, máu tươi lổm đổm vô cùng khủng khiếp. Mười tên gác cửa ấy đều chết sạch dưới « Lân hỏa đạn », chẳng còn một tên nào sống sót !

Thích-Đỉnh-Nhận nhanh như chớp, lao người lướt thẳng vào Hội đường. Chẳng dũa mắt quét qua khắp nơi, rồi lại tiếp tục xông tới trước. Chẳng thấy bên trong gian nhà ấy đường đi chỉ chút, phòng kín không biết bao nhiêu.

Bỗng nhiên có một tiếng quát to rằng :

— Ai đó ?

— Khâu lệnh !

Tức thì, có hai bóng người lao thẳng tới chặn ngang giữa đường. Thích-Đỉnh-Nhận quát rằng :

— Khâu lệnh cái khỉ, hãy nạp mạng đây !

Liền đó, chàng liền lao người tới trước, vung chưởng quét ra. Thế là sau ba tiếng gào thảm thiết, ba người mang mặt nạ bạc đã ngã lăn ra đất chết tới !

Thích-Đỉnh-Nhận lúc ấy chẳng khác nào một con sói điên. Chàng vừa vung chưởng giết xong ba môn nhân Ngân-Điện Hội, và đang định lao người về phía trước, thì bỗng nghe từ phía sau lưng có một tiếng quát lạnh lùng rằng :

— Ông bạn họ Thích quả là phi thường, dám đột nhập tổng đường của ta, sát hại môn nhân ta, bản hội trưởng hết sức khâm phục đó !

Thích-Đỉnh-Nhận giết mình quay người ngó lại, thì thấy Hội trưởng Ngân-Điện Hội cũng bốn bộ pháp áo đỏ đã đứng sừng sọc sau lưng mình rồi.

Thích-Đỉnh-Nhận cười ngạo nghễ, nói :

— Có lẽ ông không ngờ có thể xảy ra việc như thế này chứ ?

— Quả là một việc hết sức bất ngờ. Nhưng, ông bạn họ Thích giết chết môn nhân tôi, thì cũng nên trả lại món nợ ấy một cách công bình chứ !

— Rõ là nói bá láp !

Thích-Đỉnh-Nhận vừa quát, thì tay trái cũng vừa quét ra, đồng thời, tay mặt cũng nhanh nhẹn thò vào trong chiếc túi da, chuẩn bị lấy ngũ độc lân hỏa đạn !

Hội trưởng Ngân-Điện Hội liền lẹ làng lao mình tới trước, đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của Thích-Đỉnh-Nhận, trong khi đó tay mặt của lão ta đánh trả lại ngay một chưởng hết sức mạnh mẽ !

Thế võ của hội trưởng Ngân-Điện Hội quá nhanh nhẹn, khiến tay mặt của Thích-Đỉnh-Nhận không kịp lấy ngũ độc lân hỏa đạn, mà phải vung ra đỡ vào thế công của đối phương.

Hội trưởng Ngân-Điện Hội cười lạnh lùng, nói :

— Ông bạn họ Thích, người đã phá vỡ Tụ-Võ Đường của ta, nhưng hôm nay chớ mong chi phá vỡ được Tổng Đường của ta nữa. Hôm nay nếu để người chạy vượt tay ta thì ta sẽ giải tán Ngân-Điện Hội đó !

Nói dứt lời, lão ta vừa găm to lên, vừa vung tay đánh nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt, là đã tấn công dồn dập năm chưởng !

Thích-Đỉnh-Nhận bị động hoàn toàn, nên không mong chi lấy được ngũ độc lân hỏa đạn nữa. Chàng nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi sử dụng « U linh bộ pháp », tránh khỏi thế công của đối phương trong đường tơ kẽ tóc, đồng thời, dùng « Tá thiên phích lịch chưởng » công trả lại ba thế võ !

Ba chưởng ấy Thích-Đỉnh-Nhận đã vận dụng hết sức bình sinh đánh nên sức mạnh ồ ạt như thời bay cả núi, khiến hội trưởng Ngân-Điện-Hội bị đẩy lui ra sau mấy bước.

Tục ngữ có câu : một kẻ liều mạng trăm người khó địch. Thích-Đỉnh-Nhận đang có ý nghĩ liều chết, nên Hội-Trưởng Ngân-Điện Hội, nhất thời không thể có cách gì áp đảo chàng được.

Bỗng nhiên, có một tiếng quát to bất thần xé không gian truyền đến rằng :

— Ngưng tay đã !

Tiếng quát ấy quả bất ngờ, nên khiến Thích-Đỉnh-Nhận và Hội-

trưởng Ngân-Điện Hội, đều nhất loạt đang ra xa.

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn lên, thì không khỏi kinh ngạc, vì trước mắt chàng đã có một người đàn bà xinh đẹp, tuổi độ ba mươi, đứng yên tại đấy rồi.

Một điều làm cho Thích-Đỉnh-Nhận kinh ngạc hơn, là người đàn bà ấy không mang mặt nạ bạc. Hiện tượng đó phải xem là rất lạ lùng trong Ngân-Điện-Hội.

Hội-Trưởng Ngân-Điện-Hội lộ vẻ hết sức cung kính, nói :

— Đệ tử không biết cung phi giá đến, vậy xin tha tội cho !

Người đàn bà ấy lạnh lùng nói :

— Giết chết đệ tử của bản hội, và làm nổ tung Tự-Võ Đường, chính là người này chăng ?

— Đúng thế !

— Hân gọi là Độc-Nhãn Hắc-Lang ?

— Vâng !

Đôi mắt sáng quắc của người đàn bà ấy, nhìn thẳng vào mặt của Thích-Đỉnh-Nhận, nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận, bản hội với người không oán không thù, thế tại sao người giết chết...?

— Chỉ nói bá láp, các người định đẩy Thích-Đỉnh-Nhận ta vào con đường chết, thế còn nói không thù được sao ?

Người đàn bà xinh đẹp ấy, cười lạnh lùng, nói :

— Mặc dù có thù đi nữa, nhưng người đến « Ngân cung » sát hại mười môn nhân của bản hội, thì đây là việc không phải rồi...

— Chỉ mười tên mà kẻ chỉ ? Thích-Đỉnh-Nhận ta còn định sẽ tiêu diệt Ngân-Điện-Hội của các người nữa kia !

Người đàn bà xinh đẹp ấy liền uốn éo thân hình đầy khiêu gợi, bước thẳng đến phía Thích-Đỉnh-Nhận. Chàng thấy thế liền quát to rằng :

— Hãy đứng yên, nếu không thì ta bắt buộc phải tấn công đó !

Người đàn bà xinh đẹp kia mỉm cười duyên dáng, rồi vẫn tiếp tục bước tới. Thích-Đỉnh-Nhận quát to và vung chưởng quét ra !

Người đàn bà ấy liền cười ha hả, nói :

— Rõ là con thiếu thân, tự bay vào lửa để thiêu mình... Thích-Đỉnh-Nhận, hãy nằm yên xuống !

Tức thì, tám thân kiều diễm của người đàn bà ấy liền xoay tròn, rồi

tràn nhanh tới trước như một luồng điện xẹt, vung tay ngọc ra nhằm điểm huyệt vào « Kỳ môn đại huyệt » của Thích-Đỉnh-Nhận !

Thích-Đỉnh-Nhận vung tay mặt ra đỡ thẳng vào thế công của đối phương.

Người đàn bà xinh đẹp ấy liền nhanh nhẹn quét tay trái ra, khiến Thích-Đỉnh-Nhận cảm thấy toàn thân tê dại, ngã lảo ra đất !

Thế võ của người đàn bà ấy, nhanh nhẹn đến mức ai trông thấy cũng phải kinh khiếp. Thích-Đỉnh-Nhận chỉ đánh nhau với bà ta có hai thế võ, là bị đối phương hạ rồi. Bởi thế cũng đủ thấy võ công của đối phương cao cường đến mức không ai ai tưởng tượng nổi !

Người đàn bà ấy liền lạnh lùng quát rằng :

— Hãy giam kỹ người này lại, rồi trình cho Cung-chủ biết !

— Vâng !

Sau đó người đàn bà nọ liền lắc mình lao đi mất.

Chẳng rõ phải trải qua bao lâu Thích-Đỉnh-Nhận mới lần lần hồi tỉnh trở lại. Chàng cảm thấy khắp người đau đớn vô cùng, gần như không thể mở mắt ra được. Chàng khẽ vận dụng chân lực, thì thấy khắp người kinh mạch đều bế tắc, nên biết mình đã bị đối phương khoá hết huyệt đạo rồi !

Chàng đưa tay sờ khắp người, thì thấy đầu đầu cũng mang thương tích, nên đoán biết trong khi mình bị hôn mê, thì Hội trưởng Ngân-Điện-Hội đã cho người đánh đập mình tàn nhẫn !

Nghĩ đến đây, chàng cảm hận nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi từ từ đứng lên, mới biết đây là một cái nhà giam. Do đó chàng không khỏi rùng mình, vì thấy không còn hy vọng chỉ sống còn được nữa !

Bởi thế, chàng bất giác cất tiếng than dài. Chàng không phải tiếc rẻ mạng sống của mình, mà hối tiếc về chỗ mối thù chưa trả xong, thì đã bị kẻ địch bắt sống.

Lúc ấy, chàng cảm thấy ruột đói như cào. Vì vậy, chàng nghĩ rằng mình đã bị giam tại nơi đây, chắc là khá lâu rồi.

Bỗng nhiên ngay lúc ấy trong hăm giam tối đen như mực, bỗng nghe có tiếng chân bước rất khẽ, rồi có một tiếng gọi rằng :

— Thích ca ca !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế không khỏi giật mình. Vì tiếng nói ấy rõ ràng là tiếng nói của Hứa-Trân. Chàng cảm thấy một sự căm tức từ trước đến nay chưa hề có xâm chiếm cả cõi lòng.

ta, ta sẽ ghi nhớ mãi mãi một chuyến nhàn du giữa núi rừng xinh đẹp với một người con gái hoàn toàn xa lạ...

Chàng say sưa mỉm cười, bắt giắc lăm bầm răng :

— Nhưng, thì giờ đi qua mau quá...!

U-Minh Quí-Nữ quát rằng :

— Cần phải phạt !

Thích-Định-Nhận sực nhớ lại, nên kính hải nhìn thẳng vào U-Minh Quí-Nữ nói :

— Tôi quên mất, vậy không kè !

— Nói bá láp, nam nhi đại trượng phu kia mà...!

— Thôi được, vậy phạt thì cứ phạt ! Nhưng phạt gì bây giờ ?

— Phạt anh phải nhắm mắt lại để đi...

— Việc đó...!

— Sao ? Phạt như vậy là quá dễ dàng chứ còn chi nữa ? Thích-Định-Nhận tôi không muốn quen biết với anh, vậy anh chờ nói điều chi nữa !

Thích-Định-Nhận trông thấy thái độ của nàng không một tí tình cảm, nên đành nhắm mắt lại, bước theo nàng mà thôi. Chàng hối hận về chỗ mình thiếu thận trọng nên đề U-Minh Quí-Nữ bày trò phạt như vậy. Vì tuy chàng là người có võ công cao cường, nhưng nhắm mắt lại để đi vẫn cảm thấy mệt nhọc lắm.

Vì thế bản tính mạn rợ của chàng lại sống dậy. Chàng thầm nghĩ :
* U-Minh Quí-Nữ, người hãy coi chừng ta sẽ tìm cách trả đũa cho mà xem...! *

Chàng đưa chân bước đi... bước đi mãi...

Nhưng, chàng bỗng cảm thấy có điều khác thường. Tuy mắt chàng nhắm nghiền, nhưng sau hai tiếng đồng hồ đi đường, chàng đã cảm thấy chân mình dẫm lên toàn là những tảng đá ngồn ngang...

Thích-Định-Nhận bỗng dừng bước chân lại, kêu to rằng :

— Có nương...

Không có tiếng ai trả lời cả. Thích-Định-Nhận mở bừng mắt, thì nào có trông thấy bóng ai đâu ? Bởi thế, chàng giật mình đánh thót. U-Minh Quí-Nữ đã bỏ đi lúc nào chàng không hề hay biết, võ công của đối phương quả đã làm cho chàng phải kinh hãi !

Sau đó, chàng đưa mắt nhìn kỹ chung quanh, thì khắp người không khỏi nổi da gà, vì nếu chàng cứ tiếp tục đi tới ba bước nữa, thì sẽ bị

rơi xuống một cái hố sâu ở trước mặt. Bên dưới hố sâu ấy, là một bãi tha ma hoang vắng !

Thích-Định-Nhận bỗng cảm thấy nơi thân áo phía ngực mình có ai dùng kim mai ghim lên một tấm giấy nhỏ từ lúc nào. Chàng gỡ xuống nhìn xem, chàng thấy bên trên có mấy dòng chữ rằng :

* Ông bạn, chúng ta gặp gỡ bất đắc kỳ ngộ hôm nay, nhưng cố tránh đừng để quen biết nhau. Tôi đang cố tìm lại giấc mộng ấy, một giấc mộng mà so với cuộc sống hiện tại còn chân thật hơn !

Phàm con người, bất luận là ai cũng có hy vọng và ước mong. Nhưng trong cuộc sống hy vọng và ước mong, vẫn có một khoảng cách hoặc gần hoặc xa. Tôi có thể nói người ngu si thường theo đuổi những ảo vọng, người thông minh lúc nào cũng chú trọng đến thực tế. Song, thực tế chưa hẳn là tốt đẹp !

Tôi đã được hai tiếng đồng hồ êm đềm và anh cũng đã đến địa điểm cần đến. Vậy, chúng ta hãy tạm chia tay, hy vọng này sẽ lại được gặp nhau, nhưng mong rằng sẽ không khi nào quen biết nhau *.

U-Minh Quí-Nữ lưu bút.

Thích-Định-Nhận xem xong những dòng chữ ấy thực cảm thấy lỗ khóc lỗ cười, mà cũng cảm thấy có phần nào buồn bã. Chàng sở dĩ cảm thấy lỗ khóc lỗ cười là vì cô gái ấy đã gọi chàng là ông bạn, thế tại sao lại không muốn quen biết với mình ? Chàng cảm thấy buồn bã, là vì cô gái đang tìm một cõi mộng ấy, đã xa rời chàng đi rồi !

Bỗng nhiên, chàng sực nhớ lại địa điểm này chính là Tổng đường Ngân-Điện Hội, nên trong lòng không khỏi kinh hãi. Chàng ngửa mặt nhìn lên, chú ý về phía bãi tha ma, lăm bầm răng :

— Có lý là nơi đây hay sao ?

Nghĩ thế, nên Thích-Định-Nhận không khỏi phấp phồng kinh sợ. Chàng bước thẳng tới sát cạnh miệng hố, đứng sững không hề cử động. Chàng đưa tia mắt nhìn chòng chọc vào bãi tha ma. Chàng đang tìm xem nơi ấy có một điểm nào khả nghi chăng ?

Nhưng, chàng đành thất vọng !

Vì, ngoài bóng đêm mờ mịt, cảnh sắc tiêu điều, mờ mịt chập chùng đầy vẻ thể lương ghê rợn, thì còn có cái chi gọi là Tổng đường đâu ?

Nhưng thốt nhiên, Thích-Định-Nhận giật mình rồi rùn người xuống ẩn kín. Vì lúc ấy, chàng trông thấy có năm bóng người đang chạy bay về phía bãi tha ma đó.

Nếu không có Hứa-Trân, thì chàng đâu có lâm vào cảnh như ngày hôm nay ?

Liền đó chàng đưa mắt nhìn về phía có tiếng nói, thì thấy một người mang mặt nạ bạc, bên trên có viết một chữ « Tổng », không rõ đã từ đường nào tiến vào, đang đứng sững trước mặt chàng.

Nét hung tợn lại hiện lên sắc mặt của Thích-Đỉnh-Nhận. Chàng quát rằng :

— Người định làm chi thế ?

Hứa-Trân đứng yên trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận, im lặng thực lâu không nói chi cả.

Thích-Đỉnh-Nhận gầm to rằng :

— Người con gái không biết xấu, cô hãy rút đi cho ta !

— Ô ! Thích ca ca... Em đến đây để cứu anh kia mà !

Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng cười như cuồng dại, quát rằng :

— Lòng tốt ấy ta không bao giờ quên, nhưng rút ngay đi !

— Không, Thích ca ca, tôi biết rằng tôi có lỗi với anh...

Nàng nghẹn ngào nói tiếp :

— Em... chẳng phải cố ý làm cho anh phải đau thương. Thích ca ca, em yêu anh...

— Chỉ giỏi nói bá láp thôi !

— Thích ca ca, anh cứ mắng em đi. Nhưng, em không thể phụ lòng cha em... và cũng không thể làm cho nghĩa mẫu của em phải thất vọng... Chính họ đã gặp em tại bãi tha ma phía ngoài tổng đường của Cô-Lâu-Bang, nói rõ mọi nguyên nhân và bảo em phải giết anh... Thích ca ca, anh nên hiểu là em đau lòng biết bao ?

Những lời nói chen thành qua giọng nghẹn ngào buồn bã ấy, có một sức xúc cảm rất mạnh mẽ. Thích-Đỉnh-Nhận im lặng không nói chi cả.

— Thích ca ca, em muốn tìm đủ cách không cho anh biết em là ai, nhưng, em không thể làm như vậy được, vì em đã yêu anh... nhưng cái yêu ấy được đặt trong một khung cảnh quá bi thương. Vậy, mong anh hãy cứng rắn trở lại !

— Tôi không có thể làm như vậy được !

— Em không mong anh hiểu em, mà chỉ yêu cầu anh hãy để cho em cứu anh. Nếu một ngày nào đó, những con Hoạt-Cương-Thị được điều khiển đúng theo ý muốn, thì tất anh sẽ bị chết dưới tay lũ chúng nó.

Thích-Đỉnh-Nhận lắc đầu, gương cười, nói :

— Không, tôi sẵn sàng tha thứ cho cô tất cả, nhưng nhất định không bằng lòng cô cứu tôi thoát khỏi nơi đây !

— Tại sao thế ?

— Vì tôi không muốn phải gánh thêm gánh nặng tình cảm nữa !

Hứa-Trân nói :

— Thích ca ca, em rất hiểu anh, hôm nay em mạo hiểm đến đây, là cũng chính vì giữa chúng ta đã có tình cảm với nhau.....

— Tình cảm ? Chỉ nói đùa mà thôi !

— Không, đây là em nói thực. Thích ca ca, nếu chẳng có thế, thì không khi nào em đến đây.

Nàng cất tiếng than, rồi lại nói tiếp :

— Anh hãy để cho em được tỏ lòng thương mến, kéo lại oan uổng những ngày chúng ta gặp gỡ nhau !

— Không thể được !

Hứa-Trân nói nhanh rằng :

— Vậy có lý nào anh không muốn trả thù hay sao ?

Nghe thế, Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật mình, chàng đưa mắt nhìn trần trời Hứa-Trân, vị Tổng giám của Ngân-Điện Hội, im lặng không nói chi cả !

Phải, hiện giờ đây ngoài Hứa-Trân ra, không còn một người thứ hai nào khác có thể cứu chàng được. Nhưng, chàng làm thế nào có thể chịu ơn của một cô gái mà chàng đang oán hận ?

Phải, chàng không thể làm như vậy được !

Nhưng, chàng lại cần phải sống để lo việc báo thù !

Hận và thù đang giằng co mãnh liệt trong lòng chàng, khiến tâm trạng chàng vô cùng rối loạn, đau đớn. Chàng hoang mang không còn biết phải chọn giải pháp nào nữa !

Hứa-Trân lại nói :

— Thích ca ca... Anh chớ nên oán hận tôi, anh hãy gọi tôi là....

Ôi, Thích ca ca, em đã đau khổ nhiều rồi, vậy có lý nào anh không hiểu lòng em hay sao ?

Thích-Đỉnh-Nhận than dài, nói :

— Cũng được !

— Thích ca ca, anh... thực sự đã bằng lòng cho em cứu anh rồi chứ

— Phải, nhưng Thích-Đỉnh-Nhận ta sẽ biết ơn của cô !

Hứa-Trân thò tay giải trừ các huyết đạo cho Thích-Định-Nhận, hỏi rằng :

— Đi mau !

Nói dứt lời nàng lách mình thấy tránh đi, thì nơi nàng đứng vùn rồi hiện ra một con đường hầm, tức thì, nàng nhanh nhẹn chui thẳng vào đấy.

Thích-Định-Nhận thấy thế, liền nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi cũng lao thẳng theo nàng. Hứa-Trân nắm lấy tay chàng, tiếp tục lướt nhanh tới giữa bóng tối. Trên mặt đất dường như có nước. Chung quanh tối om đến nỗi ngửa bàn tay không trông thấy. Thích-Định-Nhận chỉ dựa chân bước theo Hứa-Trân mà thôi.

Sau khi quanh qua nhiều khúc quanh, trước mắt chàng bỗng có ánh sáng hiện lên, và nơi ấy vẫn còn là một con đường hầm. Hứa-Trân nói khẽ rằng :

— Đi ra khỏi con đường hầm này, thì không còn chi nguy hiểm nữa !

Thích-Định-Nhận vẫn im lặng chỉ trong chớp mắt, là hai người đã đi ra khỏi đoạn đường hầm. Chàng đưa mắt nhìn lên, thì thấy nơi ấy là một cánh rừng xanh um !

Hứa-Trân gương cười, nói :

— Nơi đây là một con đường hầm bí mật, vậy anh hãy đi đi !

Thích-Định-Nhận than dài, nói :

— Chúng ta đến đây là hết...

Hứa-Trân bỗng òa lên khóc, nàng ngã vào lòng Thích-Định-Nhận. Tiếng khóc của nàng đau đớn như xé cả can tràng !

Thích-Định-Nhận sờ mái tóc dài của nàng, nói lầm bầm rằng :

— Hứa muội muội... ai đã giết chết tình yêu của đôi ta... ?

Dòng lệ đã tuôn trào trên má chàng !

Hứa-Trân khóc một lúc, tuy nàng không gỡ chiếc mặt nạ ra, nhưng qua tiếng khóc của nàng cũng đủ biết nàng đau đớn không thể tả !

Bỗng nàng cất tiếng nói :

— Thích ca ca, tất cả những con đường hiện có, đều là do người đi mãi mà thành... Vậy con đường của tình yêu, nào có khác chi đâu... ?

XIN XEM TIẾP QUYỂN NHỊ

HỒI THỨ BỐN MƯƠI LĂM

MỐI HẬN MUÔN ĐỜI

Câu nói của Hứa-Trần chưa dứt, thì bỗng nghe một giọng quát lạnh lùng xé không gian truyền đến rằng :

— Khá khen cho một đôi trai gái chó má kia... !

Thích-Đinh-Nhận không khỏi giật người quay mặt ngó lại, thì thấy người đàn bà xinh đẹp kia, dẫn sáu Người Mặt Bạc hộ vệ, đứng sừng sau lưng mình từ lúc nào.

Thích-Đinh-Nhận biến hân sắc mặt, hỏi nhỏ rằng :

— Người đàn bà ấy là ai ?

— Phi-Nữ của nghĩa mẫu tôi đây !

— Ngân-Cung Cung-chủ là nghĩa mẫu của cô chẳng !

— Đúng thế !

Vừa nói dứt lời, người đàn bà xinh đẹp ấy đã từ từ bước thẳng về phía Thích-Đinh-Nhận, cất giọng lạnh lùng nói :

— Hứa cô nương, cô là người giữ chức Tổng giám của bản Hội, mà lại đi cứu thoát một phạm nhân quan trọng như vậy, đó là tội gì ?

— Thừa Di....

— Những người phản bội lại Hội, thì không xứng đáng là đệ tử của bản Hội nữa. Vậy, người không còn đáng gọi ta là Di nữa !

— Tôi sẽ đi đến nghĩa mẫu tôi để tự thú nhận tội lỗi này !

— Tự nhận tội lỗi ?

Người đàn bà ấy cười nhạt rồi quát rằng :

— Lục-Thú hãy nghe lệnh đây !

Sáu gã hộ vệ gọi chung là Lục Thú ấy liền đồng thanh đáp rằng :

— Đệ tử sẵn sàng !

— Hãy bắt sống đôi trai gái chó má này lại !

— Vâng !

Lục Thú đồng loạt vâng lệnh, rồi tràn thẳng về phía Thích-Đinh-

Nhanh như một luồng điện xẹt !

Hứa-Trân vùng chường quét ra, hét rằng :

— Đồ bọn các người dám ?

Lục Thú nghe tiếng quát của Hứa-Trân, quả nhiên đều thối lui ra sau. Gã có chữ « thử » trên chiếc mặt nạ bạc liền cất giọng khiêm tốn nói :

— Thưa Tổng giám, xin tha lỗi cho vì đệ tử không dám cãi lại mạng lệnh !

— Vậy có lý nào các người lại dám cãi lại mạng lệnh của ta sao ?

— Đệ tử chúng tôi đã được điều động sang Ngân-Cung là môn hạ của Cung phi, không còn chịu mệnh lệnh của bản Hội nữa, vậy xin Tổng giám hiểu cho !

Hứa-Trân giận dữ đến cả người đều run rẩy, hăm hăm nói rằng :

— Cung phi, tôi chịu nhận tất cả trách nhiệm còn chưa được hay sao ?

— Thích-Đình-Nhận là kẻ tội phạm quan trọng của bản Hội. Vậy, ngoại trừ trường hợp cô bắt sống trở lại Thích-Đình-Nhận...

— Thưa Di, xin Di chờ hiệp đáp tôi thái quá !

— Lục Thú, sao chưa chịu bắt giữ bọn họ lại ?

Hai gã mang mặt nạ chữ « Long » và « Xà » liền tràn tới tấn công trước, kể đó những tên trên mặt nạ có ghi chữ « hồ, ngư, thử, và thố » cũng nối gót nhau tràn tới !

Bọn Lục Thú này tuy võ công cao cường không bằng Hội trưởng Ngân-Điện Hội, nhưng đều thuộc vào hàng đệ nhất cao thủ trong Ngân-Cung của Tổng đường Ngân-Điện Hội. Bởi thế, họ công tới tấn công, thì sức mạnh vô cùng ồ ạt.

Hứa-Trân quát to rằng :

— Các người thực muốn tìm cái chết hay sao ?

Vừa quát, nàng vừa vùng chường ngọc lên quét ra. Đồng thời, nàng lại quay về phía Thích-Đình-Nhận khẽ quát rằng :

— Thích ca ca, anh sao không chạy ngay đi, định chờ chết cả hai hay sao ?

Thích-Đình-Nhận nghe thế, mới từ trong sự kinh hoàng chợt tỉnh ra, bèn đưa mắt nhìn Hứa-Trân, rồi vọt người bay vút đi !

Nhưng, thân hình của Thích-Đình-Nhận chưa kịp vọt lên, thì bốn gã Thử, Ngư, Hồ, và Thố nhanh như một luồng điện, tràn thẳng

về phía Thích-Đình-Nhận, mỗi người quét ra một chường !

Thế đánh của họ nhanh nhẹn không tả xiết. Thích-Đình-Nhận vùng tay trái đánh trả một chường, tránh được thế công của Ngư và Thố, rồi nhanh nhẹn thò vào túi lấy « Ngũ độc lân hỏa đạn ».

Tất cả những việc ấy đều xảy ra trong một cái chớp mắt. Trong khi Thích-Đình-Nhận vừa lấy lân hỏa đạn, thì bốn tên trong số Lục Thú ấy đã tràn ngay người tới. Thích-Đình-Nhận quát to rằng :

— Xem chường đây !

Tức thì, sáu viên lân hỏa đạn liền bay ra cùng một lúc với chường lực. Người đàn bà xinh đẹp kia chợt nhận ra, nên nhanh nhẹn quát to rằng :

— Mau lui trở lại...!

Nhưng, đã quá chậm rồi, bốn gã mặt nạ không còn đủ thì giờ hành động theo lệnh của người đàn bà ấy nữa !

Thế là sáu tiếng nổ ầm ầm nối tiếp nhau vang lên, tiếng gào thảm thiết đinh tai nhức óc, ánh lửa lóe lên sáng ngời, cát sạn tung bay mù mịt !

Sau khi tiếng nổ đã dứt, thì thấy khắp mặt đất, ngồn ngồn xác bốn tên mặt nạ, ruột gan tuổng ra ngoài, tay chân gãy nát !

Trong khi vừa ném « Ngũ độc lân hỏa đạn » ra, thì Thích-Đình-Nhận đã nhảy lui ra sau mấy mươi trượng rồi. Người đàn bà xinh đẹp kia thấy thế, liền quát to rằng :

— Thích-Đình-Nhận, người chạy thoát được hay sao ?

Vừa nói dứt lời, thì thân hình kiêu diễm của bà ta liền tràn tới như một luồng gió lốc, nhắm đuổi theo Thích-Đình-Nhận, giương thẳng năm ngón tay ra, chụp vào đầu của chàng !

Thích-Đình-Nhận nếu để đối phương chụp trúng, thì chắc chắn không làm sao sống được nữa !

Nhưng, bỗng nhiên một tiếng quát lạnh lùng nổi lên, rồi một bóng người mặt áo đen, bất thần xuất hiện lao thẳng về phía người đàn bà kia nhanh như một luồng điện xẹt !

Thích-Đình-Nhận thấy thế, không khỏi sửng sốt !

Liền đó, qua một tiếng hự khô khan, tức thì hai bóng người đã dang ra xa. Thích-Đình-Nhận đưa mắt quét qua, thì lại không khỏi kinh hoàng sửng sốt !

Vì, bóng người áo đen ấy, chính là U-Minh Quí-Nữ !

Nếu không có nàng kịp thời xuất hiện, thì chắc chắn Thích-Đinh-Nhận đã bị mất mạng dưới tay của người đàn bà xinh đẹp kia rồi!

Hai tiếng hự khô khan vừa qua, thì hai người mặt đều tái nhợt, mỗi bên thối lui ra sau ba bước. Ngay lúc ấy bỗng nghe Hứa-Trần quát rằng:

— Người hãy xông vào thử nữa xem!

Thì ra, gã Mặt Bạc mang chữ «Xà» đã bị nàng đánh tọng thương. Giờ đây chỉ còn gã Mặt Bạc mang chữ «Long», nên không dám trợn tới tấn công nàng nữa. Hứa-Trần kêu lên rằng:

— Thưa Di, nếu Di còn tiếp tục tấn công nữa, thì tôi chẳng những không theo Di trở về, mà sẽ chia ly hẳn từ đây...

Người đàn bà xinh đẹp kia cười nhạt nói:

— Cũng tốt!

Sau câu trả lời lạnh nhạt ấy, người đàn bà kia lại nói:

— Thôi, chúng ta hãy đi!

Dứt lời, bà ta liền cất bước chầm rãi bỏ đi. Bước chân của bà ta có hơi loạng choạng, rất dễ nhận ra là bà ta đã bị thương!

Hứa-Trần nhìn sững sột một lúc, rồi mới than rằng:

— Thích ca ca, hãy đi đi... kể từ nay, có lẽ chúng ta thực sự..., sẽ vĩnh biệt...

Nàng nói dứt lời, liền quay người bước theo người đàn bà xinh đẹp kia. Thích-Đinh-Nhận buột miệng kêu lên rằng:

— Không, Hứa muội muội...

— Anh hãy đi đi, chớ phụ lòng tốt của tôi...

Nói dứt lời, người nàng đã đi mất hút!

Thích-Đinh-Nhận nhìn theo bóng nàng, đứng trơ trơ như khúc gỗ. Chẳng không thể biết được, trong lòng mình hiện giờ đang yêu hay đang hận!

Chàng quay về phía U-Minh Qui-Nữ, nói:

— Được cô nương ra tay cứu mạng cho, kẻ hèn này hết sức cảm kích!

Câu nói của Thích-Đinh-Nhận chưa dứt, thì bỗng nghe một tiếng ủa to, rồi máu tươi từ miệng U-Minh Qui-Nữ vọt ra, thân hình nàng cũng lao đảo suýt té!

Thích-Đinh-Nhận hết sức kinh hãi, buột miệng kêu lên thành tiếng!

U-Minh Qui-Nữ vội vàng móc ra một viên thuốc bỏ vào miệng, rồi

ngồi xuống đất lo việc trị thương thế. Thích-Đinh-Nhận liền bước tới vận dụng chân lực ra đôi chưởng, tiếp tay nàng lo việc chữa trị vết thương...

Qua một lúc sau, U-Minh Qui-Nữ mở to đôi mắt, nhìn Thích-Đinh-Nhận mỉm cười. Thích-Đinh-Nhận cũng gương cười nói:

— Tôi xin tạ ơn cô nương đã tiếp tay với tôi!

U-Minh Qui-Nữ liền tắt hẳn nụ cười, vẻ mơ hồ lại hiện lên sắc mặt tái nhợt của nàng... Nàng đưa mắt nhìn lên nền trời cao, nói:

— Trời sắp đổ mưa rồi, sao chúng ta không tìm một chỗ đục mưa?

Thích-Đinh-Nhận ngửa mặt nhìn trời, quả nhiên thấy mây đen bao phủ, sấm động ầm ầm, nên liền gật đầu đồng ý. Hai người đi ra khỏi cánh rừng xanh, rồi lại tiếp tục đi tới độ dừng xong nửa tách nước trà nữa thì đã tiến đến một nơi đầy đá tảng ngồn ngộn. Lúc ấy mưa to bỗng tuôn ào ào, sấm nổ vang rền không ngớt tai.

Hai người bèn tìm vào một cái động đá ngồi xuống nghỉ chân. U-Minh Qui-Nữ giữ những hạt mưa bám trên mái tóc, nói:

— Ông bạn họ Thích, nam nữ thụ thụ bất thân, vậy đục mưa chung một hang đá thật có lắm điều bất tiện...

— Cô và tôi đều là người của võ lâm, tâm địa quang minh chính trực, hơn nữa cô nương lại có ơn cứu mạng tôi, thực tôi chẳng biết thế nào đề báo đáp.

— Nếu đã biết ơn, thì sao lại không đề trong lòng?

— Việc ấy...

— Ông bạn họ Thích, cùng ngồi chung một động thực là bất tiện. Vậy ông bạn có muốn đền đáp lại cái ơn của tôi không?

— Lẽ tất nhiên...!

— Nếu thế, thì anh hãy hứa với tôi như lần trước, là chúng ta ngồi ở đây trong hai tiếng đồng hồ, nhưng không ai được phép nói chuyện cả.

— Nếu nói chuyện, thì cũng bị phạt phải không?

— Đúng vậy. Sau hai tiếng đồng hồ, dù cho mưa gió có tạnh hay chưa, chúng ta cũng sẽ đi khỏi sơn động này!

— Tại sao chúng ta lại ngồi im lặng không nói chuyện với nhau?

— Vì gặp gỡ nhau bà tất phải đi đến chỗ quen biết nhau làm gì?

Thích-Đinh-Nhận im lặng một lúc, mới nói:

— Sau hai tiếng đồng hồ, nếu mưa chưa tạnh, thì cô chớ nên ra đi là hơn...

— Không, nếu anh không bằng lòng, thì tôi sẽ ra đi ngay bây giờ !
Thích-Đinh-Nhận gượng cười nói :

— Thôi, cũng được !

Thế rồi hai người cùng sánh vai ngồi yên, đưa mắt nhìn cảnh trời mưa ngoài cửa sơn động, trơ trơ như hai pho tượng gỗ, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng của mình. Cảnh ấy không khác gì lần trước, duy có điều là lần này họ cùng ngồi chứ không cùng đi.

Trước đây họ đã cùng im lặng đi cạnh nhau hai tiếng đồng hồ. Giờ đây, họ lại cùng im lặng ngồi sát cạnh nhau hai tiếng đồng hồ nữa !

Thích-Đinh-Nhận không hiểu tại sao U-Minh Quí-Nữ ra thời hạn hai tiếng đồng hồ như vậy. Lần trước hai người cùng đi, lần này hai người cùng ngồi, rồi đến lần thứ ba sẽ ra sao ?

Trong khi ấy, sắc mặt của U-Minh Quí-Nữ thoáng hiện một vẻ buồn xa xôi !

Giữa buổi hoàng hôn đầy mưa gió, một người thiếu nữ ngồi yên trong sơn động, thả hồn theo một giấc mộng xa xôi đâu đó. Tiếng mưa rơi tí tách đều đều giữa màn sương mù mông lung.... Thích-Đinh-Nhận bỗng nghĩ đến đôi má U-Minh Quí-Nữ cũng thoáng hiện vẻ mông lung như màn sương bên ngoài. Nàng là một cô gái đang tìm về cõi mộng. Nàng đang nghĩ ngợi gì ? Đang nhớ lại một hình ảnh gì ?

Giữa hai người họ không hề nói đến tình yêu, nhưng, đôi bóng ngồi im lặng ấy, chẳng phải càng có vẻ thân thiết hơn một đôi trai gái đang nói chuyện tình yêu hay sao ?

Người kém thông minh thì nói thẳng chữ yêu ra bằng lời nói, còn người thông minh thì đem tình yêu chứng minh trong thời gian.

Nhưng, giữa hai người họ có tình yêu hay không ?

Không, Thích-Đinh-Nhận không hề có ý yêu nàng. Chẳng đã hiến dâng toàn bộ tình yêu cho Hứa-Trân, người con gái mà chàng đã yêu đầu tiên trong đời !

Hiện nay, tình yêu của chàng đã hoàn toàn khô héo !

Bên ngoài mưa vẫn rơi không ngớt, thời gian đã trôi qua trong sự im lặng !

Sau hai tiếng đồng hồ, U-Minh Quí-Nữ bèn đứng lên, cất giọng buồn bã than dài rồi đưa chân bước thẳng ra ngoài cửa động...

Mưa vẫn rơi, gió vẫn gào, nắng ra khỏi cửa động đội mưa lướt thẳng vào núi đồi mù mịt khói sương...

Thích-Đinh-Nhận không lên tiếng gọi nàng, chàng chỉ im lặng nhìn theo bóng nàng càng mờ dần giữa mưa gió. Cuối cùng, chàng khẽ than rồi lầm bầm !

— Đúng là một cô gái đi tìm cõi mộng !

Mưa mỗi lúc mỗi to, Thích-Đinh-Nhận quay mặt ngó vào trong động, thì bỗng nghe từ phía bên trong có tiếng kêu khè khè rất lạ. Nhưng phía bên trong tối đen mờ mịt, không trông thấy gì cả. Vì lòng hiếu kỳ, nên chàng liền cất bước đi thẳng về phía trong, định xem có gì cho biết.

Chẳng rõ chàng đã đi sâu vào trong độ bao nhiêu trượng, mà đã quanh qua nhiều khúc quanh...

Bỗng nhiên, Thích-Đinh-Nhận buột miệng kêu to lên một tiếng kinh hoàng. Vì bên trong sơn động, có hai con rắn thực to lớn nằm khoanh hai bên. Trên mặt đất đầy đầy những xương trắng !

Thích-Đinh-Nhận sợ hãi, cảnh giác bước lùi hai bước. Chàng lấy làm lạ, không hiểu hai con rắn to này nằm yên tại cửa sơn động làm chi ?

Tiếng kêu khè khè khi này, chắc chắn là tiếng kêu của hai con mãng xà này. Lúc ấy, con mãng xà nằm ở phía tay mặt lại cất tiếng kêu khè khè y hệt như tiếng kêu khi này. Nó thè lưỡi đỏ tươi và giương đôi mắt sáng quắc như hai ngọn đèn nhìn chòng chọc vào mặt Thích-Đinh-Nhận.

Thích-Đinh-Nhận vốn có ý muốn lui trở ra, nhưng vì thấy hai con mãng xà ấy đã ăn người vô số, không thể không trừ chúng đi.

Bởi thế, chàng lấy ra sáu viên lân hỏa đạn, rồi bước từng bước một thẳng về phía chúng. Hai con mãng xà thấy thế, liền ré lên một tiếng dài, rồi chạy thẳng vào trong động...

Thích-Đinh-Nhận sùng sốt, buột miệng nói :

— Tại sao lại có chuyện lạ thế ? Có lý đâu hai con mãng xà này... định hướng dẫn ta đi đến một địa điểm nào đấy hay sao ?

Thế rồi chàng cất bước đi lần theo chúng nó. Sau khi đi độ được một trượng, thì chàng bỗng thấy trước mặt sáng sủa như ban ngày, và tại nơi ấy hiện ra nằm cánh cửa bằng đá !

Hai con mãng xà vừa rồi tỏ ra rất hiền lành, dường như chúng không có ý tấn công Thích-Đinh-Nhận. Bởi thế, chàng lại càng hoang mang khó hiểu hơn.

Chàng đưa mắt nhìn qua năm cánh cửa đá một lượt, thấy bên trên mỗi cánh cửa đều có một hàng chữ. Cánh cửa thứ nhất bên phía mặt đề rằng : « Vạn Bảo Thất » bên trong chứa hàng ngàn loài bảo vật. Cánh cửa thứ hai đề : « Bình Khí Thất » bên trong chứa mười hai thứ thần khí đời thượng cổ. Cánh cửa thứ ba đề : « Kỳ Thơ Thất » bên trong chứa ba bộ sách võ công kỳ thơ đời thượng cổ. Cánh cửa thứ tư đề : « Linh Dược Thất » bên trong chứa bốn loài thuốc hồi sinh kỳ diệu của vô lâm. Cánh cửa thứ năm đề : « Tượng Kỳ Thất » bên trong chứa mười bốn thứ cờ tướng.

Thích-Định-Nhận xem qua mấy dòng chữ trên, thì không khỏi ớn lạnh cả người, vì chàng không thể nào ngờ được rằng trong cái sơn động này, trước đây là một chỗ ở của một kỳ nhân trong vô lâm. Vậy hai con măng xà này, chắc chắn là của người ấy đã nuôi dưỡng từ lâu !

Thích-Định-Nhận nhìn năm gian phòng chung quanh có ý muốn mở cửa vào xem cho biết. Trong khi đó hai con măng xà đưa mắt nhìn chàng, tỏ vẻ hiền lành như không có ý định tấn công chàng.

Trong năm gian phòng này, chàng cảm thấy có gian phòng chứa tượng kỳ là thần bí nhất. Hơn nữa chàng cũng muốn vào đó để tìm xem có những viên cờ bằng hồng ngọc hay không.

Chàng nhìn hai con măng xà rồi nói :

— Có phải chúng bây muốn ta chọn một trong năm gian phòng này không ?

Hai con măng xà ấy nghe thế liền gật đầu. Thích-Định-Nhận lấy làm lạ ở chỗ hai con măng xà ấy lại hiểu được cả tiếng người !

Chàng mỉm cười rồi đưa tay chỉ vào gian tượng kỳ thất, tức thì, hai con măng xà liền dùng đầu xô cánh cửa đá ra, rồi khoanh tròn giữa hai bên cửa, để Thích-Định-Nhận bước thẳng vào !

Thích-Định-Nhận sững sốt một lúc, chàng cảm thấy mình như lạc vào một nơi thần kỳ và mơ hồ như thật như hư... Khi chàng đã bước vào gian phòng ấy, thì quả nhiên trông thấy nơi ấy có đề mười bốn cái bàn. Trên mỗi cái bàn đó, có bày một bộ cờ khác nhau. Mười bốn bộ cờ ấy, hoặc bằng cây, đá, ngọc, xương, sắt, đồng vàng, bạc, răng ván ván !

Thích-Định-Nhận nhìn khắp gian phòng một lượt, thấy rằng trong gian phòng ấy ngoài cách bày trí rất khéo léo, còn thì không có điều chi khác lạ cả.

Sau đó, chàng bỗng trông thấy trên vách có viết mấy dòng chữ rằng :

« Đã vào Kỳ Thất, thì là bạn ta, nếu không chế thì có thể lấy đi một bộ cờ để làm kỷ niệm. »

Thích-Định-Nhận đọc xong dòng chữ trên, liền mỉm cười. Chàng biết bậc kỳ nhân vô lâm này, trước đây chắc chắn là thích chơi cờ tướng lắm. Nếu không phải thế, thì ông không sưu tập đến mười bốn bộ cờ khác nhau như vậy.

Nhưng, chàng không có ý muốn lấy một trong số những bộ cờ ấy đi. Trong khi chàng định quay lưng tiến tới một tấm vách khác, thì bỗng chàng trông thấy một dòng chữ khác viết rằng : « Ai lấy cờ thì sống, không lấy thì chết ! »

Trong lúc ấy, hai con măng xà đưa những tia mắt hung dữ nhìn chàng chọc vào chàng. Bởi thế, chàng không khỏi rùng mình, rồi nghiêng chặt đôi hàm răng, quay gót trở lại trước những bộ cờ ấy. Chàng băn khoăn không biết phải chọn lấy bộ cờ nào ? Mười bốn bộ cờ ấy đều làm rất khéo léo. Nhưng vì Thích-Định-Nhận không có ý muốn lấy vật quý báu, nên cuối cùng đã chọn lấy một bộ cờ bằng cây.

Nhưng, khi chàng vừa thò tay định lấy bộ cờ, thì bỗng nghe một tiếng nổ âm thục to khiến chàng giật mình kinh hãi, thối lui ra sau liên tiếp ba bước dài.

Thích-Định-Nhận định thản đưa mắt nhìn lên, thì thấy trên tấm vách đá trơn láng trước mặt, bỗng hiện lên một khung cửa. Chàng thăm nói :

« Thì ra nơi đây có đặt máy móc... »

Nhờ phước chí tâm linh, nên chàng mạnh dạn đi thẳng vào cánh cửa ấy. Thì ra, bên trong lại là một gian phòng đá khác, Thích-Định-Nhận đưa mắt nhìn chung quanh, thì thấy trên một chiếc sập đá khác, Thích-Định-Nhận đưa mắt nhìn chung quanh, thì thấy trên một chiếc sập đá, có một lão già đang ngồi ngay ngắn !

Thích-Định-Nhận bước thẳng đến thì lễ rồi nói rằng :

— Văn bối là Thích-Định-Nhận, bất ngờ đến quấy rầy sự tu tĩnh của lão tiên bối, xin lão tiên bối tha thứ cho !

Thích-Định-Nhận thấy đối phương không trả lời, nên ngược đầu nhìn lên, thì trông thấy đôi mắt của cụ già khẽ nhắm, trước mặt ông ta có đề ba vật khác nhau, đó là một lá cờ tam giác màu vàng, một quân cờ bằng hồng ngọc và một bức thơ !

Thích-Định-Nhận trông thấy thế, thì buột miệng kêu lên thành tiếng !

Chàng trông thấy trên lá cờ tam giác màu vàng có thêu một chữ «Soái» quân cờ bằng hồng ngọc ấy, cũng là một quân « Soái » !

Thích-Đỉnh-Nhận buột miệng kêu lên rằng :

— Ông... ông có phải là Hồng-Kỳ Soái chủ không ?...

HỒI THỨ BỐN MƯƠI SÁU

SOÁI CHỦ TÁI HIỆN

Sự gặp gỡ bất ngờ này, chẳng những khiến Thích-Đỉnh-Nhận hết sức kinh ngạc, mà lại khiến chàng cảm thấy vui mừng như điên. Vì, người này lại chính là một nhân vật khét tiếng của Võ-Lâm, tức Hồng-Kỳ Soái Chủ ?

Thích-Đỉnh-Nhận sau khi buột miệng kêu lên, vẫn thấy đối phương im lặng không nói chi cả, nên chàng sững sốt một lúc thực lâu. Chàng chẳng hiểu tại sao đối phương vẫn im lặng như vậy.

Nhưng, bỗng chàng nhìn qua cử chỉ ngồi ngay ngắn không hề cử động của lão già, thì như chợt hiểu ra mọi lẽ. Chắc hẳn lão già này chết đã lâu, nhưng thí thề chưa thối rã, nên nhìn vào như một người còn đang sống !

Qua một lúc kinh hoàng, chàng mới thăm nghĩ : « Người này có quả đúng là Hồng-Kỳ Soái-Chủ, một nhân vật thần bí khét tiếng bấy lâu nay trong Võ-Lâm chăng ? »

Nghĩ thế, nên chàng đưa mắt nhìn kỹ vào phong thư để trước mặt lão ta, thấy bên ngoài có đề sáu chữ : « Thư gởi cho người hữu duyên ».

Trong khi đó, Thích-Đỉnh-Nhận quay người ngó lại, thì thấy hai con mãng xà, đang ngoan ngoãn khoan tròn nằm yên dưới chân mình. Chàng bèn bỏ những viên ngũ độc lân hỏa đạn trở vào túi da, rồi xé phong thư ra xem, thấy viết rằng :

« Gởi cho người hữu duyên,

Đã vào gian phòng này, được thấy dung nhan ta, được thấy di vật ta để lại, thì đã là môn đồ của ta, vậy hãy cỡi lạy ta ba lạy... »

Thích-Đỉnh-Nhận xem đến đây thì không khỏi rùng mình, vội

vàng qui xuống lạy ba lạy sát đất, miệng lầm bầm rằng :

— Thừa sư phụ, đệ tử là Thích-Đỉnh-Nhận rất vui lòng được làm môn hạ của sư phụ !

Sau đó, chàng lại xem tiếp bức thư, thì thấy viết rằng :

« Ta là Hồng-Kỳ Soái-Chủ, người có thể tiến vào gian phòng này, thì hẳn là người tâm địa chơn chất trong sạch, không tham lam của quí, không tranh danh đoạt lợi. Vì, nếu chẳng phải thế, thì đã chết nơi miệng của hai con mãng xà giữ cửa của ta rồi, không bao giờ có thể thành môn đồ của ta được.

Thuở sinh tiền, ta có thu mười môn nhân, nhưng đều không phải là môn đồ của ta. Vì, số người ấy tuy đều là bậc kỳ tài trong chốn võ lâm, nhưng không hợp với điều kiện ta mong muốn.

Môn phái Hồng-Kỳ, là môn phái mà trước đây tiên sư ta có dạy phải cố gắng phát huy cho ngày một sáng lạn. Song, vì ta tự biết bản thân ta tuy có một trình độ võ học ai nghe cũng phải khiếp sợ nhưng vì một nửa võ học ấy là thuộc bàng môn, cũng như tuy có mười môn nhân tài giỏi, nhưng sau này chắc chắn họ sẽ đi vào con đường chém giết, nên ta chưa dám ban cờ và phong thần, sợ làm trái ý tiên sư ta.

Người chủ của một môn phái, cần phải có đủ ba điều kiện. Thứ nhất là phải nhân từ, biết trọng điều thiện. Thứ hai là phải trung hậu. Thứ ba là phải có võ công cao cường.

Nếu người không có đủ ba điều ấy, thì chỉ có thể làm hại cho võ lâm mà thôi. Nhất là nếu thiếu điều kiện thứ nhất và thứ hai, lòng dạ bất nhân, đức tính bất trung, thì dù có võ công cao cường đến đâu, vẫn đâu có thể nào làm lãnh tụ võ lâm được ?

Mười lăm năm trước đây, ta ở tại động đá này, và xây nên năm gian phòng như đã thấy. Những kẻ có lòng tham lam cuồng vọng thì chắc chắn không khi nào tiến vào gian phòng này được. Thật ra, thì bốn gian phòng kia đều không có cất giữ của quí báu chi cả. Đây chỉ là một lối thử lòng người để ta chọn môn đồ đó thôi !

Sau khi ta đã chết rồi, thì thế ta có thể tồn tại trong vòng ba mươi năm mà không hư thối chi cả. Trong lúc sinh tiền, ta đã có thể là nếu trong vòng hai mươi năm sau, mà vẫn không có ai vào đến gian phòng này được, thì môn phái Hồng-Kỳ từ đây sẽ tiêu diệt. Trái lại, nếu trong vòng hai mươi năm mà có người bước vào trông thấy

thi thể của ta, thì người đó sẽ là vị môn chủ của môn phái Hồng-Kỳ.

Lá cờ Hồng-Soái, là lá cờ linh cao nhất của bản môn. Mười môn nhân của ta thu nạp, nếu trông thấy lá cờ ấy, tất phải quỳ ngay xuống, nếu chẳng thế thì sẽ là kẻ phản nghịch, cần phải bắt sống trở về căn cứ vào luật lệ của bản môn trừng trị nặng nề.

Tất cả sở học của đời ta, đều được ghi chép trong một bộ cờ đồ. Trước đây, ta đã căn cứ vào võ công cao thấp của mười môn nhân, đã phân phát cho họ giữ tất cả quân cờ ấy. Riêng ta chỉ lưu lại một con soái mà thôi.

Sau khi người ra khỏi động đá này, thì phải chọn ngày để thành lập môn phái. Trong ngày lễ ra mắt, cần phải có đủ mặt mười môn nhân do ta thu nạp trước đây, đồng thời, gộp ba mươi một quân cờ đồ trở về, rồi thích huyết ấn thể, ban cờ phong thần cho đầu ra đấy!

Trong ba mươi một quân cờ ấy, thì thu trở về xong, ngoài việc căn cứ vào những lời ghi chép trong đó để luyện võ công, còn phải căn cứ vào kỷ luật của bản môn ghi trong ấy, để công bố cho môn nhân được biết, cùng chung gìn giữ cho nghiêm mình.

Mười môn nhân của ta đã thu nạp, hiện nay phân tán khắp mọi nơi, tập hợp họ không phải dễ, nhưng người phải cố gắng chiêu tập họ cho kỳ được.

Những lời ta dặn chỉ có bấy nhiêu, vậy môn phái Hồng-Kỳ từ nay về sau, trông nhờ vào người phát huy càng ngày càng sáng lạn, để khỏi phụ lòng mong mỏi của ta!

Hồng-Kỳ Soái Chà đi bứt.

Phụ chú: Sau khi người ra đi, không cần phải trở lại nữa, vì hai con măng xà giữ cửa của ta, sẽ biết đóng kín cửa phòng lại và gìn giữ cẩn thận.

Thích-Đỉnh-Nhận xem qua bức thư, vừa kinh hãi vừa vui mừng. Chẳng kinh hãi vì bất ngờ mình sẽ trở thành vị Môn chủ của môn phái Hồng-Kỳ, có quyền sai khiến đến mười người kỳ tài trong thiên hạ. Với một trách nhiệm nặng nề như vậy, không rõ mình có thể cán đáng nổi hay không? Chẳng vui mừng vì mình sẽ học được võ công cái thể của Hồng-Kỳ Soái chủ...

Liền đó chàng cầm lấy lá lệnh kỳ, và quân cờ mang chữ soái vào tay, rồi cúi lạy, nói:

— Thưa sư phụ, đệ tử nhất định sẽ nghe theo lời dặn dò của sư phụ, xây dựng cho môn phái Hồng-Kỳ được vinh quang sáng lạn. Nếu lòng dạ con có phụ lòng sư phụ, thì sẽ chịu chết một cách đau đớn!

Chàng thế xong, bèn đứng lên. Hai con măng xà thấy thế, liền ré lên những tiếng nhỏ nhỏ, như có vẻ đau lòng trước cảnh chia ly của một người thân thiết!

Thích-Đỉnh-Nhận buồn bã nói:

— Nhị vị huynh đệ, chúng ta chia tay thôi!

Nói dứt lời chàng bước ra khỏi gian kỳ thất, rồi đi thẳng ra cửa động. Lúc đó, bên ngoài cửa động đang tối đen như mực, nhưng cơn mưa cũng đã tạnh rồi!

Bỗng nhiên ngay khi ấy có tiếng động âm âm thật to, từ bên trong sơn động truyền ra. Thích-Đỉnh-Nhận biết hai con măng xà, đã đóng kín cánh cửa đi vào gian phòng đá khi nãy, chàng đứng sững sờ một lúc, rồi bất giác buột miệng nói:

— Đây là một công việc quá khó khăn! Ta làm thế nào có thể chiêu tập đủ mười môn nhân ấy cho được? Hơn nữa, việc chọn ngày để làm lễ thành lập môn phái...?

Đây quả là những vấn đề rất khó khăn. Trong số mười môn nhân ấy, ngoài người một tay và chàng thiếu niên thô lỗ đồ đệ của Võ-Lâm Chi-Thần ra còn thì hiện nay không biết họ tán mát đi đâu cả. Vậy phải dùng biện pháp nào, để chiêu tập mười môn nhân ấy lại được...?

Chàng suy nghĩ cả buổi trời, mới nghĩ ra được một cách...

Có một hôm, trước cửa hiệu áp tải Thiên-Phong Phiêu-Cuộc tại thành Lạc-Dương bỗng xuất hiện một chàng thiếu niên đen đúa một mắt, tức Thích-Đỉnh-Nhận. Liền ngay lúc đó, có một người tuổi độ tứ tuần, có vẻ như là vị phiêu sư, vội vàng chạy ra nghênh đón.

Ông ta xá một xá rồi nói:

— Xin mời các hạ vào!

— Được!

— Chẳng hay các hạ đến hiệu chúng tôi, để gởi đồ vật áp tải, hay là có chuyện chi cần hỏi?

— Hai việc ấy ta đều cần cả!

Người ấy nghe chàng nói thế, liền tươi cười nói:

— Vậy xin các hạ có điều chi cứ nói rõ cho chúng tôi được biết!

Thích-Đỉnh-Nhận nhìn qua người ấy một lượt, rồi hỏi rằng:

— Chẳng rõ hiện nay hiệu áp tải nào có tiếng tăm nhất trong chốn võ lâm ?

Người phiêu sư ấy cười khò khan rồi nói :

— Thưa các hạ, không phải tôi khoa trương, nhưng thật sự thì Thiên-Phong Phiêu-Cuộc của chúng tôi, hiện nay trong khắp võ lâm không có hiệu nào vượt qua hơn được. Hiệu chúng tôi đã mở sáu mươi năm qua, có tất cả ba mươi lăm vị phiêu sư. Bảy lâu nay được các bằng hữu trong chốn giang hồ thương mến, nên từ ngày sáng lập cho đến nay, không hề có một sự sơ suất nào cả !

Nói dứt lời, y lại cất tiếng cười tỏ ra rất đắc ý !

Thực ra, thì Thích-Đỉnh-Nhận trước khi đến đây, đã dò hỏi kỹ càng rồi. Nếu chẳng phải Thiên-Phong Phiêu-Cuộc là một hiệu áp tải có tiếng tăm, thì chàng đâu phải tìm đến đây.

Bởi thế, chàng liền cười nói :

— Như vậy là tốt lắm, thế ông có biết trong khắp chốn giang hồ hiện nay, có mấy môn phái lớn nhỏ không ?

— Hiện nay có tất cả mười tám môn phái lớn nhỏ !

— Đúng rồi, có tất cả mười tám...

Chàng cau đôi mày, rồi nói tiếp :

— Đồ vật của ta gọi lần này rất quan trọng...

— Chẳng hay đồ vật quý giá là chi ?

— Về việc ấy, ông hãy thông báo cho viên tổng phiêu đầu đến nói chuyện riêng với tôi mới được !

Người phiêu sư ấy suy nghĩ một lúc, rồi dẫn Thích-Đỉnh-Nhận đi thẳng vào hậu viện. Khi hai người bước đến cửa một gian phòng, thì ông ta gõ nhẹ hai tiếng, bên trong liền có tiếng hỏi giọng ra rằng.

— Ai thế ?

— Thưa đại ca, tôi là lão Tứ đây !

—Ồ, có chuyện chi thế ?

— Có một vị bằng hữu đến gọi đồ áp tải và muốn gặp đại ca để nói chuyện !

— Xin mời vào !

Câu nói chưa dứt, thì cánh cửa kêu kèn kẹt và mở ra, tức thì có một lão già áo xanh, râu chừa bát, sắc mặt oai vệ, miệng tươi cười hiện ra giữa khung cửa.

Thích-Đỉnh-Nhận nói thăm rằng : « Người này có lẽ là Vô Ảnh

Thủ-Các Tiểu-Nghi, vị tổng phiêu đầu hiệu Thiên-Phong Phiêu-Cuộc, mà tên tuổi đã rung chuyển cả võ-lâm bấy lâu nay... »

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi, thì vị Tổng phiêu đầu đã lên tiếng nói :

— Xin mời các hạ vào !

— Cảm ơn ông !

Sau khi ba người cùng ngồi xuống chiếc bàn bát tiên, thì Vô Ảnh-Thủ tươi cười nói :

— Chẳng hay lão phu có thể cho các hạ biết tôn tính đại danh hay không... ?

— Kê dưới là..... Ngô-Kiến-Quảng.....

—Ồ, ông bạn họ Ngô là...

— Tôi đến để gọi hàng áp tải !

— Hàng chi thế ?

— Việc ấy xin cho phép tôi được giữ kín. Nay Tổng phiêu đầu, hàng tôi gọi đây chẳng phải là hạng tầm thường.

Vừa nói chàng vừa đưa mắt ngó vị Phiêu-sư một lượt. Vô Ảnh-Thủ vội vàng nói :

— Ông ta là anh em kết nghĩa với tôi, Ngô bằng-hữu có việc chi cứ nói, chẳng sao đâu !

Thích-Đỉnh-Nhận cười nói :

— Như vậy cũng tốt.....

Vừa nói chàng vừa thò tay lấy một viên dạ minh châu ra, để xuống mặt bàn.

Vô Ảnh-Thủ đưa mắt quét qua, thì mặt không khỏi biến sắc, buột miệng nói :

— Đấy quả là vật quý vô giá, chẳng hay Ngô bằng hữu muốn áp tải đi đến đâu ? Thích-Đỉnh-Nhận cười nói :

— Viên dạ minh châu này, tuy là quý vô giá, nhưng vật mà tôi muốn áp tải đi không phải là nó !

— Cái chi ?

Vô Ảnh-Thủ và vị phiêu thủ ấy nghe thế, thì không khỏi buột miệng kêu lên thành tiếng. Vì, viên dạ minh châu là của quý báu hiếm có trong thiên hạ, giá trị của nó bằng cả mấy cái thành, thế mà chàng bảo rằng không phải áp tải nó, thì thử hỏi họ không kinh hãi sao được ?

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Đây là tiền công tôi trả cho các ông !

— Cái chi ?..... Ông nói thế nào ?

Hai người nghe qua không khỏi giật mình nháy nhóm. Họ gần như không tin ở đôi tai của họ !

Vì từ trước đến nay, thông thường tiền công áp tải chỉ trả đến một nghìn lượng bạc, đã là trọng hậu vô cùng rồi. Từ trước đến nay chưa hề có ai trả bằng vàng, huống hồ chi nay đối phương lại trả tiền công cho họ bằng một viên dạ minh châu. Đây quả là một chuyện không tiền khoán hậu, họ không làm sao có thể tưởng tượng nổi !

Thích-Đỉnh-Nhận cười nói :

— Đây là tiền thù lao trong chuyến áp tải đồ của tôi !

Hai người ấy kinh hoàng sửng sốt, trố mắt nhìn Thích-Đỉnh-Nhận, không nói nên lời.

Vô-Ảnh-Thủ là một tay giang hồ lão luyện. Y biết đối phương dùng dạ minh châu để trả tiền thù lao, thì tất đồ đưa cho họ áp tải cũng chẳng phải là đồ vật tầm thường. Vì nghĩ thế, nên y trấn tĩnh tinh thần trở lại, nói :

— Ngõ bằng hữu, có phải ông đang đùa với chúng tôi không ?

— Tuyệt đối không phải như vậy !

— Nếu thế, hàng của ông gửi cho chúng tôi áp tải đi là vật gì ?

Thích-Đỉnh-Nhận lấy ra mười tám phong thơ, nói :

— Đem mười tám phong thơ này đưa đến tận tay mười tám môn phái trong võ lâm hiện nay. Vậy số hàng áp tải này ông có cần bảo vệ không ?

Vô-Ảnh-Thủ lại không khỏi kinh ngạc, nói :

— Chỉ đưa mười tám phong thơ này thôi ư ?

— Đúng thế, nhưng còn có thêm lời dặn dò này, là nếu có ai hỏi những phong thơ ấy do ai gửi, thì các ông phải nói là do một lão già lưng gù đưa đến !

— Việc ấy các hạ hãy yên lòng. Nhưng, phiêu cuộc có một thông lệ là...

— Xem bằng phải không ?

— Đúng như vậy !

— Mười tám phong thơ này hoàn toàn giống nhau, hơn nữa cũng không có dán kín lại. Vậy, sau khi tôi trao cho các ông, các ông cứ tự tiện xem chẳng sao cả !

— Tôi xin lãnh và làm tròn nhiệm vụ !

— Các ông nên nhớ, là tuyệt đối không được nói đến tôi. Nếu trái lại thì Thiên-Phong Phiêu Cuộc của các ông, sẽ tan nát dưới tay tôi, chừng ấy chớ trách tôi không nói trước đây nhé !

Câu nói ấy của Thích-Đỉnh-Nhận, đã làm cho Vô-Ảnh-Thủ biến sắc mặt. Y đưa đôi mắt sợ sệt nhìn qua Thích-Đỉnh-Nhận một lượt, nói :

— Việc ấy, Ngõ bằng hữu hãy yên lòng !

— Tốt lắm, hàng áp tải của tôi tuy rất nhẹ nhàng đơn giản, nhưng ông bạn không ngại thù lao rất trọng hậu, như vậy cũng đủ thấy tính chất quan trọng của nó rồi !

— Việc ấy chúng tôi sẽ hết sức thận trọng !

— Nếu tiết lậu bí mật về tôi, thì Phiêu Cuộc của các ông sẽ nát tan liền. Nay các Phiêu đầu, tôi xin cáo lui vậy.

Nói dứt lời, chàng liền bước đi ra khỏi Thiên-Phong Phiêu Cuộc. Đồng thời, yên lặng chờ đợi một trận sóng gió nổi lên...

Chàng ngửa mặt cười dài rồi tự nói :

— Ta trở về thành Khai-Phong vậy !

Sau khi Thích-Đỉnh-Nhận trở về đến thành Khai-Phong, thì trong chốn võ lâm loan truyền một chuyện ly kỳ quái lạ, là tất cả mười tám môn phái lớn nhỏ trong chốn giang hồ, đều phát loạt nhận được từ nơi Thiên-Phong Phiêu Cuộc, một bức thơ rất lạ lùng.

Trên bức thơ ấy có vẽ một lá cờ tam giác màu vàng, chính giữa có một chữ Soái, bên cạnh có một dòng chữ rằng :

" Hồng-Kỳ Soái Chủ có lệnh cho mười tám môn nhân của bản môn, đến ngày mười tháng này, phải đến Hắc-Lang tiêu lâu tại thành Khai-Phong. Mong chư ông môn nói lại với số người này giúp cho ! "

Mười tám môn phái lớn nhỏ, bất ngờ nhận được phong thơ lạ lùng thì chẳng những không hiểu đây là một việc chi, mà đồng thời, đều lấy làm lo sợ !

Trong khi họ kéo đến Thiên-Phong Phiêu Cuộc để dò hỏi, thì nơi đây cho biết người gửi các phong thơ đó là một lão già lưng gù.

Việc ấy loan truyền ra đã làm cho cả võ lâm không ngớt xôn xao bàn tán. Trong số những vị chư ông môn của các môn phái, có rất nhiều người biết được Hồng-Kỳ Soái Chủ, nhưng họ đều ngờ ngác không hiểu môn nhân của ông ấy là ai ?

Hơn nữa, một việc làm mọi người khó hiểu, là ngay cả Hội trưởng Ngân-Diện Hội, cũng nhận được một phong thư lạ lùng như thế.

Những phong thư ấy đã làm xáo động cả giới giang hồ, tất cả những nhân vật võ lâm cũng không khỏi kinh ngạc. Chỉ trong vòng năm ngày, là không có nhân vật võ lâm nào mà lại chẳng biết việc ấy !

Thích-Đỉnh-Nhận đến thành Khai-Phong, dọc đường cũng được nghe người ta bàn tán về việc đó. Chàng đắc ý mỉm cười, thầm nghĩ rằng : « Việc này làm xáo động cả giới giang hồ, vậy có lý nào mười môn nhân kia không hay biết sao ? »

Nhưng, mười người môn nhân có giữ các quân hồng kỳ ấy là ai ?...

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BẢY

TẤN CÔNG HUYẾT KIỆU

Thích-Đỉnh-Nhận vừa bước vào Hắc-Lang tửu lâu, thì viên quản lý vội vàng chạy đến xá một xá, nói :

— Thưa ông chủ, ông đi vắng ngoài một tháng, tôi đã sửa chữa lại gian tửu lâu này xong và mở cửa buôn bán lại trong hai mươi hôm rồi. Đạo này có mỗi đặc khách lắm, vậy ông có cần xét lại sổ sách không ?

Thích-Đỉnh-Nhận tươi cười, nói :

— Gian tửu lâu này ta đã mua đứt, nhưng ông vẫn là tổng quản lý. Tuy nhiên, có một việc này ta cần phải...

— Ông chủ có việc chi xin cứ dạy bảo... !

— Ngoài tiền thù lao cho ông, và tiền trả cho những người làm công trong hiệu, còn thì được lời bao nhiêu phải đem ra cứu tế cho dân nghèo khó. Việc ấy ta sẽ phái người kiểm tra sổ sách cẩn thận đấy !

— Vâng, tôi xin làm đúng theo ý ông !

— Khởi cần phải cho những người làm ở đây biết, ta là chủ hiệu tửu lâu này !

— Xin vâng !

Thích-Đỉnh-Nhận bước lên tửu lâu, thấy thực khách ngồi chật không còn một chỗ trống, quả là hết sức đặc khách. Chàng mỉm cười

tỏ ra rất vừa lòng.

Ngay khi đó, bỗng có người kêu lên rằng :

— Hắc-Lang !

Thích-Đỉnh-Nhận ngó theo hướng có tiếng kêu, thì thấy nơi bàn cạnh một cái cửa sổ, Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cường-Khách và Thích-Nhạc-Dương đang ngồi quay mặt ngó về phía chàng.

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật mình, vì chàng không ngờ lại có mặt đủ ba người ấy ở đây. Nhưng, chàng liền mỉm cười bước thẳng về phía họ.

Bao nhiêu thực khách trong tửu lâu, đều đổ dồn tia mắt vào khung mặt Thích-Đỉnh-Nhận. Thích-Đỉnh-Nhận như không hề trông thấy, tự nhiên kéo ghế ngồi vào bàn.

Thiên-Âm Lão-Nhân đưa mắt quét qua, rồi nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận, mấy hôm trước đây có lời đồn đãi là người đã xâm nhập tổng đường của Ngân-Diện-Hội, chẳng biết có đúng sự thật hay không ?

— Có đúng như vậy, nhưng nơi đây không phải là chỗ để chúng ta nói chuyện, vậy đợi lúc chúng ta trở về phòng xong, sẽ nói tỉ mỉ được chăng ?

Sau khi dùng cơm xong, Thích-Đỉnh-Nhận gọi viên quản lý dọn cho chàng một gian phòng đằng sau hậu viên. Mọi người vào phòng và ngồi yên xong, Thiên-Âm Lão-Nhân bèn hỏi rằng :

— Thế người làm sao lại thoát ra được ?

— Có người cứu tôi ra !

Thiên-Âm Lão-Nhân lại hỏi :

— Người có nghe một việc làm xáo động cả giới giang hồ gần đây không ?

— Có phải việc Hồng-Kỳ Soái-Chủ vừa tái hiện đó chăng ?

— Đúng như vậy !

— Thế thì sao ?

Thiên-Âm Lão-Nhân cười nói :

— Thực không ngờ vị vĩ nhân trong võ lâm ấy, lại tái hiện trong chốn giang hồ. Nếu ông ta bằng lòng ra mặt đối phó với Ngân-Diện-Hội, thì nào lo chi Ngân-Diện-Hội không bị tiêu diệt ?

— Đúng thế, nhưng người ấy vị tất thực sự xuất hiện. Hơn nữa, môn nhân của ông ta có đến hay không, vẫn là một vấn đề còn phải

chờ xem kết quả.

Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Nhưng chúng ta hy vọng rằng ông ấy sẽ thực sự xuất hiện !

Thích-Đỉnh-Nhận hỏi rằng :

— Các ông đã nhận thấy ra điều gì chưa ?

Ba người cùng lắc đầu, đồng thanh nói :

— Chẳng thấy ra điều gì lạ cả. Tổng đường của Ngân-Điện-Hội đặt ở nơi nào ?

— Lúc này để cập đến việc ấy, e rằng hãy còn quá sớm. Nay chúng ta đã ở tại gian tiêu lâu này, vậy hãy chờ xem cuộc họp mặt của tổ người ấy được chăng ?

— Tốt lắm !

Trong khi đó, Phong-Trần Cuồng-Khách và Thích-Đỉnh-Nhận đương ngồi bên cạnh, mỗi người đều có tâm sự riêng, nên không lên tiếng nói gì cả. Một người thì tưởng nhớ đến Lê-Thái-Hoa, còn một người thì lo lắng đến cái chết thảm thiết của mình sau này !

Bỗng Phong-Trần Cuồng-Khách than dài, nói :

— Tôi cần phải đi ngay !

Thích-Đỉnh-Nhận kính ngạc hỏi rằng :

— Ông cần đi đâu ?

Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Ông ấy cần đi tìm Lê-Thái-Hoa.....

— Biết bà ấy ở đâu mà đi tìm ?

— Có biết cái khi chi đâu ! Ông ấy suốt ngày ủ rũ, xem như một xác chết. Vậy cái tên Phong-Trần Cuồng-Khách, chỉ bằng sửa lại Phong-Trần Nhược-Khách đúng hơn !

Phong-Trần Cuồng-Khách gượng cười, nói :

— Các ông rất khó hiểu tôi được....

Câu nói của Phong-Trần Cuồng-Khách chưa dứt, thì bỗng nhiên, có một giọng cười lạnh lùng xé không gian truyền lại.

Thích-Đỉnh-Nhận quát rằng :

— Ai thế ?

Đi đôi với tiếng quát ấy, người chàng đã lao vút ra cửa sổ. Nhưng bên ngoài cửa sổ có một bóng người nào đâu ?

Ngay khi đó, bao nhiêu người khác cũng đã lướt ra ngoài cửa sổ.

Thiên-Âm Lão-Nhân hỏi rằng :

— Có trông thấy gì không ?

Thích-Đỉnh-Nhận lắc đầu, nói :

— Giọng cười nhạt ấy, xem ra không phải có ý lành, chắc có người vì thù hận muốn tìm đến gây sự chi đây...

Câu nói của Thích-Đỉnh-Nhận chưa dứt, thì bỗng thấy có một bóng người nhăm hướng cánh rừng trúc trước mặt phi thân lướt tới nhanh như một luồng điện xẹt !

Thích-Đỉnh-Nhận bèn lao người theo, quát to rằng :

— Hãy đứng lại !

Nhưng, bóng người ấy vẫn lao vút đi và mất hút trong cánh rừng trúc.

Thích-Đỉnh-Nhận liền vọt người bay thẳng đến bìa rừng. Chàng vừa đưa mắt nhìn qua, thì kinh hoàng kêu lên thành tiếng. Vì có gái áo xanh thân bí, có tên gọi là A-Mẩn, và cũng tự xưng là Khôi-Tâm-Nhân, cũng đứng sừng tại rừng trúc ấy !

Cô ta đưa mắt nhìn Thích-Đỉnh-Nhận một lượt, rồi quay thẳng vào cánh rừng.

Thích-Đỉnh-Nhận buột miệng kêu lên rằng :

— Cô nương !

Đối phương không trả lời, và chỉ trong nháy mắt là người nàng đã lẫn khuất trong cánh rừng !

Phong-Trần Cuồng-Khách và Thiên-Âm Lão-Nhân, trông thấy cô gái áo xanh xuất hiện một cách đột ngột, thì mặt không khỏi biến sắc, bất giác rung mình ghê rợn.

A-Mẩn xuất hiện nơi đây, vậy chắc Huyết-Kiệu Chủ nhân cũng ở gần đây không xa !

Phong-Trần Cuồng-Khách nói :

— Tôi bỗng nhiên cảm thấy trong lòng hồi hộp, chắc là sẽ có việc xảy đến với tôi !

Thích-Nhạc-Dương cũng cất giọng run rẩy nói :

— Tôi cũng cảm thấy như vậy !

Bởi thế, chung quanh đó bỗng trùm kín một bầu không khí đầy vẻ khủng bố. Tiếng cười lạnh lùng vừa rồi, và phát từ cửa miệng của cô gái áo xanh A-Mẩn ấy chăng ?

Một ngọn gió lạnh lùa qua, khiến cho mọi người bắt rung mình !

Thích-Nhạc-Dương than dài, nói :

— Hiền điệt, ta cảm thấy sắp có một việc đáng kinh sợ sẽ xảy ra nên ta muốn nói cho cháu nghe một việc !

Thích-Đinh-Nhận nhìn thấy nét sợ hãi trên mặt Thích-Nhạc-Dương thì trong lòng cũng cảm thấy rờn rợn, nói :

— Bà phụ có việc chi xin cứ nói.

— Việc này ta giấu kín trong lòng đã nhiều năm, và chưa hề nói với một người nào cả !

Ông ta buồn rầu cất tiếng than, rồi nói tiếp :

— Xuyên-Dương nghĩ ta và mẫu thân người có hành động ám muội, nhưng giờ đây sự thực đã phơi trần ra ánh sáng, ta bắt tất phải nói nhiều. Người có biết mẫu thân người còn có một người chị... !

— Thưa con biết, bà ấy là Huyền-Phong Nữ-Hiệp Giang-Tiểu-Phân.

— Đúng thế. Giang-tiểu-Phân và ta yêu nhau nhiều năm. Mười bảy năm về trước có một hôm, vì lý trí ta kém sáng suốt, nên đã làm một việc để hận suốt đời. Đây là ta và nàng đã thực sự lấy nhau ! Và có một hôm nàng đã bỏ ra đi...

Thích-Đinh-Nhận bối rảng :

— Tại sao thế ?

— Vì nàng tin rằng giữa ta và mẫu thân người có hành động ám muội. Bởi thế, nàng đã bỏ ra đi. Trong khi nàng ra đi như vậy, thì đang có thai được ba tháng ! Ta đã đi khắp các nơi nhưng vẫn không tìm được nàng. Nhưng, có điều ta không thể quên được, là nàng ra đi vì hiểu lầm ta, chứ thật sự ta không phải là một người đàn ông bạc tình. Hôm nay, nếu ta có gặp điều không may, thì về sau, cháu hãy giúp ta tìm cho kỳ được bà ấy, để nói lại cho bà ấy nghe nỗi lòng thương nhớ bấy lâu nay của ta !

Thích-Đinh-Nhận nói :

— Cháu hứa sẽ làm đúng như vậy !

Thích-Nhạc-Dương gương cười rồi nói :

— Đối với việc ấy, lúc nào ta cũng khẩn khẩn bên lòng...

Câu nói của Thích-Nhạc-Dương chưa dứt, thì tiếng cười lạnh lùng lại xé không gian truyền đến. Mọi người quay mặt nhìn về hướng ấy, thì chỉ thấy có gió thổi rừng trúc xạc xào, nào có một bóng người quanh đó ?

Thích-Đinh-Nhận quát rằng :

— Ai đó có gan thì bước thẳng ra, hà tất phải thập thò chi vậy ?

Đối phương lại cất tiếng cười lạnh lùng. Thích-Đinh-Nhận không còn giãn cơn tức giận nữa, liền quát to một tiếng, rồi nhăm cánh rừng lao thẳng vào. Bao nhiêu người khác, cũng nối gót rượt theo chàng.

Sau khi Thích-Đinh-Nhận đã vào đến cánh rừng trúc, thì lại nghe một giọng cười nhạt rằng :

— Thích-Đinh-Nhận, mạng người quả thực rất lớn !

Thích-Đinh-Nhận không khỏi kinh hoàng biến sắc, ngược mắt nhìn lên thì thấy cô gái áo xanh tên gọi là A-Mẫn, đang lưng chừng bước đi.

Thích-Đinh-Nhận buột miệng nói :

— Cô đấy à... ?

— Thì sao ?

— Cô định là gì thế ?

Trong khi cô gái áo xanh đang định mở miệng trả lời, thì bỗng nghe một tiếng gào thảm thiết xé không gian vọng đến. Cô gái áo xanh kinh hoàng khẽ kêu lên :

— Nguy mất... ?

Tức thì, nàng vọt người bay lên, nhăm hướng có tiếng gào lao vút tới !

Thích-Đinh-Nhận cũng không khỏi giật mình, nhanh nhẹn lao người theo. Đến nơi, chàng đưa mắt nhìn qua thì không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Vì, chiếc Huyết Kiệu màu đỏ bao trùm không khí khủng bố, đang dừng lại cách nơi chàng đứng chừng một trượng từ bao giờ. Sự xuất hiện của chiếc Huyết Kiệu ấy, đã khiến Thích-Đinh-Nhận không khỏi thẩn kinh hãi.

Cô gái áo xanh chạy đến chiếc Huyết Kiệu, thì nghe Huyết-Kiệu Chủ-nhân cất giọng lạnh lùng hỏi rằng :

— Như thế nào ?

— Đúng như Chủ nhân đã đoán !

Thích-Đinh-Nhận buột miệng hỏi rằng :

— Đây là một chuyện chi thế ?

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân lạnh lùng nói :

— Người sẽ hiểu rõ ngay bây giờ !

Lúc ấy Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách nghe có tiếng động cũng vội vàng chạy đến nơi. Phong-Trần Cuồng-Khách vừa nhìn thấy chiếc Huyết-Kiệu, thì không khỏi kinh hoàng sợ hãi !

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân lạnh lùng nói :

— Thôi-Thiên-Hàn, ông sống dài lắm !

Phong-Trần Cường-Khách cất tiếng cười như cuồng dại, nói :

— Bà vốn thật là ai ?

Tia mắt của ba người, cùng một lúc đổ dồn về phía chiếc Huyết-Kiệu. Một cơn cảm tức dậy lên trong lòng Thích-Đỉnh-Nhận. Chàng cảm thấy cần phải tìm hiểu cho rõ ràng Huyết-Kiệu Chủ-nhân là ai !

Chàng đưa chân bước thẳng tới phía chiếc Huyết-Kiệu.

Huyết-Kiệu Chủ-nhân lạnh lùng quát rằng :

— Thích-Đỉnh-Nhận, người chớ nên có ý nghĩ đánh nhau với ta, lý đầu người không nhận ra trong số người cùng đi với người, đã thiếu mất một tên rồi đó sao ?

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế như vừa chợt tỉnh cơn mộng. Chàng sực nhớ lại tiếng gào thảm thiết vừa rồi, có lẽ nào... Có lẽ nào lại là tiếng gào của Bá phụ chàng, tức Thích-Nhạc-Dương hay sao ?

Chàng run rẩy khắp người, hỏi :

— Bá phụ của tôi...

— Ông ấy bị người ta cướp đi rồi !

— Ai thế ?

— Đây là một người che mặt !

Nghe thế, Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi kinh hoàng. Thì người che mặt bất thần xuất hiện ấy là ai ? Tại sao người đó lại cướp bá phụ của chàng là Thích-Nhạc-Dương đi ?

Sự kiện này thực hết sức đáng sợ. Thích-Đỉnh-Nhận lạnh lùng hỏi rằng :

— Tại sao bà lại có mặt ở đây ?

— Chỉ là bất ngờ thôi !

Thích-Đỉnh-Nhận cười nhạt nói :

— Bất luận bá phụ tôi bị ai bắt đi, nhưng riêng đối với bà, tôi nhất định phải thấy cho kỳ được chân diện mục !

— Việc ấy không cần phải như thế !

— Ngoại trừ trường hợp bà bằng lòng bước ra !

— Chưa đến lúc như vậy !

Thích-Đỉnh-Nhận biết bá phụ của mình bị người che mặt bắt đi là hoàn toàn đúng sự thực. Vì, giữa Huyết-Kiệu Chủ-nhân và bá phụ của mình, không có mối thù hằn chỉ với nhau cả.

Tuy chàng đang băn khoăn lo lắng đến bá phụ của chàng. Nhưng, riêng đối với những bí mật bao quanh Huyết-Kiệu Chủ-nhân, vẫn thấy rằng không thể tìm cho ra một sự giải đáp rõ ràng.

Huyết-Kiệu Chủ-nhân lạnh lùng hỏi rằng :

— Thích-Đỉnh-Nhận, người tự tin võ công của người, xứng đáng là tay đối địch của ta không ?

— Diêm ấy, chính là diêm kẻ hèn này đang muốn thử cho biết !

— Cũng tốt, vậy người hãy bước thẳng đến đây !

Đối với Huyết-Kiệu Chủ-nhân, Thích-Đỉnh-Nhận không có mối oán thù chi cả, nhưng dù sao chàng cũng có một sự bất mãn đối với bà ta. Vì, bà ta đã dùng thuật "phân cân phát cốt", hại Phong-Trần Cường-Khách sứt nửa mất mạng !

Bởi thế, chàng cất tiếng cười ngạo nghễ, rồi tràn thẳng người tới còn cách chiếc Huyết-Kiệu độ năm thước nữa, nhanh nhẹn vung tay mặt lên, nhằm đánh xéo về phía đó một chưởng !

Thích-Đỉnh-Nhận đang cơn thịnh nộ, nên thế chưởng của chàng đánh ra vừa mau mắn vừa mạnh mẽ, chưởng lực cuốn tới ò ạt như một cơn bão táp. Nhưng, ngay lúc ấy từ trong chiếc Huyết-Kiệu cũng có một luồng chưởng lực cuốn thẳng ra...

Qua một tiếng nổ ầm, Thích-Đỉnh-Nhận liền bị hất lui ba bốn bước dài, Huyết-Kiệu Chủ-nhân lạnh lùng nói :

— Sao thế ?

— Tài nghệ chẳng qua tầm thường như vậy thôi !

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân cất tiếng cười như cuồng dại. Ngay lúc ấy, Thích-Đỉnh-Nhận đã tràn người tới một lần nữa, nhẹ nhàng như một bóng ma. Chàng dùng thế "Tinh thiên phích lịch", công thẳng ra một cách dữ dội !

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân dường như không ngờ Thích-Đỉnh-Nhận có thể tấn công một cách quá nhanh nhẹn như thế, nên bà ta vừa quét một luồng chưởng phong ra, thì luồng chưởng lực như xô bạt cả núi của Thích-Đỉnh-Nhận đã cuốn tới nơi !

Thế là, cùng với tiếng gió cuốn ò ạt, chiếc Huyết-Kiệu đã bị luồng chưởng lực của Thích-Đỉnh-Nhận thổi bay đi. Nhưng, trong khi đó luồng chưởng phong của Huyết-Kiệu Chủ-Nhân, cũng vừa phản công trả lại, khiến Thích-Đỉnh-Nhận không kịp đối phó, bị hất bắn ra sau có ngoài một trượng !

Ngay lúc ấy, chiếc Huyết-Kiệu liền bay xẹt thẳng đi !

HỒI THỨ BỐN MƯƠI TAM

LỬA TÌNH

Thiên-Âm Lão-Nhân quát lên rằng :

— Huyết-Kiệu Chủ-Nhân, bà vội chi bỏ đi như thế ?

Câu nói chưa dứt, thì ông ta đã vung chiếc gậy lên, nhằm hướng chiếc Huyết-Kiệu bỏ thẳng xuống. Trong khi Thiên-Âm Lão-Nhân vừa ra tay, bỗng nghe cô gái áo xanh khẽ quát rằng :

— Thiên-Âm Lão-Nhân, hãy lui lại nào...

Thiên-Âm Lão-Nhân nghe tiếng quát ấy, trong lòng không khỏi vội vàng thu chiếc gậy trở về. Vì, lời nói của cô gái áo xanh ông không thể không nghe theo được !

Ông ta đưa đôi mắt sợ hãi nhìn thẳng vào khung mặt không một tí tình cảm của cô gái áo xanh. Giữa lúc ấy, thì Huyết-Kiệu Chủ-Nhân và chiếc Huyết-Kiệu không còn ngó thấy, đã lướt đi mất hình lẫn bóng rồi !

Thích-Định-Nhận giận dữ trợn mắt nhìn cô gái áo xanh một lượt, quát rằng :

— Huyết-Kiệu Chủ-Nhân là ai thế ? Nói mau !

Cô gái áo xanh cười nhạt nói :

— Việc ấy sau này anh sẽ biết, bà tất phải nôn nóng như vậy ?

Nói đoạn, nàng lao người bỏ đi mất.

Thích-Định-Nhận kêu to rằng :

— Chậm chân đi !

— Có chuyện chi thế ?

Thích-Định-Nhận nhìn qua vẻ mặt u buồn đầy chán nản của nàng trong lòng không khỏi cảm thấy ít nhiều xót thương. Bởi thế, chàng liền gượng cười nói :

— Chẳng có việc chi cả. Thôi cô hãy đi đi !

Nàng nghe thế, liền mỉm cười như vô cùng biết ơn, đồng thời, cũng như vô cùng mong nhớ. Nàng đưa đôi mắt đầy tình tứ nhìn thẳng

vào mắt Thích-Định-Nhận nói :

— Thích thiếu hiệp, tôi... ôi, chẳng nên nói ra thì hơn ! Song, tôi xin nhắc lại một lần nữa, là con người muốn quên đi một việc xảy ra đột ngột trong đời mình, quả chẳng phải là chuyện dễ !

Thích-Định-Nhận nghe thế không khỏi giật mình, chàng đưa mắt ngơ ngác nhìn thẳng vào mặt nàng !

Một việc xảy ra đột ngột mà nàng muốn nói, lẽ tất nhiên là nàng muốn ám chỉ có lần Thích-Định-Nhận đã bắt thẩn hôn lấy nàng.

Nàng gượng cười, vì nàng hiểu rằng một con người muốn quên đi một việc bất thẩn xảy đến trong đời mình, quả chẳng phải là một chuyện dễ, phương chi việc này lại là một việc nằm trong lĩnh vực của tình yêu ?

Cái hôn ấy đối với Thích-Định-Nhận, chẳng qua là một hành động phát tiết sự căm hận trong lòng. Nhưng, đối với cô gái áo xanh, thì hoàn toàn trái ngược lại...

Nàng đã hoàn toàn yêu chàng !

Nhưng, nàng đã nén kín tình yêu gần như cuồng dại ấy vào tận đáy lòng. Vì, nàng không muốn để một ngọn lửa tình bùng cháy !

Bởi vì, tình yêu rất đáng sợ !

Nhưng, ngọn lửa dục vọng bấy lâu đã đốt cháy lý trí của nàng, khiến tâm linh nàng mỗi ngày một khô héo, và do đó, rất cần đến những giọt nước mát dịu của tình yêu !

Bề ngoài nhìn vào, chỉ thấy nàng có một vẻ buồn nhẹ nhàng mà thôi. Nhưng thực sự thì trong nội tâm của nàng, đang tiềm tàng một tình yêu dào dạt. Tuy thế, nàng không hề nói ra được !

Qua sắc mặt thoáng buồn của nàng, đã biểu lộ sự khao khát tình yêu đến mức độ không thể đè nén được. Vì thế, Thích-Định-Nhận hoàn toàn hiểu được, và hiểu được một cách thực sống động sâu xa !

Cô gái áo xanh bỗng cất giọng tha thiết nói :

— Thích thiếu-hiệp, thôi chúng ta chia tay !

— Chào cô !

Cô gái áo xanh liền quàng người lưng thưng bước đi !

Thích-Định-Nhận bỗng cất tiếng than dài, vì chàng như chợt hiểu ra, trong tiềm thức chàng đã có một tình thương đối với cô gái ấy, mà bấy lâu nay chính chàng không hay biết !

Chàng cất tiếng cười dài. Nhưng, chỉ trong chớp mắt nụ cười của

chàng đã tắt hẳn, vì chàng nhớ đến Hứa-Trân !

Trong lòng chàng tình yêu và oán hận đang ngồn ngộn, rối loạn !
Thiên-Âm Lão-Nhân bỗng cất tiếng hỏi rằng :

— Không rõ người che mặt ấy là ai ? Tại sao hẳn lại cướp Thích-Nhạc-Dương đi ?

Thích-Đỉnh-Nhận lắc đầu nói :

— Việc ấy không làm sao hiểu được !... Chúng ta không rõ đối phương là ai, thì thực không làm sao tìm hiểu được căn nguyên sự việc !

Cả ba người đồng cất tiếng than dài. Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Chúng ta hãy trở về thôi !

Thiên-Âm Lão-Nhân gật đầu. Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn về phía Phong-Trần Cuồng-Khách, đang đứng như một cái xác không hồn ở cạnh đấy, nói :

— Thừa lão tiên bối, Huyết-Kiếp Chủ-Nhân có phải là Lê-Thái-Hoa không, chắc chắn rồi đây sẽ có ngày chúng ta sẽ tìm hiểu sự thực. Vậy, lão tiên bối hà tất phải bận tâm đến việc ấy ?

Phong-Trần Cuồng-Khách buồn bã cất tiếng than dài. Thế rồi cả ba người cùng lao người bay vút đi, chỉ trong chớp mắt là đã lướt đi xa mấy mươi trượng !

Khi ba người đã trở về đến hậu viện của giang tửu lâu và đang bước trở vào phòng, thì bỗng nghe Thích-Đỉnh-Nhận ủa to lên một tiếng, miệng trào máu tươi, té ngửa ra đất !

Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách trông thấy thế, thì đồng thanh kêu lên một tiếng kinh hoàng. Thiên-Âm Lão-Nhân vội vàng bước đến đỡ Thích-Đỉnh-Nhận dậy, buột miệng hỏi rằng :

— Cậu làm sao thế ?

Lúc ấy, Thích-Đỉnh-Nhận cảm thấy trong lòng nóng bức như lửa đốt. Chàng lắp bắp rằng :

— Tôi... đã bị trúng độc thủ... của Huyết-Kiếp Chủ-Nhân...

Thiên-Âm Lão-Nhân vội vàng bồng Thích-Đỉnh-Nhận vào phòng, trong khi đó mặt chàng đỏ như lửa, trông có vẻ đau đớn lắm.

Thiên-Âm Lão-Nhân cảm tức nói :

— Thực không ngờ Huyết-Kiếp Chủ-Nhân lại ra tay ác độc như vậy !

Phong-Trần Cuồng-Khách nói :

— Chúng ta hãy lo cứu cậu ấy trước đã !

Nói dứt lời, ông liền vung tay mặt ra điểm thẳng vào tạng hốn

huyệt của Thích-Đỉnh-Nhận. Nhưng, ngay lúc ấy có người thoáng qua ngoài cửa sổ, quát rằng :

— Không thể làm như vậy được !

Phong-Trần Cuồng-Khách kinh hãi bước lui, thì thấy cô gái áo xanh thân bí kia đã đứng sững giữa phòng rồi !

Nàng lạnh lùng nói :

— Tôi tuân theo mạng lệnh của gia chủ tôi, đến đây lo cứu chữa cho Thích-Đỉnh-Nhận !

Phong-Trần Cuồng-Khách giận dữ nói :

— Chả cần đến lòng tốt ấy !

— Vậy, ông có thể cứu cho chàng không chết hay sao ?

— Tôi có thể làm thử việc đó !

— Hừ, Thôi-Thiên-Hàn, vì giữa cơn nguy cấp nên gia chủ của tôi đã đánh ra một thẻ « Vô hình liệt hỏa chương », tuy Thích-Đỉnh-Nhận hoàn toàn không biết chữ, nhưng khi chàng vận dụng đến sức mạnh, thì chương hỏa sẽ dậy lên ngay. Trong trường hợp đó, ngoại trừ « Lãnh tâm hoàn » của gia chủ tôi, thì trong thiên hạ không ai có thể cứu được !

Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách nghe thế, đều không khỏi bất rùng mình. Cô gái áo xanh lại nói :

— Bời thế cho nên, gia chủ tôi mới sai tôi trở lại cứu Thích-Đỉnh-Nhận !

Nói dứt lời, nàng không chờ đợi Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách bày tỏ ý kiến, nhanh nhẹn lấy ra một viên thuốc màu bạc, nhét vào miệng Thích-Đỉnh-Nhận !

Tiếp đó nàng lại vận dụng chân lực ra đôi chương, lo việc chữa trị thương thế cho chàng. Sau độ nửa tiếng đồng hồ, sắc mặt của Thích-Đỉnh-Nhận dần dần bớt đỏ. Cô gái áo xanh nói :

— Nhị vị hãy lui về phòng an nghỉ, mọi việc ở đây giao cho tôi lo được rồi !

Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách thực sự cũng đã quá mệt mỏi, nên liền lui trở về phòng đánh một giấc ngon lành. Trong khi đó, cô gái áo xanh lại móc ra một viên « Lãnh tâm hoàn » nhét vào miệng Thích-Đỉnh-Nhận, rồi lại vận dụng chân lực xoa bóp mấy nơi đại huyệt của chàng.

Khi Thích-Đỉnh-Nhận mở to mắt ra, trông thấy cô gái áo xanh đang ngồi bên cạnh giường mình, thì không khỏi giật mình kinh hãi, định

ngồi phất dậy. Nhưng cô gái áo xanh đã đề chàng nằm xuống, nói :

— Thương thể của anh chưa hồi, đâu lại có thể động mạnh như vậy ?

Trên sắc mặt của Thích-Đinh-Nhận hiện lên đầy nét căm tức. Cô gái áo xanh gượng cười nói :

— Chủ gia của tôi vì trong lúc nguy cấp nên đã ra tay quá nặng, bởi thế, bà ấy sai tôi trở lại để xin lỗi anh...

— Cũng chính cô đã cứu tôi chẳng ?

— Phải, tôi đến đây vì phải tuân theo mệnh lệnh của bà ấy !

Con tức giận của Thích-Đinh-Nhận liền lắng xuống. Vì dù sao Huyết-Kiệu Chủ-nhân cũng đã ngỏ lời xin lỗi mình, và phải người đến lo chữa trị vết thương cho mình, vậy chàng còn lý do gì để căm hận Huyết-Kiệu Chủ-nhân ?

Chàng im lặng một lúc, rồi nói :

— Tôi xin cảm tạ cô !

— Chẳng cần phải khách sáo như vậy !

— Vừa rồi chúng ta đã già từ nhau, thế mà giờ đây. Lại được gặp mặt nhau rồi !

Nàng buồn bã nói :

— Phải, xa nhau rồi lại gặp nhau... Giữa người và người vốn là như thế ấy !

Nói dứt lời nàng liền mỉm cười. Nụ cười của nàng trông thực là héo hắt !

Thích-Đinh-Nhận bỗng bắt đầu cảm thấy một mối tình thân thiết Giữa con người và con người, thực ra không cần phải dùng đến ngôn ngữ để biểu hiện ra !

Thích-Đinh-Nhận gượng cười, rồi nói :

— Phải, đây là sự ly hợp giữa con người và con người...

Hai người nhìn nhau mỉm cười, bầu không khí dung hòa tràn ngập cả gian phòng. Bởi thế, giữa hai người cũng đang cần đến một sự an ủi cho nhau.

Trong khi đó, cô gái áo xanh bỗng chợt nghĩ ra, trong gian phòng vắng này một đôi trai gái lại gần gũi nhau, nên đôi má bỗng đỏ hồng vì thẹn. Nhưng, vì thế trông nàng lại càng đẹp hơn.

Nàng đứng lên, nói :

— Thích thiếu-hiệp, tôi lại phải nói một lời...

— Không !

Thích-Đinh-Nhận thò tay ra, kéo cánh tay thon nhỏ của nàng. Nàng không giãy mà chỉ sững sờ ngó đăm đăm vào chàng. Thích-Đinh-Nhận nói :

— Cô hà tất phải vội bỏ đi ?

— Chúng ta cũng ở chung trong một gian phòng vắng....

— Việc ấy có hại chi đâu ?

Cô gái áo xanh có vẻ hơi sợ hãi, vì nàng cảm thấy câu nói ấy của Thích-Đinh-Nhận như hơi khác thường, bởi thế, đôi má của nàng khẽ biến sắc !

Ngay lúc ấy, Thích-Đinh-Nhận kéo mạnh tay nàng, khiến cả người của cô gái áo xanh, phải ngã vào người của Thích-Đinh-Nhận...

Nàng kinh hoàng kêu lên một tiếng.

Nhưng, tiếng kêu ấy rất ngắn ngủi, vì nàng đã bị những luồng hơi thở dồn dập bất thường chặn lấy tiếng kêu ấy lại !

Thích-Đinh-Nhận bỗng hiện vẻ man rợ, chàng ôm siết chặt lấy nàng. Và, một cái hôn nóng bỏng đặt lên đôi môi của nàng !

Bởi thế, tình yêu đã dậy lên từ nơi sâu xa nhất của tâm linh hai người... Tình yêu ấy đã lần lần trở thành một ngọn lửa dục vọng không thể đè nén được... !

Nàng cất tiếng tha thiết nói như đang mơ rằng :

— Ô !... Nhưng không, Thích ca ca... Em không thể... !

— Không, tôi yêu... !

— Thích ca ca chớ làm em phải khổ xừ... !

Nàng kêu lên, nhưng tiếng kêu ấy rất khẽ, hơn nữa, giọng nói của nàng đầy vẻ gọi cảm, khiến máu huyết trong người Thích-Đinh-Nhận như chạy cuồng loạn !

Nàng muốn giãy khỏi cánh tay của Thích-Đinh-Nhận. Nhưng vì cánh tay của Thích-Đinh-Nhận lực lưỡng và rắn như sắt, lúc nào cũng ôm siết lấy nàng, nên nàng không làm sao giải thoát được...

Nàng khẽ kêu rằng :

— Không, Thích ca ca... Em không thể... !

Nhưng, Thích-Đinh-Nhận lại hôn nàng như cuồng dại !

Vì thế, lý trí của nàng đã hoàn toàn tan biến hẳn. Trong giây phút đó, dù nàng có là một liệt phụ trung trinh đi nữa, cũng không tài nào đè nén được ngọn lửa dục tình đang bùng cháy trong lòng !

Cả thân hình nàng bỗng rung lên một lượt !

Thế rồi nàng trở thành như cuồng dại. Cứ chỉ cuồng dại ấy thực hiếm có đối với một cô gái. Nàng thò đôi cánh tay ngọc ra ôm chầm lấy Thích-Đình-Nhận, cả người nàng nóng rang như lửa thiêu. Nàng hôn lấy chàng, miệng không ngớt làm bầm :
— Tất cả hãy hủy diệt đi ! Trong giây phút này... Ta mong được như thế... !

Thế rồi, nàng như quên mất bản thân mình, thậm chí quên mất tất cả những gì chung quanh.... Trong giây phút đó, đủ trước mặt của hai người là cái hồ đầy lửa đỏ, họ cũng sẵn sàng ôm nhau nhảy vào đấy....

Những giây phút đó, đối với họ là tốt đẹp, hay là đáng sợ ?

Một ngọn gió lửa qua, khiến ngọn nến trong phòng đã tắt phụt. Gian phòng đã chìm trong bóng tối. Những tình cảm dào dạt của mùa xuân, cũng mất hẳn theo ngọn đèn vừa tắt !

Ngọn lửa đục tình, trải qua một cơn phong ba cũng đã tắt hẳn !

Lý trí của con người, cũng bắt đầu sống lại trong giây phút đó.

Thích-Đình-Nhận nằm yên trên giường, ngơ ngác hồi tưởng lại những việc đã xảy ra !

Bàn tay mặt của nàng siết chặt lấy thanh giường, úp mặt vào gối khóc rưng rức.... Tiếng khóc của nàng nghe hết sức bí ẩn !

Thích-Đình-Nhận lắp bắp rằng :

— Nàng.... Hãy tha thứ cho anh.... !

Nàng ngưng hẳn tiếng khóc, đưa mắt ngó đăm đăm vào Thích-Đình-Nhận một lúc. Nàng rùng rợn nước mắt, đôi má tái nhợt trông thật đáng sợ !

Thích-Đình-Nhận không khỏi rùng mình !

Nàng im lặng mặc lại y phục, cất giọng tha thiết nói :

— Anh.... Không ăn hận chứ ?

— Không !

— Thế tại sao anh lại bảo tôi tha thứ cho anh ?

— Bởi vì tôi...

— Vì anh không thật yêu tôi chăng ?

— Chính thế !

Cô gái áo xanh, tức A-Mẫn bèn gượng cười, rồi trịnh trọng nói :

— Thích-Đình-Nhận, nếu anh yêu tôi, thì tôi muốn anh hứa với tôi một việc !

— Việc chi thế ?

— Tôi muốn anh không nói việc này cho ai biết cả...

— Tôi không khi nào nói đâu !

— Hơn nữa, tôi cũng muốn anh quên mất việc này đi !

— Quên mất ?

— Phải, hãy quên đi. Vì đối với anh, đây là một việc đáng sợ nhưng đối với tôi, thì không có chi là lạ lùng cả !

— Không có chi là lạ lùng cả ?

— Phải !

— Tại sao thế ?

— Có lý nào anh không biết tôi là một cô gái không còn trinh trắng hay sao ?

Thích-Đình-Nhận bắt rùng mình, nói :

— Vậy có lý đâu cô... ?

— Tôi đã thất thân với một người đàn ông và người ấy hiện đã bỏ đi rồi. Cho nên, tôi muốn quên đi một việc xảy ra đột ngột trong đời mình, là một việc không phải dễ !

HỒI THỨ BỐN MƯƠI CHÍN

CUỘC HỌP MẶT TẠI NGŨ-HÀU MIẾU

— Dù không thể quên được anh cũng phải ráng quên. Vì em yêu anh, nhưng không dám thực sự yêu anh. Vậy, nếu anh không thể quên được việc này, thì em sẽ đau khổ suốt cả đời !

— Tôi không thể vô trách nhiệm như vậy !

— Bất tất phải như thế, Thích ca ca, anh hãy quên mất việc này đi. Em tuy đã hiến dâng quả tim cho anh, nhưng không hề hiến dâng trinh tiết cho anh được. Vậy, có lý đâu anh định nhặt lấy cánh hoa đã tàn rồi hay sao ?

— Đúng như vậy !

Giọng nói của cô gái áo xanh bỗng đổi thành lạnh lùng rằng :

— Thích ca ca, lần sau gặp mặt nhau, chúng ta vẫn xem như người hoàn toàn xa lạ đấy nhé. Xin anh hãy bảo trọng !

Nói dứt lời, nàng nhún người lao vút đi mất !

Thích-Định-Nhận há miệng muốn gọi nàng, nhưng chẳng không thể kêu lên thành tiếng được. Chẳng đã hưởng thụ được một cái gì ngoài tình yêu nơi người của A-Mân !

Chàng không thể nào quên nàng được... Hơn nữa, cũng không thể nào quên mất cái đêm hôm nay, vì đây là một đêm tốt đẹp đối với chàng... Và cũng quá... !

Chàng lầm bầm rằng :

— Ta không thể nào quên được, suốt đời ta cũng chắc chắn không thể nào quên được. Mai sau ta sẽ cưới nàng làm vợ... Mặc dù nàng có hiến dâng trinh tiết cho ta hay không...

Nghĩ đến đây, trong lòng chàng cảm thấy rất thư thái, rồi bắt đầu thiếp trong một giấc ngủ !

Qua ngày thứ ba, tức ngày mồng tám tháng sáu, tại đại sảnh của gian Hắc-Lang từ lâu, có dán một tấm giấy đỏ bên trên đề một dòng chữ rằng :

"Mười môn nhân, đều phải tập hợp tại Ngũ-Hầu Miếu vào khoảng canh ba ngày mốt, không được chậm trễ. Soái !"

Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách vừa nhìn thấy tấm giấy này thì mặt không khỏi biến sắc. Trong khi đó ngoài Thích-Định-Nhận và viên quản lý ra, thì không còn có ai được biết tấm giấy đó là do ai dán lên.

Thiên-Âm Lão-Nhân xem xong dòng chữ ký tên Hồng-Kỳ Soái-Chủ, bèn quay về Thích-Định-Nhận nói :

— Hồng-Kỳ Soái-Chủ quả đã xuất hiện rồi !

— Đúng thế !

— Tối ngày mốt này họ sẽ họp mặt tại Ngũ-Hầu Miếu, xem ra tất sẽ gây nên một cuộc huyết chiến !

Thích-Định-Nhận nghe thế không khỏi giật mình, buột miệng nói :

— Tại sao thế ?

— Ngay đến việc ấy cậu cũng không đoán ra sao ? Hồng-Kỳ Soái-Chủ đột nhiên xuất hiện và chiêu tập mười môn nhân của ông ta, thì nào phải việc tầm thường ?

— Đây quả là một việc rất to tát !

— Mục đích của việc ấy là gì ?

— Tôi rất muốn được sự phán đoán sáng suốt của lão tiền-bối.

Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Đây chắc chắn là nhằm đối phó với Ngân-Điện-Hội. Bởi thế, trong khi họ họp mặt, thì rất có thể Hội-trưởng Ngân-Điện-Hội, sẽ mở cuộc tấn công trước để họ trở tay không kịp...

Thích-Định-Nhận kinh hoàng, buột miệng nói :

— Rất có thể như vậy lắm !

Với võ công của Hồng-Kỳ Soái-Chủ, dù cho có mười tên như Hội trưởng Ngân-Điện-Hội, ông ta cũng chẳng xem vào đâu. Tuy vậy, dù sao đó cũng là một việc rắc rối... !

— Đúng thế... Đúng thế... !

Thích-Định-Nhận không ngớt lắp bắp hai tiếng đúng thế, nhưng trong lòng không ngớt cảm thấy ớn lạnh cả tâm can !

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội sẽ dẫn môn nhân của hắn đến, đã rõ ràng là một việc hoàn toàn có thể xảy ra. Thiên-Âm Lão-Nhân vì không biết Thích-Định-Nhận chính là vị Hồng-Kỳ Soái-Chủ mới, bằng không chắc hẳn là ông khiếp sợ lắm !

Nhưng, hiện nay Thích-Định-Nhận chưa phải chánh thức là Hồng-Kỳ Soái-Chủ, vậy trước khi cử hành lễ trao cờ phong tướng, số mười môn nhân kia có chịu nghe theo sự chỉ huy của chàng không ?

Hơn nữa, nếu trong số mười môn nhân ấy không đến đủ mặt, thì sau cuộc họp mặt này, chàng tất phải chọn ngày làm lễ ra mặt môn phái, và tìm cho kỳ được số người vắng mặt ấy.

Bởi thế, nếu Hội trưởng Ngân-Điện-Hội dẫn môn nhân của hắn đến tấn công, thì hậu quả tai hại làm sao lường được ?

Phương chi, đến hiện nay chàng vẫn chưa dám đem mọi sự thật đó, nói rõ cho Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách nghe ?

Chàng cau đôi mày hỏi rằng :

— Theo ý của lão tiền bối, thì nên đối phó như thế nào ?

Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Đây là việc riêng của Hồng-Kỳ Soái-Chủ, ta lo đến làm chi !

Chính vì thế, đã khiến Thích-Định-Nhận cảm thấy mọi việc trở thành thực nghiêm trọng. Trong khi mở cuộc họp mặt, chàng sẽ phải người canh phòng cửa miếu, hầu tránh mọi sự bất trắc xảy ra.

Nhưng, Thiên-Âm Lão-Nhân Phong-Trần Cuồng-Khách có gánh vác nổi nhiệm vụ ấy không ?

Bỗng ngay lúc ấy, có tiếng chân người bước cộp cộp lên lầu và Hồ-

Tịnh liền xuất hiện sau đó, Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật mình, kêu lên rằng :

— Hồ huynh, chúng tôi ở đây này !

Hồ-Tịnh mỉm cười, rồi đi thẳng lại bàn của Thích-Đỉnh-Nhận. Sau khi ngồi yên xuống xong, Thích-Đỉnh-Nhận hỏi rằng :

— Hồ huynh, việc tôi nhờ anh giúp cho kết quả ra sao ?

— May mắn không đến nỗi phụ lòng mong mỏi của anh !

— Nghĩa là hai môn binh khí ấy đã tìm được về đủ cả ?

— Đúng như vậy !

Thích-Đỉnh-Nhận hết sức mừng rỡ, nói :

— Hồ huynh, thực tôi không biết phải cảm tạ anh như thế nào !

Hồ-Tịnh cười nhạt, nói :

— Mục đích của chúng ta giống nhau, nghĩa là đều muốn báo thù cả, vậy nói chi đến việc cảm ơn ?

Trông mặt của Thích-Đỉnh-Nhận ngẩn lệ, vì dù thế nào, Hồ-Tịnh đối với chàng thực sự đã trọn hơn trọn nghĩa.

Bởi thế, chàng buồn bã cất tiếng than rồi nói :

— Hồ huynh, xin anh hãy trao ba môn vũ khí ấy cho tôi !

— Để làm gì ?

— Để tôi trao trả lại cho Tam-Võ-Vương !

Hồ-Tịnh đưa tay chỉ vào một cái túi da dài mang dưới nách, nói :

— Đều tất cả ở trong này.

— Kể cả chiếc quạt phi thủy tiễn ?

— Đúng thế !

Thích-Đỉnh-Nhận nhận lấy chiếc túi da ấy, rồi day qua Thiên-Âm Lão-Nhân, nói :

— Thưa lão tiền bối, các ông ở đây đợi tôi, sẽ trở lại đây trước hoàng hôn hôm nay !

Nói dứt lời, chàng hối hả đi thẳng ra khỏi cửa lâu.

Một trận chém giết rùng rợn sẽ xảy ra trong võ lâm, mà hiện nay đang trên đà tiệm tiến, chắc chắn sẽ không thể nào tránh khỏi được !

Trong lúc Thích-Đỉnh-Nhận mở cuộc họp mặt tại Ngũ-Hầu Miếu, nếp Hội trường Ngân-Diện-Hội và môn nhân của lão ta xâm nhập vào, tất sẽ xảy ra một cuộc huyết chiến ác liệt !

Trời đã hoàng hôn...

Từ phía thang lầu có tiếng chân cồm cộp bước lên. Thiên-Âm Lão-

Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách và tất cả những thực khách có mặt, đều đổ dồn tia mắt về phía đầu cầu thang.

Thích-Đỉnh-Nhận là người thứ nhất xuất hiện nơi ấy. Nơi đó, lại có ba quái nhân, gồm một người mặt đen, một người mặt xanh và một người mặt trắng, cũng nối tiếp nhau xuất hiện nơi đầu thang lầu. Trong số người chung quanh, bỗng có tiếng kêu kinh hoàng rằng :

— Tam-Võ-Vương !

— Đúng thế, ba người ấy chính là Tam-Võ-Vương. Mấy mươi nhân vật võ lâm tại đây, vừa thoát thấy Tam-Võ-Vương thì không khỏi kinh hoàng sợ hãi !

Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách cũng không khỏi biến sắc mặt !

Thế là, ba bậc kỳ tài đệ nhất trong thiên hạ, bấy lâu đã từng làm rung chuyển cả giang hồ, lại tái xuất hiện lần thứ hai !

Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách, tựa hồ như không dám tin ở đôi mắt của mình, cả hai người cùng ngó trân trố vào ba nhân vật đáng khiếp sợ và cũng đầy màu sắc thần kỳ ấy, không nói được tiếng nào cả !

Thích-Đỉnh-Nhận cười, nói :

— Lão tiền bối, các ông làm sao rồi ?

Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách như chợt tỉnh ra, cùng đứng lên thi lễ, rồi mới ngồi trở về chỗ cũ.

Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách trước đây đã có quen biết nhau với Tam-Võ-Vương. Nhưng nay đối với việc họ tái xuất hiện trong chốn giang hồ, ngoài việc kinh ngạc, hai người còn cảm thấy hết sức lạ lùng đáng tò mò.

Ngồi vào bàn tiệc, tất cả mọi người đều nói cười vui vẻ. Sau khi trở về đến phòng riêng, Lật-Nhân-Vương bèn hỏi Thích-Đỉnh-Nhận rằng :

— Thích thiếu hiệp, có phải vì các hạ này, đã lấy giúp ba môn binh khí của chúng tôi về đây không ?

Hồ-Tịnh vội vàng nói :

— Chính là tại hạ đây !

Lật-Nhân-Vương cất tiếng cười rất vui vẻ, nói :

— Tốt lắm, vậy võ công ghi chép trên chiếc quạt, các hạ đã thu thập nhiều ít rồi ?

— Thưa, được chừng một phần ba !

— Khá lắm, khá lắm!

Hồ-Tĩnh nói:

— Văn bối không biết võ công ấy là sở hữu của lão tiền bối, nên đã lên học, vậy xin lão tiền bối tha thứ cho!

— Chẳng hại chi cả!

Khi bảy người đã sửa soạn yên giấc, Thích-Định-Nhận thấy rằng không thể đem việc quan trọng sắp đến, nói rõ cho Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách nghe.

Riêng việc chàng mời Tam-Võ-Vương đến, đã thấy rõ là chàng muốn đối phó với sự tấn công bất thần của Ngân-Điện Hội.

Vì nghĩ thế, nên chàng liền lồm cồm ngồi dậy, nhẹ chân đi thẳng vào phòng của Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách.....

oOo

Gian Ngủ-Hầu Miếu đã đứng vững như mọi ngày.

Nhưng, đêm nay trước cửa của ngôi miếu này, có ba bóng người đứng yên tại đấy. Ba bóng người đó chính là Tam-Võ-Vương.

Phía sau của Ngủ-Hầu Miếu, cũng có ba bóng người đang đứng yên đấy là Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách và Hồ-Tĩnh.

Núi đồi vẫn phẳng lặng như một cõi chết. Nhưng giữa khung cảnh phẳng lặng ấy đang tiềm tàng một không khí ghê rợn!

Tại cửa cái của ngôi Ngủ-Hầu Miếu có dán một tấm giấy đỏ, bên trên đề hai chữ « Hội-Trường »!

Sắc mặt Tam-Võ-Vương lạnh lùng không một tí tình cảm!

Số người của Thiên-Âm Lão-Nhân, cũng lộ vẻ trịnh trọng phi thường.

Qua không khí ấy, tựa hồ như một trận huyết chiến sắp xảy ra đến nơi vậy.

Thốt nhiên, có hai bóng người lao vút về phía Ngủ-Hầu Miếu như một cơn gió hốt. Mọi người đưa mắt nhìn lên, thì thấy hai bóng người ấy, chính là Thích-Định-Nhận và người một tay, tức Thương-Hải-Khách.

Thì ra, Thích-Định-Nhận đã mang phong thư của Vô-Lâm Chi-Thần đã trao cho chàng trước đây, đi mời Thương-Hải-Khách đến trước.

Thương-Hải-Khách đưa tia mắt quét qua Tam-Võ-Vương cất tiếng cười hừ hừ, nói:

— Ba vị có nhận ra Vương mô không?

Lật-Nhân-Vương cười lạnh lùng, nói:

— Gần như quên mất rồi!

Thích-Định-Nhận quay về Tam-Võ-Vương, nói:

— Thừa ba vị sư phụ....

Lật-Nhân-Vương giận dữ nói:

— Chúng ta đây chẳng qua là giúp cho người thôi, chứ người nào phải là đồ đệ của chúng ta? Mà chính là bạn của chúng ta thôi!

— Ô! Thừa lão tiền bối, việc tôi nhờ đến, xin nhớ kỹ cho, giờ thì văn bối phải vào trong rồi!

— Thôi cứ đi đi!

Thích-Định-Nhận và Thương-Hải-Khách nối gót nhau bước vào trong miếu chẳng bao lâu, thì nghe bên ngoài có tiếng của Lật-Nhân-Vương quát rằng:

— Ông bạn đến có việc chi thế?

— Tôi đến theo lệnh đòi của Soái-Chủ!

— Vậy xin vào!

Thích-Định-Nhận đứng ở trong miếu, đưa mắt nhìn ra, trông thấy ngoài cửa miếu có một lão già độ lục tuần ăn mặc theo lối nho sinh, đồng dặc bước vào!

Thương-Hải-Khách nói nhỏ rằng:

— Người ấy chính là Bất-Lão Thơ-Thánh Liễu-Si-Nguơn!

Lão già ấy sau khi bước vào ngôi miếu, đưa mắt nhìn qua, thì có vẻ hơi sửng sốt. Thích-Định-Nhận lạnh lùng quát rằng:

— Người vừa đến là ai thế?

Lão già mặc áo nho sinh khẽ biến sắc mặt, nói:

— Còn các hạ là cao nhân nơi nào vậy?

Thích-Định-Nhận liền vung lá cờ có chữ « Soái » lên, rồi quát rằng:

— Soái Lệnh là đây, sao còn chưa chịu thi lễ?

Lão già mặc áo nho sinh ấy biến hẳn sắc mặt, vội vàng quì lạy sát đất nói:

— Đệ tử là Bất-Lão Thơ-Thánh Liễu-Si-Nguơn, xin ra mắt Soái Lệnh!

— Hãy đứng lên!

— Xin đa tạ Soái-Lệnh!

Bất-Lão Thơ-Thánh vẫn lộ sắc kính hoàng, ông ta từ từ đứng dậy, nhưng trong lòng không khỏi hoài nghi vị Soái Lệnh Thích-Định-Nhận này.

Thích-Định-Nhận lạnh lùng hỏi rằng :

— Liêu-Si-Nguồn...

— Có đệ tử đây !

— Trong mình ông có giữ quân cờ đỏ của Tiên Sư không ?

— Đúng thế, đệ tử hiện giữ một đôi mã !

— Vậy hãy nạp lại đây !

— Xin vâng !

Bất-Lão Thợ-Thánh thò tay lấy đôi mã ra, cung kính trao cho Thích-Định-Nhận. Thích-Định-Nhận nhận lấy hai quân cờ xanh, lại trao cho Thương-Hải-Khách, nói :

— Lui đi !

Tiếng quát của Thích-Định-Nhận chưa dứt, thì thấy ngoài cửa có bóng thấp thoáng, tiếp đó thấy có một một lão già áo vàng, một mày hung tợn từ ngoài bước vào !

Sắc diện hung tợn của lão ta, khiến ai trông thấy cũng phải rợn người. Thích-Định-Nhận vùng lá soái kỳ lên, lạnh lùng quát rằng :

— Người vừa đến là ai thế ?

Người áo vàng vừa trông thấy lá cờ, liền vội vàng quỳ ngay xuống đất nói :

— Đệ tử là Thiên-Ma Quí-Tàu Thái-Huy, xin ra mắt kỳ lệnh của bản môn !

— Hãy đứng lên !

— Xin tạ ơn !

— Thái-Huy, ông có giữ quân cờ đỏ của tiên sư không ?

— Phải, đệ tử có giữ năm quân tốt !

— Vậy trao hết những quân cờ ấy lại đây !

— Xin vâng.

Sau khi lão ta trao năm quân tốt xong, Thích-Định-Nhận nói rằng :

— Hãy lui ra một bên chờ lệnh !

Thiên-Ma Quí-Tàu xem có vẻ là một kẻ cứng bụng cực ác, nhưng đối với Soái-lệnh thì lại tỏ ra cung kính vô cùng. Thích-Định-Nhận trông thấy thế, hèn cũng không khỏi thăm kính hãi.

Thiên-Ma Quí-Tàu liền bước lui đứng sát cạnh Bất-Lão Thợ-Thánh.

Ngay lúc ấy, bỗng có một người che mặt bước thẳng vào cửa.

Thích-Định-Nhận nhìn qua, không khỏi khẽ biến sắc mặt, vùng lá soái kỳ lên quát rằng :

— Người vừa đến là ai thế ?

Người che mặt lộ sắc sừng sốt, rồi phục xuống sát đất nói :

— Tiên sư của đệ tử là Huyết-Nương đã tiên du, để lại bốn quân sĩ tượng xanh, nên đệ tử mang đến phó hội !

— Người đến ra mắt kỳ lệnh của bản môn, thế tại sao không gỡ tấm vải che mặt xuống ?

— Đệ tử không dám !

— Tại sao không dám ?

— Vì đệ tử có lời thề, nên không dám gỡ tấm vải che mặt ra, xin môn chủ tha thứ !

Thích-Định-Nhận cảm thấy người che mặt này rất quái lạ, nên cũng không tiện rúng ép, bèn vùng ngọn soái kỳ lên quát rằng :

— Hãy trao năm quân cờ bằng hồng ngọc ấy ra, rồi bước lui chờ lệnh !

— Xin vâng !

Người che mặt ấy cung kính trao ra bốn quân sĩ tượng, rồi lui về đứng ở phía mặt. Thích-Định-Nhận lại trao những quân cờ ấy cho Thương-Hải-Khách, ông này nhìn qua im lặng không nói chi cả.

Thích-Định-Nhận thăm hiểu trong lòng, thái độ im lặng của Thương-Hải-Khách, đã chứng tỏ những quân cờ của ba người vừa trao ra, đều là những quân cờ thật.

Chàng lại đưa mắt nhìn thần hình bé nhỏ xinh xắn của người che mặt, cảm thấy hình dáng của người ấy trông thực là quen, nhưng nhất thời chàng không thể nghĩ ra là ai đấy thôi.

Ngay lúc ấy, bỗng nghe ngoài trước cửa miếu có một tiếng Tá-Thiên Vương nói rằng :

— Thì ra là Huyết-Kiệu Chủ-nhân, vậy xin mời vào !

Thích-Định-Nhận nghe thế, không khỏi giật bắn người. Vì bốn tiếng Huyết-Kiệu Chủ-nhân không khác nào một tiếng sét đánh ngang mày !

Chàng ngửa mắt nhìn lên, thì quả nhiên thấy hai cô tỷ nữ áo xanh tức Tiểu-Thúy và Tiểu-Nhân đang khiêng chiếc Huyết-Kiệu đây không khí không bỏ ấy tiến vào cửa miếu !

oOo

HỒI THỨ NĂM MƯƠI

KỲ-NHÂN TÂM HƯỚNG HỘI SOÁI-LINH

Thích-Định-Nhận trông thấy thế, mặt không khỏi biến sắc !

Vì, đây quả là một chuyện vượt ra ngoài sức tưởng tượng của chàng. Chàng thực không làm sao ngờ được Huyết-Kiệu Chủ-nhân cũng là người có giữ những quân cờ bằng hồng ngọc.

Nhưng, chàng liền vùng soái lĩnh lên, lạnh lùng nói :

— Quả thực là lớn lối, vào bãi kiến soái lĩnh của bản môn, mà còn dám nghiêm nhiên ngồi kiệu. Sao chưa chịu bước xuống kiệu để thi lễ trước ngọn lĩnh kỳ ?

— Đệ tử là Huyết-Kiệu Chủ-nhân, vì trước đây mười năm, tiên sư là Vô-Hình-Khách đã du tiên ...

— Đã là đệ tử của bản môn, tại sao không chịu bước xuống khỏi kiệu ?

— Đệ tử đã thành tâm đến bãi kiến soái kỳ lĩnh, thì thấy rằng ngồi trên kiệu cũng vẫn tỏ được lòng tôn kính !

Thích-Định-Nhận lạnh lùng nói :

— Tại sao bà lại không thể bước xuống khỏi kiệu ?

Lúc ấy, Thích-Định-Nhận đã có ý định tìm hiểu Huyết-Kiệu Chủ-Nhân là ai, cho nên chàng cố ý khó dễ đủ điều.

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân nói :

— Đệ tử không thể bước xuống khỏi chiếc kiệu được !

— Tại sao lại không thể ?

— Xin môn chủ bước tới xem thì sẽ rõ !

Thích-Định-Nhận liền cất bước nhưng lại ngừng ngay. Chàng hiện nay là môn chủ của một môn phái, vậy đi vén rèm để nhìn môn nhân, thì còn thể thống chi nữa ?

Bởi thế, chàng liền có một ý nghĩ khác, nên to tiếng gọi :

— Thôi lão tiên-bối đâu !

Liền đó, Phong-Trần Cuồng-Khách từ phía sau miếu nhanh nhẹn

bước vào. Ông ta vừa nhìn thấy chiếc huyệt kiệu, thì không khỏi giật mình nhảy nhồm. Khi bước đến trước mặt Thích-Định-Nhận, ông ta cất giọng run run nói rằng :

— Thích thiếu hiệp có điều chi chỉ bảo ?

Thích-Định-Nhận lạnh lùng nói :

— Ông hãy xem giúp cho tôi, trong chiếc Huyết-Kiệu ấy là ai thế ?

Phong-Trần Cuồng-Khách ngẫm hiểu dụng ý của Thích-Định-Nhận, nhưng nhất thời, ông không khỏi hồi hộp sợ hãi !

Nhưng liền đó, ông quay người bước thẳng tới chiếc Huyết-Kiệu.

Huyết-Kiệu Chủ-nhân bỗng lạnh lùng quát rằng :

— Hãy đứng lại !

Phong-Trần Cuồng-Khách nghe tiếng quát, liền dừng chân đứng yên. Huyết-Kiệu Chủ-nhân lạnh lùng nói :

— Bẩm môn chủ, Thôi-Thiên-Hàn có phải là đệ tử của bản môn chăng ?

Thích-Định-Nhận bất giác không khỏi ngạc nhiên, một lúc lâu mới trả lời rằng :

— Không phải !

— Nếu không phải, thì không xứng đáng được xem diện mạo của tôi. Hơn nữa, các hạ tuy đang giữ ngọn soái kỳ của Hồng-Kỳ Môn, nhưng mười vị môn nhân chưa đến đầy đủ, chưa làm lễ bang cờ phong tướng, thì tôi vẫn có thể không tuân theo mệnh lệnh ngoài soái lĩnh !

— Thế nào gọi là mệnh lệnh ngoài soái lĩnh ?

— Vì tiên sư đã có nói rõ rệt, là nếu trong trường hợp mười môn nhân không hoàn toàn đến đông đủ, ngoại trừ việc phổ hội, thì không chịu một mệnh lệnh nào cả. Trừ khi đã làm lễ ban cờ phong tướng xong thì khác !

Thích-Định-Nhận cau đôi mày, vì đây là lời nói chân thật. Phong-Trần Cuồng-Khách đưa mắt nhìn Thích-Định-Nhận một lượt, rồi bước lui trở về.

Thích-Định-Nhận nghiêng chặt đôi hàm răng, nghĩ thầm rằng : Có một ngày nào ta sẽ khiến bà phải khuất phục mới được...

Nghĩ thế nên chàng bèn nói :

— Cũng được, vậy bà đang giữ quân cờ bằng hồng ngọc ?

— Tôi đang giữ bốn quân sĩ tượng !

— Vậy trao ra đây, rồi lui về một bên !

Tức thì, có bốn vật đồ bay vút thẳng vào mặt Thích-Đỉnh-Nhận, chàng chụp lấy nhìn xem, thì quả nhiên thấy đó là một đôi sĩ và một đôi tượng. Chàng trao bốn quân cờ bằng hồng ngọc ấy cho Thương-Hải-Khách, ông ấy vẫn im lặng không nói chi cả !

Trong lúc Huyết-Kiểu Chủ-Nhân chưa kịp lui đi, thì có một người không lồ, mặt đen như chảo, râu ria xồm xoàm đôi mắt to như lục lạc, bước thẳng vào cửa miếu.

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn qua, thì không khỏi giật mình kinh hãi, thẳm nói : « Tướng mạo sao mà trông đáng sợ như thế kia ! » Vừa nghĩ thế chàng liền vung ngọn soái kỳ lên, quát rằng :

— Người vừa đến là ai thế ?

Người ấy liền quì xuống đất, nói :

— Đệ tử là Đoạn-Hồn Diêm-Quân, xin bái kiến kỳ lệnh của bản môn !

Thương-Hải-Khách mặt không khỏi biến sắc, đồng thời ông ta cũng bắt rung mình. Trong khi đó, bao nhiêu người có mặt cũng không khỏi hãi kinh, vì chẳng ai ngờ rằng vị ma vương khét tiếng một thời của võ lâm, lại là đệ tử Hồng-Kỳ-Môn.

— Ông hiện giữ những quân cờ bằng hồng ngọc nào ?

— Tôi đang giữ một cặp xa xanh !

— Vậy hãy trao ra đây rồi đứng lui chờ lệnh !

Đoạn-Hồn Diêm-Quân cũng như bao nhiêu người khác, đáp một tiếng vâng rồi đưa đôi xa ra, bước lui đứng yên không cử động !

Kế đó lại có một lão già áo xanh, tay cầm gậy sắt bước thẳng vào cửa miếu. Thích-Đỉnh-Nhận vung ngọn soái kỳ lên, quát rằng :

— Người vừa đến là ai thế ?

Lão già áo xanh vung cây gậy sắt lên, rồi bước thẳng đến cách trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận ba thước liền quì xuống nói :

— Đệ tử là Phi-Quái-Thủ, xin yết kiến soái lệnh !

— Hãy đứng lên !

— Xin đa tạ !

— Hiện ông giữ những quân cờ gì ?

— Tôi đang giữ ba quân xa pháo mã đỏ !

— Vậy hãy trao ra rồi chờ lệnh !

Phi-Quái-Thủ liền trao ba quân xa pháo mã ra, rồi chậm rãi bước lui về một bên. Thích-Đỉnh-Nhận liền trao ba quân cờ ấy cho Thương-Hải-Khách.

Thương-Hải-Khách nhìn qua, vẫn không nói chi cả, nhưng lại khẽ ho một tiếng !

Thích-Đỉnh-Nhận vừa nghe tiếng ho của Thương-Hải-Khách, thì sắc mặt không khỏi biến đổi. Chàng thẳm nghĩ : « Quả nhiên cũng có người mang cờ giả đến... »

Bởi thế, sắc mặt chàng liền thoáng hiện sát khí, cất ngọn lệnh kỳ vào áo rồi lao thẳng người đến trước Phi-Quái-Thủ !

Phi-Quái-Thủ thấy thế, thì biến hẳn sắc mặt !

Thích-Đỉnh-Nhận cười lạnh lùng, quát rằng :

— Ông bạn là cao nhân phương nào ? Sao lại dám mạo nhận đệ tử của bản môn, đây là có mục đích gì... ?

Thích-Đỉnh-Nhận nói chưa dứt lời, thì Phi-Quái-Thủ đã quát một tiếng to, rồi bất thần vung cây gậy sắt lên, quét thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận.

Thế đánh của Phi-Quái-Thủ, có một sức mạnh ác liệt phi thường, hơn nữa lại nhanh như một luồng điện chớp. Vì Thích-Đỉnh-Nhận không ngờ đối phương lại ra tay nhanh nhẹn như thế, nên vừa vung chưởng quét ra, thì người cũng thối lui lại một bước.

Bao nhiêu người có mặt chung quanh, đều không khỏi kinh hoàng nhưng không ai ra tay tiếp ứng cả.

Phi-Quái-Thủ nhìn thấy cơ mưu đã bị bại lộ, nên có ý định liều mạng với đối phương, do đó, ông ta chẳng khác nào một con người đang điên cuồng, ò ạt lao thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận.

Thích-Đỉnh-Nhận không thể biết được người ấy là ai, song chàng gầm lên một tiếng, rồi sử dụng « U linh bộ pháp » tràn người tới công trả một chưởng !

Đôi bên đánh nhau nhanh nhẹn như một cơn gió hốt. Bất thần nghe tiếng Thích-Đỉnh-Nhận quát to lên rằng :

— Hãy nằm yên xuống !

Tức thì, đi đôi với một tiếng « phình », Phi-Quái-Thủ liền té lộn quay ra đất. Thích-Đỉnh-Nhận bèn thò tay chụp lấy Phi-Quái-Thủ nhất bồng lên, quát rằng :

— Người là ai ? Nói mau !

Phi-Quái-Thủ miệng trào máu tươi, trợn to đôi mắt nhìn thẳng vào Thích-Đỉnh-Nhận, nói :

— Ta đã rơi vào tay ngươi, thì ngươi muốn giết hay muốn xẻo thịt chi tùy ý.

— Người quả thực không chịu nói rõ là ai chăng ?

— Đúng thế !

Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng cười hung tợn, rồi đưa cánh tay trái ra siết mạnh vào huyết đạo của Phi-Quái-Thủ, khiến hắn đau đớn van xin rằng :

— Để tôi nói... Để tôi nói !

— Ta nào sợ người không nói đâu. Vậy người là ai, nói mau ?

— Tôi là người của Ngân-Điện-Hội !

Thích-Đỉnh-Nhận biến sắc mặt, buông Phi-Quái-Thủ xuống, nói :

— Tốt lắm, vậy ta không giết người chỉ phiền người mang một bức thư về trao cho Hội trưởng Ngân-Điện Hội và Ngân-Cung Cung-chủ, nói rằng sẽ có một ngày Thích-Đỉnh-Nhận ta, tìm đến thanh toán món nợ hôm nay với họ !

Nói đoạn, chàng bước lui về chỗ cũ.

Phi-Quái-Thủ kinh hoàng một lúc lâu, nói :

— Xin đa tạ cái ơn tha chết của các hạ !

Nói dứt lời, hắn bèn vọt người lên bay đi mất !

Tình hình ấy mọi người chung quanh đều thấy rõ, nên không khỏi thán phục và nghĩ rằng : « Quả đây là lòng dạ và thái độ uy nghiêm của một vị môn chủ ! »

Ngay lúc ấy, bỗng từ ngoài cửa miếu có một lão già râu tóc bạc phơ tuổi độ bảy mươi, khí sắc rất uy nghiêm, tay cầm gậy đầu rồng, bước chậm rãi đi vào !

Người ấy xuất hiện, đã làm cho bao nhiêu người có mặt đều phải kinh hãi.

Khi lão già ấy bước đến còn cách Thích-Đỉnh-Nhận ba thước nữa, thì liền dừng chân đứng lại, sắc diện của ông ta, khiến ai nhìn đến cũng phải kiêng sợ !

Thích-Đỉnh-Nhận vùng lá soái kỳ lên quát rằng :

— Người vừa đến là ai thế ?

Lão già ấy liền quì xuống nói :

— Đệ tử là Thất-Hải Thần-Long, xin bái kiến soái lĩnh của bản môn !

— Hãy đứng dậy !

— Xin đa tạ !

— Hiện nay ông đang giữ quân cờ gì ?

— Tôi đang giữ quân tướng !

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật mình, thầm nghĩ : « Thực chẳng ngờ võ công của người này cao cường đến mức, chỉ sút kém hơn một mình Hồng-Kỳ Soái-Chủ mà thôi... ! Vừa suy nghĩ chàng bèn lên tiếng nói :

— Giao trả quân cờ lại, rồi bước lui chờ lệnh !

— Xin vâng !

Thất-Hải Thần-Long liền trao con tướng ra, rồi cung kính bước lui đứng yên một bên.

Kế đó, môn đồ của Võ-Lâm Chi-Thần nối gót bước vào miếu, y trao năm quân tốt đó ra.

Giờ đây, số người đến phó hội đã có đến tất cả tám người. Ngoài Thượng-Hải-Khách đứng bên cạnh Thích-Đỉnh-Nhận, còn thì bảy người kia đều chia ra đứng thành hai hàng hai bên.

Bỗng nhiên, có một tiếng cười lạnh lùng rất lạ tai, xé không gian truyền đi. Tiếp đó, lại nghe tiếng Lật-Nhân-Vương lạnh lùng quát rằng :

— Ông bạn đã đến, vậy bà tất lại thập thò như thế ?

Tiếng quát của Lật-Nhân-Vương vừa dứt, thì một người mang mặt nạ bạc mặc áo đỏ cũng vừa xuất hiện. Trên lưng của hắn lại còn cõng thêm một người nữa !

Tá-Thiên-Vương nhanh nhẹn lướt tới, chặn đường tiến của y, lạnh lùng quát rằng :

— Chẳng hay ông bạn đến Ngũ-Hầu Miếu, có điều chi chỉ dạy !

— Ta đến để tìm Thích-Đỉnh-Nhận !

— Để làm gì ?

— Xin bỏ lỗi cho, vì không thể nói rõ được !

Trong khi Tá-Thiên-Vương định lên tiếng trả lời, thì nghe có giọng nói của Thích-Đỉnh-Nhận truyền đến rằng :

— Thừa lão tiên bối, hãy để cho hắn bước vào.

Tá-Thiên-Vương khẽ ngạc nhiên, nhưng liền lách mình qua, tránh đường cho người mặt bạc ấy.

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn lên, trông thấy trên chiếc mặt nạ bạc của người đó có viết một chữ « Hình ». Thì ra, người ấy chính là Hình Ty Ty Chủ của Ngân-Điện-Hội.

Người Mặt Bạc ấy bước đến trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận, nói :

— Thích môn chủ, bản Ty chủ xin có lời chào ông !

Thích-Đỉnh-Nhận không trả lời. Trong khi đó, Hình Ty Ty Chủ

liền để người đang cõng trên lưng xuống. Thích-Đỉnh-Nhận nhìn qua, không khỏi kinh hoàng biến sắc !

Vì, người ấy chính là Thích-Nhạc-Dương, bác ruột của chàng. Lúc ấy, Thích-Nhạc-Dương miệng đang trào máu, sắc mặt tái nhợt, trông thực đáng sợ. Thích-Đỉnh-Nhận rung mình, nhưng cố trấn tĩnh tinh thần lạnh lùng nói :

— Quà là thủ đoạn độc ác !

Hình Ty Ty cất giọng lạnh lùng cười dài, nói :

— Thích môn chủ, bản ty chủ thừa lệnh trên đến đây, vậy người này các hạ có quen biết chứ ?

— Đúng thế !

— Hiện giờ bản hội trưởng và một trăm môn nhân đang ở cách đây nửa dặm. Vậy nếu Thích bằng hữu võ công cao cường, thì trong vòng ba tiếng đồng hồ có thể cứu sống được ông ta, vì ông ta tuy bị trọng thương nhưng chưa chết, tất Ngân-Diên-Hội chúng tôi, từ nay về sau sẽ không can dự đến việc làm của các hạ nữa. Trái lại, nếu trong vòng ba tiếng đồng hồ, mà các hạ không thể cứu sống được ông ta, thì tất cả đều bị hủy diệt ngay trước mắt !

Câu nói ấy đã làm cho sắc mặt của Thích-Đỉnh-Nhận biến hẳn. Thực đúng như sự tiên đoán của chàng, là Hội trưởng Ngân-Diên-Hội kéo môn nhân đến để phá hoại cuộc họp mặt của chàng.

Hơn nữa, hẳn lại dùng một thủ đoạn đe dọa để ép đảo tình thần trước. Nếu trong vòng ba tiếng đồng hồ, mà Thích-Đỉnh-Nhận không thể cứu sống được bác ruột của mình, thì một trận ác chiến đẫm máu, tất sẽ xảy ra ngay !

Chàng lạnh lùng cất tiếng cười nói :

— Tốt lắm !

— Nếu thế, thì bản Ty Chủ xin cáo lui vậy !

Nói đoạn, hẳn cáo từ rồi bước đi !

Những người có mặt chung quanh trông thấy thế, đều không khỏi thay đổi sắc mặt, nhưng không có ai lên tiếng nói chi cả, tất cả những tia mắt sáng ngời của họ, đều đổ dồn vào khung mặt của Thích-Đỉnh-Nhận !

Thích-Đỉnh-Nhận liền bước tới bên cạnh người bác ruột của mình, xem xét kỹ thì thấy người ông ta đã lạnh như băng, nhưng châu thân không hề có một thương tích chi cả !

Chàng liền cau đôi mày nghĩ ngợi, vì thân người của bác ruột chàng đã giá lạnh, hơi thở đã ngưng hẳn, vậy có lý nào ông ấy chưa chết hay sao ?

Ngay lúc ấy, Thất-Hải Thần-Long bỗng bước đến bên cạnh Thích-Nhạc-Dương, đưa tay sờ lấy người ông này, rồi nói :

— Ông ta đúng là chưa chết !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe qua không khỏi giật mình, nói :

— Ông có thể cứu được chăng ?

Thất-Hải Thần-Long lắc đầu nói :

— Ông ấy bị nội thương rất trầm trọng, do một thứ võ công độc gây ra, xin tha thứ cho đệ tử về chỗ không biết cách nào giải cứu !

Nói dứt lời, ông ta lại bước lui về chỗ cũ !

Thốt nhiên, ngay lúc ấy bỗng có bóng người chập chờn ngoài cửa. Thích-Đỉnh-Nhận kinh hãi ngược mắt nhìn lên, thì thấy có một lão già ăn mặc theo lối đạo sĩ, lưng giắt trường kiếm, dáng điệu trông thực đạo mạo ngang nhiên đã bước đến cách trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận ba thước !

Thích-Đỉnh-Nhận liền bước lui mấy bước, rồi vung lá soái kỳ lên khê quát rằng :

— Người vừa đến ấy là ai ?

Đạo sĩ nọ liền vội vàng quì xuống nói :

— Đệ tử là Vô-Cực Tinh-Quân, xin bái kiến soái lĩnh !

— Hãy đứng lên !

— Xin đa tạ !

— Hiện ông đang giữ quân cờ gì ?

— Tôi đang giữ ba quân xa pháo mã đỏ !

— Trao ra rồi bước lui chờ lệnh !

Vô-Cực Tinh-Quân liền trao ba quân cờ bằng hồng ngọc ra, rồi bước lui qua một bên đứng yên. Thế là, trong số mười môn nhân đã hiện diện được chín người. Giờ đây chỉ còn thiếu một người chưa đến, và người ấy là người đang giữ ba quân xa pháo mã khác !

Thích-Đỉnh-Nhận thăm kinh hãi, quay về Thương-Hải-Khách hỏi rằng :

— Giờ đây đã vào canh mấy rồi ?

— Vừa mới đúng canh ba !

— Mười môn nhân của bản môn, giờ đây đáng lý phải đủ mặt,

thế tại sao vẫn còn thiếu một người ?

Vô-Cực Tinh-Quân lạnh lùng đáp :

— Bẩm môn chủ, người ấy có lẽ không đến đâu !

Thích-Định-Nhận nghe thế, hết sức kinh hoàng, buột miệng hỏi :

— Tại sao vậy ?

oOo

HỒI THỨ NĂM MƯƠI MỐT

NGUY-CƠ LỚP LỚP

Câu nói ấy của Vô-Cực Tinh-Quân, thực đã làm cho Thích-Định-Nhận hết sức kinh hãi. Trong mười môn nhân hiện nay đã đến đủ mặt chín người, nếu có một người vắng mặt, thì chẳng những không thể cử hành lễ ban cờ xây dựng môn phái, mà trong việc đối phó với Ngân-Điện-Hội, cũng đã gặp nhiều khó khăn.

Vô-Cực Tinh-Quân nói :

— Bẩm môn chủ, đệ tử xin cho duyệt lại sổ quán cờ bằng hồng ngọc xem còn thiếu quán gì ?

Thương-Hải-Khách đáp rằng :

— Còn thiếu ba quán xa pháo mã.

— Như thế là đúng rồi, sổ quán cờ ấy ở trong tay của Bắc-Cực Hồ-Tiên !

Thích-Định-Nhận không khỏi kinh hãi, nói :

— Bắc-Cực Hồ-Tiên là ai ?

— Cô gái ấy trước đây ba mươi năm, tên tuổi vang lừng trong thiên hạ. Diện mạo của cô ta xinh đẹp không kém Tây-Thị, hơn nữa, ngne đầu trong người của cô ta lúc nào cũng thoảng một mùi thơm kỳ diệu, khiến ai ngửi đến cũng phải ngây ngất, vô số đàn ông đã bị tán mạng trên giường của cô ta. Bởi thế cô ta mới có tên là « Hồ-Tiên » !

— Tại sao ông biết cô ấy sẽ không đến ?

— Trước kia Hồng-Kỳ Soái-Chủ nói với tôi, là từ nay về sau Hồ-Tiên sẽ không còn tác hại nữa. Sau đó, tôi dò biết Bắc-Cực Hồ-Tiên cũng được trao giữ những quán cờ bằng hồng ngọc. Năm năm trước đây, Bắc-Cực Hồ-Tiên đã vào làm môn hạ của Đào-Chủ Đào-Hoa-Đào ở Nam-Hải. Vì thế, đệ tử mới dám đoán là cô ấy sẽ không đến !

Thích-Định-Nhận cau đôi mày. Chẳng không ngờ giữa lúc hết sức nguy cấp này, mà có một môn nhân lại vắng mặt.

Tình trạng ấy cũng đã khiến bao nhiêu đệ tử Hồng-Kỳ môn đang hiện diện đều bồn khoăn lo nghĩ. Đoàn Hồn-Điện-Quân cất giọng như đồng la bễ, nói :

— Trước kia Hồng-Kỳ Soái-Chủ có nói, là nếu môn nhân phản lại môn phái, tất phải bắt sống trở về, để chịu trừng trị theo môn pháp...

Thích-Định-Nhận lạnh lùng nói :

— Ta có thể bắt sống Bắc-Cực Hồ-Tiên trở về !

Thất-Hải Thần-Long nói rằng :

— Môn nhân không đến đủ mặt, thì lễ thành lập môn phái và phong thần sẽ không tiến hành được !

— Đúng thế !

Thích-Định-Nhận hạ giọng nói tiếp :

— Các vị môn nhân, Thích-Định-Nhận được lệnh của tiên sư là Hồng-Kỳ Soái-chủ, lo việc xây dựng và làm sáng lạng Hồng-Kỳ Môn. Nhưng, không ngờ lại có môn nhân dám phản lại, môn phái, khiến cho ngay lễ khai phái và phong thần phải kéo dài, không thể tiến hành ngay được. Bởi thế, Thích-Định-Nhận rất xấu hổ đối với tiên sư ở dưới cửu tuyền. Song, giờ đây thì tình hình nguy cấp như lửa cháy mây. Trong vòng ba tiếng đồng hồ nữa, thì hàng trăm cao thủ của Ngân-Điện Hội sẽ tấn công ngôi miếu này. Trong khi đó, các vị chưa phải là đệ tử chính thức của bản môn, lẽ tự nhiên là không thể hy sinh một cách oan uổng trái với ý muốn của tiên sư !

Nói đến đây, chàng ngưng lại trong giây lát, rồi quay qua Thương-Hải Khách nói :

— Thương-Hải-Khách !

— Có đệ tử đây ?

Thương-Hải-Khách liền nhanh nhẹn bước tới ba bước, đứng im chờ lệnh. Thích-Định-Nhận hạ giọng nói :

— Hãy phân phối sổ quán cờ bằng hồng ngọc ấy trở lại cho các môn nhân như cũ !

Thương-Hải-Khách không khỏi sửng sốt, ông ta không khỏi thán kinh hãi. Ông ta thực không ngờ Thích-Định-Nhận lại có ý nghĩ trao trả sổ quán cờ ấy lại cho môn nhân !

Sự thực thì ông ta nào có biết Thích-Định-Nhận đang muốn gì ?

Qua cơn sửng sốt, Thương-Hải-Khách bèn căn cứ vào sổ quân cờ vừa thu hồi khi nãy, trả đủ lại cho chín vị môn nhân. Mọi việc xong xuôi, ông ta bèn cung kính nói :

— Chẳng hay ngài còn có lệnh dạy chi không ?

— Hết rồi, hãy lui đi !

Thương-hải-Khách cất tiếng vang rồi bước về chỗ cũ.

Thích-Định-Nhận đưa mắt quét qua, rồi hạ giọng nói :

— Nếu các vị còn có lòng tôn kính đối với ngọn kỳ lệnh của tiên sư, thì xin nghe lệnh đây !

Tất cả mọi người, đều đồng thanh nói to rằng :

— Đề từ sẵn sàng nghe lệnh !

Thích-Định-Nhận khẽ gật đầu, nói :

— Lần hợp mặt này, vì có một vị môn nhân chưa đến, nên không thể cử hành lễ khai phái phong cờ, việc ấy khiến Thích-Định-Nhận tôi rất lấy làm hối tiếc. Riêng Bắc-Cực Hồ-Tiên tỏ vẻ xem thường soái lệnh của bản môn, thì Thích-Định-Nhận ta sẽ bắt sống trở về trụ đứng theo môn pháp !

Chàng ngừng lại trong giây lát, rồi nói tiếp :

— Căn cứ vào đó, ngày lễ khai phái không thể không dời lại, một tháng sau cũng vào ngày giờ này và cũng tại địa điểm này, như thế có được không ?

— Đề từ xin tuân lệnh !

— Sổ quân cờ bằng hồng ngọc đã hoàn lại cho các vị, vậy nếu vào tháng sau Thích-Định-Nhận ta có điều chi bất trắc, thì mong các môn nhân vẫn cứ tiếp tục hội hợp nơi đây, chọn lại môn chủ mới, và căn cứ vào ý chỉ của tiên sư là Hồng-Kỳ Soái Chủ, tiếp tục phát triển Hồng-Kỳ-Môn cho ngày càng sáng lạng !

Trong ngôi miếu vắng phảng lảng như một cõi chết, không có ai lên tiếng trả lời cả !

Thích-Định-Nhận lại nói tiếp :

— Các vị tuy là đệ tử của bản môn, nhưng chưa chính thức nhập môn, nên cần phải quý báu tính mệnh của mình, cũng như quý báu chính môn phái của mình vậy. Trong vòng một tháng này, cấm nhắc không cho gây sự đánh nhau với ai, đợi đến sau ngày hành lễ khai phái rồi sẽ tái định đoạt. Vì chẳng làm như vậy, nếu có điều chi bất trắc, thì Thích-Định-Nhận không tròn đạo với sư phụ ở dưới chốn cửu tuyền. Giờ đây

thì các vị cứ tự tiện lui đi vậy !

Chứng ấy số người có mặt mới chợt hiểu ra dụng ý của Thích-Định-Nhận. Chàng vì lo lắng đến sinh mệnh của môn nhân, giữa lúc tình thế đang căng thẳng, nên mới mạnh dạn trả lại sổ quân cờ và hối các môn nhân ra đi.

Đây chính là một cử chỉ nhân từ, chứng tỏ rằng chàng thương yêu tính mệnh của môn nhân, cũng như chính của mình vậy !

Sau đó, bao nhiêu người có mặt đều đứng yên, không ai cất bước ra đi cả !

Thích-Định-Nhận thấy thế không khỏi ít nhiều kinh ngạc, nói :

— Tại sao các vị chưa chịu đi ?

Thất-Hải Thần-Long bỗng nhanh nhẹn bước tới, nói :

— Bẩm môn chủ.....

— Ta hiện nay chưa phải là vị môn chủ chính thức, vậy hãy gọi là Thích-Định-Nhận được rồi !

— Thích thiếu hiệp, đối với cử chỉ của thiếu hiệp, lão phu đây hết sức khâm phục. Thiếu hiệp bảo đệ tử của bản môn ra đi, chính là vì sợ chín vị môn nhân phải chịu chết dưới tay của các cao thủ Ngân-Điện Hội. Lòng yêu thương môn nhân chẳng khác nào yêu thương bản thân mình ấy của thiếu hiệp, khiến lão phu đây dù cho có chịu mất mạng, cũng sẵn sàng tiếp một tay với thiếu hiệp chống lại bọn người ấy !

Câu nói của Thất-Hải Thần-Long, đã khiến cho mọi người có mặt đều phải xúc cảm. Thất-Hải Thần-Long là người giữ con tướng, địa vị chỉ kém hơn Thích-Định-Nhận là người giữ quân phái đó. Bởi thế, lời của ông ta có một tầm quan trọng đặc biệt.

Võ công của lão ta trước kia chỉ kém hơn Hồng-Kỳ Soái-Chủ, nên mới chỉ làm giữ con tướng xanh. Giờ đây, tuy không thể mở lại một cuộc tỉ thí để phong thần, nhưng võ công của ông ta cao cường là một việc ai cũng biết cả.

Thích-Định-Nhận nghiêng chặt đôi hàm răng nói :

— Lòng tốt ấy tôi xin ghi nhớ, nhưng lão tiền bối nên nghĩ đến Hồng-Kỳ Môn là hơn !

Thất-Hải Thần-Long cất tiếng cười to, nói :

— Tôi tin rằng, bọn chúng nó không làm chi được tôi cả.

— Không, nhưng chuyện mai sau mới thực là trọng đại. Lão tiền

bối không nên giao tranh với Ngân Điện-Hội ngay lúc này, vì như vậy là không hợp với tôi !

Vô-Cực-Tinh-Quân hèn nhướng cao đôi mày lưới kiếm, hạ giọng nói :

— Thích thiếu hiệp, lòng của thiếu hiệp thực là tốt. Nhưng, tôi có lời này muốn hỏi, là ngay bây giờ, chúng tôi có thể làm bằng hữu cùng thiếu hiệp hay không ?

— Có thể !

— Nếu thế, thì ai muốn đi cứ đi, nhưng không muốn đi thì cũng ở lại được. Tôi tin rằng phần lớn số người có mặt ở đây, đều muốn lĩnh giáo võ công của Ngân-Điện-Hội !

Đoạn-Hồn Diễm-Quân cất giọng ò ề như đồng la bề gầm lên rằng

— Mẹ nó ! Bọn chúng thử xông vào đây xem !

Nói đoạn, liền thò tay vào lưng rút ra một sợi dây dài chừng hai trượng, siết chặt trong tay. Đây chính là món binh khí đã giúp cho ông ta thành danh, gọi là « câu phách đoạn hồn sách ». Sợi thừng ấy lúc sử dụng lại rắn chắc như thép, nó có thể biến hóa thành bốn binh khí khác nhau. Nó có thể sử dụng như một cây côn, một cái móc, một sợi dây hay như một cái khoen sắt, vô cùng lợi hại !

Tiếng nói của ông ta vừa dứt, thì liền bước thẳng ra cửa miếu, đứng yên lại đây, sắc mặt hăm hăm giận dữ, sẵn sàng trấn giữ tại chiếc cửa ấy !

Thiên-Ma Quí-Tầu cũng gầm lên một tiếng quát dữ, nói :

— Tôi cũng đang có ý muốn lĩnh giáo một ít thể võ tuyệt học của Ngân-Điện-Hội !

Liền đó, qua một tiếng « Xọc », tức thì trong tay của ông ta đã siết chặt một món binh khí lạ lùng. Món binh khí ấy dài độ ba thước làm bằng thép xanh đen, theo hình thù của một bàn tay mặt. Đây chính là « Quí trảo », món binh khí mà ông ta nhờ đó đã nổi danh.

Ông ta siết chặt chiếc « Quí trảo » trong tay, rồi cũng bước thẳng ra cửa miếu, đứng đối diện với Đoạn-Hồn Diễm-Quân !

Thất-Hải Thần-Long đưa mắt quét qua, rồi cất tiếng cười ha hả nói :

— Chắc chắn không thể tránh khỏi một trận huyết chiến ác liệt !

Liền đó ông ta lao thẳng người tới chặn ngay cánh cửa ra vào ở phía sau hậu điện.

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân cũng im lặng không nói chi cả, nhưng liền đó

ai nấy thấy một cái bóng đỏ xẹt đi, tức thì chiếc huyết kiệu của bà ta đã bay tới án ngữ cửa ra vào phía trái nơi hậu điện.

Bất-Lão Thơ-Thánh phe phẩy cây quạt lông, rồi lui về đứng nơi phía mặt cách Thích-Đỉnh-Nhận ba thước. Người che mặt cũng nhanh nhẹn bước theo ông ta.

Chàng thiếu niên thô lỗ và Thương-Hải-Khách cũng đưa chân bước tới cách Thích-Đỉnh-Nhận ba thước về phía trái.

Vô-Cực-Tinh-Quân cất tiếng cười nhạt rồi đứng yên trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận không nhúc nhích.

Tất cả mọi việc ấy đều diễn ra trong một cái chớp mắt. Thế là trong Ngũ-Hầu-Miếu liền tràn đầy sát khí. Qua sự bố trí ấy xem ra Ngân-Điện-Hội dù muốn tấn công cũng không phải dễ dàng.

Trong khi đó ở ngoài cổng miếu do Tam-Võ-Vương án ngữ. Các cao thủ của Ngân-Điện-Hội muốn vượt qua hàng rào phòng vệ của Tam-Võ-Vương cũng không phải là một việc dễ dàng.

Dù cho bọn họ có thể vượt qua được vòng rào phòng thủ đó, thì hai vị Diễm-Quân và Quí-Tầu đang trấn giữ tại cửa miếu, cũng không thể buông tha họ, vì hai vị ấy là hai Ma-Vương giết người không nháy mắt từ bấy lâu nay !

Hai bên cửa ra vào ở sau hậu điện lại do hai bậc đại kỳ nhân là Thất-Hải Thần-Long và Huyết-Kiệu Chủ-Nhân trấn giữ, thì dù cho đối phương có phá vỡ được vòng rào bên ngoài của Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách và Hồ-Tịch, thì cũng không làm sao thoát khỏi bàn tay của hai người này được !

Trong khi đó hai bên Thích-Đỉnh-Nhận lại có Thương-Hải-Khách, người che mặt, Bất-Lão Thơ-Thánh và chàng thiếu niên thô lỗ bảo vệ, thì thực chẳng khác nào một trận tuyến bằng sắt thép !

Không khí nơi nơi đều đầy đầy sát khí !

Thích-Đỉnh-Nhận nhìn thấy tình trạng ấy, trong lòng không khỏi ớn lạnh. Không khí trong ngôi miếu này quả căng thẳng đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy nghe từ phía hậu điện có một tiếng « húy » xé không gian truyền đến. Nhưng tiếp đó thì chung quanh trở lại im lặng như một cõi chết...

Song, chẳng bao lâu sau bỗng nghe Huyết-Kiệu Chủ-Nhân lạnh lùng quát rằng :

— Ai thế ?

Phong-Trần Cuồng-Khách bỗng nhiên xuất hiện tại cánh cửa phía trái nơi hậu điện. Ông ta nhìn thấy chiếc Huyết-Kiểu chặn ngang cửa thì không khỏi giật bắn người, nói :

— Tôi có việc cần gặp Thích-thiếu-Hiệp !

Huyết-Kiểu Chú-Nhân quát rằng :

— Hãy đi qua !

Phong-Trần Cuồng-Khách liền bước tránh chiếc Huyết-Kiểu, rồi bước thẳng đến trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận.

Thích-Đỉnh-Nhận hỏi rằng :

— Lão tiền bối có việc chi chăng ?

Phong-Trần Cuồng-Khách trao cho Thích-Đỉnh-Nhận một phong thư, nói :

— Vừa bất ngờ bắt được phong thư này, xin thiếu-hiệp hãy xem qua !

Thích-Đỉnh-Nhận nhận lấy phong thư, trong lòng không khỏi kinh hoàng nói :

— Do ai trao thế ?

— Tôi không được biết !

— Xin đa tạ lão tiền bối !

Phong-Trần Cuồng-Khách sau khi trao bức thư cho Thích-Đỉnh-Nhận xem xong, liền bước lui trở ra, Thích-Đỉnh-Nhận liếc mắt qua phong thư, thì thấy viết rằng : " Kính gởi Thích-Đỉnh-Nhận. Xin xem cho kín đáo ".

Bên dưới phong thư không có ký tên ai cả. Thích-Đỉnh-Nhận nhìn qua ba chữ xem cho kín đáo, thì thấy ớn lạnh trong lòng. Giữa không khí căng thẳng này thế mà ai lại mang thư này đến cho chàng ?

Chàng xoay tròn mắt qua một lượt, rồi bước lui ra sau ba bước để tránh tầm mắt của bốn vị môn nhân đứng chung quanh, rồi mở bức thư ra xem thấy viết rằng :

Thích thiếu hiệp.

Tôi là bạn chí thân của Hứa-Trần. Trước đây Hứa-Trần vì cứu anh mà bị giam cầm nơi ngục tù hình. Lòng nàng đối với anh, chắc anh đã rõ. Hôm nay hàng trăm cao thủ của bản hội đang vây ở phía ngoài cách đây nửa dặm, nhưng thực sự, đó chỉ là gậy thanh thế mà thôi. Trong khi đó chắc anh không thể nào nghĩ tới được, là ba hôm trước đây, họ đã có chôn thuốc nổ bên dưới ngôi Ngã-Hữu Miếu này rồi.

Thích-Đỉnh-Nhận xem đến đây thì không khỏi giật bắn người, chàng biến sắc mặt rồi xem tiếp :

...Sở thuốc nổ ấy, hiện giờ đã được chôn ngời. Vậy, nếu không ra lệnh cho môn nhân rút đi ngay, thì dù cho không bị thuốc nổ làm tan xương nát thịt, thì giữa cơn kinh hoàng, tất cũng bị bản hội cho cao thủ xông vào sát hại hết cả !

Bất-Lão Thợ-Thánh hiện đã tròng ma thủ của Ngân-Cung Cung-chủ nơi bản hội. Bởi thế, ông ta tuy là đệ tử của quí môn phái, nhưng thực sự đã dựa vào bản hội rồi, lúc nào ông ta cũng có thể tìm cơ hội xuống tay hại anh...

Trong khi Thích-Đỉnh-Nhận chưa xem hết phong thư, thì bỗng có một tiếng quát nổi lên, tức thì Bất-Lão Thợ-Thánh bất thần lao vút người về phía Thích-Đỉnh-Nhận, vung cây quạt lông trong tay quét thẳng ra !

Bất-Lão Thợ-Thánh là người giữ đời mã, võ công cao cường thực chẳng kém ai, do đó, sức quét ra của ông ta ở ạt chẳng khác nào muôn nghìn đợt sóng bề !

Bởi thế, Thích-Đỉnh-Nhận làm thế nào lách mình tránh khỏi được hết luồng kình phong của ông ta ?

Trong khi chàng vừa hay kịp, thì liền vung tay mặt quét ra để đỡ thẳng. Thế đỡ ấy của chàng, chỉ là một thế đỡ liều mạng trong một trường hợp quá ư cấp bách ! Vì vậy, nếu không bị mất mạng tất cũng không tránh khỏi phải bị trọng thương.

Ngay lúc vô cùng nguy cấp đó, thì Vô-Cực Tinh-Quân nhanh nhẹn quét cây phát trần ra, quát rằng :

— Lũ chuột ma lại dám thế !

Vô-Cực Tinh-Quân là người giữ quân xa pháo mã, lẽ tất nhiên là võ công cao cường không kém hơn Bất-Lão Thợ-Thánh.

Bởi thế, cái quét ra của Vô-Cực Tinh-Quân đã đẩy lui được Bất-Lão Thợ-Thánh. Người che mặt trông thấy thế, liền quát to một tiếng rồi vung chưởng tấn công thẳng vào Bất-Lão Thợ-Thánh !

Phần lớn số người hiện diện, vẫn chưa nhận định được việc chi đã xảy ra. Nhưng, bỗng nghe Thích-Đỉnh-Nhận quát to rằng :

— Ngưng tay đã !

Tiếng quát ấy chẳng khác nào một tiếng sấm nổ, khiến người che mặt và Vô-Cực Tinh-Quân đang tràn tới Bất-Lão Thợ-Thánh phải

dừng chân thối lui trở lại.

Thích-Định-Nhận đưa tia mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mặt Bất-Lão-Thơ-Thánh. Trên sắc mặt của chàng lại hiện đầy sát khí, trông thật hung tợn, chàng lạnh lùng quát rằng :

— Bất-Lão-Thơ-Thánh, ông quả thực là to gan.

Bất-Lão-Thơ-Thánh cất giọng lạnh lùng cười, nói :

— Ta không trừ người, thì người ắt sẽ trừ ta. Thích-Định-Nhận, ta tin rằng người đã biết việc ấy rồi !

Thích-Định-Nhận chẳng ngờ Bất-Lão-Thơ-Thánh lại biết được những bí mật trong bức thư. Nhưng, thực ra thì chàng quên rằng Bất-Lão-Thơ-Thánh nào phải là một người tầm thường. Trong khi Thích-Định-Nhận lộ sắc kinh hoàng lúc xem bức thư, thì ông ta đã đoán biết cơ mưu đã bị bại lộ rồi.

Thích-Định-Nhận cười lạnh lùng, nói :

— Ông đã gia nhập vào Ngân-Điện-Hội bao lâu rồi ?

— Việc ấy người không cần phải hỏi !

oOo

HỒI THỨ NĂM MƯƠI HAI

MÁU LOANG NGŨ-HẦU MIẾU

Thích-Định-Nhận quát rằng :

— Bất-Lão-Thơ-Thánh, thực chẳng ngờ người lại là một phương bất lương, dám phản lại bản môn, gia nhập vào Ngân-Điện-Hội, vậy ta nào có thể tha cho người ?

Bất-Lão-Thơ-Thánh phe phẩy chiếc quạt lông, nói :

— Vậy chúng ta hãy thử nhau ít thế võ cho biết !

Thích-Định-Nhận vừa mới định ra tay, thì bỗng nghe Đoạn-Hồn-Diêm-Quân quát to rằng :

— Khá khen cho phương bất nhưn bất nghĩa, ta đập chết người !

Đoạn-Hồn-Diêm-Quân là người tánh rất nóng nảy, nên câu nói chưa dứt, thì ông ta đã vung « Cầu phách đoạn hồn sách » đánh ra chẳng khác nào một cây côn bằng sắt, nhắm ngay Bất-Lão-Thơ-Thánh giáng thẳng xuống.

Bao nhiêu người có mặt, không ai là không cảm giận, nhìn chòng chọc vào Bất-Lão-Thơ-Thánh.

Đoạn-Hồn-Diêm-Quân vừa đánh ra, sợi thừng của ông liền giương dài hàng hai trượng, khiến Bất-Lão-Thơ-Thánh cơ hồ như không thể nào tránh khỏi được nữa. Nhưng, ông ta quả không hổ danh là một người võ nghệ cao cường. Liền đó, ông ta vung chiếc quạt quét ra, tức thì người đã thối lui ra sau ba bước.

Song, sợi thừng dài của Đoạn-Hồn-Diêm-Quân bỗng uốn cong thành hình một cái móc, nhắm móc thẳng vào người Bất-Lão-Thơ-Thánh !

Sự biến hóa của hai thế võ ấy thực kinh hồn tán phách, không ai có thể lường trước được. Bất-Lão-Thơ-Thánh bỗng kêu lên một tiếng « nguy mất » rồi nhanh nhẹn vọt người bay đi.

Ngay lúc ấy, Đoạn-Hồn-Diêm-Quân vọt quát to rằng :

— Người không thể trốn thoát đâu.....!

Tức thì, ông ta liền quét ra một thế « Cầu phách đoạn hồn chương » chụp lấy cứng cả người của Bất-Lão-Thơ-Thánh quát to rằng :

— Hãy trở lại đây !

Sau đó, ông liền dùng sức kéo mạnh một lượt, là cả người của Bất-Lão-Thơ-Thánh, liền ngã thẳng vào lòng của Đoạn-Hồn-Diêm-Quân !

Không chậm trễ, Đoạn-Hồn-Diêm-Quân bèn vung tay trái chém thẳng xuống. Thế là qua một tiếng gào thảm thiết, Bất-Lão-Thơ-Thánh đã bị nát óc dưới chương lực của Đoạn-Hồn-Diêm-Quân, ngã ra chết tức.

Đoạn-Hồn-Diêm-Quân thu sợi dây « Cầu phách đoạn hồn sách » trở về, rồi lui lại cửa miếu như cũ.

Những việc ấy chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt. Đoạn-Hồn-Diêm-Quân giết chết Bất-Lão-Thơ-Thánh chỉ trong vòng ba bốn thế võ mà thôi.

Thích-Định-Nhận trông thấy thế, trong lòng hết sức bất nhẫn. Dù sao chẳng nữa, thì trong số mười môn nhân, lại bị mất thêm đi một người.

Sau đó chàng liền lấy đôi mã trong người của Bất-Lão-Thơ-Thánh trao cho Thương-Hải-Khách. Chàng liếc mắt quét qua, rồi vung ngọn soái kỳ, quát rằng :

— Bản môn đệ tử hãy nghe lệnh đây !

Thích-Định-Nhận lại vung lá soái kỳ như thế, quả khiến cho tám vị môn nhân còn lại đều kinh hoàng sợ hãi, đồng thanh đáp lời, rồi quí cả xuống đất.

Thích-Đỉnh-Nhận nói .

— Ta vốn không có ý dùng đến soái kỳ nữa, nhưng vì tình thế quá cấp bách nên không thể nào làm khác hơn. Vậy tất cả đệ tử của bản môn, đều phải rời ngay nơi đây lập tức, nếu ai trái lệnh sẽ bị chém ngay !
Tất cả mọi người, đều đứng cả lên.

Thích-Đỉnh-Nhận quát rằng :

— Các ông đi ngay, bỏ chớ chết hay sao ?

Sắc diện và giọng nói của Thích-Đỉnh-Nhận đều vô cùng nghiêm nghị khiến cho tất cả môn nhân đều phải xúc động. Thất-Hải Thần-Long cung kính hỏi rằng :

— Thích thiếu hiệp lại truyền soái lệnh, tất có chuyện quan trọng chi xảy ra. Vậy, Thất-Hải Thần-Long tôi là một phần tử trong Hồng Kỳ-Môn, vậy có thể xin hỏi cho rõ việc chi đã xảy ra thế không ?

Thích-Đỉnh-Nhận quát rằng :

— Các ông hãy lui mau là được rồi... !

Tiếng quát của Thích-Đỉnh-Nhận chưa dứt, thì Vô-Cực Tinh-Quân đã tiếp lời rằng :

— Nhưng chuyện chi quan trọng như thế ?

— Ngân-Diện Hội đã cho chôn thuốc nổ dưới Ngũ-Hầu Miếu, và sẽ nổ ngay bây giờ. Vậy nếu các ông không chịu bỏ đi cho mau, thì chắc chắn sẽ tan xương nát thịt chớ không làm sao tránh khỏi !

Câu nói ấy của Thích-Đỉnh-Nhận, đã làm cho những người chung quanh đều biến hẳn sắc mặt. Thất-Hải Thần-Long cất giọng run run nói :

— Quả thực có việc như thế hay sao ?

— Đúng thế !

Thích-Đỉnh-Nhận vừa nói dứt lời, thì bèn lao người thẳng về phía bắc của chàng là Thích-Nhạc-Dương, thò tay bằng ông này lên, rồi lao thẳng lui ra cửa miếu.

Liền đó, bao nhiêu người khác cũng nối gót phi thân ra.

Tình thế chuyển biến quá đột ngột, nên khiến mọi người thực chẳng biết đầu mà rờ. Thích-Đỉnh-Nhận sau khi ra khỏi cửa miếu, liền cất to gọi rằng :

— Nhị vị lão tiền bối và Hồ huynh ở sau hậu viện xin mau ra phía trước đây !

Tiếng gọi của Thích-Đỉnh-Nhận vừa dứt, thì liền có ba bóng người

bay vút tới, đây là Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách và Hồ-Tĩnh.

Trong khi ấy, tám vị môn nhân theo sát bên sau Thích-Đỉnh-Nhận. Thích-Đỉnh-Nhận bèn quát rằng :

— Các vị thật sự không tuân lệnh hay sao ?

Thất-Hải Thần-Long nói :

— Chúng tôi cần phải bảo vệ sự an toàn của Thích thiếu hiệp !

Thích-Đỉnh-Nhận giận dữ nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận tuy chưa chính thức nhận lãnh nhiệm vụ môn chủ, nhưng đang giữ soái lệnh trong người, vậy các ông là người của bản môn, thế vẫn không chịu nghe theo soái lệnh hay sao ? Hiện nay có Tam-Vô-Vương bảo vệ tôi, các ông có thể yên lòng bỏ đi được rồi !

Thất-Hải Thần-Long nói :

— Nếu thế, thì chúng tôi xin lui vậy !

Nói đoạn, ông ta nhún người phi thân bay nhẹ nhàng đi mất. Tiếp đó, bao nhiêu người khác cũng trước sau cáo lui bỏ đi cả.

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn số người còn lại, gồm có Tam-Vô-Vương, Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách và Hồ-Tĩnh nói :

— Chúng ta cũng đi thôi !

Nói dứt lời, chàng liền hiện ngang cắt bước chạy trước.

Tam-Vô-Vương và số người của Thiên-Âm Lão-Nhân trông thấy thế cũng nối gót chạy theo sau. Nhưng, tất cả sáu người ấy đều không có ai biết đã xảy ra việc gì !

Thốt nhiên, một tiếng nổ ầm thục to từ phía sau lưng vọng lại. Thích-Đỉnh-Nhận bèn dừng chân quay đầu ngó lại, thì thấy một ngọn lửa đỏ rực vọt thẳng lên nền trời, thế rồi tòa Ngũ-Hầu-Miếu cũ kỹ đã bị nổ tung, gạch ngói bắn ra tứ phía trông thực khiếp người !

Lập-Nhân-Vương lạnh lùng hỏi rằng :

— Sao lại có chuyện lạ như thế ?

Thích-Đỉnh-Nhận bèn đem mọi việc nói qua một lượt cho ai nấy nghe. Trước sự kiện này Tam-Vô-Vương đều tức giận vô cùng, đồng thanh nói :

— Quả là một thủ đoạn thâm độc !

Thích-Đỉnh-Nhận đang định trả lời, thì một tiếng cười lạnh lùng xé không gian truyền đến. Tiếp đó, liền có mười mấy bóng người phi thân lao vút tới.

Tam-Vô-Vương liếc mắt nhìn qua, mặt lộ đầy sát khí. Vì, trước mặt họ có đến hai mươi người mặt bạc, do Hình-Ty-Ty chủ xuất lĩnh đột nhiên kéo đến!

Hâm-Địa-Vương liền giở ngọn liệt-quả-kỳ ra, rồi cất tiếng cười như cuồng đại nói:

— Các người muốn tìm cái chết mà...!

Ông ta không đợi đối phương trả lời, liền vung mạnh ngọn liệt hỏa kỳ ra, tức thì một ngọn gió ò ạt cuốn tới nhanh như chớp!

Võ công của Tam-Vô-Vương hết sức cao cường. Bởi thế quét ra của Hâm-Địa-Vương lại vận hết sức bình sinh, nên sức mạnh nào phải tầm thường!

Do đó, tức thì có tiếng gào thảm thiết vang lên, đồng thời, bốn người mặt bạc đã ngã lăn quay ra đất.

Cùng lúc ấy, Tá-Thiên-Vương cũng giương cây Tá-thiên-tảng lên, lao thẳng người tới nhanh nhẹn như bay. Lật-Nhân-Vương cũng vọt người lại mở cây quạt Phi thúy phiến, quét ra một thế vô!

Tức thì, tiếng gào thảm thiết lại vang lên, khiến ai nghe đến cũng phải kinh tâm tán đởm. Thử hỏi với mấy mươi môn nhân của Ngân-Điện-Hội này, thì làm thế nào chịu đựng nổi với sức tấn công của Tam-Vô-Vương?

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có một tiếng quát lạnh lùng vọng đến rằng:

— Hãy ngưng tay đã...

Tiếng quạt vừa dứt, thì bỗng người cũng vừa lao đến nơi một cách đột ngột. Thì ra đây là một người con gái diện mạo hết sức xấu xí. Người con gái ấy vừa đến, thì bảy tám môn nhân còn sống sót của Ngân-Điện-Hội đều nhanh nhẹn bước lui cả.

Thích-Đỉnh-Nhận đoán biết cô gái xấu xí này, chắc hẳn là thủ hạ của Ngân-Cung Cung chủ. Nếu chẳng thế, thì cô ta không thể không mang chiếc mặt nạ bạc.

Cô gái xấu xí ấy cất tiếng cười lạnh lùng, nói:

— Không ngờ Tam-Vô-Vương cũng có mặt ở đây. Đây thực là một việc ngoài sự dự liệu của mọi người!

Trong khi cô ta nói chuyện, thì nước bọt bay tứ tung, trong lại càng thêm xấu xí vô cùng, ai trông thấy cũng gớm ghê. Lật-Nhân-Vương cười tự nhiên, nói:

— Có lý nào cô làm được chỉ chúng tôi hay sao?

Cô gái ấy bèn cất tiếng cười khanh khách, rồi uốn éo thân hình béo tròn như một cái thùng to, bước đi rất kiêu cách, tiến về phía Lật-Nhân-Vương cất giọng nồng nịu nói:

— Ôi chao! Anh chàng đẹp trai này chắc hẳn là Lật-Nhân-Vương đây chứ gì nữa? Diện mạo thật xinh đẹp làm sao!

Thái độ dâm đảng của cô ta, thực khiến ai nhìn đến cũng phải chướng mắt!

Lật-Nhân-Vương khẽ phe phẩy chiếc quạt Phi thúy phiến, nói:

— Có lý nào cô thích tôi hay sao?

— Đúng như vậy!

— E rằng cô không hợp nhãn tôi đâu!

— Ta là người lão luyện... Hi hi hi hi... Ông không tin thì thử sẽ biết, bảo đảm ông vừa lòng hoàn toàn!

Những lời nói dâm ô tục tiểu ấy, khiến Thích-Đỉnh-Nhận nghe qua lấy làm giận dữ nhưng, Lật-Nhân-Vương lại cười ha hả, nói:

— Đây thì đúng sở thích của ta rồi! Thực ta không ngờ còn được gặp một người con gái đồng điệu như người...

Tiếng chưa dứt, thì ông ta đã lao vút người tới, đồng thời vung cây Phi-thúy-phiến đánh ra một thế "Nộ đao quyền phạm" cuồng phong cuốn tới ò ạt!

Thế vô ấy của Lật-Nhân-Vương đánh ra hết sức nhanh nhẹn. Trong khi đó cô gái xấu xí kia cũng không ngờ Lật-Nhân-Vương lại tấn công bất thần như vậy. Nhưng, thân hình mập mạp của cô ta cũng kịp thời vọt thẳng lên, khiến thế vô của Lật-Nhân-Vương phải đánh vào một khoảng không!

Lật-Nhân-Vương trông thấy thế, không khỏi giật bắn người!

Trước sự thực đó, chẳng riêng chi Lật-Nhân-Vương phải kinh hoàng mà ngay đến Tá-Thiên-Vương, Hâm-Địa-Vương, Thích-Đỉnh-Nhận và bao nhiêu người chung quanh cũng đều biến sắc mặt.

Vì, đối phương có thể lách mình tránh khỏi thế đánh của Lật-Nhân-Vương một cách tài tình như vậy, thì thử hỏi ai lại không hãi kinh?

Cô gái xấu xí ấy sau khi đứng vững trở lại, bèn tức giận nói:

— Ôi chao, quả đúng là hồng nhan thường bạc mệnh, còn kẻ đẹp trai bạc tình! Ta thực không ngờ ông lại muốn lấy tánh mạng của ta...

Lật-Nhân-Vương cười lạnh lùng nói:

— Đúng thế, đúng thế! Quả thực trên đời này không tìm được

người thứ hai có thể thoát khỏi một thế đánh của ta vậy nương từ kia, tôi phục cô lắm!

Cô gái xấu xí ấy cất tiếng khản khặc cười dài. Trên khung mặt xấu đau xấu đón của cô ta tràn đầy sát khí. Cô ta cười lạnh lùng nói:

— Bọn các người, chớ mong có tên nào thoát khỏi được tay ta...! Lật-Nhân-Vương cười ha hả nói:

— Tiểu nương tử, vậy có lý nào cô định giết chết tôi hay sao?

Cô gái xấu xí ấy không còn lộ vẻ bốn cột như khi nãy nữa. Cô ta bỗng hú lên một tiếng như ma rên quỉ khóc, rung chuyển cả núi đồi, khiến ai nghe qua cũng phải kinh tâm tán đởm!

Thốt nhiên, một cơn gió lạnh thổi qua, khiến Tá-Thiên-Vương kinh hoàng buột miệng kêu rằng:

— Hoạt-Cương-Thị...!

Quả đúng như vậy, sau khi luồng gió lạnh đã thổi qua, thì ba con Hoạt-Cương-Thị bấy lâu làm rung chuyển cả giang hồ, đột nhiên hiện ra trước mắt!

Tất cả số người hiện diện, đều nhất loạt thối lui một bước!

Thích-Đỉnh-Nhận thực chẳng phải ngờ được ba con Hoạt-Cương-Thị nầy lại bất thần xuất hiện nơi đây. Đôi mắt của những con Hoạt-Cương-Thị ấy, lập lòe ánh sáng xanh biếc, trông thực khủng khiếp!

Lật-Nhân-Vương rung mình nói:

— Đúng thế, chính là Hoạt-Cương-Thị...!

Cô gái xấu xí ấy lại cất tiếng rú lên như quỉ kêu. Sau khi tiếng rú ấy vừa dứt, thì ba con Hoạt-Cương-Thị liền bay vút tới, cuốn theo những luồng âm phong lạnh buốt!

Tam-Vô-Vương biết chúng rất lợi hại, nên liền vọt người bay lên để tránh ra xa. Nhưng, những con Hoạt-Cương-Thị ấy rất khôn ngoan, chúng bèn chia nhau lao thẳng theo Tam-Vô-Vương.

Những con Hoạt-Cương-Thị ấy, cứ mỗi lần lao người tới đều có quét ra một luồng âm phong. Lật-Nhân-Vương khê quát rằng:

— Thích-Đỉnh-Nhận, chạy mau, để ba anh em chúng ta chặn nó lại một lúc. Mau lên!

Thích-Đỉnh-Nhận nghe tiếng quát, mới chợt tỉnh trở lại. Chẳng biết những con Hoạt-Cương-Thị rất nguy hiểm, nên liền nhún mình bay vút đi!

Cô gái xấu xí ấy bỗng cất tiếng ngạo nghễ nói rằng:

— Người không chạy thoát đâu!

Tức thì thân hình to béo của cô ta liền lao vút tới, chặn mất lối đi của Thích-Đỉnh-Nhận, rồi nhanh nhẹn thò tay mặt ra, chụp thẳng vào mặt của chàng!

Thế võ ấy vô cùng nhanh nhẹn, thực chẳng thua chi một luồng điện xẹt. Thích-Đỉnh-Nhận vội vàng quét ra một chưởng, rồi thối lui ra sau năm bước dài!

Thiên-Âm Lão-Nhân quát to một tiếng, rồi vung cây gậy lên nhằm đánh thẳng về phía cô gái xấu xí kia.

Nhưng, trong khi Thiên-Âm Lão-Nhân vừa vung gậy đánh ra, thì Hình-Ty Ty chủ của Ngân-Điện-Hội, liền đánh thẳng một chưởng về phía Thiên-Âm Lão-Nhân!

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, cô gái xấu xí kia lại nhanh nhẹn tấn công về phía Thích-Đỉnh-Nhận một chưởng thứ hai.

Thích-Đỉnh-Nhận liền vung tay ra đỡ thẳng vào chưởng lực của đối phương. Qua một tiếng « ầm » hai bóng người liền bị hất bắn ra xa. Cô gái xấu xí ấy không thể ngờ được Thích-Đỉnh-Nhận lại có một luồng nội lực mạnh mẽ đáng kinh sợ như vậy, nên cô ta đã bị hất lui ra sau cả chục bước, rồi mới gắng gượng đứng vững trở lại được!

Thích-Đỉnh-Nhận ngoài việc kinh sợ những con Hoạt-Cương-Thị, còn thì tất cả cái chi chung quanh, chẳng nào có để vào mắt. Bởi thế, khi ba con Hoạt-Cương-Thị đã bị Tam-Vô-Vương chặn được, thì chàng cũng bình tĩnh trở lại hơn.

Chàng rất lo lắng cho sự an nguy của người bác ruột mình là Thích-Nhạc-Dương. Nhưng, tình thế trước mắt, không cho phép chàng lo đến nhiều việc như thế.

Sau khi chiếm được ưu thế qua một chưởng vừa đánh, người chàng liền nhanh nhẹn tràn đến trước mặt cô gái xấu xí, vung tay đánh ra chưởng thứ hai. Nhưng, ngay lúc ấy, bỗng có một bóng người xẹt đến rồi tiếp theo một luồng chưởng lực cuốn thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận khiến chàng bị đẩy lui ba bốn bước dài!

Liền đó, đối phương cất giọng lạnh lùng nói:

— Ông bạn họ Thích, có còn nhận ra bản Hội trưởng không?

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế không khỏi giật bắn người. Chàng đưa mắt nhìn lên, thì thấy hội trưởng Ngân-Điện-Hội đã xuất hiện đến nơi dưới sự bảo vệ cung kính của bốn vị hộ pháp áo đỏ!

HỘI THƯ NĂM MƯƠI BA

TÌNH CÂM

Thích-Đình-Nhạ không khỏi biến sắc mặt, nói :

— Thực không ngờ Hội trưởng ông cũng dùng đến cái thủ đoạn bèn hạ này !

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội cất tiếng cười âm u sâu hiểm không nói chi cả.

Hồ-Tĩnh trông thấy mặt kẻ thù, trong lòng hết sức căm hận, không tài nào đè nén cơn bực tức được nữa, nên quát to một tiếng, rồi bắt thần vung chưởng quét thẳng ra nghe một tiếng vút.

Thế chưởng của Hồ-Tĩnh mạnh mẽ phi thường. Nhưng một trong bốn vị hộ pháp theo hầu hội trưởng Ngân-Điện-Hội, đã kịp thời vung tay đỡ thẳng vào thế công của Hồ-Tĩnh.

Hồ-Tĩnh thấy thế đánh của mình bị đối phương đỡ được, thì quát lên một tiếng như điên cuồng, rồi vung tay đánh ra một thế vô thức hai liên theo đó. Trong khi Hồ-Tĩnh vung tay tấn công địch, thì Thích-Đình-Nhạ cũng quét thẳng một chưởng về phía hội trưởng Ngân-Điện-Hội.

Thích-Đình-Nhạ vừa tấn công, thì cô gái xấu xí kia và ba vị hộ pháp còn lại, cũng liền ra tay ứng phó ngay. Ba vị hộ pháp thì chia nhau tấn công Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách.

Bởi thế, về phía Thích-Đình-Nhạ đã bị lâm vào một hoàn cảnh vô cùng hiểm nguy. Vì phía Ngân-Điện-Hội người đông hơn, trong khi đó Thích-Đình-Nhạ lại phải kẹp Thích-Nhạc-Dương một bên, vậy thử hỏi làm thế nào đối phó được với sự tấn công của cô gái xấu xí và hội trưởng Ngân-Điện-Hội ?

Vì vậy, qua một tiếng hự khô khan, chàng đã bị đối phương đánh trúng một chưởng, miệng trào máu tươi, ngã lộn xuống đất !

Ngay lúc ấy, hội trưởng Ngân-Điện-Hội vọt người bay lên, vung tay nhắm hướng Thích-Đình-Nhạ chụp tới. Giờ phút tối hiểm nguy

đó, bỗng có một luồng chưởng lực, cuốn thẳng vào người của hội trưởng Ngân-Điện-Hội.

Thế là hội trưởng Ngân-Điện-Hội liền bị đẩy lui ra sau một bước...

Ngay lúc ấy, bỗng có một bóng người bay thoát đến, rồi lại bay đi mất hút ngay. Bao nhiêu người có mặt, đều đồng thời buột miệng kêu lên, vì trên mặt đất nào còn hình bóng Thích-Đình-Nhạ đâu nữa ?

Hành động của con người xuất hiện đột ngột đó, quả nhanh nhẹn đến mức khiến ai cũng phải chặc lưỡi ngợi khen !

Hội trưởng Ngân-Điện-Hội khẽ quát rằng :

— Đuổi theo mau... !

Tức thì, bốn vị hộ pháp đang đánh nhau với đối phương, liền dừng tay, xoay người đuổi theo bóng đen ấy...

Trong khi đó, Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách và Hồ-Tĩnh cũng đều kinh hoàng sửng sốt, nên cũng lao người đuổi theo ngay tức khắc.

Tả-Thiên-Vương xoay qua trông mắt, rồi quát rằng :

— Chạy mau !

Tâm-Vô-Vương biết Thích-Đình-Nhạ đã thoát được cơn nguy hiểm, nên liền lách người tránh thế công của ba con Hoạt-Cương-Thị, rồi nhanh nhẹn phi thân bay vút đi !

Không khí căng thẳng đã qua.

Nhưng, ai đã cướp Thích-Đình-Nhạ mang đi như thế ?

Riêng Thích-Đình-Nhạ không rõ đã trải qua bao lâu, lại từ từ tỉnh lại. Chàng tựa mình, và cảm thấy mình đang nằm yên trên một chiếc giường thật êm ấm.

Chàng mở to mắt nhìn chung quanh, thì trông thấy chiếc màn đang buông rủ, trên vách phía mặt có treo một tấm kiếng bạc, trên giá kiếng có để phấn sáp và một số đồ trang điểm của đàn bà.

Thấy thế, Thích-Đình-Nhạ không khỏi giật mình, buột miệng nói :

— Đây là khuê phòng của một người con gái... Vậy, tại sao ta lại vào đây được ?

Bởi thế, chàng liền ngồi phắt dậy, thì trông thấy cửa phòng hé mở, rồi một cô gái áo đen từ ngoài bước vào. Và, cô gái ấy rõ ràng là U-Minh Quì-Nữ !

Thích-Đình-Nhạ kinh hoàng nói :

— Cô đấy à ?

Cô gái áo đen cười lạnh lùng nói :

— Phải, chính là tôi đây !

Thích-Đinh-Nhận nhìn qua lớp màn tưa, trông thấy dáng người của nàng càng mờ hồ, càng xinh đẹp !

Chừng ấy Thích-Đinh-Nhận mới hiểu rõ ra là trong khi mình đang bị trọng thương, thì U-Minh Quí-Nữ đã kịp thời đến nơi cứu thoát được mình. Chàng gượng cười, rồi nói :

— Cô lại cứu tôi đấy chăng ?

— Đúng như vậy !

Thích-Đinh-Nhận cảm động đến nói không ra lời. U-Minh Quí-Nữ trước sau đã cứu mạng cho chàng ba lần, nếu không có nàng chắc hẳn chàng không thể nào thoát khỏi được độc thủ của Ngán-Điện Hội !

Chàng lại gượng cười, nói :

— Cô...!

U-Minh Quí-Nữ ngắt lời rằng :

— Như tôi đã nói, nên nén chặt sự cảm kích trong đáy lòng, chẳng phải tốt hơn hay sao ?

— Nếu không có cô, thì tôi đã chết mất lúc nào rồi !

Nàng buồn bã mỉm cười, sắc diện của nàng vẫn trông có vẻ u buồn và xa xôi như thuở nào....

Nàng không hề đề cập đến tình yêu với Thích - Đinh - Nhận. Nhưng, nàng đối với chàng không thể nói là không có sự hiện diện của tình yêu, duy có điều là nàng không muốn nói thẳng tiếng yêu ra thành lời nói đó thôi !

Nàng có một quá khứ rất không may đầy những u buồn. Chuỗi ngày buồn vui đó, đã khiến nàng phải tự an ủi mình, bằng cách đi tìm một cõi mộng hợp với lòng ước muốn của chính mình !

Lần thứ nhất, nàng đã cùng Thích-Đinh-Nhận tản bộ dưới một buổi hoàng hôn. Lần thứ hai, nàng đã ngồi im lặng bên cạnh Thích-Đinh-Nhận trong một sơn động, giữa một buổi chiều mưa gió. Cả hai lần ấy nàng đều gần gũi chàng trong vòng hai tiếng đồng hồ. Sau hai tiếng đồng hồ qua là nàng đã bỏ đi ngay.

Vì, nàng không muốn đòi hỏi quá nhiều. Bởi chính nàng đã hiểu rõ là giữa sự ước muốn và thực tế, còn có một khoảng cách khá xa.

Trong đời sống của con người, có nhiều sự ước muốn không bao giờ đến được. Do đó, nàng không muốn đòi hỏi quá đáng. Nàng đưa đôi mắt u buồn, và mỉm một nụ cười héo hắt, nhìn thẳng vào Thích-Đinh-Nhận, tựa hồ như có nhiều xúc cảm, nói :

— Cũng có thể anh là một người tốt, cho nên tôi mới cứu anh !

— Người tốt ?

Thích-Đinh-Nhận mỉm một nụ cười bi thương và nhìn nàng trân trối. Vì chàng tự hiểu mình không phải là một người tốt như ý nàng định nói.

Thế rồi, cả hai im lặng nhìn nhau mỉm cười !

Thích-Đinh-Nhận muốn ngồi dậy, nhưng chàng không đủ sức nên lại nằm trở xuống. U-Minh Quí-Nữ nói :

— Thương thể của anh chưa lành hẳn, vậy chớ nên cử động nhiều !

Thích-Đinh-Nhận gượng cười, nói :

— Đây là giường của cô chăng ?

— Vâng !

— Tôi nằm choáng mất giường của cô, như vậy...

— Anh đã nằm choáng mất cả hai ngày rồi !

— Vậy trong lúc ấy cô nghỉ ở đâu ?

— Tôi à ?

Nàng gượng cười nói tiếp :

— Tôi nằm cạnh bên anh...

Thích-Đinh-Nhận không khỏi giật mình nói :

— Thế tại sao tôi... Tôi không hay biết chi cả ?

— Nếu anh có thể hay biết được, thì tôi đâu lại nằm bên cạnh anh như thế ? Nhưng, anh nên yên lòng là giữa chúng ta rất tốt !

— Rất tốt ?

— Phải, tôi không khi nào làm cho anh phải "khó xử" !

— Khó xử ?

— Phải, anh đã có Hứa-Trần, và cũng đã có A-Mẫn. Nhất là A-Mẫn, giữa anh và cô ấy, chẳng phải đã có...

Thích-Đinh-Nhận không khỏi giật nảy mình, hỏi :

— Thế nào ?

— Hai người đã có những giờ phút mê ly !

— Cô... Cô làm thế nào biết được ?

U-Minh Quí-Nữ gượng cười. Trong khi đó, Thích-Đinh-Nhận bỗng

thấy trên đôi khoé mắt của nàng lặn xuống hai hạt lệ ngọc !

Nàng buồn rầu nói :

— Chính tôi trông thấy !

Thích-Đình-Nhận bỗng cảm thấy có một niềm xúc động không tên tuổi xâm chiếm cả tâm hồn. Chàng cảm thấy có một cái gì như hối hận, và cũng có một cái gì như yêu thương vẩn vơ !

Bởi thế, nhất thời chàng không biết phải mở miệng trả lời ra sao cả. Qua một lúc, chàng lâm bầm :

— Tại sao nàng lại rơi lệ ?

— Tôi...

Nàng mỉm cười buồn bã, rồi nói tiếp :

— Tôi chẳng qua cảm thấy có một vài điều không như ý của mình thôi !

Thích-Đình-Nhận im lặng không nói chi cả. Một lúc lâu chàng cất tiếng khẽ than, rồi nói :

— Trong đời sống con người, thường có nhiều việc không như ý đó cũng sẽ tan biến theo thời gian !

— Cũng có thể đúng như vậy !

Thích-Đình-Nhận lấy ra một viên « hồi nguyên tục mệnh kim đơn » bỏ vào miệng, rồi vận dụng chân lực chữa trị thương thế, nên chẳng bao lâu là chàng đã khỏi hẳn.

Chàng ngồi dậy, hỏi rằng :

— Còn bá phụ tôi đâu ?

— Ông hiện đang nằm nghỉ trong một gian phòng khác !

— Ông ấy đã chết rồi ?

— Không, ông ấy chưa chết !

Thích-Đình-Nhận giật mình, buột miệng nói :

— Cái chi ? Ông ấy vẫn chưa chết sao ?

— Phải, nhưng có lẽ cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa !

Thích-Đình-Nhận cảm thấy đau xót vô cùng, vì một người thân quyến của chàng là Thích-Nhạc-Dương, lại sắp rời bỏ chàng ra đi vĩnh viễn !

Chàng nghiêng chặt đôi hàm răng và bước xuống khỏi giường, lại hỏi :

— Còn những người khác thì sao ?

— Tam-Vô-Vương đã trở về tứ vong lâm rồi. Riêng số người của Thiên Âm Lão Nhân, có lẽ đã trở về thành Khai-Phong !

Thích-Đình-Nhận gật đầu, U-Minh Quí-Nữ lại nói tiếp :

— Thích thiếu hiệp, anh có biết Hứa-Trần đã bị giam vào ngục tử tội hay chưa ?

Thích-Đình-Nhận lại gật đầu. U-Minh Quí-Nữ nói :

— Anh nên đi cứu cô ấy !

— Cứu cô ấy ? Đâu lại dễ dàng như thế được ?

— Dù cho không dễ dàng, nhưng anh cũng phải đi cứu cô ấy mới được.

— Tôi sẽ đi, nhưng không phải ngay bây giờ.

Nói đến đây, chàng liền ngưng lại trong giây lát, rồi tiếp rằng :

— Còn bá phụ của tôi hiện ở đâu ?

— Tôi đưa anh đi gặp ông ấy.

Bước ra khỏi gian khuê phòng bày trí rất xinh đẹp này, Thích-Đình-Nhận mới biết đây là một gian nhà chôn dưới đất rất to lớn, khắp đó đây đều có khám dạ minh châu, khiến nơi nơi đều sáng sủa như ban ngày.

Nàng dẫn Thích-Đình-Nhận bước đến trước một cánh cửa bằng đá, rồi đưa tay xô mạnh, khiến cánh cửa kêu kèn kẹt và mở toang ra.

Trên một chiếc giường bằng đá, chẳng phải người bác ruột của chàng là Thích-Nhạc-Dương đang nằm đấy sao ?

Thích-Đình-Nhận hết sức đau lòng, nghẹn ngào kêu lên rằng :

— Thưa bác !

Nhưng đôi mắt của Thích-Nhạc-Dương vẫn nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt như không còn một hạt máu. Lẽ tất nhiên là ông ta không hề nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Thích-Đình-Nhận.

U-Minh Quí-Nữ nói :

— Ông ấy đã trúng một thứ thủ pháp hết sức độc, tôi đã tận lực cứu chữa, nhưng chẳng hề có hiệu quả. Tuy nhiên, tôi có thể làm cho ông ấy có thể tỉnh lại được trong giây lát !

Thích-Đình-Nhận nghĩ thầm rằng : « Bác ta bị người che mặt bắt đi như vậy, chắc hẳn là đối-phương có mối đại thù chi với ông. Nếu chẳng thế, thì tại sao đối-phương lại hạ độc thủ như thế này... !

Phải vấn đề ấy chàng rất cần tìm hiểu. Chàng nghiêng chặt đôi hàm răng nói :

— Có phải cô có thể làm cho ông ấy tỉnh lại một lần cuối cùng không ?

U-Minh Quí-Nữ khẽ gật đầu, rồi nhanh nhẹn vung cánh tay mặt ra, điểm khắp mười sáu đại huyệt trong châu thân của Thích-Nhạc-

Dương, khiến ông này giầy giụa trông rất đau đớn... Không, cuối cùng ông ta đã nhường đôi mí mắt nặng nề lên !

Lệ nóng trào ra khốc mắt Thích-Đinh-Nhận. Chàng kêu lên rằng :
— Bá phụ... !

Thích-Nhạc-Dương đã nghe được tiếng gọi ấy, nên há miệng lắp bắp một hồi, mới nói được thành tiếng rằng :

— Người... là Đinh-Nhận đó phải không ?

— Phải, bá phụ chính con đây !

—Ồ... Đinh-Nhận... !

Đôi khoé mắt của ông ta liền trào ra hai dòng lệ nóng, nói :

— Ta... nguy lắm rồi !

— Bá phụ, bác có thể mạnh lại được !

Ngay lúc ấy, sắc mặt của Thích-Nhạc-Dương bỗng trở lại vẻ bình thường, tinh thần đầy đủ như cũ. Đây chính là giây phút hồi dương !

Ông ta bình tĩnh gượng cười nói :

— Thích-Đinh-Nhận, bác có lỗi với cháu !

— Không ! Bá phụ, bác không có lỗi chi cả !

Thích-Nhạc-Dương lầm bầm rằng :

— Phải, ta không có lỗi chi cả, cha người không phải do ta gây ra cái chết... Đó chỉ vì một chữ ghen, nên mới đưa đến mọi việc như ngày hôm nay....

Vì quá đau đớn, nên ông nghẹn lời, qua một lúc lâu mới nói tiếp :

— Thích-Đinh-Nhận, cháu có còn nhớ một mẫu chuyện cũ mà bác đã nói cho cháu nghe không ?

— Có phải câu chuyện bí mật mà bấy lâu bác giấu kín trong lòng đó chăng ?

— Đúng thế !

— Cháu vẫn nhớ luôn !

— Ta đã có gặp được nàng.... !

Thích-Đinh-Nhận không khỏi giật mình nói :

— Bác muốn nói ai ?

— Rất có thể là Giang-Tiểu-Phân !

—Ồ ! Bác đã trông thấy được bà ấy.... ?

Thích-Đinh-Nhận nghe thế không khỏi giật mình kinh hãi. Bác chàng thật sự đã có gặp được Giang-Tiểu-Phân ? Có lý nào..... Có lý nào.....

Thích-Đinh-Nhận không khỏi run lên !

Thích-Nhạc-Dương lại nói :

— Phải, người ấy thực giống nàng. Cô ta bảo rằng Giang-Tiểu-Phân đã chết, nhưng, giọng nói của cô ấy, ta đoán chắc cô ta chính là nàng chứ không còn ai nữa !

— Như vậy, là bác không thấy rõ hẳn ?

— Vì nàng ngồi trên thần điện cách ta quá xa, hơn nữa, vì ánh sáng quá mờ mờ nên ta không làm sao trông rõ diện mạo được ! Giọng nói của nàng tuy đã già nua, nhưng ta hiểu chắc chắn nàng là Giang-Tiểu-Phân rồi !

Nàng bảo là nàng sẽ trả thù cho Giang-Tiểu-Phân, vì ta đã phá đời nàng. Sau đó, ta mới được biết, là qua lần ấy... Lần ấy, nàng đã hoài thai. Đối phương còn cho biết, là Giang-Tiểu-Phân sau khi đã hạ sinh hai cô gái song thai, thì đã chết rồi...

Thích-Đinh-Nhận nghe thế lại giật nảy mình, nói :

— Hai cô gái song thai ?

— Phải, đối phương đã nói cho ta biết như vậy. Người ấy còn bảo là ta đã hại chết Giang-Tiểu-Phân, nên quyết trả thù giúp cho nàng. Sau đó, ta chỉ kịp trông thấy bóng người lao thoát đến trước mặt, rồi ngã ra bất tỉnh, không còn biết chi nữa !

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BỐN

BI KỊCH

Thích-Đinh-Nhận kinh hãi hỏi rằng :

— Thưa bá phụ, bác có biết bác bị bắt sống mang đi đến đâu không ?

— Ta không biết... Đây là địa phương chi cả !

Liền đó, Thích-Đinh-Nhận bèn đem việc mình mở cuộc họp mặt tại Ngủ-Hầu Miếu, và Ngân-Diện Hội đã mang ông ta đến nơi ấy, nói một lượt cho Thích-Nhạc-Dương nghe. Nghe qua Thích-Nhạc-Dương không khỏi kinh hoàng nói :

— Nếu thế, thì Giang-Tiểu-Phân cũng là người của Ngân-Diện Hội rồi ?

Thích-Đỉnh-Nhận không trả lời, nhưng chàng có thể phân đoán mọi cách không khó khăn, là Giang-Tiểu-Phân chắc chắn chính là Ngân-Cung Cung chủ. Đồng thời, cũng chính là nhân vật đầu xỏ đang thao túng Ngân-Điện Hội !

Mọi sự diễn biến ấy, không thể không làm cho Thích-Đỉnh-Nhận phải kinh hoàng. Vì, Ngân-Cung Cung chủ quả thực là Giang-Tiểu-Phân người dĩ ruột của chàng chăng ?

Nhưng, qua mọi việc đã chứng tỏ, thì Giang-Tiểu-Phân rất có thể đúng là Ngân-Cung Cung chủ !

Nghĩ đến đây, Thích-Đỉnh-Nhận lại không khỏi kinh hoàng, vì Hứa-Trân rất có thể là con gái của Giang-Tiểu-Phân ?

Đấy cũng lại là một vấn đề đáng ngờ lắm !

Như vậy, còn một người con gái song thai của bà ta nữa hiện ở đâu ?

Thích-Đỉnh-Nhận nghĩ đến đó, thì buột miệng cất giọng kinh hoàng nói :

— Người thứ hai chắc chắn là Từ-Cần rồi !

Thích-Nhạc-Dương nghe vậy không khỏi ngạc nhiên hỏi rằng :

— Cháu bảo sao ?

— Ồ... Không... cháu không nói chi cả...

Chàng ngừng lại trong giây lát, rồi nói rằng :

— Thưa bác, bác có trông thấy cặp chị em song thai ấy chưa ?

Thích-Nhạc-Dương lắc đầu, nói :

— Chưa !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Như vậy là đúng rồi !

— Cái chi đúng rồi ?

Thích-Đỉnh-Nhận không trả lời ngay. Chàng phân đoán việc này rất có thể là đúng như vậy. Vì, hai từ Từ và Hứa có một âm thanh giống nhau, hơn nữa, hai cô lại giống hệt như hai giọt nước. Bởi thế, rất có thể đấy là một cặp chị em sinh đôi. Đồng thời, cũng rất có thể là con gái của bác ruột chàng và Giang-Tiểu-Phân !

Nghĩ đến đây, Thích-Đỉnh-Nhận lại băn khoăn không thể tự tìm được câu giải đáp. Vì nếu Từ-Cần là con gái của Giang-Tiểu-Phân, thì tại sao nàng lại không ở chung với Hứa-Trân ?

Thích-Nhạc-Dương khẽ cười nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận...

— Bà phụ muốn nói chi ?

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn qua, thấy bác của mình lại tuôn rơi đôi dòng lệ, nên trong lòng hết sức đau xót.

Thích-Nhạc-Dương buồn bã nói :

— Ta không có điểm nào sai với Giang-Tiểu-Phân. Vô bí kịch ấy hoàn toàn xây dựng trên một sự hiểu lầm. Ta vì một ý nghĩ không chín chắn mà đưa đến sự ân hận ấy. Bởi thế dù ta có chết dưới tay của Giang-Tiểu-Phân, ta cũng mất lòng, vì như vậy mới hã dạ người yêu. Thích-Đỉnh-Nhận, trước khi ta chết, ta muốn nhờ người giúp ta một việc...

— Thưa bà phụ, việc chi bác cứ nói !

Thích-Nhạc-Dương cố đè nén sự xúc động trong lòng, nói :

— Tuy ta không tròn nhiệm vụ đối với chị em song thai ấy. Nhưng lúc nào ta cũng yêu thương chúng, nhớ mong chúng. Ta xấu hổ không tròn trách nhiệm của người cha. Song, đó là ý trời vậy... !

— Phải đấy chính là ý trời !

— Cháu có thể sau khi ta đã chết rồi, đi tìm gặp hai chị em chúng nó, nói lại cho chúng biết là ta đã chết hay không ?

— Cháu rất sẵn sàng, thưa bác !

— Nếu giờ phút này, mà hai chị em nó có mặt bên cạnh ta thì hay biết bao ?

Thích-Đỉnh-Nhận bỗng có một ý nghĩ sôi động trong lòng. Chàng cần phải giúp cho người bác đáng thương của mình, được thấy mặt hai người con gái trước khi nhắm mắt. Chàng phải tìm cho kỳ được Hứa-Trân và Từ-Cần đến đây !

Đấy là nguyện vọng của chàng, mà cũng là ước mong của người bác chàng. Chàng sẵn sàng lấy ba mươi năm sinh mạng của mình, để đánh đổi với ba ngày sinh mệnh của bác mình !

Bởi thế, chàng nghiêng chặt đôi hàm răng nói :

— Thưa bác, tôi không thể nào để cho bác chết đi... hay ít nhất, trước khi bác chết, tôi cũng giúp cho bác nhìn thấy tận mặt hai người con !

— Đó là một việc không thể nào làm được !

— Không, thưa bác, cháu nhất định phải làm cho kỳ được !

Nói dứt lời, chàng đưa mắt nhìn U-Minh Quý-Nữ một lượt, rồi

bước thẳng ra khỏi phòng. U-Minh Quí-Nữ như cũng linh hội được ý chàng, nên bước theo ra ngay.

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Cô nương đã có thể cứu bá phụ tôi tỉnh lại, vậy thực sự không có cách nào giúp cho ông ta sống thêm ít hôm nữa hay sao ?

— Không thể nào làm được việc ấy. Nếu chẳng phải thế, thì tôi đâu lại không nghĩ đến việc cứu ông ấy ?

— Thực sự không còn môn thuốc chỉ để cứu chữa nữa hay sao ?

— Đúng thế !

— Nếu tôi truyền cho bá phụ tôi một số sinh lực tương đương với hai mươi hoặc ba mươi năm trong đời sống của con người, thì có thể giúp cho ông ấy sống thêm được ít hôm nữa chăng ?

— Có thể được !

— Thực... đấy à ?

— Đúng thế, chỉ cần anh truyền cho ông ấy một số sinh lực tương đương mười năm thôi, thì ông ấy ít nhất cũng có thể sống thêm được mười hôm nữa. Tuy nhiên, ngoài việc ấy ra, còn cần có một món vật hết sức quý báu trong võ lâm !

— Cô cứ nói !

— Đây là thứ hà thủ ô sống một nghìn năm, hoặc thứ tuyết sâm sống được một vạn năm. Nếu được một trong hai thứ ấy, để giúp máu huyết trong người ông ấy tuần hoàn đều đặn, thì việc kéo dài thêm sinh mệnh cho ông ấy mười hôm nữa, chẳng có chi là khó khăn cả !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Hai vật ấy phải tìm ở đâu ?

— Chính vì chỗ đó, mà dù cho anh có truyền sang ông ấy mười năm sinh lực, cũng chưa chắc có kết quả tốt !

Thích-Đỉnh-Nhận buột miệng nói :

— Mà có rồi !

— Cái chi có rồi ?

— Tôi nhớ ra có người có giữ vật ấy... nhưng chẳng rõ đã dùng hết hay chưa ?

— Ai thế ?

— Đó là vợ của Hồ-Tĩnh, trước đây cô ấy đã lấy được một cây hà thủ ô thứ sống một nghìn năm ở tại Thiết Kỳ bang. Vậy, nếu cô ấy còn thừa thì đâu sẽ xong vào đấy cả !

U-Minh Quí-Nữ nói :

— Như vậy là có thể còn...

— Có có gặp anh ấy không ?

— Hồ-Tĩnh đi chung với anh, thì tôi đâu lại không gặp ? Nhưng, sợ đi tôi nói anh ấy có thể còn giữ, là vì thứ hà thủ ô ấy rất quý báu, chỉ dùng vào một miếng nhỏ, thì dù trọng thương cũng sẽ hết ngay.

Như vậy, chắc hẳn anh ấy không dùng hết cả một cây hà thủ ô đâu !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Nếu thế, cô đi tìm giúp anh ấy đề xin vật đó về được không ?

— Dù anh ấy có giữ trong người, nhưng không rõ bằng lòng trao cho tôi chăng ?

— Vậy cô hãy dẫn cả anh ấy đến đây được rồi !

U-Minh Quí-Nữ gật đầu, nói :

— Được, thế tôi ra đi ngay bây giờ !

Nói đoạn, nàng bỏ đi thẳng ra cửa.

Thích-Đỉnh-Nhận trở vào phòng, thấy Thích-Nhạc-Dương đã bắt đầu hôn mê trở lại, ông ta nói lập bập với chàng :

— Đỉnh-Nhận... ta... nguy mất rồi... vậy, việc của ta... nhờ người...

— Không, bá phụ, tôi nhất định giúp cho bá phụ sống...

Nói dứt lời, chàng liền thò tay ra để lên hai huyệt mạn môn và thiên linh. Chàng nhất định truyền chân lực sanh cho bác mình, để giúp ông này sống thêm mười hôm nữa !

Thích-Nhạc-Dương như chợt hiểu ra, kinh hãi nói :

— Đỉnh-Nhận, cháu...

— Không cần phải nói chi cả, thưa bác !

Thích-Nhạc-Dương nhắm nghiền đôi mắt, hai hạt lệ to từ từ trào. Ông có vẻ như cảm kích, và cũng có vẻ như hối hận !

Vào buổi tối hôm ấy, U-Minh Quí-Nữ quả nhiên đã tìm gặp được số người của Thiên-Âm Lão-Nhân, trong đó có cả Hồ-Tĩnh.

Trong người Hồ-Tĩnh còn giữ một số hà thủ ô, nên liền xắt bốn năm lát bỏ vào miệng Thích-Nhạc-Dương, cho ông uống vào.

Loại hà thủ ô thứ sống nghìn năm chẳng khác nào một thứ thuốc tiên. Nếu chẳng phải Thích-Nhạc-Dương bị trúng một thứ thủ pháp đặc biệt, thì với bấy nhiêu đó cũng đủ cải tử hoàn sanh cho ông rồi.

Thích-Đỉnh-Nhận bước ra khỏi phòng, đi thẳng vào đại sảnh, thì Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cường-Khách hỏi rằng :

— Thế nào ?

— Xem ra sống thêm mười hôm nữa, chắc không có việc chi đáng ngại !

Chàng đưa mắt nhìn về phía Hồ-Tĩnh, nói :

— Đối với cái ơn của Hồ-huynh, Thích-Đỉnh-Nhận tôi thực không biết nói sao cho vừa !

Hồ-Tĩnh chỉ gượng cười, nhưng không nói chi cả. Thiên-Âm Lão-Nhân hỏi :

— Chẳng hay Thích thiếu hiệp định đi đến đâu ?

— Tôi định đi tìm Ngân-Cung Cung chủ !

Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Thiếu hiệp đi tìm Ngân-Cung Cung chủ, thì có khác nào tự đi nạp mạng cho kẻ địch ?

— Đúng thế, nhưng tôi cần phải đi xem cho biết, Ngân-Cung Cung chủ có phải là Giang-Tiểu-Phân không. Đồng thời, trong vòng mười hôm, tôi phải tìm cho được Hứa-Trân và Từ-Cần về đây !

— Để làm gì ?

Thích-Đỉnh-Nhận đem mọi việc nói thẳng ra cho mọi người nghe qua, rồi lại tiếp :

— Tôi vốn có ý định đi đến Đào-Hoa Đảo để bắt sống Bắc-Cực Hồ-Tiên trở về, nhưng, nay vì cần phải thỏa mãn nguyện vọng của bác tôi trước khi từ trần, nên dù tôi có phải chết đi nữa, vẫn phải đi đến Ngân-Cung một chuyến trước !

— Nếu thế, tôi sẽ cùng đi với thiếu hiệp vậy !

Thích-Đỉnh-Nhận lắc đầu nói :

— Không cần, vì lần này tôi đến Ngân-Cung, chẳng phải là có ý định đánh nhau với họ !

Chàng ngừng câu nói lại trong giây lát, đưa mắt nhìn Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Lão tiên bối, tôi có việc này muốn nhờ ông !

— Việc chi thế ?

Thích-Đỉnh-Nhận lấy lá soái kỳ và quân cờ mang chữ soái ra, trao cho Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Hai vật này là tín vật của vị chương môn phái Hồng-Kỳ. Vậy nhờ ông hãy cất giữ cho. Nếu chuyển đi này tôi có gặp chuyện chi bất trắc, thì lần hợp vào tháng sau tại Ngũ-Hầu Miếu, ông trao hộ tất cả lại cho Thất-Hải Thần-Long !

Thiên-Âm Lão-Nhân nghe qua lời nói gần như là lời trời của Thích-Đỉnh-Nhận, thì trong lòng không khỏi ớn lạnh, đáp :

— Lão phu sẽ lo việc này cho, thiếu hiệp cứ yên lòng !

Thích-Đỉnh-Nhận gật đầu một cái trịnh trọng, rồi nói tiếp :

— Trong vòng ba hôm, nếu tôi không trở về, là tôi đã gặp chuyện không may rồi.

Chàng đưa mắt nhìn Hồ-Tĩnh, rồi lại nói :

— Hồ huynh, Thích-Đỉnh-Nhận tôi thực hồ thẹn đối với anh. Song, giờ đây, tôi cũng không cần phải nói chi nhiều. Nếu vạn nhất tôi không thể cứu được Hứa-Trân, thì nhất định cũng phải tìm cho kỳ được Từ-Cần trở về đây. Vì, chẳng phải anh đã nói hai cô ấy rất có thể là một đôi chị em song thai kia sao ?

— Đúng như thế !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Vậy, xin ba vị hãy ở đây chờ tôi trong ba hôm, giờ thì tôi xin cáo lui !

Nói dứt lời, chàng bước thẳng ra khỏi đại sảnh.

U-Minh Quí-Nữ nói :

— Tôi sẽ đưa anh ra.

Liền đó, U-Minh Quí-Nữ bèn dẫn đường, đưa Thích-Đỉnh-Nhận đi ra khỏi gian nhà ngầm dưới đất của nàng, hai người cùng bước theo một con đường hẹp, rồi lại đi lên những bậc đá. Không mấy chốc Thích-Đỉnh-Nhận đã thấy trước mặt sáng sủa. Chàng ngược mặt nhìn lên, thì thấy nơi đó là một ngôi miếu Diêm-Vương.

Ngôi miếu ấy đã xiêu đổ tượng Diêm-Vương y phục đã rách nát, con đường bị mặt nầy trở lên ngay dưới bàn thờ. Chỉ cần dời một phiến đá to là có thể thấy được miệng hang.

Thích-Đỉnh-Nhận và U-Minh Quí-Nữ sau khi bước ra khỏi miếu Diêm-Vương, thì chàng nhận thấy rằng nơi đó là một cánh rừng cách Vạn-Tính Cờ-Mộ không xa.

U-Minh Quí-Nữ bỗng nói :

— Anh định đi thực hay sao ?

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật mình, chàng quay đầu nhìn lại U-Minh Quí-Nữ, trông thấy nàng có vẻ buồn bã u sầu, thì lòng chàng cũng không khỏi bùi ngùi cảm động. Chàng gật đầu nói :

— Phải, tôi phải đi, vậy cô hãy trở về đi thôi !

U-Minh Quí-Nữ gượng cười nói :

— Dù cho đưa chàng đi nghìn dặm rồi cũng không tránh khỏi phải chia tay. Nhưng, tôi tiếp tục đưa anh thêm một quãng đường nữa. Chuyển đi này anh có phải... Ồi !

— Nhưng chắc rằng tôi sẽ trở về !

— Phải, tôi chỉ mong được thế !

Nàng mỉm cười, nụ cười của nàng hết sức héo hắt, tựa hồ như qua sự biệt ly này thì giữa hai người sẽ không còn có cơ hội nào gặp mặt được nhau nữa !

Hai người cũng bước đi chậm chậm... Cả hai đều quí báu giờ phút ngắn ngủi này. Vì họ đều biết về sau có còn gặp mặt nhau được nữa hay không ?

Sau khi ra khỏi cánh rừng, Thích-Đinh-Nhận buồn bã nói :

— Thôi cô hãy trở lại đi !

U-Minh Quí-Nữ cũng u sầu nói :

— Thôi, anh hãy thận trọng trong mọi việc... Nếu anh có gặp một chuyện bất trắc gì, thì suốt đời tới lúc nào cũng sẽ nhớ đến anh mãi mãi ! Nói dứt lời, nàng liền quay người lững thững bước đi.

Thích-Đinh-Nhận nhìn theo bóng nàng, ngẫm nghĩ lại lời nói của nàng, chàng cảm động đến suýt nữa rơi lệ !

Chàng lầm bầm rằng :

— Tôi cũng không khi nào quên được cô... !

Liền đó, chàng liền vọt người bay lên, lướt thẳng đi....

Chẳng mấy chốc, chàng lại đến giữa bãi tha ma ấy. Chàng nhắm ngay ngôi mộ to lớn lao người thẳng tới !

Bỗng nhiên, có một giọng lạnh lùng quát rằng :

— Hãy đứng yên lại !

Thích-Đinh-Nhận nghe thế không khỏi giật mình. Chàng dừng chân đứng yên và đưa mắt nhìn, thì thấy một người mang mặt nạ bạc, đang đứng sừng ở sau lưng mình.

Khi người mang mặt nạ bạc ấy nhận ra Thích-Đinh-Nhận, thì không khỏi giật mình, liền cất giọng lạnh lùng nói :

— Không ngờ lại chính là người !

Thích-Đinh-Nhận lạnh lùng quát rằng :

— Đúng thế, chính là ta đây !

— Chẳng hay ông bạn đến đây có việc gì... ?

— Ta đến để tìm Ngân-Cung Cung chủ !

— Ờ rằng người không thể làm được việc đó !

Thích-Đinh-Nhận găm to rằng :

— Mau đi vào trong đó báo cho Ngân-Cung Cung-chủ biết, bảo là có Thích-Đinh-Nhận viếng. Lần này ta không muốn giết người, bằng không thì người chờ mong thoát khỏi tay ta !

Sắc mặt của Thích-Đinh-Nhận hiện đầy sát khí. Người mang mặt nạ bạc ấy vội vàng thối lui một bước. Thái độ của Thích-Đinh-Nhận quả khiến cho mọi người không ngờ được.

Thích-Đinh-Nhận quát rằng :

— Sao không chịu đi báo, bộ người cho rằng Thích-Đinh-Nhận ta không dám xông thẳng vào trong đó hay sao ?

Người mang mặt nạ bạc ấy không trả lời chi cả. Hắn bước tới ẩn vào con ốc sên sắt, khiến cánh cửa bị mặt mở toang ra, rồi lao thẳng vào trong đó !

Thích-Đinh-Nhận đứng yên trước ngôi mộ, trong lòng không ngớt nghĩ ngợi miên man. Bỗng nhiên có một giọng lạnh lùng truyền đến rằng :

— Thích-Đinh-Nhận, người thực sự muốn vào trong đó để tìm lấy cái chết hay sao ?

Thích-Đinh-Nhận giật mình, đưa mắt ngó theo hướng có tiếng nói, thì trông thấy chiếc Huyết-Kiệu đã đứng yên cách lưng chàng độ ba trượng từ lúc nào. Chàng không khỏi bắt rùng mình, vì chàng trông thấy cô gái áo xanh tức A-Mẫn cũng đang đứng trước chiếc Huyết-Kiệu.

oOo

HỘI THỨ NĂM MƯƠI LĂM

Giữa chàng và nàng, đã cùng hưởng những giờ phút ái ân tột bậc ! Mặc dù nàng đã tỏ ý không xem việc ấy vào đâu, nhưng riêng Thích-Đinh-Nhận không thể quên việc ấy được.

Trên sắc mặt của cô gái áo xanh, không thể nào tìm thấy được một tia tình cảm. Nàng vẫn tỏ vẻ lạnh lùng như thuở nào !

Thích-Đinh-Nhận gượng cười nói :

— Xin đa tạ sự chiếu cố của bà !

Huyết-Kiệu Chủ nhân lạnh lùng hỏi rằng :

— Người định vào tổng đường của Ngân-Điện Hội để làm gì?
— Xin tha lỗi cho về chỗ không thể nói rõ được!
— Có lý nào, cậu đã quên mình là người đang gánh vác một trọng trách?

— Việc ấy chẳng cần bà phải lo, Thích-Đinh-Nhận ta đã sắp đặt đầu vào đây cả rồi!

— Nếu thế, cậu nhót định tiến vào trong đó sao?

— Đúng như vậy!

— Nếu thế thì tôi cũng không nói chi thêm nữa.

Bà ta dừng lại trong giây lát, rồi khẽ quát rằng:

— Tiểu-Thúy, Tiểu-Nhân chúng ta hãy đi thôi!

Hai cô tỷ nữ áo xanh liền nghiêng chiếc Huyết-Kiểu lên, rồi chầm rãi bước đi.

Thích-Đinh-Nhận buột miệng kêu rằng:

— A-Mẩn!

Cô gái áo xanh giật mình quay người lại, hỏi:

— Chuyện chi thế?

Thích-Đinh-Nhận nhìn đăm đăm vào mặt nàng, trông thấy nàng vẫn lạnh lùng không một tí tình cảm. Chàng buồn bã mỉm cười, nói:

— Tôi cần nói với cô một việc!

Nghe thế, mặt nàng không khỏi biến sắc, nhưng liền đó lại trấn tĩnh và lạnh lùng như cũ, nói:

— Giữa chúng ta không có điều chi đáng nói cả, vậy anh hãy đi đi.

— Không, tôi có việc cần nói với cô!

A-Mẩn tươi cười nói:

— Đối với việc đã qua, không nên nhớ làm gì, chuyện đã qua thì hãy quên đi...

— Quên đi?

— Phải, anh hãy quên đi. Thôi chào anh!

Nói dứt lời, nàng nhanh nhẹn chạy rút theo chiếc Huyết-Kiểu.

Thích-Đinh-Nhận không gọi nàng. Nhưng, qua thái độ của nàng, chàng biết rằng nàng đang đau xót trong lòng không phải ít. Sau này, chắc rồi cũng có ngày, chàng sẽ có dịp giải bày nỗi lòng của mình với nàng được. Chàng im lặng tự hỏi: "Ta có thể trở về được hay chăng...?"

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi, thì bỗng nghe có một tiếng cười to từ phía sau lưng vọng lại. Thích-Đinh-Nhận giật mình biến sắc,

vội vàng quay mặt ngoắt lại phía sau, thì thấy Hội trưởng Ngân-Điện Hội dẫn theo viên phó hội trưởng và bốn hộ pháp áo đỏ, đứng sững sau lưng chàng từ lúc nào!

Hội trưởng Ngân-Điện Hội, bỗng ngưng ngang tiếng cười nói:

— Ông bạn họ Thích từ xa đến đây, bản Hội trưởng không kịp ra nghênh đón thực là có lỗi đó. Vậy chẳng rõ ông bạn họ Thích không nề đường xa đến đây có việc chi cần chỉ dạy?

— Tôi cần ra mắt Cung chủ của các ông!

— Để làm gì?

— Thích-Đinh-Nhận ta đến lần này không phải để đánh nhau. Tôi nói cho ông rõ, lần này tôi cần viếng là giữ đúng theo khuôn phép võ lâm vậy ông không thể không tiếp đón tôi!

Hội trưởng Ngân-Điện Hội cười nhạt, nói:

— Theo khuôn phép, thì tôi không thể không tiếp đón, nhưng chính ông bạn họ Thích cũng tự hiểu, vì ông bạn là người thù của bản hội, nên tôi có quyền không đối xử đúng theo khuôn phép!

Thích-Đinh-Nhận biến hẳn sắc mặt, nói:

— Nếu thế, là ông muốn đánh nhau rồi chăng?

Hội trưởng Ngân-Điện Hội cất tiếng cười ha hả, nói:

— Nào phải thế, nào phải thế! Ông bạn họ Thích tuy là người thù của bản hội, nhưng bản hội đối với việc ông bạn đến viếng, thì không thể không đón tiếp. Vậy xin mời theo tôi vào yết kiến Ngân-Cung-chủ!

Câu nói ấy khiến Thích-Đinh-Nhận cảm thấy bất ngờ. Chàng hiện vẻ sùng sốt, nhưng rồi cất tiếng cười nhạt, đồng dục bước thẳng vào ngôi mộ.

Hội trưởng Ngân-Điện Hội và số người tùy tùng liền nối gót theo sau. Khi tiến vào đến đường hầm, thì Hội trưởng Ngân-Điện Hội và Thích-Đinh-Nhận sánh vai nhau cùng đi tới!

Chẳng bao lâu mọi người đã tiến vào Ngân-Cung, Thích-Đinh-Nhận theo chân Hội trưởng Ngân-Điện Hội đi qua mấy dãy hành lang quanh co, khiến chàng không thể nhận định được mình đã đi qua bao nhiêu chỗ trong Ngân-Cung này.

Một lúc sau, mọi người đến một cánh cửa phòng thì dừng chân đứng lại. Thích-Đinh-Nhận đưa mắt quét qua, trông thấy tại đây có bốn cô gái mặc áo đỏ, đứng thành hai hàng hai bên xem uy nghi tột bậc.

Trên khung cửa có treo một tấm biển đề hai chữ : « Thần Điện ». Hội trưởng Ngân-Điện Hội cất tiếng cung kính nói :
— Đệ tử là Hội trưởng Ngân-Điện Hội, đã dẫn Thích-Đỉnh-Nhận vào đây, xin bệ trên định đoạt !

Liền đó, từ trong có tiếng nói vọng ra rằng :

— Thích-Đỉnh-Nhận vào đây, còn Hội trưởng trở về cương vị !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, liền cất tiếng cười nhạt, rồi đồng dục bước thẳng vào.

Tiến vào thần điện, khiến Thích-Đỉnh-Nhận có cảm giác như tiến vào một cung tiên huyễn ảo. Khắp gian đại điện lờ mờ, xây bằng đá cẩm thạch, đầu đầu cũng mờ mờ một lớp sương khói màu hồng...

Trên mặt đất, trải đá trắng mài phẳng lì như gương,

Chàng trông thấy có một người mặc áo đỏ, đang quỳ trước một pho tượng thần to lớn. Những làn khói màu hồng từ những chiếc đỉnh đồng bay lên cuốn cuộn...

Hai bên thần điện có mười người đàn bà mặc áo xanh đứng thẳng như tượng gỗ. Trong số đó có cả người đàn bà đứng tuổi xinh đẹp và cô gái xấu xí đã từng đánh nhau với Thích-Đỉnh-Nhận.

Người mặc áo đỏ quỳ trên đất, thỉnh thoảng mới thấy cử động thân hình, miệng không ngớt niệm kinh lầm bầm. Cuối cùng, người đàn bà ấy đã từ từ đứng lên !

Nơi Thích-Đỉnh-Nhận đang đứng, cách gian đại điện độ chừng năm trượng. Chàng thấy người đàn bà mặc áo đỏ ấy sau khi đứng lên, liền bước thẳng tới một cái bàn hương án ngồi yên xuống.

Vì khói hương mù mịt, nên khiến Thích-Đỉnh-Nhận không thể nào trông thấy được diện mạo của đối phương cho rõ ràng. Ngay lúc ấy, chàng bỗng nghe người đàn bà áo đỏ cười nhạt, nói :

— Người vừa đến ấy là Thích-Đỉnh-Nhận chăng ?

Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng cười to, nói :

— Đúng thế !

Người áo đỏ ấy bỗng khẽ quát rằng :

— Mười vị công phi hãy bước lui !

Tức thì, mười người đàn bà đứng tuổi đứng hai bên, đều đồng thanh vâng lệnh, rồi bước lui ra khỏi thần điện, đồng thời, đóng kỹ cánh cửa lại.

Thích-Đỉnh-Nhận bèn bước từng bước một thẳng đến gian đại

điện. Quả tim của chàng đập mạnh gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...

Khi chàng bước đến còn cách trước đại điện độ một trượng nữa, thì liền dừng chân đứng lại nói :

— Có phải bà đã xuống dốc thủ đối với Thích-Nhạc-Dương chăng ?

Lúc đó, Thích-Đỉnh-Nhận đã nhìn thấy rõ diện mạo của đối phương. Chàng thấy bà ta quả đúng là một người đàn bà đứng tuổi, mặt xinh đẹp như hoa, duyên dáng như một người con gái khiến ai nhìn thấy cũng phải ngây ngất, say mê.

Người đàn bà áo đỏ xinh đẹp ấy nói :

— Đúng thế !

— Tại sao ?... Tại sao bà lại hạ dốc thủ đối với ông ấy như thế ?

— Vì ông ấy đã hại Giang-Tiêu-Phân !

— Còn bà là ai thế ?

— Ta ?

Người đàn bà áo đỏ ấy liền cất tiếng cười khanh khách, rồi nói :

— Ta là ai người tò mò để làm gì ?

— Bà không phải là Giang-Tiêu-Phân sao ?

— Không phải !

Thích-Đỉnh-Nhận cười như cuồng dại nói :

— Một người đàn bà không biết sĩ diện !

— Người... nói chi thế ?

Thích-Đỉnh-Nhận mặt không hề đổi sắc, nói :

— Tôi mừng bà là người không biết sĩ diện, thì có sao không ?

Bà chính là Giang-Tiêu-Phân, tại sao bà không dám thừa nhận ?

— Ta có chi lại không dám thừa nhận ?

— Nếu thế, thì có nghĩa bà đã thừa nhận rồi ?

— Đúng... vậy !

Thích-Đỉnh-Nhận bỗng cảm thấy vô cùng bối rối. Vì người đàn bà tác hại cho giới giang hồ trước mặt chàng đây, lại chính là người di ruột của chàng !

Bối rối, chàng nghiêng chặt đôi hàm răng nói :

— Bà có biết tôi là ai không ?

— Người là Thích-Đỉnh-Nhận...

— Tôi chính là con trai của Thích-Xuyên-Dương... Cùng chính là con trai của Giang-Tiêu-Phân, em gái ruột thịt của bà ?

Chàng cố dè nén nỗi đau xót trong lòng, rồi lại nói tiếp :

— Lẽ ra tôi phải gọi bà là dì, nhưng bà không xứng đáng là người tôi kính yêu.

Tiếp đó chàng bỗng quát to rằng :

— Bà tưởng rằng tôi không phải là đứa con do chính Thích-Xuyên-Dương sinh ra, mà do hành động ám muội của em gái bà và tình nhân của bà là Thích-Nhạc-Dương cấu tạo nên chăng ? Bà rõ là một người hèn mạt không biết chí là phải trái. Bà không chịu bởi Trại-Hoa-Đà Công-tôn-Dân, xem phụ thân tôi có còn khả năng sinh dục hay không. Bà có biết chính Công-Tôn-Dân đã vì việc ấy mà trở thành điên chăng ?

Những lời nói như điên cuồng của Thích-Đỉnh-Nhận, đã khiến Giang-Tiêu-Phân kinh hoàng thất sắc. Bà ta cất giọng ngạc nhiên nói :

— Vậy có lý nào phụ thân người, thực sự còn khả năng sinh dục hay sao ?

— Bà cứ đi hỏi Công-Tôn-Dân sẽ rõ !

Giang-Tiêu-Phân cười nhạt nói :

— Bất luận như thế nào, ta cũng đã thề giết chết ông ấy...

— Bà... quả đúng là một người đàn bà ty tiện, phỉnh gạt Hứa-Trân là mẹ ruột nàng đã chết, còn bà là nghĩa mẫu của nàng...

Câu hỏi của Thích-Đỉnh-Nhận chưa dứt, thì bỗng nghe hai tiếng bộp bộp, đồng thời, Thích-Đỉnh-Nhận cảm thấy đôi má mơn đau đớn, nóng bỏng. Chàng cảnh giác thối lui hai bước !

Giang-Tiêu-Phân vẫn ngồi yên một chỗ không hề cử động, miệng lạnh lùng quát rằng :

— Thích-Đỉnh-Nhận, người ăn nói phải dè dặt một tí !

Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng cười như điên dại, nói :

— Hai cái tát tay này tôi ghi nhớ mãi, Giang-Tiêu-Phân. Hôm nay tôi đến đây là cần gặp Hứa-Trân ngay !

— Việc ấy không thể làm được !

Thích-Đỉnh-Nhận giận dữ nói :

— Bà phụ tôi sắp chết đến nơi, vậy có lý nào trước khi ông ấy nhắm mắt, bà không cho hai người con gái được trông thấy mặt ông ấy hay sao ?

— Đúng thế, ta không thể làm được việc đó. Hơn nữa Thích-Đỉnh-Nhận người và ta, đã trở thành kẻ thù không đội trời chung. Hứa-Trân

đã vì người mà phản lại tổ chức, nên đã bị tử hình rồi !

Thích-Đỉnh-Nhận cảm tức đến toàn thân run rẩy, chàng uất ức không thể vung một chưởng đánh chết Giang-Tiêu-Phân ngay, hầu hạ cơn tức giận trong lòng.

Bởi thế, chàng liền găm lên rằng :

— Nếu bà không trao Hứa-Trân ra, thì tôi sẽ đổi mạng với bà ngay !

Giang-Tiêu-Phân cất tiếng lạnh lùng cười dài, nói :

— Người dựa vào tài nghệ chi để nói như vậy ?

Thích-Đỉnh-Nhận không còn dẫn được cơn bức tức, bèn quát to rằng :

— Ta dựa vào cái này đây !

Tức thì chàng vung chưởng đánh liền ra nghe một tiếng vút quét thẳng về phía Giang-Tiêu-Phân.

Giang-Tiêu-Phân vẫn ngồi yên không hề tránh né đi đâu cả. Liền đó, qua một tiếng « phình », tức thì Thích-Đỉnh-Nhận ụp lên một tiếng to, miệng trào máu tươi, loạng choạng thối lui hàng chục bước !

Qua sự thực ấy, Thích-Đỉnh-Nhận hết sức kinh hoàng. Vì Giang-Tiêu-Phân không hề đánh trả, chàng hoàn toàn bị một sức dội lại đến đôi phải trào máu !

Như vậy, cũng đủ thấy võ công của Giang-Tiêu-Phân cao cường đến mức không ai có thể tưởng tượng được. Giang-Tiêu-Phân bèn lạnh lùng hỏi rằng :

— Thế nào ?

Thích-Đỉnh-Nhận chùi vết máu trên khóe miệng, nói :

— Giang-Tiêu-Phân, Thích-Đỉnh-Nhận ta thề nếu không tiêu diệt được Ngân-Cung và Ngân-Điện Hội của bà, thì sẽ không làm con người nữa !

— Ta cũng thề, nếu không tiêu diệt được Hồng-Kỳ môn của người thì cũng sẽ không làm con người nữa !

— Vậy chúng ta hãy thử xem cho biết !

Thích-Đỉnh-Nhận tuy biết rõ là với tài nghệ hiện nay của mình, chắc chắn không phải là địch thủ của Giang-Tiêu-Phân. Bởi thế, chàng thấy rằng nếu cuộc đời mình còn sống được trên dương thế, thì nào sợ chẳng có cơ hội báo thù ?

Do đó, vừa nói dứt lời thì chàng quay người bỏ đi thẳng ra cửa.

Giang-Tiêu-Phân lạnh lùng quát rằng :

— Hãy đứng yên lại !

Thích-Định-Nhận quay người trở lại, cất giọng cười dài, hỏi rằng :

— Làm gì thế ? Có lý nào bà định lưu tôi lại hay sao ?

— Đúng thế !

— Tôi nói cho bà rõ, Thích-Định-Nhận tôi hôm nay dám đến Ngân-Cung, là đã chẳng xem mạng sống của mình vào đâu cả, vậy bà có tài thì cứ ra tay giết tôi đi !

Giang-Tiêu-Phân cười lạnh lùng nói :

— Ta không muốn giết người, nhưng ta có cách làm cho người trong vòng ba tiếng đồng hồ, sẽ biến thành một con người khác !

— Đồ bà dám...

— Phải, ta dám làm như vậy. Ta sẽ khiến người biến thành một ma vương hung ác. Môn nhân của Hồng-Kỳ-Môn, lần lượt sẽ mất mạng dưới tay của người cả !

Thích-Định-Nhận rung mình, chàng cảm thấy việc ấy còn đáng sợ hơn gấp một trăm lần cái chết. Bất giác chàng thối lui ra sau hai bước !

Giang-Tiêu-Phân lạnh lùng nói :

— Nhưng, người hãy yên lòng, là bề ngoài vẫn không thể trông thấy người lộ vẻ hung ác, song đến một giờ phút nào đó, trong lòng sẽ cảm thấy không thể không chém giết !

Thích-Định-Nhận nghe qua toàn thân không khỏi run rẩy. Phút giây kinh sợ ấy, thực chưa hề có trong đời chàng !

Pho tượng thần to lớn nơi thần điện, đang cúi nhìn chòng chọc vào chàng chẳng khác một ác quỷ. Hương khói đỏ rực trên những đỉnh đồng, trông có vẻ càng rùng rợn hơn...

Thích-Định-Nhận bất giác lại thối lui ra sau mấy bước !

Giang-Tiêu-Phân cất giọng lạnh lùng cười một chuỗi dài rùng rợn, rồi nói :

— Thích-Định-Nhận, chín vị môn nhân của Hồng-Kỳ-Môn sẽ lần lượt chết dưới tay người. Nhưng, việc ấy người ngoài không cần hiểu biết chi cả. Hồng-Kỳ-Môn sẽ chẳng phải do người phát huy ngày một sáng lạng, mà do chính tay người hủy diệt !

Thích-Định-Nhận lúc ấy không còn dè dặt được con kinh không trong lòng. Chàng tự nhiên cất tiếng cười kinh rợn liên tiếp. Nhưng, Giang-Tiêu-Phân đã co ngón tay búng nhẹ ra, khiến Thích-Định-Nhận

thoảng cảm thấy toàn thân tê dại. Tức thì, chàng liền im ngay tiếng cười.

Liền đó, con mắt duy nhất của chàng chiếu ngời ánh sáng hung tợn. Chàng nhào dầm dầm vào pho tượng thần không hề chớp mắt !

Giang-Tiêu-Phân liền đứng lên bước xuống thần điện. Bà ta đi lững thững đến trước Thích-Định-Nhận, rồi lại đi quanh người chàng một vòng, trong khi đó những ngón tay mặt của bà ta không ngớt vung ra, tựa hồ như điểm huyết, nhưng thật ra thì không phải...!

Sau đó, bà ta lại đứng yên trước mặt Thích-Định-Nhận. Lúc ấy, Thích-Định-Nhận cảm thấy trước mắt cảnh vật đều mơ hồ, lý trí lẫn lộn mất hẳn.

Giang-Tiêu-Phân liền quát :

— Há to miệng ra !

Tức thì, Thích-Định-Nhận cũng ngoan ngoãn làm đúng theo mệnh lệnh của đối phương. Ngay lúc ấy sắc mặt Giang-Tiêu-Phân trở thành tái nhợt, trông thực đáng sợ. Bà ta liền móc ra một viên thuốc bỏ vào miệng của Thích-Định-Nhận !

Sau đó, Giang-Tiêu-Phân lại giải trừ huyết đạo cho Thích-Định-Nhận, để chàng có thể đi đứng được như thường. Xong đâu đấy, bà ta lại lui trở về thần điện. Sắc mặt của bà ta trông thực đáng sợ vô cùng. Bà ta lạnh lùng hỏi rằng :

— Người gọi là chi ?

— Tôi là Thích-Định-Nhận !

— Trước mặt thần linh của ta, sao người chưa chịu quì xuống ?

Nghe thế, Thích-Định-Nhận bèn đi thẳng tới trước đỉnh đồng nghi ngút khói hương, ngoan ngoãn quì xuống. Chàng có vẻ như mất hết tự chủ, và mặc cho người sai khiến vậy !

Trời hỡi ! Giang-Tiêu-Phân một nữ ma vương khét tiếng, thực sự đã tạo Thích-Định-Nhận thành một nhân vật tàn ác đáng sợ rồi hay sao ?

Giang-Tiêu-Phân cất tiếng lạnh lùng nói to rằng :

— Thích-Định-Nhận, người hãy nói thẳng với thần linh là người đã bằng lòng tin tưởng và thờ phụng ngài !

Thích-Định-Nhận liền cất giọng quả quyết khẩn rằng :

— Kính thưa thần linh, tôi lúc nào cũng trung thành với ngài !

— Người hãy thề trung thành với ngài đi !

— Kính thưa thần linh, tôi lúc nào cũng trung thành với ngài cả !

Giang-Tiêu-Phân liền cất giọng cười kinh rợn, nói :

— Thích-Định-Nhận người có lòng trung thành với chúng ta, như đã trung thành với vị thần linh của chúng ta vậy không ?

— Tôi rất bằng lòng !

— Người thù hiện nay của người là ai ?

— Là Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách, Hồ-Tĩnh, U-Minh Qui-Nữ, Thích-Nhạc-Dương, Thất-Hải Thần-Long, Huyết-Kiểu Chủ-Nhân, Vô-Cực Tĩnh-Quân, Đoạn-Hồn Diêm-Quân, Người che mặt, Thiên-Ma Qui-Tàu, Thương-Hải-Khách, Chàng thiếu niên thô lỗ, A-Mẫn, Tam-Vô-Vương...!

Đây thực là một việc vô cùng kinh rợn. Thích-Định-Nhận vì đã uống « tà đơn » của Giang-Tiểu-Phân, nên đã xem bạn hóa ra thù !

Giang-Tiểu-Phân lại lạnh lùng nói :

— Thích-Định-Nhận, người có bằng lòng dùng trí khôn của người, để giết chết những kẻ thù ấy hay chăng ?

— Tôi rất bằng lòng !

Giang-Tiểu-Phân cất giọng lạnh lùng cười dài. Tiếng cười của bà ta, có vẻ như vô cùng đắc ý, nhưng cũng chứa đầy sát khí, khiến ai nghe đến cũng phải khựng khiếp hãi kinh !

oOo

HỒI THỨ NĂM MƯƠI SÁU

BỨC THƠ BÍ MẬT

Thích-Định-Nhận sau khi uống viên thuốc « tà đơn » vào bụng, thì tính vốn lương thiện của chàng, liền trở thành gian ác. Chàng sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì, cũng như giết bất cứ ai theo sự sai khiến của Giang-Tiểu-Phân, một nhân vật chuyên gieo rắc bao nhiêu sự chết chóc !

Giang-Tiểu-Phân nghe thế cất tiếng cười rất đắc ý. Tiếng cười của bà ta, ai nghe đến cũng phải nổi da gà.

Sau đó, Giang-Tiểu-Phân lại cất giọng lạnh lùng hỏi rằng :

— Thích-Định-Nhận, người đến đây để làm gì ?

— Để tìm Hứa-Trân !

— Tìm nó có chuyện gì ?

— Phụ thân của cô ấy sắp chết đến nơi rồi, tôi tìm cô ấy đến gặp mặt ông ta.

Chàng cười lạnh lùng rồi nói tiếp :

— Và, sau đó, tôi sẽ tìm cách giết chết Thích-Nhạc-Dương !

— Tốt lắm, giờ đây ta có thể trao Hứa-Trân cho người !

— Xin đa tạ Cung Chủ !

Nhìn vào bề ngoài, thì Thích-Định-Nhận chẳng hề lộ vẻ hung ác, đối với việc đã qua, chàng vẫn nhớ rõ ràng cả. Nhưng, thực sự thì bên trong, ý nghĩ của chàng gian ác đến mức thật đáng sợ !

Giang-Tiểu-Phân to tiếng nói :

— Tam cung phi đâu rồi ?

Tức thì, người đàn bà đứng tuổi xinh đẹp, trước đây có đánh nhau với Thích-Định-Nhận, liền bước ra nói :

— Chẳng hay Cung Chủ có lệnh gì ?

— Dẫn Hứa-Trân ra trao cho hắn !

— Việc ấy....

— Hãy đi đi, đây là mạng lach của ta !

Người đàn bà xinh đẹp đó liền bước lui ra ngoài. Giang-Tiểu-Phân không ngớt cất tiếng cười nhạt. Người đàn bà ấy quả mất hết nhân tính. Đối với người con trai của chị ruột bà ta, mà bà ta còn dùng đến thủ đoạn thâm độc như vậy, thì nói chỉ đến người khác ?

Với thứ « tà đơn » của bà ta, bà ta có thể sai khiến bất cứ một nhân vật võ lâm nào. Chính vì thế, mà chỉ trong một thời gian ngắn, Ngân Điện Hội đã thu nạp tất cả cao thủ của các môn phái !

Thích-Định-Nhận đứng trân trân, vẻ mặt đầy ngờ ngạc. Sở dĩ chàng ngờ ngạc, là vì chàng cảm thấy tựa hồ như mình quên mất đi bao nhiêu công việc, những công việc ấy, dường như xa xôi đối với chàng lắm !

Chỉ trong chớp lát, nghe có tiếng chân người bước đi từ phía ngoài tiến vào. Đây là Hứa-Trân, đang đi theo người đàn bà đứng tuổi xinh đẹp ấy bước đến gian thần điện.

Hứa-Trân nước mắt ràn rụa, mặt tiêu tụy trông thật đáng thương, tựa hồ như nàng đang xúc động và đau đớn lắm.

Nàng mở miệng kêu lên một tiếng.

— Má !

Liền đó, nàng quì hai đầu gối xuống đất. Giang-Tiểu-Phân cười nhạt nói :

— Hãy đứng lên, xem đây là ai ?

Hứa-Trân đưa mắt nhìn Thích-Định-Nhận một lượt, thì biến hẳn

sắc mặt. Nàng kêu lên qua một giọng đau đớn:

— Thích ca ca,!

Liền đó, Nàng nhảy bổ vào lòng Thích-Đỉnh-Nhận, òa lên khóc!

Thế rồi cả hai người cùng ôm chầm lấy nhau cất tiếng khóc thê to, chẳng khác nào một đôi tình nhân được sống sót và được trùng phùng sau một chiều họa thảm khốc!

Nàng hy vọng là trước khi chết, được trông thấy Thích-Đỉnh-Nhận một lần. Bởi thế, Thích-Đỉnh-Nhận đột nhiên xuất hiện, thì thử hỏi nàng không vui như điên sao được?

Thích-Đỉnh-Nhận tuy đã uống tà đơn, nhưng chàng vẫn không quên người yêu của mình, duy có điều là trong tình thương chàng thoáng thấy có chen lẫn một sự oán hận mà thôi.

Trong khi đó, Hứa-Trần vẫn ngã vào lòng của chàng và không ngớt khóc rưng rức. Tiếng khóc ấy đã khiến ai nghe đến cũng rất cảm động. Vì, chính nàng đã dùng sinh mệnh của mình đổi lấy giây phút quý báu nhất này!

Thích-Đỉnh-Nhận ôm lấy nàng. Chàng không thể phân biệt được trong giây phút đó, đối với Hứa-Trần chàng yêu thương nhiều hay oán hận nhiều?

Giang-Tiêu-Phân lạnh lùng quát rằng:

— Hãy đứng dang ra!

Hứa-Trần như chợt tỉnh lại, nàng xô Thích-Đỉnh-Nhận ra, nói:

— Má, má...định giết anh ấy hay sao?

— Không!

— Thực thế à...?

Nàng gần như không dám tin ở lỗ tai của mình. Vì nàng không thể hiểu được tại sao mẫu thân của mình lại không giết Thích-Đỉnh-Nhận. Nhưng, nàng làm thế nào hiểu được Giang-Tiêu-Phân đã làm một việc đáng ghê sợ hơn là giết Thích-Đỉnh-Nhận?

Giang-Tiêu-Phân lạnh lùng nói:

— Đúng thế, ta không giết chết nó! Nhưng, ta có việc này cần phải nói rõ cho người biết. Hiện nay, người có biết chính là con gái của ta không?

— Con được biết, con chính là con gái của má!

— Thế còn cha người đâu?

— Cha con chính là Hội trưởng!

— Không, cha người là một người khác, giờ đây Thích-Đỉnh-Nhận sẽ dẫn người đến gặp cha người. Song, việc thăm viếng xong xuôi, thì người mau trở về, nếu không ta sẽ giết chết Thích-Đỉnh-Nhận!

— Vậy cha tôi là ai?

— Việc ấy rồi đây người sẽ rõ. Nếu trong vòng năm hôm mà người không trở về, thì ta có biện pháp giết chết cả người lẫn Thích-Đỉnh-Nhận. Điều đó người phải nhớ cho kỹ!

Đấy quả là một ân huệ to bằng trời. Thử hỏi một con người tâm địa độc ác như Giang-Tiêu-Phân, thì nào chịu tha Hứa-Trần một cách dễ dàng như vậy?

Nhưng Hứa-Trần nào có biết, người mẫu thân của nàng đang đi một nước cờ hết sức thâm độc?

Hứa-Trần nói:

— Thưa má, con sẽ vâng lệnh của má.

Giang-Tiêu-Phân gật đầu, rồi quay qua người đàn bà đứng tuổi xinh đẹp ấy nói:

— Tam cung phi!

— Có đệ tử đây!

— Hãy dẫn chúng nó đi ra!

— Vâng!

Liền đó, người đàn bà xinh đẹp ấy liền dẫn Thích-Đỉnh-Nhận và Hứa-Trần bước ra khỏi thần điện, rồi lại đi ra khỏi Ngăn-Cung đầy đầy những hàng lang quanh co, sau cùng họ đã cùng đi đến đoạn đường hăm.

Sau khi bước ra khỏi ngôi mộ, người đàn bà xinh đẹp ấy cất giọng lạnh lùng nói:

— Các người hãy đi đi!

— Thưa đi, con rất cảm ơn đi!

Trong giây phút đó, người đàn bà xinh đẹp kia, nhanh nhẹn nhét vào tay Hứa-Trần một món vật, rồi quát rằng:

— Ai là di của người, sao không chịu đi nhanh lên?

Hứa-Trần đưa mắt nhìn vào áo mình, nhưng nàng không thấy rõ người đàn bà đứng tuổi ấy đã nhét vật gì cho mình. Nàng đưa đôi mắt kính hoảng nhìn người đàn bà đó, nói:

— Thôi, chúng tôi đi đây!

Người đàn bà xinh đẹp đó không trả lời, bà ta im lặng đi thẳng trở vào ngôi mộ. Hứa-Trần liền cùng Thích-Đỉnh-Nhận vội người lao đi, chỉ trong chớp mắt là đã mất hút ngoài bãi tha ma.

Trong khi đó trong lòng Hứa-Trần như có vô số những lời cần nói với Thích-Đỉnh-Nhận. Nàng không biết Thích-Đỉnh-Nhận có bằng lòng tha thứ cho nàng chăng ?

Liền đó, nàng chậm bước lại, nói :

— Thích ca ca !

— Chỉ thế ?

— Anh dường như đã thay đổi rồi !

— Thay đổi à ?

— Phải, dường như anh không còn thích nói chuyện nữa !

— Đâu lại có như thế ?

Hứa-Trần buồn bã nói :

— Thích ca ca, anh còn giận em không ?

— Không, anh không khi nào giận em.

— Thích ca ca, anh có biết trong khi bị giam giữ tại ngục tử hình đây tối tăm, lúc nào em cũng tưởng nhớ đến anh... Em tưởng rằng, trong kiếp sống này không còn có dịp nào gặp mặt anh được nữa !

Giọng nói của nàng hết sức chân thành tha thiết, nghe thực xúc cảm lòng người. Phải, nàng yêu thương Thích-Đỉnh-Nhận, còn hơn yêu thương chính sinh mệnh của mình nữa !

Nếu trước đây Thích-Đỉnh-Nhận nghe qua những lời nói ấy, thì tất sẽ cảm động xót thương biết bao ! Nhưng, giờ đây chàng đã trở thành một con người hoàn toàn khác hẳn !

Bởi thế, nghe qua những lời nói ấy chàng chỉ cười nhạt nói :

— Thế à ?

— Phải, Thích ca ca, em biết em có lỗi với anh. Nhưng, đây không phải là chính lòng em muốn, xin anh hiểu cho !

— Anh đã nói, là anh không khi nào giận em đâu !

Hứa-Trần đưa mắt nhìn Thích-Đỉnh-Nhận, thấy vẻ mặt của chàng lạnh lùng không hề có một tí tình cảm. Nàng dường như cảm thấy rằng, vẻ mặt lạnh lùng ấy từ trước đến nay Thích-Đỉnh-Nhận không hề có.

Nàng là một cô gái ngây thơ, nên đã nghĩ vậy, song nàng vẫn không ngờ rằng bên trong hiện tượng đó lại có một việc chi khác lạ. Bởi thế nàng lộ vẻ kinh ngạc, rồi nói :

— Thích ca ca, có lý nào phụ thân em lại là một người khác hay sao ?

— Đúng thế !

Thích-Đỉnh-Nhận bèn đem mọi việc đã qua, nói rõ lại cho Hứa-Trần nghe, khiến Hứa-Trần không khỏi kinh ngạc, nói :

— Phụ thân em lại chính là bác ruột của anh ? Như thế chúng ta là bà con chú bác sao ?

— Có thể đúng như vậy !

Giữa lúc hai người đã đến trước ngôi Diêm-Vương Miếu, thì Hứa-Trần chợt nhớ ra một vật của Tam cung phi nhét vào áo nàng. Nàng liền thò tay vào áo lấy ra xem, thì thấy rõ ràng là một phong thơ được cuộn tròn, bên trên đề rằng : *"Gởi Phong-Trần Cuồng-Khách. Xin xem kìa."*

Hứa-Trần xem qua, thì không khỏi giật nảy mình. Vì người đàn bà xinh đẹp ấy chính là người tâm phúc của mẫu thân, thế bà ta gởi cho Phong-Trần Cuồng-Khách phong thơ này, bên trong nói đến việc chi ?

Dù nghĩ thế, nhưng nàng vẫn cất kỹ phong thơ vào áo. Trong lúc ấy, Thích-Đỉnh-Nhận đã bước thẳng vào ngôi Diêm-Vương Miếu.

Vừa bước vào ngôi miếu, thì Thích-Đỉnh-Nhận đã thấy U-Minh Quí-Nữ đứng sẵn nơi đó rồi. Trước tiên U-Minh Quí-Nữ lộ sắc kinh ngạc, nhưng sau đó liền vui cười nói :

— Thích thiếu-hiệp, anh đã trở về được đấy à ?

Thích-Đỉnh-Nhận lạnh lùng nói :

— Như tôi đã bảo, là tôi sẽ trở về kia mà !

U-Minh Quí-Nữ quay về phía Hứa-Trần nói :

— Cô chắc là Hứa cô nương ?

— Đúng thế ! Còn tỷ tỷ là...

— Tôi gọi là U-Minh Quí-Nữ !

— Quí-Nữ ? Tên khó nghe quá !

Nói dứt lời, nàng cất tiếng cười đầy vẻ thơ ngây. U-Minh Quí-Nữ nhìn qua thái độ thơ ngây của Hứa-Trần, trong lòng không khỏi cảm động, nên cất tiếng buồn bã cười đáp lại.

Hứa-Trần nói :

— Tỷ tỷ, em biết rồi. Em đã có lần gặp mặt chị. Trong khi Ngân-Diện Hội chúng tôi làm lễ khai phá thì chị có tới Tự-Vô-Đường, để tìm Trần-Đế phải không ?

U-Minh Quí-Nữ gương cười nói :

— Phải, chính là tôi đây !

Hứa-Trân nói :

— Tỷ tỷ, chị rất đẹp....

— Đẹp ?... Đẹp sao bằng cô ? Thôi chúng ta hãy đi vào, cô cũng cần đến gặp ngay phụ thân cô kia !

Liền đó, ba người nổi gót nhau chui vào địa đạo. Trong lúc ấy, trong lòng Thích-Đỉnh-Nhận đang đầy đầy những ý nghĩ gian ác. Chàng đang nghĩ cách làm thế nào để giết chết U-Minh Quí-Nữ !

Trái lại, trong khi đó U-Minh Quí-Nữ lại vui mừng về chỗ Thích-Đỉnh-Nhận đã được bình an trở về !

Nàng nhìn Thích-Đỉnh-Nhận một lượt, rồi nói :

— Thích thiếu-hiệp, anh thực là người mạng lớn, nên mới có thể bình an trở về như vậy !

Thích-Đỉnh-Nhận tươi cười nói :

— Đây là nhờ cái phước của cô !

Chỉ một câu nói bình thường như vậy, đã khiến U-Minh Quí-Nữ cảm thấy hết sức vừa lòng. Liền đó, ba người cùng bước thẳng vào gian đại sảnh. Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách và Hồ-Tịch, trông thấy Thích-Đỉnh-Nhận trở về bình an, cũng vui mừng không tả xiết !

Sau một lúc hàn huyên, Hứa-Trân quay về Phong-Trần Cuồng-Khách nói :

— Phong thơ này phải gửi cho ông không ?

Phong-Trần Cuồng-Khách nhìn thấy phong thơ, mặt không khỏi ít nhiều biến sắc. Ông ta đưa mắt nhìn Hứa-Trân một lượt, nói :

— Phải, cô nhận được từ đâu thế ?

Hứa-Trân đang định nói thật mọi việc cho Phong-Trần Cuồng-Khách nghe, nhưng bất ngờ nàng lại thay ý nghĩ nói :

— Tôi không biết !

Phong-Trần Cuồng-Khách lộ vẻ hết sức kinh ngạc, thực lâu chẳng dám xé phong thơ ra, Thiên-Âm Lão-Nhân thấy thế cũng không khỏi giật mình, thầm nghĩ : « Có lẽ nào phong thơ này là của Lê-Thái-Hoa sao... ? »

Ngay lúc ấy, bỗng Hứa-Trân lên tiếng nói :

— Tôi muốn đi vào thăm phụ thân tôi !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Chúng ta hãy cùng đi vào một thể !

Liền đó Thích-Đỉnh-Nhận và U-Minh Quí-Nữ dẫn Hứa-Trân bước vào gian phòng của Thích-Nhạc-Dương đang nằm.

Phong-Trần Cuồng-Khách lại đưa mắt nhìn kỹ phong thơ. Thiên-Âm Lão-Nhân không thể giữ được sự im lặng nữa, lên tiếng nói :

— Thế nào, tưởng chừng có quen mắt lắm không ?

— Đúng như vậy !

Thiên-Âm Lão-Nhân giật mình, nói :

— Vậy có phải là bút tích của Lê-Thái-Hoa không ?

— Không phải !

Thiên-Âm Lão-Nhân lại lộ vẻ kinh ngạc, nói :

— Không phải.... ?

— Đúng thế, không phải... !

Phong-Trần Cuồng-Khách cau đôi mày, rồi buột miệng kêu lên một cách kinh hoàng rằng :

— Tôi nhớ ra rồi !

— Ai thế ?

Ngay lúc ấy, Phong-Trần Cuồng-Khách biến hẳn sắc mặt. Nét sợ hãi hiện trên mặt ông ta, khiến ai trông thấy cũng không khỏi phấp phồng lo sợ lây. Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Là ai thế ?

Phong-Trần Cuồng-Khách cố trấn tĩnh trở lại, rồi hạ giọng nói :

— Lý lão ca, có phải anh còn nhớ, là lúc Thích-Đỉnh-Nhận hợp mặt môn nhân tại Ngũ-Hầu Miếu, có một người che mặt xuất hiện ấy không ?

— Đúng thế, chính có một người như vậy !

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BẢY

GIẤY PHÚT HÀI KINH

Phong-Trần Cuồng-Khách cất giọng run run nói :

— Người che mặt ấy, chẳng phải đã trao cho Thích-Định-Nhậm một phong thơ ?

— Đúng thế !

— Bút tích trong phong thơ ấy, hoàn toàn giống nhau, với bút tích phong thơ gởi cho tôi !

— Ồ !

— Hơn nữa có một điểm hoàn toàn giống nhau, là cả hai phong thơ đều dặn phải xem kín !

— Thế ở trong ấy viết gì, anh nên xem qua đã !

Phong-Trần Cuồng-Khách xé phong thơ ra xem, thì sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy, run rẩy khắp người !

Thiên-Âm Lão-Nhân và Hồ-Tĩnh thấy thế, không khỏi giật bắn người. Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Chuyện chi thế ?

Phong-Trần Cuồng-Khách trợn to mắt như chiếc lục lạc, nhìn đắm đắm vào Thiên-Âm Lão-Nhân một lúc thực lâu nói không ra lời !

Hồ-Tĩnh nói :

— Chuyện chi lại có vẻ quan trọng như thế ?

Phong-Trần Cuồng-Khách buột miệng nói :

— Thực không tưởng tượng nổi !

Câu trả lời của Phong-Trần Cuồng-Khách lại làm cho Thiên-Âm Lão-Nhân và Hồ-Tĩnh lại càng hoang mang không biết ra sao cả. Hai người cùng rung mình, rồi đưa mắt ngó Phong-Trần Cuồng-Khách đầy vẻ sững sờ.

Phong-Trần Cuồng-Khách vụt vò bức thơ lại thành một cục tròn, nắm chặt trong lòng bàn tay, rồi hối hả đi thẳng vào phòng !

Thiên-Âm Lão-Nhân và Hồ-Tĩnh đưa mắt ngó ngác nhìn nhau, ngạc nhiên bởi :

— Chuyện chi thế ?

Riêng Phong-Trần Cuồng-Khách sau khi bước vào phòng, đưa mắt nhìn qua thấy Hứa-Trần đang phục trên người Thích-Nhạc-Dương, cất tiếng khóc đau đớn như xé can tràng !

Thích-Nhạc-Dương đôi mắt ngấn lệ nói :

— Con... Cha thực cô lỗi với con... Con hãy tha thứ cho cha !

— Không, thưa cha, còn lúc nào cũng kính yêu cha...

Không khí trong phòng đầy vẻ bi ai. Phong-Trần Cuồng-Khách nhìn qua, rồi bước thẳng tới bên cạnh U-Minh Quĩ-Nữ.

Ngay lúc ấy, Phong-Trần Cuồng-Khách liền nhét phong thơ ông đang cầm trong tay vào tay của U-Minh Quĩ-Nữ, nói :

— Cô nương, Thiên-Âm Lão-Nhân ở bên ngoài có việc cần mời cô ra !

U-Minh Quĩ-Nữ như vừa chợt tỉnh. Nàng hơi lộ vẻ ngạc nhiên, rồi bước lui ra khỏi phòng. Khi đến sảnh đường, nàng nhìn thẳng vào Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Lão tiền bối cho gọi tôi ?

— Nào có... Ai bảo thế ?

— Chính Thôi lão tiền bối !

Thiên-Âm Lão-Nhân và Hồ-Tĩnh lại đưa mắt nhìn nhau. Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Ông ta làm cái trò chi thế ?

U-Minh Quĩ-Nữ ngạc nhiên nói :

— Các ông cũng không biết hay sao ?

Thiên-Âm Lão-Nhân và Hồ-Tĩnh đều lắc đầu. U-Minh Quĩ-Nữ liền banh lá thơ ra xem. Sau đó sắc mặt của nàng cũng lại biến hẳn tấm thân kiều diễm của nàng cũng không ngớt run rẩy, y hệt như Phong-Trần Cuồng-Khách vừa rồi !

Thiên-Âm Lão-Nhân và Hồ-Tĩnh thấy thế, cũng bắt ớn lạnh cả tâm can, đồng thanh nói :

— Chuyện chi thế ?

U-Minh Quĩ-Nữ nói :

— Thực không tưởng tượng nổi !

Thiên-Âm Lão-Nhân và Hồ-Tĩnh nghe qua, suýt nữa nhảy dựng lên, buột miệng kinh hoàng nói :

— Cũng lại cái câu không tưởng tượng nổi !

— Phải... không tưởng tượng nổi!

Dứt lời, nàng lại vò lá thơ thành một viên tròn, siết chặt trong lòng bàn tay, rồi hối hả đi thẳng vào phòng. Nàng trao lại lá thơ ấy cho Phong-Trần Cuồng-Khách, nói:

— Thưa lão tiền bối, mọi việc ở đây để tôi lo được rồi, xin ông hãy đi nghỉ đi!

Phong-Trần Cuồng-Khách gật đầu, rồi bước lui ra khỏi phòng.

Ngay lúc ấy, Thích-Định-Nhận cũng bước ra theo. Vì, chàng nhớ lại mình đang gởi cho Thiên-Âm Lão-Nhân cất giữ quân cờ mang chữ soái, và ngọn cờ soái lĩnh, cần phải lấy trở lại.

Chàng bước đến trước mặt Thiên-Âm Lão-Nhân, tươi cười nói:

— Lão tiền bối, xin trao trả lá cờ và quân cờ lại cho tôi!

Thiên-Âm Lão-Nhân cũng tươi cười nói:

— Đây là lẽ tất nhiên!

Nói dứt lời, chàng định lấy hai vật ấy trao trả lại cho Thích-Định-Nhận, thì bỗng nghe U-Minh Qui-Nữ nói:

— Thích thiếu hiệp, tôi có một việc này cần nói với ông!

Thích-Định-Nhận lộ sắc ngạc nhiên nói:

— Việc chi thế?

U-Minh Qui-Nữ liền cất bước nhẹ nhàng đi đến trước mặt Thích-Định-Nhận, nói:

— Đây là một việc riêng, vậy ta có thể bước vào phòng nói hay không?

Trong lúc ấy một ý nghĩ gian ác liền nảy sinh trong lòng Thích-Định-Nhận, nên chàng bèn nói:

— Được!

Nói đoạn, chàng bước theo U-Minh Qui-Nữ trở về khuê phòng của nàng, Thiên-Âm Lão-Nhân ngó theo sửng sốt. Trong khi đó, Phong-Trần Khách lăm bằm rằng:

— Tôi thực điên đầu mất!

— Thế tôi đây không điên đầu hay sao?

— Vậy trong thơ viết chi thế?

— Ông hãy xem đây.

Phong-Trần Cuồng-Khách trao bức thơ cho Thiên-Âm Lão-Nhân. Ông này nhận lấy đưa mắt xem, thì thấy trong ấy viết đến một việc khiếp người như sau:

Thôi-Thiên-Hàn,

Khi nhận được bức thơ này, chắc là ông kinh ngạc lắm. Riêng tôi là ai, ông cũng chẳng nên tìm hiểu làm gì.

Thích-Định-Nhận khi vào Thần-diện của bản cung, thì đã bị độc thủ của Cung chủ. Bà ta đã cho anh ấy uống « Tà đơn », đây là một thứ thuốc rất độc do Tà-Thần, một ma quân kết tiếng trước đây tám mươi năm đã chế ra. Khi dùng vào người, thì lý trí tuy không bị mất, nhưng trước mặt nạn nhân người tốt hóa thành người xấu, kẻ thân biến thành kẻ thù. Bởi thế, anh ấy lúc nào cũng có thể sát hại các ông cả!

Riêng, tôi vì một ý nghĩ sai lầm nên đã gởi thân vào Ngán-Cung. Nhưng tôi rất yêu thương Hứa-Trân, lúc nào cũng lo lắng đến hạnh phúc của nó, nên không thể không đem sự thực ấy nói rõ cho các ông nghe. Tuy tôi hành động như vậy là phản lại với đạo của tôi nhưng thấy rằng dù tôi có phải chết vì hành động ấy cũng không ân hận!

Thức Tà Đơn ấy độc nhất trong thiên hạ, không ai có thể cứu chữa được cả. Bản cung trước đây được Tà-Thần truyền dạy cho biết võ công. Bởi thế, cho đến hôm nay cả chốn giang hồ không ai có thể đối địch nổi, ngoại trừ Hồng-Kỳ Soái-Chủ và Dương-Thần, tức là vị sư huynh cả Tà-Thần!

Hồng-Kỳ Soái-Chủ đã chết, còn Dương-Thần thì nghe đâu đã bị Tà-Thần hãm hại trước đây tám mươi năm. Bởi thế, « Tà đơn » mà Thích-Định-Nhận đã uống nhầm, hiện không ai có thể cứu trị được cả.

Bức thư này chỉ có giá trị nhắc nhở các ông xem chừng bị hại dưới tay của anh ấy. Nên nhớ cho kỹ, là xem xong phải đốt ngay, chớ để cho Thích-Định-Nhận trông thấy.

Đệ Tam Cung Phi kính bái.

Thiên-Âm Lão-Nhân xem qua bức thơ, thì tâm can đều ớn lạnh, kinh ngạc một lúc thật lâu không nói nên lời.

Sau đó ông ta mới lẩm bẩm rằng:

— Đây quả thực là một chuyện không tưởng tượng nổi!

Hồ-Tĩnh xem qua bức thơ, cũng như mọi người, y kinh ngạc đến nói không nên lời.

Phong-Trần Cuồng-Khách nói:

— Thực không ngờ lại xảy ra một chuyện khủng khiếp như thế này!

Thiên-Âm Lão-Nhân nói:

— Nếu chẳng phải thế, thì cậu ấy làm thế nào trở về được!

Phong-Trần Cuồng-Khách gật đầu nói:

— Trong số ba anh em chúng ta, ngoài Hồ lão đệ, thì chỉ còn có U-Minh Qui-Nữ là còn có thể đối phó với cậu ta. Do đó, vừa rồi tôi đã ủy thác cho U-Minh Qui-Nữ lo đối phó với cậu ấy.

Câu nói của Phong-Trần Cuồng-Khách vừa dứt, thì bỗng nghe một tiếng hự khô khan từ trong gian phòng của U-Minh Qui-Nữ vọng ra!

Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách và Hồ-Tĩnh nghe thế, đều không khỏi kinh hãi, không ai bảo ai nhất loạt đứng phắt dậy!

Thiên-Âm Lão-Nhân buột miệng kêu lên rằng:

— Chắc là U-Minh Qui-Nữ đã bị hại dưới tay Thích-Đỉnh-Nhận rồi...

Câu nói của Thiên-Âm Lão-Nhân chưa dứt, thì đã thấy U-Minh Qui-Nữ từ trong phòng lững thững bước ra. Do đó, ba người đều thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Phong-Trần Cuồng-Khách nói:

— Diêm cô nương, còn cậu ấy đâu?

U-Minh Qui-Nữ gương cười nói:

— Tôi cho anh ấy yên nghỉ một lúc rồi! Theo sự quan sát của tôi sau khi vào phòng, thì Thích-Đỉnh-Nhận đã khác xưa rất nhiều. Anh ấy vừa sâu độc lại vừa hung bạo!

Thiên-Âm Lão-Nhân nói:

— Như vậy phải làm thế nào cho ổn?

U-Minh Qui-Nữ than dài, nói:

— Thích-Đỉnh-Nhận đã uống tà đơn, thì rất có thể sẽ chém giết hết môn nhân của Hồng-Kỳ-Môn. Do đó, trước khi anh ấy hoàn toàn bình phục, thì quân cơ và lĩnh kỳ không thể trao trả lại cho anh ấy, bằng không, thì hậu quả không tưởng tượng nổi!

Thiên-Âm Lão-Nhân nói:

— Nếu vậy thì tôi tiếp tục cất giữ hay sao?

— Hiện nay chỉ phải làm như vậy mà thôi. Tôi có một nơi kín đáo cho ông ở, vậy nếu Thích-Đỉnh-Nhận có hỏi đến, thì chúng tôi bảo ông đã bỏ đi rồi!

— Nhưng, dù làm thế cũng không giải quyết được công việc đến đâu cả!

U-Minh Qui-Nữ cắn chặt đôi hàm răng. Nàng đang khò sở vì Thích-Đỉnh-Nhận, song cũng chính là đang đau xót cho chính mình.

Bỗng nhiên nàng ò lên một tiếng kinh ngạc. Qua tiếng ò của nàng, đã khiến Thiên-Âm Lão-Nhân và những người chung quanh đều giật mình nhảy nhồm, nói:

— Chuyện gì thế?

— Tôi nhớ đến một việc, việc ấy chẳng phải giữa ngay lúc này sao...?

Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách và Hồ-Tĩnh mặt lộ sắc kinh ngạc, nhìn đăm đăm vào mặt U-Minh Qui-Nữ không hề chớp!

U-Minh Qui-Nữ nói:

— Lúc tôi giết chết Võ-Lâm Chi-Thần, chẳng phải ông ấy có trao cho tôi một bức thơ hay sao?

Tất cả mọi người chung quanh, đều chợt hiểu ra, nói:

— Đúng như vậy!

U-Minh Qui-Nữ nói:

— Trên phong thơ có đề: "Hãy mở ra xem lúc Nhận chưa đeo soái lĩnh mà đã bị trúng tên". Như vậy chẳng phải là ông ấy muốn ám chỉ lúc Thích-Đỉnh-Nhận bị kẻ địch hạ độc thủ như vậy hay sao?

— Đúng thế!

U-Minh Qui-Nữ vội vàng đi vào phòng, lấy phong thơ của Võ-Lâm Chi-Thần trao cho nàng trước đây xé ra xem, thì thấy trong thơ viết rằng:

Tà-Thần-Đơn là vật độc nhất trong thiên hạ, muốn giải được thì phải nhờ đến thần tốc của Dương-Thần. Dương-Thần tuy chết nhưng còn kẻ kế nghiệp, Hiện đang ở tại Bích-Thủy-Giăng vàng Mông-Sơn. Mọi người xem xong bức thơ vẫn tắt ấy, vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Họ kinh ngạc vì thấy Trần-Đế lại biết trước mọi việc xảy ra ngày hôm nay, đồng thời vui mừng vì thấy Thích-Đỉnh-Nhận sẽ có thuốc giải cứu.

U-Minh Qui-Nữ nói:

— Hiện giờ biện pháp hay nhất, là có người đi đến Bích-Thủy-Giăng tại núi Mông-Sơn để tìm người kế nghiệp của Dương-Thần, xin một gói Dương-Thần tảo!

Thiên-Âm Lão-Nhân nói:

— Để tôi đi!

Phong-Trần Cuồng-Khách lắc đầu, nói:

— Không, hãy để tôi đi, còn anh thì phải tìm chỗ ẩn kín, giả vờ là đã bị mất tích rồi!

— Cũng được!

Phong-Trần Cuồng-Khách đứng lên nói !

— Giờ đây tôi đi ngay, nhưng, người nối nghiệp của Dương-Thần, có bằng lòng cho Dương-thần tảo hay không, đó là việc chưa thể biết trước được. Nếu trong vòng ba hôm mà tôi chưa trở về, thì chứng tỏ tôi đã gặp việc không may rồi !

Tất cả mọi người nghe qua đều gật đầu. Hồ-Tĩnh đem bức thư bí mật đến lò lửa hủy đi.

Phong-Trần Cuồng-Khách nói :

— Việc này ngoài bốn người chúng ta đây, thì ngay cả Hứa-Trần cũng không nên cho cô ấy biết.

Sau khi Phong-Trần Cuồng-Khách ra đi, U-Minh Quí-Nữ bèn nói :

— Chốc nữa đây Thích-Đỉnh-Nhận có thể tỉnh trở lại, vậy theo ý tôi thì không nên cho anh ấy tỉnh vẫn là hay hơn.

— Làm như thế cũng tốt.

Liên đó, U-Minh Quí-Nữ trở vào phòng, điểm thêm một vài huyệt đạo trong người của Thích-Đỉnh-Nhận. Như thế là ít nhất cũng mấy hôm, Thích-Đỉnh-Nhận mới có thể tỉnh trở lại được.

Thời gian đã trôi qua hai ngày, mà Phong-Trần Cuồng-Khách vẫn chưa thấy trở về.

Đến hoàng hôn ngày thứ ba, Phong-Trần Cuồng-Khách vẫn chưa trở về. Vì thế, Thiên-Âm Lão-Nhân, U-Minh Quí-Nữ và Hồ-Tĩnh, đều không khỏi thêm kinh hãi.

Có lý nào Phong-Trần Cuồng-Khách đã gặp chuyện không may chỉ rồi chằng ?

Đến sáng sớm ngày thứ tư, Phong-Trần Cuồng-Khách vẫn chưa thấy trở về. Thiên-Âm Lão-Nhân kinh hoàng nói :

— Ông ấy gặp chuyện không may rồi !

U-Minh Quí-Nữ hạ giọng nói :

— Đúng thế, tám phần mười là ông ấy có việc bất trắc rồi !

Thiên-Âm Lão-Nhân nói :

— Nếu thế, thì tôi phải đi một chuyến vậy !

— Cũng được !

Liên đó, Thiên-Âm Lão-Nhân bèn trao quần cò và ngọn soái kỳ lại cho U-Minh Quí-Nữ cất, nói :

— Nếu tôi đi ba hôm không trở về, thì cũng có nghĩa là tôi đã gặp chuyện bất trắc.

Liên đó, Thiên-Âm Lão-Nhân liền từ giả U-Minh Quí-Nữ và Hồ-Tĩnh, rồi ra đi về hướng Mông-Sơn.

oOo

HỒI THỨ NĂM MƯƠI TÁM

NƯỚC MẮT CỦA ĐÔI CHỊ EM

Sau khi Thiên-Âm Lão-Nhân đã ra đi, thì Hứa-Trần từ trong phòng bước ra hỏi U-Minh Quí-Nữ rằng :

— Tỷ tỷ, Thích ca ca chưa trở về hay sao ?

U-Minh Quí-Nữ bùi ngùi nói :

— Chưa, nhưng cũng sắp về đến nơi rồi !

— Còn ba tôi có thể khỏi không ?

— Có thể !

— Tôi còn một người chị nữa đâu ?

Hồ-Tĩnh ngồi yên nhìn Hứa-Trần thật lâu. Nếu không có Thích-Đỉnh-Nhận nói trước, thì chắc hẳn y lầm tưởng đấy là Từ-Cần, vợ của mình !

Hồ-Tĩnh nghe Hứa-Trần hỏi thế, bèn nói :

— Cô ấy có lẽ cũng sẽ đến đây !

U-Minh Quí-Nữ nói :

— Hứa cô nương, cô là một cô gái rất tốt, nhưng, dường như đời cô quá bất hạnh. Giờ cô định trở về sao ?

— Không, tôi sẽ không trở về nữa, mặc dù tôi làm như thế thì mà tôi có thể giết chết tôi. Nhưng, tôi không thể bỏ rơi cha tôi được. Tôi yêu thương cha tôi và nhất định ở bên cạnh ông, dù có chết tôi cũng vui lòng...

Câu nói của nàng chưa dứt, thì hai hàng châu lệ đã lăn dài xuống đôi má !

U-Minh Quí-Nữ nói :

— Cũng được, vậy cô cứ ở nơi đây, vì nơi đây rất kín đáo, tôi tin rằng dù mẫu thân cô có tài ba đến đâu, cũng nhất định sẽ không tìm đến nơi đây được !

— Em xin đa tạ tỷ !

Thời gian cứ trôi qua từng ngày một...

Đến sáng ngày thứ tư mà Thiên-Âm Lão-Nhân vẫn chưa trở về. Vì thế U-Minh Qui-Nữ và Hồ-Tĩnh đều hết sức kinh hãi. Tại sao hai người ấy đều biệt tung tích không ai trở về cả ?

U-Minh Qui-Nữ nói với Hồ-Tĩnh rằng :

— Lại có việc không may nữa rồi !

— Đúng thế !

— Diêm cô nương, tôi cần phải ra đi một chuyến.

Đã đến nước này, thì U-Minh Qui-Nữ biết nói làm sao nữa ? Bởi thế, nàng liền đưa Hồ-Tĩnh đi ra khỏi đường hầm bí mật.

Trong khi Hồ-Tĩnh vừa trong Diêm-Vương Miếu định vọt người lao ra, thì bỗng thấy có một bóng đó chấp chờn, nên liền đứng chân đứng ngay lại.

Khi chàng đưa mắt nhìn lên, thì thấy chiếc Huyết Kiệu đã đứng ngay trước mặt. Hồ-Tĩnh không khỏi kinh hãi, nói :

— Lão tiên bối có việc chỉ lại chặn đường kẻ dưới đây ?

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân lạnh lùng nói :

— Ta hỏi ngươi, có phải nơi đây đang xảy ra chuyện gì rồi chăng ?

Hồ-Tĩnh không khỏi thẩn kinh hãi, nói :

— Nào có... ?

— Nào có ? Rõ ngươi nói bá láp ! Trước đây mấy hôm Phong-Trần Cuồng-Khách xuất hiện tại nơi đây, rồi không trở về. Sau đó Thiên-Âm Lão-Nhân cũng từ đây đi ra, nhưng lại không trở về. Hôm nay ngươi lại từ nãy bước ra nữa, vậy đã có chuyện gì xảy ra rồi ?

Hồ-Tĩnh không ngờ Huyết-Kiệu Chủ-Nhân lại tìm hiểu một cách rõ ràng như vậy, do đó, chàng không khỏi ớn lạnh cả tâm can, nói :

— Nếu có xảy ra công việc thì sao ? Trái lại, nếu không có xảy ra công việc thì sao ?

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân cất tiếng lạnh lùng cười dài, nói :

— Rõ là kiêu ngạo quá chừng !

— Đây không phải là tại hạ kiêu ngạo, mà chính là vì chuyện ấy không có dính lư chi với lão tiên bối cả !

— Không có dính lư chi cả ?

— Có thể nói như vậy được !

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân trầm ngâm một lúc, rồi nói :

— Nếu ta nhất định phải tìm hiểu thì sao ?

— Tôi vẫn không nói... Trừ phi...

Nói đến đây, Hồ-Tĩnh cố ý dừng câu nói lại không nói nữa. Huyết-Kiệu Chủ nhân hỏi rằng :

— Trừ phi thế nào ?

— Bà nói rõ cho tôi biết bà là ai ?

— Ta không thể nói !

— Thế thì thôi !

Huyết-Kiệu Chủ-nhân cất tiếng cười lạnh lùng, rồi nói :

— Tiểu-Nhân, Tiểu-Thúy, chúng ta hãy đi thôi... !

Câu nói của Huyết-Kiệu Chủ-Nhân chưa dứt, thì bỗng nghe một giọng cười lạnh lùng xé không gian truyền đến. Chiếc Huyết-Kiệu liền bất thần vọt bay lên, nhắm ngay hướng có tiếng ấy lao vút đến !

Hồ-Tĩnh cũng không khỏi ớn lạnh cả tâm can. Chàng đang định lao người đuổi theo, thì bỗng thấy có bóng người chấp chờn trước mắt, rồi có hai vật chi to lớn màu đen, bay vút thẳng vào mặt chàng !

Tức thì, Hồ-Tĩnh khẽ quát một tiếng rồi hai tay chụp thẳng về hai cái bóng đen ấy. Liền đó, Hồ-Tĩnh không khỏi kinh hoàng thất sắc, vì hai cái bóng đen đó chính là thân người của Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách !

Đây thật là một việc không ai ngờ đến được. Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách đã bị hại dưới tay môn đồ của Đường Thần !

Tiếp đó nhiều tiếng quát to, lại xé không gian truyền đến !

Riêng Huyết-Kiệu Chủ-Nhân sau khi đuổi đến nơi ấy, thì nào có thấy bóng người. Bà ta dường như chẳng dám tin đối phương lại có võ công cao cường đến như thế !

Thốt nhiên, một tiếng cười to dậy lên sát bên tai. Huyết-Kiệu Chủ-Nhân nghe qua, không khỏi thẩn kinh hãi, tự nghĩ rằng : Đây chính là tiếng cười của Thất-Hải Thần-Long.

Kể đó, bỗng lại nghe tiếng Thất-Hải Thần-Long nói :

— Ông bạn gấp chỉ lại bỏ đi như thế ?

Khi Huyết-Kiệu Chủ-Nhân và Hồ-Tĩnh đuổi đến nơi, thì thấy một người che mặt mặc áo xám đang đánh nhau quyết liệt với Thất-Hải Thần-Long !

Hồ-Tĩnh quát to rằng :

— Ngưng tay đã...

Tiếng quát to như một tiếng sấm nổ, khiến Thát-Hải Thần-Long và người che mặt ấy đồng thời thu thế võ thối lui ra sau.

Hồ-Tĩnh vọt người lên lao thẳng đến nơi ấy. Trong khi đó, thì Thát-Hải Thần-Long và Huyết-Kiệu Chủ-Nhân đã chặn mất đường tiến thoái của người che mặt rồi.

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân biết rằng, nếu không có mặt của Thát-Hải Thần-Long, thì người che mặt này, chắc chắn đã chạy thoát rồi!

Hồ-Tĩnh quát rằng :

— Người là ai ?

Người che mặt quay người lại, bỗng huýt miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng. Tiếng kêu ấy đã khiến cho Hồ-Tĩnh phải sùng sốt, một lúc lâu mới quát rằng :

— Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách có lỗi chi mà người lại hạ độc thủ như thế ?

— Đây là ta chỉ trưng trị nhẹ nhàng đó thôi !

— Họ có chỗ nào tỏ ra bất kính với người chăng ?

— Ta có viết chữ đánh rành, là ai vào Bích-Thủy-Giảng của ta để xin thuốc, thì phải qui tại đó ba tiếng đồng hồ !

— Thế có lẽ bọn họ không qui nên người xuống tay một cách nặng nề vậy chăng ?

— Đúng thế !

Hồ-Tĩnh lạnh lùng nói :

— Giờ đây ta muốn xin người một gói Dương thần tán !

— Người dựa vào đâu để nói lên câu ấy ?

Hồ-Tĩnh cười nhạt nói :

— Dựa vào tình giao hảo của chúng ta !

Câu nói ấy của Hồ-Tĩnh đã làm cho người che mặt bất thần phải thối lui ra sau ba bước dài. Người ấy kinh ngạc một lúc thật lâu nói không nên lời.

Hồ-Tĩnh gương cười nói :

— Cô tưởng rằng tôi không phân biệt được giọng nói của cô hay sao ? Cần muối, hành động của Thích-Định-Nhận đối với em, không phải là hữu ý, vậy có lẽ nào em không thể tha thứ cho anh ấy hay sao ?

Có lý đâu người che mặt ấy, lại chính là Từ-Cần, vợ của Hồ-Tĩnh chăng ?

Hồ-Tĩnh gương cười nói :

— Cần muối, đây là ý trời, vì em còn có một người chị em song thai, nên mới khiến cho Thích-Định-Nhận phải làm lẫn em như thế. Sao em chỉ vì chuyện ấy mà bỏ anh ra đi ? Cần muối, sao em không nói chi thế ?

Người che mặt lạnh lùng nói :

— Không sai tí nào cả, chính em là Từ-Cần đây, bọn họ vì xin thuốc để cứu Thích-Định-Nhận, cho nên em đã điếm trúng huyết đạo của họ như thế đó. Nhưng cũng được, giờ thì em nghĩ đến tình chồng vợ giữa chúng ta, nên sẵn sàng biếu cho anh một gói Dương thần tán !

Hồ-Tĩnh vội vàng nói :

— Cần muối, cha em sắp chết đến nơi rồi, vậy có lý nào em không đi gặp cha em, dâng sanh thành và bảy lâu nay lúc nào em cũng khao khát muốn gặp mặt ?

Từ-Cần không khỏi giật mình nói :

— Cha của em ?

— Đúng vậy, chính là phụ thân của em !

— Ài thế ?

— Giờ đây, em không cần phải tìm hiểu ông ấy là ai, cũng như hãy gát lại tình riêng giữa chúng ta, mà chỉ biết rằng ông ấy là người cha ruột của em thôi. Vậy có lý nào em không bằng lòng đến gặp cha mình, và gặp người chị em ruột chưa hề được gặp ấy hay sao ?

Nghe qua câu nói đó nàng đứng sững sờ thực lâu không nói chi cả. Nàng đang đau đớn không cùng. Nàng nhớ trước đây khi nàng bỏ Hồ-Tĩnh ra đi, ruột nàng như đứt ra từng đoạn. Nhưng, trên bước đường lưu lạc, nàng đã gặp được tất cả những cái gì của Dương-Thần lưu lại, gồm cả sách vở và thuốc men.

Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách đến tại Bích-Thủy-Giảng, vì nói rõ ý định xin thuốc để cứu Thích-Định-Nhận, khiến nàng tức giận mà xuống tay nặng đối với họ. Giờ đây, bất ngờ nàng lại gặp mặt chồng nàng !

Nàng rất yếu thương chồng nàng, nhưng, nàng đã là một con người bị Thích-Định-Nhận làm ô nhục rồi !

Hồ-Tĩnh lại nói :

— Thôi hãy đi, Cần muối, phụ thân em là người không còn sống được trên dương trần này bao lâu nữa...

— Ô !... Ông ấy sắp chết rồi hay sao ?

— Đúng vậy !

Từ-Cần nói :

— Anh làm thế nào biết người ấy là cha em ?

— Em còn một người chị em sanh đôi nữa !

— Cũng được, em sẽ theo anh đến gặp ông ấy !

Trong khi Hồ-Tĩnh và Từ-Cần sửa soạn bước đi, thì Thất-Hải Thần-Long liền tràn ngay tới, hỏi rằng :

— Xin hỏi thiếu hiệp, môn chủ của bản môn vì sao mà thọ thương như thế ?

Hồ-Tĩnh nói :

— Việc ấy không thể nói vắn tắt được, vậy chúng ta hãy vào trong đó nói chuyện tỉ mỉ sau, được không ?

Thất-Hải Thần-Long gật đầu đồng ý. Hồ-Tĩnh bèn quay qua Huyết-Kiệu Chủ-nhân nói :

— Lão tiền bối không đi vào trong ấy ngồi một chốc sao ?

Tiếng nói của Huyết-Kiệu Chủ-nhân vọng đến rằng :

— Ta có việc cần phải đi ngay, vậy xin cáo lui tại đây !

Liền đó, Hồ-Tĩnh, Từ-Cần và Thất-Hải Thần-Long cùng bước đến Diêm-Vương Miếu, giải trừ huyết đạo cho Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách.

Sau khi tỉnh tại, Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách bèn đưa mắt quét qua mọi người, nói :

— Sao lại có chuyện lạ như thế này ?

Hồ-Tĩnh nói :

— Thôi, chúng ta hãy đi vào trong ấy rồi sẽ nói chuyện tỉ mỉ sau !

Khi vào đến nơi, U-Minh Qui-Nữ dẫn Từ-Cần bước vào trong phòng. Trong khi đó, Hứa-Trần đang ngồi bên cạnh giường của cha, nét mặt u sầu tiêu tụy !

Lúc đó, Từ-Cần đã gỡ tấm vải che mặt ra. Nàng liền trông thấy Hứa-Trần, thì cũng không khỏi giật mình kinh hãi. Vì, trước khi bước vào đây, U-Minh Qui-Nữ đã đem hết đầu đuôi mọi việc nói rõ cho nàng nghe.

Hứa-Trần nhìn thấy Từ-Cần, cũng không khỏi giật mình sửng sốt !

Qua một lúc thực lâu, Hứa-Trần mới cất tiếng kêu lên rằng :

— Tỷ tỷ !

Từ-Cần nhìn thấy trước mắt, không khỏi vừa kinh ngạc vừa vui mừng nên khóc nức nở, nói :

— Muội muội !

Thế rồi, hai chị em nâng ôm chăm lấy nhau òa lên khóc. Một đôi chị em song thai đáng thương này, cuối cùng rồi cũng được đoàn tụ với nhau !

Tiếng khóc của hai nàng, đã làm cho Thích-Nhạc-Dương đang nằm trên giường bưng tỉnh dậy. Ông ta mở mắt nhìn ra thì không khỏi giật mình.

Hứa-Trần nói :

— Thừa cha ! Tỷ tỷ đến rồi đây !

Từ-Cần nhìn thẳng vào Thích-Nhạc-Dương, thấy trên đôi khoe mắt già nua của cha mình, đang trào ra hai dòng lệ nóng, thì nghẹn ngào kêu lên rằng :

— Thừa cha !

Thế rồi, hai chị em nâng úp mặt vào người Thích-Nhạc-Dương cùng khóc rất thảm thiết. Thích-Nhạc-Dương đưa đôi bàn tay yếu đuối và run rẩy lên sờ mó tóc dài của hai nàng, nói :

— Các con thật là bất hạnh.... Ôi, cha thật có lỗi với các con... Vậy các con tha thứ cho cha !

Từ-Cần nói :

— Thừa cha, cha sẽ bình phục được, con nhất định phải cứu cha !

Thích-Nhạc-Dương mỉm cười sung sướng. Hạnh phúc trong đời ông đã mất đi, nhưng, trước khi ông chết, ông được nhìn thấy hai đứa con gái mà ông hằng yêu thương, thì thử hỏi ông không sung sướng sao được ?

Ông ta mỉm cười, nói :

— Ôi ! ... Không thể nào được ! Này con, sau khi cha đã chết, còn có việc này muốn dặn dò các con... là chớ nên oán hận mẹ con !

— Các con sẽ tha thứ cho bà ấy !

— Như thế là tốt lắm rồi !

U-Minh Qui-Nữ lấy lời hơn thiệt khuyên giải cho hai nàng nghe. một lúc sau mới đưa được hai nàng ra khỏi phòng. Trong khoảng thời gian đó, Thất-Hải Thần-Long cũng đã tìm hiểu mọi việc đã diễn ra.

Mọi người quay quần tại sảnh đường. Thất-Hải Thần-Long nói với Từ-Cần rằng :

— Từ cô nương, cái sai trước đây của Thích-Định-Nhạn, vốn không phải là hữu ý, vậy cô hãy tha thứ cho cậu ấy đi thôi !

— Giờ thì tôi không còn phiên trách chỉ anh ấy nữa!
 Thất-Hải Thần-Long quay về Hồ-Tĩnh nói:
 — Hồ thiếu hiệp, cậu cũng sẵn sàng tha thứ cho hiền thê của cậu chứ?
 — Tôi lúc nào cũng yêu thương nàng như thuở mới gặp nhau!
 — Nhưng, tôi đã...
 — Từ cô nương, cô không là người cố tình phạm tội lỗi. Cô vẫn là người trong sạch như thường!
 Từ-Cần mỉm cười nói:
 — Hồ ca ca... em cũng sẽ thương yêu anh như xưa!
 Nàng ngưng lại trong giây lát, rồi hỏi:
 — Còn Thích-Định-Nhận đâu...?

ooo

HỒI THỨ NĂM MƯƠI CHÍN

NGƯỜI ĐẸP HOA ĐÀO

Thích-Định-Nhận sau khi uống Dương Thôn Tán xong thì đã hồi tỉnh trở lại chàng ngạc nhiên khắp mọi người hiện diện trong gian phòng lộ sắc kinh ngạc nói:

— Chuyện chi đã xảy ra thế?... mà tôi nhớ ra rồi... dường như tôi đã biến thành một con người hoàn toàn khác hẳn?

Phong-Trần Cuồng-Khách nói:

— Nào phải như thế mà thôi đâu... Suýt nữa cậu đã gây ra một cuộc đổ máu thảm khốc trong chốn giang hồ rồi!

Sau đó, ông bèn đem mọi việc đã xảy ra nói rõ lại cho Thích-Định-Nhận nghe. Nghe qua Thích-Định-Nhận khiếp sợ đến run rẩy cả người, nói:

— Lại có chuyện như thế hay sao?

— Đúng vậy! Nếu không có Từ cô nương cứu nguy cho cậu...

Tia mắt của Thích-Định-Nhận bỗng dờn thẳng về khung mặt của Từ-Cần. Chàng kinh hoàng thối lui một bước, nói:

— Chính là cô à?

Hứa-Trần nói:

— Thích ca ca, chị ấy là tỷ tỷ của tôi!
 Hứa-Trần tất nhiên là hoàn toàn không hiểu chuyện đã xảy ra giữa Thích-Định-Nhận và Từ-Cần. Từ-Cần gượng cười nói:

— Thích thiếu hiệp, hãy quên việc ấy đi!

Thích-Định-Nhận đứng trơ người như một khúc gỗ, chẳng nói năng chi được cả!

Thất-Hải Thần-Long nói:

— Thích thiếu hiệp, Ngân-Cung chủ và cậu đã là kẻ thù không đội trời chung với nhau. Vậy, việc khai phái phong thần không thể kéo dài được nữa. Bắc-Cực Hồ-Tiên cần phải bắt sống trở về, rồi sau đó sẽ học hết võ công của Hồng-Kỳ Soái-Chủ đã ghi chép lại trong các quân cờ, rồi tiến hành việc diệt trừ Ngân-Điện-Hội!

Thích-Định-Nhận gật đầu tán đồng, rồi giả từ tất cả mọi người bước ra khỏi Diêm-Dương Miếu, trực chỉ về phía nam đi rút tới.

Khi Thích-Định-Nhận đi tới thành Khai-Phong, dùng xong cơm tối tại Hắc-Long tửu lâu, đang sửa soạn lên đường, thì bỗng thấy một việc rất lạ lùng xảy đến.

Vì, trong khi chàng sửa soạn bước xuống tửu lâu, thì có một cô gái mặc y phục màu hồng từ dưới hõm bước thẳng lên.

Lúc đó, Thích-Định-Nhận đang đứng tại đầu cầu thang, nên bắt giác đã đưa mắt nhìn theo cô gái ấy. Chàng thấy cô ta tuổi độ đôi mươi kiểu điểm như một đóa hoa thược dược, xinh tươi như một bông cúc mùa xuân!

Thích-Định-Nhận thấy thế thì không khỏi giật mình. Giữa lúc chàng đang định quay người bước thẳng xuống lầu, thì lại thấy một lão tăng tuổi trên bảy mươi và một đạo sĩ từ dưới nổi gót nhau bước thẳng lên lầu.

Vị lão tăng và đạo sĩ ấy, đều lộ sắc mặt đăm chiêu. Thích-Định-Nhận đoán vị lão tăng đó có thể là đệ tử của phái Thiếu-Lâm, còn vị ở sau có thể là đệ tử của phái Côn-Lôn.

Như thế, còn cô gái kiểu điểm tuyệt sắc kia là ai?

Thích-Định-Nhận ngạc nhiên không làm sao tìm câu giải đáp được. Khi chàng xuống đến dưới nhà, thì viên quản lý tươi cười nói:

— Ông chủ có cần xét lại sổ sách hay không?

— Không cần, nhưng việc tôi giao cho anh làm đã kết quả ra sao?

— Việc đó ông chủ hãy yên lòng, tôi đã đem số tiền lời cứu tế cho

tất cả người nghèo trong thành Khai-Phong. Bởi thế, hiện nay chúng ta được nhiều người ngợi khen. Ôi đến hôm nay tôi mới hiểu là làm việc lành thì lòng dạ mình lúc nào cũng thư thái...!

Nói đến đây, thì viên quản lý như sực nhớ ra điều gì, bèn nói tiếp rằng:

— Thưa ông chủ, suýt nữa tôi quên mất một việc, là có người nhờ tôi nói lại với ông...

— Việc chi thế?

— Có một người che mặt đến đây tìm ông!

— Người ấy ở đâu?

— Tôi đưa ông đi đến gặp ngay!

Thích-Định-Nhận hết sức hoài nghi, chẳng rõ có một người che mặt nào lại đến tìm mình?

Trong khi Thích-Định-Nhận sửa soạn bước theo viên quản lý, thì thấy có mấy vị tăng nhân và đạo sĩ hối hả bước lên từ lâu.

Trông thấy thế, Thích-Định-Nhận đoán biết trong thành Khai-Phong chắc hẳn đã có chuyện chi xảy ra rồi!

Viên quản lý đưa Thích-Định-Nhận đến trước một gian phòng, thì đã nghe bên trong có người lên tiếng hỏi rằng:

— Ai thế?

Thích-Định-Nhận liền trả lời ngay:

— Tôi đây!

Cánh cửa phòng xít mở, thì có một người che mặt hiện ra nơi khung cửa. Thích-Định-Nhận nhìn qua, thì nhận ra người ấy chính là một trong số môn nhân của chàng. Người ấy là người giữ quán sĩ tượng.

Thích-Định-Nhận không khỏi giật mình sững sốt. Người che mặt ấy liền cúi mình thì lễ nói:

— Xin mời môn chủ bước vào.

Thích-Định-Nhận nói:

— Có chuyện chi thế?

— Xin mời bước vào trong sẽ nói tỉ mỉ sau!

Thích-Định-Nhận không thể nào đoán ra đây là một việc gì, nhưng liền bước thẳng vào phòng, trong khi viên quản lý trở lui ra ngoài. Sau khi ngồi xuống xong, người che mặt hỏi rằng:

— Có lý nào môn chủ không thấy tình hình có điều khác lạ hay sao?

— Đúng thế, chẳng rõ đã có chuyện chi, mà bất thần trong thành

Khai-Phong lại xuất hiện một số đồng đệ tử của ba môn phái đến.

Người che mặt nói:

— Việc này nếu nói ra, thì vị tất môn chủ đã chịu tin. Nghe đâu ba hôm trước đây vào lúc đêm khuya, cả ba môn phái đều cùng một lúc bị kẻ lạ mặt vào kho tàng trộm kinh sách, lấy trộm đi rất nhiều kinh điển...

Thích-Định-Nhận kinh ngạc nói:

— Thực sự có chuyện như thế xảy ra hay sao?

— Đúng vậy!

— Số kinh sách ấy bị ai trộm đi?

— Về việc đó, thì ngay cả người trong ba môn phái lớn, cũng đều chưa tìm hiểu được!

— Đây quả là một việc không ai tưởng tượng nổi. Cao thủ trong ba môn phái đông như kiến, việc canh phòng hết sức cẩn mật, vậy ai có thể lại cùng một lúc, lẻn vào ba nơi ấy để trộm kinh điển mang đi?

— Bởi thế, đây chẳng những là một chuyện hết sức bất ngờ, mà đồng thời còn thương đến danh dự của ba môn phái lớn. Do đó, họ đành ngậm đắng nuốt cay, không dám hé môi than van nửa tiếng mà chỉ âm thầm phái cao thủ ra đi khắp nơi bí mật dò xét mà thôi!

Thích-Định-Nhận nói:

— Thảo nào tôi trông thấy số đệ tử ba môn phái lớn đó, đều có vẻ hốt hoảng mất bình tĩnh!

— Nghe đâu người trộm số kinh điển ấy, hiện nay còn đang lẩn trốn tại thành Khai-Phong!

Trong óc của Thích-Định-Nhận bỗng thoáng hiện hình ảnh của người tuyệt sắc giai nhân mặc y phục màu hồng. Chàng ngẫm nghĩ: Có lý nào chính nàng gây ra tất cả chuyện đó hay sao?

Trong khi Thích-Định-Nhận còn đang nghĩ ngợi, thì người che mặt lại nói:

— Chuyện đáng sợ, chẳng phải chỉ có bấy nhiêu...

— Vậy có lý nào, còn xảy ra những chuyện đáng sợ hơn thế nữa hay sao?

— Đúng thế! Ngày hôm qua Ngân-Diện Hội đã trao cho phái Thiếu-Lâm một phong thư. Thư ấy viết như vậy:

Kính thưa chư ông môn,

Bản hội sau ngày thành lập đến nay, kinh tế rất eo hẹp, vậy mong quý môn phái lấy lòng từ bi, quyên góp cho ba nghìn lượng vàng, để bản hội tiến hành việc xây cất nhà cửa.

Sau mười hôm quý môn phái nhận được bức thư này, thì mong chuẩn bị sẵn sàng ba nghìn lượng vàng, để bản hội sẽ phái người đến lấy. Nếu không giao đủ số vàng trên đúng ngày hạn, thì các 'cao thủ' của bản hội và những con Hoại-Cương-Thị sẽ đến viếng thánh địa. Chừng ấy, máu sẽ chảy thành sông, thì chớ trách bản hội là ác độc!

Hội-trưởng Ngân-Điện Hội kính bút.

Phong thư ấy khi đến tay phái Thiếu-Lâm, đã khiến phái này kinh hoàng như đứng trước một họa diệt vong. Vì nếu không trao đủ ba nghìn lượng bạc, thì việc đồ máu tất không làm sao tránh khỏi!

Thích-Đỉnh-Nhận nghe qua mọi việc, thì vừa kinh hoàng vừa tức giận. Chẳng thức không ngờ Ngân-Điện Hội đã hạ chiến thư, bắt đầu tấn công trước tiên phái Thiếu-Lâm như thế!

Thích-Đỉnh-Nhận bất giác rung mình nói:

— Thế phái Thiếu-Lâm có bằng lòng nộp cho họ ba nghìn lượng vàng hay không?

— Riêng về phái Thiếu-Lâm chớ nói chi ba nghìn lượng vàng, mà ngay đến ba nghìn lượng bạc, họ cũng không có...!

— Nếu thế, thì ý định của phái Thiếu-Lâm...?

— Riêng việc đó tôi không được biết!

Thích-Đỉnh-Nhận nói:

— Số kinh điển của ba môn phái lớn, có thể đã bị Ngân-Điện Hội trộm mất hay không?

— Không phải. Theo lời nói của số người giữ các kho kinh điển thì kẻ trộm là một người mặc y phục màu hồng!

Thích-Đỉnh-Nhận giật bản người. Vì qua câu nói ấy, cô gái tuyệt sắc chàng gặp vừa rồi, lại càng đáng được nghi ngờ hơn. Vậy cô ta trộm kinh điển của ba môn phái lớn ấy để làm gì?

Thích-Đỉnh-Nhận có một ý nghĩ trong đầu óc, nên nói:

— Thưa lão tiên bối, tôi có thể nhờ tiền bối giúp cho một việc hay không?

— Xin môn chủ cứ nói!

— Tiền bối hãy đến Thiếu-Lâm phái một chuyến, để hỏi vị chương

môn của phái này, định giải quyết vấn đề ba nghìn lượng vàng ấy như thế nào?

— Có phải ý của Môn chủ, là nếu phái Thiếu-Lâm không có khả năng nộp ba nghìn lượng vàng cho họ, thì chúng ta sẵn sàng tiếp tay với phái này để đối phó với kẻ địch hay không?

— Đúng thế!

Giờ đây Môn chủ có ý định đi đâu?

— Tôi vốn có ý định đến Đào-Hoa Đảo, nhưng hiện nay, tôi cần phải tìm hiểu rõ ràng việc trộm kinh điển của ba môn phái trước đã!

— Tốt, thế chúng ta chia tay thôi!

Sau khi người che mặt đã ra đi, thì Thích-Đỉnh-Nhận cũng bước khỏi Hắc-Lang túc lều. Chàng đến một địa điểm đối diện với gian túc lều này, đưa mắt chú ý nhìn nơi cửa ra vào của gian túc lều.

Cô gái xinh đẹp tuyệt trần ấy, đã từ trong bước ra. Tiếp đó có mấy vị tăng nhân và đạo sĩ cũng nối gót theo sau. Cô gái ấy đưa mắt nhìn qua số người này một lượt, nói:

— Các vị lúc nào cũng theo sát bản cô nương là ý chi vậy?

Vị lão tăng chàng gặp vừa rồi, liền cất tiếng cười ha hả nói:

— Nữ thí chủ nói thế là sai rồi, giữa chúng ta và đi đường này, thế sao nữ thí chủ lại bảo là chúng tôi theo sát nữ thí chủ được?

Cô gái xinh đẹp ấy không trả lời, nàng chỉ cười nhạt, rồi vọt người lao vút đi!

Thích-Đỉnh-Nhận thấy thế, liền đuổi theo sát lưng của cô gái ấy. Cô gái tuyệt sắc đó sau khi vượt qua mấy cái nóc nhà, thì vượt thẳng ra khỏi ngoài thành, rồi nhắm hướng làng mạc ở phía Nam lướt thẳng tới. Tài khinh công của cô gái ấy hết sức cao cường. Thích-Đỉnh-Nhận vận dụng thuật 'Vân lý thập nhị phiên' mà cơ hồ không đuổi theo kịp nàng.

Khi đã đến ngoại ô, thì cô gái ấy đã chậm chân lại, đưa mắt quét qua bốn bên, rồi nhảy thẳng vào một khu rừng đào.

Thích-Đỉnh-Nhận đã đoán hiểu là cô gái tuyệt sắc này, nếu đúng là người đã trộm mất kinh điển của ba môn phái lớn, thì chắc chắn cũng chẳng phải do sức một mình nàng làm ra được chuyện tại trời đó.

Trong khi chàng đang định lao thẳng người vào rừng để đuổi theo cô ta, thì trông thấy cô gái tuyệt sắc đó lại dẫn thêm một cô gái mặc y phục màu hồng, từ trong bước trở ra.

Thốt nhiên, tiếng cười to bất thần vang lên. Liền đó có bốn tăng nhân và ba đạo sĩ tràn đến chặn lấy lối đi của hai cô gái. Vị tăng nhân vừa rồi lại quát rằng :

— Nữ thí chủ hãy để số đồ vật ấy lại thì êm xuôi tất cả !

Chừng ấy, Thích-Định-Nhận mới trông thấy tay của cô gái tuyệt sắc vừa rồi đang cầm một gói đồ. Chàng thầm nghĩ : « Đây chắc là số kinh điển bị mất trộm của ba môn phái lớn... »

Ngay lúc ấy, cô gái tuyệt sắc nọ liền nói rằng :

— Nếu có tài thì hãy xông vào thử cho biết !

Vị lão tăng ấy bèn quát rằng :

— Nữ thí chủ đã trộm mất bốn bộ kinh điển của ba môn phái lớn, chẳng hay có mục đích gì ? Bốn bộ kinh điển ấy, chính là vật hết sức quý báu của ba môn phái. Vậy nếu thí chủ không... !

— Chớ nói bá láp !

— Nếu thế, là nữ thí chủ không bằng lòng trả lại ?

— Đúng thế !

Tức thì tiếng quát to vang vọng nổi lên, rồi hai tăng nhân bất thần lao vút về phía cô gái tuyệt sắc ấy, vung tay đánh ra hai chưởng nghe vút ! vút !

Trong khi đó, lại có trên mười vị tăng nhân và đạo sĩ, xông tới vây chặt lấy hai thiếu nữ đó !

Võ công của hai cô gái tuyệt sắc kia, cao cường đến một mức khiến Thích-Định-Nhận trông thấy phải kinh hoàng. Vì chỉ trong chớp lát, đã có mấy vị tăng nhân và đạo sĩ, đã bị mất mạng dưới tay của hai cô ta !

Đứng trước tình trạng đó, Thích-Định-Nhận hết sức kinh hoàng.

Nhưng, ba môn phái lớn vì số người đông, nên người này ngã lăn ra chết, là người khác đã lao tới tấn công như điên cuồng ngay.

Một cuộc ác chiến đẫm máu đang diễn ra. Hai cô ấy hết sức hung tợn. Chẳng bao lâu sau lại có thêm hai tăng nhân và một đạo sĩ bị chết thảm thiết dưới tay cô ta !

Thích-Định-Nhận thấy tình thế rất bất lợi, đang có ý định lao người bỏ đi nhưng, ngay lúc ấy chàng lại có ý nghĩ : « Ba môn phái lớn chưa hẳn đã bại, vậy tại sao ta không nán lại, để dò xét coi hai cô gái này là người thuộc về môn phái nào ? »

Vì nghĩ thế, nên chàng lại đứng yên chờ đợi mọi sự diễn biến của trận đánh.

Bỗng ngay lúc ấy, có một tiếng hự trong trẻo xé không gian vọng đến, tức thì một cô gái tuyệt sắc đó, đã ngã lăn xuống đất, miệng trào máu tươi, vì bị trúng một chưởng của vị lão tăng vừa rồi !

Cô gái còn lại trông thấy thế, không khỏi kinh hoàng thất sắc. Trong khi ấy, chưởng lực của ba vị tăng ni và bốn vị đạo sĩ vây quanh không ngớt cuốn tới ò ạt, cũng như binh khí của họ không ngừng múa vun vút nhanh như điện chớp, nhắm ngay những nơi hiểm yếu người cô gái ấy phóng tới.

Một tiếng hự khê khan lại vang lên. Tức thì, cô gái tuyệt sắc ấy liền loạng choạng thối lui gần mười bước.

Nhưng, ngay lúc đó, cô gái ấy lẹ làng đánh ra một chưởng, rồi nhún người lao thẳng đi. Số người trong ba môn phái lớn, như không ngờ được cô gái nọ sẽ hành động như thế, nên khi hay kịp thì người thiếu nữ đã vọt đi xa hàng mấy trượng rồi !

Cô gái tuyệt sắc nọ tuy vượt ra khỏi vòng vây, nhưng vì đã bị trọng thương, nên ға lều một tiếng rồi té lăn ra đất !

Ngay lúc đó Thích-Định-Nhận đã nhanh nhẹn nhún người vọt lên bay vút tới như một luồng điện xẹt, đồng thời vung tay chụp thẳng về hướng cô gái nọ.

Hành động của Thích-Định-Nhận hết sức nhanh nhẹn, nên chàng đã chụp được cô gái ấy vào tay, rồi phi thân bay đi luôn !

Số người trong ba môn phái lớn thấy thế, đều không khỏi sùng sốt, cất tiếng kinh hãi đồng thanh kêu lên rằng :

— Thân pháp thật hay tuyệt !

Trong khi đó Thích-Định-Nhận nắm cô gái tuyệt sắc trong tay, tiếp tục chạy bay tới chẳng biết bao xa. Lúc bấy giờ trời đã bắt đầu sáng.

Thích-Định-Nhận bèn để cô gái ấy xuống nơi một khu rừng. Chàng nhìn thấy đôi mắt cô ta nhắm nghiền, đôi má tái nhợt, thì trong lòng không khỏi sợ hãi.

Chàng bèn lấy cái gói mang theo người cô ta mở ra xem, thì thấy đó quả là bốn bộ kinh điển. Thích-Định-Nhận bèn gói bốn bộ kinh điển ấy lại kỹ lưỡng, rồi vận dụng chân lực ra đôi bàn tay lo việc chữa thương cho cô gái.

Có lý nào Thích-Định-Nhận phát điên rồi hay sao ? Nếu không phải thế, tại sao chàng lại bằng lòng chữa thương cho cô ta ? Hay là chàng đã có lòng yêu cô ta rồi ?

Không, chắc chắn là không phải thế. Thích-Định-Nhận là một con người rất thông minh, chàng biết cô gái tuyệt sắc này lấy trộm bốn bộ kinh điển của ba môn phái lớn, chắc hẳn không phải là không duyên cớ.

Qua một lúc sau, cô gái ấy mở mắt ra nhìn Thích-Định-Nhận một lượt, rồi lại nhắm nghiền đôi mắt như ngủ. Đôi má nàng cũng đã lần lần hồng hào mịn màng như trước !

Thích-Định-Nhận lo việc chữa thương cho cô ta xong, thì ngồi cạnh đây để nghỉ ngơi, điều hòa lại hơi thở. Trong khi đó, thì cô gái đã từ từ ngồi dậy. Cô ta đưa mắt nhìn Thích-Định-Nhận, hỏi rằng :

— Có phải anh đã cứu tôi không ?

Thích-Định-Nhận gương cười, nói :

— Vậy có lý nào cô nương cho rằng còn có người khác vào đây làm việc đó hay chăng ?

Cô gái ấy bèn mỉm cười. Nụ cười của cô ta khiến ai nhìn đến cũng phải ngây ngất. Thích-Định-Nhận nhìn thấy trong lòng không khỏi rung động, chàng không dám nhìn thẳng vào mặt nàng, chàng đã từ từ cúi gằm mặt xuống.

Bỗng, nụ cười trên khóe miệng nàng tắt hẳn, nói :

— Anh đã xem đồ vật tôi gói trong gói kia rồi chăng ?

Thích-Định-Nhận gật đầu, nói :

— Phải, đây là bốn kinh điển của ba môn phái lớn !

oOo

HỒI THỨ SÁU MƯƠI

BÁT SÓNG HỒ TIÊN

— Đúng thế. Tôi xin cảm tạ anh đã cứu tôi !

Thích-Định-Nhận bỗng mỉm cười một cách hung tợn, nói :

— Bát tất phải cảm ơn. Chẳng rõ cô nương trộm bốn bộ kinh điển ấy để làm gì ?

Cô gái lộ sắc kinh ngạc, nói :

— Anh có phải là đệ tử tại gia của một trong ba môn phái lớn ấy không ?

— Nếu đúng như vậy, thì làm thế nào tôi lại cứu cô ?

Cô gái bèn mỉm cười, nói :

— Xin bỏ lỗi cho về chỗ tôi đa nghi. Tôi chẳng qua là phụng mạng trên đi trộm số kinh sách ấy mà thôi !

— Phụng mạng trên ?

Thích-Định-Nhận nghe thế nên bất giác buột miệng hỏi vặn lại nàng.

— Đúng như vậy, anh thử đoán tôi là ai ?

— Tôi không phải là tiên thánh, thì làm thế nào có thể đoán ra cô nương là ai được ?

— Tôi chính là Quách-Quyên-Quyên, con gái thứ ba của Đào-Hoa Thần-Nữ, tức Đào Chủ Đào-Hoa Đảo đây !

Ba tiếng Đào-Hoa Đảo, thực chẳng khác nào một tiếng sấm nổ vang trong đầu óc Thích-Định-Nhận, chàng bất rùng mình, nói :

— Có phải lệnh đường của cô là Đào-Hoa Thần-Nữ đã phái cô đi trộm kinh điển của ba môn phái lớn ấy chăng ?

— Không, chính đây là mạng lệnh của Tổng-Đàn Chủ !

— Thực tôi không làm sao hiểu được nữa !

Quách-Quyên-Quyên tươi cười nói :

— Mẫu thân tôi có ý tranh hùng với nhân vật võ lâm ở Trung-Nguyên. Bởi thế, trước đây mấy hôm, mẫu thân tôi đã đặt tại Trung-Nguyên một tổng đàn, phái viên phó Đào chủ và năm mươi môn nhân đến Trung-Nguyên trước. Chính viên Tổng đàn chủ đã ra lệnh cho tôi đi đánh cắp những bộ kinh điển đó !

Thích-Định-Nhận nghe qua không khỏi phát run mặc dù trời không giá rét. Chỉ với Ngân-Diện Hội cũng đã gây bao nhiêu khủng khiếp cho giới võ lâm rồi, chẳng ngờ nay lại có cả Đào-Hoa Đảo, muốn xưng bá trong giới võ lâm ở Trung-Nguyên nữa !

Thích-Định-Nhận bỗng chợt nhớ lại Võ-Lâm Chi-Thần trước đây có đề cập đến một việc. Ông ấy nói Ngân-Diện Hội tuy gây ra một cuộc chém giết trong võ lâm, nhưng rồi đây lại còn có một cuộc chém giết đáng kinh tợn hơn thế nữa !

Võ-Lâm Chi-Thần nói một cuộc chém giết khác, chắc hẳn là muốn ám chỉ Đào-Hoa Đảo này rồi chăng ?

Vừa nghĩ ngợi như thế, nên chàng liền hỏi rằng :

— Nghe đâu có một vị lão tiên bối rất lợi hại, tên gọi là Bát-Cực Hồ-Tiên, hiện cũng đã vào làm môn hạ nơi các cô rồi phải không ?

— Đúng thế, bà ấy chính là Tổng đàn chủ... !

— Cái chi... ?

Thích-Định-Nhận nghe thế, suýt nữa kinh hoàng nhảy dựng lên. Chẳng thực không ngờ đến, người của Đào-Hoa Đào phải đến Trung-Nguyên, lại chính là Bắc-Cực Hồ-Tiến!

Như thế, chẳng hóa ra chàng không mất công đi tìm tôi cho xa hay sao?

Quách-Quyên-Quyên nhìn về mặt kinh ngạc của Thích-Định-Nhận, nói:

— Anh làm sao rồi?

Thích-Định-Nhận biết mình đã sơ hở, nên liền cười nói:

— Vì lão tiền bối đó là người võ công rất cao cường, vậy đã có bà ta chỉ huy tổng đàn, thì nào sợ không tiêu diệt cả võ lâm ở Trung-Nguyên?

— Võ công của bà ấy có thể nói là cao cường, nhưng tại Đào của chúng tôi có nhiều người võ công còn cao cường hơn bà ấy nữa. Mẫu thân tôi sợ đi phải bà ta đến đây, là vì đàn ông trông thấy bà ta, thì chẳng khác nào rudi trông thấy mặt. Hơn nữa, bà ta lại...

— Bà ta lại thế nào?

Mặt cô gái bỗng bừng đỏ, đáp:

— Thôi, tôi không nói nữa!

— Tại sao lại không nói?

— Hơn nữa, bà ta... rất thâm dâm, tất cả môn nhân nếu được ăn ái với bà ta một đêm, thì từ đó về sau, sẽ một lòng một dạ nghe theo sự chỉ huy của bà ta!

Thích-Định-Nhận gần như không dám tin hai lỗ tai của mình. Vì lời nói ấy lại thốt ra từ cửa miệng của cô gái tuyệt sắc này, mà không hề có tí ngượng ngùng nào cả!

Quách-Quyên-Quyên tươi cười nói:

— Anh cứu mạng cho tôi, tôi bằng lòng hiến dâng tấm thân tôi một lần cho anh!

— Cái chi?... Có nói thế nào?

— Có lý đầu anh không hiểu lời nói của tôi sao?

Đôi má đỏ hây hây như cánh hoa thược dược của nàng, cũng như đôi mắt đầy tình tứ như có một sức thu hút đối phương của nàng, khiến ai nhìn đến quả tim cũng không khỏi nhảy thình thịch.

Thực chàng không thể dám tin, là một con người xinh đẹp như thiên tiên thế này, mà nói lên những lời nói như vậy!

Cô gái bẽn lèn cười nói:

— Tôi không phải là một cô gái băng trinh. Vì tất cả thiếu nữ Đào-Hoa-Đào chúng tôi, khi đến tuổi thành niên, thì chẳng có ai giữ trinh tiết cả. Vậy anh hãy yên lòng!

— Không, Quách cô nương, cô..., tôi không muốn như thế. Vì tôi thích cô và cứu cô với tấm lòng nghĩa hiệp. Vậy cô chớ nên đánh giá thấp tôi!

Quách-Quyên-Quyên lộ vẻ sững sờ, nói:

— Anh không cần à?

— Nào phải thế. Tôi nhận là cô rất tốt, nhưng cô chớ nên vì lời đáp cái ơn của tôi mà phải trao ra nguyên vẹn cả tấm thân.

Cách báo đáp rất nhiều, ví như tiến cử tôi vào làm môn hạ của các cô.

— Ô! Thực thế à, anh bằng lòng vào làm môn hạ của chúng tôi?

— Đúng thế, tôi muốn được ở gần bên cô mãi mãi!

— Thế anh thích tôi chứ?

— Đúng vậy!

— Ô! Nhưng tôi là người không còn trinh tiết nữa!

— Việc ấy có chi là quan trọng? Chỉ cần chúng ta thương yêu nhau là được!

— Anh không có người yêu chứ?

— Không có!

Nói đến đây chàng dừng lại trong giây lát, rồi tiếp rằng:

— Ở trong tổng đàn, cô giữ chức chi?

— Tôi là phó đàn chủ!

— Giờ thì chúng ta cùng về?

— Phải, chúng ta về ngay thôi. Nhưng anh gọi là gì...?

— Tôi gọi là Thái-Tiến-Niên!

— Thái ca ca, em có xứng đáng cho anh yêu không?

Thích-Định-Nhận vì muốn đạt được mục đích của mình, nên phải ép dụng thủ đoạn, chứ thực ra chàng không thể yêu Quách-Quyên-Quyên một cách chân thực.

Chàng mỉm cười nói:

— Có chi lại không xứng đáng!

Nói đoạn chàng đưa cánh tay rắn chắc ôm choàng lấy nàng, và đặt một cái hôn lên môi nàng. Cô gái ấy hoàn toàn vui sướng tiếp nhận một cái hôn, mà đối với nàng đây là một thứ ái tình chân thật!

Nàng say sưa ngây ngất!

Sau đó, Thích-Đinh-Nhận đi theo Quách-Quyên-Quyên, đến một vùng sơn cốc hoang vu hẻo lánh tại Võ-Lăng-Sơn. Sau khi hai người đi qua một bãi đá tảng ngồn ngang, lại tiếp tục đi thẳng vào một khe đá thiên nhiên. Lúc ấy, cảnh vật trước mắt hoàn toàn thay đổi hẳn.

Trong một sơn cốc nhỏ hẹp, có một tòa lầu đài đứng sừng sững. Trước cửa ra vào, có sáu cô gái mặc áo hồng đứng thành hai hàng, canh gác rất nghiêm mật. Sáu cô gái ấy, vừa trông thấy Quách-Quyên-Quyên thì liền cúi người thi lễ.

Những cô gái đó, cô nào cô ấy xinh đẹp tuyệt trần!

Tại nơi cửa cái của tòa lầu, cũng có mười cô gái xinh đẹp như hoa đứng thành hai dãy. Họ vừa thấy Quách-Quyên-Quyên, thì cũng liền cúi người thi lễ. Ngay lúc ấy, từ trong có một người tuổi độ ngũ tuần, lưng giắt trường kiếm, nhanh nhẹn bước thẳng ra nói:

— Tổng đàn chủ đang chờ ngài tại đại điện, xin mời ngài vào ngay!

Sau khi hai người bước vào tổng đường, thì thấy hai bên có ba mươi người đứng thành hai hàng rất uy nghiêm. Một bên là toàn những cô gái mặc y phục màu hồng. Một bên khác, thì lại toàn là những người đàn ông cũng mặc y phục màu hồng như nhau!

Trên một chiếc ghế phủ da cạp đặt giữa đại điện, đang ngồi một người đàn bà đứng tuổi tuyệt đẹp. Tuy đã lớn tuổi, nhưng trông đôi má của bà ta vẫn còn non mướt, thu ba lông lánh như nước hồ thu. Bà ta có một vẻ đẹp của một người đàn bà đứng tuổi, khiến ai trông thấy cũng phải ngây ngất hồi hộp!

Thích-Đinh-Nhận thầm nghĩ rằng: «Người đàn bà xinh đẹp này, chắc là Bắc-Cực Hồ-Tiên đây rồi!»

Vừa nghĩ ngợi như thế, chàng vừa bước theo Quách-Quyên-Quyên tiến thẳng vào đại điện. Quách-Quyên-Quyên hướng về Bắc-Cực Hồ-Tiên thi lễ rồi nói:

— Đệ tử xin ra mắt Đàn-Chủ!

Bắc-Cực Hồ-Tiên nhếch môi cười. Nụ cười của bà ta quả có sức thu hút đoạt phách của kẻ khác. Thích-Đinh-Nhận thầm nghĩ rằng: Đây quả là một người xinh đẹp tuyệt thế...!

Bắc-Cực Hồ-Tiên nói:

— Chớ quá thủ lễ. Việc ấy làm được đến đâu?

— May mắn là tôi làm tròn nhiệm vụ, nhưng phải chịu mất hai môn nhân. Nếu không có vị Thái ca ca đây...!

Sau đó, cô ta bèn đem việc Thích-Đinh-Nhận cứu nguy cho mình, nói rõ lại cho Bắc-Cực Hồ-Tiên nghe, rồi tiếp rằng:

— Bởi thế cho nên, Thái ca ca là ân nhân của tôi!

Thích-Đinh-Nhận thăm hỏi: «Hiện giờ đối phương người đông thế lực mạnh, không phải lúc cho ta hành sự... Vậy tại sao ta không biết chờ một dịp tốt khác?»

Chàng đã quyết định như vậy, nên liền cười nhạt nói:

— Đây chỉ là một việc nhỏ, có đáng chi mà phải nhắc nhở đến?

Nói dứt lời, chàng bèn quay qua Bắc-Cực Hồ-Tiên thi lễ và nói:

— Văn bối bấy lâu nay rất ngưỡng mộ đại danh của lão tiền bối, nhưng mãi đến ngày hôm nay mới được chính mắt trông thấy phương dung, quả thực là tam sinh hữu hạnh!

Thích-Đinh-Nhận liền mỉm cười một cách man rợ, khiến người đàm phàn khét tiếng như Bắc-Cực Hồ-Tiên, không khỏi cảm thấy rợn rùng trong lòng.

Bà ta cười lạnh lùng, nói:

— Người có thể cứu nguy cho phó Đàn chủ, giữa sự vây đánh của trên mười đệ tử ba môn phái lớn, ta cảm thấy dường như...

— Dường như không có thể làm được?

— Chẳng phải không làm được, nhưng khiến ta cảm thấy rất bất ngờ. Người có biết trong võ lâm tại Trung-nguyên này, ai là người võ công cao nhất hay không?

— Ngài muốn nói lớp người lớn tuổi hay lớp người trẻ tuổi?

— Ta muốn nói trong số người trẻ tuổi thôi!

— Nếu vậy, có lẽ phải kể Độc-Nhân Hắc-Lang Thích-Đinh-Nhận? Bắc-Cực Hồ-Tiên biến hẳn sắc mặt, nói:

— Tại sao ngươi được biết?

— Vì tôi đã có đánh nhau với hắn rồi, cuối cùng tôi đã dùng một thế võ đánh bại được hắn....

— Vậy có lý nào ngươi chẳng phải là Độc-Nhân Hắc-Lang...?

Thích-Đinh-Nhận giật mình nói:

— Tôi sợ đi đánh nhau với Thích-Đinh-Nhận, chính là vì bao nhiêu nhơn vật giang hồ cũng nhận lầm tôi ra hắn!

Bắc-Cực Hồ-Tiên cười lạnh lùng. Trong khi đó, Thích-Đinh-Nhận

bỗng thấy có một bóng người bay thoát tới, đồng thời, vung những ngón tay ngọc ra, nhắm điểm thẳng vào "kỳ môn đại huyết" trước ngực của chàng!

Bắc-Cực Hồ-Tiên ra tay một cách đột ngột như thế, quả làm cho Thích-Đỉnh-Nhận không ngờ đến được. Bản năng tự vệ của chàng đã giúp chàng lách mình tránh khỏi thế công của đối phương. Cái lách mình ấy, chính là chàng đã dùng "u linh bộ pháp" khiến Bắc-Cực Hồ-Tiên đã điểm vào một khoảng không.

Bắc-Cực Hồ-Tiên không tấn công tiếp. Bà ta tươi cười nói:

— Khá lắm, khá lắm! Trong đời này, chẳng có mấy người có thể tránh khỏi được thế đánh của ta. Quả lời đồn đãi vũ lâm ở Trung-Nguyên có lắm người tài, thực chẳng sai ỷ nào cả!

— Xin đa tạ lời ngợi khen của bà!

— Người muốn gia nhập vào bản môn?

— Đúng vậy, xin nhờ tông đàn chủ dạy dỗ cho!

Bắc-Cực Hồ-Tiên bước chầm rãi về chiếc ghế ngồi xuống, nói:

— Quách phó đàn chủ hãy xét trong người hân giúp tôi, nếu không có điều chi đáng ngờ, thì tôi cho phép hân gia nhập vào bản môn!

Quách-Quyên-Quyên bước đến bên cạnh Thích-Đỉnh-Nhận, chàng ngoan ngoãn để mặc cho Quách-Quyên-Quyên lục soát trong người!

Quách-Quyên-Quyên lục soát một lúc, chẳng thấy có điều chi đáng nghi, nói:

— Trong người anh ấy không có chi cả!

Bắc-Cực Hồ-Tiên nói thầm rằng: "Người này có lẽ không phải là Thích-Đỉnh-Nhận. Nếu là hân, thì tất trong người có giữ ngọn soái, kỳ và quân cờ mang chữ soái!"

Bà ta liền đứng lên, nói:

— Hãy theo ta vào thần đường để tuyên thệ!

Liền đó, Bắc-Cực Hồ-Tiên lấy bốn bộ kinh điển và dẫn Thích-Đỉnh-Nhận đi thẳng vào thần đường nơi hậu viện. Ngay lúc ấy, Quách-Quyên-Quyên bỗng bước đến bên cạnh Thích-Đỉnh-Nhận, nói nhỏ rằng:

— Thái ca ca, hãy cẩn thận kẻo bị thất thân với bà ấy!

Thích-Đỉnh-Nhận gật đầu. Chàng thấy rằng lúc này nếu muốn bắt sống Bắc-Cực Hồ-Tiên, thực dễ dàng như lấy đồ trong túi. Nhưng, sợ dĩ chàng chưa dám hành động, là vì chàng chưa biết ba quân xa pháo mã có phải hiện đang ở trong người bà ta hay không?

Sau khi bước vào Thần đường, Bắc-Cực Hồ-Tiên liền đưa tay lên che mặt. Thích-Đỉnh-Nhận nhìn lên, thấy tại gian Thần đường ấy có thờ một pho tượng thần, khối hương nghi ngút.

Lúc đó, Thích-Đỉnh-Nhận bỗng ngửi thấy từ trong người của Bắc-Cực Hồ-Tiên phát ra một mùi thơm lạ lùng, khiến chàng cảm thấy ngây ngất lâng lâng, quả tìm thấy thành thịch!

Thích-Đỉnh-Nhận thầm nói: "Quả nhiên bà ta có một mùi xạ chồn!"

Thích-Đỉnh-Nhận bỗng nghĩ ra một kế, hỏi rằng:

— Tôi có nhớ một việc này, là Tông đàn chủ có hay biết rằng Thích-Đỉnh-Nhận hiện đang tìm bà hay không?

— Tìm ta?... Ta biết rồi!

— Nghe đâu hân vì ba quân cờ phải không?

— Đúng vậy. Nhưng, hân tìm không được ta!

— Những quân cờ ấy, có lẽ Tông đàn chủ luôn luôn giữ trong người?

— Đúng thế, ta luôn luôn giữ trong người, người có muốn xem cho biết không?

Dứt lời bỗng bà ta bước nhẹ nhàng đến gần Thích-Đỉnh-Nhận, đôi má bừng đỏ, chứng tỏ ngọn lửa dục tính đang cháy rực trong lòng bà ta. Ngọn lửa ấy có uy lực đốt cháy bất cứ một người đàn ông nào!

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế không khỏi giật mình. Ba quân cờ xa pháo mã đã ở trong người đàn bà này, vậy chính là lúc chàng phải ra tay rồi!

Bắc-Cực Hồ-Tiên trông thấy thân hình của Thích-Đỉnh-Nhận to lớn đậm dờ, đúng là một con người mà bà ta ao ước để vui chốn phòng the. Hơn nữa, qua việc lục soát vừa rồi, không thấy trong người Thích-Đỉnh-Nhận có ngọn Soái-Kỳ và quân cờ mang chữ Soái, nên bà ta lại càng an tâm hơn.

Nhưng, bà ta nào có ngờ vị sát tinh ấy lại ở ngay trước mặt mình. Lúc đó bà ta đã bước đến còn cách Thích-Đỉnh-Nhận một bước nữa!

Tức thì, Thích-Đỉnh-Nhận nhanh nhẹn tràn tới như một luồng điện chớp. Liền đó, chỉ nghe Bắc-Cực Hồ-Tiên thét lên một tiếng kinh hoàng vì tay mặt của Thích-Đỉnh-Nhận, đã siết chặt nơi "kỳ môn đại huyết" của bà ta rồi!

Bắc-Cực Hồ-Tiên biến sắc mặt!

Thích-Đỉnh-Nhận lạnh lùng quát rằng:

— Ta nói cho người biết, chính ta là Thích-Đỉnh-Nhận đây. Một kẻ phản bội như người, quả dám to gan không tuân theo Soái lệnh. Nếu

không bắt người về trừng trị đúng môn pháp, thì thử hỏi ta còn mặt mũi nào ngó đến chín vị môn nhân khác ?

Liền đó, Thích-Đỉnh-Nhận liền điềm vào Huyệt ngủ của bà ta, rồi lấy bốn cuốn kinh điềm kia, cùng với ba quân xa pháo mã trong người Bắc-Cực Hồ-Tiên. Sau đó, chàng đá tung cửa cái, lao người ra bay vút đi mất !

Thích-Đỉnh-Nhận vừa vọt người chạy ra khỏi thần đường, thì Quách-Quyên-Quyên to tiếng kêu lên rằng :

— Thích ca ca !

Thích-Đỉnh-Nhận không trả lời. Tiếp tục lao người thẳng ra đại điện. Số người tại đây vừa bay có việc biến, Thích-Đỉnh-Nhận đã vọt ra khỏi cửa cái của tông đường rồi !

Ngay lúc đó có, người quát to rằng :

— Không xong, tông đàn chủ đã bị người ta cướp đi rồi ! Mau chặn hẳn lại !

Tiếng quát vừa nổi lên, thì nơi nơi đều kinh động. Mười cô gái đứng tại cửa cái, liền nhanh nhẹn lao theo chặn mất lối tiến của Thích-Đỉnh-Nhận, đồng thời, mỗi người vung tay đánh ra một chưởng !

Thích-Đỉnh-Nhận gầm lên rằng :

— Ai ngăn ta thì chết, ai tránh ra thì sống !

Liền đó, chàng liền vung chưởng quét ra, tiếng gào thảm thiết liền vang lên. Thế là hai cô gái đã bị chết tốt dưới tay chàng rồi. Ngay lúc đó Thích-Đỉnh-Nhận đã thoát ra được đến cửa ra vào tại khe núi.

Bốn thiếu nữ đứng tại đây, liền đàn hàng ngang chặn chàng lại. Một người trong bọn cất giọng lạnh lùng quát rằng :

— Các hạ quả là người to gan...!

Tiếng quát chưa dứt, thì Thích-Đỉnh-Nhận đã vung tay quét thẳng một chưởng !

Tức thì, hai cô gái đứng đầu liền vung chưởng ra đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của Thích-Đỉnh-Nhận. Trong khi đó, bóng đỏ đã lao thoát đến trước mặt chàng. Hai bóng đỏ ấy chính là hai cô gái khác đã nhanh nhẹn tràn đến tấn công ngay !

Liền đó, tiếng quát to vang dậy nơi nơi. Thế là mấy mươi môn nhân đã từ bên trong tràn ra như ong vỡ tổ. Bởi thế, Thích-Đỉnh-Nhận bắt buộc phải liều mạng, vung tay đánh liên tiếp ba chưởng, rồi nhắm ngay cửa ra vào lao vút đi !

Thế là bốn cô gái tuyệt sắc cùng gào lên thảm thiết. Và, hai cô trong số ấy đã ngã ra chết tốt. Thừa dịp đó, Thích-Đỉnh-Nhận lao thẳng ra khỏi khe núi !

HỒI THỨ SÁU MƯƠI MỐT

NỖI KHÓ TRONG BIỂN TÌNH

Qua mấy cái vọt lên rơi xuống, Thích-Đỉnh-Nhận đã vượt ra khỏi địa điểm bí mật của Tông đàn Đào-Hoa Đảo. Số môn nhân của Đào-Hoa Đảo vì quá bất ngờ thì thử hỏi làm thế nào ngăn chặn được Thích-Đỉnh-Nhận ?

Thế là chàng bắt sống được Bắc-Cực Hồ-Tiên dễ dàng như lấy đồ trong túi. Việc ấy, lẽ tất nhiên một mặt là nhờ sự trợ giúp của Quách-Quyên-Quyên, một mặt khác cũng vì lừa dục tình đã làm mờ ám lý trí của Bắc-Cực Hồ-Tiên.

Thích-Đỉnh-Nhận lao vút tới như bay, chẳng mấy chốc là mất hút !

Thích-Đỉnh-Nhận mang Bắc-Cực Hồ-Tiên trở về đến thành Khai-Phong, thì bỗng nhiên nghe từ phía sau lưng có người gọi rằng :

— Đệ đệ !

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật mình, quay đầu ngó lại, thì thấy người chỉ ruột của chàng là Thích-Thiết-Hoa, đang dẫn Thiên-Sát Ma-Nữ và Địa-Sát Ma-Nữ lưng chừng bước tới.

Thích-Đỉnh-Nhận sùng sốt kêu lên rằng :

— Tỷ-tỷ, chị đây à ?

— Phải, chính chị đây !

Thích-Thiết-Hoa trông có vẻ rất u buồn. Nàng cười nhạt nói :

— Người đàn bà em đang xách trong tay, có lẽ là Bắc-Cực Hồ-Tiên đấy chứ gì ?

— Đúng thế ! Tại sao tỷ tỷ được biết ?

Thích-Thiết-Hoa nói :

— Chị đã tìm em mấy hôm nay rồi, mà từ nơi một người che mặt cho biết, chị đã được biết rõ tất cả mọi việc.

Nàng ngưng lại trong giây lát, rồi tiếp rằng :

— Kể từ ngày chị giả từ em, liền trở về lo việc nghiên cứu « Huyền-Hoàng-Lục ». Mãi đến ngày hôm kia chị mới bước ra khỏi tịnh thất. Bấy lâu nay đệ đệ vẫn khoẻ mạnh chứ ?

— Xin đa tạ sự lo lắng của tỷ tỷ !

— Đệ đệ có muốn đến nơi chị ở cho biết không ?

— Thôi, thưa tỷ tỷ, hiện nay em không rảnh đâu !

— Đệ đệ có việc chi, cần đến chị tiếp tay hay không ?

Thích-Định-Nhận lắc đầu nói :

— Giờ thì không có việc chi cả !

— Đến ngày em làm lễ khai phái và phong thần thì chị nhất định sẽ đến.

Liền đó, nàng trao cho Thích-Định-Nhận một tấm giấy nhỏ, rồi nói tiếp :

— Đây là địa chỉ của chị, khi hữu sự em cứ đến thẳng nơi đây để tìm chị !

— Xin đa tạ tỷ tỷ !

— Em hãy bảo trọng. Việc báo thù chị lúc nào cũng ghi nhớ cả !

Thích-Định-Nhận cúi người nói :

— Tỷ tỷ, xin chị thận trọng mọi việc !

Thích-Thiết-Hoa gương cười, rồi dẫn Thiên-Sát Ma-Nữ và Địa-Sát Ma-Nữ, phi thân lao vút đi nhẹ nhàng !

Thích-Định-Nhận cất tiếng cười đau khổ, rồi đưa chân sửa soạn bước đi. Nhưng, ngay lúc ấy từ phía sau lưng chàng bỗng có một tiếng cười trong trẻo và hết sức lạnh lùng xé không gian truyền đến rằng :

— Thích-Định-Nhận lâu quá không gặp anh !

Thích-Định-Nhận nghe thế, không khỏi giật mình quay mặt nhìn lại. Chàng trông thấy một cô gái ăn mặc hết sức sang trọng đang lưỡng lự bước đến phía chàng.

Thích-Định-Nhận liền cảnh giác bước lui một bước, buột miệng kêu lên rằng :

— Bạch cô nương, tề ra là cô !

— Đúng thế, chính tôi đây !

Bạch-Dung cười lạnh lùng, nói :

— Thích-Định-Nhận, như tôi đã nói, tôi sẽ kiếm đề gặp lại anh mà !

— Để làm gì ?

— Vì tôi không cam tâm bỏ qua !

Thích-Định-Nhận biến hẳn sắc mặt, nói :

— Bạch cô nương, Thích-Định-Nhận tôi không hề có sự đối xử thiếu sót với cô kia mà !

Trong khi đó, Bạch-Dung bước từ bước một tiến tới phía Thích-Định-Nhận. Trên khuôn mặt của nàng hiện lên một làn sát khí trông thực khủng khiếp. Thích-Định-Nhận không ngờ nàng lại thay đổi một cách quá mau chóng như vậy !

Bởi thế, sắc mặt chàng biến hẳn, lạnh lùng quát rằng :

— Cô muốn gì ?

— Hôm nay nếu không phải anh chết, thì là tôi đây mất mạng !

— Cô... ?

— Tôi oán hận anh !

Thích-Định-Nhận cảm thấy trong lòng hết sức đau xót, vì dù sao đi nữa, Bạch-Dung cũng đã từng cứu mạng cho chàng !

Chàng kêu lên rằng :

— Bạch cô nương, tại sao có lại đi tìm chuyện khổ như thế ?

— Chuyện khổ ? Thích-Định-Nhận, hôm nay nếu anh không giết tôi, thì tôi cũng sẽ chết trước mặt anh !

Nói chưa lời thì nàng đã vung chưởng lên đánh về phía Thích-Định-Nhận nghe một tiếng vút !

Thích-Định-Nhận liền vọt người bay lên tránh đi nơi khác. Nhưng chưởng thứ nhất của Bạch-Dung đã đánh vào khoảng không, thì chưởng thứ hai cũng đã lẹ làng công đến nơi rồi !

Lần này Bạch-Dung đánh ra, chưởng lực càng mạnh mẽ hơn lần trước, cũng như thế võ của nàng nhanh nhẹn đến mức đã khiến Thích-Định-Nhận phải giật mình kinh hãi. Sau khi chàng đã tránh né mấy thế công ác liệt của Bạch-Dung, thì miệng liền quát rằng :

— Bạch cô nương, cô thực sự dồn ép tôi phải đánh nhau với cô hay sao ?

— Đúng thế, anh hãy ra tay đánh với tôi đi !

Thích-Định-Nhận giận dữ nói :

— Cô tưởng tôi không dám hay sao ?

— Vậy hãy cứ ra tay đi nào !

Thích-Định-Nhận không còn giằng được cơn tức giận được nữa, nên liền quát to một tiếng, rồi vung tay trái ra đỡ thẳng vào thế võ

của Bạch-Dung. Tức thì, Bạch-Dung lặc người bay vút lên, công thẳng ra ba thế vô khác vô cùng lợi-hại !

Dưới nách Thích-Đỉnh-Nhận đang kẹp Bắc-Cực Hồ-Tiên, nên đánh nhau thực là bất tiện. Do đó, chàng nhất thời muốn dùng chưởng lực để áp đảo Bạch-Dung, cũng không phải là một việc dễ.

Bỗng nhiên, Thích-Đỉnh-Nhận quát to một tiếng rằng :

— Hãy nằm yên xuống !

Tức thì, qua một tiếng « phình », cả người Bạch-Dung đã bị đánh bay ra xa, miệng trào máu tươi, ngã lộn ra đất !

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi sùng sốt. Chàng cảm thấy hết sức đau xót trong lòng. Bạch-Dung đã yếu chàng, lại xả thân cứu chàng. Tuy hiện nay nàng đã gia nhập Ngâm-Điện-Điện, nhưng giữa chàng và nàng, dù sao cũng còn có dính lư qua một chữ tình.

Sau đó, Bạch-Dung đã từ từ ngồi dậy, cất giọng ai oán nói :

— Anh hãy giết tôi đi !

Thích-Đỉnh-Nhận ngờ ngác nói :

— Không, Bạch cô nương... !

— Thích-Đỉnh-Nhận... Tôi oán hận anh... !

Nàng đưa tay bịt mặt rồi òa lên khóc !

Thích-Đỉnh-Nhận liền bước thẳng về phía nàng, chàng không biết phải an ủi nàng như thế nào vì chính nàng là một người con gái đang bơ vơ đau khổ. Chàng cảm thấy hết sức bối rối, vì chàng biết nàng là một người hoàn toàn bất hạnh. Chàng nhỏ nhẹ nói :

— Bạch cô nương, cô không nên tự hủy như vậy... !

— Tự hủy ?... Thích-Đỉnh-Nhận, anh hãy giết tôi đi !

— Tôi làm thế nào có thể giết cô được ? Tuy tôi không thể yêu cô, nhưng cô đau lại vì việc ấy mà có hành động cực đoan như thế !

Chàng cúi xuống trước mặt nàng. Trong khi đó nàng lại càng khóc to hơn. Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Cô chớ nên khóc nữa... !

Câu nói của Thích-Đỉnh-Nhận chưa dứt, thì cánh tay ngọc của Bạch-Dung bất thần vung lên, nhắm giáng thẳng một chưởng vào lồng ngực của Thích-Đỉnh-Nhận !

Hành động ấy, thực Thích-Đỉnh-Nhận không làm sao ngờ tới được. Chàng khẽ quát rằng :

— Bạch cô nương, cô... !

Tiếng cô chàng mới nói được một nửa, thì máu tươi trong miệng

đã vọt ra, rồi té ngửa ra đất !

Bạch-Dung quát rằng :

— Thích-Đỉnh-Nhận ta sẽ giết ngươi...

Liền đó, nàng vung chưởng lên, nhắm đánh vút về phía Thích-Đỉnh-Nhận !

Vì vừa rồi Thích-Đỉnh-Nhận không đề phòng, nên đã bị Bạch-Dung đánh trúng một chưởng, mang thương tích hết sức nặng nề. Bởi thế giờ đây, xem ra Thích-Đỉnh-Nhận sẽ phải bị mất mạng dưới tay của Bạch-Dung đến nơi !

Thốt nhiên, có một tiếng quát lạnh lùng rằng :

— Khá khen cho một cô gái độc ác, để người sống có ích lợi chi ?

Liền đó, một tiếng gào thảm thiết vang lên, tức thì Bạch-Dung đã ngã lộn ra đất nhào lộn hai vòng, rồi nằm yên không nhúc nhích nữa....

Chẳng biết đã trải qua bao lâu, Thích-Đỉnh-Nhận mới từ từ tỉnh lại. Chàng đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy một người che mặt, và hai vị lão tăng đang đứng trước mặt chàng.

Chàng sùng sốt nói :

— Còn Bạch cô nương đâu ?

Người che mặt nói :

— Chết rồi !

— Ồ ! Chết rồi... Ai giết, có ta chết thế ?

— Chính tôi đây !

Thích-Đỉnh-Nhận đứng phắt dậy, vung chưởng đánh thẳng về người che mặt, quát rằng :

— Tại sao ngươi lại giết chết cô ấy ?

Người che mặt lách mình tránh khỏi chưởng lực của Thích-Đỉnh-Nhận. Trong khi đó vị tăng nhân đứng đầu liền cất tiếng niệm Phật, rồi vung cây phất trần ra, đánh thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận, quát rằng :

— Thí chủ, xin hãy nghe bản tăng giải bày đây !

Thích-Đỉnh-Nhận lùi trở lại phía sau. Vị lão tăng ấy nói rằng :

— Thích thí chủ, Bạch cô nương trúng độc đã nặng lắm rồi, nếu không trừ đi, thì chỉ gây thêm nhiều vụ đồ máu khác trong chốn giang hồ, chứ không phải vị thí chủ này đã đối xử ác độc đâu... Thích-Đỉnh-Nhận gào lên như cuồng đại rằng :

— Nhưng dù sao cũng chớ nên giết chết cô ấy !

Người che mặt nói :

— Xin môn chủ hãy tha thứ cho đệ tử vì trong cơn thịnh nộ, nên xuống tay quá mau...

Nơi khoe mặt của Thích-Định-Nhận lệ nóng trào ra đầm đìa. Chàng bước thẳng đến bên xác của Bạch-Dung, rồi gào lên thê thảm :

— Bạch cô nương !

Dứt lời, chàng ngã vào xác chết của Bạch-Dung khóc to rất đau đớn. Đáng lý ra chàng không để xảy ra đến một bi kịch như thế này, nhưng sự thật thì nó đã xảy đến rồi. Song tội ấy của ai ? Người che mặt ? Thích-Định-Nhận hay chính Bạch-Dung ?

Những người ấy đều không có tội, trái lại, tội đó phải kể chính lão Hội trưởng Ngân-Điện Hội !

Nàng đã đi hặn trong biển tình, và cuối cùng nằm yên dưới một nắm mồ phủ cỏ xanh nhưng mối tình cũng không dứt. Nơi khoe mặt của nàng hãy còn ngấn hai hạt lệ, ai trông đến cũng phải cảm động !

Thích-Định-Nhận phủ phục trên xác nàng, khóc than cho người con gái bất hạnh. Nhưng, dù sao nàng cũng đã chết rồi !

Chàng lầm bầm rằng :

— Bạch cô nương, tôi có lỗi với cô, nhưng mong kiếp sau tôi có thể đền đáp... Giờ đây, tôi biết nói chi với cô hơn nữa ?

Thế rồi, chàng an táng nàng thật tử tế. Người che mặt bước đến bên cạnh Thích-Định-Nhận, nói :

— Môn chủ, Bạch cô nương sở dĩ đi có ngày hôm nay, là hoàn toàn do một tay hội trưởng Ngân-Điện Hội tạo nên. Bởi thế, chỉ cần ngài trả thù giúp cho cô ấy, thì hương hồn của cô ấy sẽ luôn luôn cảm kích ngài vậy !

Thích-Định-Nhận lầm bầm rằng :

— Phải, Tôi sẽ báo thù !

Vị lão tăng tay cầm phất trần ấy, nói :

— Thích thi chủ, lão tăng là Nhất-Trần xin có lời chào thi chủ !

Thích-Định-Nhận nói :

— Đại sư chớ quá thủ lễ, chẳng hay có việc chi ?

Người che mặt nói :

— Vậy có lý nào môn chủ đã quên việc Ngân-Điện Hội gởi thư tổng tiền đến phái Thiếu-Lâm rồi hay sao ?

Thích-Định-Nhận nói :

— Việc ấy như thế nào ?

Nhất-Trần Đại-Sư nói !

— Tệ phái là một môn phái lớn trong chốn giang hồ, tuy đối với Ngân-Điện Hội không có đủ sức đề đối kháng, nhưng vì danh dự của môn phái, nên bản phái cũng đành phải liều đời mạng mà thôi !

Thích-Định-Nhận giết mình nói :

— Nếu thế, đại sư cứ hãy trở về Thiếu-Lâm-Tự. Chừng ấy Thích-Định-Nhận sẽ dẫn người đến nơi để gặp Ngân-Điện Hội tại Thiếu-Lâm. Nhưng việc này ngoại trừ đối với vị chủ môn, thì chớ nên cho ai biết cả, vì nếu tiết lộ ra thì đối phương sẽ dè dặt !

Nhất-Trần đại sư cảm xúc nói :

— Tệ phái nếu không bị hủy diệt, chính là nhờ cái ơn của Thích thi chủ. Đệ tử của bản phái sẽ vì việc ấy mà luôn luôn ghi nhớ mãi trong lòng. Thôi, giờ thì hẳn tăng xin cáo lui vậy !

Nói dứt lời, hai vị tăng nhơn liền vọt người lao đi, chỉ trong chớp lát là mất hút !

Thích-Định-Nhận như chợt nhớ ra điều gì, nói :

— Lão tiền-bối có phải là Tịnh-Hải Đoạn-Trường-Nhân không ?

— Đúng như vậy !

— Thế tại sao tiền-bối không gỡ tấm vải che mặt đi ?

— Như đệ tử đã nói, đó là vì đệ tử đã có lời thề trước đây !

— Thế thì giờ đây, lão tiền-bối hãy theo tôi đến U-Minh Quỷ-

Phủ một chuyến.

Khi Thích-Định-Nhận trở về đến Diêm-Vương Miếu và bước xuống U-Minh Quỷ-Phủ, thì Thất-Hải Thần-Long, Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách đồng bước ra nghênh đón.

Thích-Định-Nhận không trông thấy Hồ-Tĩnh và Từ-Căn đâu, nên hỏi :

— Hồ-Huỳnh và Từ cô nương đâu rồi ?

U-Minh Quỷ-Nữ nói :

— Bọn họ đã đi rồi !

— Họ đi đâu thế ?

— Theo Từ-Căn thì thương thế của bá phụ, có hy vọng chữa khỏi được. Do đó cô ấy đã mang ông về Bích-Thủy-Giảng để lo việc chạy chữa !

Thích-Định-Nhận đề Bắc-Cực Hồ-Tĩnh xuống đất. Những người chung quanh đưa mắt quét qua, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Thất-Hải Thần-Long buột miệng nói :

— Đây là Bắc-Cực Hồ-Tiên ?

— Đúng vậy !

Thất-Hải Thần-Long kinh ngạc nói :

— Môn-Chủ đã đến Đào-Hoa Đảo rồi ?

Thích-Định-Nhận lắc đầu, rồi đem việc bắt sống Bắc-Cực Hồ-Tiên nói lại cho những người chung quanh nghe !

Ai nấy nghe qua đều không khỏi biến sắc mặt. Thiên-Âm Lão-Nhân kêu lên rằng :

— Trời hỡi ! Ngân-Diện Hội chưa diệt trừ được, thì lại xuất hiện thêm một nhóm Đào-Hoa Đảo, xem ra võ lâm ở Trung-Nguyên không làm sao tránh được một cuộc xô xát đẫm máu !

oOo

HỒI THỨ SÁU MƯƠI HAI

THÍCH HUYẾT ẮN THÈ

Thất-Hải Thần-Long nói :

— Đúng như vậy, Đào-Hoa Đảo có ý muốn tranh bá trong võ lâm, thì quả là một việc đáng kinh sợ !

Ông ta dừng lại trong giây lát, rồi nói tiếp :

— Thích thiếu hiệp, lão phu muốn trình bày một ý kiến !

— Xin lỗi tiên bối cứ nói.

— Việc cử hành lễ khai phái và phong-thần, chính là ý muốn của Hồng-Kỳ Soái-Chủ. Nay ngoại trừ Bát-Lão Thợ-Thánh đã chết, lại còn có một Bắc-Cực Hồ-Tiên phản đạo, nếu chỉ còn lại có tám môn nhân, như vậy tựa hồ không thể... !

— Theo ý của lão tiền bối thì sao ?

— Chẳng phải vừa rồi thiếu hiệp đã nói là Ngân-Diện Hội đã gởi thư tổng tiền phái Thiếu-Lâm ?

— Đúng như thế !

— Như vậy, việc cử hành lễ khai phái phong-thần, cần phải tiến hành gấp rút, đồng thời, gởi thư mời tất cả anh hùng trong thiên hạ đến tham dự cuộc lễ. Nếu có ai gia nhập bản môn, thì chúng ta sẽ cho phép họ tham dự một cuộc tỉ võ, để dựa vào võ công của họ phong

chức cho xứng đáng !

Thích-Định-Nhận nói :

— Tốt lắm, sau ngày lễ phong-thần, thì chúng ta sẽ cùng Ngân-Diện Hội tranh một trận sống mái tại Thiếu-Lâm Tự !

Thất-Hải Thần-Long nói :

— Còn một điểm nữa, là địa điểm hành lễ chúng ta phải thay đổi lại !

— Nếu vậy, ông xem nơi nào thích hợp ?

— Có thể chọn Diêm-Vương Miếu này, thiếu hiệp thấy được không ?

— Tốt lắm !

Đến ngày thứ hai, Kỳ lệnh của Hồng-Kỳ Soái-Chủ lại xuất hiện trong chốn giang hồ, ra lệnh cho môn hạ cùng tập hợp tại Diêm-Vương Miếu !

Cùng một lúc đó các vị chưông môn trong mười tám môn phái lớn nhỏ và những người danh sĩ trong võ lâm, đều được các phiêu sư của các hiệu áp tải Thiên-Phong Phiêu-Cuộc, Thành-An Phiêu-Cuộc, Viễn-Đạt Phiêu-Cuộc, trao đến một bức thư mời tham dự cuộc lễ.

Việc ấy, lại làm xôn xao cả giới giang hồ !

Đến ngày hành lễ, nơi đại diện và đại sảnh của ngôi Diêm-Vương Miếu, đều được quét dọn sạch sẽ. Sau thần án tại đại diện, có đề một chiếc ghế to và Thích-Định-Nhận ngồi trang nghiêm tại đó.

Thất-Hải Thần-Long và người che mặt đứng uy nghiêm trước thần điện, khiến không khí trong ngôi miếu có vẻ hết sức long trọng.

Bỗng ngay lúc ấy trước cửa miếu có bóng đỏ chớp chớp, tức thì chiếc huyết kiệu nọ liền bay nhẹ nhàng đến trước đại diện, nói :

— Đệ tử tuân mệnh, xin ra mắt môn chủ !

Thích-Định-Nhận đưa mắt nhìn qua Phong-Trần Cuồng-Khách, cười nhạt nói :

— Vậy hãy trao quân cờ ra, rồi lui qua một bên chờ lệnh !

Huyết-Kiểu Chủ-Nhân sau khi đã trao quân cờ ra, bèn y lệnh đứng lui một bên. Tiếp đó, Thương-Hải-Khách, Vô-Cực Tinh-Quân, Đoạt-Hồn Diêm-Quân, Thiên-Ma Qui-Tàu và người tâu niều niên thô lỗ lục tục đến nơi. Họ trao quân cờ ra xong, liền lui qua một bên đứng rất cung kính !

Thích-Định-Nhận vung lá kỳ lệnh ra, nói :

— Thương-Hải-Khách đâu rồi ?

Thương-Hải-Khách liền bước đến trước đại điện, cúi mình thi lễ nói :

— Thương-Hải-Khách xin chờ lệnh dạy !

— Hãy đến sau lưng ta, để xem quân cờ có sự giả mạo hay chăng ?

Thương-Hải-Khách liền bước đến sau lưng Thích-Đỉnh-Nhận nhận lấy hết những quân cờ bằng hồng ngọc, rồi từ từ xem xét rất kỹ lưỡng nói :

— Băm môn chủ, ba mươi hai quân cờ đều đủ cả và chẳng có quân nào là giả mạo !

Thương-Hải-Khách bèn trao trả ba mươi hai quân cờ lại cho Thích-Đỉnh-Nhận. Thích-Đỉnh-Nhận cất số cờ ấy vào áo. Thương-Hải-Khách lại bước lui về chỗ cũ.

Khi ấy, từ phía ngoài cửa có tiếng của U-Minh Quí-Nữ vọng đến rằng :

— Tam-Vô-Vương giá đến !

Thích-Đỉnh-Nhận giật mình, đích thân bước xuống thềm điện đi ra nghênh đón. Tá-Thiên-Vương đưa mắt quét qua rồi cười ha hả nói :

— Ba anh em ta suýt nữa đến trễ !

Thích-Đỉnh-Nhận liền dẫn ba vị được gọi là sư phụ đến ngồi tại dãy ghế đặt trước đại điện. Kế đó, lại có tiếng U-Minh Quí-Nữ nói to rằng :

— Cung-Chủ Mẹ-Hồn-Cung giá đến !

Thích-Đỉnh-Nhận ngửa mặt nhìn lên, thì trông thấy tỷ tỷ của mình. Thích-Thiết-Hoa dẫn Thiên-Sát Ma-Nữ và Địa-Sát Ma-Nữ bước vào đại sảnh.

Sắc đẹp của Thích-Thiết-Hoa đã làm cho mọi người có mặt đều phải khen thắm. Nàng cất gót sen bước nhẹ nhàng đến trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận, nói :

— Đệ đệ, xin cho phép tỷ tỷ dẫn môn nhân theo tham dự buổi lễ !

— Sao lại nói thế ! Tỷ tỷ đến dự đã làm cho đệ đệ vui sướng vô cùng. Vậy xin mời ngồi đi !

Thích-Thiết-Hoa liền ngồi vào dãy ghế đặt tại phía sau lưng Tam-Vô-Vương.

Lúc ấy, từ ngoài lại có tiếng U-Minh Quí-Nữ nói rằng :

— Hải-Vân Tiên-Tử giá đến !

Bốn tiếng Hải-Vân Tiên-Tử vừa thốt ra, đã khiến cho mọi người có mặt, ai nấy đều phải giật mình. Vì, trong giới giang hồ không hề nghe đến ai gọi là Hải-Vân Tiên-Tử cả !

Bởi thế, tất cả mọi người đều đổ dồn tia mắt về phía cửa ra vào. Khi mọi người nhìn rõ, thì đều không khỏi kinh hãi, vội cúi mặt xuống, chẳng dám ngó thẳng vào đối phương !

Vị tại nơi đó, đang có một thiếu nữ mặc áo xanh, xinh đẹp như tiên nga, tươi tắn như hoa nở đang lững thững bước vào. Đôi mắt của nàng đen láy, sáng ngời như mặt nước hồ thu, có một sức hấp dẫn và kêu gọi vô cùng. Đôi má hồng hồng đỏ như những cánh hoa thược dược của nàng, quả là xinh đẹp đến nghiêng thành nghiêng nước !

Thích-Đỉnh-Nhận nói thắm rằng : « Thực là người đẹp trên đời có một... » !

Cô gái áo xanh ấy sau khi bước đến trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận, liền tươi cười nói :

— Thích môn chủ, Hải-Vân Tiên-Tử xin kính chào ngài !

Giọng nói của nàng trong trẻo như tiếng chim oanh, giọng cười của nàng ngân vang như chuông bạc, khiến nhất thời Thích-Đỉnh-Nhận phải sửng sốt và ngây ngất !

Hải-Vân Tiên-Tử lại nhích miệng cười, nói :

— Thích môn chủ, không vui lòng đón tiếp một người khách như tôi đây hay sao ?

— Ồ... Ồ... Đâu lại có thế ! Xin mời cô nương an tọa !

— Tôi xin cảm ơn !

Nói đoạn, Hải-Vân Tiên-Tử bèn ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh Tam-Vô-Vương. Thích-Đỉnh-Nhận thực không ngờ trong nhân gian lại có một người xinh đẹp đến thế này !

Trong khi chàng quay người trở lên thềm điện, thì lại nghe U-Minh Quí-Nữ xướng to rằng :

— Hồ-Tĩnh phu phụ giá đến !

Liền đó, Hồ-Tĩnh và Từ-Cần đã bước thẳng vào cửa. Thích-Đỉnh-Nhận vội vàng hỏi rằng :

— Hôm nay có Hồ huynh, thực tiêu đệ hết sức vui mừng, nhưng chẳng rõ bình tình của bá phụ có lành được chăng ?

Từ-Cần nói :

— E rằng không thể lành được, song hiện nay chắc là chưa đến

đối phải vong mạng !

Thích-Định-Nhận buồn bã thở dài. Kế đó lại nghe có tiếng xướng ngôn, báo tin nhiều vị tân khách đến. Số tân khách ấy gồm có ba vị chương môn của ba môn phái lớn, trại chủ Phục-Hồ-Trại, Trang-Chủ Tiềm-Long-Trang, Cốc-Chủ Huyết-Cốc, Bào-Chủ Ngũ-Long-Bảo, Bang-Chủ Phong-Vân-Bang, Giáo-Chủ Ngũ-Hồ-Giao, Động-Chủ Thiên-Tĩnh-Động... Số quan khách này, đều có dẫn theo môn nhân.

Thế là vô số nhân vật vô lâm lần lượt nối gót nhau bước vào ngôi Diêm-Vương Miếu. Ngôi miếu to lớn và hoang vắng này chẳng mấy chốc đã trở thành một nơi họp mặt của quần hùng tứ phương.

Cuộc lễ khai phái của Hồng-Kỳ Môn đã long trọng có hơn chứ không kém cuộc lễ khai phái của Ngân-Điện Hội !

Đến đúng Ngọ, thì trong ngôi Diêm-Vương Miếu này, đã hiện diện gần hai trăm cao thủ vô lâm. Thích-Định-Nhận đưa mắt quét qua Thất-Hải Thần-Long rồi lại vung ngọn lệnh kỳ nói :

— Thất-Hải Thần-Long hãy nghe lệnh đây !

Tức thì, Thất-Hải Thần-Long liền bước ngay tới trước nói :

— Đệ tử xin chờ lệnh !

— Người hãy tuyên bố với các bằng hữu vô lâm về gốc gác của bản môn đi ?

Thất-Hải Thần-Long lộ sắc sùng sốt, rồi mới nói :

— Xin y lệnh !

Liền đó, Thất-Hải Thần-Long bước thẳng lên thần điện, tức thì tiếng vỗ tay vang dậy cả ngôi miếu. Thất-Hải Thần-Long đưa mắt quét qua một lượt, tiếng vỗ tay liền im bặt. Ông ta bèn to tiếng nói :

— Tôi kính chào các vị Chương môn, Cốc-Chủ, Trang-Chủ, Giáo-Chủ, Bang-Chủ và các bạn vô lâm !

Nói đến đây, ông hướng về mọi người xá một xá thực sâu, rồi mới trịnh trọng nói tiếp :

— Bản môn rất hân hạnh là trong ngày lễ khai phái, được các vị bằng hữu trong vô lâm thương yêu, đích thân tới dự tuộc lễ để có lòng chỉ giáo. Vậy, lão phu xin thay mặt cho huynh đệ trong bản môn và vị môn chủ, gởi đến các vị lời biết ơn chân thành...

Câu nói chưa dứt, thì trong ngôi miếu lại nổi lên một tràng pháo tay như sấm nổ !

Thất-Hải Thần-Long đợi đến lúc tiếng vỗ tay đã im, mới nói tiếp :

— Bản môn do Hồng-Kỳ Soái-Chủ đã xây dựng lên. Nay Thích-Định-Nhận được soái lệnh, nên tuân theo mệnh lệnh của Hồng-Kỳ Soái-Chủ tụ tập môn nhân cử hành lễ khai phái. Bản môn có tất cả mười môn nhân, đều do Hồng-Kỳ Soái-Chủ đã thu nhận, nhưng trong số mười môn nhân ấy, ngoại trừ Bất-Lão Thơ-Thánh đã vì phản nghịch mà vong mạng, cũng như Bắc-Cực Hồ-Tiên đã chống lại môn phái nên bị bắt sống, kỷ dư tám môn nhân khác hôm nay đều hiện diện đông đủ !

Ông ta tạm ngưng lời nói trong giây lát, mới tiếp rằng !

— Riêng việc khai phái và phong thần, sẽ do vị môn chủ tương lai là Thích-Định-Nhận tuyên bố sau. Giờ đây lão phu chỉ nói thêm, là giữa lúc khắp chốn giang hồ đều tanh mùi máu, đám mong các vị bằng hữu vô lâm sẽ tiếp tay với bản môn để đem lại sự thanh bình cho giang hồ, thì đây thực là một điều may mắn cho cả vô lâm !

Giữa lúc tiếng vỗ tay chưa dứt, thì Thất-Hải Thần-Long đã cúi người thi lễ, rồi bước thẳng xuống đứng trong hàng ngũ môn nhân !

Liền đó, Thích-Định-Nhận bước tới trước bàn hương án, hạ giọng nói :

— Thừa các vị Lão Tiên-Bối, trong dịp lễ khai phái này, Thích-Định-Nhận không thể ra trước cửa nghênh đón từng vị một, thực là có lỗi, mong các vị tha thứ cho. Thích-Định-Nhận này tuổi trẻ tại kém, nên tuy được Hồng-Kỳ Soái-Chủ trao cho nhiệm vụ xây dựng môn phái nhưng không lo ngại là mình không thể hoàn thành công việc nặng nề ấy được !

Bởi thế, Thích-Định-Nhận tới trước hết phải có lời cảm tạ tám vị môn nhân Lão Tiên-Bối. Vì các vị này đã theo đúng soái lệnh đến họp mặt đông đủ, khiến Hồng-Kỳ Môn có thể tiến hành việc khai phái. Vậy, Thích-Định-Nhận tôi xin thay mặt Hồng-Kỳ Soái-Chủ có lời cảm tạ chân thành đối với tám vị môn nhân !

Thích-Định-Nhận tôi kém tài kém đức, nên rất lấy làm xấu hổ và lo sợ khi phải giữ địa vị chương môn. Giờ khai phái của bản phái sẽ bắt đầu, trong khi đó, tiên sư ta có để lại những khoản kỷ luật của môn phái trong sổ các quân cờ bằng hồng ngọc, vậy ta sẽ tuyên đọc các khoản kỷ luật đó sau khi đã làm lễ phong thần xong !

Hiện nay, Ngân-Điện Hội đang đe dọa cả vô lâm, vị chương môn của Thiếu-Lâm phái vừa nhận được chiến thư của họ. Việc ấy có lẽ các

vị đều có nghe qua. Hơn nữa, đảo chủ Đào-Hoa Đảo cũng đang có ý tranh bá ở Trung-Nguyên. Đứng trước tình trạng đó thử hỏi ai không kinh hoàng lo ngại? Vì vậy, trong buổi lễ khai phái của bản môn, rất hoan nghênh bằng hữu vô lâm nhiệt thành gia nhập vào bản môn để góp sức diệt trừ kẻ địch. Thích-Đỉnh-Nhạn tôi dù có phải mất mạng đi nữa, cũng thế phải tiêu diệt Ngân-Diện Hội và Đào-Hoa Đảo...

Tiếng vỗ tay lại vang dội cả ngôi miếu!

Thích-Đỉnh-Nhạn vẫy tay ra hiệu cho mọi người im lặng, rồi vung ngọn lệnh kỳ lên nói!

— Thương-Hải-Khách...!

— Đệ tử xin nghe lệnh!

— Hãy đập vỡ những quân cờ bằng hồng ngọc ra, để tìm bản kỷ luật của bản môn!

Liền đó, Thích-Đỉnh-Nhạn trao tất cả số quân cờ bằng hồng ngọc cho Thương-Hải-Khách. Ông này nhận lấy và đập vỡ cả ra, thấy trong số quân cờ bên đỏ đều ghi chép lại võ công của Hồng-Kỳ-Môn, riêng số quân cờ bên xanh, thì ghi chép lại các điều khoản kỷ luật của môn phái. Ông ta xếp đặt lại có thứ tự, trao lên cho Thích-Đỉnh-Nhạn rồi bước lui về chỗ cũ.

Thích-Đỉnh-Nhạn trông thấy điều thứ nhất viết rằng: «Bản trước chủ sau, công thích huyết ăn thề, rồi căn cứ vào võ công của môn nhân mà phong thần!»

Thích-Đỉnh-Nhạn xem xong liền thu ngọn lệnh kỳ, nói:

— Các vị bằng hữu vô lâm, bản môn người ít sức kém, vậy chẳng rõ có vị bằng hữu nào bằng lòng gia nhập vào bản môn chẳng? Nếu chẳng có ai gia nhập, thì chúng tôi cử hành lễ khai phái ngay!

Câu nói của Thích-Đỉnh-Nhạn vừa dứt, thì trong số người ngồi bên dưới, bỗng có một vị đứng lên nói:

— Huyết-Cốc Chủ là Huyết-Hồn-Tử, bằng lòng gia nhập vào Hồng-Kỳ-Môn!

Huyết-Cốc Chủ lên tiếng trước tiên, đã khiến cho mọi người hiện diện đều phải giật mình. Vì Huyết-Cốc bấy lâu nay khét tiếng trong thiên hạ, thế mà Huyết-Hồn-Tử nay lại bằng lòng bỏ địa vị Cốc chủ của mình, để gia nhập vào Hồng-Kỳ-Môn, thì ai lại chẳng cảm thấy hết sức bất ngờ?

Huyết-Hồn-Tử bèn đứng thẳng tấm thân gầy dẹt của ông ta lên, rồi nhanh nhẹn bước đến trước đại diện.

Kế đó Động chủ Thiên-Tĩnh-Động tức là Thiên-Tĩnh Lão-Nhân, Bảo chủ Ngũ-Long-Bảo là Ngũ-Long Chân-Quân, Trại chủ Phục-Hồ Trại là Phục-Hồ Thiên-Quân, và Trang chủ Tiềm-Long Trang là Phi-Long Kiêm-Khách đều trước sau đứng lên xin gia nhập Hồng-Kỳ-Môn.

Đây quả là một việc không ai có thể ngờ trước được. Vì năm trại Trang, Cốc, Bảo và Động chủ, bấy lâu từng hùng cứ một phương, mà nay lại gia nhập vào Hồng-Kỳ-Môn vừa mới thành lập, khiến cho tổ chức này, có một tầm lực mạnh mẽ khắp cả phía nam lẫn phía bắc Trường-giang, quả đã làm cho ai nấy đều phải kinh ngạc!

Tiếp đó, Tam-Võ-Vương cũng bước thẳng lên, tự nguyện gia nhập vào Hồng-Kỳ-Môn. Rồi sau đó vợ chồng Hồ-Tĩnh, Cung chủ Mê-Hồn-Cung cũng nối gót nhau bước lên xin gia nhập!

Bỗng nhiên, Hát-van Tiên-lữ, một cô gái sắc đẹp tuyệt trần ấy, cũng đưa chân bước thẳng lên. Cử chỉ đó của nàng đã làm cho Thích-Đỉnh-Nhạn thẩn kinh hãi!

Sau cùng, lại có gần hai mươi cao thủ vô-lâm khác, cũng nối tiếp bước lên xin gia nhập!

Tiếng ồn bỗng im hẳn lại. Trước đại diện đã có ngoài bốn mươi cao thủ vô lâm đứng sát vai ngay ngắn. Thích-Đỉnh-Nhạn đưa mắt quét qua, cất giọng chân thành nói:

— Tôi xin đa tạ các vị đã nghĩ đến sự an nguy của vô lâm mà hăng hái gia nhập vào bản môn!

Nói dứt lời, chàng bèn lấy ra một cái thau bạc, bèn trên gát ngang một lưỡi đoản đao dài độ nửa thước, rồi bước thẳng đến thân điện đứng ngay giữa nói:

— Thích-Đỉnh-Nhạn tôi chưa chánh thức tiếp nhận lệnh kỳ, tức chưa chính thức trở thành một vị môn chủ. Bởi thế, muốn được cùng các vị bằng hữu, các vị lão tiền bối thích huyết ăn thề, chẳng hay các vị có bằng lòng không?

Mọi người đều đồng thanh đáp:

— Bằng lòng!

Thích-Đỉnh-Nhạn bèn đề chiếc thau bạc trên mặt đất, rồi cầm lấy lưỡi đoản đao, to tiếng nói:

— Thích-Đỉnh-Nhạn lấy máu đề thề, cùng kết nghĩa anh em với các bậc vô lâm tiền bối, nguyện sẽ thương yêu nhau trước sau như một, nếu có hành động hãm hại anh em thì sẽ bị ngũ lôi đánh vào đầu mà chết!

Nói dứt lời, chàng bèn quì xuống và vung lưỡi dao lên thích vào tay, máu tươi liền chảy vào chiếc thau bạc. Xong, chàng lại đứng lên bước về chỗ cũ.

Sau đó, Thiên-Âm Lão-Nhân, Phong-Trần Cuồng-Khách, bảy vị môn nhân và toàn thể số người vừa mới gia nhập, đều lần lượt bước tới thích huyết tuyến thệ !

Trong số tám môn nhân chỉ có Huyết-Kiệu Chủ-nhân là chẳng dám bước ra khỏi kiệu, nên sau khi mấy mươi người đã lần lượt thích huyết xong, mà chiếc Huyết-Kiệu của bà ta vẫn đứng yên không nhúc nhích !

oOo

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BA

DÂNG THỦ CẤP

Thích-Định-Nhận ngạc nhiên nói :

— Huyết-Kiệu Chủ-nhân lão tiền bối, có phải không bằng lòng gia nhập chăng ?

Huyết-Kiệu Chủ-nhân cười lạnh lùng nói :

— Tôi vì có lời thề, nên không thể bước ra khỏi kiệu, vậy có thể cho chiếc thau bạc vào trong kiệu tôi không ?

Thích-Định-Nhận vì muốn biết chân diện mục của bà ta, nên nói rằng :

— Không thể được !

Huyết-Kiệu Chủ-nhân nói :

— Nhất định phải bước ra khỏi kiệu hay sao ?

— Thích huyết ăn thề, là một việc quan trọng...

— Nếu thế, thì tôi xin bước ra khỏi kiệu vậy !

Tiếng nói chưa dứt, thì ai nấy trông thấy có một cái bóng đỏ bay thoát ra, tức thì một người áo đỏ đã nhẹ nhàng ngồi yên trên đất !

Qua thực trạng ấy, tất cả mọi người không ai là không biến sắc. Thì ra Huyết-Kiệu Chủ-nhân là một người đàn bà tuổi ngoài ba mươi, xinh đẹp tuyệt trần. Song, đôi chân của bà ta đều bị cụt mất !

Phong-Trần Cuồng-Khách vụt kêu to lên rằng :

— Lê muội ơi !

Thế rồi, Phong-Trần Cuồng-Khách lao thẳng người về phía Huyết-Kiệu Chủ-nhân như điên dại. Vì, người đàn bà bị cụt mất hai chân đó chính là Lê-Thái-Hoa !

Những bí mật chung quanh Huyết-Kiệu Chủ-nhân, cuối cùng đã phơi bày ra ánh sáng !

Trong khi Phong-Trần Cuồng-Khách lao người tới, thì Lê-Thái-Hoa vung tay mặt lên quát rằng :

— Hãy cút đi !

Phong-Trần Cuồng-Khách bị luồng chưởng lực đẩy lui mấy bước. Trong khi đó khỏe mắt ông ta đã trào ra hai dòng lệ nóng !

Ông ta tỏ ra hết sức đau đớn, mặt ông ta ngó trân trổ vào người yêu của mình như ngây như dại.

Lê-Thái-Hoa thích huyết xong, thì Phong-Trần Cuồng-Khách bước đến trước mặt bà ta, nói lắp bắp rằng :

— Lê muội !... Có lý nào em không bằng lòng tha thứ cho anh sao ?

Tất cả những người có mặt, nào có ai lại chẳng biết mối tình giữa Phong-Trần Cuồng-Khách và Lê-Thái-Hoa ? Bởi thế, ai trông thấy cảnh trước mặt cũng không khỏi bài người cảm động !

Khung mặt xinh đẹp của Lê-Thái-Hoa, bỗng hiện lên vẻ lạnh lùng như băng, quát rằng :

— Thôi-Thiên-Hàn, nếu chẳng phải tại người, thì Lê-Thái-Hoa ta đâu có như ngày hôm nay ? Người đã phụ ta quá nhiều rồi...

— Lê-Muội, anh đã biết anh sai rồi !

Lê-Thái-Hoa gượng cười, nói :

— Cuộc đời của tôi đã vì anh mà hoàn toàn chịu đau khổ. Anna đã thoát chết khỏi tay tôi một lần, vậy tôi sẽ không biết ơn nữa. Trước đây Võ-Lâm Chi-Thần đã cứu mạng cho anh, nên nay tôi cũng chẳng làm khó dễ chi. Thôi, anh hãy đi đi !

Phong-Trần Cuồng-Khách cất giọng tha thiết nói :

— Lê muội, có lý nào em...

— Thôi-Thiên-Hàn, tôi bị Thông-Thiên Ma-Tôn khất đôi chân, ném xuống hố sâu, nhưng may không chết. Tất cả những việc đó, đều không trách anh, song anh chớ xem tôi là một vật hy sinh như thế ấy...

— Tôi..... thực có lỗi với em.....

— Có lỗi ? Thôi-Thiên-Hàn, anh đã giết chết mối tình đầu quý báu của tôi ! Thôi-Thiên-Hàn, anh...!

Bà ta nghẹn ngào nói không nên lời nữa. Trong giây phút đó, tất cả mọi người hiện diện, ai nấy cũng đều xúc cảm đau lòng. Chẳng cần biết Thôi-Thiên-Hàn có phụ Lê-Thái-Hoa hay không, nhưng lòng hối hận của ông ta, chỉ trời mới hiểu rõ được !

Nhưng thực thế, Lê - Thái - Hoa nào chẳng phải vì ông ta mà hy sinh cả cuộc đời ? Bà ta đã hiến dâng cho ông cả một tấm tình trong sạch, song chính bà ta đã nhận lại được chi đâu ?

Phong-Trần Cuồng-Khách cất giọng tha thiết nói :

— Lê muội, hãy cho anh một cơ hội cuối cùng...

Lê-Thái-Hoa mỉm cười buồn bã, rồi lắc đầu nói :

— Thôi-Thiên-Hàn, tôi đã tha thứ cho anh rồi !

— Lê muội...

— Chớ nên nói nhiều nữa. Thôi-Thiên-Hàn, chúng ta đều đã già cả rồi, vậy ông còn muốn chi nữa ?

Phong-Trần Cuồng-Khách cất tiếng van xin rằng :

— Lê muội, có lý nào em thật sự không chịu ban cho anh một cơ hội hối lỗi cuối cùng hay sao ?

— Giờ thì không cần nữa !

Phong-Trần Cuồng-Khách cất giọng cười dài đầy buồn bã, nói :

— Thôi được, thôi được ! Thôi-Thiên-Hàn sẽ chết ngay đây để tạ tội với em... Câu nói chưa dứt thì ông ta đã đưa cánh tay mặt lên khỏi đầu rồi bắt từ trên giáng xuống...

Lê-Thái-Hoa buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng. Trong khi đó, Thất-Hải Thần-Long quát to rằng :

— Lão đệ không thể chết được...

Tức thì, ông ta vung cây gậy đầu rồng lên, nhanh như chớp gạt thẳng về phía cánh tay giáng xuống của Thôi-Thiên-Hàn. Thế là cánh tay của Thôi-Thiên-Hàn liền bị chặn lại.

Trong lúc đó, Phong-Trần Cuồng-Khách đang hối hận và đau đớn trong lòng, nên bị Thất-Hải Thần-Long gạt cánh tay ra, thì ông ta gầm lên một tiếng to rằng :

— Tại sao lão tiền bối lại ngăn cản tôi như thế ?

Nói vừa dứt lời, thì ông ta đã vung chưởng lên nhằm đánh thẳng về phía Thất-Hải Thần-Long nghe một tiếng vút. Thế đánh của ông

ta hết sức nhanh nhẹn và thái độ của ông ta như đang điên dại hẳn ! Thất-Hải Thần-Long quát rằng :

— Lê cô nương, cô đánh khoanh tay ngó Phong-Trần Cuồng-Khách vì cô mà chết hay sao ?

Lê-Thái-Hoa nghe thế không khỏi giật mình. Chỉ trong thời gian nhanh như chớp đó, Thất-Hải Thần-Long lại quét ra một chưởng, đẩy lui Phong-Trần Cuồng-Khách mấy bước !

Ngay lúc ấy, cánh tay mặt của Phong-Trần Cuồng-Khách lại đưa cao lên. Lê-Thái-Hoa vụt quát to rằng :

— Thôi Thiên-Hàn, hãy ngưng tay lại !

Phong-Trần Cuồng-Khách sững sốt, đứng trơ người ra như khúc gỗ, sắc mặt của ông ta, tái nhợt trông thực đáng sợ. Tia mắt đã thất thần không ngớt ngó dăm dăm vào mặt Lê-Thái-Hoa...

Trong khi đó, đôi khoé mắt của Lê-Thái-Hoa, đang trào ra hai dòng lệ. Bà ta nói :

— Thôi-Thiên-Hàn... Tôi đã...

Nói đến đây, nước mắt bà tuôn như mưa.

Phong-Trần Cuồng-Khách nói :

— Lê muội, nếu em đề cho anh một cơ hội, thì anh sẽ yêu em như xưa...

Lê-Thái-Hoa bỗng khóc ò lên thật đau đớn. Thất-Hải Thần-Long cười lạnh lùng nói :

— Lão đệ, bi kịch sẽ không xảy ra nữa !

Phong-Trần Cuồng-Khách bước đến trước mặt Lê-Thái-Hoa khẽ gọi :

— Lê muội...

Liền đó, ông ta không kể chi đến bao nhiêu tia mắt đang đổ dồn về phía mình, cúi xuống bồng Lê-Thái-Hoa lên, rồi bước thẳng đến chiếc Huyết-Kiệu !

Lê-Thái-Hoa đưa mắt nhìn ông ta một lượt và mỉm cười !

Sau khi ông ta đã bồng Lê-Thái-Hoa vào trong Huyết-Kiệu, thì không dân được cơn xúc động trong lòng, nên cúi xuống hôn nhẹ nhàng lên mặt Lê-Thái-Hoa. Bà ta lại khóc, nhưng trong lòng cảm thấy rất êm dịu !

Vì tất cả việc ấy đều xảy ra trong chiếc Huyết-Kiệu, nên chẳng ai trông thấy cái cảnh mê ly đó !

Thất-Hải Thần-Long cất tiếng cười ha hả nói:

— Lão đệ, ngày sau còn dài, hà tất phải nôn nóng như vậy?

Phong-Trần Cuồng-Khách cảm thấy trên mặt bừng nóng, nên xô nhẹ Lê-Thái-Hoa ra. Hai người mỉm cười thông cảm...

Phong-Trần Cuồng-Khách bước ra khỏi chiếc Huyết-Kiểu rồi đi thẳng đến bên Thiên-Âm Lão-Nhân. Thiên-Âm Lão-Nhân hỏi nhỏ rằng:

— Trước đây chúng ta đến ngôi mộ của Lê-Thái-Hoa...?

— Có lẽ đây là một người trùng tên trùng họ với nàng chăng?

—Ồ...! cũng rất có thể...

Ngay lúc ấy, Thích-Đỉnh-Nhận đã bung chiếc thau bạc chứa đầy máu tươi, bước thẳng đến trước thần điện. Chàng đưa mắt quét qua tất cả môn nhân, nói:

— Các vị đã thích huyết ăn thề, chắc là sẽ giữ được lời thề nguyện ấy!

Tiếp đó, chàng lại coi đến điều thứ hai trong bản kỷ luật của môn phái, thì thấy viết rằng: "Toàn thể môn nhân phải tuyên thệ ủng hộ môn chủ!"

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi sùng sốt. Cử chỉ ấy của chàng đã khiến Thất-Hải Thần-Long và Vô-Cực Tinh-Quân nhận ra được nên đồng thanh nói rằng:

— Thích thiếu hiệp cảm thấy có việc chi khó khăn chăng?

Thích-Đỉnh-Nhận gượng cười, rồi lắc đầu to tiếng nói:

— Thích-Đỉnh-Nhận tôi tuy được soái kỳ, không ngại xấu hổ năm địa vị chương môn, vậy nếu các vị...

Thất-Hải Thần-Long liền quì xuống trước tiên, nói:

— Thất-Hải Thần-Long bằng lòng tôn Thích thiếu hiệp làm môn chủ của bản môn!

Tức thì, bao nhiêu người khác liền đồng thanh hô to như sấm nổ, rồi nhất loạt quì cả xuống đất!

Thích-Đỉnh-Nhận cảm ngọn soái kỳ trên bàn hương án, rồi quì xuống thề rằng:

— Đệ tử là Thích-Đỉnh-Nhận, tuân theo lệnh của tôn sư, giữ chức môn chủ Hồng-Kỳ-Môn, xin thề sẽ làm sáng lạng Hồng-Kỳ-Môn và sẽ yêu thương môn nhân như chính bản thân mình. Nếu hành động sai việc lời thề hôm nay, thì tôi sẽ bị chết một cách thảm thiết...

Ngay lúc ấy, bỗng nghe một tiếng cười lạnh lùng xé không gian

truyền đến rằng:

— Thích-Đỉnh-Nhận, người có tài có đức chi, lại lên năm giữ chức vụ môn chủ của một môn phái?

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, liền ngưng ngay câu nói lại và từ từ đứng lên. Chàng trông thấy có một thiếu phụ mặc áo màu hồng đang từ ngoài cửa bước vào!

Thiếu phụ đó đi vào đến sảnh đường thì đứng yên lại. Tất cả các cao thủ võ lâm đang có mặt đều xôn xao lên. Người thiếu phụ ấy là ai, mà lại dám buông lời khinh bỉ đối với Thích-Đỉnh-Nhận, trước mặt bao nhiêu cao thủ võ lâm như thế?

Thích-Đỉnh-Nhận biến hẳn sắc mặt, nói:

— Đúng thế, Thích-Đỉnh-Nhận không tài không đức...

— Đã là người không tài không đức mà nếu lên nắm địa vị chương môn, thì chẳng hóa ra làm cho tất cả bằng hữu trong giới giang hồ phải cười rớt cả răng hay sao?

Thích-Đỉnh-Nhận sùng sốt, nói:

— Thích-Đỉnh-Nhận chẳng qua là phụng mệnh lên nắm giữ địa vị ấy mà thôi!

Người thiếu phụ ấy cười khanh khách, nói:

— Thích-Đỉnh-Nhận, dù có phải người đã phụng mệnh lên nắm địa vị chương môn hay không, ta cũng cho người xem vật này trước đã. Đây, hãy chụp lấy!

Nói dứt lời, nàng vung tay ném ra một cái túi da thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận. Chàng chụp vật ấy vào tay xong, thì tất cả tia mắt của mọi người đều đổ dồn về khung mặt của chàng.

Không có ai được biết trong cái túi da ấy đựng vật chi!

Thích-Đỉnh-Nhận cảm thấy rất hồi hộp. Chàng xé cái túi da ấy ra thì kinh hoàng buột miệng ồ lên một tiếng!

Vì, bên trong là một chiếc thủ cấp của một người con gái!

Mắt của Thích-Đỉnh-Nhận đỏ hoe, lệ nóng trào ra là chớ nói:

— Trời hỡi! ... Đây chính là Quách-Quyên-Quyên...!

Người đàn bà xinh đẹp ấy cười nhạt nói:

— Chẳng sai tí nào cả!

Thích-Đỉnh-Nhận thoáng hiện sát khí, quát rằng:

— Cô là người của Đào-Hoa Đảo chăng?

— Đúng như vậy!

Tất cả quần hùng có mặt trông thấy thế, đều không khỏi ớn lạnh cả tâm can. Họ đều không thể ngờ rằng một người đàn bà kiêu diễm như thế, mà lại là người của Đào-Hoa Đảo!

Thích-Đỉnh-Nhận nói:

— Chính tay cô đã giết chết cô ấy chăng?

Tia mắt của chàng gần như nẩy lửa, nhìn chòng chọc vào mặt của người đàn bà nọ!

Người đàn bà ấy lạnh lùng nói:

— Người không thấy phong thư của cô ta để lại hay sao?

Nghe thế, Thích-Đỉnh-Nhận mới nhận ra bên dưới chiếc đầu người dầm dĩa máu tươi, quả nhiên có một phong thư. Chàng vội vàng xé phong thư ra xem, thì thấy bên trong viết rằng:

Thích-Đỉnh-Nhận,

Khi anh được phong thư này, thì tin rằng anh cũng sẽ cùng một lúc nhìn thấy chiếc thủ cấp của tôi. Tôi muốn hiến dâng cho anh chiếc thủ cấp ấy. Bởi vì, chính tôi đã chết vì anh!

Nhận, tôi không oán trách anh về chỗ anh đã phỉnh gạt tôi, và cũng không thù hận anh về chỗ anh đã cướp mất Bắc-Cực Hồ-Tiên. Nhưng anh chớ nên mang hy vọng đến cho tôi, rồi lại mang nó đi mất như thế!

Anh bảo là yêu tôi?... và, chẳng kể đến việc tôi chẳng phải là một cô gái trinh bạch. Đây là những lời nói gạt gẫm hết sức tốt đẹp? Tại sao anh lại phá hoại đời tôi một cách tàn nhẫn như thế?

Nhận, anh hãy kiểm điểm lại lương tâm của anh, tìm hiểu xem tại sao anh phỉnh gạt tôi khiến cho tôi phải hoàn toàn chán ngán đối với cuộc sống?

Nhận, thôi vĩnh biệt. Tôi không khi nào bằng lòng tha thứ cho anh. Phải rồi đây sẽ có một ngày, anh tất sẽ bị chết dưới tay của một người con gái khác!

Chúc anh khỏe mạnh.

Quách-Quyên-Quyên tuyệt bút.

Thích-Đỉnh-Nhận khóc nức nở. Những giọt nước mắt hối hận rơi nhòa cánh thư. Chàng lắp bắp rằng:

— Trời hỡi... Tôi đã giết chết nàng...?

— Đúng thế, người đã giết chết cô ấy!

Thế là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần đã bị chết vì sự phỉnh gạt

của Thích-Đỉnh-Nhận. Trong khi cô ta chết, cô ta đã hiến dâng chiếc đầu lâu cho chàng!

Đấy không phải trả thù thì còn là chi?

Thích-Đỉnh-Nhận nghiêng chặt đôi hàm răng. Chàng nghĩ dù sao mình cũng không có lỗi chi với nàng cả, hơn nữa mình cũng đã cứu tử cho nàng một lần!

Nghe đến đây chàng bỗng cất tiếng cười lạnh lùng, nói:

— Giờ đây cô muốn gì?

Người đàn bà xinh đẹp ấy cười nhạt đáp:

— Ta đến đây trước là để trao chiếc thủ cấp của Quách-Quyên-Quyên cho người, sau đó muốn lĩnh giáo mãy thế võ công của người!

Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng cười to, nói:

— Như vậy có chi là không được!

Liền đó chàng để chiếc đầu lâu của Quách-Quyên-Quyên xuống, rồi nhún mình nhảy xuống đại điện, đứng sững trước mặt của người đàn bà ấy.

Hành động của Thích-Đỉnh-Nhận, đã làm cho người đàn bà nọ phải thối lui mấy bước. Thất-Hải Thần-Long trông thấy thế, liền tràn nhanh đến trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận, nói:

— Môn chủ là bậc trưởng thượng trong môn phái, đâu lại dễ dàng ra tay đánh nhau với kẻ khác như thế. Vậy trận này xin giao lại môn hạ được rồi!

Thích-Đỉnh-Nhận lắc đầu nói:

— Không, vị cao nhân của Đào-Hoa Đảo này, đến đây với mục đích lĩnh giáo võ công của tôi, thế tôi đâu lại có thể để cho người ta thất vọng được?

Thất-Hải Thần-Long cau đôi mày, rồi lui về chỗ cũ.

Thích-Đỉnh-Nhận cười tự nhiên nói:

— Xin cô ra tay đi!

○○○

HỒI THƯ SÁU MƯƠI BỐN

PHONG THẦN

Đối phương không trả lời, bắt thần vung cánh tay ngọc ra, rồi xoay tròn thành một chưởng thể vô cùng kỳ diệu, nhằm công thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận!

Người đàn bà này đã dám ngang nhiên vào đây gây sự thì võ công lẽ tất nhiên không phải là tầm thường. Bởi thế nàng vung chưởng đánh ra, tức thì thể chưởng đã hóa thành ba đường vô tuyệt nghệ khác nhau.

Thích-Đỉnh-Nhận liền quát to một tiếng, vung tay đánh trả ngay một chưởng, đồng thời thối lui nửa bước.

Đối-phương quả hết sức nhanh nhẹn, chỉ trong thời gian thật ngắn ngủi, mà người đàn bà ấy đã công ra liên tiếp mười hai chưởng rồi. Với một thể công vừa lợi hại vừa ào ạt như bão táp đó, đã đẩy lui Thích-Đỉnh-Nhận ra sau ba bốn bước!

Đứng trước thực trạng đó, mấy trăm quần hùng có mặt trong gian đại sảnh, đều không khỏi kinh hoàng. Họ không ngờ được người môn nhân của Đào-Hoa-Đào này, võ công lại cao cường đến như thế!

Riêng Thích-Đỉnh-Nhận cũng không khỏi bưng bưng lửa giận, chàng vung tay mặt lên phản công liên tiếp bốn chưởng!

Thốt nhiên, Thích-Đỉnh-Nhận quát to lên rằng:

— Hãy nằm yên xuống!

Tiếng quát vừa dứt, thì nghe một tiếng dội to, tức thì người môn nhân của Đào-Hoa-Đào ấy đã bị Thích-Đỉnh-Nhận đánh trào máu tươi, bay thẳng ra ngoài!

Thích-Đỉnh-Nhận không đuổi theo để tấn công nữa, chàng chỉ cười lạnh lùng, quát rằng:

— Hãy trở về nói với đạo chủ của các ngươi, là nếu bà ta còn có ý nghĩ tranh bá võ lâm nơi Trung-nguyên thì Thích-Đỉnh-Nhận ta sẽ không khi nào tha thứ cho bà ta đâu!

Đối phương không trả lời, gằn giọng chịu đựng sự đau đớn, rồi lạnh lùng cười dài, vọt người lao đi mất.

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt quét qua số quần hùng một lượt rồi lại xem tiếp điều khoản thứ ba của bản kỷ luật trong môn phái: «Phải căn cứ vào cuộc tỉ thí võ công, để phân phối các chức vụ: Phó môn chủ, hai vị chấp pháp trưởng lão, tổng soái, phó trưởng, quản sự, hình trưởng, hai vị hộ giá, ba vị trình thám và những vị đường chủ nội ngoại đường».

Thích-Đỉnh-Nhận xem qua liền to tiếng nói:

— Thích-Đỉnh-Nhận tuân theo lời chỉ dạy của tiền sư, căn cứ vào võ công cao thấp của các vị, để phân phối những chức vụ sau đây...

Liền đó chàng bèn đọc qua một lượt các chức vụ vừa kể. Mọi người có mặt đều im phăng phắc!

Thích-Đỉnh-Nhận nói:

— Các vị đối với nhau như tình anh em ruột thịt, vậy trong cuộc tỉ thí võ công, các vị chỉ nên đánh nhẹ để biểu hiện được tài nghệ của mình mà thôi.

oOo

Sau cuộc tỉ thí mọi người đều không khỏi kinh hãi, vì người thiếu nữ áo xanh xinh đẹp tuyệt trần ấy đã vượt lên hầu mọi người. Nàng có một võ công khiến ai trông thấy cũng phải kinh sợ!

Có ta chẳng những chỉ trong vòng ba thể võ là đã hạ được Thất-Hải Thần-Long, mà ngay đến Tam-Võ-Vương, cũng chẳng phải là địch thủ của nàng!

Nhìn qua bản sắp hạng sau cuộc tỉ thí, Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi thán kinh hãi. Bảng sắp hạng đó theo thứ tự trước sau như vậy: Hải-Vân Tiên-Tử, tức cô gái áo xanh, Lật-Nhân-Vương, Thất-Hải Thần-Long, Vô-Cực Tinh-Quân, Tá-Thiên-Vương, Lật-Địa-Vương, Từ-Cần, Hồ-Tĩnh, Tinh-Hải Đoạn-Trường-Nhân, Lê-Thái-Hoa, Cung-Chủ Mễ-Hồn - Cung Thích-Thiết-Hoa, Tiểu-Ngưu-Tử tức chàng thiếu niên thô lỗ, Thương-Hải-khách, Đoạn-Hồn Diêm-Quân, Thiển-Ma Quí-Tửu...

Thích-Đỉnh-Nhận xem qua, không khỏi cau đôi mày. Kết quả cuộc tỉ thí võ công thực vượt ra ngoài sức dự liệu của chàng!

Trong khi Lật-Nhân-Vương nhờ ở sự truy luyện được môn võ công tuyệt kỹ của riêng mình, nên đã vọt lên bậc thứ hai, thì Thất-Hải Thần-Long người mà trước đây đã giữ quân tướng xanh, lại rơi xuống đến hạng thứ ba!

Hơn nữa, có một việc mà Thích-Đỉnh-Nhận cảm thấy rất khó khăn xếp đúng theo lời dặn dò của Vô-Lâm Chi-Thần trước khi chết, là dù sao cũng phải cố gắng để đưa Thượng-Hải-Khách lên làm quân sư!

Giờ đây, võ công của Thượng-Hải-Khách đã rơi xuống đến hạng thứ mười ba. Như vậy, làm thế nào thực hiện đúng theo lời dặn dò của Vô-Lâm Chi-Thần được?

Liền đó, Thích-Đỉnh-Nhận liền vung lá lệnh kỳ lên, to tiếng nói:

— Hải-Vân Tiên-Tử nghe lệnh đây!

Hải-Vân Tiên-Tử liền cất gót sen lững thững bước tới trước đại điện thì lễ rồi quỳ xuống nói:

— Đệ tử xin chờ lệnh đây!

— Bản môn chủ phong cho cô giữ chức phó môn chủ...

Hải-Vân Tiên-Tử nói:

— Đệ tử là phận gái, tài năng kém cỏi, thì làm thế nào cân đáng nổi chức vụ to lớn như thế?

Thích-Đỉnh-Nhận cười lạnh lùng, nghĩ thầm rằng: « Cô có thể đánh bại được Lật-Nhân-Vương trong vòng ba thế võ. Như vậy võ công cao cường tuyệt diệu, xem ra Ngân-Cung Cung Chủ cũng đến thế mà thôi...! »

Nghĩ thế, nên cười lạnh lùng nói:

— Trước mặt soái cô dám cãi lệnh hay sao?

— Đệ tử nào dám!

— Bản môn chủ phong cô làm Phó môn chủ. Vậy cô có bằng lòng tuyên thệ thương yêu môn nhân và trung thành với môn chủ cùng bản môn hay không?

— Đệ tử bằng lòng!

— Thế thì hãy hướng về soái kỳ tuyên thệ đi!

Hải-Vân Tiên-Tử tuyên thệ xong, thì từ từ đứng lên rồi lùi về vị trí thứ nhất bên góc phải đứng yên.

Thích-Đỉnh-Nhận lại vung lệnh kỳ nói:

— Lật-Nhân-Vương bước tới nghe lệnh!

Lật-Nhân-Vương bước tới quỳ xuống. Thích-Đỉnh-Nhận nói tiếp:

— Bản môn chủ phong ông làm Tổng soái!

— Đệ tử xin tuân mạng lệnh và đa tạ cái ơn to lớn ấy!

— Tổng soái địa vị thật cao, nắm giữ tất cả quyền hành của bản môn, vậy ông có bằng lòng tuyên thệ trung thành với chính phó môn chủ, thương yêu môn phái và môn nhân không?

— Đệ tử xin tuyên thệ!

Lật-Nhân-Vương tuyên thệ xong, liền đứng lên lui về vị trí thứ hai bên cạnh Hải-Vân Tiên-Tử.

Thích-Đỉnh-Nhận lại vung soái kỳ lên, to tiếng nói:

— Thất-Hải Thần-Long bước tới nghe lệnh!

Thất-Hải Thần-Long nhanh nhẹn bước tới rồi quỳ yên xuống đất. Thích-Đỉnh-Nhận nói tiếp:

— Bản môn chủ phong cho ông làm Phó tướng, để lo thi hành những mạng lệnh của tổng soái ban ra. Vậy, ông có bằng lòng tuyên thệ thương yêu bản môn và tất cả đệ tử hay không?

— Đệ tử xin tạ ơn và bằng lòng tuyên thệ!

Thất-Hải Thần-Long liền bước lui về vị trí thứ ba bên cạnh Lật-Nhân-Vương. Thích-Đỉnh-Nhận lại nói:

— Vô-Cực Tinh-Quân nghe lệnh!

Vô-Cực Tinh-Quân liền bước tới quỳ xuống. Thích-Đỉnh-Nhận nói:

— Bản môn chủ phong cho ông làm Hình trưởng của bản môn, lo tất cả mọi việc hình ty trong môn phái.

Vô-Cực Tinh-Quân nhận lệnh rồi lui về chỗ. Sau đó, Tả-Thiên-Vương và Hâm-Địa-Vương được giao phó cho nhiệm vụ chấp pháp chương lễ. Từ-Cần và Hồ-Tĩnh được giao cho nhiệm vụ hộ giá môn chủ. Tinh-Hải Đoạn-Trường-Nhân, Huyết-Kiểm Chủ-Nhân, Mê-Hồn-Cung cung chủ, được giao cho nhiệm vụ trình thám, để có việc chi thì báo ngay cho quân sư định đoạt.

Huyết-Kiểm Chủ-nhân hỏi rằng:

— Ai là quân sư?

Thích-Đỉnh-Nhận nói:

— Bản môn chủ sẽ chọn một đệ tử có đầy đủ trí tuệ hầu giữ nhiệm vụ đó!

Sau khi giải đáp cho Huyết-Kiểm Chủ-nhân xong, Thích-Đỉnh-Nhận lại tiếp tục phong cho Đoạn-Hồn Diêm-Quán làm Nội-đường đường chủ, Thiên-Ma Quỳ-Tàu làm Ngoại-đường đường chủ.

Giờ đây chỉ còn lại chức vụ quân sư là chưa phong được. Trong khi đó, những người có khả năng thì còn lại Thượng-Hải-Khách và Tiểu-Ngư-Tử.

Thích-Đỉnh-Nhận biết rằng, người quân sư phải là người tâm phúc đầy đủ mưu trí, hầu lo lắng đến các việc của bản môn

cho có kết quả. Thương-Hải-Khách có phải là người đủ điều kiện ấy chẳng riêng chàng vẫn chưa được biết rõ.

Bởi thế, chàng liền phong tước cho Tiểu-Ngu-Tử làm hộ giá cho Phó môn chủ.

Hải-Vân Tiên-Tử nghe thế không khỏi sửng sốt. Tiểu-Ngu-Tử lộ vẻ ngạc nhiên, nói:

— Cái chi gọi là hộ giá?

— Tức là bảo vệ cho Phó môn chủ và nghe theo tất cả mạng lệnh của người!

— Như vậy đệ tử đã hiểu rồi!

Tiểu-Ngu-Tử đưa mắt ngó về phía Hải-Vân Tiên-Tử một lượt, rồi lui trở về chỗ cũ. Thích-Định-Nhận đưa mắt quét qua các môn nhân, nói:

— Chẳng rõ các vị môn nhân, được biết ai là người thông minh trí tuệ nhất?

Tổng-Soái Thất-Hải Thần-Long nói:

— Người ấy ngoài Thương-Hải-Khách ra, thì chẳng còn ai nữa. Vì ông ấy chẳng những tinh thông võ học của các phái, mà còn thông hiểu trận pháp, đồng thời, đối với các vấn đề khó khăn, ông cũng đều thông hiểu rõ ràng tất cả. Bởi thế, từ bấy lâu nay mọi người mới ban cho ông một cái biệt hiệu là Thiên-Thor Thánh-Quân.

Thích-Định-Nhận nói:

— Thương-Hải-Khách đâu!

— Đệ tử có mặt đây!

— Tôi hỏi ông ba vấn đề, nếu ông đáp được cả thì tôi sẽ phong ông làm quân sư của bản môn!

— Xin môn chủ cứ hỏi.

— Câu hỏi thứ nhất, là theo ý ông, ông nhận cái gì là cao nhất?

Câu hỏi ấy của Thích-Định-Nhận chẳng những làm cho tất cả số người có mặt đều phải sửng sốt, mà ngay đến chính Thương-Hải-Khách cũng không khỏi kinh ngạc!

Vì, về phương diện độ cao, thì có dính lư đến rất nhiều mặt, vậy Thương-Hải-Khách phải trả lời như thế nào? Lẽ tất nhiên là Thích-Định-Nhận đặt câu hỏi như vậy là có nguyên nhân chi!

Thương-Hải-Khách nói:

— Đệ tử đã gia nhập bản môn, tất nhiên là trong lòng nhận rằng

mạng lệnh của bản môn là cao hơn hết!

Thích-Định-Nhận cười nhạt, nghĩ thầm rằng: Quả ông ta là một người trung hậu, có thể làm người tâm phúc được!

Vừa nghĩ thế, thì chàng lại hỏi tiếp:

— Câu hỏi thứ hai, là khi ông đã biết Bắc-Cực Hồ-Tiên là người tại môn phái, vậy nếu ông giữ chức vụ quân sư, thì sẽ định đoạt thế nào?

Thương-Hải-Khách nói:

— Đây là việc của chấp pháp trưởng lão, đệ tử không có quyền vượt qua chức vụ của mình!

— Nhưng ông có thể can thiệp được!

Thương-Hải-Khách nói:

— Bắc-Cực Hồ-Tiên là đệ tử phản nghịch của bản môn, thì phải do chấp pháp trưởng lão xét xử trước, rồi mới giao qua hình trường chấp hành sự trừng trị, Hồng-Kỳ Soái-Chủ thu nhận môn nhân không phải là việc dễ. Bởi thế, nếu đệ tử giữ chức quân sư và có thể can thiệp đến việc ấy, thì sẽ đề nghị với môn chủ lấy lòng nhơn từ làm căn bản. Nếu bà ta biết ăn năn hối cải thì vẫn có thể lưu dụng, hoặc bắt đắc đi thì phế trừ võ công của bà ta đi, hầu lấy sự việc đó nêu cao lòng nhơn từ của bản môn!

Thích-Định-Nhận gật đầu, nói:

— Vấn đề thứ ba là tôi sẽ trao cho ông một số đồ vật, và xem ông có thể nhận ra đây là của môn phái nào, hầu qui hoàn cho họ chẳng?

Liền đó, Thích-Định-Nhận lấy bốn bộ kinh điển của ba môn phái lớn trao cho Thương-Hải-Khách.

Thương-Hải-Khách là người có tâm hiểu biết trong giới giang hồ rất rộng rãi. Bởi thế, khi nhận lấy bốn bộ kinh điển xong, thì liền bước đến ngay trước mặt ba vị chương môn của ba môn phái lớn, nói:

— Kim-Cang Kinh là vật của phái Thiếu-Lâm!

Vị chương môn của phái này đưa tay nhận lấy quyển Kim-Cang Kinh và không khỏi giật mình đánh thót!

Thương-Hải-Khách lại nói:

— « Thái Ất Kim Cang Kiếm Phổ » là vật của phái Côn-Lôn. Thái Ất Kiếm Quyết » là vật của phái Chung-Nam. Còn « Tây Cốt Kinh ».

Ông ta nghĩ ngợi một lúc, rồi nói tiếp rằng:

— Là vật của phái Côn-Lôn!

Thích-Định-Nhận nói :

— Thừa ba vị chương môn, đệ tử của bản môn quý hoàn như vậy có đúng không ?

Ba vị chương môn đồng thanh nói :

— Không sai tí nào cả !

Vị chương môn phái Thiếu-Lâm là Ngô-Trần đứng lên nói :

— Xin hỏi môn chủ, những kinh điển của ba môn phái đã bị mất...?

Thích-Định-Nhận ngắt lời đáp :

— Tôi đã đoạt lại được từ trong tay của môn nhân Đào-Hoa Đào, nên xin quý hoàn lại cho môn chủ !

Ba vị chương môn cùng đứng lên thi lễ, nói :

— Xin cảm tạ cái ơn to của Thích môn chủ !

— Chỉ là chuyện nhỏ nhặt, cần chi phải tạ ơn ?

Thích-Định-Nhận ngưng câu nói lại trong giây lát, rồi lại cao giọng nói :

— Thương-Hải-Khách hãy nghe lệnh !

Tức thì, Thương-Hải-Khách bước tới quỳ xuống, nói :

— Đệ tử sẵn sàng chờ lệnh !

— Bản môn chủ phong cho ông chức Quả-h sư, lo tất cả mọi việc lớn nhỏ trong bản môn !

— Xin đa tạ ơn to ấy !

Thương-Hải-Khách bước lui về chỗ. Thế là việc phong thần đã kết thúc. Thích-Định-Nhận đưa mắt quét qua tất cả cao thủ võ lâm hiện diện trong đại sảnh, nói :

— Kính chào các vị võ lâm tiền bối !

Không khí trong sảnh đường liền im phăng phắc như một cõi chết. Thích-Định-Nhận tiếp rằng :

— Lễ khai phái phong thần của bản môn đến đây hoàn tất. Từ đây về sau trong giới võ lâm lại có thêm một phái mới. Vậy mong rằng các vị tiền bối thương yêu giúp đỡ cho. Tôn chỉ của bản môn phái là tạo điều hạnh phúc cho võ lâm, nếu các vị thấy môn nhân của bản môn hành động phi pháp, thì xin vui lòng cho tôi biết ngay, tất bản môn sẽ căn cứ vào kỷ luật của môn phái trừng trị. Cuối cùng, tôi xin cảm tạ các vị đã đến đây dự cuộc lễ hôm nay. Thích-Định-Nhận tới thế sẽ tiêu diệt những tên đầu sỏ tác hại trong võ lâm, hầu đáp lại tấm thành tình của các vị ngày hôm nay !

Tiếng vỗ tay nổi lên như sấm !

Kế đó tân khách lần lượt cáo từ ra về.

Cuộc lễ khai phái và phong thần đầy lý thú đã qua. Bao nhiêu nhân vật võ lâm đều cho rằng không còn có việc chi đề xem nữa nên lục tục ra về gần hết.

Sau cùng, chỉ còn lại vị chương môn phái Thiếu-Lâm và ba vị hộ pháp của vị này. Vị chương môn phái Thiếu-Lâm bèn quay về Thích-Định-Nhận nói :

— Thích môn chủ...

Thích-Định-Nhận đã đoán biết ông ta muốn nói chi rồi, nên rằng :

— Xin chương môn cứ tự nhiên ra về đi !

HỒI THỨ SÁU MƯƠI LĂM

MÁU NHUỘM DIÊM-VƯƠNG MIẾU

Vị chương môn Thiếu-Lâm phái nghe thế, bèn dẫn môn hạ lui ra khỏi miếu. Giờ đây, trong ngôi miếu chỉ còn lại ba mươi bốn vị môn nhân.

Thích-Định-Nhận nói :

— Bắc-Cực Hồ-Tiên là kẻ phản trắc của bản môn, cần phải trừng trị, vậy xin nhị vị chấp pháp, trưởng lão, tuyên đọc kỷ luật của bản môn !

Tá-Thiên-Vương bước lên thần điện, tuyên đọc qua một lượt những điều khoản kỷ luật của Hồng-Kỳ-Môn. Tất cả các môn nhân đều tuyên thệ sẽ gìn giữ đúng các điều khoản kỷ luật ấy.

— Mang Bắc-Cực Hồ-Tiên ra xử trị... !

Câu nói của Tá-Thiên-Vương chưa dứt thì bỗng nghe một giọng cười lạnh lùng xé không gian truyền đến. Tất cả những người có mặt, đều không khỏi biến sắc !

Ngay lúc đó, có tiếng U-Minh Quý-Nữ vọng đến rằng :

— Bằng hữu là cao nhân phương nào ?

Một giọng lạnh lùng khác nói :

— Thích-Định-Nhận quả là thần thông quảng đại, giải trừ được tà đon của ta, lại thu môn nhân của ta nữa. Việc ấy thực không ai ngờ đến được !

Thích-Định-Nhận nghe qua hết sức kinh hoàng. Chẳng không ngờ kẻ xuất hiện ấy, lại chính là Ngân-Cung Cung chủ Giang-Tiêu-Phân.

Thích-Định-Nhận ngửa mặt nhìn lên, trông thấy Ngân-Cung Cung chủ Giang-Tiêu-Phân, dưới sự hộ vệ của một người đàn bà xinh đẹp và một người đàn bà xấu xí, đang tiến tới cửa miếu !

U-Minh Quý-Nữ liền lách mình ngang qua chặn đường tiến của họ lại !

Giang-Tiêu-Phân cất giọng lạnh lùng quát rằng :

— Hãy tránh ra !

Tiếng quát ấy không to lắm, nhưng bên trong có một uy lực hết sức mạnh mẽ, khiến U-Minh Quý-Nữ không khỏi rùng mình, lạnh lùng nói :

— Không thể làm như vậy được !

Lật-Nhân-Vương là Tổng soái của Hồng-Kỳ-Môn, nên trông thấy liền cất tiếng cười nhạt, rồi tràn thẳng đến trước cửa nói :

— Bẩm hừu muốn tiến vào đây, xin hãy nói rõ tánh danh đã !

Trong khi Lật-Nhân-Vương lướt ra tới trước cửa, thì Thất-Hải-Thần-Long là phó tướng, nên không thể không tràn theo. Ông ta cản ngang cây gậy đứng vững vững vàng !

Thế là cuộc điện trong gian miếu đã ngột ngạt không khí sát phạt !

Giang-Tiêu-Phân lạnh lùng quát rằng :

— Các người thực sự không chịu tránh đường hay sao ?

— Đúng như vậy !

Giang-Tiêu-Phân cất tiếng cười dài, nói :

— Với tài nghệ của các người mà cũng muốn ngăn chặn bước tiến của ta, thì quả là không biết lượng sức mình !

Câu nói chưa dứt, thì bà ta tràn ngay tới, U-Minh Quý-Nữ quát rằng :

— Nếu bà không lui ra, thì tôi phải ra tay đó !

Giang-Tiêu-Phân không ngờ cất tiếng cười nhạt, đồng thời, đã tràn đến sát trước cửa. Bởi thế, U-Minh Quý-Nữ quát to một tiếng, rồi vung cánh tay ngọc lên đánh thẳng một chưởng về phía Giang-Tiêu-Phân !

Sau thế chưởng của U-Minh Quý-Nữ, liền nghe một tiếng hự khô khan xé không gian truyền lại. Tức thì, đã thấy U-Minh Quý-Nữ thối lui ba bốn bước, miệng trào máu tươi !

Ngay lúc ấy Giang-Tiêu-Phân đã nhanh như điện chớp, nhún người

leo thẳng vào trong !

Lật-Nhân-Vương quát to một tiếng, rồi vung chưởng đánh xéo về đối phương. Thế chưởng của ông ta vô cùng mạnh mẽ, khiến Giang-Tiêu-Phân không khỏi hãi kinh. Bà ta vung tay đỡ thẳng vào người đã bị đẩy lui một bước !

Qua một tiếng "lâm" to, Lật-Nhân-Vương cũng bị hất lui ba bước, mới gượng đứng vững lại được.

Ngay lúc ấy bỗng Thích-Định-Nhận quát to rằng :

— Hãy ngưng tay đã !

Lật-Nhân-Vương nghe thế, liền lui trở lại, đôi mắt lộ sắc ngạc nhiên nhìn đám đám vào mặt Thích-Định-Nhận !

Sắc mặt Thích-Định-Nhận không một tí tình cảm, lạnh lùng nói :

— Hãy để bà ấy bước vào !

Giang-Tiêu-Phân cười nhạt, rồi chậm rãi bước thẳng đến đại điện.

Đôi mắt Thương-Hải-Khách xoay qua một lượt, rồi vọt bước tới trước mặt Lật-Nhân-Vương, khẽ nói :

— Tổng soái, xin ông cho người giữ chặt cửa ra vào !

Lật-Nhân-Vương như chợt nhớ ra, là bao nhiêu người hiện diện, tuy không biết người đàn bà này là ai, nhưng nếu giữa lúc tình trạng đang khẩn trương này, mà môn nhân của Ngân-Điện-Hội mở cuộc đại tấn công, thì làm sao đối phó ?

Lật-Nhân-Vương đưa mắt nhìn về phía Đoạn-Hồn Diêm-Quân và Thiên-Mã Quý-Tàu. Ông vẫy tay gọi hai người này bước đến...

Trong khi ấy Giang-Tiêu-Phân đã bước đến trước đại điện, rồi dừng chân đứng yên lại. Tất cả những tia mắt của mấy chục môn nhân, đều cùng một lúc đổ dồn vào khung mặt của bà ta.

Giang-Tiêu-Phân cười nhạt nói :

— Thích-Định-Nhận, người đã giải trừ được tà đơn rồi chăng ?

— Đúng như vậy !

— Tốt lắm ! Chẳng hay nơi đây ai là môn đồ của Vương-Thần ?

— Việc ấy bà không cần tìm hiểu làm gì !

Giang-Tiêu-Phân cất tiếng cười sâu hiểm, nói :

— Thích-Định-Nhận, giờ đây ta không làm khó dễ chi người, nếu người bằng lòng ngoan ngoãn trao trả Hứa-Trần cho ta !

— Nếu tôi không trao trả thì sao ?

— Việc ấy rất đơn giản, là trong trường hợp đó, thì e rằng chẳng

riêng người là người bị mất mạng dưới tay ta!

Thích-Đỉnh-Nhận cười to như cuồng dại, nói:

— Nếu thế thì nên thử cho biết!

Sắc mặt của Giang-Tiêu-Phân biến hẳn, nói:

— Người thực sự không bằng lòng trao trả chăng?

— Đúng thế...

Tiếng « thế » chưa nói dứt thì tấm thân kiều diễm của Giang-Tiêu-Phân đã bay vọt lên, xẹt thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận...

Ngay lúc ấy, Hải-Vân Tiên-Tử đã kịp thời co ngón tay búng ra tức thì thân hình vừa mới vọt lên của Giang-Tiêu-Phân đã bị bắt lùi trở lại.

Đôi mắt của Giang-Tiêu-Phân lộ sắc kinh hãi, lạnh lùng nói:

— Hay tuyệt! Thực chẳng ngờ quí môn phái đã có người luyện được « Đàn chỉ thần công »...

Hải-Vân Tiên-Tử cất tiếng cười lạnh lùng, rồi vọt bước thẳng tới. Thích-Đỉnh-Nhận thầm nghĩ rằng: « Hải-Vân Tiên-Tử này là ai mà lại luyện được « Môn đàn chỉ thần công » thượng thượng ấy...? »

Hải-Vân Tiên-Tử liền cất tiếng cười lạnh lạnh, nói:

— Theo ý ta, thì bà nên ngoan ngoãn rút lui trở về thì hơn, nếu chẳng phải thế, thì việc thắng bại về ai thực chưa dám đoán trước được!

Nói dứt lời, Hải-Vân Tiên-Tử liền tràn người tới. Vô-Cực Tinh-Quân, Tá-Thiên-Vương và Hãm-Địa-Vương trông thấy thế, cũng nổi gót tràn về phía đối phương!

Thế là bầu không khí đã trở nên vô cùng nặng nề, ngột ngạt!

Giang-Tiêu-Phân dường như không ngờ rằng người con gái xinh đẹp tuyệt trần không thua kém chi Hằng-Nga này, võ công lại cao cường đến như thế. Do đó, bà ta liền cất tiếng cười nhạt, rồi vung tay mặt lên đánh thẳng một chưởng về phía Hải-Vân Tiên-Tử, đồng thời, lao vút về phía Thích-Đỉnh-Nhận!

Tất cả hành động của Giang-Tiêu-Phân đều hết sức nhanh nhẹn. Hải-Vân Tiên-Tử phải lách mình thối lui ra sau ba bước, nhưng tay trái đã kịp thời phản công trở lại. Thế rồi, liền thấy bóng người lồng lộn, trong nháy mắt là đôi bên đã đánh nhau ba thế võ!

Trong khi đó bỗng nghe có một tiếng quát to trong trẻo rằng:

— Hãy ngưng tay đã...!

Liền đó, có một bóng người bay thoát đến, người ấy không ai khác

hơn là Hứa-Trân. Giang-Tiêu-Phân liền cất tiếng cười lạnh lùng, quát rằng:

— Hứa-Trân hãy bỏ tay chịu trời đi!

Nói đoạn, bà ta liền xoay người rồi tràn thẳng về phía Hứa-Trân. Hứa-Trân nhanh nhẹn vung chưởng đánh ra và thối lui ra sau nửa bước.

Trong khi đó, Hải-Vân Tiên-Tử cũng đã kịp thời vung tay ra, đẩy lui Giang-Tiêu-Phân!

Hứa-Trân nghẹn ngào nói:

— Má, chẳng phải má đã bảo rằng má không phải là người mẹ ruột thịt của con đó sao? Má... tại sao lại phải ra tay sát hại cha con như thế?... Con không thể nào tha thứ cho má được!

Giang-Tiêu-Phân lạnh lùng nói:

— Ta ra tay sát hại ông ấy, thì người định làm chi ta?

— Con sẽ cảm hận má mãi mãi!

— Cảm hận ta? Hứa-Trân, ta sẽ thanh toán người!

Hứa-Trân cất giọng thiết tha nói:

— Má, má thực có lỗi với cha con, và cũng không tròn tình thương đối với chị em con... Má đã mang đến chi cho đời con?

Nói đoạn, nàng khóc nức nở!

Giang-Tiêu-Phân lạnh lùng nói:

— Giờ đây, người thực sự không chịu theo ta trở về hay sao?

Hứa-Trân nghiêng chặt đôi hàm răng. Trong giây phút đó, nàng bỗng trở thành hết sức bình tĩnh, nói:

— Má định giết tôi chăng?

— Không hẳn như thế!

Hứa-Trân cất giọng tha thiết nói:

— Má, má đã nhẫn tâm sát hại cha con... má không xứng đáng là một bậc mẹ hiền, lòng dạ má thật độc địa như rắn rết...

— Cảm miệng lại!

— Cũng được, con là người do má sinh ra, vậy con sẵn sàng trả lại sinh mệnh của con cho má. Vậy má hãy xuống tay đi!

Giang-Tiêu-Phân tái hẳn sắc mặt trông hết sức đáng sợ. Bà ta cất giọng cười ghê rợn, rồi lao thẳng về phía Hứa-Trân!

Hải-Vân Tiên-Tử thấy thế, liền vung chưởng quét ra, quát rằng:

— Đố bà dám... ?

Hứa-Trân lúc ấy đang đau xót đến mức không còn thiết chi đến mạng sống nữa. Nàng uất ức vì không được chết ngay cho khỏi bị dày vò đau khổ. Bởi thế, nàng bất thần vung tay ra tấn công về phía Hải-Vân Tiên-Tử quát rằng :

— Đây là việc riêng của tôi, ai bảo bà can thiệp... ?

Thích-Đỉnh-Nhận trông thấy thế, liền quát to rằng :

— Hứa cô nương, cô điên rồi hay sao ?

Liền đó bất ngờ có một tiếng gào thảm thiết vang lên, khiến mọi người có mặt đều không khỏi hải kinh !

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn qua, gầm lên một tiếng to. Chẳng vì không đề nên được cơn đau xót trong lòng; nên ủa lên một tiếng rồi thò ra một búng máu tươi, đồng thời nhanh nhẹn lao vút người về phía Giang-Tiêu-Phân !

Thì ra, chỉ trong một cái chớp mắt, Hứa-Trân đã bị trúng một chưởng của Giang-Tiêu-Phân, miệng trào máu tươi, rồi té lộn ra đất !

Giang-Tiêu-Phân lại hạ độc thủ đối với ái nữ của mình như thế, thử hỏi làm thế nào không khiến Thích-Đỉnh-Nhận phải căm tức đến suýt nổ tung lồng ngực ?

Thích-Đỉnh-Nhận vừa lao thẳng về phía Giang-Tiêu-Phân, vừa gằn giọng quát to rằng :

— Giang-Tiêu-Phân, bà thật là độc ác !

Dứt lời chàng vung chưởng đánh thẳng về phía đối phương. Giang-Tiêu-Phân khẽ quát rằng :

— Người muốn chết mà !

Liền đó, bà ta liền vung chưởng quét thẳng ra một thế vô hết sức lợi hại. Xem ra, Thích-Đỉnh-Nhận tất phải bị mất mạng dưới tay của Giang-Tiêu-Phân. Nhưng, Hải-Vân Tiên-Tử đã bất thần quát to lên rằng :

— Lui trở lại...

Cùng một lượt với tiếng quát, Hải-Vân Tiên-Tử đã kịp thời đánh ra ba chưởng đẩy lui Giang-Tiêu-Phân trở lại !

Bỗng nhiên, người đàn bà xấu xí đi theo Giang-Tiêu-Phân cất tiếng hú rùng rợn như tiếng ma rên. Tức thì liền theo đó tiếng quát nổi dậy như sấm, từ phía cánh cửa vọng đến !

Thế là mấy mươi người mặt bạc xuất hiện ngay cửa miếu. Ba người mặt bạc dẫn đầu cất tiếng quát to rồi xông thẳng vào trong !

Chiếc quạt « Phi thủy phiến » của Lật-Nhân-Vương, và chiếc gậy của Thất-Hải Thần-Long cùng quét ra một lúc. Liền đó, tiếng gào thảm thiết vang lên, và ba người mặt nạ bạc vừa xông vào đã ngã lộn ra đất chết thảm thiết !

Ba người mặt bạc đó vừa ngã xuống, thì bao nhiêu người khác lại ÷ ạt tràn tới !

Thốt nhiên, một tiếng nổ ầm ầm to vang lên, khiến cả ngôi Diêm-Vương Miếu đều rung chuyển. Liền đó, ai nấy trông thấy vách tường của ngôi miếu đã bị đánh thủng mấy lỗ to.

Huyết-Kiều Chủ-Nhân thét lên một tiếng trong trẻo rồi lao vút về phía ấy ngăn chặn số môn nhân của Ngân-Diện Hội đang tràn vào. Trong khi đó, bức vách tường bên cạnh lại bị đánh vỡ, đồng thời, mấy mươi người mặt bạc từ ngoài ÷ ạt tràn vào như nước vỡ bờ !

Thích-Thiết-Hoa và Tinh-Hải Đoạn-Trường-Nhân trông thấy thế liền nhanh nhẹn tràn tới ngăn hai mươi chín đối phương lại !

Thế là tất cả cao thủ của Hồng-Kỳ Môn đều xông ra ngăn địch. Không khí sát phạt đã tràn ngập ngôi miếu !

Chẳng mấy chốc, ngoại trừ Thích-Đỉnh-Nhận còn thì tất cả mọi người đều bắt đầu xô xát với nhau. Thích-Đỉnh-Nhận kêu to lên rằng

— Hứa muội muội...

Câu nói chưa dứt, thì chàng đã lao thẳng người về phía Hứa-Trân. Sắc mặt của Hứa-Trân đang tái nhợt như một tờ giấy trắng, nàng đưa mắt nhìn chăm chú vào Thích-Đỉnh-Nhận, nói :

— Thích ca ca... Tôi nguy mất...

—Ồ!... Không...

— Xin vĩnh biệt, Thích ca ca....!

— Em không thể nào chết được !

Trong lúc đó hơi thở của nàng đang mong manh như sợi tơ trời, nhưng đôi khoé mắt của nàng đang trào ra hai hạt lệ. Hai hạt lệ ấy đã ngưng đọng lại không còn chảy thành dòng nữa, vì sinh mạng của nàng cũng sắp đến hồi tận nghỉ !

Nàng gượng cười rồi lắp bắp rằng :

— Thích ca ca.... Bà ấy sinh tôi ra, vậy nay... tôi trả sinh mệnh lại cho bà ấy ! Như thế, tức là tôi... không có lỗi chi với bà ấy cả ! Tôi bằng lòng chết... !

Đôi khoé mắt của nàng lệ nóng lại trào ra. Trông thấy thế, Thích-

Đinh-Nhận cũng khóc mãi !

— Hứa muội... Em không thể bỏ anh ra đi như thế !

— Không, Thích ca ca... Có lý nào anh không hiểu, chúng ta là... người cùng huyết thống. Do đó, giữa hai chúng ta, không thể nào thành vợ chồng được....

Thích-Đinh-Nhận rơi lệ nói :

— Hứa muội muội... Trong đời anh chỉ có thương em mà thôi..

— Muộn rồi... Tôi lúc nào cũng biết ơn... đối với tình thương của anh... Nhưng mong rằng kiếp sau... Thích ca ca...

Nàng nghẹn ngào khóc không nên lời. Đây thực là một khung cảnh ai trông đến cũng phải cảm động. Nàng ra đời trong một khung cảnh hoàn toàn bất hạnh, và lìa bỏ dương thế cũng trong một khung cảnh đầy đau thương. Nhưng, trời hỡi, nàng nào có được một sự đền đáp gì.

Một màn bi kịch giữa một đôi trai gái đã diễn ra giữa những tiếng sát phạt rền trời !

Bỗng nhiên, có tiếng người la kinh hoàng lên rằng :

— Hoạt-Cương-Thị... !

Tiếng kêu kinh hoàng ấy chưa dứt, thì ba con Hoạt-Cương-Thị đã lao thẳng vào cửa cái với một sức mạnh ồ ạt khiếp người !

Hoạt-Cương-Thị vừa xuất hiện, đã khiến cho tất cả mọi người đều phải kinh hãi. Lật-Nhân-Vương vùng cuống loạn chiếc quạt Phi-thúy-phiến ra ngăn một con Hoạt-Cương-Thị lại. Nhưng, hai con khác lại tràn tới như một ngọn gió hốt !

Qua hai tiếng hự khô khan, tức thì đã thấy Đoàn-Hồn Diêm-Quân và Thiên-Ma Qul-Tầu bị ma phong quét trúng, ngã lộn ra đất !

Luồng ma phong độc địa của hai con Hoạt-Cương-Thị, sau khi quét trúng Đoàn-Hồn Diêm-Quân và Thiên-Ma Qul-Tầu, thì chúng ta liền lao vút tới với một sức mạnh không ai có thể đỡ nổi. Thế là, có năm người nữa lại bị ma phong quét trúng cùng té lộn ra ! Trận đánh đã thay đổi to tát sau khi có những con Hoạt-Cương-Thị xuất hiện, vì không ai có thể ngăn chúng nó cả. Xem ra Hồng-Kỳ-Môn rất có thể phải bị tiêu diệt dưới tay chúng !

HỒI THỨ SÁU MƯƠI SÁU

XƯƠNG NÚI MÁU SÔNG

Có lý nào Hồng-Kỳ-Môn vừa mới được thành lập, mà lại thực sự chịu tiêu diệt dưới luồng ma phong của ba con Hoạt-Cương-Thị không ai có thể chặn đứng này được hay sao ?

Nếu mọi việc diễn biến đúng như vậy, thì ngày cùng của giới giang hồ, cũng chẳng còn bao xa nữa !

Ba con Hoạt-Cương-Thị tung hoành ngang dọc, cuốn lên những luồng âm phong không ai có thể đỡ nổi, không ngớt quét thẳng vào số đề tử của Hồng-Kỳ-Môn như điện đại !

Chỉ có Tam-Vô-Vương là có kinh nghiệm đối phó với những con Hoạt-Cương-Thị này, nhưng chỉ riêng Lật-Nhân-Vương là ngăn chặn được một con, còn hai con khác vì Tá-Thiên-Vương và Hâm-Địa-Vương đang bận tay đánh nhau với địch, không thể nào thoát ra để lo đối phó với chúng. Bởi thế, chỉ trong chớp lát lại có bảy số đề tử của Hồng-Kỳ-Môn bị chúng đánh ngã !

Tá-Thiên-Vương và Hâm-Địa-Vương thấy vậy hết sức kinh hãi. Vì nếu kéo dài tình trạng này, thì không đến nửa tiếng đồng hồ nữa, tất sẽ bị hai con Hoạt-Cương-Thị này sát hại đến mấy mươi môn hạ của Hồng-Kỳ-Môn !

Tá-Thiên-Vương và Hâm-Địa-Vương đưa mắt quét qua, liền có một ý định nảy sinh trong lòng, nên vội vàng thoát khỏi vòng chiến, cả hai cùng nhanh nhẹn lao thẳng về phía hai con Hoạt-Cương-Thị nọ.

Tiếng gào la thảm thiết, không ngớt vang lên điếc óc đinh tai !

Khắp cả ngôi miếu đã có vô số xác người ngã lộn, máu tươi nhuộm đỏ nơi nơi, mùi tanh xông lên nồng nặc !

Sau khi hai con Hoạt-Cương-Thị bị Tá-Thiên-Vương và Hâm-Địa-Vương chặn lại, thì uy lực đối phương đã giảm bớt. Lần này đánh này, Ngân-Diện Hội đã huy động lối một trăm môn nhân. Họ quyết tấn công ồ ạt để tiêu diệt cho kỳ được Hồng-Kỳ-Môn.

Bên ngoài cửa đã mất đi sự chống đỡ của Đoạn-Hồn Diêm-Quân và Thiên-Ma Quí-Tàu, nên Thất-Hải Thần-Long cũng lâm vào thế bị động. Hội trưởng và phó hội trưởng Ngân-Diện Hội, dốc hết sức bình sinh ra lao thẳng vào tấn công Thất-Hải Thần-Long !

Do đó, trận thế trước cửa miếu đã vô cùng nguy cấp !

Ngay lúc ấy, chàng thiếu niên thô lỗ sau khi lắc đầu qua một lượt, bất thần chạy thẳng ra ngoài cửa miếu, vung tay quét một chưởng vào số đệ tử Ngân-Diện Hội nghe một tiếng vút !

Riêng Hải-Vân Tiên-Tử đang đánh nhau bất phân thắng bại với Giang-Tiểu-Phân. Giang-Tiểu-Phân tuy võ công cái thế, nhưng vẫn không làm sao chiếm ưu thế được.

Hải-Vân Tiên-Tử cũng không ngờ võ công của Giang-Tiểu-Phân lại cao cường đến mức ấy. Bởi thế, đôi bên đều đem hết tài ra giao chiến với nhau, chẳng mấy chốc đã đánh qua trên một trăm thế võ.

Hồ-Tĩnh và Từ-Cần đứng giữ hai bên tại phía sau lưng Thích-Đỉnh-Nhận. Đôi má của Từ-Cần rần rứa nước mắt, khẽ gọi rằng :

— Muội muội... !

Nàng không hề gọi Giang-Tiểu-Phân một tiếng "má". Nàng cũng oán hận bà ấy như Hứa-Trân !

Thích-Đỉnh-Nhận lệ tuôn là chả, kêu lên rằng :

— Hứa muội muội... em nên vì anh mà cố gắng sống... !

Nàng gắng gượng lắc đầu, nói :

— Không -l-. Tôi... đã quá... đau khổ rồi. Từ nay... xin vĩnh biệt !

Thích-Đỉnh-Nhận nghiêng chặt đôi hàm răng, cổ dè nén cơn đau xót trong lòng. Chàng móc ra một viên "Hồi nguyên tặc mệnh kim đơn" bỏ vào miệng nàng, rồi đưa tay xoa bóp khắp mười hai đại huyệt trên người nàng.

Nàng đã mỉm cười, một nụ cười buồn bã và héo hắt biết bao ?

Nàng lộ vẻ như rất cảm kích chàng, như từ nay về sau, thậm chí nếu xuống chôn cửa tuyền, nàng cũng sẽ luôn luôn cảm kích con người mà nàng đã yêu tha thiết !

Song, giữa họ có nên đôi lứa được chăng ! Hai người tuy không phải là anh em ruột, nhưng dù sao họ cũng là người đồng một huyết thống !

Nụ cười của nàng đã khiến cho quả tim của chàng tan nát. Trong

lúc ấy mặc dù trước mắt Thích-Đỉnh-Nhận, cảnh sát phạt đang diễn ra hết sức ác liệt, nhưng dường như cảnh ấy không hề xúc động đến.

— Hứa muội muội... Hiện giờ em rất cần sự yên tĩnh... Trong gian phòng ồn ào này, chẳng phải là nơi hợp cho em nghỉ ngơi... !

Trong giây phút đó, chàng đã quên đi tất cả, chàng có cảm giác như mình không còn linh hồn nữa. Chàng cũng không hề biết đến mọi sự nguy hiểm chung quanh. Chàng cúi xuống ôm lấy Hứa-Trân, nhiều từ giọt nước mắt nóng của kẻ nam nhi lên đôi má tái nhợt của nàng... Thế rồi, chàng bỗng nàng đứng lên bước thẳng ra cửa !

Hồ-Tĩnh trông thấy thế không khỏi giật bắn người, vội vàng lao tới chặn ngay trước mặt của chàng nói :

— Bẩm môn chủ... Ngài ?

— Chớ nên ngăn ta !

Thích-Đỉnh-Nhận quát to như thế. Hồ-Tĩnh sợ hãi bước lui một bước nói :

— Bẩm môn chủ, có lẽ nào ngài không trông thấy tình thế đang diễn ra trước mắt hay sao !

Thích-Đỉnh-Nhận lầm bầm rằng :

— Tình thế chi đâu ... ?

Dứt lời, chàng lại cất bước nhắm hướng cửa miếu đi thẳng tới.

Hồ-Tĩnh cống quất, nói :

— Môn chủ, bộ ngài điên rồi hay sao ?

— Điên rồi ?... Phải, ta đã điên rồi... !

Nói đoạn, chàng lại tiếp tục bước tới. Ngay lúc ấy, U-Minh Quí-Nữ đã lách mình bay thoát vào, quát rằng :

— Thích thiếu hiệp, hãy trở lại mau !

Tức thì, nàng xô ra một chưởng, đẩy lui Thích-Đỉnh-Nhận trở lại. Thích-Đỉnh-Nhận cất giọng buồn bã cười dài, rồi đứng sững sờ như một khúc gỗ...

Hồ-Tĩnh và Từ-Cần đứng sát sau lưng chàng đưa mắt nhìn đắm đắm vào khắp bốn bên, bảo vệ Thích-Đỉnh-Nhận không để có việc bất trắc xảy ra.

Trong khi đó, ngôi miếu Diêm-Vương máu đã chảy thành dòng, người chết không kể xiết, xác ngồn ngang có hàng sáu bảy chục trông hết sức ghê rợn !

Giang-Tiểu-Phân lúc ấy đã chiếm được ưu thế. Vì Hải-Vân Tiên-

Tử tuy võ công cao cường, song về mặt nội lực không dồi dào bằng Giang-Tiêu-Phân.

Người đàn bà đứng tuổi đi theo Giang-Tiêu-Phân đưa mắt quét qua số môn nhân Ngân Diện Hội bị chết thảm thiết đang nằm ngòn ngang ngang đất, liền buột miệng quát lên rằng :

— Bầm cung chủ, chúng ta rút lui là vừa !

Giang-Tiêu-Phân cũng đưa mắt quét qua, liền quát lên một tiếng trong trẻo, rồi vung chưởng đẩy lui sức tấn công của Hải-Vân Tiên-Tử, đồng thời vọt người lên bay thẳng ra cửa miếu.

Giang-Tiêu-Phân dù lòng dạ có cứng cỏi đến đâu, mà khi nhìn thấy môn nhân đã bị chết thê thảm đi quá nửa, thì cũng phải ra lệnh thu quân. Vì nếu cứ kéo dài trận đánh, thì môn nhân sẽ không còn một người nào sống sót trở về cả !

Do đó, bà ta phải nén lửa giận đang cháy ngùn ngụt trong lòng, bay ra khỏi Diêm-Vương miếu và quát to rằng :

— Hãy rút lui !

Liền đó, Hội trưởng Ngân-Diện Hội huýt lên một tiếng sáo dài tức thì tất cả môn nhân của Ngân-Diện Hội và ba con Hoạt-Cương-Thị không ai có thể hạ nổi kia, đều nhất tề rút lui đi cả.

Thế là, ngôi Diêm-Vương Miếu đã trở thành phẳng lặng như một cõi chết. Khắp mặt đất đâu đâu cũng loang máu đỏ tươi, xác chết nằm ngòn ngang đầy đó !

Những tiếng rên rĩ ai nghe đến cũng phải nổi da gà, không ngớt vung lên trong các đồng xác chết !

Đây thật là một cuộc chém giết hết sức khủng khiếp !

Tất cả đệ tử của Hồng-Kỳ-Môn đều đứng trơ trơ ra đấy. Cuộc chém giết tuy đã qua, nhưng sự chết chóc sau cuộc sát phạt, không phải là không đáng sợ !

Nhưng, Thích-Đỉnh-Nhận dường như không trông thấy cảnh tượng khủng khiếp trước mắt, chàng từ từ bước thẳng ra cửa...

Hải-Vân Tiên-Tử quát rằng :

— Môn chủ, hãy đứng yên lại !

Tiếng quát của Hải-Vân Tiên-Tử đã làm cho số đệ tử Hồng-Kỳ-Môn đang chìm đắm trong những ý nghĩ rùng rợn, đều bừng tỉnh cả lại !

Thích-Đỉnh-Nhận quay mặt nhìn Hải-Vân Tiên-Tử một lượt, nói :

— Đề làm gì ?

Sắc mặt của Hải-Vân Tiên-Tử xám ngắt trông rất ghê sợ. Nàng tràn người tới trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận hết sức nhanh nhẹn, rồi vung cánh tay ngọc lên, tát thẳng vào mặt Thích-Đỉnh-Nhận hai cái tát tay !

Tất cả đệ tử của Hồng-Kỳ-Môn, đều không khỏi kinh hoàng biến sắc ! Thích-Đỉnh-Nhận, thối lui một bước, nói lắp bắp rằng :

— Cô... đánh tôi ?

Hải-Vân Tiên-Tử gằn giọng nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận, anh có xứng đáng là một vị môn chủ không ?

— Tôi...?

— Thích-Đỉnh-Nhận, có lẽ nào anh không trông thấy, môn nhân đã vì anh mà chịu chết mấy mươi người kia hay sao ? Anh chỉ vì một người con gái, mà lơ là với nhiệm vụ, không dốc hết tâm trí vào việc chỉ huy môn nhân chống lại kẻ địch. Nếu anh có sự chỉ huy khôn khéo, thì môn nhân đâu lại bị chết nhiều đến thế này ?

Thích-Đỉnh-Nhận từ từ cúi đầu xuống, dòng lệ tuôn rơi. Trời hỡi, có ai hiểu được nỗi khổ trong lòng chàng ?

Chàng lầm bầm rằng :

— Phải, Thích-Đỉnh-Nhận không xứng đáng làm vị môn chủ ! Thực xấu hổ trước cái chết thê thảm của môn nhân, xấu hổ đối với ân sư ở chốn cửu tuyền !

Nói đoạn, chàng gào khóc rất thảm thiết !

Thương-Hải-Khách bước đến trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận, nói :

— Thưa Môn chủ, giờ đây không sử dụng quyết tâm của mình, thì còn đợi đến chừng nào nữa ?

Nhưng Thích-Đỉnh-Nhận không trả lời. Trong giây phút đó, chàng như đã trở thành một con người khác hẳn !

Hải-Vân Tiên-Tử lắng dịu bớt thái độ tức giận trên nét mặt, quát rằng :

— Tổng số là đâu rồi ?

Lật-Nhân-Vương bước tới nói :

— Có đệ tử đây !

— Hãy kiểm điểm lại số đệ tử bị chết và bị thương xem bao nhiêu !

— Xin vâng !

Hải-Vân Tiên-Tử quát rằng :

— Đệ tử của bản môn hãy bước tới trước nghe lệnh !

Tức thì, số môn nhân còn khỏe mạnh đều bước tới trước mặt Hải-Vân Tiên-Tử !

Hải-Vân Tiên-Tử đưa mắt quét qua, thì chỉ thấy còn lại có mười ba người, ấy là Tam-Võ-Vương, Thất-Hải Thần-Long, Bắc-Cực Tinh-Quân, Hồ-Tĩnh, Từ-Cần, Thương-Hải-Khách, Huyết-Kiểm Chủ-Nhân, Ma-Hồn-Cung Cung chủ, Phi-Long Kiếm-Khách, Ngũ-Long Chơn-Quân và Thiên-Tinh Lão-Nhân !

Tổng soái Lật-Nhân-Vương nói :

— Bầm phó môn chủ, đệ tử của bầm môn bị chết tất cả mười hai người, bị Hoạt-Cương-Thị quét trúng đang hôn mê bảy người !

Hải-Vân Tiên-Tử đưa mắt nhìn Thương-Hải-Khách một lượt, nói :

— Xin hỏi quân sư, giờ chúng ta lo chấn chỉnh công việc như thế nào ?

Thương-Hải-Khách nói :

— Số người bị Hoạt-Cương-Thị quét trúng là ai ?

— Đó là Đoạn-Hồn Diêm-Quân, Thiên-Ma Qui-Tầu, Tiềm-Hải Thần-Đông, Vu-Sơn Nhị-Yến, Động-Đỉnh Tửu-Hiệp và Trường-Bạch Kiếm-Khách.

Thương-Hải-Khách nói :

— Theo ý của tôi, thì việc này phải do môn chủ định đoạt, song hiện giờ môn chủ đang ở trong xúc cảm nặng nề, không thể nào quả đoán dứt khoát được, vậy hãy do phó môn chủ quyết định là được rồi !

— Nhưng ông có ý kiến chi ?

— Những người bị ma phong quét trúng, thì hai mươi bốn giờ sau sẽ tỉnh dậy ngay. Nhưng, sau khi tỉnh lại thì sẽ xảy ra nhiều việc không ai dám tưởng tượng được !

— Thế nào gọi là việc không dám tưởng tượng được !

— Vì khi họ tỉnh lại, họ sẽ trở thành những con người hết sức hung ác, nếu họ không gây ra cuộc chém giết, thì cũng sẽ tác hại đến vô lượng !

Hải-Vân Tiên-Tử biến hẳn sắc mặt, nói :

— Vậy không có cách chi giải trừ độc trong người họ được hay sao ?

Tổng soái Lật-Nhân-Vương nói :

— Trước đây đệ tử cũng đã bị ma phong của Hoạt-Cương-Thị quét trúng, nên cũng đã từng sát hại vô số nhân vật vô lượng. Mãi cho đến sau khi bị nhốt đệ tử phải trải qua mười năm mới đuổi hết số hơi độc ấy ra khỏi cơ thể !

Hải-Vân Tiên-Tử hạ giọng nói :

— Tổng Soái !

— Có đệ tử đây !

— Hãy giết chết tất cả số môn nhân đã bị ma phong quét trúng ấy đi !

— Cái chi ?

Tất cả những môn nhân có mặt nghe thế đều giật nảy mình. Thực không ngờ Hải-Vân Tiên-Tử lại xuống lệnh cho giết chết bảy môn nhân bị trúng ma phong ấy. Bởi thế, không làm cho mọi người kinh hãi sao được ?

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Hãy hạ sát tất cả bảy vị ấy !

Tổng soái Lật-Nhân-Vương sững sốt, đứng trơ người như khúc gỗ. Tất cả những môn nhân khác cũng kinh hoàng không kém !

Thương-Hải-Khách hạ giọng nói :

— Đúng thế, cần phải hạ sát tất cả !

Quân sư là linh hồn trong một môn phái, địa vị tuy thấp hơn Chánh Phó môn chủ, nhưng một ý nghĩ một lời nói của ông ta đều ảnh hưởng tới toàn bộ môn phái !

Vì, người quân sư chẳng những kiến thức rộng rãi, mà lại còn là người sáng suốt hơn tất cả mọi người, hơn nữa, ông ta lại là người nhân từ trung hậu. Bởi thế, câu nói của Thương-Hải-Khách vừa thốt ra, làm thế nào chẳng khiến cho mọi người kinh hoàng ?

Thất-Hải Thần-Long vội vàng bước tới, nói :

— Cấp dưới có lời thỉnh cầu !

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Phó tướng có điều chi cần thỉnh cầu ?

Bảy vị môn nhân chẳng may bị ma phong của con Hoạt-Cương-Thị quét trúng nhưng dù sao họ cũng là đệ tử kết nghĩa trong bản môn, từng dự vào việc thích huyết ăn thịt, vậy làm sao lại giết họ đi được ?

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Vậy, theo ý của phó tướng thì...

— Theo ý của cấp dưới, thì nên tìm cách để cứu chữa cho họ !

— Ai có thể cứu chữa được ?

Thất-Hải Thần-Long ứ ở một lúc thật lâu nói không ra lời.

Thương-Hải-Khách hạ giọng nói :

— Sự chiếu cố đến môn nhân của phó tướng như thế thực đáng ca ngợi và cảm động, nhưng vì việc này quá trọng đại. Bảy vị môn nhân bất hạnh kia đều là đệ tử của bản môn, một khi họ tỉnh lại thì sẽ tác hại trong võ lâm. Việc ấy sẽ làm tổn thương đến danh dự của bản môn, vậy nếu không trừ trước đi để giữ sự an toàn cho giới giang hồ thì đâu tiện ?

Thất-Hải Thần-Long buồn bã nói :

— Nếu thế, xem ra chỉ còn có cách ấy mà thôi !

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Hình trường đâu !

Vô-Cực Tinh-Quân nói :

— Có mặt cấp dưới đây !

— Hãy hạ sát bảy vị môn nhân đó !

ooo

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BẢY

TỨC GIẬN ĐUỔI NGƯỜI ĐẸP

Vô-Cực Tinh-Quân kinh hoàng nói :

— Xin tha thứ về chỗ cấp dưới không thể tuân lệnh được !

Sắc mặt của Hải-Vân Tiên-Tử biến hẳn, nói :

— Tại sao thế ?

— Bảy vị môn nhân tuy đáng giết đi để giữ cho môn phái khỏi bị xâm phạm. Nhưng con người không thể hành động như dã thú được. Đệ tử tuy nắm chức vụ hình ty, song không dám tàn sát anh em đồng môn như vậy !

Đúng thế, đây là một việc không ai có thể làm được !

Vô-Cực Tinh-Quân là người không có lý trí và lòng can đảm một cách siêu nhân, vậy thử hỏi ông làm thế nào xuống tay giết chết bảy vị môn nhân ấy được ?

Đây chẳng nói riêng Vô-Cực Tinh-Quân không thể làm được việc đó, mà ngay đến tất cả môn nhân hiện ở đây, e rằng cũng không có ai làm được việc đó cả !

Nhưng, bảy đệ tử bị ma phong quét trúng ấy, có thể để cho họ tồn sinh hay sao ?

Không, lẽ tất nhiên là không thể được. Thử nghĩ với võ công cao cường như Tam-Vô-Vương, mà phải trong vòng mười năm mới có thể đuổi hết số ma phong ra khỏi cơ thể, thì phương chi với số người này !

Dù biết thế, nhưng ai sẽ đứng ra giết chết họ ?

Hải-Vân Tiên-Tử nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi vọt bước thẳng tới trước số bảy môn nhân ấy. Nàng nhắm nghiền đôi mắt, rồi giáng thẳng một chưởng xuống ngay Đoạn-Hồn Diêm-Quân !

Tức thì một tiếng gào thảm thiết vang lên, khiến tất cả mọi người đều kinh hãi. Đồng thời, trên đôi khóa mắt của mọi người, đều trào ra những dòng lệ nóng hổi...

Tiếp đó, tiếng gào lại vang lên không ngớt. Hai tiếng... năm tiếng... rồi sáu tiếng ... !

Thích-Đỉnh-Nhận bỗng quát to lên rằng :

— Hãy ngưng tay lại !

Tiếng quát của chàng chẳng khác nào một tiếng sấm nổ, làm cho tất cả môn nhân đều cùng một lúc quay mặt nhìn về phía chàng.

Nhưng, ngay lúc ấy, tiếng gào thảm thiết thứ bảy cũng đã vang lên rồi !

Sắc mặt của Thích-Đỉnh-Nhận tái xanh trông rất dễ sợ. Chàng cất giọng run run nói :

— Trời hỡi !.. Cô đã giết chết bọn họ rồi hay sao ?

Nói đoạn, chàng liền vọt người lên, lao vút về phía Hải-Vân Tiên-Tử vùng chưởng đánh thẳng ra !

Thích-Đỉnh-Nhận vừa nhìn thấy Hải-Vân Tiên-Tử đã ra tay hạ sát bảy vị môn nhân, thì đau đớn như xé can tràng. Bởi thế chưởng lực của chàng đánh ra hết sức mạnh mẽ. Hải-Vân Tiên-Tử cũng liền vùng tay mặt lên, nhưng nàng liền chợt nhớ ra người vùng chưởng đánh tới ấy chính là Thích-Đỉnh-Nhận, nên bất giác tự động thu chưởng trở về, không hề đối kháng !

Lật-Nhân-Vương khẽ quát :

— Nhảy tránh mau... !

Nhưng, Hải-Vân Tiên-Tử vẫn đứng y nguyên không tránh né đi đâu cả. Bởi thế, sau một tiếng « phình », chiếc miệng anh đào bé nhỏ

của Hải-Vân Tiên-Tử hé ra, tức thì máu tươi trào ra không ngớt, thối lui liên tiếp hàng mười bước mới gắng gượng đứng vững trở lại được !

Sắc mặt của Thích-Đỉnh-Nhận trở thành xanh hân, kêu lên rằng :

— Tại sao cô lại giết chết bọn họ...?

Nói dứt lời, chàng lại từ từ tiến thẳng về phía Hải-Vân Tiên-Tử. Lật-Nhân-Vương thấy thế, bất ngờ tràn tới chặn bước tiến của chàng lại, nói :

— Bầm môn chủ...!

— Hãy rút đi !

— Bầm môn chủ, đệ tử nếu không có việc, thì nào dám ngăn lại như thế...

— Có việc chi ?

— Những môn nhân đó đều là người bị trúng ma phong của Hoạt-Cương-Thị, nếu không sớm trừ đi, thì chẳng những gây hại cho bản phái, mà còn sẽ gây ra cho võ lâm bao nhiêu vụ đổ máu nữa !

— Vậy có lý nào không còn cách chi cứu họ được hay sao ?

— Khắp trong đời này, không tìm ra người nào có thể làm được việc ấy cả !

Thích-Đỉnh-Nhận lạnh lùng, nói :

— Dù cho không có cách chi cứu trị được cũng vậy, nếu ta xuống tay tàn sát môn nhân, thì lòng dạ ác độc đó nào có thể tha thứ...

Bao nhiêu tia mắt của mọi người chung quanh đều đổ dồn về khung mặt của Hải-Vân Tiên-Tử. Khi đó đôi đồng lệ của nàng cũng tuôn trào một lúc với dòng máu tươi ở khóe miệng, nhều xuống ướt đầm cả thân áo trước ngực !

Thương-Hải-Khách nói :

— Bầm môn chủ, ngoài biện pháp ấy, không còn cách chi khác hơn được ?

— Không còn biện pháp chi hay hơn sao ?

— Đúng thế !

Thích-Đỉnh-Nhận giận dữ nói :

— Chúng ta có thể làm một trại giam bằng sắt chắc chắn, để nhốt tất cả bọn họ vào đấy...!

— Trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ, chúng ta nào có thể làm ngay một trại giam chắc chắn như thế được ?

— Chúng ta có thể đưa họ vào « Tử Vong lâm » !

— Như vậy là để cho họ tự tàn sát lẫn nhau ?

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Vậy chúng ta tàn sát môn nhân, có lẽ nào lại không có tội ?

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Nếu đệ tử có tội, thì sẵn sàng chịu sự trừng phạt của môn phái. Trái lại, nếu chẳng làm thế, thì đệ tử ăn hận suốt đời !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Tàn sát bảy vị môn nhân, thì quả tâm địa quá độc ác !

Chàng ngưng lại trong giây lát, rồi tiếp rằng :

— Việc này để nhường chỗ chấp pháp trưởng lão xử trị !

Tả-Thiên-Vương nói :

— Tàn sát môn nhân là tội phải chết. Nhưng đây là một trường hợp đặc biệt trong bản kỷ luật không có nói rõ, vậy có thể do môn chủ niệm tình mà xử trị !

Thích-Đỉnh-Nhận vung ngọn soái kỳ lên, quát rằng :

— Phó môn chủ đâu ?

Hải-Vân Tiên-Tử bước đến trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận, đôi đồng lệ là chả, từ từ quì xuống đất, nói :

— Cấp dưới là kẻ có tội, xin sẵn sàng chờ lệnh trên !

Tất cả những môn nhân hiện diện, đều cảm động trước hoàn cảnh ấy của Hải-Vân Tiên-Tử !

Thích-Đỉnh-Nhận lạnh lùng nói :

— Cô tàn sát môn nhân tuy có lý do, nhưng dù sao như thế vẫn là quá độc ác. Vậy bản môn chủ hạ lệnh đuổi cô ra khỏi môn phái, từ nay cô không còn là đệ tử của bản môn nữa...!

— Ồ ?

Tất cả mọi người chung quanh đều buột miệng kêu lên một tiếng kinh ngạc. Riêng Hải-Vân Tiên-Tử cũng sững sờ đứng trơ ra như khúc gỗ !

Hải-Vân Tiên-Tử là đệ tử của Hồng-Kỳ-Môn, chẳng nói chi về địa vị của cô ta cao hay thấp, song nhất đáng bị đuổi ra khỏi môn phái, thì chẳng những uy tín tổn thương nặng nề, mà sau này còn sẽ khó xây dựng một địa vị trong chốn giang hồ.

Hải-Vân Tiên-Tử khóc nức nở nói :

— Thưa môn chủ, đệ tử tuy có lỗi, và sẵn sàng chịu bất cứ một hình thức xử trị nào, song mong môn chủ sẽ thu hồi lệnh ấy lại !

Thích-Định-Nhận quát rằng :

— Mạng lệnh ta đã ra, đâu lại có thể thay đổi được !

— Vậy có lẽ nào môn chủ không nghĩ đến nỗi khổ tâm của đệ tử hay sao ?

— Không !

Hải-Vân Tiên-Tử nghiêng chặt đôi hàm răng, nói :

— Tôi xin đa tạ lệnh trên.

Câu trả lời của Hải-Vân Tiên-Tử đã làm cho mọi người chung quanh đều phải hãi kinh. Nàng từ từ đứng lên, lầm bầm rằng :

— Kể từ nay Hải-Vân Tiên-Tử tuy không phải là đệ tử của Hồng-Kỳ-Môn, nhưng trước khi rời khỏi nơi đây ra đi, tôi còn có hai việc muốn thỉnh cầu...

Giọng nói của nàng đầy u buồn và trung trực, khiến ai nghe đến cũng phải cảm động vô cùng. Thích-Định-Nhận không khỏi bùi ngùi, nói :

— Việc chi xin cô cứ nói thẳng !

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Thích thiếu hiệp đã yêu Hứa-Trân tha thiết rồi chăng !

Lúc ấy, Thích-Định-Nhận còn đang bông đùa Hứa-Trân đang nằm mê man trong lòng, nói :

— Đúng thế !

— Như môn chủ đã quên là giữa hai người có huyết thống hay sao ?

— Chính vì lẽ ấy, ta muốn chứng minh rằng ta không phải cứu nàng vì lòng tư đức. Giữa hai chúng tôi sẽ từ cơ sở của tình yêu, đề xây dựng lên tình anh em ruột thịt !

— Nhưng Thích thiếu hiệp có thể cứu sống cô ấy chăng ?

— Đây... đây là việc riêng của ta !

— Thích thiếu hiệp có thể đề cho tôi mang cô ấy đi lo việc chữa trị hay không ? Vì trong đời này, ngoài người ấy ra thì không ai còn có thể cứu sống cô ấy được nữa !

Người ấy là ai thế ?

— Người ấy ở tại Vô-Tình-Nham nơi Thiên-Tĩnh-Đảo ở Bắc-Hải...

— Ta có thể tìm đến đấy được !

— Thích thiếu hiệp không thể làm được việc ấy. Vì lẽ thứ nhất, nếu thiếu hiệp tìm đến thì đối phương không khi nào chịu cứu chữa cho nàng, lẽ thứ hai, là giờ đây thiếu hiệp không thể rời bỏ nhiệm vụ được !

Thích-Định-Nhận im lặng một lúc lâu không nói nên lời. Hải-Vân Tiên-Tử buồn bã nói tiếp !

— Thích thiếu hiệp có bằng lòng không ?

Thích-Định-Nhận than dài nói :

— Thích-Định-Nhận ta e rằng không thể nào đến đáp lại cái tình của cô nương được !

— Này Thích thiếu hiệp, nếu tôi muốn có sự đền đáp, thì thiếu hiệp là người đang mang ơn tôi nhiều quá kia !

— Tôi đã mang ơn cô chi đâu ?

— Nếu hôm nay không có tôi, thì thiếu hiệp đã phải chịu chết dưới tay của Giang-Tiểu-Phân rồi !

Thích-Định-Nhận không khỏi giật mình. Đúng thế, nếu không có Hải-Vân Tiên-Tử, thì cuộc diện ngày hôm nay, chẳng ai có thể đang nghĩ đến hậu quả sẽ thế nào !

Ngày hôm nay Hồng-Kỳ-Môn không bị tiêu diệt, đó là công lao của ai ?

Ngày hôm nay Thích-Định-Nhận không chết, đó là ân huệ của ai ?

Thực không thể nào phủ nhận, là nếu ngày hôm nay không có Hải-Vân Tiên-Tử, thì Hồng-Kỳ Môn tất sẽ bị tiêu diệt, và ngay đến Thích-Định-Nhận, cũng sẽ không thể yên lòng như thế này được !

Nghĩ đến đây, Thích-Định-Nhận không khỏi tuôn trào những hạt lệ hối hận. Chàng cảm thấy trong nhất thời mình đã hành động nông nổi theo tình cảm, nên đã đuổi Hải-Vân Tiên-Tử ra khỏi môn phái !

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Thiếu hiệp hà tất phải đau buồn, tôi có thể cứu sống cô ấy được !

— Không,... Ôi, nhưng mà thôi, Thích-Định-Nhận tôi đã mang ơn cô rồi, vậy trong việc này cần phải mang ơn cô luôn một thế !

Nói đoạn, chàng bèn trao Hứa-Trân cho Hải-Vân Tiên-Tử, rồi tiếp rằng :

— Tôi lúc nào cũng cảm kích cô !

Nàng mỉm cười một cách buồn bã. Song nụ cười của nàng liền tắt ngay nói :

— Trong cuộc chiến này, tôi là kẻ đắc thắng !

— Đắc thắng?... Cô đã đắc thắng chi ?

— Vì tôi đã khiến cho thiếu hiệp phải biết tỏ lòng cảm kích tôi...

Nàng gượng cười rồi lại tiếp :

— Còn một việc thứ hai, là muốn diệt trừ Ngân-Diện Hội, thì

với thực lực của số đệ tử trong quý môn phái, xét ra cũng đã có thừa sức. Nhưng còn ba con Hoạt-Cương-Thị...

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giết mình, ngắt lời rằng :

— Vậy có lẽ nào cô có thể tiêu diệt chúng nó sao ?

— Không, nhưng tôi được biết một vị kỳ nhân trong chốn võ lâm, hiện ngụ tại Vọng-Nguyệt-Phong ở Vân-Đài-Sơn, có một cây quạt rất độc...

Thất-Hải Thần-Long và tất cả môn nhân có mặt đều không khỏi giết mình nói :

— Cái chi ? Một cây quạt rất độc...?

Theo lời đồn đãi thì cây quạt đó là một vật tối độc từ thượng cổ để lại. Trong vòng mười trượng,, nếu ai bị luồng gió của cây quạt ấy quét trúng, thì sẽ ngã ra chết tức khắc. Trái lại, nếu trong vòng một trượng, thì nạn nhân sẽ tan thành máu mủ ngay !

Nghe đâu một trăm năm trước đây, chiếc quạt ấy đã xuất hiện trong giới giang hồ một lần, khiến mọi người đều phải kinh tâm tán đởm. Giờ đây, Hải-Vân Tiên-Tử bỗng nhiên đề cập đến nó, vậy thử hỏi mọi người không hãi kinh sao được ?

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Lấy độc công độc họa chẳng sẽ thu được kết quả tốt. Vậy muốn đem lại sự yên vui cho võ lâm, thì nhất định phải trừ những con Hoạt-Cương-Thị ấy trước, rồi sau đó mới có thể trừ Ngân-Điện Hội được.

Thích-Đỉnh-Nhận nghe qua trong lòng hết sức cảm kích. Tâm ý của Hải-Vân Tiên-Tử đối với Hồng-Kỳ Môn, quả chỉ có trời mới hiểu thấu cho được !

Thích-Đỉnh-Nhận búi người nói :

— Nếu thế, tôi sẽ cho người đến mượn cây quạt ấy !

— Thích thiếu hiệp định phái ai đi làm việc đó ?

— Tôi chưa quyết định dứt khoát !

— Tôi xin đề nghị phái Tam-Võ-Vương đi !

— Tại sao phải phái họ đi ?

— Vì chỉ có ba người ấy mới có thể làm tròn được nhiệm vụ.

— Tại sao cô được biết như thế ?

— Vì ba người họ có đủ ba điều kiện là trí, nhân và dũng. Cả ba người cũng hợp sức lại mới có thể mong mượn được bảo vật đó !

Thích-Đỉnh-Nhận suy nghĩ thấy quả không sai tí nào cả. Trong số môn nhân của Hồng-Kỳ Môn, thực không có ai bao gồm đủ ba điều kiện ấy. Vậy nếu phái Tam-Võ-Vương đi, thì có hy vọng mượn được bảo vật ấy đem về.

Nhưng, nếu hành động như thế, thì Thích-Đỉnh-Nhận phải mang nặng thêm một cái ơn của Hải-Vân Tiên-Tử nữa !

Hải-Vân Tiên-Tử tuy bị chàng trục xuất khỏi môn phái, nhưng nàng không hề tỏ ra oán hận. Nếu hôm nay chàng có nàng, thì chàng làm thế nào biết được trong đời này lại có một cây quạt như thế ?

Nghĩ đến đây chàng lại càng thêm búi người xúc động, chàng đưa mắt nhìn một giai nhân tuyệt thế mà mình đã mang nặng ơn sâu, im lặng không nói nên lời !

Hải-Vân Tiên-Tử cất giọng tha thiết nói :

— Thích thiếu hiệp, thôi chúng ta sẽ chia tay từ giờ phút này !

Nói dứt lời, nàng xoay người bước thẳng ra cửa. Tất cả môn nhân đang đứng chung quanh, đều không khỏi búi người đau đớn trong lòng !

Thích-Đỉnh-Nhận bỗng kêu lên rằng :

— Cô nương, hãy chậm chân đi !

— Còn có chuyện chi thế ?

Nàng đưa đôi mắt ngấn lệ nhìn chằm chằm vào Thích-Đỉnh-Nhận. Qua thái độ muốn nói nhưng lại ngừng, muốn khóc nhưng dòng lệ đã khô cạn của nàng, đã khiến cho tất cả số người hiện diện đều phải mủi lòng, Thích-Đỉnh-Nhận không đáp lại câu hỏi của nàng, mà từ từ bước thẳng đến nơi Hải-Vân Tiên-Tử đang đứng, nói :

— Tôi sẽ tiễn chân cô một đoạn đường vậy !

Hải-Vân Tiên-Tử buồn bã lắc đầu, nói :

— Không cần như thế, tôi nào dám làm nhọc thiếu hiệp phải tiễn đưa xa xôi ?

— Không, đây chỉ là một tí tâm lý của ta đối với cô nương mà thôi !

Hải-Vân Tiên-Tử không phản đối. Thế rồi cả hai người cùng bước thẳng ra trước cửa. Khi tia mắt của Thích-Đỉnh-Nhận nhìn qua khung mặt của U-Minh Qui-Nữ đang đứng yên tại đây, thì không khỏi bất rùng mình.

Vì, vẻ mặt của nàng sao nào khiến ai nhìn đến cũng phải kinh sợ. Đôi mắt đầy u buồn của nàng ngó đắm đắm vào Thích-Đỉnh-Nhận không hề chớp.

Thích-Định-Nhận trông thấy đôi mắt của nàng có những hạt lệ đang long lánh... như oán hận, như yêu thương.

Chàng cảm thấy như mình đang nghẹt thở. U-Minh Quí-Nữ đối với chàng có lẽ nào lại có tình yêu hay sao ?

Nhưng chàng gượng cười rồi cùng đi với Hải-Vân Tiên-Tử...

000

HỒI THỨ SÁU MƯƠI TÁM

CHUYỆN CŨ ĐAU LÒNG

Tuy sánh vai nhau cùng đi, song chàng và nàng không hề mở miệng nói chuyện với nhau. Giữa họ, chỉ có một nỗi buồn nhẹ nhàng và một sự hoài niệm thoáng qua... Thích-Định-Nhận không thể tìm được lời nói gì, để phá tan bầu không khí buồn tẻ đó !

Giữa con người và con người, được quen biết nhau trong một trường hợp ngẫu nhiên, và xa nhau trong một khung cảnh yên lặng, thường không thấy đáng quý báu trong những giờ phút gần nhau, song, khi đã xa cách thì mới thấy cái gì bị mất đi thực quá tốt đẹp !

Nhưng, những cái gì đã mất đi có thể đi tìm lại được hay không ?

Cũng có lúc, người ta có thể tìm lại được, song phần lớn cái gì đã mất đi, thì nó sẽ mất đi vĩnh viễn !

Hai người cùng im lặng bước tới, và đã đi ra khỏi khu rừng rậm rạp. Nàng dừng chân lại, nói :

— Thích thiếu hiệp, chúng ta hãy chia tay nhau tại nơi đây vậy !

Chàng gật đầu nói :

— Xin cô hãy cẩn thận trong mọi việc !

— Tôi mong anh cũng thế !

Nói dứt lời, nàng quay người chạy nhanh đi. Thích-Định-Nhận nhìn theo bóng nàng cho đến khi đã lẫn khuất, mới xoay người buồn bã đi trở về Diêm-Vương Miếu.

Khi Thích-Định-Nhận về đến nơi, thì U-Minh Quí Nữ bước tới đón và nói :

— Thích thiếu hiệp !

Thích-Định-Nhận nhìn về mặt sầu đau của nàng, hỏi rằng :

— Chuyện chi thế ?

— Dường như thiếu hiệp cần phải nghỉ ngơi một lúc !

Đứng trước sự lo lắng đối với mình của U-Minh Quí-Nữ, khiến Thích-Định-Nhận hết sức cảm động. Chàng gượng cười nói :

— Không, còn rất nhiều công việc chờ đợi tôi giải quyết !

— Nhưng dù sao anh cũng nên nghỉ đã !

Thích-Định-Nhận mỉm cười, rồi bước thẳng vào ngôi miếu, quay về Tam-Vô-Vương nói :

— Vừa rồi Hải-Vân Tiên-Tử nói như vậy, chắc là các ông đã nghe rõ cả. Vậy, xin ba vị hãy đi đến Vọng-Nhật-Phong tại Vân-Đài-Sơn một chuyến. Trong vòng hai ngày, phải gấp rút trở về cho đến nơi !

Tam-Vô-Vương liền lãnh mạng ra đi.

Thích-Định-Nhận liền quay về Thương-Hải-Khách nói :

— Còn bao nhiêu công việc cần thiết trước mắt, tôi giao cả cho ông lo liệu !

Thương-Hải-Khách gật đầu, rồi lên tiếng gọi :

— Hình trưởng đầu ?

— Cô sắp dưới đây !

— Ông hãy lo cho người mới một cái hồ sấu, mang xác của tất cả môn nhân của Ngâm-Điện-Hội chôn chung vào nơi ấy !

— Xin tuân mệnh !

— Còn phó tướng đầu ?

— Có mặt đệ tử đây !

— Riêng ông hãy lo chôn cất tử tế số đệ tử của bản môn !

— Xin tuân mệnh !

Sau khi hai người đã ra đi, Thương-Hải-Khách lại gọi :

— Còn Thích cô nương đầu ?

Thích-Thiết-Hoa đáp rằng :

— Có mặt đệ tử đây !

— Nghe lời đồn đãi trong võ lâm, Mê-Hồn-Cung là nơi rất kín đáo, tổng đường của bản môn muốn dời về nơi ấy...

— Tôi đã trở thành đệ tử của Hồng-Kỳ Môn, vậy Mê-Hồn-Cung cũng là một bộ phận Hồng-Kỳ Môn thôi !

— Tốt lắm !

Thương-Hải-Khách đứng lại trong giây lát, rồi nói tiếp :

— Năm đệ tử Phục-Hồ Thiên-Quân, Phi-Long Kiếm-Khách, Huyết-

Hồn-Tử, Ngũ-Long Chơn-Quân, Thiên-Tinh Lão-Nhân hãy nghe lệnh !

— Đệ tử đã sẵn sàng !

— Bản môn muốn thu nạp tất cả môn nhân của các vị vào bản môn chẳng rõ các vị có bằng lòng hay chăng ?

— Bằng lòng !

— Chẳng rõ Phục-Hồ trại có bao nhiêu môn nhân ?

— Thưa, có tất cả hai trăm ba mươi bảy vị !

— Tiềm-Long-Trang có được bao nhiêu môn nhân ?

— Thưa, có bảy mươi lăm vị !

— Huyết-Cốc có được bao nhiêu môn nhân ?

— Thưa, có hai trăm lẻ chín vị !

— Ngũ-Long-Bảo có bao nhiêu môn nhân ?

— Thưa, có một trăm tám mươi vị !

— Thiên-Tinh-Động có bao nhiêu môn nhân ?

— Thưa, có năm mươi lăm vị !

Thương-Hải-Khách nói :

— Vậy tất cả các ông hãy mau trở về dẫn toàn bộ môn nhân đến tập họp tại Diêm-Vương Miếu !

Tức thì, Phục-Hồ Thiên-Quân, Phi-Long Kiếm-Khách, Huyết-Hồn-Tử, Ngũ-Long Chơn-Quân và Thiên-Tinh Lão-Nhân cùng từ giả Thích-Đỉnh-Nhận, rồi mỗi người ra đi một ngả !

Thích-Đỉnh-Nhận quay về Tinh-Hải Đoạn-Trường-Nhân nói :

— Chẳng hay Ngân-Điện Hội hẹn với phái Thiếu-Lâm vào ngày nào ?

— Vào ngày mồng bốn tới đây !

Thích-Đỉnh-Nhận gật đầu nói :

— Các vị hãy lui trước về U-Minh Quí-Phủ nghỉ ngơi, hễ bốn ngày sau sẽ đến Thiếu-Lâm Tự trong một trận thư hùng với Ngân-Điện Hội !

Chàng ngưng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp rằng :

— Thích tỷ tỷ và Tinh-Hải Đoạn-Trường-Nhân hãy cùng đi ra ngoài dò xét tình hình, trong vòng ba ngày trở về báo cáo rõ tình trạng giới giang hồ hiện nay !

Liền đó, Thích-Thiết-Hoa và Tinh-Hải Đoạn-Trường-Nhân cùng ra đi ngay tức khắc.

— Thôi-Thiên-Hàn và Lê-Thái-Hoa hãy bước tới nghe lệnh !

Tức thì Huyết-Kiệu Chủ-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách cũng bước ngay đến đồng thanh nói rằng :

— Đệ tử sẵn sàng !

— Hai vị từ nay đã xóa bỏ tất cả những sự ngộ nhận, sum họp như xưa. Bản môn chủ có ý chọn ngày để làm lễ tuyên hôn cho nhị vị, nhưng vì tình hình hiện nay không cho phép, nên môn chủ lấy làm hối tiếc. Vậy, nay cho nhị vị được nghỉ ngơi ba hôm. Trong thời gian đó, Thôi-Thiên-Hàn nên đưa Lê-Thái-Hoa nhân du đó đây cho vui.

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách đều hết sức vui mừng. Họ không ngờ rằng Thích-Đỉnh-Nhận lại lo lắng cho mình đến thế. Do đó cả hai đồng thanh nói :

— Chúng tôi xin cảm tạ môn chủ đã ban cho ba ngày nghỉ ngơi !

Thích-Đỉnh-Nhận tươi cười nói :

— Chớ vì quá vui mà quên trở về đây nhé !

Tất cả mọi người chung quanh, đều khẽ phi cười. Phong-Trần Cuồng-Khách bừng đỏ sắc mặt, Lê-Thái-Hoa đang ngồi trong kiệu cũng luống cuống vô cùng !

Phong-Trần Cuồng-Khách nói :

— Đệ tử xin ghi nhớ !

— Thôi nhị vị hãy đi đi !

Thôi-Thiên-Hàn đã đứng lên, trong khi Huyết-Kiệu Chủ-Nhân cũng gọi hai con tỷ nữ đến, kiêng bằng chiếc Huyết-Kiệu bước thẳng ra cửa.

Thích-Đỉnh-Nhận bỗng lên tiếng hỏi :

— Lê-Thái-Hoa, tôi muốn hỏi bà một việc ?

— Có phải một việc về A-Mẫn, tức Khôi-Tâm-Nhân đấy không ?

Thích-Đỉnh-Nhận giật mình nói :

— Đúng thế !

— Thưa môn chủ, A-Mẫn thực ra không phải là người hầu của tôi. Nàng là một cô gái đã gặp rất nhiều điều không may. Nhiều việc về nàng tôi không tiện nói rõ cho môn chủ nghe !

— Thế hiện giờ nàng đã đi đâu ?

— Việc ấy... Xin bỏ lỗi cho vì đệ tử đã có lời thề không thể nói ra được !

Thích-Đỉnh-Nhận như muốn nói điều gì, nhưng lại im ngay. Chàng gượng cười nói :

— Tôi xin chúc nhị vị vui vẻ, thôi hãy đi đi !

Thế là, Phong-Trần Cường-Khách và Lê-Thái-Hoa liền bước ra cửa đi thẳng !

Thích-Đinh-Nhận làm lễ tế các môn nhân bị chết vừa rồi trong trận xô xát xong, mới về U-Minh Quí-Phủ...

Ba ngày sau thì tất cả môn nhân của Phục-Hồ-Trại, Tiềm-Long-Trao, Huyết-Cốc, Ngũ-Long-Bảo và Thiên-Tĩnh-Động, đều kéo cả đến Diêm-Vương Miếu. Thương-Hải-Khách bèn chấn chỉnh lại hàng ngũ, rồi cất Phục-Hồ Thiên-Quân, Tiềm-Long Kiếm-Khách, Huyết-Hồn-Tử, Ngũ-Long Chơn-Quân và Thiên-Tĩnh Lão-Nhân chia nhau chỉ huy số người ấy.

Tinh-Hải Đoàn-Trường-Nhân và Thích-Thiết-Hoa cũng đã trước sau trở về đến U-Minh Quí-Phủ, cho biết là trong giới giang hồ không có xảy ra chuyện chi khác lạ. Phong-Trần Cường-Khách và Huyết-Kiểu Chủ-Nhân cũng đưa nhau trở về, với một vẻ mặt tươi như hoa nở !

Nhưng, Tam-Võ-Vương lãnh nhiệm vụ đi mượn cây quạt « độc-phiến », thì ngày lại qua ngày, bất vô âm tín.

Thấy thế, Thích-Đinh-Nhận đoán biết ba người đã xảy ra chuyện chi rồi, vì nếu chẳng thế thì chắc hẳn họ đã trở về đến nơi. Trong số Tam-Võ-Vương, có Lật-Nhân-Vương là người giữ chức Tổng soái của Hồng-Kỳ-Môn mà nếu có điều chi bất trắc, thì thực công việc hết sức nghiêm trọng.

Hơn nữa, trong cuộc đụng độ với Ngân-Điện Hội tại phái Thiếu-Lâm sắp tới, nếu không có cây quạt « độc-phiến » để trừ ba con Hoạt-Cương-Thị, thì chắc chắn là hung nhiều kiết ít !

Thương-Hải-Khách nói :

— Thừa môn chủ, ba người ấy chắc hẳn đã gặp chuyện bất trắc rồi !

— Đúng thế !

— Như vậy thì phải làm cách nào ?

Thích-Đinh-Nhận nói :

— Xem ra, phải đích thân tôi đi đến Vọng-Nhật-Phong một chuyến !

— Không thể được !

— Tại sao thế ?

— Trong cuộc giao chiến với Ngân-Điện Hội của phái Thiếu-Lâm, quan hệ đến bản môn và giới giang hồ to lớn, vậy nếu môn chủ không đích thân chỉ huy...

Thích-Đinh-Nhận ngắt lời rằng :

— Ông là quân sư, vậy lo phân phối mọi việc cho môn nhân đối phó lại Ngân-Điện Hội, thì chắc cũng sẽ chu đáo chứ không có gì đáng lo ngại.

Thích-Đinh-Nhận ngưng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp :

— Tam-Võ-Vương đến nay chưa về, thì ai cũng hiểu là ba vị ấy đã xảy ra chuyện bất trắc. Bởi thế, tôi phải đích thân đi đến Vọng-Nhật-Phong một chuyến. Sau khi tôi đã đi, thì quân sư sẽ tạm giữ nhiệm vụ chương môn !

Nói đến đây, chàng bỗng to tiếng gọi :

— Hình trường đâu ?

— Có đệ tử đây !

— Trong những ngày vắng mặt tôi, nếu có ai dám chẳng tuân mệnh lệnh, thì cứ việc chém đầu làm gương !

— Xin vâng !

— Giờ thì hãy đem Bắc-Cực Hồ-Tiên xử đúng theo kỷ luật của môn phái !

— Xin vâng !

Thích-Đinh-Nhận lại nói :

— Sau khi mọi việc ở Thiếu-Lâm tự xong, xin hãy dẫn tất cả môn nhân đến Mê-Hồn-Cung không được chậm trễ. Chậm nhất là trong năm hôm, tôi tất sẽ trở về đến Mê-Hồn-Cung !

Môn nhân đồng lên tiếng vang lời vang dội. Thích-Đinh-Nhận quay về Thích-Thiết-Hoa nói :

— Mê-Hồn-Cung nằm tại vị trí nào ?

— Ở trong Phong-Sa-Cốc tại núi Lô-Sơn, Môn chủ đến đó tất sẽ có môn nhân dẫn đường đi vào !

Phó tướng Thất-Hải Thần-Long nói :

— Môn chủ có cần môn nhân tùy tùng không ?

— Chẳng cần !

Thích-Đinh-Nhận nói dứt lời, liền bước xuống đại điện, đi thẳng ra cửa. Bỗng từ phía sau lưng có tiếng Thương-Hải-Khách nói rằng :

— Phó tướng...

Nhưng, ngay lúc ấy Thích-Đinh-Nhận đã vọt người lên bay thẳng đi, chỉ trong nháy mắt là khuất bóng trong cánh rừng xanh.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy chàng nghe có tiếng người từ phía sau lưng gọi rằng :

— Thích thiếu-hiệp !

Thích-Định-Nhận quay người ngó lại, thì trông thấy U-Minh Quĩ-Nữ đứng sững tại sau lưng chàng từ lúc nào. Thích-Định-Nhận giật mình nói :

— Cô... có việc chi thế ?

Nàng cười buồn bã. Nụ cười của nàng hiện lên một vẻ mơ hồ đầy héo hắt. Nàng bước thẳng đến trước mặt Thích-Định-Nhận nói :

— Thích thiếu-hiệp, tôi cũng muốn tiễn chân thiếu-hiệp một đoạn đường !

— Có phải như trước kia, là đi sát nhau mà không nói chuyện chi với nhau cả chẳng ?

— Không !

— Nếu thế, tức là cô có việc cần nói với tôi ?

— Chính như vậy...

Nàng mỉm cười, rồi nói tiếp :

— Hôm nay tôi tránh không khỏi có ít nhiều xúc cảm. Và hôm nay anh đã ra đi, rồi đến ngày mai, tất cả môn nhân cũng sẽ ra đi. Thế là ngôi Diêm-Vương Miếu lại trở về với khung cảnh cũ, là phẳng lặng như một cõi chết, ghê rợn và lạnh lẽo....!

— Trong đời này đâu có cái hợp nào mà không tan !

— Nhưng nếu giây phút này đã qua đi, thì sẽ khiến cho người ta hoài niệm mãi. Những ngày vui, thường đi qua mau chóng quá !

Thích-Định-Nhận lầm bầm rằng :

— Đúng như vậy...!

U-Minh Quĩ-Nữ cười buồn bã, nói :

— Tương lai lúc nào cũng xa xôi, mộng tưởng lúc nào cũng tan biến anh bảo có phải không ?

— Đúng thế !

— Giây phút này đi qua, thì ôi...!

— Cô có vẻ như xúc cảm trước việc ly hợp lắm ?

— Vậy, thiếu hiệp chẳng có như thế sao ?

— Dù có, chắc cũng không sâu sắc bằng cô !

Nàng mỉm cười. Nụ cười của nàng như được một vẻ u buồn, mà cũng như thoáng một vẻ yêu đương....

Qua một cảm giác lơ mơ, Thích-Định-Nhận thấy rằng chính mình đã mang đến cho nàng bao nhiêu là tâm sự !

Nụ cười trên môi của nàng tắt hẳn, nói :

— Thích thiếu-hiệp, có những lúc nào đó, anh có thấy nhớ nhung đến một việc đã qua chăng ?

— Quả có thế !

— Anh có khi nào nhớ đến cảnh chúng ta cùng tản bộ trong một buổi hoàng hôn, hay cùng ngồi nhìn mưa rơi rả rít không ?

Thích-Định-Nhận đưa mắt kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng hết sức xao động, nói :

— Đúng thế !

— Vậy ông có ý nghĩ gì ?

— Tôi thấy dường như nằm mộng gặp một cô gái đang đi tìm cõi mộng !

— Một cô gái đang đi tìm một cõi mộng....?

Nàng bật cười, nói :

— Phải, tôi là một cô gái đang đi tìm cõi mộng. Vì, trong cõi mộng, mới có tất cả những gì mà mình đang muốn tìm đến...!

Thích-Định-Nhận nói :

— Vì thế, nhưng đến khi mình tỉnh dậy, thì nó cũng sẽ tan biến đi tất cả !

oOo

HỒI THỨ SÁU MƯƠI CHÍN

KIỆU HOA VÀ QUAN TÀI

Nàng cười thật khế nói :

— Phải... Ôi, Thích thiếu-hiệp, bắt đầu từ ngày mai này Diêm-Vương Miếu sẽ không còn khung cảnh vui vẻ như thế này nữa. Thích-thiếu-hiệp, về sau anh còn đến đây nữa hay chăng ?

— Vẫn còn chứ ?

— Thích thiếu-hiệp, tôi lúc nào cũng nhớ đến anh. Tôi tuy luôn luôn tìm về cõi mộng, nhưng vẫn biết mong nhớ đến những hình ảnh chân thật nhất trong cõi mộng đó !

— Tôi cũng sẽ nhớ cô như cô nhớ tôi vậy !

— Thích thiếu-hiệp, trong vòng ba năm nữa, lúc nào tôi cũng mong nhớ đến anh !

— Còn ba năm sau thì thế nào ?

— Con người có ai dám nói trước một thời gian quá dài như thế, anh bảo có phải không ?

— Đúng như vậy !

— Thôi, chúng ta hãy chia tay. Thích-thiếu-hiệp, xin anh chờ quên trong U-Minh Qui-Phủ, có một cô gái lúc nào cũng mong chờ anh... !

Câu nói chưa dứt, thì nàng đã vọt người lên, bay thẳng về con đường cũ. Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật mình, vì khi nàng không hề nói đến yêu, nhưng câu nói cuối cùng của nàng, chẳng phải còn tha thiết gấp nghìn lần sự thổ lộ tình yêu hay sao ?

Chàng gượng cười, rồi lầm bầm :

— Rồi sẽ có ngày ta trở lại...

— Việc ấy khó lắm !

Bất thần có một câu nói từ đâu truyền lại. Thích-Đỉnh-Nhận kinh hãi, quay mặt nhìn về phía có tiếng nói. Chàng trông thấy trên ngọn cây cách xa chàng ba trượng, có một thiếu nữ áo xanh kiêu diễm tuyệt trần, xinh đẹp không thua tiên nga trên chốn Thiên cung đang ngồi dật dỏ trên ấy !

Thích-Đỉnh-Nhận biến sắc mặt, quát rằng :

— Cô là ai thế ?

Cô gái áo xanh cất tiếng trong như chuông bạc cười dài rồi nói :

— Anh muốn có biết hay không ?

Thích-Đỉnh-Nhận bực mình, nói :

— Không muốn biết thì hỏi cô làm gì ?

— Chúng ta hà tất phải sốt ruột biết nhau, ông bạn, chúng ta tạm thời cáo lui vậy !

Nói đoạn, cô gái áo xanh liền lác người bay đi mất !

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật bắn người, vì cô gái mặc áo xanh này, chỉ vọt người một cái, là đã bay xa mấy mươi trượng. Tài khinh công của đối phương, như thế là đã ăn bức chàng !

Thích-Đỉnh-Nhận rùng mình nói :

— Tôi sẽ khó trở về nữa ?

Chàng cất tiếng cười lạnh lùng, rồi tự nói lầm bầm :

— Ta nhất định phải chờ xem, Thích-Đỉnh-Nhận ta có còn trở về nữa hay chăng... ?

Liền đó chàng lao người bay thoát đi.

Nội trong ngày hôm đó, Thích-Đỉnh-Nhận đã đến Vọng-Nhật-Phong tại Vân-Dải-Sơn. Ngọn núi ấy đứng giữa những ngọn núi vách đá cao hằng nghìn trượng. Chỉ chót đỉnh của nó cũng cao hằng mấy mươi trượng rồi. Đứng ra nhìn lại, nó tựa hồ như một pho tượng thần vĩ đại, cúi nhìn xuống những hồ sâu và những núi đồi hoang dã.

Thích-Đỉnh-Nhận ngửa mặt nhìn ngọn núi cao mấy mươi trượng ấy, thấy khắp nơi đá tảng lởm chởm, song muốn vượt lên Quan-Nhật-Phong cũng chẳng phải là một việc khó.

Thích-Đỉnh-Nhận chỉ vọt người lên mấy lượt, là đã lên đến Vọng-Nhật-Phong rồi. Chàng đưa mắt nhìn khắp nơi, thì thấy trên ngọn núi ấy có một vùng bằng phẳng, rộng độ mấy mươi trượng. Khi chàng đã nhìn tận mắt ngọn Vọng-Nhật-Phong, mới có ý nghĩ rằng nên đổi tên Vọng-Nhật-Nham thì đúng hơn.

Ngọn núi này lại dính liền với một ngọn núi khác, nhưng từ bên dưới nhìn lên rất khó thấy được. Thích-Đỉnh-Nhận nhìn thấy nơi vách đá dính nhau giữa hai ngọn núi, có viết ba chữ to cỡ cái đầu, tô màu đen Vọng-Nhật-Động.

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt quét qua, nói :

— Nơi đây nào thấy có bóng người ?

Chàng rất lấy làm ngạc nhiên, rồi nghĩ thầm rằng :

— Hay bọn họ không có đến đây chăng ?

Nhưng, chàng không tin rằng Tam-Võ-Vương không đến đây. Chàng bắt đầu cất bước đi tới trước.

Bỗng nhiên, chàng thấy giữa nơi hai ngọn núi tiếp liền nhau, có một con đường nhỏ rất kín đáo. Chàng liền dừng bước lại rồi quay người đi thẳng vào con đường nhỏ ấy...

Chàng đi được chừng ba trượng, thì lại dừng chân đứng lại, vì chàng đã trông thấy tại nơi ấy có một sơn động. Bên trên sơn động có đề ba chữ : Vọng-Nhật-Động.

Thích-Đỉnh-Nhận liền bước tới cửa động, thì thấy bên phía mặt có một dòng chữ nhỏ rằng : « Ai đi càng vào Vọng-Nhật-Động sẽ bị chết ».

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi rùng mình và ớn lạnh cả tâm can. Chàng thầm nghĩ rằng : « Thì ra là thế này ! »

Liền đó, cơn tức giận bùng cháy trong lòng chàng. Có lẽ nào ba môn hạ thuộc hàng cao thủ thượng thặng của Hồng-Kỳ-Môn đã chết dưới tay của người trong sơn động này chăng ?

Nghĩ đến đây, chàng không khỏi run rẩy cả người, lửa giận cháy lên ngọn ngút. Thế rồi, chàng bắt đầu đi thẳng vào trong sơn động. Chàng vận dụng chân lực ra đối chưởng, sẵn sàng đối phó với mọi việc xảy ra bất thần!

Thốt nhiên, từ trong sơn động có một giọng lạnh lùng quát rằng:

— Thăng bé kia, hãy lui trở ra!

Thích-Định-Nhận lạnh lùng quát rằng:

— Ông là ai thế...?

— Ta bảo người hãy lui trở ra!

— Nếu tôi không lui ra thì sao?

— Nơi cửa động đã có vết đánh rãnh rồi đó!

Thích-Định-Nhận cười lạnh lùng nói:

— Có phải ông đã giết chết Tam-Võ-Vương rồi chăng?

— Thì thế nào...?

Thích-Định-Nhận cất tiếng cười to, nói:

— Tôi muốn xem cho biết, ông là một nhân vật như thế nào?

— Người thực không chịu lui ra hay sao?

Thích-Định-Nhận không trả lời, nhún người vọt lên, lao thẳng

về phía sơn động!

Bỗng nhiên, chàng cảm thấy cổ bóng người chấp chồm trước mặt.

Trong khi chàng chưa kịp nhìn rõ diện mục của đối phương, thì đã

bị đối phương vung chưởng đánh thẳng vào ngực chàng rồi!

Chàng ủa lên một tiếng, tức thì máu tươi tuôn tràn ra miệng,

đồng thời ngã người xuống hố sâu...

Thích-Định-Nhận không ngờ võ công của đối phương lại cao cường

đến như thế. Trong khi người chàng rơi thẳng xuống hố sâu, thì thầm

nghĩ rằng: "Thế là mạng ta đã hết!"

Nhưng, ý nghĩ ấy chỉ đến với chàng trong thoáng chốc. Liên sau đó,

chàng lại tự nhủ rằng: "Ta không thể chết được, ta còn lo việc báo thù!"

Thế rồi chàng cố huy động hết chân lực trong người, sẵn sàng đối

phó trong khi thản người chàng vẫn đang tiếp tục rơi từ trên xuống.

Nếu Thích-Định-Nhận không bị trọng thương, thì với cái hố sâu mấy

mười trượng này, thực ra chàng không xem vào đâu cả. Nhưng, vì hiện

giờ chàng chẳng những đang bị trọng thương, mà đồng thời lại còn huy

động hết chân lực giữa lúc đang bị trọng thương như vậy, thì chắc chắn

chàng không bị rơi tan xương nát thịt đi nữa, thương thế của chàng tập

đồng phải gia tăng gấp bội!

Qua một tiếng "phình" miệng chàng lại trào máu rồi ngất liệm đi!

Chàng rõ đã trải qua bao nhiêu lâu, chàng mới từ từ tỉnh lại. Chàng

thò tay lấy ra một viên "Hồi nguyên tục mệnh kim đơn" bỏ vào miệng,

rồi vận dụng chữa trị thương thế.

Cuối cùng, chàng lại đứng lên. Chàng nghiêng chặt đôi hàm răng

rồi nhún người vọt thẳng trở lên ngọn núi. Chàng tiến đến trước cửa

sơn cửa động khi này, cất tiếng cười lạnh lùng, quát rằng:

— Ông có giỏi thì hãy bước ra đây, hà tất lại núp mũi trong động

như thế, hay mặt mũi ông xấu xí đến chẳng dám cho ai nhìn thấy?

Nói đoạn, chàng lại tiến từng bước một vào trong động!

Đối phương dường như cảm thấy rất kinh hãi, vì không ngờ

Thích-Định-Nhận lại chữa lành thương thế một cách mau chóng, rồi lại

lao đến ngay như vậy!

Bởi thế, y bèn cười lạnh lùng nói:

— Thăng bé kia, quả hành động của người vượt ra ngoài sức tưởng

tượng của ta!

Thích-Định-Nhận quát rằng:

— Ông đã làm sao Tam-Võ-Vương rồi?

— Người không cần biết việc đó làm gì!

Thích-Định-Nhận quát rằng:

— Tam-Võ-Vương có phải đã bị hại dưới độc thủ của ông rồi

chăng?

— Các hạ là người chi của Tam-Võ-Vương?

— Là môn chủ!

Đối phương kinh ngạc một lúc, nói:

— Ô! thì ra là Độc-Nhân Hắc-Lang, như thế là tôi đã lỡ tay

đánh bị thương người. Vậy người hãy về đi, vì bọn họ đã về cả rồi!

— Về cả rồi...

— Đúng thế, bọn họ đã đi về trước đây ba hôm rồi!

Thích-Định-Nhận nghe thế không khỏi giật nảy mình, buột miệng

nói lắp bắp rằng:

— Ông... nói cái chi...?

— Ta nói ba người ấy đã đi về rồi... Ta vì nể tình người là một

người nghĩa hiệp đứng cảm, nên đã cho họ mượn cây quạt "độc phiến"

mang về rồi, vậy người còn đến đây để làm gì?

Thích-Đinh-Nhận kinh hoàng một lúc thật lâu, nói không nên lời. Đây là một việc không thể ngờ được. Tam-Võ-Vương đã mượn được cây quạt « độc phiến », thế tại sao lại không gấp rút trở về ?

Hay là Tam-Võ-Vương đã gặp việc chẳng may nào khác chăng ?

Nhưng, với tài nghệ của Lật-Nhân-Vương, thì ai có thể làm chi được bọn họ ? Đây là chưa nói họ cùng đi đến ba người...

Vì nghĩ vậy, nên chàng hoài nghi người trong động phỉnh gạt mình. Nếu chẳng phải thế, thì đâu có lý nào Tam-Võ-Vương lại không trở về như thế ?

Nghĩ đến đây, chàng liền cười lạnh lòng, nói :

— Tôi rất hoài nghi lời nói của ông !

Đối phương giận dữ nói :

— Thằng bé kia, nếu ta chẳng phải vị nể vai trò nghĩa hiệp của người, thì ta đã đánh cho người một chưởng chết rồi !

— Nếu vậy chúng ta nên thử cho biết !

— Thằng bé kia, người cứ tiếp tục đi tới thì sẽ biết ngay !

Thích-Đinh-Nhận phán đoán lời nói của người trong động là hoàn toàn láo khoét, nên nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi nhún người lao thẳng về phía trước !

Nhưng, giữa lúc ấy chàng bỗng trông thấy có một bóng đen bay thoát về phía mình, tức thì một luồng chưởng lực ồm ạt cuốn tới !

Thích-Đinh-Nhận quát to một tiếng, rồi lắc mình nhảy tránh...

Song, tuy chàng có u linh bộ pháp vô cùng thần diệu, nhưng vẫn không thể làm thế nào tránh khỏi thế vô biên hóa khó lường của đối phương !

Bởi thế, ngực chàng bỗng cảm thấy như bị một cái búa giáng trúng do đó, cả người chàng lại bị hất bay xuống hố sâu !

Lần này, thương thế của chàng càng trầm trọng hơn lần trước, nên khi rơi xuống đến mặt đất, thì chàng liền bất tỉnh nhân sự ngay !

Chẳng biết đã trải qua bao lâu, khi chàng vừa chợt tỉnh lại, thì trông thấy có hai cánh tay ngọc mềm mại đang dè lên « thiên linh cái » và « phản hồn huyệt » của mình. Ngay lúc ấy, bỗng chàng nghe có một tiếng người con gái quát rằng :

— Hãy tiếp nhận chân lực của tôi vận chuyển đủ mười hai vòng, mau !

Qua một lúc chưa trị thương thế, Thích-Đinh-Nhận đã lần lần

binh phục sức khỏe. Chàng mở to mắt ra nhìn, thì không khỏi ớn lạnh cả tâm can, vì chung quanh chàng, đâu có một bóng người nào !

Cùng lúc đó, bỗng chàng cảm thấy có ai nhét một phong thư vào thân áo trước ngực chàng. Chàng xé phong thư ra xem, thì thấy viết rằng :

Thích thiếu-hiệp.

Chúng ta đã bắt đầu gặp nhau, tôi không mong muốn anh sẽ hiểu tôi. Như tôi đã nói, chúng ta nên quên đi chuyện ấy !

Tôi là một con người bất hạnh, tôi muốn trui rèn một sự cứng cỏi trong khung cảnh bất hạnh đó. Phải, tôi sẽ luôn luôn tưởng nhớ đến anh, tưởng nhớ một cách tha thiết !

Hôm nay bất ngờ tôi đi ngang qua đây. Tam-Võ-Vương thực sự đã được chiếc quạt độc phiến và đi trở về rồi. Vậy anh chờ hoài nghi. Nếu ba ông ấy vì gặp chuyện bất trắc dọc đường, nên chưa thể trở về đến nơi, thì địa điểm xảy ra chuyện bất trắc cũng ở trong vùng Vân-Đài-Sơn này chứ không đâu xa !

Xin anh tha thứ về chỗ tôi đã bỏ ra đi trước khi anh hoàn toàn tỉnh hẳn. Song, tôi tin rằng anh hiểu rõ lòng tôi !

A-Mãn lưu bút.

Thích-Đinh-Nhận xem xong bức thư, trước tiên chàng cảm thấy rất hui ngùi, nhưng sau đó lại cảm thấy rất kinh ngạc. A-Mãn bảo rằng Tam-Võ-Vương đã mượn được cây quạt độc phiến và đã đi về. Như vậy, thì chắc chắn không phải là sai ngoa. Nếu thế, có lẽ nào Tam-Võ-Vương đã thực sự gặp chuyện bất trắc rồi hay sao ?

Nghĩ đến đây, chàng không khỏi rung mình. Vì nếu Tam-Võ-Vương thực sự đã gặp chuyện bất trắc, cây quạt độc phiến rơi vào tay kẻ khác thì thực là nguy biết bao ?

Nghĩ thế nên Thích-Đinh-Nhận cảm thấy ớn lạnh cả người. Chàng thấy rằng phải gấp rút tìm hiểu tung tích của Tam-Võ-Vương. Chàng xếp bức thư lại nhét kỹ vào áo, rồi nhún người lao thẳng trở về đường cũ.

Bất ngờ ngay lúc ấy, từ phía sau lưng chàng có tiếng người gọi to rằng :

— Thích thiếu-hiệp, quá hối hả làm chi thế ?

Thích-Đinh-Nhận kinh hãi dừng chân đứng lại quay mặt nhìn về phía có tiếng nói, thì trông thấy đấy là một cô gái áo xanh thân bị, mà

chàng vừa gặp gần ngôi Diêm-Vương Miếu. Thích-Đĩnh-Nhận biến sắc mặt, vì bao nhiêu chuyện lý kỳ mà chàng đã gặp liên tiếp, đã khiến chàng hoang mang không hiểu ra sao cả!

Người trong động ấy là ai ? Tam-Vô-Vương đã đi đâu rồi ? Cô gái bám sát theo chàng này lại là ai ? Tại sao nàng lại xuất hiện ở đây nữa.

Thích-Định-Nhận thăm nghi : «Rất có thể mọi việc rắc rối xảy ra là do cô gái này gây nên chăng ?»

Nghĩ thế, nên chàng liền lạnh lùng nói :

— Chẳng rõ cô nương là cao nhân phương nào ?

Cô gái cất tiếng cười to nói :

— Như tôi đã bảo, là tôi không muốn quen biết với anh sớm quá.

Thôi anh nên yên lòng từ nay về sau tôi sẽ không theo dõi anh nữa!

Nói dứt lời, cô gái ấy liền vọt lên lao mình bay đi mất!

Tức thì, Thích-Định-Nhận cũng phi thân đuổi theo, quát rằng :

→ Khoan bỏ đi đã...!

Chàng đã chặn đường tiến của cô gái lại. Cô gái áo xanh cười lạnh lùng nói :

— Các hạ còn có chuyện 'chị' ?

— Cô thực sự là ai ? Hãy nói mau !

— Nếu tôi không nói thì sao ?

— Thì cô sẽ không khi nào đi được !

— Với tài nghệ của anh... e rằng khó làm được việc đó !

— Nếu thế thì cứ thử xem cho biết !

Liền đó, cô gái áo xanh cất tiếng cười lạnh lùng, rồi vọt thẳng thân hình kiểu diêm của cô ta lên, lao vút đi. Thích-Định-Nhận quát to một tiếng, rồi vung chưởng công thẳng ra ngay !

Thế công của Thích-Định-Nhơn, gần như cùng một lúc với cô gái lao mình bỏ đi.

Cô gái áo xanh chỉ xoay tròn thân mình một vòng, tức thì đã nhẹ nhàng lướt ra xa mấy trượng. Kế đó, thân hình nàng đã nhào lộn một vòng, là đã bay đi mất hút!

Thích-Định-Nhận trông thấy thế, không khỏi kinh hoàng, đứng trơ trơ như khúc gỗ !

Võ công của người con gái áo xanh ấy, quả cao cường đến mức lạ lùng !

Thích-Định-Nhận kinh ngạc một lúc, mới nghiêng chặt đôi hàm răng rồi tiếp tục chạy bay trở về đường cũ. Chàng nghĩ bụng : " Trong một vùng núi Vân-Đài-Sơn to lớn như thế này, vậy biết đi đâu để tìm Tam-Vô-Vương ? "

Nhưng, công việc này chẳng những quan hệ đến sinh mệnh của Tam-Vô-Vương, mà đồng thời, còn tương quan mật thiết đến sự an nguy của cả giới giang hồ nữa !

Bởi thế, chàng dù phải đi khắp cả vùng núi Vân-Đài-Sơn, cũng phải chịu khó tìm cho ra tung tích của Tam-Võ-Vương mới được !

Ngày thứ nhất đã trôi qua, chàng chưa tìm thấy một dấu vết nào cả. Đến ngày thứ hai, thì chàng lại nhận thấy một sự việc đáng kinh sợ khác....

HỒI THỨ BẢY MƯƠI

HỒ-LY TINH

Ngày hôm ấy khi Thích-Đỉnh-Nhạn vượt qua một ngọn núi thì bỗng nghe từ một xóm cư dân có mấy mươi gian nhà có tiếng khóc than vọng ra. Thích-Đỉnh-Nhạn không khỏi giật mình, trong lòng hết sức lấy làm lạ. Do đó, chàng liền nhậm hương xóm nhà ấy chạy vót tới!

Khi chàng đến nơi, đưa mắt nhìn lên thì không khỏi kinh hãi. Vì có bốn gian nhà trong xóm ấy, đang đề những cổ quan tài trước cửa !

Thích-Định-Nhận thăm nói : « Thi ra ở đây có người chết ? » Nhưng ngay lúc ấy một việc lạ lùng nữa lại xuất hiện trước mắt chàng là nơi góc mặt trước của một gian nhà đá, lại có đề một chiếc kiệu nhỏ màu hồng... Trong gian nhà ấy, cũng có tiếng người khóc than vọng ra !

Trông thấy thế, Thích-Định-Nhan hoảng mang không hiểu ra sao cả!

Những cỗ áo quan, đứng song đôi với một chiếc kiệu hoa ngày cưới, thì quả thật là một việc trái ngược quá. Vậy, chẳng hiểu đây là một chuyện thế nào ?

Thích-Định-Nhận cảm thấy rằng, cần phải tìm hiểu cho rõ việc này mới được. Do đó, chàng bèn cất bước đi thẳng vào trong xóm, bước ngay đến một gian nhà đá có vẻ khá giả nhất.

Khi chàng vừa đi đến cửa, thì trông thấy có một cụ già tuổi độ

ngũ tuần, từ trong hõn há bước ra, vuốt nũa đưng thẳng vào người Thích-Đinh-Nhận. Chàng tươi cười nói :

— Xin chào lão trượng !

Đối phương lộ sắc kinh hãi đưa mắt dò xét Thích-Đinh-Nhận một mới kinh ngạc nói :

— Công tử là ai... ?

— Kẻ hèn này Thích-Đinh-Nhận !

— Ôi Thích công tử dường như chẳng phải là người trong bản trang ?

— Tại hạ chỉ là kẻ qua đường !

— Ôi... Có lẽ trời đã tối nên công tử muốn tìm nơi tá túc ?

— Chẳng phải thế !

— Như vậy, Thích công tử muốn... ?

— Muốn thỉnh giáo với lão trượng một việc !

— Việc chi thế ?

Thích-Đinh-Nhận nói :

— Trong qui trang có người chết chẳng ?

Lão già ấy liền lộ sắc đau đớn nói :

— Đúng như vậy !

— Nhưng, đồng thời cũng đang có lễ cưới chẳng ?

— Lễ cưới... ?

Đối phương gượng cười, rồi nói tiếp :

— Thích công tử không phải là người trong bản trang, vậy tốt nhất nên sớm rời khỏi nơi này là hơn !

— Tại sao thế ?

— Lão phu nói như vậy là hoàn toàn xuất phát từ thiện ý, Thích công tử nên đi ngay là hơn !

Thích-Đinh-Nhận cười lạnh lùng nói :

— Nếu thế, thì tôi nhất định không đi, vì tôi cần phải tìm hiểu cho rõ đây là một việc chi đã !

— Công tử thực sự muốn tìm biết việc này hay sao ?

— Đúng thế !

Đối phương trầm ngâm một lúc lâu, mới nói :

— Nếu vậy xin mời Thích công tử bước vào trong, rồi tôi sẽ kể lại tỉ mỉ đầu đuôi mọi việc cho công tử nghe !

Thích-Đinh-Nhận theo ông ta bước vào đại sảnh của gian nhà.

Sau khi đổi bên phân ngôi chủ khách ngồi yên, thì lão già ấy cho Thích-Đinh-Nhận biết tên ông ta gọi là Trương-Bảo.

Thích-Đinh-Nhận liền nói :

— Chuyện chi xảy ra như thế ?

Sắc mặt của Trương-Bảo, hiện vẻ sợ hãi nói :

— Nếu nói ra thì chưa chắc Thích công tử đã chịu tin. Đây là gần đây, trong bản trang đã có Hồ-Lý-Tĩnh xuất hiện... !

— Hồ lý tính ?

— Đúng thế, công tử chẳng thấy trước cửa bốn gian nhà kia có bốn cỗ quan tài đó sao ? Thực đây là một việc khó ai có thể tin được, vì trong tám hôm mà đã có đến bảy người chết... !

— Sự chết chóc ấy, có tương quan đến con Hồ-Lý-Tĩnh ?

— Đúng thế ! Trong bốn cỗ quan tài kia, đều là thi thể của bốn thanh niên khỏe mạnh. Họ đã bị con Hồ-Lý-Tĩnh hút hết tinh dịch, nên thoát dương mà chết !

Thích-Đinh-Nhận nghe thế không khỏi rùng mình, buột-miệng nói :

— Thực sự có việc như thế hay sao ?

— Đúng vậy !

Lão già tự nhiên rùng mình, dường như mọi hành động rùng rợn còn đang ám ảnh nặng nề đầu óc của lão ta. Qua một lúc, lão ta mới nói tiếp :

— Đầu đuôi câu chuyện là thế này. Mười hôm trước đây, cũng vào một buổi hoàng hôn như vậy, bỗng có một cô gái tuyệt sắc đi vào bản trang. Cô gái ấy xinh đẹp như thiên tiên trên trời. Sau khi cô ta đi vào bản trang, thì đến ngay nhà của Lý-Hồ, và chẳng bao lâu lại đi trở ra...

— Cô ta vào đấy để làm gì ?

— Cô ta vào nhà Lý-Hồ, là nghe đâu cô ta đã phải lòng người con cả của Lý-Hồ tên gọi Lý-Đám-Thanh. Cô gái ấy sau khi bỏ đi chẳng bao lâu, thì bỗng lại mang đến một chiếc kiệu hoa màu hồng, rồi yên trước nhà của Lý-Hồ, bảo rằng :

— Nếu đêm hôm ấy Lý-Hồ phải đưa Lý-Đám-Thanh ngồi vào chiếc kiệu hoa đó, bằng không thì ba mạng người trong nhà, sẽ không thoát chết.

Khi cô gái đó nói dứt lời, thì liền biến thành một luồng gió bay đi mất ngay !

Nói đến đây lão già như hãy còn rung sợ, nín bật không dám nói tiếp nữa !

Thích-Định-Nhận cười nhạt nói :

— Thật sự có một việc như thế hay sao ?

— Vậy có lẽ nào tôi đặt điều chẳng ? Ngay đêm hôm đó, Lý-Hồ đã giấu kín người con trai của mình, rồi đóng kín cửa thật cẩn mật !

Nhưng, đến nửa đêm người ta bỗng nghe có một tiếng ầm thật to, rồi tiếp đó có ba tiếng gào thảm thiết vang lên ! Tuy nhiên, ngay lúc ấy chẳng có ai dám bước ra xem chuyện gì đã xảy ra cả !

Đến ngày hôm sau, khi mặt trời đã lên cao ba sào, những người bạo dạn mới dám mở cửa bước ra xem, thì thấy hai vợ chồng Lý-Hồ và đứa con trai là Lý-Đám-Thanh đã ngã ra đất nằm chết trước cửa nhà y !

Đến hoàng hôn ngày hôm ấy, con hồ ly tinh đó bỗng trở lại, đồng thời mang theo cả chiếc kiệu hoa màu hồng... !

Thích-Định-Nhận gật lời rằng :

— Lần này, thì chắc không ai dám cãi lại không đưa người vào chiếc kiệu đó của nó ?

— Đúng thế ! Lần này thì người ta vì quá sợ nên phải đưa những con trai của nó chỉ định vào chiếc kiệu hoa ấy đúng theo ý muốn của nó. Nhưng, chẳng đến quá trưa, thì người đó đã bị thoát dương mà chết. Tiếp đó, lại có mấy người con trai nữa cũng chịu chết dưới tay của Hồ-Ly-Tinh !

Thích-Định-Nhận nói :

— Như thế là đêm nay đến phiên người con trai thứ năm đó chẳng ?

— Đúng như vậy.

Thích-Định-Nhận cười lạnh lùng nói :

— Tại hạ am hiểu đạo thuật, muốn bắt sống con hồ ly tinh này để trừ hại giúp các ông, chẳng rõ các ông có bằng lòng chẳng... ?

Ngoài miệng Thích-Định-Nhận nói thế, nhưng trong lòng lại nghĩ rằng : « Con hồ ly tinh này chỉ là một sự ngộ nhận của dân quê thôi, chứ thật đây chính là một người con gái vô công hết sức cao cường... Tam-Võ-Vương rất có thể đã bị rơi vào tay người con gái dám đứng này rồi chẳng ?

Nghĩ đến đây, chàng cũng quyết tâm khám phá những bí mật chung quanh việc này.

Trương-Bảo lộ sắc kinh hãi nói :

— Thích công tử... lời nói ấy của cậu... là thực đấy chứ ?

— Vậy có lẽ nào, tôi lại mang sinh mạng của mình ra làm trò đùa hay sao ?

— Nếu thế, thì hãy đi vậy. Tôi đưa cậu đến nơi đó !

Thích-Định-Nhận liền bước theo Trương-Bảo, đến trước cửa nhà có đề chiếc kiệu hoa màu hồng. Bên trong gian nhà ấy tiếng khóc ai oán không ngớt vọng ra...

Thích-Định-Nhận theo chân Trương-Bảo bước thẳng vào trong nhà. Đêm đã đến và mỗi lúc mỗi đen tối thêm...

Gió nổi bỗng nhiên thổi dữ dội...

Sau khi đã qua cánh hai, Thích-Định-Nhận liền bước ra cửa, vào ngồi trong chiếc kiệu hoa đặt sẵn ở đó. Bên trong gian nhà, tiếng khóc than không ngớt vọng ra...

Thích-Định-Nhận đưa mắt xem xét bên trong chiếc kiệu, thì lại thấy trang trí vô cùng lộng lẫy đồng thời, có một mùi thơm thoảng qua mũi, khiến chàng ngáy ngất lâng lâng !

Thích-Định-Nhận đưa mắt nhìn chung quanh để chờ đợi, mãi đến quá nửa đêm, chàng mới thấy một ngọn gió thẳng qua, tức thì chiếc kiệu đã bị nhấc bổng lên, không chạy đi như bay !

Thích-Định-Nhận không khỏi kinh hãi, vì qua sự di chuyển nhanh chóng này, chàng thấy vô công của đối phương chẳng hề kém sút hơn chàng. Vậy nếu chàng không khéo đối phó, thì lần mạo hiểm này tất sẽ hung nhiều kết ít !

Nghĩ đến đây, chàng không khỏi thăm kinh hãi, nên liền thò tay vén nhẹ tấm rèm che trước mặt lên để nhìn ra ngoài, thì thấy hai người khiêng kiệu chính là hai tỷ nữ mặc áo xanh !

Chàng sợ hãi rút cánh tay trở lại, thăm nói : « Áo xanh... áo xanh... vậy có lẽ nào cô gái áo xanh mà ta đã gặp, chính là con hồ ly tinh này chẳng ? »

Chàng thấy rằng sự nghi ngờ của mình rất có thể là đúng sự thật ! Nếu thế, cô gái áo xanh ấy bắt Tam-Võ-Vương mang đi là có mục đích gì ? Có phải đã vì chiếc quạt độc phiến ấy chẳng... ?

Chiếc kiệu tiếp tục chạy bay mãi độ một giờ đồng hồ, thì bỗng nhiên nghe một tiếng quát lạnh lùng truyền đến rằng :

— Hãy đứng yên lại !

Tức thì, chiếc kiệu hoa liền đứng sững. Thích-Định-Nhận vén bức rèm lên xem, thì thấy một cô gái áo xanh, chính là Khôi-Tâm-Nhân A-Mẫn đang chặn đường của chiếc kiệu lại!

Thích-Định-Nhận kinh hãi nghĩ rằng: « Không ngờ A-Mẫn bỗng lại xuất hiện nơi đây. Vậy nếu để cho nàng biết được việc này, thì biết tính sao? »

A-Mẫn lạnh lùng cười, nói:

— Nhị vị cô nương chẳng biết người đang khiêng trong kiệu ấy là ai sao?

Cô gái đứng phía trước chiếc kiệu lạnh lùng nói:

— Còn cô là ai thế?

— Chuyên việc bắt sống thanh niên cưỡng dâm cho đến chết, chẳng rõ chủ nhân của các cô là ai thế?

— Cô không cần phải tìm hiểu việc đó!

A-Mẫn nói:

— Ta nhất định phải can thiệp đến việc này!

— Cô thấy có thể can thiệp được hay sao?

— Chính tôi đang muốn thử cho biết!

Cô gái áo xanh nói dứt lời, liền từ từ bước thẳng về phía chiếc kiệu. Bởi thế, Thích-Định-Nhận không khỏi lưỡng cống sợ hãi!

Vì, nếu võ công của A-Mẫn cao cường hơn hai cô tỷ nữ khiêng kiệu, thì chẳng thề nào đi đến gặp mặt được con hồ ly tinh mà chàng nghi ngờ rằng có dính lứu đến việc mất tích của Tam-Võ-Vương!

Nếu việc này bị A-Mẫn khám phá, thì chẳng quá ra công lao của Thích-Định-Nhận đều đổ vỡ cả hay sao? Do đó thử hỏi chàng không sốt ruột sao được?

Sau một tiếng quát trong trẻo, A-Mẫn bỗng nhiên lao người thẳng về phía cô nữ tỷ đứng trước kiệu nhanh như một luồng điện xẹt, đồng thời, vung chưởng công thẳng vào đối phương!

Thế công của A-Mẫn nhanh nhẹn tuyệt luân, nhưng cô tỷ nữ khiêng kiệu võ công cũng không phải tầm thường, cô ta vọt người bay lên, rồi vung chưởng đánh trả lại nghe một tiếng vút!

Qua sự chống trả mãnh liệt và nhanh nhẹn của đối phương, đã làm cho A-Mẫn không khỏi giật mình, vội vàng thối lui một bước. Trong khi đó, cô tỷ nữ áo xanh lại quát to trong trẻo, rồi công trả dồn dập ba thế chưởng.

Thế đánh của cô tỷ nữ áo xanh, thật chẳng thua chi búa thiên lôi giáng xuống, vừa nhanh nhẹn vừa ác liệt phi thường, khiến Thích-Định-Nhận trông thấy không khỏi thảm kinh hãi. Vì nếu đối phương chống trả mãnh liệt như thế này, tất A-Mẫn sẽ liều mạng giao tranh cho đến kỳ cùng!

Quả nhiên đúng như sự dự liệu của chàng, A-Mẫn quát to lên một tiếng, rồi công trả trở lại ba chưởng trong một khung cảnh hết sức hiểm nguy, rồi vung nhẹ lao người tới ba bước đẩy lùi cô tỷ nữ trở lại!

Ngay lúc ấy, cô gái áo xanh đang đánh nhau với A-Mẫn bỗng quát rằng:

— A-Hoa, mau chạy đi...!

Tiếng quát của cô tỷ nữ này vừa dứt, thì một cô tỷ nữ đang đứng ở phía sau chiếc kiệu, đã nhắc bổng chiếc kiệu lên, chạy bay về phía trước!

A-Mẫn cất giọng trong trẻo quát to rằng:

— Người định bỏ chạy đi đâu!

Dứt lời, nàng liền đánh mạnh ra một chưởng, đẩy lui sức tấn công của cô tỷ nữ áo xanh, rồi xoay lưng đuổi theo chiếc kiệu. Nhưng, cô tỷ nữ áo xanh đang đánh nhau với nàng đã kịp thời lao người theo chặn mất bước tiến của nàng lại!

Lúc đó, chiếc kiệu của Thích-Định-Nhận đang ngồi, đã tiếp tục chạy bay tới trước mấy mươi trượng. Bỗng lúc đó tiếng quát tháo giữa A-Mẫn và cô tỷ nữ áo xanh cũng đã im bặt. Cô tỷ nữ có cái tên gọi là A-Hoa lên tiếng hỏi rằng:

— Đã làm sao rồi?

— Không có chi cả!

Thích-Định-Nhận nghe qua câu trả lời đó thì không khỏi thảm kinh hãi, vì đây chính là giọng nói của cô tỷ nữ áo xanh!

Thích-Định-Nhận sợ hãi tự hỏi rằng: « Có lẽ đâu A-Mẫn đã bị độc thủ của đối phương rồi? »

Thích-Định-Nhận còn đang nghĩ ngợi, thì nghe cô tỷ nữ đang khiêng kiệu lên tiếng hỏi rằng:

— Cô nương ấy là ai thế?

— Không được biết, nhưng võ công của cô ta chẳng phải thường!

— Cô ta đã bị chị đánh chết rồi chăng?

— Không, vì cô ta trông thấy không làm sao ngăn được chiếc kiệu, nên đã bỏ đi rồi!

Thích-Đinh-Nhận nghe thế mới khẽ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, thầm nói: " Xin cảm ơn trời đất... ! "

Trong khi Thích-Đinh-Nhận còn đang nghĩ ngợi, thì bỗng nghe lại có một tiếng quát lạnh lùng truyền đến rằng :

— Có phải A-Hoa và A-Lội đấy không ?

— Thưa phải ạ !

— Tại sao các người lại về trễ như thế ?

— Vì tỳ nữ phải đánh nhau với người ở dọc đường...

Liền đó, cô tỳ nữ liền đem mọi việc kể cho người ấy nghe.

Đối phương bên lạnh lùng nói :

— Nếu thế, thì hãy mau đi về đi !

Chiếc kiệu lại tiếp tục lướt tới độ mấy mươi trượng nữa thì đã dừng yên lại. A-Hoa lên tiếng nói :

— Thưa công tử, cô nương nhà tôi sẽ đến ngay bây giờ, vậy mời công tử hãy lên giường nằm nghỉ ngơi trước !

Thích-Đinh-Nhận nghe tiếng chân của họ mỗi bước càng xa và cuối cùng mất hẳn !

Thích-Đinh-Nhận vén rèm bước ra khỏi chiếc kiệu đưa mắt nhìn chung quanh thì không khỏi giật mình kinh hãi. Vì đây chính là một khuê phòng của một cô gái !

Trong gian phòng, ánh đèn mờ rất êm dịu. Trên chiếc giường ngà, có để hai chiếc gối thêu và một chiếc mền tơ rất sang trọng, đồng thời, chiếc màn cũng đã buông rũ từ lúc nào. Tại góc mặt của gian phòng có một chiếc bàn trang điểm chạm trổ khéo léo, bên trên bày nhiều phấn sáp và một mặt kiếng đồng trong sáng.

Mùi thơm nhẹ nhàng không ngớt thoảng qua, khiến Thích-Đinh-Nhận cảm thấy rất hồi hộp trong lòng. Tất cả những thứ gì trong gian phòng này, quả có một sức quyến rũ to tát !

Chàng mạnh dạn bước tới chiếc giường ngà, vén mùng chui vào nằm trong đó....

Bỗng nhiên, có tiếng bước chân đi rất khẽ. Thích-Đinh-Nhận giật mình đưa mắt nhìn ra cửa, thì không khỏi kinh ngạc đến trở mặt há miệng !

Vì lúc đó, đang có một cô gái tuyệt sắc mặc y phục lụa mỏng, lộng lẫy và trong như gương; đang đứng sững tại trước cửa phòng. Người con gái ấy chỉ mặc một bộ y phục màu hồng mỏng manh bên

ngoài như thế thôi, chứ bên không có mặc đồ lót chi cả !

Bởi thế, những cái gì quyến rũ và khiêu gợi nhất, đều hiện lên lồ lộ qua làn y phục mỏng manh đó... Thích-Đinh-Nhận chỉ đưa mắt nhìn qua là đã trông thấy không sót một chỗ nào !

Sự thực ấy, quả có một sức khiêu gợi mãnh liệt, và chắc chắn không ai có thể tưởng tượng nổi ! Hơn nữa, mọi việc đã làm cho Thích-Đinh-Nhận không khỏi kinh hoàng hơn, là người con gái có một nhọc thể tuyết trần này, không phải là người con gái mặc áo xanh thân bí mà chàng đã gặp vừa rồi !

Đối phương đã ồng ẹo từ từ bước tới chiếc giường của chàng đang nằm. Thích-Đinh-Nhận không khỏi hết sức hồi hộp...!

Liền đó, một mùi thơm ngào ngạt thoảng đến mũi chàng. Cô gái ấy đã nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường của Thích-Đinh-Nhận...

HỒI THỨ BẢY MƯƠI MỐT

HỒ-NỮ ĐẸP KHUYNH-THÀNH

Khung cảnh này quả có một sức quyến rũ vô song. Thích-Đinh-Nhận tuy là một người có nghị lực, nhưng đứng trước sự khiêu gợi về xác thịt của cô gái này, cũng không khỏi rung động cả tâm thần !

Chàng nghĩ thấy một mùi thơm tựa hồ như mùi xạ hương, thì máu huyết trong người đều như sôi lên cuộn cuộn, tâm thần say sưa ngây ngất !

Cái đẹp của con yêu nữ này, quả có thể nói là quốc sắc thiên hương tuy chưa thể gọi là cái đẹp khuynh quốc, nhưng cũng đáng gọi là cái đẹp khuynh thành. Cô ta ngã nằm trên giường, da thịt mềm mại, đường cong tuyệt mỹ, ai trông thấy cũng phải mê !

Cô ta đưa cánh tay thon nhỏ ôm nhẹ nhàng lấy Thích-Đinh-Nhận, cất giọng âu yếm nói :

— Anh gọi là gì ?

Thích-Đinh-Nhận cất tiếng cười lạnh lùng. Tiếng cười của chàng, đủ khiến cho người con gái đậm dáng tuyệt sắc này phải giật mình. Thử hỏi có một người đàn ông nào trong giờ phút này mà không ngây ngất

say sưa, thế mà chàng đã tỏ ra bình tĩnh như thường, vậy thử hỏi cô gái ấy không cảm thấy lạ lùng sao được ?

Cô ta kinh ngạc nói :

— Anh cười chi thế ?

Thích-Đinh-Nhận nói :

— Tôi cười vì tôi đã vào một cái thế giới vừa thần bí vừa lằng lằng ngầy ngất này ! Chẳng hay cô nương đã gần gũi bao nhiêu người đàn ông rồi ?

Cô gái ấy cười nói :

— Anh muốn biết không ?

— Phải, tôi muốn biết !

— Đó chừng bảy người rồi !

Thích-Đinh-Nhận nói :

— Cô nương có ý định như thế nào ? Sau một đêm ân ái thì xuống tay giết chết chàng ?

Cô gái ấy nghe qua câu hỏi của chàng không khỏi cảm thấy rất kinh hãi. Nàng không hiểu tại sao, đứng trước thề xác của mình mà chàng không tỏ ra say mê cuồng loạn !

Thích-Đinh-Nhận nghĩ rằng : « Có lẽ một trang tuyệt thế giai nhân như cô gái này, đã có một ân tình chi đặc biệt, nên mới khiến nàng dùng đến những thủ đoạn ác độc đối với đàn ông như vậy !

Cô gái ấy cười nói :

— Không hẳn là thế, cũng có thể ta tha chết cho anh !

— Đây thực là một việc ngoài sức tưởng tượng của tôi !

Liền đó, nàng ôm lấy chàng và quấn chặt như một con rắn. Thích-Đinh-Nhận thấy rằng nếu mình bắt thẩn ra tay, thì chắc chắn cô gái này sẽ bị chàng chế ngự ngay. Nhưng, trong giây phút đó chàng không có ý định tấn công đối phương một cách bất thần, vì chàng chưa thấy cô ta có vẻ dâm đãng hay háo sắc chi cả. Vậy, nếu chàng có thể giải hóa được cô ta, khiến cô ta quay đầu trở về đường thiện, thì cũng là một cái đức.

Nàng cất giọng nhẹ nhàng nói :

— Bởi vì, tôi yêu anh !

— Ồ... Nhưng cô cũng đã yêu qua bảy người đàn ông khác rồi !

— Nhưng... việc ấy không giống nhau !

— Có chỉ lại không giống ?

— Bởi vì... bởi vì tôi thích anh !

— Cô thích tôi về ở điểm nào ?

Cô gái cất giọng rền như chuông bạc nói :

— Tôi thích con người của anh !

— Vậy bảy người trước kia cô đều không thích cả sao ?

Cô gái cười nói :

— Đêm vui chóng tàn, vậy tại sao chúng ta không nói chuyện đến những vấn đề thích thú hơn ?

— Cô gọi là chi ?

— Tôi gọi là HỒ-NỮ !

— HỒ-NỮ ? Cái tên ấy nghe không trang nhã...

Thích-Đinh-Nhận gượng cười, rồi nói tiếp :

— Thôi được, chúng ta không nói đến những việc ấy nữa. Vậy tôi xin hỏi cô việc này, là trong số bảy người đàn ông vừa qua, cô đã được vui với họ ?

— Chỉ được tình dục mà thôi !

— Cô có ý định sẽ cần đến bao nhiêu người đàn ông để làm trò chơi như thế ?

— Không có con số nhất định, ta sẽ tìm đến tất cả những người đàn ông trong thiên hạ !

Thích-Đinh-Nhận không khỏi rung mình, nói :

— Tôi e rằng tuổi nguyệt không cho phép con người trường tồn để thỏa mãn ý định của mình !

— Ta có thuốc giữ mãi xuân xanh, dù cho có già nua đến sắp chui vào nấm yên trong hòm, nhưng thể chất vẫn còn tráng kiện như tuổi đôi mươi !

Nàng cất tiếng cười nhẹ nhàng rồi đưa tay sờ soạn người Thích-Đinh-Nhận...

Thích-Đinh-Nhận đưa tay mặt ra, giữ chặt tay nàng lại, nói :

— Cô nương hà tất phải nóng nực như thế ?

Sắc mặt của cô gái bỗng biến đổi hẳn, vì lúc ấy hai ngón tay của Thích-Đinh-Nhận đã siết chặt huyết đạo nơi cổ tay của nàng. Cô ta kinh hoàng nói :

— Anh... ?

— Vì bây giờ tôi chưa có hứng, vậy tại sao chúng ta không nói chuyện chơi một chút đã ?

Cô gái như đã đoán biết đối phương là người thế nào rồi, nên liền vận dụng chân lực khắp cả người để sẵn sàng đối phó. Nhưng, trong khi nàng mới bắt đầu, thì Thích-Đỉnh-Nhận đã giả vờ buông cánh tay của nàng ra.

Cử chỉ ấy của Thích-Đỉnh-Nhận, lại làm cho nàng không khỏi kinh ngạc một lần nữa. Nàng tự hỏi : « Có lẽ nào hành động vừa rồi, là đối phương hoàn toàn vô ý thức hay sao ? »

Nàng đang sững sờ đưa mắt ngó Thích-Đỉnh-Nhận. Trong giây phút đó, nàng bỗng cảm thấy có một tình thương đối với một người đàn ông có vẻ man rợ trước mặt nàng. Nàng mỉm cười nói :

- Anh còn muốn nói chi nữa ?
- Tôi muốn nói về cô, tôi biết cô võ công cao cường lắm...!
- Anh cũng biết võ công chẳng ?
- Đúng thế...

Câu nói của Thích-Đỉnh-Nhận chưa dứt, thì cánh tay ngọc của Hồ-Nữ vụt thò ra, giương thẳng hai ngón tay như một lưỡi giáo, siết mạnh vào « Kỳ môn huyết » của Thích-Đỉnh-Nhận quát rằng :

— Anh là ai ? Nói mau !

Thích-Đỉnh-Nhận không hề lách mình tránh né. Nếu đối phương đánh thẳng tay, thì chắc chắn chàng sẽ chết ngay tức khắc.

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn nàng một lượt, nói :

- Cô định làm chi thế ?
- Nói mau ! Anh là người gì ?
- Nếu tôi không nói thì sao ?
- Thì tôi sẽ lấy mạng anh, và đó chỉ là một việc dễ dàng như lấy đồ trong túi !

Thích-Đỉnh-Nhận cười nói :

— Quả thật kẻ có lòng tốt thì chẳng được báo đáp một cách xứng đáng chi cả. Nếu vừa rồi tôi muốn giết chết cô, thì chẳng phải dễ dàng như trở bàn tay hay sao ?

Câu nói ấy đã khiến cho Hồ-Nữ phải giật mình. Đúng thế, nếu Thích-Đỉnh-Nhận vừa rồi muốn giết nàng, thì quả là rất dễ dàng. Nàng sững sờ một lúc, rồi cười nói :

- Thế tại sao vừa rồi anh không xuống tay ?
- Cô nương là một người đẹp tuyệt trần, vậy tại hạ đâu lại nỡ vô nết một cảnh hoa hay sao ?

Cô gái cảm thấy mình đang gặp một việc vô cùng khó xử, do đó, cũng khiến nàng cảm thấy vô cùng kinh hoàng. Người đàn ông trước mặt nàng là ai thế ?

Nàng cười lạnh lùng quát rằng :

— Anh không chịu nói anh là ai, thì chờ trách tôi là độc ác đó !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

- Cô muốn biết phải không ?
- Đúng như vậy !
- Cô nương có thường hay đi đứng trong giới giang hồ không ?
- Để làm gì ?
- Vì nếu cô thường dẫn bước giang hồ, thì tôi tin rằng cô sẽ đoán ra được tôi là ai !

Cô gái nhìn chăm chú Thích-Đỉnh-Nhận một lúc, thì sắc mặt bỗng thay đổi hẳn, kinh hoàng nói :

— Anh là... Độc-Nhãn Hắc-Lang ?

— Cô đoán đúng rồi đó !

Cô gái kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, một lúc thực lâu nói không nên lời. Khi lấy lại được bình tĩnh, cô ta nói :

- Sao lại... là anh được ?
- Có chi lại không được ?
- Anh có phải thực sự là Độc-Nhãn Hắc-Lang Thích-Đỉnh-Nhận ?
- Tin hay không tùy cô !
- Anh đến đây để làm gì ?
- Tôi có ý định giết chết cô !

Cô gái ấy từ từ bước xuống khỏi giường, mặt hiện đầy sát khí, nói :

— Cũng được, Thích-Đỉnh-Nhận, chúng ta không ngần ngại chỉ đánh với nhau ít hiệp thử cho biết !

Thích-Đỉnh-Nhận quát rằng :

- Tại sao cô lại cưỡng bức những người đàn ông như thế ?
- Vì tôi oán hận đàn ông, kể cả anh trong đó nữa !

Lúc ấy, Thích-Đỉnh-Nhận cũng bước xuống khỏi giường, nói :

— Ta hỏi ngươi, có phải ngươi đã bắt mất Tam-Vô-Vương của bản môn chẳng ?

- Tam-Vô-Vương ? không có việc ấy !
- Không có thực à ?
- Ta không hề cần đến những ông già, anh hãy yên tâm !

Thích-Định-Nhận nghe thế không khỏi sửng sốt. Tam-Vô-Vương bị cô ta bắt mất, thế thì các ông ấy đã đi về đâu ?

Chàng đưa mắt nhìn cô gái một lượt, rồi lạnh nói :

— Lời nói của cô là thành thực chứ ?

— Tìn hay không tùy anh !

Thích-Định-Nhận gật đầu, thầm nghĩ : « Xem thái độ của cô ta, không thấy có điều chi đáng ngờ. Vậy Tam-Vô-Vương lại là một việc đáng lo ngại khác ! »

Nghĩ đến đây, chàng liền cất bước đi thẳng ra cửa phòng, định bỏ đi khỏi nơi đây. Nhưng Hồ-Nữ bỗng vọt người lên, bay thoát đến chặn mất bước tiến của Thích-Định-Nhận, nói :

— Hãy đứng yên lại !

Thích-Định-Nhận nhìn qua sắc mặt lạnh như băng của nàng, không khỏi giật mình kinh hãi, nói :

— Để làm gì ?

— Anh hãy ở lại đây !

Thích-Định-Nhận biến sắc mặt, nói :

— Cô nương, giữa cô và tôi tuy không hề quen biết nhau, nhưng tôi muốn khuyên cô vài lời. Cô đã bức hiếp và giết chết bảy người đàn ông, đây là một cái tội vô cùng to tát, vốn phải trừ đi, không hiểu tại sao vừa rồi tôi lại không giết cô ? Đây chính vì tôi không muốn thấy cô phải chịu mất mạng giữa lúc tuổi còn thanh xuân, còn tương lai tốt đẹp. Lời nhà Phật dạy, là bỏ con dao sát nhân xuống, tất sẽ thành Phật ngay. Nếu cô nương bằng lòng cải tà qui chánh, thì đây cũng là một việc hay....

Câu nói của Thích-Định-Nhận chưa dứt, thì bất ngờ Hồ-Nữ đã ngã bổ lên giường rồi khóc òa thật to !

Thích-Định-Nhận trông thấy thế không khỏi sửng sốt !

Tiếng khóc của nàng vô cùng ai oán, khiến người nghe không khỏi xúc động. Nàng đã hối lỗi hay có một ý định chi khác ?

Đôi vai nàng khẽ lay động theo tiếng khóc, khiến người bàn quan rất dễ đem lòng thương hại. Tội trạng của nàng tuy đáng bầm nát thấy ra, nhưng nàng đã biết quay đầu trở lại, thì đây là một việc đáng mừng !

Thích-Định-Nhận bèn bước tới sát cạnh nàng, nói :

— Cô nương, cô hãy cố gắng tự sửa mình. Tôi xin cáo lui vậy !

Chàng nói dứt lời liền cất bước bỏ đi. Nhưng, chàng cảm thấy

bước chân của mình nặng nề như cả nghìn cân. Chàng không hiểu đây là tại vì sao ?

Tiếng khóc của nàng mỗi lúc một to hơn. Thích-Định-Nhận cũng cảm thấy thương hại nàng. Chàng thấy rằng nàng đã biết hối lỗi trước những lời giải thích của mình, thì quả là một việc vô cùng đáng quý. Chàng bỗng xoay lưng đi trở lại, trong lòng cảm thấy hết sức bùi ngùi, khẽ gọi :

— Cô nương....

— Anh đi đi...!

Nhưng, Thích-Định-Nhận vẫn không bước đi, chàng đặt nhẹ cánh tay lên chiếc vai của nàng, nói :

— Cô còn có việc cần nói với tôi không ?

Nàng bỗng nhiên quay người lại, bắt thần vung chưởng lên đánh vút về phía Thích-Định-Nhận, nói :

— Anh hãy rút đi cho tôi !

Vì thế chưởng ấy quá đột ngột, Thích-Định-Nhận không làm sao tránh kịp nữa, nên liền vung cánh tay mặt ra đỡ thẳng vào chưởng lực của đối phương !

Sau một tiếng « phình », Thích-Định-Nhận đã loạng choạng thối lui hàng mười bước, mới gắng gượng đứng vững lại được. Mặt chàng sáng quắc, quát rằng :

— Cô thực sự muốn tìm cái chết hay sao ?

Bỗng nhiên, cô gái lại òa lên khóc to, rồi vọt người lao thẳng vào lòng Thích-Định-Nhận. Nàng có vẻ như một đứa bé thơ đang có bao nhiêu sự bất mãn trong lòng, vừa trông thấy người cha là đã nhào vào lòng để nũng nịu tổ khổ vậy !

Thích-Định-Nhận đưa tay sờ mó tóc của nàng nói :

— Cô đã gặp những điều không may chi rồi ?

Nàng ngã gục đầu vào lòng chàng khóc sụt sùi, chẳng làm thế nào trả lời được. Thích-Định-Nhận ôm lấy tấm thân tròn đầy khêu gọi của nàng, trong lòng không khỏi xao động...

Chàng đã quên hẳn bao nhiêu việc xấu xa của nàng. Tối thiểu trong giây phút này, chàng bỗng có cảm giác nàng là một người con gái trong sạch !

Thích-Định-Nhận đưa tay đỡ lấy cằm của nàng, cúi xuống hôn những giọt nước mắt của nàng, sống mũi của nàng, và đôi môi anh đào

của nàng nữa...

Nàng hoàn toàn không hề phản đối. Những việc ấy quả hết sức lạ lùng. Trước đây chàng có ý nghĩ giết nàng chết, nhưng giờ thì chàng hôn lấy nàng!

Nhưng, bất ngờ nàng xô mạnh chàng ra, kêu lên rằng :

— Anh... Tại sao lại hôn tôi ?

Thích-Đinh-Nhận sững sốt nói :

— Vì tôi đã nhận được các đẹp nội tại của cô...

— Đẹp...?

Nàng cất tiếng cười như điên dại, nói :

— Vậy có lẽ nào anh đã quên tôi là một dâm phụ !

— Đây có lẽ là có một nguyên nhân chi sâu kín chăng ?

Nàng cười lạnh lùng nói :

— Một nguyên nhân sâu kín...? Đúng thế, trước đây một tháng tôi là một cô gái và là một cô gái rất tốt. Nhưng, một tháng sau con người tôi khác hẳn...

Nói đến đây, đôi mắt nàng đỏ hoe, trào ra đôi dòng lệ...

Thích-Đinh-Nhận lại hỏi rằng :

— Vì chuyện chi mà cô lại thay đổi như thế ?

○○○

HỒI THỨ BẢY MƯƠI HAI

DIỆU KÉ TRỪ DÂM MA

— Vì chính đàn ông các anh !

Thích-Đinh-Nhận nói :

— Tôi đã hiểu rồi !

— Anh đã hiểu việc chi ?

— Cô đã gặp phải một người đàn ông bạc tình !

— Anh chỉ đoán trúng sự thực một nửa...

Nàng cất tiếng cười lạnh lùng nói :

— Thích-Đinh-Nhận, anh muốn biết việc riêng của tôi ?

— Đúng thế !

— Cũng được, tôi sẽ nói cho anh rõ !

— Xin cô hãy nói !

Nàng cười buồn bã, nói :

— Người võ công cao nhất trong chốn giang hồ, không phải là Tam-Võ-Vương, mà cũng không phải là Võ-Lâm Chi-Thần !

— Vậy theo cô ai là người hay nhất ?

— Trong giới giang hồ có lẽ rất ít người biết đến cái tên Phi-Thiên-Ma. Ông ta ở tại Phi-Thiên-Động, và rất có thể đã luyện thành một thể xác không khi nào bị tiêu diệt. Ông ta có một đứa con trai tên gọi là Phi-Thiên-Tính. Chàng ta có một bề ngoài rất xinh đẹp, có một nụ cười quyến rũ, và võ công lại hết sức cao cường. Trong một dịp bất ngờ tôi và chàng ta đã được quen biết nhau, rồi chỉ mười hôm sau, là tôi bị thất thân với chàng ta. Sau đó, tôi mới được biết chàng ta chính là một tay chuyên phá gái tơ. Không biết có bao nhiêu cô gái trong sạch đã bị thất thân với chàng, sau đó chàng ta xuống tay giết chết các cô gái ấy đi !

Thích-Đinh-Nhận biến hẳn sắc mặt, nói :

— Thực sự đã xảy ra một chuyện như thế hay sao ?

Nàng gật đầu nói :

— Phải, chàng ta xuất hiện trong chốn giang hồ không ai được biết nơi cư ngụ của chàng ta ở đâu cả. Từ trước đến nay chẳng biết bao nhiêu gái tơ đã thất thân với chàng ta. Trước đây, sau khi chàng ta đã phá hoại đời tôi và sửa soạn xuống tay giết chết tôi, thì hai cô tỷ nữ của tôi đã bí mật cho tôi hay tin ấy. Bởi thế tôi đã âm thầm bỏ ra đi một cách đau lòng... Thích-Đinh-Nhận nói :

— Với võ công của cô nương, có lẽ nào không thể đối địch với hắn hay sao ?

— Đúng thế, tôi không phải là người đối địch với hắn nổi !

— Có lẽ nào khắp trong thiên hạ, chẳng còn ai võ công cao hơn hắn hay sao ?

Với tài nghệ như Phi-Thiên-Ma, thì cả giới giang hồ quả không tìm được tay địch thủ, ngoại trừ Hồng-Kỳ Soái-Chủ thuở xưa...

Nàng bỗng dừng câu nói lại một lúc, rồi mới tiếp rằng :

— Thích thiếu hiệp, anh đã làm cho tôi biết hối cải lỗi xưa, việc đó tôi rất cảm ơn anh, nhưng giờ đây thì anh hãy đi đi !

— Còn cô ?

— Tôi ?

Nàng cười rồi nói tiếp :

— Việc ấy anh chẳng cần phải bận tâm !

Thích-Định-Nhận nói :

— Tam-Vô-Vương của bản môn, vì đi mượn chiếc quạt độc phiến mà mất tích. Vậy theo cô, có thể các ông ấy đã bị Phi-Thiên-Ma bắt đi rồi chăng ?

— Rất có thể !

— Phi-Ma động ở nơi nào ? Trong ấy có bao nhiêu người ?

— Có tất cả ba người, gồm một cha một con và một tên đồ đệ. Phi-Ma Động ở cách đây độ ba dặm về phía tây !

Thích-Định-Nhận nghiêng chặt đôi hàm răng nói :

— Cô nương phải chăng có ý giữ tôi lại ?

Nàng buồn bã cười nói :

— Tại sao tôi lại giữ anh lại ? Song, dù cho tôi có ý giữ anh lại, nhưng biết anh có bằng lòng hay chẳng ?

— Tôi cần phải đi tìm Phi-Thiên-Ma !

— Để tìm cái chết à ?

— Cũng chưa hẳn là thế ?

— Cũng được, thôi anh đi đi !

Nói dứt lời cô ta bước thẳng ra ngoài, Thích-Định-Nhận cũng bước theo sau. Khi ra khỏi gian phòng ngủ, cả hai cùng đến một gian sảnh đường bằng đá. Hồ-Nữ gọi to rằng :

— A-Mai A-Lan đâu ?

— Có tỳ nữ đây !

— Hai người hãy đưa khách đi nào !

Liền đó từ phía nhà sau có hai cô tỳ nữ áo xanh bước ra. Họ cùng nhìn Thích-Định-Nhận lộ sắc sùng sốt !

Thích-Định-Nhận nói :

— Cô khỏi cần bận tâm, tôi tự đi cũng được rồi !

— Không, A-Mai, người hãy dẫn đường cho Thích thiếu hiệp đi ra khỏi núi !

A-Mai cung kính vâng lệnh, rồi đồng dục bước thẳng tới trước. Thích-Định-Nhận quay về Hồ-Nữ nói :

— Cô nương, chúng ta tạm biệt vậy !

— Anh cứ yên tâm, là tôi không khi nào lại đi tìm một người đàn ông thứ hai nữa đâu !

Thích-Định-Nhận mỉm cười rồi quay người nhanh nhẹn bước đi. Nơi đây là một dãy hồ nhỏ hẹp, cửa ra vào là một khe đá rất khó trông thấy. Ra khỏi khe đá là một vùng núi to, A-Mai nói :

— Thích thiếu hiệp, nỗ tỳ không tiền xa hơn nữa !

— Thôi, chẳng cần !

Thích-Định-Nhận nói dứt lời, liền nhún mình vọt lên lao thẳng đi. Giờ đây, chàng cần phải đi tìm Phi-Thiên-Ma. Sự mất tích của Tam-Vô-Vương rất có thể là do nơi người này mà ra.

Giữa lúc Thích-Định-Nhận đang lao mình vút tới, thì bỗng nghe một tiếng quát to xé không gian truyền lại. Thích-Định-Nhận không khỏi giật mình đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy một bóng người đang loạng choạng chạy bay về phía chàng.

Thích-Định-Nhận liền dừng chân đứng lại, thì bóng người ấy cũng đã đến trước mặt mình rồi, đồng thời lão đảo rồi ngã chúi xuống đất !

Thích-Định-Nhận thoáng thấy bóng người ấy như là một cô gái. Bỗng, người con gái ấy lại đứng vội trở lên rồi tiếp tục chạy loạng choạng tới trước !

Ngay lúc ấy, từ phía sau lại có một bóng người đuổi gáp theo như gió, quát rằng :

— Người còn chạy thoát được hay sao ?

Thích-Định-Nhận đưa mắt quét qua không khỏi kinh hoàng, buột miệng kêu lên rằng :

— A-Mẫn...!

Người con gái ấy rõ ràng là A-Mẫn. Cô ta có vẻ như đang bị trọng thương. Thích-Định-Nhận vừa kêu lên, thì cũng vừa lao người nhảy thẳng về phía A-Mẫn.

Bóng người đang đuổi theo A-Mẫn, ngay lúc ấy cũng đã nhanh nhẹn lướt đến nơi. Thích-Định-Nhận quát to một tiếng, rồi vung chưởng đánh trả về phía hắn ta !

Đối phương dường như không ngờ Thích-Định-Nhận đã tấn công quá nhanh nhẹn như thế, nên không làm sao tránh khỏi được. Do đó, hắn bèn vung cánh tay mặt lên đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của chàng !

Qua một tiếng ầm thật to, Thích-Định-Nhận cảm thấy hết sức kinh hoàng, vì luồng chưởng lực của đối phương đã hất bắn chàng ra sau

hàng chục bước, mới gắng giương đứng vững lại được !

Trong khi đó, đối phương cũng thối lui ba bước !

Sự kinh hoàng ấy của Thích-Định-Nhận thực rất ít khi có. Chẳng đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy đối phương là một chàng thiếu niên độ hai mươi hai, hai mươi ba tuổi. Thích-Định-Nhận không khỏi giật mình, thăm hỏi : « Người này có lẽ là Phi-Thiên-Tinh đây... »

Vừa nghĩ thế, chàng liền cười lạnh lùng, nói :

— Chương lực của các hạ thực là tuyệt !

Sắc mặt của đối phương biến hẳn, quát rằng :

— Người là ai ?

— Còn người là ai ?

Đối phương cất giọng sâu hiểm cười rằng :

— Các hạ chó nện xen vào việc của kẻ khác thì hay hơn !

— Nếu tôi nhất định phải xen vào việc này thì sao ?

— Cách hạ tự tin rằng mình có thể can thiệp được hay chẳng ?

— Chính tôi đang muốn thử cho biết !

Sắc mặt của đối phương tràn đầy sát khí. Hắn cười rồi nói :

— Nếu vậy thì hãy thử xem !

Tiếng xem chưa nói dứt, thì người y đã nhảy vọt lên, rồi nhanh như điện chớp, đánh hai chương vòng vút về phía Thích-Định-Nhận !

Thế võ của y nhanh nhẹn không có chi so sánh nổi, Thích-Định-Nhận phải thối lui ba bước, rồi nghiêng chặt đôi hàm răng, vùng tay lên phản công lại ba chương.

Nhưng, trong khi đánh nhau với đối phương, Thích-Định-Nhận luôn luôn cảm thấy lưng tưng bị động, vì thế võ của đối phương chẳng những hết sức hiểm độc, mà còn linh động biến hóa không thể nào lường trước được !

Bởi thế Thích-Định-Nhận hết sức kinh hoàng. Vì với tình thế này, thì chưa đến mười thế võ, chàng nếu không bị chết dưới tay đối phương thì ít cũng bị trọng thương nguy kịch chứ không làm sao tránh khỏi !

Bỗng nhiên, có tiếng khóc nức nở từ đâu vọng lại, rồi lại có tiếng một người con gái kêu lên rằng :

— Huynh ca ca... !

Người thiếu niên xinh đẹp ấy nghe thế, liền ngừng tay lại. Hắn đưa tia mắt quét về phía có tiếng nói bảo rằng :

— Thiên muội, em đây à... ?

Thích-Định-Nhận cũng đưa mắt quét qua, và đồng thời suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng, vì người con gái bước đến đó lại chính là Hồ-Nữ !

Hồ-Nữ khóc rất đau đớn. Nàng bước đến trước mặt người thiếu niên xinh đẹp, lại càng khóc to hơn.

Người thiếu niên xinh đẹp ấy lạnh lùng nói :

— Thiên muội, em... đã bỏ đi đâu như thế ?... Tại sao em lại khóc... ?

Hồ-Nữ khóc nức nở nói :

— Huynh ca ca ! Hắn hiếp đáp em.

Thích-Định-Nhận nghe thế, hoang mang không hiểu ra sao cả. Chàng chưa hiểu đầu, chẳng hiểu Hồ-Nữ định giở trò gì ?

Người thiếu niên xinh đẹp ấy, giận dữ nói :

— Thằng ranh đen này đã hiếp đáp em phải không... ?

— Đúng... như thế !

— Em hãy yên lòng, anh sẽ giết chết nó ngay !

Câu nói chưa dứt, thì hắn lại tràn người về phía Thích-Định-Nhận !

Bất thần, sau một tiếng quát lạnh lùng, Hồ-Nữ vùng nhanh cánh tay ngọc lên, giương thẳng hai ngón tay thẳng ra như một ngọn giáo, nhăm nhăm vào mạng môn huyết tại sau lưng người thiếu niên xinh đẹp ấy !

Sau một tiếng hự khô khan, hắn liền trào máu tươi ra miệng rồi té lộn ra đất !

Thích-Định-Nhận thấy thế lại không khỏi sửng sốt !

Sắc mặt của Hồ-Nữ biến hẳn, đôi mắt nàng tràn đầy sát khí, quát rằng :

— Phi-Thiên-Tinh, người còn nhận ra được ta ?... Ha ha ha...

Người đã cưỡng hiếp ta, rồi lại còn định sát hại ta ?

Sắc mặt nàng đã trở thành xám hẳn. Chứng ấy, Thích-Định-Nhận đã biết đây là diệu kế của Hồ-Nữ !

Ngay lúc ấy, bỗng Hồ-Nữ quát to lên rằng .

— Phi-Thiên-Tinh, ta phải lấy cái mạng của người !

Dứt lời, nàng vùng cánh tay mặt lên, tức thì, qua một tiếng « xoạc », chàng thiếu niên xinh đẹp ấy đã bị đánh vỡ sọ, óc bay tung búa, ngã ra chết không kịp trở !

Hắn đã hăm hiếp không biết bao nhiêu gái tơ, và cuối cùng lại

phải chịu chết dưới tay của một người con gái. Đây, âu cũng là luật trời báo ứng !

Hồ-Nữ ngửa mặt lên trời cất tiếng cười ghê rợn, chẳng khác tiếng quỷ rên ma hú, khiến ai nghe đến cũng phải nổi da gà. Thích-Đỉnh-Nhận buột miệng quát rằng :

— Cô làm sao thế ?

Hồ-Nữ im bặt tiếng cười, nhưng sắc mặt vẫn còn tái xanh trông thực đáng sợ. Nàng buồn rầu nói :

— Tôi đã báo xong mối thù, như vậy là đã mãn nguyện lắm rồi ! Câu nói chưa dứt, thì tay mặt của nàng lại bắt thần vung lên...

Thích-Đỉnh-Nhận vội vàng lao người tới, thò tay ra chụp lấy cánh tay nàng lại, kêu lên rằng :

— Cô đừng không thể làm như thế được...!

Nhưng, đã muộn quá rồi, cánh tay của nàng đã giáng xuống nghe một tiếng «xoạc», tức thì óc nàng đã bẻ nát, ngã lộn ra đất chết rồi !

Trên mặt đất, hai chiếc tử thi đang nằm sóng sượt. Thích-Đỉnh-Nhận bàng hoàng đứng trơ người như khúc gỗ. Trong giây phút đó, chẳng cảm thấy vô cùng đau đớn, trước cái chết của Hồ-Nữ. Vì, lòng dạ của nàng dù sao cũng hoàn toàn lương thiện như xưa !

Nàng có thể không phải đi vào con đường tự sát như thế. Nhưng, vì nàng đã cưỡng hiếp và giết chết bao nhiêu người đàn ông, nên chẳng làm thế nào quên đi được những tội ác kinh động đó. Chính vì vậy mà nàng đã tự tuyệt !

Thích-Đỉnh-Nhận đã xúc động trước cái chết của nàng, nên dòng lệ tuôn trào không ngừng !

Chàng lầm bầm rằng :

— Linh hồn cô vẫn là trong sạch, trời xanh sẽ tha thứ cho cô...

Sau đó, chàng liền bước tới bên cạnh A-Mẫn, trông thấy miệng nàng máu tươi vẫn không ngừng trào ra, chứng tỏ nội thương rất trầm trọng.

Thích-Đỉnh-Nhận vô cùng đau đớn, chàng lấy ra một viên « Hồi nguyên tục mệnh kim đơn » sau cùng bỏ vào miệng A-Mẫn, rồi vận dụng chân lực lo việc chữa trị thương thế cho nàng.

Độ nửa giờ sau, nàng lần lần tỉnh dậy, đưa mắt nhìn thẳng vào Thích-Đỉnh-Nhận lộ vẻ hơi ngạc nhiên !

Sau đó nàng lại nhắm nghiền đôi mắt, và hai hạt lệ to trào ra

đôi khoé rồi lăn dài xuống đôi má !

Thích-Đỉnh-Nhận cúi người nói :

— Mẫn muội...!

Nàng nhắm cười buồn bã, nói :

— Anh đã cứu tôi chẳng ?

— Có thể nói như thế, nhưng cũng không phải là đúng như thế ?

— Tại sao vậy ?

Thích-Đỉnh-Nhận than dài, rồi đem việc Hồ-Nữ dùng kế giết chết Phi-Thiên-Tinh, nói lại đầu đuôi cho A-Mẫn nghe qua một lượt.

Nàng nghiêng đôi hàm răng nói :

— Hân đã chết rồi à !

— Phải, cả hai người đều chết. Mẫn muội, có lẽ em đã bị...

— Đúng thế, tôi cũng đã bị thất thân với hân. Hân cưỡng hiếp tôi xong liền đâm mấy huyết đao của tôi, rồi xô tôi xuống hố sâu. Nếu chẳng nhờ Huyết-Kiểm Chủ-Nhân cứu tôi, thì tôi đã chết từ bao giờ rồi !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Giờ thì hân đã chết rồi, vậy cô cũng nên quên mâu thuẫn bất hạnh đó đi !

— Quên đi ? Đâu có dễ như thế !

— Có thể được, Mẫn muội, như anh đã nói qua là anh rất thương em !

Nàng từ từ đứng lên gương cười nói :

— Tôi không làm sao quên được những sự bản thù trước kia trong đời tôi. Vậy, hãy nhớ nó luôn như những việc đặc biệt trong đời chúng ta là được rồi !

oOo

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BA

VONG-HỒN TIÊN-TỬ

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Có lẽ đâu cô không cảm động trước mối tình của tôi đối với cô hay sao ?

— Không, Thích thiếu hiệp, rồi anh sẽ hiểu tôi !

Nàng cười nói tiếp :

— Còn Tam-Vô-Vương đã tìm thấy chưa ?

— Hiện nay chưa biết tông tích của họ đâu cả !

— Họ đã bị Phi-Thiên-Ma bắt mang đi rồi !

— Có... đã gặp họ ?

— Các ông ấy có thể đang bị giữ trong Phi-Ma Động ?

— Nếu thế chiếc quạt độc phiến cũng đã rơi vào tay Phi-Thiên-Ma ?

— Riêng việc đó thì tôi không được biết !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Giờ đây tôi phải đi cứu Tam-Vô-Vương ngay !

— Chỉ dựa vào tài nghệ của anh ?

— Đúng thế !

— Không thể thực hiện được ý định đó đâu !

— Dù không được tới cũng phải nhất định làm cho kỳ được !

— Võ công của Phi-Thiên-Ma cao cường đến mức không ai có thể tưởng tượng nổi. Trong vòng ba trượng, hắn có thể giết chết người như chơi... !

Câu nói của A-Mẫn chưa dứt, thì bỗng nghe có một giọng cười âm u sâu hiểm, xé không gian truyền đến. Thích-Đỉnh-Nhận và A-Mẫn đều biến sắc mặt !

Liền đó, lại nghe có tiếng chân bước lảo đảo. Thích-Đỉnh-Nhận và A-Mẫn đưa mắt ngó về phía ấy, thì ngoài tiếng lá tung rơi trong gió, nào thấy có bóng người chi đâu ?

Bởi thế, hai người không khỏi bất rùng mình. Thích-Đỉnh-Nhận quát rằng :

— Ai thế ?

Không có tiếng ai trả lời cả. Nhưng, tiếng chân bước lảo đảo vẫn còn nghe rõ mồn một. Thích-Đỉnh-Nhận lại hét to một tiếng, rồi lao thẳng người về hướng đó !

Trong khi người của Thích-Đỉnh-Nhận vừa vọt bay lên, thì bất thần thấy có bóng người chấp chớn trước mắt. do đó, chàng vội vàng thu người trở lại.

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn lên, thì suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng. Vì, cách chàng ba trượng, có một quái nhân thân hình gầy đét như que củi đang đứng sững tại đó rồi !

Đôi tia mắt sáng quắt và lạnh lùng của quái nhân ấy nhìn chằm

chú vào xác chết của Phi-Thiên-Ma đang nằm trên đất, rồi cất tiếng gào nghe rất quái lạ, nói :

— Trời hỡi... ! Ai đã giết chết nó thế ?

Dứt lời, quái nhân đó đưa hai tia mắt ghê rợn nhìn thẳng vào mặt Thích-Đỉnh-Nhận, quát rằng :

— Có phải ngươi đã giết nó không ? Nói mau !

Thích-Đỉnh-Nhận cười lạnh lùng nói :

— Ông có phải là Phi-Thiên-Ma không ?

Đối phương gầm to lên rằng :

— Có phải ngươi đã giết nó không ? Nói mau !

— Không phải !

— Vậy ai đã giết chết nó ?

— Việc ấy tôi thấy không cần phải nói cho ông biết !

— Hắn chết bên cạnh ngươi, nếu chẳng phải ngươi giết thì còn ai vô đây nữa ?

Thích-Đỉnh-Nhận cười ngạo nghễ nói :

— Nếu tôi giết chết hắn thì ông định làm gì ?

— Ta sẽ giết chết ngươi !

— Nếu thế, ông cứ thử xem cho biết !

Câu nói của Thích-Đỉnh-Nhận chưa dứt, thì Phi-Thiên-Ma đã quát to một tiếng, rồi vung chưởng quét thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận !

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật bắn người, vì đối phương chẳng những vô cùng nhanh nhẹn, mà chưởng lực mạnh mẽ như có thể xô đạp được cả núi đồi !

Thích-Đỉnh-Nhận trông thấy thế, không dám mạo hiểm đỡ thẳng, mà phải nhún người bay vọt lên để tránh đi nơi khác...

Nhưng, trong khi người của Thích-Đỉnh-Nhận chưa kịp lao đi, thì đã thấy trước mặt đã có bóng người chấp chớn, tức thì chàng cảm thấy máu huyết trong người đều như cuồng loạn, ға to một tiếng máu tươi liền trào xối xả ra miệng, đồng thời, người chàng bị hất tung đi như con diều giấy bị đứt dây, rồi ngã lộn ra đất !

Bỗng nhiên, một tiếng quát trong trẻo vang lên, tức thì A-Mẫn không kè chi mình vừa bị trọng thương mới khỏi, lao thẳng tới vung chưởng đánh về Phi-Thiên-Ma !

Phi-Thiên-Ma quát to rằng :

— Con bé kia, ngươi định tìm cái chết... !

Nói chưa dứt lời lão ta đã vung chưởng quét ra một thế vô hết sức ác liệt về phía A-Mẫn...

Xem ra chắc chắn A-Mẫn sẽ phải mất mạng dưới tay của Phi-Thiên-Ma!

Nhưng, bất thần có một bóng người từ đâu bay vút tới, vung chưởng đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của Phi-Thiên-Ma đánh về phía A-Mẫn. Người ấy dù đang lơ lửng trên không nhưng có thể đánh lui được luồng chưởng lực của Phi-Thiên-Ma, thì thử hỏi ai trông thấy mà không khiếp sợ?

Phi-Thiên-Ma kinh hoàng thối lui mấy bước! A-Mẫn cũng không khỏi bắt rùng mình!

Cả hai người đều đưa mắt quét về phía bóng người mới xuất hiện, thì trông thấy đối phương là một người đàn bà tuổi độ ngũ tuần, mình mặc áo đen, đứng sững tại đấy rồi!

Sắc mặt của người đàn bà ấy lạnh lùng không có một tí tình cảm, cất tiếng nói:

— Phi-Thiên-Ma, người còn nhận ra được ta không?

Phi-Thiên-Ma lại thối lui hai bước, kinh hoàng nói:

— Bà... là Vong-Hồn Tiên-Tử?

— Đúng thế, đã bốn mươi năm không gặp nhau, chẳng ngờ người vẫn còn nhận ra ta được. Ta khá khen cho người đã dè dặt cho con trai hăm hiếp giết chóc gái tơ nhà hương thiện...

— Cảm miệng lại, có lẽ bà định đến đây can thiệp vào việc này hay sao?

— Ta không can thiệp chi cả! Này, họ Huỳnh kia, ta hỏi người, có phải người đã bắt giữ Tam-Võ-Vương chăng?

— Đúng thế!

— Vậy người muốn gây sự với ta sao?

— Tôi không có ý đó!

— Vậy có lẽ nào người chẳng biết, trước đây Tam-Võ-Vương với ta có thiện cảm nhiều với nhau chăng?

Qua thái độ, thấy rằng Phi-Thiên-Ma rất kiêng sợ Vong-Hồn Tiên-Tử, nên nghe qua câu nói ấy, y liền cười nhạt đáp:

— Nhưng, trước đây Tam-Võ-Vương có lỗi rất lớn đối với tôi!

Vong-Hồn Tiên-Tử lạnh lùng nói:

— Phi-Thiên-Ma, người hãy trao Tam-Võ-Vương ngay ra cho ta,

bằng không, thì ngày hôm nay người chạy không thoát khỏi chưởng lực của ta đâu!

Phi-Thiên-Ma là một ma đầu khét tiếng, trước đây bốn mươi năm tuy cái tên Vong-Hồn Tiên-Tử, đã khiến cho ai nghe đến cũng phải đều vô mặt, nhưng đến nay y đã trải qua bốn mươi năm khổ luyện, võ công đã tiến bộ vượt bậc, thì thử hỏi y còn kiêng sợ bà ta hay sao?

Bởi thế Phi-Thiên-Ma liền cất giọng sâu hiểm cười, nói:

— Việc ấy chính tôi đang muốn thử cho biết đây!

Vong-Hồn Tiên-Tử lạnh lùng quát rằng:

— Người thực sự không chịu trao trả Tam-Võ-Vương hay chăng?

— Đúng thế!

— Ta đổ người dám...!

Câu nói của Vong-Hồn Tiên-Tử chưa dứt, thì đã vọt người bay thẳng lên, rồi lao vút về phía Phi-Thiên-Ma nhanh như một luồng điện chớp, công toi liền tiếp ba chưởng!

Thế công dồn dập của Vong-Hồn Tiên-Tử, đã khiến Phi-Thiên-Ma phải thối ba bốn bước dài, đồng thời nhanh nhẹn vung tay trái lên phản công lại hai chưởng!

Nếu không có Vong-Hồn Tiên-Tử đột nhiên xuất hiện, thì chắc chắn Thích-Định-Nhận và A-Mẫn, đều phải bị thiệt mạng dưới tay của Phi-Thiên-Ma rồi!

A-Mẫn bước đến bên Thích-Định-Nhận, lấy một viên thuốc nhét vào miệng chàng, rồi xoa bóp khắp ba mươi sáu đại huyệt trong cơ thể chàng. Sau đó, nàng lại vận dụng chân lực lo chữa trị vết thương cho chàng.

Lúc ấy Vong-Hồn Tiên-Tử và Phi-Thiên-Ma đang đánh nhau vô cùng quyết liệt!

Thích-Định-Nhận tỉnh lại, đưa mắt nhìn chung quanh nói:

— Việc... chi đã xảy ra thế?

A-Mẫn bèn đem mọi việc thuật lại cho chàng nghe. Thích-Định-Nhận bất thần đứng phắt dậy, nói:

— Mẫn muội, em hãy đợi anh!

Dứt lời, chàng không đợi A-Mẫn kịp trả lời, hối hả lao người chạy thẳng về phía tây!

Hướng của Thích-Định-Nhận đang phi thân lướt tới, chính là hướng Phi-Ma-Động. Chàng thừa dịp Phi-Thiên-Ma đang bận đánh

nhau với Vong-Hồn Tiên-Tử, nên đi vút đến đó để cứu thoát Tam-Vũ-Vương. Chỉ trong chớp mắt là chàng đã chạy xa được ngoài một dặm.

Thốt nhiên, có một chuỗi cười lạnh lùng vọng đến rằng :

— Thích thiếu hiệp, anh hồi bà làm chi thế ?

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật mình, đưa mắt nhìn lên thì thấy cô gái áo xanh thân bí nọ, đang đứng sững trước mặt chàng rồi !

Cô gái áo xanh lúc nào cũng theo dõi hành tung của chàng, quả đã làm cho chàng cảm thấy hết sức kinh ngạc. Bởi thế, chàng liền lạnh lùng, nói :

— Cô là ai, chẳng hay đón đường tôi có việc chi chỉ bảo ?

— Chỉ bảo... ? Tôi nào dám thế ! Này Thích thiếu hiệp, chẳng phải anh định đến Phi-Ma Động sao ?

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật mình, nói :

— Đúng như vậy !

— Anh có biết tôi là ai không ?

— Cô là ai thế ?

— Anh cứ đoán thử xem !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Hãy tránh đường ra, kẻ hiền này không có thời giờ để nói chuyện nhảm với cô !

— Tôi không tránh đường !

Thích-Đỉnh-Nhận cười, nói :

—Ồ ! Thì ra cô có ý chặn đường tôi lại ?

— Đúng thế !

— Nếu vậy thì chớ trách tại hạ thất lễ đó !

Câu nói chưa dứt, thì chàng đã vung tay đánh ra hai chưởng hết sức mạnh mẽ về phía cô gái áo xanh !

Cô gái áo xanh cười, nói :

— Quả là chưởng lực hay tuyệt.... !

Nàng nói chưa dứt lời, thì thân hình đã bay lên nhẹ nhàng, khiến hai luồng chưởng lực của Thích-Đỉnh-Nhận đã đánh vào khoảng không !

Thích-Đỉnh-Nhận trông thấy thế không khỏi kinh hoàng, nên liền dừng tay lại. Võ công của cô gái áo xanh này, quả cao cường đến mức chàng không thể ngờ tới được.

Chàng như bất ngờ hiểu ra điều gì, rồi lạnh lùng nói :

— Tôi đã biết rồi !

— Anh đã biết việc chi ?

— Có chính là người đẹp thân nhất của Phi-Thiên-Ma.

Câu nói của Thích-Đỉnh-Nhận chưa dứt, thì bỗng thấy bóng người chấp chớn trước mặt, rồi hai tiếng bốp bốp vang lên. Thế là chàng đã bị đối phương tát cho hai cái tát tay này lửa !

Bởi thế, chàng biến sắc mặt quát rằng :

— Cô... ?

— Tôi thế nào ? Hai tát tay ấy là để nhắc anh về sau ăn nói phải thận trọng !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Nếu thế, thì giữa cô và lão ta có mai mối cưới hỏi dang hoàng.

— Nói bá láp ! Giữa tôi và lão ta chẳng có dính dấp chi với nhau cả !

Thích-Đỉnh-Nhận cười, nói :

— Ngày khác gặp nhau, tôi sẽ rửa cái nhục về hai tát tai hôm nay !

Nói dứt lời, chàng đi tránh cô gái ấy, rồi lại lao người lướt thẳng tới trước. Nhưng, cô gái áo xanh ấy đã kịp thời lách người chặn bước tiến của chàng một lần nữa !

Thích-Đỉnh-Nhận quát to rằng :

— Cô muốn chết mà !

Lúc đó chàng gần như liều mạng, nên lao thẳng về phía cô gái áo xanh như điên cuồng, đánh một loạt năm chưởng tới tấp !

Vì quá tức giận, nên Thích-Đỉnh-Nhận tấn công hết sức nhanh nhẹn và chưởng lực hết sức mạnh mẽ, nên nhất thời cô gái áo xanh đã bị đẩy lui cả chục bước !

Thừa dịp đó, Thích-Đỉnh-Nhận lại vọt người bay lên lao thẳng về phía trước. Song cô gái áo xanh cũng nhanh nhẹn lao người đuổi theo chặn mất bước tiến của chàng một lần nữa, rồi lạnh lùng cười, nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận, anh hà tất phải hối hả bỏ đi như thế ?

Thích-Đỉnh-Nhận quả tức giận suýt nữa đến nỗi tung lồng ngực, quát to rằng :

— Cô muốn chi thế ?

Cô gái áo xanh lạnh lùng nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận, tôi xin nói cho anh biết tôi đây là... !

— Cô là ai thế ?

— Tôi là môn đồ của Phi-Thiên-Ma !

Câu nói ấy, quả thực đã khiến Thích-Định-Nhận thêm kinh hãi. Chẳng thực không làm sao ngờ được rằng, cô gái áo xanh ấy là đồ đệ của Phi-Thiên-Ma!

Cô gái áo xanh cười, nói:

— Có lẽ anh không ngờ được chứ?

— Quả là vượt qua mọi sự dự liệu của tôi!

— Giờ đây anh có ý định đi cứu thoát Tam-Vô-Vương?

— Đúng thế!

Cô gái áo xanh cười thản nhiên, nói:

— Tôi e rằng anh không thể thực hiện được ý định đó!

Thích-Định-Nhận cười ngạo nghễ, nói:

— Tại hạ đang có ý thử xem cho biết!

— Thích-Định-Nhận, anh tự tin rằng có thể thoát ra khỏi được tay tôi không?

Câu nói ấy thực sự không phải là một lời nói khoác lác. Võ công của đối phương rõ ràng cao hơn chàng, nếu gây sự đánh nhau, thì chắc chắn chàng phải lãnh lấy phần thiệt!

Cô gái áo xanh cười lạnh lùng nói:

— Nhưng....!

Nàng bỗng im bặt một lúc thực lâu, không nói hết câu nói của mình!

— Nhưng thế nào?

Cô gái áo xanh khẽ than rồi nói:

— Chẳng có chi cả! Tôi sẽ đưa anh đi cứu các ông ấy!

— Cái chi...?

Thích-Định-Nhận giật bắn người, gần như không dám tin ở đôi lỗ tai mình. Chàng buột miệng kinh hoàng, nói:

— Cô nói sao?

— Tôi sẽ đưa anh đi cứu Tam-Vô-Vương!

— Cô... định đùa với tôi chăng?

— Tôi nào lại đùa với anh như thế?

— Nếu vậy, tại sao cô...?

— Tại vì tôi còn có lương tri! Ôi chúng ta hãy đi thôi!

Nói dứt lời, nàng vọt người lên lướt thẳng đi trước. Thích-Định-Nhận sững sốt một lúc, mới lao người chạy theo nàng. Sau khi vượt lên một sườn núi cao và đến trước cửa một sơn động, cô gái áo xanh

bèn nói:

— Anh đứng đây đợi tôi, tôi vào trong ấy dẫn các ông ấy ra!

Nhìn theo bóng đi lưng thẳng của nàng, Thích-Định-Nhận bỗng cảm thấy vô cùng biết ơn nàng. Chàng không thể hiểu được tại sao cô gái áo xanh này lại bằng lòng giúp đỡ chàng như thế?

Trong khi chàng còn đang suy nghĩ, thì đã nghe có tiếng chân bước lảo nhảo mỗi lúc một gần. Thích-Định-Nhận đưa mắt nhìn lên, trông thấy Tam-Vô-Vương theo cô gái áo xanh từ trong bước ra!

Vừa trông thấy Thích-Định-Nhận, Tam-Vô-Vương đều không khỏi giật nảy mình, vội vàng thì lễ nói:

— Đệ tứ xin ra mắt môn chủ!

— Không phải quá thủ lễ như thế!

— Xin môn chủ tha thứ cho về chỗ các đệ tử đã làm chậm trễ mất đại sự!

— Việc ấy chẳng phải do lỗi của các ông!

— Chúng tôi xin đa tạ môn chủ!

— Thích-Định-Nhận đưa mắt nhìn cô gái áo xanh một lượt, nói:

— Ôn to của cô nương, Thích-Định-Nhận lúc nào cũng khắc cốt ghi lòng. Thôi, giờ đây chúng tôi xin cáo lui vậy!

Cô gái áo xanh cất tiếng than buồn bã, nói:

— Anh hãy đi đi!

Hãm-Địa-Vương găm to lên rằng:

— Đi à? Chiếc quạt độc phiến của chúng tôi, còn chưa trả lại kia mà!

Thích-Định-Nhận nói:

— Thôi, chúng mình hãy đi, chiếc quạt ấy không có tại nơi đây đâu!

Liền đó, Thích-Định-Nhận và Tam-Vô-Vương, cùng phi thân bay vút đi, chỉ trong chớp mắt là đã đến địa điểm vừa rồi. Thích-Định-Nhận hỏi rằng:

— Giữa các ông và Phi-Thiên-Ma có mối thù cũ chăng?

— Đúng như vậy!

Thích-Định-Nhận đang định mở miệng trả lời, thì bỗng nghe có tiếng quát to vọng đến, Lật-Nhân-Vương hỏi rằng:

— Ai đang đánh nhau thế?

— Đây là Phi-Thiên-Ma và Vong-Hồn Tiên-Tử...!

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BỐN

ÔM HẠN NƠI CHÓN CỬU TUYỀN

— Cái chi ? Vong-Hồn Tiên-Tử ?

— Đúng thế !

Lật-Nhân-Vương kinh hãi, nói :

— Độc phiến ở trong tay Phi-Thiên-Ma, e rằng Vong-Hồn Tiên-Tử có thể gặp dịp bất trắc. Vậy chúng ta hãy mau đi đến đó ngay !

Lật-Nhân-Vương vừa nói dứt lời, thì nhanh nhẹn lao người lên, lướt thẳng về phía có tiếng quát tháo...

Nhưng ngay lúc ấy bỗng có một tiếng gào thảm thiết và một tiếng bự khô khan cùng một lúc vọng đến tai mọi người !

Khi Thích-Đỉnh-Nhận chạy đến nơi và đưa mắt quét qua, thì không khỏi kinh hãi. Vì Phi-Thiên-Ma đã ngã lộn ra đất chết một cách thảm thiết. Một cây quạt màu đen lông lánh, cũng rớt nằm bên cạnh y !

Trong khi đó, Vong-Hồn Tiên-Tử cũng ngã lộn cách đó năm trượng. Sắc mặt của bà ta tái nhợt, máu tươi không ngớt từ miệng rỉ ra !

Lật-Nhân-Vương trông thấy thế, thì đôi mắt đỏ hoe, cất giọng tha thiết gọi rằng :

— Mai muội...

Nghe thế, Thích-Đỉnh-Nhận mới chột hiệu giữa Lật-Nhân-Vương Vong-Hồn Tiên-Tử, dường như có một mối tương quan không phải tầm thường. Vậy, có lẽ tình cảm giữa họ đã vượt qua tình bạn chẳng ?

Trong khi đó Tá-Thiên-Vương và Hâm-Địa-Vương cũng từ từ găm đầu xuống !

Lật-Nhân-Vương bước thẳng đến bên cạnh Vong-Hồn Tiên-Tử, rồi lại cất tiếng khẽ gọi :

— Mai muội !

Vong-Hồn Tiên-Tử khẽ mở đôi mắt chú ý nhìn Lật-Nhân-Vương thực lâu. Và, nơi hai khoe mắt của bà ta, bỗng trào ra hai hạt lệ !

— Mai muội...

Vong-Hồn Tiên-Tử mỉm cười buồn bã, nói :

— Tôi... nguy mất rồi ! Long ca... Bốn mươi năm về trước anh đã phụ tôi... Nhưng tôi sẵn sàng tha thứ cho anh... !

Lật-Nhân-Vương cúi người rơi lệ, nói chẳng nên lời !

— Đây là ý trời... Long ca, xin vĩnh biệt... không ngờ bốn mươi năm sau, chúng ta lại được gặp mặt... Nhưng, sự gặp gỡ của chúng ta... thực quá ngắn ngủi... !

— Mai muội, Anh... có lỗi với em !

— Phải, anh... có lỗi đối với tôi... Anh chớ quên, là ngày hôm nay... tôi lại cứu các anh... !

Hâm-Địa-Vương và Tá-Thiên-Vương cũng bước đến cạnh Vong-Hồn Tiên-Tử, hạ giọng nói :

— Mai cô nương, chúng tôi đối với câu chuyện bốn mươi năm về trước rất lấy làm hối tiếc !

Vong-Hồn Tiên-Tử mỉm cười, nói :

— Việc ấy đã qua rồi...

— Song, chúng tôi sẽ ân hận mãi mãi đối với việc không có cách nào cứu vãn ấy !

— Chớ nên như thế, đời người chẳng khác nào như một giấc mộng... Long ca, xin hẹn kiếp sau sẽ gặp...

Nói chưa dứt lời thì chiếc đầu bà ta đã ngã ngang, chết hẳn !

Lật-Nhân-Vương cất giọng tha thiết kêu to rằng :

— Mai muội... !

Liền đó ông cúi xuống ôm chặt lấy tử thi của Vong-Hồn Tiên-Tử, òa lên khóc thực to !

Tá-Thiên-Vương và Hâm-Địa-Vương cũng đồng thời quì xuống, đôi mắt ngấn lệ, vô cùng đau đớn !

Thích-Đỉnh-Nhận cũng quì xuống theo. Chẳng hiểu rằng, nếu hôm nay không có Vong-Hồn Tiên-Tử xả thân tương cứu, thì chẳng cũng như Tam-Võ-Vương, A-Mẫn, đều chắc chắn bị thiệt mạng dưới tay của Phi-Thiên-Ma. Chẳng cần hiểu rằng người ở trong Vọng-Nhật-Động chắc hẳn là Vong-Hồn Tiên-Tử. Bà ta sau khi hay tin Tam-Võ-Vương bị mất tích mới ra đi tìm kiếm như thế này.

Tình cảm giữa Vong-Hồn Tiên-Tử và Lật-Nhân-Vương rất sâu đậm, đây là việc chàng đã hiểu được qua bề ngoài, chứ thực sự bên trong ra sao, chàng không hề biết căn kể.

Nhưng dù sao, việc xả thân để cứu Tam-Vũ-Vương của Vong-Hồn Tiên-Tử, đã khiến cho chàng hết sức cảm động. Chàng quì xuống bên cạnh xác Vong-Hồn Tiên-Tử với tất cả lòng biết ơn chân thành !

Lật-Nhân-Vương khóc đau đớn nói :

— Mai muộn... Xin nhớ kiếp sau anh sẽ đền đáp...

Dứt lời, Lật-Nhân-Vương bỗng xác chết của Vong-Hồn Tiên-Tử bước lên thân thờ thắp về phía trước. Cuối cùng ông ta đã chọn một nơi dưới gốc đại thọ an táng Vong-Hồn Tiên-Tử rất chu đáo. Riêng Thích-Đỉnh-Nhận, cũng mang xác chết của Hồ-Nữ, tìm nơi mai táng đàng hoàng, rồi đứng cúi đầu trước mộ nàng tỏ lòng cảm kích.

A-Mẫn bước đến trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận, nói :

— Thích thiếu hiệp, tôi xin cáo lui !

Thích-Đỉnh-Nhận sùng sốt, nói :

— Cô... đi ngay bây giờ ?

— Vâng !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Mẫn muội, có lý đâu em thực sự muốn giết chết cội lòng của anh hay sao ?

A-Mẫn than dài, nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận, anh yêu em một cách chân thành hay sao ?

— Phải, anh yêu em !

Nàng lắc đầu rồi nói :

— Không, anh không thể quên em là một người con gái... !

— Không, Mẫn muội, chính em đang khinh bạc em ! Tại sao lại tự tạo cái khổ như thế ?

Nàng cười nói :

— Cũng được, vậy anh hãy cho em suy nghĩ lại, rồi sau này em trả lời dứt khoát !

Nói dứt lời, nàng không chờ Thích-Đỉnh-Nhận đáp lại, liền nhưn người vọt bay lên, lướt nhẹ nhàng đi mất !

Thích-Đỉnh-Nhận kêu lên rằng :

— Tổng soái đâu ?

Lật-Nhân-Vương cất giọng buồn rầu nói :

— Có mặt đệ tử đây !

— Chúng ta nên đi là vừa !

Lật-Nhân-Vương gật đầu rồi cúi nhặt chiếc quạt độc phiến rơi trên

đất, rồi bước đi theo mọi người. Thích-Đỉnh-Nhận liền quay lại Lật-Nhân-Vương hỏi rằng :

— Này tổng soái....

— Có đệ tử đây !

— Tôi có thể hỏi ông một việc được chăng ?

— Xin môn chủ cứ nói !

— Giữa các ông và Phi-Thiên-Ma có mối cựu thù ?

— Đúng thế, đây là mối thù bốn mươi năm về trước, và là một mối thù không thể quên được !

— Với tài nghệ của ba ông, thế tại sao lại... ?

— Chúng tôi vì bị hắn đánh lừa, nên mới chịu để cho hắn bắt sống. Đệ tử làm chậm trễ việc lớn, vậy xin môn chủ tha tội ấy cho !

— Đây là việc ngoài ý muốn, thì nào có tội tình chi ? Tiện đây, tôi muốn hỏi ông một việc nữa, là giữa ông và Vong-Hồn Tiên-Tử có tình cảm sâu đậm lắm sao ?

— Phải, bà ấy với tôi là một đôi tình nhân. Bà ấy là sư muội của Hắc-Lão, khi sư phụ của bà ấy chết đi, thì gởi gắm bà ấy cho Hắc-Lão !

Thích-Đỉnh-Nhận mắt nhìn Hắc-Địa-Vương một lượt, thấy ông ta từ từ cúi gằm đầu xuống. Chàng gượng cười rồi lại hỏi :

— Thế mọi việc về sau đã diễn biến như thế nào ?

Lật-Nhân-Vương buồn bã nói :

— Vong-Hồn Tiên-Tử lúc ấy đã có tình cảm với tôi rất nhiều, nên đối với ý kiến của sư phụ nàng, trong lòng không vui chút nào cả. Giữa lúc đó con quỷ mặt xanh kia lại thừa cơ muốn chen vào cướp Vong-Hồn Tiên-Tử đi ! Thế là Vong-Hồn Tiên-Tử cùng một lúc bị đến ba người con trai tranh giành. Nàng rất khổ sở và bảo tôi dẫn nàng trốn đi, nhưng tôi chống lại ý định đó. Vì vậy, sau đó nàng bỏ ra đi mất biệt, và ba chúng tôi đã trở thành ba kẻ tử thù !

Thích-Đỉnh-Nhận gượng cười-nói :

— Như vậy là ông đã phụ bà ấy !

— Phải, tôi đã phụ nàng !

— Giờ đây thì mọi việc đã qua rồi, vậy chúng ta hãy gấp rút trở về thôi. Chẳng rõ cuộc giao tranh giữa bản môn và Ngân-Diện-Hội tại Thiếu-Lâm Tự kết quả ra sao ?

Sau ba bốn ngày đường họ mới về đến địa điểm Mê-Hồn-Cung. Thích-Đỉnh-Nhận được một môn nhân của Mê-Hồn-Cung dẫn đường

đi thẳng vào địa điểm bí mật của cung này.

Bọn họ cùng đi vào một cánh rừng kín đáo, rồi đi qua Phong-Sa-Cốc, kẻ đó lại xuyên qua một vùng đá lởm chởm, quanh co khúc khuỷu, mới đến một khe núi.

Sau khi đi hết cái khe núi ấy, thì đã trông thấy nhà cửa lâu đài xinh đẹp thấp thoáng trước mắt. Thương-Hải-Khách đã dẫn Vô-Cực Tinh-Quân và Thích-Thiết-Hoa ra tận ngoài xa nghênh đón.

Thương-Hải-Khách quì xuống, nói :

— Đệ tử xin bái kiến ngọc giá của môn chủ !

— Xin ông hãy đứng lên, chớ quá thủ lễ làm gì !

Thương-Hải-Khách cảm tạ đứng lên. Thích-Đỉnh-Nhận hỏi rằng :

— Công việc ở Thiếu-Lâm tự như thế nào ?

Thương-Hải-Khách lộ sắc buồn bã, lệ rơi đầm đề, im lặng thực lâu không nói chỉ cả. Thích-Đỉnh-Nhận trông thấy thế, đã đoán biết cuộc giao tranh tại Thiếu-Lâm Tự chắc chắn Hồng-Kỳ-Môn đã bị thiệt hại nặng nề. Nếu chẳng thế, thì Thương-Hải-Khách đâu lại tỏ ra đau đớn như vậy !

Chàng hết sức hồi hộp, vội vàng hỏi rằng :

— Mọi việc đã ra sao rồi ?

— Xưa môn chủ hãy vào đại điện, rồi đệ tử sẽ trình rõ lại mọi việc !

Khi đã bước vào đại điện, chàng trông thấy nơi ấy bài trí rất khéo léo. Chàng bước thẳng đến đại điện ngồi yên xuống hỏi rằng :

— Còn đệ tử của bản môn đâu, tại sao không thấy đến ?

Thương-Hải-Khách nói :

— Bọn họ đều đang bị trọng thương cả...!

— Cái chi...?

Thích-Đỉnh-Nhận từ trên chiếc ghế phủ da cạp kinh hoàng đứng phắt dậy, nói :

— Bọn họ... đều bị thương cả rồi ?

Thương-Hải-Khách nói :

— Đúng thế, ngoại trừ Hình trưởng, Thích cô nương, Tiểu-Ngưu-Tử từ hộ giá và một người nữa, còn thì tất cả đều bị trọng thương. Hiện giờ số người khoẻ mạnh đều lo săn sóc bọn họ tại Dưỡng thân cung, nên không thể ra nghênh tiếp môn chủ về !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe qua hết sức đau lòng, lệ tuôn ràn rụa, buồn

rầu ngồi phịch xuống, nói :

— Hãy kể tỉ mỉ lại cho ta nghe về cuộc giao tranh đó !

Thương-Hải-Khách nói :

— Sau khi môn chủ ra đi và sau khi đã đem Bắc-Cực Hồ-Tiên trưng trị đúng theo môn pháp, thì đệ tử ra lệnh cho Phó tướng Thất-Hải Thần-Long chiêu tập toàn thể môn nhân lại, rồi chọn lấy một trăm năm mươi người trong số sáu trăm tám mươi bốn môn nhân, chia thành ba đội. Đội thứ nhất do hình trưởng xuất lĩnh, Phục-Hồ Thiên-Quân và Phi-Long Kiếm-Khách làm phó tướng. Đội thứ hai do Thích cô nương xuất lĩnh, Huyết-Hồn-Tử và Ngũ-Long Chơn-Quân làm phó tướng. Đội thứ ba do Từ-Cần xuất lĩnh, Hồ-Tĩnh và Phong-Trần Cuồng-Khách làm phó tướng. Ba đội người ngựa đó đồng chịu sự chỉ huy chung của phó tướng bản môn Thất-Hải Thần-Long.

Riêng đệ tử thì xuất lĩnh Huyết-Kiểm Chủ-Nhân, Tiểu-Ngưu-Tử, Thiên-Tinh Lão-Nhân, Thiên-Sát Ma-Nữ và Địa-Sát Ma-Nữ để đến đó chỉ huy sát trận giao chiến. Khi đến Thiếu-Lâm tự, thì Ngân-Diện Hội cũng mang một trăm đệ tử đến và một trận huyết chiến xảy ra.

Cuộc giao tranh ấy thực là kinh thiên động địa. Số đệ tử của Ngân-Diện Hội sau một giờ giao chiến đã chết đi hai phần ba. Nhưng ngay lúc ấy Giang-Tiêu-Phân bỗng bất thần xuất hiện !

Thế là phó tướng Thất-Hải Thần-Long và số phó tướng của ba đội đều bị thương dưới tay của bà ta. Ngay lúc ấy ba con Hoạt-Cương-Thị lại tràn đến mở một cuộc sát phạt đẫm máu !

Lúc bấy giờ đệ tử phái Thiếu-Lâm cũng nhảy vào vòng chiến. Riêng đệ tử của Ngân-Diện Hội chỉ còn sống sót lại mấy mươi người mà thôi ! Thế là trong Thiếu-Lâm Tự máu chảy thành sông, thây chất thành núi. Nếu tình hình đó tiếp tục thêm ít lâu nữa, thì bản môn tất sẽ bị hoàn toàn bị tiêu diệt. Nhưng rất may là đã có cứu tinh kịp thời đến nơi...

Thích-Đỉnh-Nhận sốt ruột ngắt lời hỏi :

— Ai đã đến thế ?

— Chính là Hải-Vân Tiên-Tử !

— Cô ấy...?

— Đúng vậy ! Sau khi có mặt cô ấy đánh nhau ác liệt với Giang-Tiêu-Phân, thì số đệ tử của Thiếu-Lâm cũng liền chết tràn tới từ chiến với số đệ tử của Ngân-Diện Hội. Do đó chẳng mấy chốc phía

Ngân-Điện-Hội chỉ còn sống sót độ mười mấy người. Tuy ba con Hoạt-Cương-Thị của họ không ai có thể chống đỡ nổi, nhưng nhìn qua thực trạng đó, Giang-Tiểu-Phân thấy rằng nếu kéo dài trận đánh thì tất cả môn nhân của Ngân-Điện-Hội đều bị mất mạng tại Thiếu-Lâm-Tự, nên bà ta đã hạ lệnh rút lui !

Thích-Đinh-Nhận lại sốt ruột hỏi :

— Còn Hải-Vân Tiên-Tử thì sao ?

— Khi mọi việc xong xuôi, thì cô ấy lại bỏ ra đi !

Thích-Đinh-Nhận cảm thấy hết sức bối ngùi. Đúng vậy, nếu lúc ấy mà không có Hải-Vân Tiên-Tử xuất hiện, thì hậu quả thực không ai tưởng tượng được !

Thích-Đinh-Nhận nghiêng chặt đôi hàm răng nói :

— Thế người của bản môn bị chết hết cả bao nhiêu ?

— Thưa, tất cả sáu mươi một người !

— Còn bị thương bao nhiêu ?

— Tất cả ba mươi bốn người !

— Thế còn bị thương dưới tay của Hoạt-Cương-Thị bao nhiêu ?

— Tất cả mười lăm vị, nhưng đệ tử đã giết chết cả rồi !

— Cái chi... ?

— Đệ tử đã giết chết tất cả mười lăm vị môn nhân bị ma phong của Hoạt-Cương-Thị quét trúng. Đây là việc hoàn toàn vượt ra khỏi ý muốn của đệ tử... !

— Tại sao ông lại dám giết chết môn nhân ? Trước đây Hải-Vân Tiên-Tử đã hành động như vậy nên bị tước đuổi ra khỏi môn phái, vậy có lý đâu ông... ?

— Đó là vì bất đắc dĩ.

— Ôi... thôi ! Nếu thế thì ta phải mời Hải-Vân Tiên-Tử trở về môn phái !

Thương-Hải-Khách nói :

— Đó mới là thượng sách !

Thích-Đinh-Nhận lại hỏi :

— Còn đệ tử của phái Thiếu-Lâm bị chết và bị thương bao nhiêu ?

— Thưa, tất cả hai mươi một vị !

Thích-Đinh-Nhận chau mày nói :

— Thực không ngờ số thương vong của bản môn lại nặng nề như thế. Thiếu-Lâm Phái nếu chẳng được bản môn trợ lực, thì tất đã bị tiêu

diệt dưới tay của Ngân-Điện-Hội rồi... !

— Đứng thế ! Vị chương môn của phái Thiếu-Lâm có vật này bảo đem về cho môn chủ !

oOo

HỒI THƯ BẦY LÂM

ĐÀO-HOA THẦN-NỮ

Thích-Đinh-Nhận nói :

— Vật chi thế ?

— Một phong thơ và một chiếc gậy ngọc Phật tượng !

— Vậy hãy trao cho ta xem !

Thương-Hải-Khách thò vào áo lấy phong thơ ra trao lên cho Thích-Đinh-Nhận. Chàng xé ra xem, thì thấy viết rằng :

Kính gửi Thích môn chủ.

Vừa rồi chúng tôi được môn chủ phái đệ tử đến đó cứu nguy cho bản môn, nhờ đó bao nhiêu đệ tử của bản môn mới được tồn sinh và bản môn mới khỏi bị tiêu diệt. Ông ấy quả có thể vì bằng nhứt nguyệt. Vậy bản phái xin gửi đến một tín vật là chiếc gậy ngọc Phật tượng, để môn chủ giữ làm kỷ niệm, đồng thời cũng để chúng tôi có dịp tỏ lòng kính mến môn chủ.

Ngô-Trần kính bái

Thích-Đinh-Nhận xem xong bức thơ, thì không khỏi lấy làm kinh hãi. Vì, chiếc gậy ngọc Phật tượng là tín vật của vị chương môn phái này được truyền từ đời nọ sang đời kia. Thế mà hôm nay họ lại gửi tặng cho chàng vật đó !

Thích-Đinh-Nhận cất bức thơ rồi nói :

— Còn chiếc gậy ngọc Phật tượng ở đâu ?

Thương-Hải-Khách bèn cầm một chiếc bằng ngọc xanh dài độ hai thước, dâng hai tay lên cho Thích-Đinh-Nhận.

Thích-Đinh-Nhận nhận lấy và xem xét tỉ mỉ, thì thấy trên chiếc gậy có chạm bức tượng của vị Đạt-Ma tổ sư. Chàng bèn lên tiếng gọi :

— Tổng soái đâu ?

— Có mặt đệ tử đây !

— Ông hãy mang vật này đến trao trả lại cho phái Thiếu-Lâm, và nói với Ngô-Trần chương môn rằng : « Việc trừ bạo là nhiệm vụ của chúng ta, vậy chúng ta không dám nhận lễ vật quá trọng hậu này ! »

Tổng soái Lật-Nhân-Vương nhận lấy chiếc gậy ngọc phật trượng, rồi trao cây quạt độc phiến lại cho Thích-Đỉnh-Nhận. Sau đó, ông liền ra đi đến phái Thiếu-Lâm.

Thích-Đỉnh-Nhận quay qua Thương-Hải-Khách nói :

— Chúng ta hãy đi đến Dưỡng-Thân Cung vậy !

Liền đó sáu người cùng bước đi đến Dưỡng-thân-cung để thăm số môn nhân bị thương. Ngoài Ngũ-Long Chơn-Quân và Huyết-Hồn-Tử bị thương trầm trọng nhất, còn thì tất cả mọi người, có lẽ sau mấy hôm tĩnh dưỡng thì được bình phục hẳn.

Thích-Đỉnh-Nhận nói với Tá-Thiên-Vương cho số người bị thương nhẹ nhất như Thất-Hải Thần-Long, Huyết-Kiểm Chủ-Nhân và Hồ-Tĩnh, mỗi người uống một viên thuốc, rồi lo việc chữa thương cho họ, nên chẳng mấy chốc ba người đã được bình phục hẳn.

Khi lui ra khỏi Dưỡng-thân-cung, Thích-Đỉnh-Nhận quay qua Thương-Hải-Khách nói :

— Lúc Hải-Vân Tiên-Tử xuất hiện, không có cho ông biết về tin tức của Hứa-Trân sao ?

— Thưa có, cô ấy nói : Hứa-Trân không bằng lòng trở về và định ở luôn tại Thiên-Tĩnh Đảo !

— Tại sao thế ?

— Việc ấy môn chủ đoán ra rất dễ dàng !

Thích-Đỉnh-Nhận cười buồn bã, nói :

— Môn nhân của Ngân-Diện Hội, hiện còn lại chẳng bao nhiêu, nếu chúng ta thừa dịp này kéo đến tấn công, thì chẳng khó chi tiêu diệt được bọn chúng !

— Lời ấy rất đúng, nhưng võ học của Tiên-sư, môn chủ cần phải luyện xong trước đã, rồi mới nghĩ đến việc tiêu diệt Giang-Tiêu-Phân sau !

Thích-Đỉnh-Nhận cảm thấy rất hữu lý, nên liền gật đầu nói :

— Ta đã có xem qua võ công của Tiên-sư để lại, thấy rõ đều là những môn học cao thâm khó hiểu. Vậy quân-sư có thể giúp cho ta nghiên cứu tìm hiểu hay không ?

— Việc ấy.... đệ tử chẳng dám !

— Tại sao lại chẳng dám ?

— Vì võ công ấy, chỉ có một mình môn chủ được...

— Việc đó không ngại chi cả, ông chỉ giúp cho tôi về phần tìm ra

những bí quyết của nó, còn việc tập rèn thì ông không dự đến thử hỏi có hại chi ?

— Nếu thế đệ tử xin tuân mạng !

Thích-Đỉnh-Nhận quay về Thích-Thiết-Hoa nói :

— Tỷ tỷ, nơi đây có chỗ nào kín đáo hay chẳng ?

— Tại vách đá ở phía sau, có một sơn động rất kín đáo, nếu đóng cửa lại thì không ai biết được !

— Như thế thì tốt lắm !

Liền đó, chàng đi thẳng ra phía sau, thì quả nhiên thấy vách núi lảng trơ như kiếng, bên dưới có một sơn động ở ngay giữa ba phía vách núi đỏ. Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Có phải nơi đây không ?

— Chính là nơi đây !

Thích-Đỉnh-Nhận liền bước thẳng vào trong. Thương-Hải-Khách định bước theo nhưng liền dừng lại nói :

— Thích cô nương !

— Có môn đệ đây !

— Trong thời kỳ rèn luyện võ công, rất kiêng kỵ việc khuấy rầy, bằng không thì rất có thể đưa đến tình trạng thân thể bị phá hoại, hậu quả không thể lường được. Vậy cô nên cho người đến canh phòng nghiêm nhắc !

— Việc ấy đệ tử đã hiểu !

Thương-Hải-Khách bèn bước vào trong động, Thích-Thiết-Hoa chỉ dẫn cho họ những cái chốt bí mật để mở và đóng cánh cửa rồi lại bước trở ra.

Tá-Thiên-Vương nói :

— Thích cô nương, giờ đây tôi ở đây canh phòng vậy !

— Cũng được !

— Vậy xin Thích cô nương hãy lui về đi.

Thích-Thiết-Hoa liền đi nhanh trở về Mê-Hồn-Cung.

Một ngày qua.... hai ngày qua....

Đến ngày thứ tư, Từ-Cần và Hồ-Tĩnh lo việc canh gác.

Đêm khuya im lặng như một cõi chết. Khắp chung quanh Mê-Hồn-Cung, ngoài những tiếng cú rúc u buồn, thỉnh thoảng vang lên, để làm nặng nề hơn cảnh u tịch của đêm khuya, còn thì chẳng nghe có tiếng động chi khác nữa....

Bỗng nhiên, có một tiếng cười lạnh lùng xé không gian truyền đến. Hồ-Tĩnh và Từ-Cần nghe thế đều không khỏi biến sắc mặt. Bọn họ đưa mắt quét qua khắp bốn bên, thì ngoài tiếng gió thổi từng cơn không còn trông thấy chi nữa cả. Hồ-Tĩnh quay về Từ-Cần nói:

— Cần muội, có thể đã có chuyện chi xảy ra rồi!

— Đúng thế!

— Vậy em canh gác nơi đây, để anh trở về thăm lại với tông soái!

— Được!

Tiếng nói của Từ-Cần chưa dứt, thì lại có một tiếng cười lạnh lùng từ phía cánh rừng trước mặt vọng đến!

Hồ-Tĩnh khẽ quát rằng:

— Ai thế?

Vẫn không có tiếng người trả lời! Hồ-Tĩnh không khỏi bất rung mình, liền nhún người vọt lên, nhắm hướng Mê-Hồn-Cung cách đó nửa dặm lướt nhanh tới...

Nhưng, người chàng mới vừa vọt lên, thì bất thình lình một luồng chưởng lực từ đầu cuốn thẳng vào chàng. Bởi thế, chàng vội vàng bay người thối lui ra sau mới tránh được thế chưởng của đối phương!

Chàng đưa mắt nhìn lên, thì thấy trước mặt mình đã đứng sững một người đàn bà tuyệt sắc tuổi độ ba mươi, phía sau người đàn bà ấy lại có bốn cô gái mặc y phục màu hồng. Tia mắt của Hồ-Tĩnh vừa quét qua, liền biết đã có biến, nên quát to rằng:

— Bà là ai thế?

Người đàn bà tuyệt sắc ấy liền cất tiếng cười một chuỗi dài, nói:

— Có phải Thích-Đỉnh-Nhận đang luyện võ công trong sơn động này không?

Hồ-Tĩnh giật mình nói:

— Bà hỏi để làm gì?

— Ta tìm hân đồ thanh toán một món nợ!

Hồ-Tĩnh chẳng hiểu người đàn bà tuyệt sắc này đã làm cách nào lọt được vào Mê-Hồn-Cung? Vì chung quanh Mê-Hồn-Cung ba mặt đều có vách đá cao hàng năm sáu mươi trượng bao bọc, dù cho chim cũng khó bay lọt, thế mà người đàn bà này đi ngang nhiên xông vào ngõ trước mặt hay sao?

Đây lại là một việc hoàn toàn không thể có được. Vì ở phía trước một cháng những có nhiều môn nhân canh gác kỹ lưỡng, hơn nữa muốn tiến đến đây không thể nào không đi ngang qua Mê-Hồn-Cung...

Người đàn bà tuyệt sắc ấy quát rằng:

— Có phải Thích-Đỉnh-Nhận đang ở trong động này không?

Hồ-Tĩnh trông thấy sắc mặt của người đàn bà ấy bỗng hiện đầy sát khí, nên thăm nói: « chắc hẳn mọi việc sẽ xảy đến một cách bất lợi. Riêng Từ-Cần lại càng tái nhợt hẳn sắc mặt. Nàng chẳng phải sợ hãi đối phương, mà chính vì nếu xò xác trong lúc này gây sự xao động bên ngoài, thì chắc hẳn Thích-Đỉnh-Nhận bên trong sơn động sẽ bị nguy hại ngay!

Đối phương đến đây hoàn toàn không phải có thiện ý, đó là việc ai nấy đều rất dễ nhận ra. Do đó, Từ-Cần lạnh lùng nói:

— Môn chủ tôi không có trong ấy!

Người đàn bà tuyệt sắc đó cất tiếng cười, nói:

— Không có? Ha ha ha, vậy để ta vào trong ấy xem cho biết!

Hồ-Tĩnh quát rằng:

— Bà cứ xông tới thử xem!

Người đàn bà ấy cũng quát to:

— A-Kiều đâu?

Một cô gái mặc áo màu hồng đứng ở phía sau bà ta, liền bước tới nói:

— Thưa Đáo chủ có điều chi chỉ dạy?

— Người hãy bắt sống người này cho ta!

Hồ-Tĩnh nghe sự đối đáp giữa hai người, thì kinh hãi đến suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng. Vì người đàn bà đó lại chính là Đáo-Hoa Đáo-Chủ, tức Đáo-Hoa Thần-nữ...!

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi, thì thân hình lá lướt của A-Kiều đã vọt bay lên, rồi nhanh như một luồng điện xẹt lao thẳng về phía chàng. Hồ-Tĩnh thấy nguy, nên không cần nghĩ ngợi nhiều, liền dùng ngay thế võ « Vân vụ kim quang » đỡ thẳng ra!

A-Kiều thấy thế, liền thu người trở lại, nhưng sau đó lại vọt thẳng tới, vung cánh tay mặt ra đánh một loạt ba thế võ hiểm hóc, nhằm công thẳng vào những nơi hiểm yếu trong người Hồ-Tĩnh!

Hồ-Tĩnh là người võ công không phải tầm thường, thế mà chàng ngờ bị cô gái này tấn công tới tấp và bị động phải thối lui. Từ-Cần đứng bên cạnh trông thấy thế, quả tim không khỏi nhảy thình thịch vì sợ hãi!

Đào-Hoa Thần-Nữ cất tiếng cười lạnh lùng, rồi tràn thẳng đến trước cửa động!

Từ-Cần quát rằng:

-- Bà hãy xông đến thử xem!

Đào-Hoa Thần-Nữ cũng quát to:

-- A-Xuân đâu? Hãy bắt sống người này lại cho ta!

Tức thì, một cô gái đánh hai cái bìn nhỏ mặc y phục màu hồng, từ phía sau lách mình bước tới. Cô gái ấy quát một tiếng trong trẻo rồi lao vút về phía Từ-Cần, vung cánh tay ngọc lên công ra liên tiếp hai chiêu!

Thế võ của nàng hết sức nhanh nhẹn. Tuy nhiên, Từ-Cần là người đã học được một phần ba võ công của Vương-Thần thì đâu phải là người tầm thường. Nàng quát lên một tiếng trong trẻo, rồi vung tay đánh trả lại một chiêu!

Đào-Hoa Thần-Nữ không ngờ tiếng cười, đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Trong khi đó, Hồ-Tĩnh và cô gái áo hồng đang đánh nhau hết sức quyết liệt. Nhưng, xem ra cô gái áo hồng đã hoàn toàn giữ phần chủ động, nếu kéo dài thêm độ nửa giờ nữa, thì Hồ-Tĩnh chắc chắn sẽ bị bại dưới tay của đối phương!

Bỗng nhiên, Đào-Hoa Thần-Nữ bất thần nhún người nhảy vọt lên, tràn thẳng đến cửa động, cất tiếng cười lạnh lùng nói:

-- Thích-Đỉnh-Nhận, người giết chết Tổng đàn chủ của ta, vậy nay ta sẽ cho người bị tê liệt cả thân thể...

Tiếng thề chưa dứt, thì bà ta đã vung cánh tay ngọc lên, nhằm ngay sơn động đánh thẳng một chiêu hết sức mạnh mẽ.

Có phải Thích-Đỉnh-Nhận đang luyện võ công trong sơn động này không, đây tuy là việc không ai có thể biết chắc được, nhưng nếu quả đúng là chàng đang luyện võ công ở trong ấy, thì qua sự xao động như vậy chắc chắn cơ thể của chàng sẽ vì đó mà biến thành tê bại hẳn!

Nhưng, trong khi Đào-Hoa Thần-Nữ mới vừa vung chiêu đánh ra, thì bất thần có một bóng người lướt tới nhanh như gió hốt, vung chiêu đánh vào lưng của bà ta. Bóng người ấy lướt tới nhanh nhẹn và chiêu lực cũng hết sức mạnh mẽ. Bởi thế, Đào-Hoa Thần-Nữ không khỏi kinh hoàng, vội vàng thu cánh tay đang đánh vào cửa sơn động trở về.

Đào-Hoa Thần-Nữ là người võ công cái thế, nên ứng biến hết sức

nhanh nhẹn. Bà ta đã kịp thời xoay người lại, rồi vung chiêu đánh trả đối phương ngay. Thế võ của bà ta đã chuyển biến nhanh nhẹn đến mức ai nhìn thấy cũng phải khiếp phục:

Lúc đó, Từ-Cần bỗng bật miệng kêu lên rằng:

-- Hải-Vân Tiên-Tử!

Đúng thế, người vừa đến ấy chính là Hải-Vân Tiên-Tử. Trên sắc mặt xinh như hoa của nàng, đang hiện lên đầy sát khí. Đôi mắt của nàng nhìn chòng chọc vào khuôn mặt của Đào-Hoa Thần-Nữ, lạnh lùng nói:

-- Quả là hành động hết sức ác độc!

Đào-Hoa Thần-Nữ cười khanh khách nói:

-- Cô là ai vậy?

-- Bà cần chi biết tôi là ai!

-- Con bé kia, ta muốn người tránh ra ngay!

-- Tôi không thể làm như thế được!

-- Người muốn chết mà...!

Tiếng quát của Đào-Hoa Thần-Nữ chưa dứt, thì người bà ta đã nhảy vọt lên vung tay quát ra một chiêu từ khoảng không xuống.

Thế chiêu ấy của bà ta đã diễn biến thành ba thứ võ khác nhau, công thẳng vào Hải-Vân Tiên-Tử!

Hải-Vân Tiên-Tử trông thấy thế, liền vung cánh tay ngọc lên, đỡ bằng vào chiêu lực của Đào-Hoa Thần-Nữ với một thế võ vô cùng kỳ diệu. Đào-Hoa Thần-Nữ không khỏi thán kinh hãi, vội vàng vung tay trái lên tấn công tiếp thêm ba chiêu!

Nhưng, Hải-Vân Tiên-Tử cũng không chịu thua, liền vung tay đánh trả lại ba chiêu ngay. Võ công của hai người xem ra kẻ nửa cân người tám lượng không ai hơn kém ai cả!

Trong lúc ấy, bỗng hai cô gái mặc áo hồng còn đứng bên ngoài, bất thần cùng một lúc lao thẳng về hướng Hải-Vân Tiên-Tử nhanh như một luồng gió hốt, rồi chớp nhoáng mỗi người đánh ra một chiêu!

Trong khi hai môn nhân đó tràn tới tấn công đối phương, thì Đào-Hoa Tiên-Tử đã nhanh nhẹn vọt người bay lên, rồi lao thẳng về phía cửa sơn động vung chiêu đánh ra nghe một tiếng vút!

Ầm l....

Qua một tiếng nổ to vang dội, đá vụn bắn đi tứ tung, cánh cửa sơn động liền bị bà ta đánh thủng một lỗ to!

Thế chương ấy của Đào-Hoa Tiên-Tử, thực chẳng khác nào đánh thẳng vào quả tim của Hải-Vân Tiên-Tử, khiến nàng run rẩy cả toàn thân mặt đầy sắc khí, nhanh nhẹn vung cánh tay mặt lên công ra liên tiếp năm thế vô vô cùng ác độc !

Thế là, một tiếng gào thảm thiết vang lên, và tiếp theo đó một cô gái mặc áo hồng đã ngã lăn ra đất chết tốt !

Trong khi ấy, Đào-Hoa Thần-Nữ lại vung chương ra đánh bởi thêm một chương thứ hai. Sau một tiếng "phình" thực to, đá vụn lại bay đi tứ phía !

Hải-Vân Tiên-Tử quát rằng :

— Đào-Hoa Thần-Nữ, ta sẽ đánh tan thầy ngươi thành muôn nghìn mảnh vụn !

Nói dứt lời, nàng liền đánh ra một chương đầy lui cô gái áo đỏ, rồi nhún mình nhảy vọt lên lao thẳng về phía Đào-Hoa Thần-Nữ !

Đào-Hoa Thần-Nữ quát rằng :

— Đây là ngươi tự tìm cái chết...

Liền đó, bà ta vung chương đánh thẳng về phía Hải-Vân Tiên-Tử, đồng thời, lại vung tay mặt lên đánh thẳng vào cửa sọ, động một chương thứ ba :

Àm !...

Lại một tiếng nổ rung chuyển cả núi đồi. Thế là cánh cửa bằng đá lại bị đánh thủng một lỗ to.

Hải-Vân Tiên-Tử thấy thế hết sức kinh hoàng. Nhưng, khổ nỗi là nàng bị một cô gái áo hồng luôn luôn bám sát, nhất thời muốn thoát khỏi sự tấn công của đối phương, cũng không phải là chuyện dễ !

Đào-Hoa Thần-Nữ cười lạnh lùng, nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận, hôm nay ta phải lấy mạng của ngươi ! Vừa nói dứt lời, bà ta đã lặc người tràn vào sọ động !

Hải-Vân Tiên-Tử trông thấy vậy, buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi, nhưng dù nàng muốn ngăn chặn đối phương cũng không kịp nữa !

Thốt nhiên, giữa lúc Đào-Hoa Thần-Nữ vừa mới tràn vào trong động, thì bỗng nghe một tiếng quát to từ trong truyền ra rằng :

— Ngươi khiến chết...!

Đồng thời, một luồng chương lực từ trong cuốn ra, hất bắn tẩm thân kiều diễm của Đào-Hoa Thần-Nữ ra ngoài cửa động !

HỒI THỨ BẢY MƯƠI SÁU

CHỈ MÀNH TREO CHUÔNG

Luồng chương lực của người trong động đã đẩy lui Đào-Hoa Thần-Nữ. Thừa cơ hội đó Hải-Vân Tiên-Tử liền nhún mình nhảy tới chặn ngang cửa vào động !

Giữa lúc ấy, lại nghe một tiếng quát từ xa vọng đến. Ai nấy quay mặt nhìn xem, thì thấy Thất-Hải Thần-Long, Lật-Nhân-Vương, Tá-Thiên-Vương, Hâm-Địa-Vương và Huyết-Kiểm Chủ-Nhân nghe động ủa ủa kéo đến.

Đào-Hoa Thần-Nữ đưa mắt quét qua, rồi khẽ quát một tiếng, nhún mình nhảy vọt lên lao thẳng về phía Hải-Vân Tiên-Tử, vung chương đánh ra như điện chớp !

Lúc đó Đào-Hoa Thần-Nữ đã đánh liệ, nên thế chương của bà ta đã được vận dụng hết bình sinh, nên mạnh mẽ như xô bặt được cả núi.

Riêng Hải-Vân Tiên-Tử cũng đã quyết liều chết với địch, nên liền nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi vung tay mặt lên, đỡ thẳng vào thế đánh của Đào-Hoa Thần-Nữ !

Thất-Hải Thần-Long và số người mới vừa chạy tới, trông thấy thế thì không khỏi kinh hoàng đứng trơ trơ như khúc gỗ. Họ không dám sao có thể hiểu được Đào-Hoa Thần-Nữ đã đột nhập bằng cách nào !

Qua một lúc sau, Thất-Hải Thần-Long quát to một tiếng, rồi vung chiếc gậy đầu rồng lên, đánh thẳng về phía cô gái áo hồng đang choáng nhau với Hồ-Tĩnh nhanh như điện chớp !

Thất-Hải Thần-Long vừa ra tay, thì Lật-Nhân-Vương cũng gầm to một tiếng, vung cây quạt Phi-thúy-phiến lên, quét thẳng về Đào-Hoa Thần-Nữ nhanh như một luồng gió bốt !

Tá-Thiên-Vương, Hâm-Địa-Vương và Huyết-Kiểm Chủ-Nhân cũng tràn tới tấn công những cô gái áo hồng còn lại !

Riêng Lật-Nhân-Vương vung chiếc quạt quét ra, đã gây nên một luồng kinh lực vô cùng mạnh mẽ công về phía đối phương. Trong khi đó Đào-Hoa Thần-Nữ đang đánh nhau thật gay go với Hải-Vân Tiên-

Từ, giờ đây lại thêm sức tấn công của Lật-Nhân-Vương, thử hỏi bà ta làm thế nào chống đỡ nổi ?

Bởi thế, bà ta bèn nhún mình bay nhẹ nhàng lách tránh đi, khiến thế võ của Lật-Nhân-Vương đã đánh hụt vào khoảng không. Nhưng lúc đó Lật-Nhân-Vương đã quyết tiêu diệt địch, nên liền nhanh nhẹn quét qua một thế võ ác liệt thứ hai.

Liền đó một tiếng gào thảm thiết xé không gian truyền lại. Tức thì một cô gái áo hồng đã ngã lộn ra đất chết tốt. Và tiếng gào thảm thiết thứ hai..... thứ ba lại nổi tiếp vang lên !

Đào-Hoa Thần-Nữ đưa mắt quét qua trông thấy môn nhân của mình đều bị giết chết, đại cuộc thế là đã hỏng, nên liền vùng chường đánh lui Lật-Nhân-Vương, rồi nhún người vọt lên nhằm đường cũ chạy bay đi !

Lật-Nhân-Vương quát to rằng :

— Người bỏ chạy đi đâu cho thoát...!

Nói chưa dứt lời, ông ta cũng lao người đuổi theo Đào-Hoa Thần-Nữ. Nhưng, lúc ấy Đào-Hoa Thần-Nữ đã chạy khuất vào cánh rừng, rồi nhám bức vách đá tại phía tay trái tiếp tục chạy bay tới !

Khi bà ta bước tới chân vách đá, thì liền nhún mình vọt thẳng lên cao có hàng mười bảy, mười tám trượng, rồi nhanh nhẹn thò tay chụp lấy một sợi mây bò trên tấm vách đá ấy. Sau đó, bà ta lại nương vào sợi mây vọt cao lên mười lăm, mười sáu trượng nữa. Cứ thế, Đào-Hoa Thần-Nữ tiếp tục vọt liên tiếp bốn năm lần là đã lên cao hằng mấy mươi trượng, không còn thấy hình bóng đâu nữa !

Bên ngoài sơn động, đã trở lại cảnh yên lặng như cũ. Số người của Lật-Nhân-Vương đứng sững sờ tại đấy, vì biến cố quá bất ngờ này đã làm cho họ hết sức kinh hoàng, khiếp sợ !

Trong khi đó, bên trong sơn động vẫn im lặng, không hề nghe một tiếng động khẽ !

Còn Thích-Đỉnh-Nhận đâu ? Chàng đã thực sự bị thương rồi chăng ? Tất cả bao nhiêu người hiện diện, đều đang kinh hoàng hồi hộp !

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Tổng soái, ông nên bước vào trong xem thử !

Lật-Nhân-Vương tự nhiên bắt rùng mình. Ông ta mím chặt đôi môi rồi đưa chân bước thẳng vào sơn động... !

Tất cả ai nấy đều đưa mắt nhìn theo Lật-Nhân-Vương lần lần đi mất hút vào động sâu !

Lật-Nhân-Vương tiếp tục đi tới độ chừng một trượng, đưa mắt nhìn khắp nơi, thì buột miệng kinh hãi « ô » lên một tiếng, rồi đứng sững sờ như một pho tượng gỗ !

Vì, trên mặt đất Thích-Đỉnh-Nhận đang ngã nằm lộn, máu tươi từ trong miệng trào ra, sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy trắng. Bên cạnh của chàng, Thương-Hải-Khách đứng trơ trơ không cử động !

Lật-Nhân-Vương thật không dám tin đôi mắt của mình. Thăm cảnh này ai nấy đều phấp phỏng lo sợ trước, nhưng cuối cùng nó đã xảy ra !

Lật-Nhân-Vương kêu lên rằng :

— Quân sư, môn chủ như thế nào rồi ?

Lệ nóng tuôn trào ra đôi khóe mắt của Thương-Hải-Khách, đáp :

— Môn chủ đã... !

Giọng nói của ông ta bỗng nghẹn lại. Lật-Nhân-Vương buột miệng hỏi :

— Đã bị trọng thương rồi ?

— Đúng thế !

— Nếu vậy... thì phải tính sao đây ?

— Thế là hết !

— Cái chi ? Đành bỏ tay... ? Đành bỏ tay... ?

— Dù cho ông ấy không chết, cũng tất sẽ trở thành tàn phế !

— Ô !

Lật-Nhân-Vương buột miệng kêu một tiếng kinh hãi, vì đây quả là không ai có thể dám tưởng tượng đến được. Ông lên tiếng hỏi rằng :

— Ông có thể cứu được môn chủ không ?

Thương-Hải-Khách lắc đầu im lặng !

— Trời hỡi ! Ai có thể cứu được cho ông ấy bây giờ ?

— Hãy mau đi tìm... Đi tìm Hải-Vân Tiên-Tử đến !

Lật-Nhân-Vương thấy ý kiến đó rất hữu lý, vì ngoài Hải-Vân Tiên-Tử, thì có lẽ không ai cứu được Thích-Đỉnh-Nhận nữa !

Ông ta bèn hồi hả đi ra cửa động. Thất-Hải Thần-Long vừa trông thấy, liền hỏi rằng :

— Như thế nào ?

— Ông ấy đã... bị thương rồi !

— Ô...!

Tất cả mọi người hiện diện, đều kinh hoàng kêu lên thành tiếng. Lật-Nhân-Vương quay sang Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Thừa phò môn chủ!

— Tôi hiện nay không phải là đệ tử của Hồng-Kỳ Môn nữa...!

— Thích môn chủ đã hứa mời cô trở về bản môn!

— Tôi xin đa tạ, vì hiện giờ tôi đã quá chán ngán. Nếu trở về Hồng-Kỳ Môn, thì chỉ bằng tôi ở ngoài làm một con người thanh nhàn tự tại thì hay hơn!

— Thừa phò môn chủ...

— Tôi đã bảo, là tôi đã bị đuổi ra khỏi cửa môn phái rồi?

— Nhưng... môn chủ hiện nay đã bị thương trầm trọng, vậy cô nương có thể cứu cho ông ấy không?

Hải-Vân Tiên-Tử khẽ cau đôi mày lộ vẻ đau đớn. Nàng cắn nhẹ đôi môi ngọc, rồi bình thần trả lời rằng:

— Cũng được, nhưng tôi có cứu được cho anh ấy không, hiện giờ chính tôi cũng không dám tin chắc!

Nói đoạn, nàng dõng dạc bước thẳng vào trong động. Tất cả mọi người cũng đều nổi gót bước cả vào trong ấy.

Hải-Vân Tiên-Tử đến sát bên cạnh Thích-Đỉnh-Nhận, đôi tròng mắt xoay tròn và sắc mặt biến hẳn. Nàng liền vung ngón tay ngọc ra, điểm trước tiên vào « tam âm tuyết mạch » của Thích-Đỉnh-Nhận.

Trên vầng trán của nàng đã đổ những hạt mồ hôi lấm tấm. Nàng vội vàng móc một viên thuốc màu trắng ra nhét vào miệng Thích-Đỉnh-Nhận, rồi mới từ từ thu cánh tay trở về!

Nàng đưa tay vuốt lại mái tóc rồi buông rũ xuống đôi má. Tia mắt của nàng đầy vẻ kinh hoàng và đau đớn, nhưng cũng thoáng hiện một sự thất vọng!

Lật-Nhân-Vương hỏi rằng:

— Thế nào?... Có thể cứu được cho ông ấy không?

Hải-Vân Tiên-Tử cúi mặt nhìn xuống không trả lời, mà chỉ khẽ than dài!

Tiếng than ấy, thật chẳng khác nào một tiếng sấm nổ to, khiến tất cả mọi người chung quanh đều kinh hoàng biến sắc!

Đôi khoé mắt của Thích-Thiết-Hoa đã tuôn trào đôi dòng lệ, nói:

— Chẳng còn cách chi cứu được nữa hay sao?

Hải-Vân Tiên-Tử vẫn im lặng không trả lời. Nàng ngó trân trố vào Thích-Đỉnh-Nhận, trông có vẻ hết sức đau thương!

Nàng từ từ đứng lên. Thất-Hải Thần-Long vội vàng hỏi rằng:

— Thực sự chẳng còn có cách chi cứu được ông ấy nữa hay sao?

Hải-Vân Tiên-Tử than dài, nói:

— Không còn có cách chi nữa cả!

— Ồ...!

Tất cả mọi người, đều buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng. Hải-Vân Tiên-Tử buồn bã nói:

— Phải, chẳng còn cách chi nữa.... Vì muốn cứu ông ấy thì phải trả một giá quá đắt!

Thích-Thiết-Hoa khóc nức nở, nói:

— Dù có phải trả một giá đắt đến đâu, tôi cũng nhất định lo tròn cho Thích môn chủ...!

— Thích Thiết-Hoa tiếp:

— Vậy ai mới có thể làm được việc ấy!

— Chỉ có tôi mà thôi!

Thích-Thiết-Hoa van xin rằng:

— Nếu thế, thì xin cô nương hãy cứu dùm!

— Không thể được!

Thích-Thiết-Hoa nói:

— Có lý nào cô nương trông thấy người chết trước mắt mà không ra tay cứu nguy hay sao?

— Không, như tôi đã nói là phải trả một giá quá đắt!

— Phải trả một giá như thế nào và bằng gì, cô phải nói rõ ra cho

— Thực là khó mở miệng!

Thích-Thiết-Hoa nói:

— Tôi đã hiểu rồi...!

— Cô hiểu như thế nào?

— Vì sau khi cứu xong Thích môn chủ, thì tất cô phải bị thiệt mạng!

Hải-Vân Tiên-Tử gượng cười nói:

— Cũng gần như thế!

Thích-Thiết-Hoa im lặng không biết nói thêm như thế nào nữa. Vì nếu cứu sống Thích-Đỉnh-Nhận, mà Hải-Vân Tiên-Tử phải hy sinh tính mạng của mình, thì lẽ tất nhiên nàng không thể nào rúng ép cô ấy được.

Thích-Thiết-Hoa bặm chặt đôi hàm răng, nói:

— Vậy cô hãy chỉ dạy cho tôi phương pháp cứu sống Thích môn

chủ, để đích thân tôi cứu trị cho người !

— Như tôi đã nói, là cô không thể làm được !

Thích-Thiết-Hoa khóc nước nở nói :

— Nhưng tôi không thể... đưa mắt ngó Thích môn chủ chịu chết...

Tất cả mọi người có mặt, ai nấy đều cảm động rơi nước mắt. Hải-

Vân Tiên-Tử bỗng lộ sắc lạnh lùng, nói :

— Nơi đây, có thể còn được hai người nữa, làm được việc này...

— Ai thế ?

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Tông soái....

— Có mặt đệ tử đây !

— Tôi gọi ông nào phải là mạng lệnh ?... Ông nên nhớ, tôi không còn là phó môn chủ.

Nàng dừng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp rằng :

— Ông hãy mau đến U-Minh Qui-Phủ tìm gặp U-Minh Qui-Nữ đến đây. Mau lên !

Lập-Nhân-Vương cũng không hỏi thêm chi cả, chỉ gật đầu rồi vọt người bay lên chạy đi thẳng !

Hải-Vân Tiên-Tử nhìn thẳng vào Huyết-Kiệu Chủ-Nhân, nói :

— Lê Lão tiền bối...

— Có điều chi chỉ dạy ?

— A-Mẫn có phải là người hầu của bà không !

— Chỉ là bạn, chứ không thể gọi là người hầu được !

— Vậy hãy cho người đi mời gặp cô ấy đến đây !

Lê-Thái-Hoa không khỏi giật mình, nói :

— Tìm cô ấy ?

— Phải, càng nhanh càng tốt !

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân nói :

— Được, tôi sẽ đi ngay để tìm cô ấy về đây !

Sau khi Huyết-Kiệu Chủ-Nhân cùng hai con tỷ nữ đã ra đi, thì Hải-Vân Tiên-Tử bảo mọi người khiêng Thích-Đỉnh-Nhận trở về đường thần cung.

Thích-Thiết-Hoa nói :

— Nơi dưỡng thân cung người đông và ồn ào, chỉ bằng khiêng về phòng riêng của tôi thì tốt hơn !

— Cũng tốt !

Liền đó, Tá-Thiên-Vương và Hãm-Địa-Vương cùng khiêng Thích-Đỉnh-Nhận đến tư phòng của Thích-Thiết-Hoa để yên xuống.

Lúc ấy, sắc mặt của Thích-Đỉnh-Nhận vẫn còn tái nhợt như một tờ giấy trắng. Hải-Vân Tiên-Tử lo chữa trị thương thế cho chàng một lúc, mới nói :

— Ngoài Thích cô nương và Thương-Hải-Khách cần lưu lại đây, còn thì tất cả nên lui về nghỉ ngơi, viên phó tướng cần đi xem xét qua môn nhân một lượt !

Thất-Hải Thần-Long gật đầu, rồi cùng bước ra với tất cả mọi người.

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Cứ mỗi ba tiếng đồng hồ, thì tôi phải lo chữa thương cho anh ấy một lần, hầu giữ sự tuần hoàn đều đặn trong người của anh ấy. Vậy giờ đây tôi nghỉ ngơi một tí đã !

Nói xong, nàng nhắm đôi mắt lại để điều hòa hơi thở.

Trong khi đó, Thích-Thiết-Hoa nước mắt ràn rụa, nàng lo ngại không hiểu Thích-Đỉnh-Nhận có thể cứu được hay chăng, vì đó là một việc chưa có thể ai đoán trước được !

Nếu Thích-Đỉnh-Nhận không có cách nào chữa trị cho được binh-phọc hãn, thì phải làm sao đây ? Hơn nữa, Hải-Vân Tiên-Tử nói rằng : Thích-Đỉnh-Nhận còn có thể cứu chữa được, nhưng cứu chữa bằng cách nào ?

Thích-Thiết-Hoa không ngớt nghỉ ngơi miễn man, lòng đau như cắt nên khi trông thấy Hải-Vân Tiên-Tử điều hòa hơi thở xong, liền vội vàng hỏi rằng :

— Có cách nào để cứu được Thích môn chủ ?

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Thích cô nương, tôi xin hỏi cô việc này trước !

— Cô cứ nói !

— Hiện cô đang giữ nửa bộ sách « Huyền hoàn lục » ?

— Đúng thế ! Tại sao cô biết được ?

— Bộ « Huyền hoàn lục » chia thành hai quyển thượng và hạ. Quyển thượng ghi chép những thế võ kỳ diệu, những chương pháp biến hóa tài tình, còn quyển hạ thì ghi chép về phần nội lực và kinh mạch làm chính. Tôi nhìn qua thế đánh của cô, nên đoán biết là có thể cô đã học được từ trong « Huyền hoàn lục »...

— Vậy có lẽ cô đã được quyền hạ của bộ sách ấy chăng ?

— Đúng thế, quyền sách ấy là do sự phụ tôi tức Vong-Hồn-Tiên Tử có được, sau đó bà đã tặng lại cho tôi. Trong quyền hạ của bộ Huyền hoàn lục, còn có ghi chép một số y lý.

Thích-Thiết-Hoa nói :

— Nếu thế, thì chắc hẳn cô đã biết phương pháp cứu chữa rồi !

Khi này tôi có sờ qua huyết đạo của anh ấy. Về trường hợp bị trọng thương trong khi luyện võ công mà giới giang hồ gọi là « tẩu hỏa nhập ma » rất có nhiều thứ. Sờ đi gọi « nhập ma » là chính vì trong khi rèn luyện võ công, nội lực không ngớt tuần hoàn trong khắp kinh mạch, nhưng vì bị một xúc động bất ngờ, nên khí huyết trong người bị cuồng loạn không còn giữ được trạng thái bình thường nữa. Nếu trong trường hợp đó, sờ khí huyết trong người đang tập trung nơi tạng phủ thì nạn nhân sẽ bị mất mạng ngay tức khắc. Ngoài ra, nếu sờ khí huyết tập trung vào đầu thì sẽ bị tàn phế tại bộ phận đó trong người nạn nhân...

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BẢY

NÓI BUỒN KHÓ GIẢI

Thích-Thiết-Hoa ngắt lời hỏi :

— Còn đệ đệ của tôi đã bị thương nơi nào ?

— Hiện giờ tôi không tiện nói rõ. Nhưng, những nơi đó nếu không có phương pháp chữa trị cho thích hợp, thì vẫn có thể thiệt hại đến tánh mạng như thường. Tuy nhiên, nơi bị thương của Thích môn chủ may mắn chẳng phải là chỗ hiểm yếu, nên về sinh mạng không có điều chi đáng ngại, song vẫn phải chịu tàn phế !

— Tàn phế ở nơi nào ?

Hải-Vân Tiên-Tử đưa mắt chú ý nhìn Thích-Đỉnh-Nhận thực lâu, nói :

— Thích cô nương việc ấy tôi không tiện nói rõ !

— Tại sao thế ?

— Tại vì dù cô có hiểu cũng chẳng ích chi !

Thích-Thiết-Hoa sùng sốt một lúc thực lâu, lại hỏi :

— Nếu chữa trị lành mạnh hẳn, thì còn có thể sử dụng võ công hay chăng ?

— Phải, nếu lành hẳn thì không khác chi trước kia cả !

— Không khác chi cả ?

— Đúng thế, giờ đây cô cũng nên đi nghỉ ngơi, để tôi chăm sóc cho anh ấy được rồi !

Qua đến ngày thứ ba, thì Lật-Nhân-Vương đã dẫn U-Minh Quí-Nữ về đến Mê-Hồn-Cung. Hải-Vân Tiên-Tử hay tin, vội vàng cho gọi ngay vào phòng.

U-Minh Quí-Nữ bước đến nơi, thì đôi mắt đỏ hoe. Trông sắc mặt tái nhợt của nàng, hiện rõ một sự đau đớn, lo âu. Khi nhìn thấy Thích-Đỉnh-Nhận, thì khoé mắt của nàng liền trào ra hai hàng lệ !

Nàng quay về phía Hải-Vân Tiên-Tử hỏi rằng :

— Cô nương cho gọi tôi đến đây, chẳng hay có điều chi chi báo ?

— Cô có thể cứu cho anh ấy khỏi chết không ?

— Tôi ?... Có cách chi để cứu ?

Hải-Vân Tiên-Tử đưa mắt quét qua số người của Lật-Nhân-Vương, nói :

— Xin các ông bước lui ra ngoài !

Mọi người nghe qua, đều y lệnh bước lui. Hải-Vân Tiên-Tử hỏi rằng :

— Xin hỏi cô nương, có phải cô yêu Thích-Đỉnh-Nhận không ?

U-Minh Quí-Nữ ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Hải-Vân Tiên-Tử một lượt rồi gượng cười nói :

— Tôi không phủ nhận tôi có lòng yêu anh ấy...

— Như thế là tốt rồi...

— Cô muốn tôi cứu anh ấy bằng cách nào ?

— Việc đó.... việc đó....

Nàng lấp bắp một lúc thật lâu, nhưng không nói thẳng ra được. Song, cuối cùng nàng cắn chặt đôi hàm răng nói :

— Trong khi khí huyết trong người của Thích-Đỉnh-Nhận đang tuần hoàn đến « hạ âm đại huyết », thì bỗng anh ấy bị « tẩu hỏa nhập ma », nên cách chữa trị là....

Nói đến đây, mặt nàng bỗng đỏ bừng một lúc lâu mới tiếp rằng :

— Khí huyết của anh ấy bị phân tán cuồng loạn nơi « hạ âm » nên lẽ tất nhiên là phải chữa trị cho đúng chỗ !

— Như thế nào mới gọi là chữa trị cho đúng chỗ !

— Đây là đúng cách lấy âm để tụ dương, da thịt đôi bên phải cọ sát với nhau...

—Ồ...!

— Sau khi đôi bên bỏ hết y phục thì phải cùng ôm lấy nhau. Lúc ấy tôi sẽ cho Thích-Định-Nhận uống vào một chung thuốc, rồi xoa bóp các huyết « mạn môn », « phản hốn », và « hạ âm ». Chứng ấy, lý trí của bệnh nhân đã lần lần hồi phục, số khí huyết chạy cuồng loạn liền tập trung lại nơi hạ bộ, do đó, lửa dục tình bùng dậy không làm sao chế ngự được. Thế rồi...

Hải-Vân Tiên-Tử nói đến đây thì bỗng ngưng hẳn. U-Minh Quí-Nữ nói :

— Tôi đã hiểu đây là việc chi rồi !

— Không, cô vẫn chưa hiểu hoàn toàn. Ấy là trong trường hợp đối phương đòi hỏi một sự phát tiết, và giữa lúc mưa sa bão táp tới bờ, cô phải tát cho anh ấy một cái tát tay thật nặng, để không cho anh ấy phát tiết được, bằng không thì anh ấy sẽ chết ngay. Sau một cái tát tay, thì thần kinh của anh ấy liền co rút lại. Trong khi đó cô hãy xoa bóp nơi « tụ ngưng huyết », đồng thời, đưa tay trái vận dụng nội lực truyền vào « khí hải » để dẫn đến hạ âm. Trong lúc ấy, thì hạ bộ phải lấy âm tụ dương !...

U-Minh Quí-Nữ nói :

— Như thế là xong cả ?

— Phải, như thế là xong, nhưng Thích-Định-Nhận từ đó về sau đã trở thành phế nhân...

— Anh ấy... ?

— Không thể nhân đạo được !

—Ồ !

U-Minh Quí-Nữ kinh hoàng kêu lên. Đây thực là một chuyện không dám nghĩ đến. Việc mất đi sự trinh trắng của một người con gái thì không đáng chi, nhưng nàng sẽ mất đi hạnh phúc cả đời !

Đây quả là một sự trả giá to tát biết bao ?

Trinh tiết là then chốt hạnh phúc của một cô gái. Một người con gái không khi nào chịu hiến dâng một cách dễ dàng trinh tiết của mình cho một người con trai, đây là một việc thông thường.

U-Minh Quí-Nữ đối với Thích-Định-Nhận tuy có lòng yêu, song

giữa hai người từ trước đến nay chưa hề nói đến yêu bao giờ !

Giờ đây, nếu nàng vì Thích-Định-Nhận mà chịu mất đi tiết trinh. Nếu việc ấy có thể mang đến cho nàng hạnh phúc cả đời thì cũng không nói chi, trái lại trong trường hợp này hoàn toàn không thể làm được như vậy !

U-Minh Quí-Nữ nói :

— Chính vì lẽ đó, nên cô mới không chịu cứu cho anh ấy ?

— Phải, tôi không muốn cướp đoạt mất tình yêu của kẻ khác. Nếu cô không yêu anh ấy, thì chắc chắn không khi nào tôi cho tìm cô...

— Nhưng, giữa tôi và anh ấy, chưa hề nói đến tình yêu bao giờ !

Hải-Vân Tiên-Tử mặt khẽ biến sắc, nói :

— Cô không yêu anh ấy ?

— Tôi tự ví như một người con gái đang đi tìm côi mọn, trong khi đó Thích-Định-Nhận không hề yêu tôi... !

— Nếu thế thì tôi không ép cô !

— Mong cô sẽ hiểu cho tôi !

Hải-Vân Tiên-Tử gương cười, nói :

— Tôi hiểu cô lắm. Nhưng nếu trước đây, Thích-Định-Nhận có nói yêu cô thì sao ?

— Thì tôi sẽ làm tất cả mọi việc để cứu anh ấy cũng được !

— Dường như bây giờ...

— Tôi vẫn hy sinh hạnh phúc cả đời vì anh ấy !

— Nếu sau khi Thích-Định-Nhận được chữa lành, và tỏ ra yêu cô.

— Thì đó chỉ là cảm ơn chứ không phải tình yêu !

— Có chi để phân biệt được như vậy ?

— Lẽ tất nhiên là có !

Hải-Vân Tiên-Tử khẽ than, rồi nói :

— Thôi được, cô hãy trở về đi !

U-Minh Quí-Nữ lùi ngời rơi lệ. Nàng đưa mắt nhìn Thích-Định-Nhận một lần sau cùng, rồi cất bước đi ra khỏi phòng.

Hải-Vân Tiên-Tử cảm động nói :

— Cô nương hãy thận trọng, chớ nên tiết lộ cho ai nghe về việc này.

— Tôi sẽ làm đúng như vậy !

Nói dứt lời nàng bước thẳng ra ngoài. Không phải nàng không yêu Thích-Định-Nhận, nhưng vì nàng không dám nếm thử cái mùi đau khổ ở những ngày mai !

Nàng là một người con gái yếu đuối, trong những chuỗi ngày dần đặc, nàng tựa hồ một người con gái lúc nào cũng tìm về cõi mộng. Nàng tin ở vận mệnh, và không muốn tìm một sự giải thoát trong khi lâm vào hoàn cảnh đau khổ!

Trước đây thái độ nàng như thế, nên giờ đây nàng vẫn giữ thái độ ấy!

Bởi thế, nàng đã mang theo một tâm trạng đau đớn rời bỏ nơi đây. Nàng rời bỏ Thích-Đỉnh-Nhận, một con người mà nàng yêu thương rất tha thiết.

Nàng làm thế là sai không? Lẽ tất nhiên nàng không có chi là sai cả!

Nhìn theo bóng của U-Minh Quý-Nữ đi mỗi bước càng xa, Hải Vân Tiên Tử bất giác cũng bùi ngùi rơi lệ. Nàng không thể phân biệt được tình yêu và tình tiết có thể tách rời ra làm hai được chăng?

Bỗng nhiên, có tiếng chân bước đi lảo đảo mỗi lúc một gần. Hải Vân Tiên Tử đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy A Thúy và A Nhân cùng khiên chiếc Huyết-Kiểm bước thẳng vào nhà. Bên cạnh chiếc Huyết-Kiểm ấy lại có cô gái áo xanh tức A-Mẫn, đi theo sát một bên.

Vừa bước vào đến nơi, thì Lê Thái Hoa vội vàng hỏi rằng:

— Thích môn chủ đã thế nào rồi?

— Vẫn khỏe, vậy xin lão tiên bối hãy được lui ra đi!

Lúc đó, A-Mẫn đã hối hả bước đến sát bên giường của Thích-Đỉnh-Nhận. Nàng đưa mắt nhìn Thích-Đỉnh-Nhận đang nằm mê man, thì cười rất đau khổ. Sự đau thương trong lòng nàng, đã hiện rõ tất cả qua nụ cười gượng ấy!

Hải Vân Tiên Tử bước đến bên cạnh A-Mẫn, hỏi rằng:

— Xin chào cô nương!

— Tôi cũng xin chào cô, chẳng hay cô nương cho gọi tôi đến đây có điều chi dạy bảo?

Hải-Vân Tiên-Tử gượng cười nói:

— Có phải cô rất yêu Thích-Đỉnh-Nhận?

— Rất yêu?

— Phải, tôi xin hỏi cô như thế! Rồi tiếp:

— Cô và anh ấy chẳng phải đã...

A-Mẫn biến hẳn sắc mặt nói:

— Tại sao cô biết được?

— Việc ấy, chính mắt tôi trông thấy... Song tôi rất hối tiếc vì đây cũng phải là hữu ý!

A-Mẫn gượng cười nói:

— Đây chỉ là một cơn ác mộng, bên trong không hề có thành phần tình yêu. Trước đây tôi đã từng đem tình yêu hiến dâng cho một người con trai, nhưng giờ đây tôi đã hoàn toàn thất vọng. Lẽ tự nhiên là tôi không còn thừa tình cảm để hiến dâng cho một người thứ hai. Mà đã cho có đi nữa cũng không thể quá nhanh như thế!

Hải-Vân Tiên-Tử thay đổi sắc mặt, nói:

— Cô không yêu anh ấy?

— Việc ấy rất khó nói. Nhưng cô nương gọi tôi đến đây và có chuyện chi?

— Nếu cô thực sự yêu anh ấy tôi mới có thể nói chuyện ấy được!

— Cũng có thể trong giây phút nào đó, tôi đã có yêu anh ấy. Nhưng sau đó thì tôi mới nhận ra rằng đó không phải tình yêu mà chính là nhu cầu...

— Nhu cầu về phương diện gì?

— Đây là một nhu cầu về mặt sinh lý. Vì trong khi đó tôi không thể nào quên được là tôi đang yêu tha thiết một người con trai khác!

Nàng gượng cười rồi tiếp:

— Đề lo đến việc cứu Thích-Đỉnh-Nhận!

— Tôi có thể cứu được sao?

— Phải, cô có thể...

— Vậy cô hãy nói cho tôi nghe thử, tôi phải cứu anh ấy bằng cách nào?

Hải-Vân Tiên-Tử cắn chặt môi hàm răng, nói:

— Cô nương, tôi xin thỉnh giáo nơi cô một vấn đề khác nữa?

— Cô cứ nói.

— Nếu Thích-Đỉnh-Nhận bằng lòng kết hôn với cô, thì cô có chịu không?

— Kết hôn? Ha ha ha...

A-Mẫn không ngớt cất tiếng khò khan cười dài. Hải-Vân Tiên-Tử hỏi rằng:

— Cô cười chi thế?

A-Mẫn bỗng nhiên im bặt tiếng cười, rồi buồn bã cất tiếng than dài nói:

— Hai tiếng kết hôn thực xa xôi đối với tôi quá !

— Tại sao thế ?

— Thích-Đinh-Nhận đã hiểu, tuy giữa anh ấy với tôi có chuyện thâm kín vụng trộm, nhưng tôi không phải là một cô gái trinh băng nên không thể kết hôn được với anh ấy, và suốt đời sẽ không khi nào nghĩ đến việc kết hôn !

— Giờ đây thì tôi hoàn toàn hiểu rõ rồi !

A-Mẫn nói :

— Cô hãy bảo cho tôi biết làm thế nào cứu Thích-Đinh-Nhận. Anh ấy đối với tôi đã có cái ơn cứu mạng, vậy giờ đây dù có phải chết đi nữa tôi cũng bằng lòng cứu anh ấy !

Đây là một lời nói chân thực. Cá tính của A-Mẫn rất kiên cường, nàng có thể chịu đựng tất cả mọi sự bất hạnh. Đối với việc cứu Thích-Đinh-Nhận lẽ tất nhiên là nàng hoàn toàn sẵn sàng !

Nhưng, Hải-Vân Tiên-Tử hiểu rằng, việc cứu Thích-Đinh-Nhận chẳng riêng là một sự báo đáp ơn xưa, mà trong đó còn cần phải có tình yêu nữa !

A-Mẫn nhìn Hải-Vân Tiên-Tử trân trố, bất giác hỏi rằng :

— Cô nghĩ chi thế ? Phải cứu anh ấy bằng cách nào ? Cô hãy nói đi !

Trong giây phút đó, Hải-Vân Tiên-Tử cũng đã có một sự quyết định. Nàng không thể để cho A-Mẫn phải chịu hy sinh một lần nữa, và do đó phải chìm đắm vào khổ hải không còn cách nào tự cứu được !

Bởi thế, nàng bèn gượng cười nói :

— Không có cách nào cả, cô hãy đi về đi !

A-Mẫn ngạc nhiên. Nàng là một người rất thông minh, biết rằng bên trong vấn đề này hẳn không phải là đơn giản. Song, chỉ có điều là nàng không làm thế nào ngờ được phương pháp kỳ diệu để cứu Thích-Đinh-Nhận ấy !

Nàng cười lạnh lùng, nói :

— Cô tìm tôi đến đây, chỉ nói có bấy nhiêu đó thôi chẳng ?

— Phải, tôi sợ Thích-Đinh-Nhận có điều bất trắc chi xảy ra... nên... phải tìm cô để cho hay... cô bảo có phải không ?

— Ô, có lẽ là cô quá lo nghĩ xa xôi ! Cô có thể cứu anh ấy được chứ ?

— Có thể, tôi sẽ cứu anh ấy, vậy cô hãy lui ra đi !

— Không nhờ tôi tiếp cho một tay hay sao ?

— Không cần !

A-Mẫn bước lui ra, Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— A-Mẫn cô nương !

— Còn có việc chi thế ?

— Nhờ cô kêu giúp cho tổng soái và quân sư đến đây.

— Hai người ấy là ai ?

— Cô hỏi Huyết-Kiếp Chủ-Nhân thì sẽ rõ !

A-Mẫn bước lui ra. Chẳng bao lâu Lật-Nhân-Vương và Thương-Hải-Khách liền bước vào. Thương-Hải-Khách nói :

— Phải còn có cách cứu chữa được chăng ?

— Còn...

Nàng ngừng lại trong giây lát, rồi lạnh lùng nói :

— Xin nhị vị canh gác trước cửa giúp cho tôi, bất luận là ai cũng không cho bước vào !

— Xin vâng !

— Ngay cả hai ông, nếu nghe có tiếng động chi trong phòng, cũng không được bước vào !

— Xin vâng !

Liền đó Hải-Vân Tiên-Tử bèn đóng cửa phòng lại. Lòng nàng bỗng có một sự cảm xúc không tên tuổi, rồi hai hàng nước mắt bắt giáng lần dài trên má !

Nàng bước thẳng đến chiếc giường Thích-Đinh-Nhận, cúi gục đầu xuống gối khóc rưng rức !

Nàng âm thầm tự hỏi. «Ta yêu anh ấy chẳng ?»

Nàng không làm sao giải đáp được. Nhưng, từ nơi thâm kín nhất của lòng nàng, nàng quả yêu chàng rất tha thiết. Nhưng sau khi nàng cứu cho chàng xong, thì nàng sẽ hy sinh cả hạnh phúc của một cuộc đời !

Song, dù cho thế nào đi nữa nàng phải cứu lấy chàng. Vì, giữa nàng và Thích-Đinh-Nhận đã từng thích huyết ăn thề. Nàng phải hiến dâng cho chàng tất cả những cái gì mà mình có !

oOo

HỒI THỨ BẢY MƯƠI TÁM

XÀ THÂN CỨU NGƯỜI

Nghĩ đến đây nàng liền nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi đưa tay lên mở nút áo cỡi bỏ lớp vỏ phục mặc bên ngoài... Sau đó nàng lại cỡi bỏ lớp y phục bên trong... Cuối cùng, nàng cũng cỡi bỏ lớp y phục của Thích-Định-Nhận...

Trong lòng nàng hoàn toàn không có sự tồi bại của nhục dục, mà chỉ có một sự đau đớn cảm động, Nàng nằm nhẹ nhàng xuống giường...

Bên ngoài cửa phòng, Lật-Nhân-Vương và Thương-Hải-Khách đứng thẳng người như hai pho tượng gỗ !

Bỗng nhiên, trong phòng có tiếng động vang ra... rồi nghe tiếng thờ dờn dập của Thích-Định-Nhận... sau có tiếng hự của Hải-Vân-Tiên-Tử !

Lật-Nhân-Vương kinh hoàng đưa mắt nhìn Thương-Hải-Khách, như có ý muốn hỏi : « Đã xảy ra chuyện chi thế ? »

Trong khi đó, ông ta nào biết đau-tắm trình bầy của Hải-Vân-Tiên-Tử đang chịu đau đớn, nên phải buột miệng kêu kêu ?

Kể đó, bỗng lại nghe một tiếng tát tay thực mạnh l... và sau đó thì trong phòng lại im phăng phắc !

Qua một lúc thực lâu, vẫn không có tiếng động tịnh chi cả. Một tiếng đồng hồ đã qua... rồi hai tiếng đồng hồ lại qua...

Lật-Nhân-Vương trông thấy trong phòng im lặng, thì không khỏi thăm sợ hãi, buột miệng nói :

— Đã xảy ra chuyện bất trắc chi rồi hay sao ?

Thương-Hải-Khách cũng kinh hoàng nói :

— Có lẽ không đến nỗi như thế đâu...?

Thương-Hải-Khách nói chưa dứt lời thì bỗng cánh cửa phòng hé mở. Lật-Nhân-Vương và Thương-Hải-Khách cùng quay mặt nhìn lại, thì cả hai không khỏi giật bắn người !

Vì, Hải-Vân-Tiên-Tử sắc mặt tái nhợt, đôi mắt ngấn lệ, sắc diện tỏ ra hết sức u buồn đau khổ !

Lật-Nhân-Vương hỏi rằng :

— Thế nào rồi ?

Ông ta làm thế nào có thể ngờ được Hải-Vân-Tiên-Tử đã vì cứu sống Thích-Định-Nhận, mà phải hy sinh trinh tiết của một trinh nữ ?

Nàng ngậm ngùi mỉm cười, nói :

— Chẳng còn phải ngại có sự nguy hiểm về tánh mạng đối với anh ấy nữa. Rồi anh ấy sẽ khỏi !

Quả nhiên Thích-Định-Nhận có vẻ tươi tỉnh trở lại hẳn. Sắc mặt của chàng đã hồng hào, hơi thở đều đặn, nằm ngủ rất yên lành !

Hai người thấy thế cảm thấy nhẹ nhõm như vừa trút bỏ được phiến đá to đè nặng trong lòng. Họ đồng thanh nói :

— Chúng tôi đa tạ cô nương đã cứu mạng cho môn chủ !

Hải-Vân-Tiên-Tử gương cười nói :

— Có lý nào nhị vị đã quên, trước đây tôi có dự vào cuộc thích tuyết ẩn thế ?

— Dù thế nào, Thích môn chủ chắc chắn vẫn luôn luôn biết ơn cứu mạng của cô !

— Tôi cứu anh ấy không phải có hy vọng được báo đáp...

Nàng mỉm cười buồn bã, nói :

— Thôi, tôi xin cáo lui vậy !

— Cái chi ? Cô bỏ đi hay sao ?

— Phải, tôi phải đi, Thích-Định-Nhận qua một giấc ngủ thì sẽ tỉnh lại ngay. Sau khi tỉnh lại, thì người chàng cũng sẽ lành mạnh hẳn !

— Tại sao cô nương không nán chờ một tí nữa ?

Hai ông ấy nào có biết, sau khi Thích-Định-Nhận đã tỉnh lại, thì nàng sẽ tự cảm thấy ngượng ngịu đến đâu ?...

Nàng cắn chặt đôi hàm răng, nói :

— Không, tôi cần phải đi. Thích môn chủ muốn tiêu diệt Ngân-Điện-Hội, chắc có lẽ tôi cũng tham gia được !

Thương-Hải-Khách nói :

— Nếu thế, thì chúng tôi cũng không cố giữ cô nương lại làm gì. Vậy xin cô nương hãy bước theo lão phu đi ra !

Lừa đó, Hải-Vân-Tiên-Tử bước theo Thương-Hải-Khách, đi ra ngoài Mê-Hồn-Cung. Thích-Thiết-Hoa hỏi bà bước tới hỏi rằng :

— Cô nương định đi hay sao ?

Hải-Vân-Tiên-Tử nghe thế không khỏi giật mình, thăm nghĩ : « Cô

Ấy làm thế nào lại biết ta định ra đi ?

Do đó, nàng buột miệng nói :

— Tại sao cô biết tôi định ra đi ?

Thích-Thiết-Hoa ngạc nhiên nói :

— Đây là tôi chỉ hỏi bất ngờ vậy thôi !

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Phải, tôi đi đây !

— Thích môn chủ đã ngộ ý bằng lòng mời cô trở lại Hồng-Kỳ-Môn...

— Tôi không còn thấy thích nữa !

Thích-Thiết-Hoa nói :

— Phải,... cô nương không còn vui thích trở lại, nhưng tại sao không ở đây chơi ít hôm, để tôi có dịp tỏ lòng kính thương ? Nếu chẳng thế, thì cô thử nghĩ lòng tôi sẽ ái ngại đến đâu ?

Hải-Vân Tiên-Tử trông thấy Thích-Thiết-Hoa tỏ ra rất chơn tình, thì không khỏi than dài, nói :

— Thôi cũng được, tôi cần một gian phòng yên tĩnh, để ở lại nghĩ ít hôm, nhưng cấm không cho ai được bước vào !

— Cô hãy yên lòng, tôi đã lo chu-đáo cho cô cả rồi !

Hải-Vân Tiên-Tử nghe thế, lại không khỏi giật mình. Nàng đưa đôi mắt đầy ngờ vực nhìn thẳng vào Thích-Thiết-Hoa, vì sự ăn nói của Thích-Thiết-Hoa, nàng cảm thấy có nhiều điều bất ngờ. Hay là Thích-Thiết-Hoa đã biết rõ tất cả việc ấy rồi sao ?

Nghĩ thế nên nàng thăm hỏi : « Gian Mê-Hồn-Cung này do Thích-Thiết-Hoa xây cất, nên không chừng có nhiều gian phòng bí mật, và nhờ thế, nên Thích-Thiết-Hoa đã nghe được tất cả câu chuyện giữa ta và U-Minh Qul-Nữ... »

Nghĩ đến đây, đôi má nàng bỗng bừng đỏ, nói :

— Cô đã biết cả rồi hay sao ?

— Biết cái gì ?

— Cô không biết cái gì ?

— Nhưng tôi biết chỉ chứ ?

Hải-Vân Tiên-Tử ngạc nhiên một lúc thực lâu, vì nàng không thể đoán được Thích-Thiết-Hoa cố ý giả vờ, hay là thực sự không biết chỉ cả. Nàng ửng cười nói :

— Nếu thế, xin phiền cô nương đưa tôi đến đây !

— Liền đó, Thích-Thiết-Hoa đưa Hải-Vân Tiên-Tử đến một gian phòng yên tĩnh để nghỉ ngơi.

Riêng Thích-Đỉnh-Nhận sau khi đã tỉnh dậy, thì trong người thực khỏe khoắn. Chàng đưa mắt nhìn chung quanh ngơ ngác không hiểu ra sao cả. Chàng chỉ còn nhớ là trong khi mình đang chuyển vận công lực trong châu thân, thì bỗng nhiên bị một tiếng nổ to làm chàng phải kinh hoàng, nên miệng trào máu tươi ngã ra bất tỉnh.

Giờ đây chàng đã sống trở lại, chàng hết sức ngạc nhiên về trường hợp này !

Thương-Hải-Khách vội vàng thì lễ, nói :

— Đệ tử xin dẫn môn nhân đến, để chúc mừng ngọc thể của môn chủ đã được bình phục !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Ta chưa chết hay sao ?

— Môn chủ đã được bình phục như xưa !

— Này Thương-Hải-Khách...

— Có đệ tử đây !

— Tại sao có việc lạ lùng như thế ?

Thương-Hải-Khách nói :

— Vừa rồi môn chủ đã bị « tàu hỏa nhập ma »...

Liền đó, ông ta bèn đem mọi việc đã xảy ra, kể tỉ mỉ lại cho Thích-Đỉnh-Noãn nghe, rồi nói tiếp :

— Hồng phúc của môn chủ thực ta bằng trời. Giờ đây môn chủ đã thoát khỏi sự nguy hiểm, đây cũng là cái phúc của võ lâm !

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi cảm thấy hơi ngùi, chàng khẽ nghiêng đôi hàm răng, nói :

— Hải-Vân Tiên-Tử đã cứu tôi ?

— Thừa phải !

— Cô ấy cứu tôi cách nào ?

— Về việc ấy vì đệ tử không chính mắt trông thấy, nên môn chủ tha thứ cho không thể trả lời rõ được !

Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng than dài. Lúc ấy, chàng mới thật sự thấy rằng mình không làm sao báo đền được cái ơn của người đẹp !

Trong đầu óc chàng, bỗng hiện lên hình ảnh xinh đẹp tuyệt trần của Hải-Vân Tiên-Tử. Nụ cười của nàng thực đáng yêu và có sức quyến rũ to tát biết bao !

Trước đây, chàng đã đuổi nàng ra khỏi môn phái, nhưng giờ đây, nàng ra tay cứu nguy cho chàng lần thứ hai. Vậy, chàng làm thế nào để báo đáp được trong muôn một cái ơn ấy?

Chàng gượng cười, hỏi rằng:

— Cô ấy còn ở lại đây không?

Thích-Thiết-Hoa nói:

— Còn, cô ấy hiện đang yên nghỉ trong phòng!

Thích-Đỉnh-Nhận gật đầu, đôi mắt chàng khẽ xoay qua, rồi bỗng lửa giận cháy bùng bùng trong lòng. Chàng quát rằng:

— Thương-Hải-Khách đâu?

— Có đệ tử đây!

— Ông hãy truyền lệnh cho môn nhân sẵn sàng chờ lệnh tấn công Ngân-Diện Hội.

Thương-Hải-Khách sùng sốt nói:

— Chẳng rõ môn chủ cần đến bao nhiêu môn nhân?

— Một trăm người là đủ!

— Xin vâng!

— Tổng soái đâu?

— Có mặt đệ tử đây!

— Ông hãy lo kiểm điểm môn nhân đề xuất phát ngay!

— Xin vâng!

Nói dứt lời, Lật-Nhân-Vương quay về phía mọi người hiện diện nói to rằng:

— Đệ tử của bản môn xin đến sân trước tập hợp chờ lệnh!

Thế là tất cả mọi người đều lui ra ngoài.

Thích-Đỉnh-Nhận biết thực lực của Ngân-Diện Hội đang bị tổn thương nặng nề, nếu chàng kéo môn nhân đến đề tấn công tiêu diệt, thì chẳng phải là một chuyện khó. Khi đã trừ được Ngân-Diện Hội xong, thì sẽ kéo đến Đào-Hoa Đảo, tranh một trận thư hùng với Đào-Hoa Thần-Nữ.

Thích-Đỉnh-Nhận ngồi nhòm đây. Liền đó, có tiếng chân bước từ xa đi lại, và Thích-Thiết-Hoa đã trở vào phòng, Thích-Đỉnh-Nhận nói:

— Tỷ tỷ, tôi đang định cho tìm chị!

— Có chuyện chi thế?

— Tôi muốn đi gặp Hải-Vân Tiên-Tử!

— Để làm gì?

— Để tạ ơn cứu mạng của cô ấy. Nếu không có cô ấy cứu tôi một lần nữa, thì Thích-Đỉnh-Nhận ngày nay nào có sống còn được?

— Phải, đệ đệ cần phải tạ cô ấy...

Thích-Đỉnh-Nhận như sức nhớ ra điều gì, bèn hỏi rằng:

— Tỷ tỷ, tôi xin hỏi chị một việc này, là trong khi tôi bị thương, có phải Hải-Vân Tiên-Tử đã cho người gọi U-Minh Qui-Nữ và A-Mẫn đến đây không?

— Đúng thế!

— Để làm gì vậy?

Thích-Thiết-Hoa gượng cười và không trả lời ngay. Nàng do dự không biết nên nói thẳng cho Thích-Đỉnh-Nhận hiểu việc ấy ngay lúc này không.

Vì, nàng đã ở trong một gian phòng bí mật bên cạnh gian phòng của Thích-Đỉnh-Nhận nằm tĩnh dưỡng, nên đã nghe được tất cả mọi việc. Cũng như nàng đã hiểu rõ là Hải-Vân Tiên-Tử, đã vì cứu Thích-Đỉnh-Nhận mà sẵn sàng hy sinh trinh tiết của mình!

Nàng biết U-Minh Qui-Nữ vì sợ phải chịu khổ về sau, nên đã từ chối bỏ đi. Vì U-Minh Qui-Nữ là một người con gái lúc nào cũng tìm về cõi mộng, cô ta không dám nhìn thẳng vào sự thật, do đó đã từ chối biện pháp cứu Thích-Đỉnh-Nhận như Hải-Vân Tiên-Tử đã giải bày.

Nàng cũng hiểu A-Mẫn có một nỗi lòng uẩn, tuy cô ta yêu Thích-Đỉnh-Nhận, nhưng trong tình yêu đó không tròn vẹn hoàn toàn. Vì cô ta đã mất sự trinh bạch nên không có can đảm yêu đồ đệ của nàng. Trường hợp đó, có khác chi nàng vì trước đây đã thất thân với Phấn-Diện Sư-Giả, nên cho đến ngày nay chẳng hề dám yêu một người nào khác!

Thích-Đỉnh-Nhận lại hỏi:

— Tỷ tỷ, chị có hiểu tại sao Hải-Vân Tiên-Tử lại làm như thế không?

Thích-Thiết-Hoa cắn chặt đôi hàm răng. Nàng thấy rằng hiện nay mình không nên vội nói cho em mình biết rõ việc ấy. Nếu để cho chàng biết chính mình đã gây ra một việc mất nhân đạo như vậy, thì rất có thể chàng sẽ mất hết cả hứng thú trong cuộc sống. Bởi thế nàng nghiêng răng, đáp rằng:

— Chị không hiểu cô ấy có ý định gì!

— Thế U-Minh Qui-Nữ và A-Mẫn đều đã đi cả rồi hay sao?

— Phải, hai người ấy đã đi cả rồi! Thôi, giờ đây chị đưa đệ đệ đến gặp Hải-Vân Tiên-Tử vậy!

Thích-Định-Nhận gật đầu, rồi đứng lên bước thẳng ra khỏi phòng, xuyên qua một hành lang, đến trước một cánh cửa phòng khác. Thích-Thiết-Hoa gõ nhẹ hai tiếng vào cánh cửa, thì nghe từ bên trong có tiếng Hải-Vân Tiên-Tử hỏi vọng ra rằng:

— Ai thế?

— Tôi đây, Thích-Thiết-Hoa đây!

— Thích cô nương đến có chuyện chi thế?

— Tôi muốn đến đề thăm cô!

— Còn một người nữa là ai thế?

Thích-Thiết-Hoa giật mình, đáp:

— Đây là đệ đệ của tôi!

Hải-Vân Tiên-Tử nghe thế, thì thực lâu không trả lời. Thích-Thiết-Hoa lại nói:

— Chúng tôi có thể vào hay không?

— Tôi muốn được yên nghỉ một chốc!

Thích-Thiết-Hoa hiểu rằng nàng có ý không muốn gặp mặt Thích-Định-Nhận, nhưng Thích-Định-Nhận lại lầm tưởng rằng nàng còn giận về việc chàng đã đuổi nàng ra khỏi môn phái, nên không khỏi bùi ngùi.

Thích-Thiết-Hoa hiểu nguyên nhân nào đã khiến Hải-Vân Tiên-Tử không dám gặp mặt Thích-Định-Nhận. Chắc hẳn là cô ta sợ mình không đề nên được sự xúc động của tình cảm!

Thích-Định-Nhận nói:

— Phở môn chủ...!

— Ai là phở môn chủ đâu?

Thích-Định-Nhận lưỡng cống, cười đáp:

— Hải-Vân Tiên-Tử, tôi đến đề chào cô, rồi ra đi...

— Anh cần đi đâu thế?

Giọng nói của nàng ít nhiều có vẻ ngạc nhiên, Thích-Định-Nhận gượng cười đáp:

— Tôi đến Ngân-Điện-Hội đề tìm Giang-Tiểu-Phân... Đồng thời, tôi đến đây đề tạ cái ơn cứu mạng của cô đối với tôi!

— Anh đi ngay bây giờ hay sao?

— Đúng như vậy!

— Nếu thế anh hãy bước vào, cửa không có cài then!

Thích-Thiết-Hoa đưa mắt ra hiệu Thích-Định-Nhận, nói:

— Đệ đệ hãy bước vào đi, có lẽ tông soái đang cần gặp tôi!

Thích-Định-Nhận đưa tay xô cửa rồi bước thẳng vào phòng.

HỒI THỨ BẢY MƯƠI CHÍN

ĐỘT NHẬP NGÂN CUNG

Hải-Vân Tiên-Tử đang nằm nghỉ trên giường. Sắc mặt của nàng đã khôi phục vẻ xinh tươi như cũ, nhưng vẫn còn thoáng hiện vẻ buồn đau!

Thích-Định-Nhận bước đến trước giường nàng, im lặng đưa mắt nhìn nàng. Trong giây phút đó, khiến nàng không nói chỉ cả. Hai người cùng chỉ nhìn thẳng vào mắt của nhau, bùi ngùi im lặng.

Nàng cảm thấy trong lòng hết sức chua xót, suýt nữa không cầm được đôi dòng lệ!

Nàng đã hiến dâng cho Thích-Định-Nhận linh hồn của một cô gái. Nhưng, nàng đã vĩnh viễn không thể nào được tình yêu của Thích-Định-Nhận, cũng như sẽ vĩnh viễn không được hạnh phúc ở tương lai!

Vì, Thích-Định-Nhận giờ đây đã trở thành một con người tàn phế, chàng sẽ không thể nào cung ứng cho một người con gái tất cả những nhu cầu trong đời sống!

Nàng mỉm cười buồn bã, nói:

— Trong người anh còn có cảm giác khó chịu không?

Thái độ của nàng trông như thái độ của một người vợ lo lắng cho chồng. Câu nói đó nó càng làm cho người nghe cảm động hơn một vạn lần tiếng nói yêu đương!

Thích-Định-Nhận cảm động đến tuôn trào đôi dòng lệ. Chàng tha thiết nói:

— Tôi... đã hoàn toàn khỏe, nhưng thực không biết phải cảm kích với cô bằng cách nào!

— Cảm kích việc chi ở tôi?

— Về cái ơn cô đã cứu mạng cho tôi!

— Đây chỉ là một việc tôi cần phải làm. Vì, tuy tôi đã bị đuổi ra khỏi

môn phái, nhưng dù sao trước đây tôi cũng đã cùng thích huyết ấn thế với anh !

— Cô không oán trách tôi chớ ?

— Oán trách... ?

Nàng cười với một vẻ ngơ ngác, nhưng tỏ ra hết sức u buồn. Nàng cất tiếng than rồi nói :

— Tại sao tôi lại phải oán trách anh ?

Nhìn qua nụ cười héo hắt của nàng, Thích-Định-Nhận đau đớn không tả xiết. Chàng cất giọng buồn rầu và tha thiết nói :

— Tôi rất hoan nghênh cô trở về với môn phái !

— Trở về ?

Nàng mỉm cười rồi lại nói tiếp :

— Danh lợi chẳng qua là mây khói trôi qua trước mắt. Tôi là con gái nên thấy rằng chờ đợi hơi quá nhiều. Sau này tôi đi lấy chồng và phải làm một người vợ hiền !

— Cô... đi lấy chồng ?

— Không thể được hay sao ?

— Không, cô... không thể...

Hải-Vân Tiên-Tử biến sắc mặt, nói :

— Tỷ tỷ của anh đã nói cho anh nghe việc chi rồi ?

Thích-Định-Nhận ngạc nhiên, ngơ ngác đáp :

— Chị ấy nào có nói chi đâu ? Chị ấy chỉ bảo là chính cô đã cứu tôi !

— Thế lại sao anh lại nói, tôi không thể đi lấy chồng được ?

— Bởi vì... Bởi vì...

— Bởi vì thế nào, anh hãy nói đi !

— Tôi không thể nói ra được...

Chàng mỉm một nụ cười rất đau đớn, rồi tiếp :

— Tôi... Tôi không thể nhìn thấy cô đi lấy chồng !

Hải-Vân Tiên-Tử nghe thế không khỏi giật mình, nhưng ngoài miệng vẫn nói :

— Tôi có thể lấy chồng, vì tôi là một người con gái... Ồ, cũng như đàn ông các anh, không thể không cưới vợ vậy sao ?

— Phải... Phải...

Chàng lắp bắp rằng :

— Cô định... kết hôn với ai thế ?

Hải-Vân Tiên-Tử mỉm cười buồn rầu nói :

— Tôi kết hôn với một người đàn ông yêu tôi !

— Chính tôi yêu cô đây !...

— Anh... ?

Nàng kinh hoàng và run rẩy toàn thân. Đã từ bao lâu nay nàng trông chờ câu nói ấy của Thích-Định-Nhận. Nhưng giờ đây, nàng nghe được câu nói đó thì bỗng cảm thấy đáng sợ vô cùng !

Nàng cười nói :

— Không thể được...

— Tại sao không thể được...

— Vậy có lý nào anh đã quên mất là anh đã có A-Mẫn ? Mà còn lại có cả U-Minh Qui-Nữ...

— Các cô ấy không yêu tôi... !

— Anh làm thế nào biết được U-Minh Qui-Nữ không yêu anh ?

— Tôi biết được, vì nàng chỉ đi tìm về cõi mộng. Nàng chỉ dựa vào con người tôi để tìm về một cõi mộng đã mất đi... !

— Còn A-Mẫn thì sao ?

— Cô ấy lại không dám yêu tôi !

Hải-Vân Tiên-Tử ngậm ngùi nói :

— Giờ đây... Giờ đây tôi cũng gần như không dám yêu anh...

Hải-Vân Tiên-Tử nói chưa dứt lời, thì bỗng nghe có tiếng chân người bước đến, rồi Lật-Nhân-Vương ở bên ngoài cửa lên tiếng nói rằng :

— Bẩm môn chủ...

— Có việc chi thế ?

— Môn nhân đã sắp thành đội ngũ đang chờ lệnh ở trước sân !

— Tôi sẽ ra ngay bây giờ !

— Vâng !

Bước chân của Lật-Nhân-Vương mỗi lúc nghe mỗi xa, Thích-Định-Nhận nói :

— Nếu có bằng lòng yêu tôi, thì chờ khi tôi đã tiêu diệt được Ngân-Điện Hội, giết được kẻ thù trở về, thì chúng ta sẽ chính thức thành hôn...

— Nói thế là quá sớm, vậy anh nên đi đi !

— Còn cô có định đi hay không ?

Hải-Vân Tiên-Tử trầm ngâm một lúc, mới cắn chặt đôi hàm răng nói :

— Tôi đi... tôi sẽ cùng đi một lúc với anh...

Thích-Định-Nhận bước ra khỏi phòng và đến trước sân trống tại Mê-Hồn-Cung, thấy đã có năm mươi đệ tử đứng nghiêm trang chờ đợi. Thương-Hải-Khách vừa trông thấy chàng, liền bước tới nói :

— Môn nhân đang chờ lệnh đề lên đường !

Thích-Định-Nhận đưa mắt quét qua, thấy ngoại trừ Thiên-Âm Lão-Nhân bị thương chưa khỏi, còn thì mọi người đều có mặt đông đủ cả. Chàng to tiếng nói :

— Trận giao tranh này, chẳng những quan hệ đến bản môn, mà còn ảnh hưởng đến cả võ lâm, mong rằng các vị đệ huynh hãy tận tâm chiến đấu vì chánh nghĩa của cả võ lâm !

Tất cả mọi người đều đồng thanh hưởng ứng vang dội !

Thích-Định-Nhận nói :

— Tổng soái đâu ?

Lật-Nhân-Vương liền bước tới nói :

— Có đệ tử đây !

Thích-Định-Nhận lấy chiếc quạt « Độc phiến » trao cho Lật-Nhân-Vương, nói :

— Chiếc quạt này tôi giao cho ông sử dụng và chỉ nhắm đối phó với Hoạt-Cương-Thị !

— Vâng !

— Còn phó tướng đâu ?

Thất-Hải Thần-Long bước tới nói :

— Có đệ tử đây !

— Năm mươi môn nhân của bản môn giao cho ông chỉ huy. Nếu chưa có lệnh tôi, thì không được ra tay !

— Đệ tử xin tuân mệnh !

Còn bao nhiêu người khác hãy theo tôi đi trước, riêng phó tướng thì dẫn môn nhân theo sau !

Tất cả mọi người đều đồng thanh tuân lệnh. Thích-Định-Nhận lại nói :

— Sau khi tôi đã đi, thì mọi công việc của môn phái nơi đây sẽ do ai phụ trách ?

Thương-Hải-Khách nói :

— Xin môn chủ hãy chỉ định một người tạm thời lo công việc ấy.

Thích-Định-Nhận đưa mắt quét qua, nói :

— Lê-Thái-Hoa và Phong-Trần Cuồng-Khách hãy ở lại, để tạm thời lo công việc của bản môn tại đây !

Huyết-Kiệu Chủ-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách liền lên tiếng vâng lệnh rồi bước ra. Thích-Định-Nhận nói :

— Thôi chúng ta hãy lên đường !

Thích-Định-Nhận lúc nào cũng chú ý tạo hoàn cảnh gần gũi cho Phong-Trần Cuồng-Khách và Lê-Thái-Hoa, khiến cho hai người hết sức cảm kích. Đây là một sự đền bù cho một đôi tình nhân từ trước đến nay đã gặp không biết bao nhiêu là sự bất hạnh !

Phong-Trần Cuồng-Khách và Huyết-Kiệu Chủ-Nhân cũng đưa mắt nhìn theo Thích-Định-Nhận và môn nhân đi mỗi lúc càng xa, thì hai người bất giác cũng cất tiếng than dài...

Gió đêm xào xạc thổi, hơi lạnh buốt da thịt !

Giữa bãi tha ma u tịch, bỗng tràn ngập một không khí sát phạt, vì Thích-Định-Nhận đã dẫn môn nhân ở ạt kéo đến đây.

Thích-Định-Nhận đưa mắt nhìn Hải-Vân Tiên-Tử đang đứng sánh vai với tỷ tỷ của mình, thì trong lòng không khỏi âm thầm sợ hãi. Vì suốt dọc đường, chàng đã thấy nàng không hề mở miệng nói ai một lời. Nét u buồn và đau khổ như bao trùm cả người nàng !

Chàng thu tia mắt trở về, rồi bước đến ẩn chốt bí mật mở cửa ngôi mộ. Liền đó, chàng lao người chạy thẳng vào trong trước tiên.

Thích-Định-Nhận mới tiến vào địa đạo, thì bỗng nghe một giọng lạnh lùng quát rằng :

— Ai đó ?

Thích-Định-Nhận đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy có ba người mang mặt nạ bạc đứng giàn ngang thành hình chữ nhật, chặn bước tiến của chàng lại. Chàng quát to rằng :

— Ai thế ? Chính ta là sứ giả của Diêm-Vương đây, bọn chúng bây hãy nạp mạng lại !

Nói dứt lời, chàng liền vung chưởng quét thẳng ra !

Thích-Định-Nhận lúc đó đã học được những võ công của Hồng-Kỳ Soái-Chủ, nên thế đánh của chàng có một sức mạnh vô cùng khủng khiếp. Bởi thế, luồng chưởng lực vừa cuốn qua, thì đã nghe có ba tiếng gào thảm thiết !

Thế là ba người mang mặt nạ bạc đứng đầu ấy, đã ngã lộn ra đất chết tức. Thừa thế, Thích-Định-Nhận lại vung chưởng quét

ra một lần thứ hai. Tức thì, lại có hai tiếng gào thảm thiết nữa nổi tiếp vang lên !

Thích-Đỉnh-Nhận xuống tay giết chết năm người mặt bạc thực dễ dàng như lấy đồ trong túi !

Liền đó, chàng lại tiếp tục lao người chạy thẳng về phía trước. Khi đến cánh cửa bí mật, chàng đưa tay lên xô mạnh, nhưng cánh cửa ấy không mở ra. Chàng thầm nghĩ : « Không ngờ cánh cửa này cũng có đặt chốt bí mật ! »

Nghĩ thế, nên đôi mày chàng không khỏi cau lại. Thương-Hải-Khách hỏi rằng :

— Chính cánh cửa bí mật này tiến vào Ngân Cung phải không ?

— Đúng thế !

Thương-Hải-Khách đưa tay xô mạnh, nhưng cánh cửa vẫn đứng vững không nhúc nhích. Thích-Đỉnh-Nhận thấy thế, lửa giận liền bùng cháy trong lòng, chàng liền vùng chường lên nhắm ngay cánh cửa giáng thẳng xuống !

Qua một tiếng ầm thục to, đá vụn tung bay tứ phía !

Nhưng, Thích-Đỉnh-Nhận đã nổi cơn hung dữ, nên lại vùng chường lên đánh bồi thêm liên tiếp năm chưởng !

Ầm ! Ầm ! Ầm !...

Thế là cánh cửa đá dày có hai thước mộc đã bể nát tan thành từng mảnh vụn !

Thích-Đỉnh-Nhận liền vọt người lên bay thẳng vào. Nhưng, bất thần một cái bóng trắng lao vút về phía chàng. Thích-Đỉnh-Nhận quát to rằng :

— Lũ chuột mà lại dám cả gan.

Tức thì, chàng liền vùng chường lên đánh rơi món ám khí ấy xuống đất, rồi tiếp tục chạy thẳng tới trước. Song, trong khi chàng mới vừa lao người tới, thì bỗng lại có một luồng chưởng lực mạnh mẽ như xô bạt cả núi cuốn thẳng về phía chàng !

Thấy thế, chàng không dám mạo hiểm đỡ thẳng, mà nhanh nhẹn nhảy lùi trở lại phía sau...

Liền đó, nghe có tiếng của Hội trưởng Ngân-Điện-Hội lạnh lùng cười dài, nói :

— Thích môn chủ, thực chẳng ngờ ngày hôm nay môn chủ lại đến viếng bản hội, đây thực là may mắn vô cùng !

Thích-Đỉnh-Nhận định thần ngó về phía trước, thì trông thấy hội trưởng Ngân-Điện-Hội, dẫn lối ba mươi môn nhân, đứng giàn thành hình chữ nhất để cản đường. Thích-Đỉnh-Nhận bèn cất tiếng cười ngạo nghễ, nói :

— Ngày hôm nay là ngày cúng của ông đấy !

— Việc ấy còn chờ phải chứng minh mới biết được !

Thích-Đỉnh-Nhận liền bước từ bước một tiến về phía đối phương... Trong khi đó, ở phía sau lưng chàng, Tam-Võ-Vương, Thương-Hải-Khách, vợ chồng Hồ-Tĩnh, Tiểu-Ngưu-Tử, Vô-Cực Tĩnh-Quân, Tinh-Hải-Đoạn-Trường-Nhân và Thích-Thiết-Hoa cũng từ từ tràn tới !

Nhưng, riêng Hải-Vân Tiên-Tử thì đứng y nguyên một chỗ không nhúc nhích !

Trong khi Thích-Đỉnh-Nhận vừa đưa chân bước tới, thì cánh tay mặt của ba mươi môn nhân Ngân-Điện-Hội cũng đồng loạt giơ cao lên. Vì thế, không khí trở nên vô cùng căng thẳng !

Nếu ba mươi Người Mặt Bạc này đồng loạt đánh ra, thì chẳng nói chi là Thích-Đỉnh-Nhận không tài nào chống đỡ nổi, mà dù là một tấm vách đá cũng phải sụp đổ !

Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng cười lạnh lùng, khẽ quát rằng :

— Môn nhân của bản môn, phải nắm thời cơ mà ra tay !

Tiếng quát của Thích-Đỉnh-Nhận chưa dứt, thì người chàng bỗng vọt lên cao, rồi nhanh như chớp nhắm hướng ba mươi cao thủ của Ngân-Điện-Hội lao vút tới !

Nhưng, trong khi Thích-Đỉnh-Nhận vừa mới nhún vọt lên, thì ba mươi Người Mặt Bạc đã nhất loạt vùng chường đánh thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận.

Trông thấy thế, Thích-Đỉnh-Nhận vội nhảy lùi ra sau...

Thốt nhiên, ngay lúc ấy có bóng người bay thoát đến, tức thì có mấy tiếng gào thảm thiết vang lên. Thích-Đỉnh-Nhận vội vàng đưa mắt nhìn, thì không khỏi thán kinh hãi !

Thì ra, trong khi Thích-Đỉnh-Nhận vừa nhảy lùi, tức thì Hải-Vân Tiên-Tử, đã nhanh như chớp lao thẳng về phía số người mặt bạc ấy. Thế là qua mấy tiếng gào, ai nấy đã trông thấy có ba người mặt bạc ngã ra chết ngay tức khắc !

Thế công của Hải-Vân Tiên-Tử, chẳng những mạnh mẽ phi thường, mà còn nhanh nhẹn như một ngọn gió cuốn. Nàng chỉ vùng cánh tay

ngọc lên là đã đánh ra ba chương rồi !

Thích-Đinh-Nhận quát lên như cuồng đại rằng :

— Hãy nạp mạng cả lại đây !

Liền đó, chàng nhúng người nhảy vọt lên rồi lao thẳng vào đám đông của đối phương, mở đầu cho một cuộc chém giết khủng khiếp !

Thế là, bóng người không ngớt ngã đổ, tiếng gào la đinh tai điếc óc. Môn nhân của Ngân-Diện Hội đều yếu thế hơn, nên ai nấy đều kinh hãi. Trong khi đó thì Vô-Cực Tinh-Quân, Tam-Vô-Vương và các cao thủ của Hồng-Kỳ Môn, ai nấy đều hăng say tràn tới tấn công như nước vỡ bờ !

Tiếng gào thảm thiết, tiếng quát tháo vang rền !

Trong con đường hăm chặt hẹp, tiếng gào la kinh hoàng của các môn nhân Ngân-Diện Hội, khiến ai nghe cũng phải rợn óc...

Máu tươi không ngớt bay tung toé !

Thấy người không ngớt ngã đổ nơi nơi !

Đây thực là một cuộc chém giết vô cùng rùng rợn !

Thích-Đinh-Nhận bỗng nhảy vọt người lên, rồi lao thẳng về phía hội trưởng Ngân-Diện Hội, quát rằng :

— Hội trưởng Ngân-Diện Hội, ông có bằng lòng trao truy Hồn-Kiểm-Khách ra hay không ?

Hội trưởng Ngân-Diện Hội cười lạnh lùng nói :

— Nào lại dễ như thế ?

Thích-Đinh-Nhận không dẫn được cơn tức giận, cất tiếng quát như cuồng đại, rồi vung tay đánh thẳng ra liên tiếp năm chương !

Thích-Đinh-Nhận đã thu thập toàn bộ võ học của Hồng-Kỳ Soái-Chủ, nên võ công của chàng đã cao đến mức khiếp người. Do đó, Hội trưởng Ngân-Diện Hội nhất thời đã bị đẩy lui hơn mười bước. Cùng một lúc đó, Vô-Cực Tinh-Quân cũng vung cây phất trần lên, rồi tràn đến bên cạnh hội trưởng Ngân-Diện Hội !

Lúc ấy tiếng gào la đã hoàn toàn im bặt, vì tất cả ba mươi người mặt bạc, đều đã chết dưới tay của các cao thủ Hồng-Kỳ-Môn. Hội trưởng Ngân-Diện Hội đưa mắt quét qua, thì không khỏi biến sắc mặt !

Bởi thế, ông ta liền quát to một tiếng, rồi tràn tới công ra chớp nhoáng ba chương, đỡ thẳng vào thế công của Thích-Đinh-Nhận, đồng thời vọt người lên, nhắm hướng Ngân-Cung chạy thẳng !

Trong khi hội trưởng Ngân-Diện Hội vừa mới vọt người bay lên,

thì Vô-Cực Tinh-Quân đã quát to một tiếng rằng :

— Người chạy đi đâu cho thoát... !

Tức thì, ông vung ngọn phất trần lên, dùng thế "phong táo lạc diệp" quét thẳng về phía đối phương !

Nhưng thốt nhiên, bốn cái bóng đỏ bắt thần lao tới, rồi bốn luồng chương lực cũng cùng một lúc cuốn thẳng về phía Vô-Cực Tinh-Quân và Thích-Đinh-Nhận.

Bốn luồng chương lực đó đã đẩy lui được Vô-Cực Tinh-Quân và Thích-Đinh-Nhận, khiến Hội trưởng Ngân-Diện Hội thừa cơ chạy thẳng vào Ngân-Cung !

Thích-Đinh-Nhận đưa mắt quét qua, thì thấy số người vừa bay thoát đến ấy là bốn vị hộ pháp áo đỏ của Ngân-Diện Hội. Bởi thế, sát khí liền hiện lên tia mắt sáng rực của chàng, quát rằng :

— Bọn các ngươi muốn tìm cái chết hả ?

Tiếng quát vừa dứt, thì chàng đã vọt người lên cao, rồi vung chương đánh xéo về phía họ !

Luồng chương lực của Thích-Đinh-Nhận vừa cuốn qua, thì liền nghe một tiếng gào thảm thiết vang lên, tức thì một người áo đỏ đã ngã lộn ra đất. Trong khi đó, Vô-Cực Tinh-Quân và Tam-Vô-Vương cũng tràn tới tấn công địch !

Bởi thế tiếng gào la thê thảm nổi lên khắp đó đây, khiến ai nghe đến cũng phải kinh hồn !

HỒI THỨ TÁM MƯƠI

MÁU NHUỘM CƯƠNG TRƯỜNG

Chẳng bao lâu, bốn vị hộ pháp áo đỏ đều bị chết thê thảm dưới tay của bọn người của Thích-Đinh-Nhận !

Trong khi Thích-Đinh-Nhận đang định lao người chạy thẳng vào Ngân-Cung thì bỗng nghe chuỗi cười lạnh lùng xé không gian truyền đến. Liền đó, một bóng người đã bay thoát đến. Ai nấy đưa mắt nhìn kỹ thì trông thấy người ấy chính là người đàn bà hết sức xấu xí ở trong Ngân-Cung. Bà ta đã đến với ba con Hoạt-Cương-Thị hung dữ !

Liền đó, ai nấy đều nghe người đàn bà xấu xí nọ cất tiếng rú lên như tiếng ma rên quỉ khóc...

Tức thì ba con Hoạt-Cương-Thị liền tràn tới tấn công số người của Thích-Đỉnh-Nhan. Chúng rú lên những tiếng rất quái gở, rồi mang theo một luồng âm phong mạnh như bão táp lao vút về phía Thích-Đỉnh-Nhan!

Thích-Đỉnh-Nhan liền quát to rằng:

— Tổng soái...

Tiếng quát chưa dứt thì chàng hồi hã vung tay đánh ra một chưởng, đồng thời, nhanh nhẹn nhảy lùi một trượng. Lật-Nhân-Vương liền vung cây « độc phiến » lên rồi tràn ngay tới trước!

Ba con Hoạt-Cương-Thị ấy, bỗng cùng quay về Lật-Nhân-Vương lao thẳng tới như một luồng điện chớp. Uy lực của nó thực chẳng phải là tầm thường. Con lao tới trước tiên, sau khi rú lên một tiếng liền quét ra một luồng âm phong hết sức mạnh mẽ...

Lật-Nhân-Vương liền vung tay trái quét qua một chưởng, đồng thời, nương vào thế đánh ấy vọt người lên cao, rồi vung chiếc quạt « độc phiến » bên tay mặt vận dụng toàn lực quét thẳng tới...

Giữa lúc đó, bỗng có ruột con hoạt Cương-Thị khác, bất thần lại xẹt thẳng về phía Vô-Cực Tinh-Quân. Lật-Nhân-Vương trông thấy vậy thì hết sức kinh hoàng, vội vàng thu chiếc « độc phiến » trở về, rồi nhanh nhẹn quét thẳng vào con Hoạt-Cương-Thị đang nhảy tới chụp Vô-Cực Tinh-Quân!

Hải-Vân Tiên-Tử trông thấy thế không khỏi buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi!

Vì, nếu Lật-Nhân-Vương quá hồi hã vung quạt quét qua như thế, thì dù cho có giết chết được con Hoạt-Cương-Thị đi nữa, tất cũng sẽ khiến Vô-Cực Tinh-Quân bị trúng độc mà chết ngay tại chỗ!

Nhờ tiếng kêu kinh hoàng ấy của Hải-Vân Tiên-Tử, nên khiến Lật-Nhân-Vương sợ nhụt lại và lấy làm hãi kinh....

Trong khi đó, Vô-Cực Tinh-Quân cũng không khỏi kinh hoàng!

Tất cả những việc đó đều xảy ra trong một cái chớp mắt. Bởi thế, con Hoạt-Cương-Thị lao mình về phía Lật-Nhân-Vương, đã chẳng còn cách ông ta bao xa nữa!

Thích-Đỉnh-Nhan buột miệng kêu to rằng:

— Ô sấm lộng....

Nhưng, đã quá chậm rồi. Tuy nhiên Lật-Nhân-Vương cũng đã kịp thời quét ra một chưởng, khiến con Hoạt-Cương-Thị ấy, sau khi rú lên một tiếng rất quái dị, liền nhào lặn ra đất!

Lật-Nhân-Vương không khỏi rung mình hai ba lượt, thân hình lão đảo mấy cái mới gương đứng vững trở lại được.

Thích-Đỉnh-Nhan buột miệng kêu lên rằng:

— Tổng soái, ông làm sao rồi?

Đôi mắt của Lật-Nhân-Vương bỗng trở thành hung tợn, quét thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhan. Qua tia mắt ấy, đã làm cho Thích-Đỉnh-Nhan sợ hãi thối lui ra sau một bước!

Liền đó, Lật-Nhân-Vương cũng khẽ nhắm đôi mắt lại, nhưng rồi bất thần quát lên một tiếng kinh người, rồi lao thẳng về phía một con Hoạt-Cương-Thị nhanh như một luồng điện chớp. Thái độ của ông ta, trông như sẵn sàng liều chết với những con Hoạt-Cương-Thị đó!

Trong khi ấy, miệng ông ta lại quát to một tiếng rùng rợn:

— Ta giết chết người....

Tiếng quát ấy ai nghe đến cũng phải kinh hãi!

Thốt nhiên, ngay lúc ấy bỗng nghe tiếng Thích-Đỉnh-Nhan kêu to rằng:

— Hình trường...!

Cùng một lúc với tiếng kêu kinh hãi ấy, mọi người trông thấy Vô-Cực Tinh-Quân đã loạng choạng bước lui năm sáu bước, sắc mặt tái nhợt hẳn!

Nhưng, liền theo đó một tiếng gào thảm thiết vang lên, tức thì một con Hoạt-Cương-Thị khác lại bị trúng luồng gió của độc phiến, ngã lộn ra đất.

Nhưng, ngay lúc ấy Lật-Nhân-Vương lại loạng choạng thối lui hàng chục bước, suýt nữa té khụy xuống đất!

Bất cứ ai cũng đều biết Lật-Nhân-Vương đã bị trúng độc rất nặng nề, đồng thời, cũng không có đủ thì giờ để chống lại không cho luồng hơi độc xâm nhập vào cơ thể!

Thích-Đỉnh-Nhan lộ trào ra khúc mắt, cất giọng tha thiết nói:

— Tổng soái... hãy lui trở lại...!

Song, Lật-Nhân-Vương dường như không hề nghe những lời nói đó. Ông ta lại nhắm đôi mắt, rồi bất thần lại mở to ra quát rằng:

— Hoạt-Cương-Thị, ta liều chết với người...

Tiếng quát của ông ta, đã làm cho mọi người đều ớn lạnh cả xương sống. Liền đó, ông ta nhắm về hướng con Hoạt-Cương-Thị cuối cùng, lao thẳng tới như cuồng dại !

Thích-Đinh-Nhận kêu lên rằng :

— Tổng soái... hãy lui trở lại !

Nhưng, Lật-Nhân-Vương đã cất tiếng cười như điên, nói :

— Hoạt-Cương-Thị... Ta sẽ đổi mạng với người đây... Ha ha ha...

Tức thì, ông ta bèn quét thẳng chiếc độc phiến ra, tấn công chớp nhoáng vào con Hoạt-Cương-Thị đó. Tuy thế, ông ta không còn đánh trúng thế võ nữa, và người cũng không ngớt loạng choạng !

Tất cả mọi người hiện diện trông thấy thế đều rơi nước mắt. Riêng Thích-Đinh-Nhận lại càng gào khóc thống thiết hơn...

Lật-Nhân-Vương tuy đã bị trúng luồng âm độc, nhưng ông ta vẫn bám lấy những tia lý trí cuối cùng để trừ con Hoạt-Cương-Thị sau chót ấy mới cam tâm !

Bỗng nhiên, một tiếng « phình » bất thần vang lên, khiến mọi người đều kinh hãi, quay mặt nhìn về hướng có tiếng động ấy. Thích-Đinh-Nhận hét lên một tiếng đầy khủng khiếp rằng :

— Hình trường !

Lúc ấy, Vô-Cực Tinh-Quân đã ngã nằm trên đất, sát mặt tái nhợt và không ngớt run rẩy !

Thích-Đinh-Nhận đứng trơ người như khúc gỗ. Vì bị xúc cảm quá mạnh và bị những cảnh tượng bi thương trước mắt đã làm cho chàng như quên hết tất cả mọi việc gì đang xảy ra. Chàng đưa mắt nhìn đắm đắm vào Vô-Cực Tinh-Quân.

Trời ơi, hai cao thủ là Tổng soái và Hình trường của Hồng-Kỳ-Môn, đã nối tiếp nhau bị ngọn ma phong độc địa của những con Hoạt-Cương-Thị quét trúng. Đây quả là một việc quá sức kinh khủng !

Vô-Cực Tinh-Quân cất tiếng đau đớn gọi :

— Môn chủ... Môn chủ !

Thích-Đinh-Nhận ngơ ngác hỏi rằng :

— Chuyện chi thế ?

— Môn chủ... Môn chủ, hãy giết tôi đi... Hãy giết ngay tôi đi... !

Tiếng kêu ấy nghe thực là rùng rợn. Thích-Đinh-Nhận lắp bắp rằng :

— Giết ông ?... Giết ông ?...

— Phải, thưa môn chủ, môn chủ hãy mau giết chết tôi... Tôi đang

lạnh cả người đây... Môn chủ tôi van xin ngài !

Sự đau đớn của ông ta, khiến ai trông thấy cũng kinh hãi, cũng như tiếng gào của ông ta ai nghe đến cũng phải nổi da gà !

Thích-Đinh-Nhận lắp bắp rằng :

— Tôi... làm thế nào giết ông được ?

— Tôi... đang đau đớn quá !

Hải-Vân Tiên-Tử bỗng tràn nhanh đến trước mặt Thích-Đinh-Nhận, vung cánh tay ngọc lên tát thẳng vào má Thích-Đinh-Nhận một cái tát tay !

Qua một tiếng bộp, Thích-Đinh-Nhận thối lui ra sau mấy bước và tâm thần cũng sáng suốt trở lại. Chàng nghiêng rặng vung chường lên quét thẳng về phía Vô-Cực Tinh-Quân...

Một tiếng gào thảm thiết liên vang lên ! Tất cả đệ tử của Hồng-Kỳ-Môn, ai nấy đều rơi lệ !

Thích-Đinh-Nhận bỗng quì hai đầu gối xuống đất, bên cạnh xác chết của Vô-Cực Tinh-Quân, khóc to nói :

— Ôi Hình trường... Thích-Đinh-Nhận không phải cố ý giết chết ông... Hình trường, hãy đợi kiếp sau... Thích-Đinh-Nhận tôi sẽ báo đáp ân tình của ông !

Dứt lời, chàng úp mặt vào người của Vô-Cực Tinh-Quân khóc rất thống thiết !

Tình trạng ấy khiến tất cả đệ tử Hồng-Kỳ-Môn đều xúc cảm bùm mặt đỏ lên khóc. Thương-Hải-Khách nói :

— Ngọc thể của môn chủ là điều quan trọng hơn... !

— Hình trường đã chết rồi... Ông ấy lại chết dưới tay của ta !

Thương-Hải-Khách cúi người nói :

— Việc ấy không phải là ông muốn, vậy Môn-chủ hãy bớt đau thương !

Thích-Đinh-Nhận bèn đứng lên đưa mắt nhìn, thì thấy Lật-Nhân-Vương vẫn còn đang đánh nhau quyết liệt với một con Hoạt-Cương-Thị. Trong khi đó, Lật-Nhân-Vương không ngớt lao đảo, cơ hồ chẳng còn đứng vững được nữa !

Bỗng nhiên, qua một tiếng găm quai dì, rồi tiếp đến một tiếng réo đánh tai, tức thì con Hoạt-Cương-Thị ấy đã bị đánh ngã lăn trên đất !

Lật-Nhân-Vương cất tiếng cười như điên dại, nói :

— Chết rồi... Hoạt-Cương-Thị đã hoàn toàn bị tiêu diệt... Ha ha ha...

Thích-Định-Nhận kêu to rằng:

— Tổng soái...!

— Tiêu diệt rồi... Tiêu diệt rồi... Ha ha ha...

Tiếng cười của ông ta nghe hết sức rùng rợn. Thích-Định-Nhận nói:

— Tổng soái, ông điên rồi hay sao?

Lật-Nhân-Vương lại lắc đầu hai lượt, rồi đưa mắt nhìn thẳng vào Thích-Định-Nhận, trào ra hai dòng lệ, nói:

— Môn chủ...

— Tổng soái!

— Môn chủ... Tôi đã trúng độc rồi!

Thích-Định-Nhận rơi lệ nói:

— Tổng soái... Tôi đã biết rồi!

Lật-Nhân-Vương lại lắc đầu hai lượt, nói:

— Môn chủ, tôi trúng độc đã nặng lắm, vậy ông có giết tôi không?

— Không...!

— Môn chủ... Vậy chúng ta xin chia tay từ giờ phút này vậy!

Nói chưa dứt lời, thì ông ta đã vọt người lên, rồi nhắm ngay tâm vách đá lao thẳng vào...

Thích-Định-Nhận kêu thét lên một tiếng!

— Môn chủ...

Liền đó, chàng lao thẳng người về phía Lật-Nhân-Vương như điên dại nhanh nhẹn thò tay chụp ông ta. Nhưng, chàng đã chậm một bước rồi!

Liền đó, Lật-Nhân-Vương đã lao thẳng đầu vào vách đá, móc bản đi từ tung chết ngay tức khắc!

Thích-Định-Nhận thét lên một tiếng kinh hoàng đau đớn, rồi máu tươi từ trong miệng vọt ra, trong khi thân người chàng vẫn tiếp tục chụp thẳng vào xác chết của Lật-Nhân-Vương!

Tất cả đệ tử của Hồng-Kỳ Môn trông thấy thế, đều quì cả xuống đất.

Lật-Nhân-Vương đã chết rồi!

Cái chết của một con người đã hy sinh cho chánh nghĩa ấy, thử hỏi ai lại không cảm động? Nếu trong khi ông ta bị ma phong quét trúng mà vận dụng chân lực để ngăn luồng hơi độc, việc đuổi sổ ma phong ấy ra khỏi người, đối với ông không phải là một chuyện

khó. Dù cho không thể thực hiện được ngay trong một sớm một chiều, thì ông ta cũng có thể đạt đến mục đích được nếu nghỉ ngơi một thời gian ngắn.

Nhưng, ông ta đã vì bảo vệ môn chủ khỏi bị hại dưới tay của Hoet-Cương-Thí, nên đã sẵn sàng hy sinh thân mình đối phó với lũ chúng hầu bảo vệ cho tất cả mọi người chung quanh!

Cái chết của ông ta, là một cái chết hoàn toàn vì chính nghĩa!

Trong khi ông ta tự biết mình trúng độc đã sâu, mà trông thấy Thích-Định-Nhận không nhẫn tâm giết chết ông ta, thì tự mình đã lao thẳng vào vách đá để tự sát!

Tất cả đệ tử của Hồng-Kỳ Môn, không ai là không đau thương trước cái chết của cao thủ vĩ đại này. Chính nghĩa của ông ta nêu cao sẽ trường tồn mãi mãi trong nhân thế, cũng như dòng khí của ông ta đã biểu hiện, sẽ sống mãi trong lòng mọi người!

Thích-Định-Nhận òa lên khóc to hết sức bi thương. Không khí sát phạt đã lắng xuống, nhường chỗ cho một bầu không khí buồn đau nặng nề!

Thương-Hải-Khách quay về Thích-Định-Nhận nói:

— Xin môn chủ bớt đau thương, vì người đã chết rồi không làm sao sống trở lại được. Ông ấy đã chết vì chính nghĩa, thì suốt đời chúng ta lúc nào cũng cảm kích cái ơn sâu ấy. Giờ đây, chúng ta hãy nghỉ ngay đến việc báo thù cho ông ấy thì hơn!

— Phải, báo thù cho Tổng soái... Tôi nhất định phải báo thù cho Tổng soái!

Chàng liền đứng phác dậy, quát rằng:

— Thích tỷ tỷ đâu?

— Có mặt tôi đây!

— Tỷ tỷ hãy mang hai xác chết này trở về bản môn, đừng nghĩ đến long trọng lo việc an táng cho chu đáo!

— Mang đi ngay bây giờ chẳng?

— Đợi đến khi đã diệt xong Ngân-Điện Hội!

Tia mắt của Thích-Định-Nhận bỗng sáng rực, quát rằng:

— Tôi phải thiêu rụi Ngân-Cung của kẻ địch!

Liền đó, chàng liền chạy thẳng tới trước dẫn đầu, chỉ trong chớp mắt là đã tiến đến con đường trải đá vụn tại Ngân-Cung. Tại trước cửa Ngân-Cung lúc ấy hoàn toàn im lặng!

Trong khi Thích-Định-Nhận định lao thẳng người vào trong, thì Thương-Hải-Khách quát rằng :

— Xin môn chủ hãy chậm đã !

Thích-Định-Nhận nhanh nhẹn thu người đứng lại, nói :

— Tại sao thế ?

— Đề đề phòng kẻ gian của kẻ địch !

Tuy lúc ấy lửa giận đang cháy bùng bùng trong lòng Thích-Định-Nhận, nhưng chàng vẫn không dám mạo hiểm xông càn vào, cất tiếng hỏi rằng :

— Ông nhận thấy có điều chi khả nghi chăng ?

— Đề từ không dám nói chắc, nhưng trước cửa Ngân-Cung mà lại không có ai canh phòng cả, thì chắc chắn không phải là vô cớ !

Thích-Định-Nhận quát to rằng :

— Giang-Tiêu-Phân, nếu bà không bước ra, thì ta sẽ châm một mũi lửa đốt rụi Ngân-Cung của bà đó !

Sau tiếng quát của Thích-Định-Nhận, chung quanh vẫn im lặng chẳng có tiếng ai trả lời cả !

Thích-Định-Nhận lại quát to lên rằng :

— Giang-Tiêu-Phân, bà thực sự không chịu bước ra hay sao ?

Ngoài tiếng hồi âm, lặp lại câu nói của chàng, còn thì cũng không nghe tiếng động tịnh chi khác. Thích-Định-Nhận quát to :

— Phó tướng đâu ?

Thất-Hải Thần-Long liền bước ngay tới, cung kính hỏi :

— Thưa môn chủ có điều chi chỉ dạy ?

— Hãy châm lửa đốt Ngân-Cung đi !

— Xin vâng !

Thất-Hải Thần-Long liền hạ lệnh cho môn nhân, châm lửa vào bụi nhùi rồi ném thẳng vào Ngân-Cung. Thế là ngọn lửa bắt đầu cháy bùng lên ngùn ngụt. Ngôi nhà kiến trúc rất xinh đẹp này chắc chắn rồi đây sẽ tiêu thành tro bụi !

Ngọn lửa cao ngất trời, tiếng nổ lộp bộp không ngớt vang bên tai. Nhưng, không có một người mặt bạc nào từ trong chạy ra cả. Mọi người chỉ trông thấy ngọn lửa đỏ rực mà thôi !

Thương-Hải-Khách nói :

— Bọn họ đã chạy thoát cả rồi !

Thích-Định-Nhận biến sắc mặt, nói :

— Đúng thế, bọn họ đã từ một ngả bí mật chạy thoát cả rồi ! Hồi Giang-Tiêu-Phân, dù bà có chạy trốn dưới mười tám phần địa phủ, thì Thích-Định-Nhận ta cũng phải đào cho được bà lên mới nghe !

HỒI THỨ TÁM MƯƠI MỐT

CHIA TAY KHÔNG GIÃ TỬ

Thích-Định-Nhận nhìn ngọn lửa đỏ rực nghiêng rãng treo treo đầy cảm tức. Vì, những con Hoạt-Cương-Thị khi đã bị tiêu diệt Ngân-Cung tuy đã bị đốt tan tành, nhưng Ngân-Cung Cung-Chủ và số môn hạ của bà ta đã hoàn toàn chạy thoát hết cả !

Phó tướng Thất-Hải Thần-Long bèn nói :

— Thưa môn chủ, nếu thế thì chúng ta kéo trở về thôi !

Thích-Định-Nhận gật đầu rồi cất giọng căm tức nói :

— Ta không tin rằng lũ người có thể chạy trốn được mãi mãi đâu !

Liền đó, chàng quay lại nhìn thì thềm của Lật-Nhân-Vương và Vô-Cực Tinh-Quân mà số môn nhân đang khiêng trong tay, lại bụi ngùi rơi lẹ !

Sau đó Thích-Định-Nhận và tất cả môn nhân, bèn theo đường hầm lui trở ra ngoài. Chừng ấy Thích-Định-Nhận mới ngó kỹ lại, thì thấy Hải-Vân Tiên-Tử như đã thay đổi hẳn. Vẻ mặt của nàng suốt thời gian ở bên cạnh Thích-Định-Nhận đều u buồn và đau khổ. Mỗi lần nàng đưa mắt nhìn chàng, thì tia mắt của nàng đều lộ sắc đau buồn ai oán. Qua tình trạng ấy khiến ai nhìn đến cũng không khỏi đau lòng. Thích-Định-Nhận đoán biết, chắc chắn người nàng đã gặp phải điều chi rất bất hạnh !

Thích-Định-Nhận đưa mắt nhìn hình dáng bé nhỏ xinh xắn của nàng đi trước, quay về phía Thích-Thiết-Hoà hỏi nhỏ rằng :

— Này, tỷ tỷ !

— Việc chi thế ?

— Tôi hỏi tỷ tỷ một việc này...

— Việc chi đề đề cử nói ?

— Hải-Vân Tiên-Tử dường như cá tánh đã thay đổi hẳn ?

Thích-Thiết-Hoà không khỏi giật mình, nào phải nàng không nhận

thấy sắc mặt u buồn trầm lặng của Hải-Vân Tiên-Tử?

Nhưng, nàng có thể thành thật giải bày mọi việc với người em trai của mình không? Đây là việc Hải-Vân Tiên-Tử đã vì cứu chàng, mà hy sinh hạnh phúc trọn đời.

Thích-Thiết-Hoa nhận rằng dù sao cũng phải đem việc này nói thẳng cho Thích-Đỉnh-Nhận nghe, để chàng hiểu được lòng của Hải-Vân Tiên-Tử đối với chàng.

Nghĩ thế, nên nàng liền nghiêng chặt đôi hàm răng, nói nhỏ rằng:

— Đến bây giờ em mới nhận ra được việc ấy hay sao?

— Phải, tại sao lại là thế, tỷ tỷ?

— Đệ đệ, em tin rằng tỷ tỷ thương yêu em chẳng?

— Phải, thưa tỷ tỷ, em tin như thế!

— Vậy, đệ đệ có bằng lòng nghe lời của tỷ tỷ không?

— Thưa tỷ tỷ, em rất bằng lòng!

— Vậy, khi tỷ tỷ đã nói rõ việc này cho em nghe, thì nên hiểu là không được hiện ra một thái độ khác thường.

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi giật mình, vì qua lời nói của tỷ tỷ mình, thì việc này tựa hồ như trong đại lao!

Chàng liền gật đầu nói:

— Tỷ tỷ, em tin rằng em có thể tiếp nhận bất cứ một sự đau đớn gì đến với em!

Như vậy là tốt lắm! Nhưng, chị hỏi em trước là em đã yêu U-Minh Quí-Nữ rồi chăng?

— Yêu rồi!

Thích-Đỉnh-Nhận ngạc nhiên gương cười nói:

— Tỷ tỷ, từ trước đến nay em chưa hề nghĩ có phải em đã yêu cô ấy hay không?

— Còn đối với A-Mẫn thì sao?

— Em rất yêu cô ấy!

Thích-Thiết-Hoa cười đau đớn, nói:

— Còn đối với Hải-Vân Tiên-Tử?

Thích-Đỉnh-Nhận kinh hoàng đưa mắt nhìn qua tỷ tỷ mình một lượt. Chàng không hiểu tại sao người chị ruột của mình lại hỏi mình câu ấy?

Bởi thế chàng liền gương cười nói:

— Có ít nhiều.

— Đệ đệ có biết giữa A-Mẫn, U-Minh Quí-Nữ và Hải-Vân Tiên-

Tử thì ai đã yêu em nhiều nhất hay không?

— Có phải là Hải-Vân Tiên-Tử?

Tiếng kêu kinh hoàng của Thích-Đỉnh-Nhận, đã làm cho Hải-Vân Tiên-Tử chợt nghe được. Nàng đứng bước rồi đưa mắt nhìn hai chị em của Thích-Đỉnh-Nhận, mặt không khỏi biến sắc.

Thích-Thiết-Hoa nhận ra sự thay đổi sắc diện của Hải-Vân Tiên-Tử nên liền gương cười nói:

— Đệ đệ, em hãy yên lòng, vì Hải-Vân Tiên-Tử chắc chưa bỏ ra đi ngay đâu!

Câu nói ấy đã làm cho Thích-Đỉnh-Nhận lại càng thêm hoang mang. Chàng không hiểu rõ, tỷ tỷ của mình nói như thế là có ý gì?

Nhưng, chàng làm thế nào hiểu được, câu nói ấy của Thích-Thiết-Hoa là để đánh lạc hướng sự chú ý của Hải-Vân Tiên-Tử.

Hải-Vân Tiên-Tử nghe thế liền mỉm cười rồi quay người tiếp tục đi tới!

Thích-Thiết-Hoa nói nhỏ rằng:

— Đệ đệ, sao em lại kêu to tiếng như thế?

Thích-Đỉnh-Nhận ngạc nhiên, và như đoán hiểu một phần sự việc. Chàng hỏi nhỏ rằng:

— Tỷ tỷ, vậy ai yêu em nhất?

— Em đã nói đúng rồi, Hải-Vân Tiên-Tử đã yêu em nhiều nhất!

— Tại sao chị biết được?

— Vừa rồi em bị « tàu hỏa nhập ma » mà không chết, vậy ai đã cứu em?

— Lẽ tất nhiên là Hải-Vân Tiên-Tử!

Thích-Thiết-Hoa cười đau đớn, nói:

— Đệ đệ, việc này thực làm cho chị khó mở miệng để giải bày...

Chị tin rằng A-Mẫn và U-Minh Quí-Nữ đều yêu em tha thiết, nhưng A-Mẫn không có can đảm chiếm hữu em, trái lại U-Minh Quí-Nữ là người không dám nhìn thẳng vào sự thực. Do đó, chỉ còn có Hải-Vân Tiên-Tử là thực sự chịu hy sinh cho em...

— Cô ấy đã hy sinh cho tôi!

— Phải, em có biết rằng trường hợp bị « tàu hỏa nhập ma » của em, là bị thương nơi...

Sau đó, nàng bèn đem mọi việc nói tỉ mỉ lại cho Thích-Đỉnh-Nhận nghe, rồi lại tiếp rằng:

— Đệ đệ, Hải-Vân Tiên-Tử đã hy sinh cho em to tát biết bao ?

Thích-Đỉnh-Nhận sững sờ như một pho tượng gỗ. Chẳng không dám tin đây là một sự thật !

Trời ơi, giờ đây chàng đã trở thành một người quá ư mất nhân đạo ? Và, Hải-Vân Tiên-Tử đã bằng lòng vì chàng mà hy sinh đến mức ấy ?

Bởi thế, trong phút chốc, Thích-Đỉnh-Nhận đã cảm thấy tất cả những lạc thú và hy vọng trong cuộc sống của mình bỗng biến thành ảo ảnh.

Chàng cảm thấy mình như bị mất hết tất cả, chẳng còn hy vọng hoặc cao vọng chi nữa. Vì, chàng là một người đàn ông đã chịu trách nhiệm trước sự mất đi cái gì trong sạch nhất của Hải-Vân Tiên-Tử !

Cô ấy đã hiến dâng cho chàng quá nhiều, vậy chàng làm thế nào để đáp đền cho được ? Giờ đây, chàng bỗng cảm thấy hết sức đau đớn đối với việc không may ấy của mình. Chàng làm thế nào dám nhìn thấy mặt Hải-Vân Tiên-Tử ?

Thích-Thiết-Hoa kinh hãi nói :

— Đệ đệ, em làm sao rồi ?

Thích-Đỉnh-Nhận như bừng tỉnh trở lại, chàng cười đau đớn nói :

— Chẳng làm sao cả... Chẳng làm sao cả !

Chẳng làm sao cả ? Không, đây quả là một việc vô cùng trọng đại. Nếu chàng không được tỷ tỷ mình nói rõ cho biết, thì chẳng hóa ra chàng sẽ mãi mãi không được biết sự thật ấy hay sao ?

Chàng cảm thấy run rẩy cả toàn thân. Trong giây phút đó sự đau đớn dấy vô khiến chàng nói không nên lời. Sống trong cõi đời này, nếu chàng mất đi khả năng sinh dục, thì còn có ý nghĩa chi nữa ? Thời ta hãy bỏ đi, bỏ đi để xa lánh Hải-Vân Tiên-Tử !

Nghe đến đây, chàng liền nghiêng chặt đôi hàm răng có vẻ như rất quả quyết. Chàng phải xa rời tất cả mọi người, và sẽ đến Đào-Hoa Đảo nạp mình tìm Đào-Hoa Thần-Nữ thanh toán mối thù ấy !

Mọi người đã ra khỏi con đường hầm. Thích-Đỉnh-Nhận bèn nhắm hướng đường về chạy nhanh tới trước.

Bỗng nhiên, Thích-Thiết-Hoa đưa chân đứng lại, kêu to rằng :

— Đệ đệ !

Tiếng kêu kinh hoàng ấy của Thích-Thiết-Hoa, làm cho mọi người đều giật mình quay mặt nhìn lại, thì có ai còn trông thấy hình bóng của

Thích-Đỉnh-Nhận đâu nữa ?

Thích-Thiết-Hoa biến hẳn sắc mặt, thầm nghĩ : * Không ngờ đệ đệ của ta, lại không đề nên sự thất vọng của cả cuộc đời, nên đã âm thầm bỏ ra đi... !

Hải-Vân Tiên-Tử nhanh nhẹn lao mình đến trước mặt Thích-Thiết-Hoa, hỏi rằng :

— Còn anh ấy đâu ?

Thích-Thiết-Hoa lắc đầu, trong lòng hết sức đau xót, và hai dòng lệ đã từ từ lăn xuống đôi má...

Hải-Vân Tiên-Tử là một người hết sức thông minh, nàng đoán biết Thích-Thiết-Hoa và Thích-Đỉnh-Nhận đã nhỏ to vừa rồi, chắc chắn là đề cập đến vấn đề của nàng. Bởi thế nàng liền biến hẳn sắc mặt hỏi rằng :

— Cô đã nói với anh ấy việc chi thế ?

Thích-Thiết-Hoa nghe câu hỏi của Hải-Vân Tiên-Tử thì lại càng khóc nước nỡ, không làm sao trả lời được !

Hải-Vân Tiên-Tử sốt ruột hỏi rằng :

— Cô đã nói rõ cho anh ấy nghe việc đó rồi ?

— Phải... !

— Tại sao cô lại biết ?

— Vì tôi đã lén nghe được câu chuyện giữa U-Minh Quý-Nữ và cô..

Hải-Vân Tiên-Tử giậm chân, nói :

— Sao cô lại nói cho anh ấy nghe như thế... ?

Thất-Hải Thần-Long nhanh nhẹn bước tới nói :

— Chẳng hay Thích môn chủ có việc chi, mà lại bỏ rơi cả môn nhân như thế này ?

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Các ông hãy đi trở về, lo việc chôn cất Tông soái và Hình trưởng cho thực long trọng. Tôi sẽ đi tìm Thích môn chủ trở về mới được...

— Nhưng, đã xảy ra việc chi thế ?

— Việc này ông không nên tìm hiểu làm gì. Dù sao tôi cũng phải tìm được anh ấy trở về !

Nói dứt lời nàng, nàng liền vọt người bay lên, chỉ trong giây lát là đã mất hút !

Nàng lao người tới nhanh như một luồng điện xẹt, nhưng trong lòng không ngớt bồn khoăn, là giữa khu rừng núi mông mênh này biết phải đi đâu tìm cho được Thích-Đỉnh-Nhận ?

Tiếp tục chạy bay đến một đỉnh núi, nàng đưa mắt nhìn khắp chung quanh thì chỉ thấy lá cây xào xạt theo chiều gió, tứ bề vắng ngắt nào có bóng bóng Thích-Đỉnh-Nhận ở đâu ?

Khi ấy, một cảm giác xót đau buội ngời bỗng đến xâm chiếm cả tâm hồn nàng, khiến nàng suýt nữa rơi lệ. Chẳng phải nàng hối tiếc vì mình đã hy sinh cho Thích-Đỉnh-Nhận quá nhiều, mà chính nàng đã đau xót ở chỗ Thích-Đỉnh-Nhận đã hiểu được việc này, nên thương tâm bỏ ra đi !

Qua cử chỉ ấy của chàng, đã biểu hiện trong lòng chàng đã có tình yêu. Nếu Thích-Đỉnh-Nhận không yêu nàng, thì có thể tỏ lòng biết ơn sâu xa đối với nàng, chứ không cần bỏ ra đi như thế !

Nàng là một con người như tất cả những người khác. Nàng có tình yêu và cũng có tình cảm. Là tất nhiên là nàng không thể hiến dâng cho người đàn ông mà nàng yêu !

Hải-Vân Tiên-Tử tuy biết rằng mình sẽ mất đi hạnh phúc của cả một đời nhưng, trong khi nàng nhận ra Thích-Đỉnh-Nhận có lòng yêu mình, thì nàng lại vô cùng mừng rỡ. Bởi vì, cái mà khiến cho mọi người không thể quên được chính là chữ tình vậy !

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy nàng trông thấy có một bóng người lẻ loi, đang lững thững đi về hướng một cánh rừng. Nàng suýt nữa buột miệng kêu lên ba tiếng Thích thiếu hiệp. Vì bóng người ấy chẳng phải là Thích-Đỉnh-Nhận thì còn là ai ?

Tức thì, nàng liền vọt người lên nhằm hướng Thích-Đỉnh-Nhận đuổi tới. Nàng phi thân hết sức nhanh chóng, nên chỉ phóng lên rơi xuống mấy lượt là đã đến trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận rồi !

Thích-Đỉnh-Nhận bỗng thấy có người chặn mất lối đi của mình, thì liền dừng chân đứng ngay lại. Chàng ngửa mặt nhìn, thì không khỏi buột miệng kêu lên :

— Ủa... ?

Thế rồi hai người nhìn nhau trân trối, có vẻ càng buồn thương, càng gần gũi hơn. Giây phút im lặng ấy, quả còn cảm động hơn bao nhiêu lời nói đoạn trường !

Qua một lúc, Hải-Vân Tiên-Tử cất giọng tha thiết gọi :

— Thích thiếu hiệp !

Câu nói chưa dứt, thì nước mắt của nàng đã tuôn như mưa, khiến ai trông thấy cũng phải cảm động !

Thích-Đỉnh-Nhận không đành được cơn xúc cảm, chàng vọt thẳng người tới ôm chầm lấy Hải-Vân Tiên-Tử, tha thiết nói :

— Hải-Vân Tiên-Tử cô đối với tôi thật quá tốt...!

Nàng không nói chỉ cả, mà chỉ khóc nức nở. Nàng úp mặt vào ngực Thích-Đỉnh-Nhận và khóc thục thối thiết. Nàng có vẻ như đang chịu bao nhiêu điều ứ hiếp, nên muốn mượn nước mắt để tẩy sạch đi vậy !

Thích-Đỉnh-Nhận bỗng nghĩ đến mình đã làm cho Hải-Vân Tiên-Tử mất đi sự trinh bạch của người con gái, đồng thời, mất đi hạnh phúc cả một cuộc đời, nên chàng không khỏi bất rùng mình, rồi bất thần xô nàng ra !

Nàng ngạc nhiên nói :

— Anh... ?

— Tôi thật có lỗi với cô... Tôi rất xấu hổ khi trông thấy cô. Vậy cô hãy đi đi !

— Không... !

Nói đoạn nàng lại khóc nức nở. Trông thấy thế, Thích-Đỉnh-Nhận hết sức đau xót, nói :

— Thực tôi không ngờ cô đã hy sinh to tát cho tôi như thế. Thôi, cô hãy đi đi... Để tôi sẽ ăn năn suốt đời về việc ấy !

— Không, Thích ca ca... Tôi bằng lòng hy sinh tất cả cho anh...

Thích-Đỉnh-Nhận lầm bầm rằng :

— Phải... Nhưng tôi biết làm thế nào để đền đáp lại...

— Chỉ cần anh biết yêu tôi là được... !

— Tôi yêu cô, nhưng có chớ quên hiện nay tôi không còn là một người đàn ông nữa !

— Thích ca ca, chỉ cần chúng ta biết yêu nhau thì thôi !

— Không, tình yêu phải xây dựng trên sự tương quan của thể xác. Không có việc ấy thì cuộc sống không làm sao tươi vui được. Tôi hết sức cảm kích cô đã hy sinh to tát để cứu tôi, nhưng giờ đây cô nên đi là tốt hơn !

Hải-Vân Tiên-Tử khẽ biến sắc mặt nói :

— Anh thực sự muốn tôi xa rời anh hay sao ?

— Ngay bây giờ... Tôi thấy cần như thế !

Hải-Vân Tiên-Tử nước mắt ràn rụa cả đôi má. Bỗng biến hẳn sắc mặt, nói :

— Nếu thế, chỉ bằng anh giết tôi thì hay hơn !

— Giết cô ?... Không !

— Tại sao lại không ? Anh chẳng phải muốn tôi xa rời anh hay sao ?

Thích-Định-Nhận im lặng, ngậm ngùi đôi mắt nhìn người con gái tuyệt sắc này. Chàng không biết mình phải nói gì hơn, chàng im lặng hẳn !

Hải-Vân Tiên-Tử trông thấy sắc mặt bi thương của Thích-Định-Nhận, thì tắc lòng của nàng như nát tan. Nàng tha thiết nói :

— Thích ca ca... Anh thực sự muốn tôi xa rời anh hay sao ?

Chàng ngơ ngác và đầy đau xót, một lúc thật lâu không nói nên lời. Nàng bước đến trước mặt chàng, mở miệng nói :

— Thích ca ca, hãy để cho chúng ta cùng yêu nhau vậy... !

— Không, đây là một chuyện không thể được, như cô đã biết... !

HỒI THỨ TÁM MƯƠI HAI

HUYẾT-CHIẾN TẠI NGÂN-CUNG

Hải-Vân Tiên-Tử bỗng ngã người vào lòng Thích-Định-Nhận. Chàng đưa tay ôm lấy nàng như một cái máy. Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Thích ca ca, anh hãy tin ở tình yêu của em đối với anh !

— Phải, nhưng trong đời sống của một đôi vợ chồng, không thể thiếu được về tình ái. Tôi rất xấu hổ về việc ấy, và xấu hổ suốt đời đối với cô...

— Không nên thế, Thích ca ca, chúng ta sẽ xin một đứa bé làm con nuôi, để quên đi những việc bất hạnh đã xảy ra trong đời ta... !

— Không thể được, tôi không thể làm sao quên đi được. Vậy, cô hãy trở về Mê-Hồn-Cung đi, đồng thời, bảo cho Thất-Hải Thần-Long biết tất cả mọi việc của bản môn sẽ do cô tạm thời phụ trách... !

— Còn anh ?

— Tôi sẽ đến Đào-Hoa Đảo để tìm Đào-Hoa Thần-Nữ !

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Thích ca ca, có lẽ nào anh thực sự không tin tôi hay sao ?

— Tôi tin cô, nhưng hãy đợi tôi đi Đào-Hoa-Đảo trở về rồi sẽ nói chuyện lại !

Hải-Vân Tiên-Tử buồn bã nói :

— Tôi cùng đi với anh cho vui !

— Không, cô trở về Mê-Hồn-Cung giúp tôi lo liệu mọi việc. Nếu trong vòng mười hôm mà tôi không trở về thì đã xảy ra chuyện bất trắc ! Câu nói ấy của chàng đã làm cho Hải-Vân Tiên-Tử biến hẳn sắc mặt. Vì, đây có lý nào là một lời trối cuối cùng lúc lâm chung.

Hải-Vân Tiên-Tử rùng mình nói :

— Thôi được, tôi sẽ chờ đợi anh trong vòng mười hôm...

Ngưng lại trong giây lát, nàng buồn bã nói tiếp :

— Xin anh chớ quên, tôi ở Mê-Hồn-Cung chờ đợi anh...

Câu nói của Hải-Vân Tiên-Tử chưa dứt, thì bỗng nghe một tiếng quát từ xa xé không gian vọng đến. Thích-Định-Nhận và Hải-Vân Tiên-Tử đều không khỏi giật mình. Họ đưa mắt nhìn lên thì trông thấy có mấy mươi bóng người từ phía xa đang chạy bay đến !

Thích-Định-Nhận đưa mắt quét qua thì không khỏi biến sắc. Vì số người ấy chính là Ngân-Cung Cung-Chủ và số môn hạ của bà ta !

Thích-Định-Nhận liền khẽ quát một tiếng :

— Sát !

Hải-Vân Tiên-Tử liền biến hẳn sắc mặt. Ngay lúc đó, Thích-Định-Nhận đã vọt người bay lên, nhắm hướng Ngân-Cung Cung-Chủ và số người tùy tùng của bà ta lao vút đến !

Võ công của Thích-Định-Nhận lúc ấy kháo hẳn trước kia. Do đó, sức vọt người lao tới của chàng thực nhanh nhẹn không tả xiết !

Hải-Vân Tiên-Tử khẽ quát rằng :

— Thích ca ca, không thể làm như vậy được !

Liền đó, Hải-Vân Tiên-Tử cũng nhanh nhẹn lao người theo, nhưng không còn chặn Thích-Định-Nhận lại kịp nữa. Bởi thế, chỉ trong thoáng chốc là Thích-Định-Nhận đã tiến tới trước mặt Ngân-Cung Cung-Chủ rồi !

Ngân-Cung Cung-Chủ vừa chợt nhận ra, thì Thích-Định-Nhận đã quát to rằng :

— Ngân-Cung Cung-Chủ, bà có thể chạy thoát được hay chăng ?

Câu nói vừa dứt, thì chàng liền vung tay lên, đánh xéo một chưởng về phía địch. Thế chưởng ấy của Thích-Định-Nhận, chẳng những vừa nhanh nhẹn, mạnh mẽ và hiểm hóc, mà đồng thời từ trong thế đánh ấy lại diễn biến thành ba thế chụp, chém và thoi !

Ngân-Cung Cung-Chủ vừa kêu lên một tiếng kinh hoàng, liền xoay người tránh khỏi được thế công của Thích-Định-Nhận một cách tuyệt

điều. Trong khi đó, bà ta lại thừa thế vung tay một lần phản công lại một thế võ !

Nhưng, vì lúc ấy Thích-Định-Nhận đã quyết tâm đổi mạng với đối phương, nên chàng không nhảy tránh mà còn tràn ngay tới trước, vung cánh tay một lần chớp thẳng về kẻ địch với một thế võ kỳ diệu !

Trong khi ấy, người đàn bà xấu xí trong số mười cung nữ của Ngân Cung, liền sử dụng một thân pháp nhanh như điện xẹt, tràn đến phía sau lưng Thích-Định-Nhận, rồi bất thần vung chưởng đánh thẳng tới !

Hải-Vân Tiên-Tử giận dữ quát rằng :

— Người muốn chết hay sao...?

Tức thì, nàng liền phi thân lên lao người tới, rồi vung cánh tay ngọc đánh thẳng vào người đàn bà xấu xí ấy nhanh như một cơn gió hốt.

Thế đánh ấy của Hải-Vân Tiên-Tử đã hất hẳn luồng chưởng lực của cô gái xấu xí đi. Nhưng, trong khoảng thời gian chớp nhoáng đó, luồng chưởng lực của Ngân-Điện Hội lại ập cuốn tới nơi !

Đôi bên đánh nhau, đều lấy sự nhanh nhẹn để thủ thắng. Hội-Trưởng Ngân-Điện vừa đưa tay đánh ra, thì người lão cũng tràn nhanh tới cách Thích-Định-Nhận trong vòng năm thước !

Hải-Vân Tiên-Tử đã kịp thời vung tay ra đỡ, khiến luồng chưởng lực của Hội-Trưởng Ngân-Điện-Hội, lại bị nàng gạt phăng đi !

Tình thế trở thành hết sức căng thẳng. Thích-Định-Nhận lúc nào cũng tràn tới tấn công không hề tránh né. Chàng đánh liên tiếp ba thế võ hết sức mãnh liệt, khiến Ngân-Cung Cung-Chủ phải lùi ra sau hằng mười bước.

Chiếm được ưu thế nên Thích-Định-Nhận càng quyết tâm giết địch. Chàng ập tràn tới bám sát đối phương như hình với bóng, công ra chớp nhoáng năm chưởng, đồng thời đá bồi thêm hai đá !

Một tiếng hự khô khan, tức thì thân hình bé nhỏ của Ngân-Cung Cung-Chủ Giang-Tiêu-Phân, đã bị hất bắn ra xa một trượng, miệng trào máu tươi ngã lăn ra đất !

Thích-Định-Nhận quát to rằng :

— Hãy nạp mạng đây...

Đi đôi với tiếng quát ấy, người chàng đã vọt thẳng lên cao, bay vút tới như một con chim, nhắm Ngân-Cung Cung-Chủ Giang-Tiêu-Phân chớp tới.

Nhưng, trong khi người chàng vừa mới vọt lên, thì mấy luồng

chưởng lực đã cùng một lúc cuốn thẳng về phía chàng. Mấy mươi luồng chưởng lực ấy, có một sức mạnh như xô bạt cả núi, chớ nói chỉ Thích-Định-Nhận, mà dù cho là một con người da đồng xương sắt cũng không làm sao chịu đựng nổi !

Dù lúc ấy Thích-Định-Nhận đã quyết liều mạng, nhưng nào phải chàng coi rẻ mạng mình. Do đó, chàng vung chưởng quét ra rồi nhanh nhẹn nhảy lùi một trượng.

Nhưng, ngay khi ấy chàng lại vọt người lao thẳng tới trước như một luồng gió cuốn...

Tức thì, một tiếng gào thảm thiết vang lên, máu tươi tung tóe, bóng người lũng lộn !

Thế là đã có ba cung nữ và bốn người mang mặt nạ bạc ngã lăn ra đất chết tốt !

Thích-Định-Nhận lúc ấy chẳng khác nào như điên dại. Chàng vung chưởng đánh ào ào như mưa sa bão táp, miệng không ngớt quát rằng :

— Sát !... Sát !

Thế là một cuộc chém giết đẫm máu lại diễn ra !

Thích-Định-Nhận bừng bừng lửa giận nên chém giết như một người say máu. Bởi thế trên mặt đất nằm la liệt cả chục xác chết !

Bây người cung nữ còn lại, cũng hợp lại chống đỡ với Thích-Định-Nhận, để Ngân-Cung Cung-Chủ cướp thời giờ lo việc chữa trị thương thế !

Thốt nhiên, một tiếng gào thảm thiết lại vang lên, tức thì ai nấy đều thấy Hội trưởng Ngân-Điện-Hội lao đảo rồi ngã lăn ra đất !

Trong khi Ngân-Cung Cung-Chủ còn đang kinh hoàng, thì Thích-Định-Nhận đã thừa thế lao thẳng người về phía bà ta. Hành động của chàng thực nhanh nhẹn không thua chi điện chớp. Ba cung nữ của Ngân-Cung vừa hay kịp, thì liền vung tay đánh thẳng ra.

Bỗng ngay lúc ấy lại có ba tiếng gào thảm thiết vang lên. Thế là ba cung nữ ấy đã bị Thích-Định-Nhận đánh ngã lăn ra đất chết tốt trong một cái nháy mắt !

Ngay lúc đó, lại có một cung nữ khác, nhanh nhẹn chạy tới bỗng Ngân-Cung Cung chủ lên, rồi bỏ chạy bay đi !

Thích-Định-Nhận quát to rằng :

— Người chạy không thoát đâu !

Tức thì chàng lao thẳng người đuổi theo như gió !

Ba cung nữ khác trông thấy thế, liền nhảy tới chặn đường của chàng lại, khiến Thích-Đỉnh-Nhận phải vội vàng lui người trở về rồi vung tay quét ra một đường !

Bỗng nhiên, cùng một lúc đó, có một bóng người xẹt thẳng về phía Ngân-Cung Cung chủ. Nhưng, chỉ trong chớp mắt, Ngân-Cung Cung chủ đã được cung nữ ấy bỗng lên chạy bay ra xa hàng mấy mươi trượng rồi !

Thích-Đỉnh-Nhận trông thấy Ngân-Cung Cung chủ đã chạy thoát, thì tức giận nghiêng răng nghe kèn kẹt, rồi cất tiếng nguyên rủa và vung tay đánh ra vun vút.

Thế là, tiếng gào thảm thiết lại vang lên đỉnh tai, xác chết nằm ngổn ngang khắp nơi nơi trên đất, máu chảy thành dòng !

Như vậy là mấy mươi cung nhân của Ngân-Cung đều hoàn toàn bị tiêu diệt, ngoại trừ người cung nữ đã bỗng Ngân-Cung Cung chủ chạy thoát !

Sau khi cơn tức giận đã qua, tâm trạng của Thích-Đỉnh-Nhận như lắng dịu trở lại. Chàng đứng trơ trơ nhìn vào số xác chết nằm ngổn ngang trên đất, không ngớt trầm tư.

Hải-Vân Tiên-Tử kêu lên rằng :

— Thích ca ca !

Thích-Đỉnh-Nhận như chợt tỉnh trở lại, chàng liền giận hăm hăm nói :

— Hắn lại chạy thoát được !

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Bà ta chắc hẳn là không cam tâm chịu thua, nhất định rồi sẽ tìm đến nữa !

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn lão Hội trưởng Ngân-Điện Hội đang nằm trên đất, rồi thò tay nhắc bổng ông ta lên. Lúc ấy trong miệng lão ta máu tươi không ngớt trào ra. Thích-Đỉnh-Nhận liền vung tay một lần, điểm thẳng vào mấy huyệt đạo của lão.

Hội trưởng Ngân-Điện Hội đã từ từ tỉnh lại. Thích-Đỉnh-Nhận quát rằng :

— Hội trưởng Ngân-Điện-Hội, thực chẳng ngờ ngày hôm nay ông lại rơi vào tay Thích-Đỉnh-Nhận ta !

Hội trưởng Ngân-Điện Hội cất tiếng cười lạnh lùng, nói :

— Hôm nay ta đã bị rơi vào tay ngươi, thì muốn giết chết hay

muốn xẻo thịt chi, tùy ngươi vậy !

Thích-Đỉnh-Nhận cười lạnh lùng nói :

— Tôi hỏi ông, còn Truy-Hồn Kiếm-Khách ở đâu ?

— Hắn đã chết rồi !

Thích-Đỉnh-Nhận lạnh lùng quát rằng :

— Chết rồi ? Chết dưới tay của ai ?

— Dưới tay của chính ngươi !

— Ta có giết hắn bao giờ đâu ?

— Vì hắn mang mặt nạ bạc, lẽ cố nhiên là người không còn nhận ra được !

— Hắn đã bị ta giết lúc nào ?

— Mới tức thì đây !

— Vậy xác chết của hắn ở đâu ?

Hội trưởng Ngân-Điện Hội liền đưa tay chỉ vào một xác chết, nói :

— Chính là xác này !

Thích-Đỉnh-Nhận liền nhanh nhẹn trèo tới bên cạnh xác chết ấy, chàng thò tay ra chụp lấy chiếc mặt nạ bạc rồi đưa mắt nhìn qua, thì thấy quả nhiên đây chính là Truy-Hồn Kiếm-Khách !

Thích-Đỉnh-Nhận quát to một tiếng, rồi lại vung tay một lần giáng mạnh xuống. Qua một tiếng nổ âm thục to, xác của Truy-Hồn Kiếm-Khách đã bị đánh nát tan thành từng mảnh vụn, bay tung tóe khắp cả mọi nơi !

Tuy thế, Thích-Đỉnh-Nhận như chưa nguôi cơn giận trong lòng, quát rằng :

— Hội trưởng Ngân-Điện Hội, bộ ông chờ tôi gỡ chiếc mặt nạ bạc của ông ra hay sao ?

— Không cần phải thế, tôi chính là Hà-vân-Ngọc, cũng tức là Lưu-Tính Phi-Hiệp đây... !

— Cũng chính là tên gian phu của Giang-Tiêu-Phân phải không ?

— Đúng thế, Hứa-Trân nhận rằng cô ta là con gái ruột của tôi !

Thích-Đỉnh-Nhận không ngờ một tên gian manh số một như lão ta mà đến giờ chót lại trở ra thẳng thắn như thế. Do đó, chàng liền cười nói :

— Ông thật là người thẳng thắn. Dù cho ông đã giết người không phải ít, nhưng tôi nghĩ đến cái tên tố ra thành khăn của ông, nên bằng lòng để cho ông được chết toàn thây vậy !

Tức thì, chàng liền vung tay một điểm ra, giáng thẳng xuống môn huyệt của lão ta. Thế là Hội trưởng Ngân-Điện Hội

Hà-văn-Ngọc, một con người khét tiếng bấy lâu nay, cuối cùng đành chịu chết thảm thiết dưới tay của Thích-Đỉnh-Nhận!

Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn Hải-Vân Tiên-Tử, nói:

— Tôi lại được cô giúp đỡ cho!

Nàng mỉm cười, nụ cười của nàng vẫn rất buồn bã, nói:

— Việc ấy thì có lẽ chi!

— Thôi, cô hãy trở về đi!

Nàng khẽ gật đầu, nhưng, giờ phút chia tay ai lại không xúc cảm?

Nàng bỗng lại ngã người vào lòng Thích-Đỉnh-Nhận, và không hề nén được cơn xúc động, nên lại cất tiếng khóc nức nở!

Thích-Đỉnh-Nhận sững sốt, bùi ngùi nói:

— Tại sao cô lại khóc nữa?

— Tôi sợ... Tôi rất sợ!

— Cô sợ cái chi?

— Tôi sợ anh không trở về. Anh thực sự không yêu tôi?

— Không, tôi rất yêu cô, hơn nữa cũng hứa với cô là sẽ trở về!

— Thật chứ?

— Phải, nhiều nhất là mười hôm!

— Còn chậm nhất?

— Thì độ nửa tháng!

— Như vậy là tôi đã yên lòng. Nhưng... Ôi, thôi mà không nói làm gì...!

Chàng cúi xuống hôn nàng, nên khiến câu nói của nàng bị cắt đứt!

Cái hôn ấy tuy không có sự hiện diện của nhục dục, nhưng tình yêu vẫn đậm đà. Nàng đưa tay ôm chầm lấy người chàng, rồi hôn chàng như cuồng dại!

Bỗng nhiên, có một giọng cười lạnh lùng truyền đến rằng:

— Ôi chao, then chết người được!

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, liền xô Hải-Vân Tiên-Tử ở trong lòng ra, quay mặt nhìn về phía có tiếng nói, thì trông thấy có một cô gái áo lam, đang đứng sững ở phía sau lưng họ ba thước từ lúc nào!

Thích-Đỉnh-Nhận quát rằng:

— Cô là ai thế?

Cô gái áo lam tươi cười nói:

— Này các hạ, tôi và các hạ hoàn toàn không dính dấp chi nhau cả, vậy các hạ hỏi tôi là ai để làm gì?

Câu nói ấy khiến cho Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi sững sốt. Phải, giữa đôi phương và mình hoàn toàn không tương quan chi nhau cả, vậy mình tìm hiểu cô ta có ích chi?

Bởi thế, chàng tự nhiên áp ứng một lúc thật lâu nói không nên lời. Cô gái áo lam lại khẽ cười, nói:

— Này đây làm gì mà chết nhiều người thế?... Vậy, nhị vị ở đây nói chuyện yêu đương chẳng hóa ra không hợp cảnh lắm sao?

Đôi má của Hải-Vân Tiên-Tử liền bừng đỏ!

Thích-Đỉnh-Nhận không thể hiểu được cô gái áo lam này là người từ đâu đến. Nhưng, đôi phương lúc nào cũng tươi cười, trông chẳng những rất hấp dẫn, mà còn chứng tỏ nàng không có ác ý chi cả!

Liền đó, chàng cũng ăn miếng trả miếng rằng:

— Như vậy, mới có một thú vị đặc biệt!

Cô gái áo lam ngạc nhiên, rồi nói:

— Đúng thế, ở giữa nơi này xác chết mà tình tự với nhau, thì quả là có một sự thích thú khác thường...

Nói chưa dứt lời, thì cô ta đã cất tiếng cười một mình!

Thích-Đỉnh-Nhận không thể không sững sốt, nói:

— Cô cười chi thế?

oOo

HỒI THỨ TÁM MƯƠI BA

CÔ GÁI ÁO LAM

Cô gái áo lam liền im ngay tiếng cười, nói:

— Tôi chẳng cười chi cả!

Hải-Vân Tiên-Tử hỏi rằng:

— Cô nương có chuyện chi hay không?

— Ô! Không có chuyện chi cả, nhưng suýt nữa tôi lại quên, đứng đây mãi làm mất biết bao nhiêu thì giờ quý báu của nhị vị, thực có lỗi quá!

Nói dứt lời, nàng liền quay người cất bước bỏ đi!

Thích-Đỉnh-Nhận và Hải-Vân Tiên-Tử, đưa mắt nhìn theo bóng người con gái ấy nghi ngại mãi không rõ đôi phương tìm đến có ý gì.

Cô gái áo lam ấy thực có cử chỉ rất lạ lùng!

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Chẳng rõ cô ta là ai...?

— Chả cần hiểu cô ta là ai làm gì, miễn là đôi bên không ai đá động đến ai là được !

Hải-Vân Tiên-Tử khẽ gật đầu, nói :

— Thích ca ca, giờ thì anh lên đường chứ ?

— Phải, tôi phải đi ngay. Còn em... Hãy trở về đi !

— Xin chào anh ! /

— Cô nên thận trọng !

— Anh cũng nên thận trọng !

Nói dứt lời, nàng quay người rồi chạy bay đi !

Lúc ấy, Thích-Định-Nhận gần như muốn òa lên khóc. Chàng thực không ngờ Hải-Vân Tiên-Tử lại yêu chàng đến như thế. Người đời thường nói : "Ơn người đẹp khó đáp đền, phượng chi Hải-Vân Tiên-Tử đối với chàng, lại có cái ơn cứu mạng to tát mà chàng không làm sao báo đáp cho được !

Chàng liền cười đau khổ, rồi vọt người lên chạy bay đi. Sức lướt tới của chàng không thua chi một luồng gió cuốn. Chàng chạy thẳng một mạch có người nào dám cản.

Bỗng nhiên, chàng cảm thấy phía sau lưng có tiếng gió rít vọng đến bên tai. Chàng nào phải là một người tầm thường, nên chàng hay biết khi có người bám sát theo dõi mình ?

Chàng liền bất thần quay mình lại, đưa mắt nhìn thì sau lưng chàng nào có bóng ai đâu ?

Bởi thế, Thích-Định-Nhận không khỏi giật nảy mình. Đấy quả là một việc không thể nào ngờ đến được. Tại sao có những dấu hiệu báo cho chàng biết là đang có người bám sát để theo dõi chàng, thế mà khi quay lại nhìn thì chàng thấy có một bóng người ở phía sau ?

Thích-Định-Nhận không khỏi bất rùng mình, nhưng lại vọt người lên tiếp tục chạy bay tới trước. Trong khi chàng mới vừa chạy được mấy mươi trượng, thì bỗng nhiên chàng nhào lộn thân mình rồi lại nhảy vọt trở về. Hành động của chàng nhanh nhẹn không thua một luồng điện chớp, chỉ trong nháy mắt là chàng đã trở về vị trí cũ !

Khi chàng đưa mắt nhìn lên, thì không khỏi kinh hãi buột miệng kêu lên rằng :

— Té ra là cô ?

Thì ra, cô gái áo lam vừa rồi vì không thể lần tránh nên bị Thích-Định-Nhận phát giác được. Nàng sững sốt một lúc, nhưng liền tươi cười nói :

— Là tôi thì sao ?

— Tại sao cô lại theo dõi tôi làm gì ?

Cô gái áo lam khẽ cười nói :

— Tôi theo dõi anh ? Anh nói không sai chứ ?

— Tôi ?... Tôi làm thế nào nói sai được !

— Nếu thế, thì tại sao anh lại nói tôi theo dõi anh ?

Thích-Định-Nhận sững sốt một lúc, mới tức giận nói :

— Nếu cô không phải theo dõi tôi, thì cô đang làm gì thế ?

— Đường tôi đi, đường anh đi, thì sao anh lại nói tôi theo dõi anh ? Anh bảo có phải không ?

Thích-Định-Nhận bị nàng hỏi đến nghẹn lời, nên liền gương cười nói :

— Nếu vậy cô không phải theo dõi tôi thì sao ?

— Tôi làm gì lại theo dõi anh ? Anh cho rằng anh xinh đẹp lắm phải không ?

Thích-Định-Nhận nghe nói thế thì không khỏi bưng đở cả mặt, liền cười lạnh lùng rồi nhảy vọt lên chạy bay đi tới trước. Chàng sử dụng thuật khinh thân tuyệt diệu, bay vút như một vì sao sa. Chỉ trong chớp lát là đã chạy đi xa hàng mấy dặm.

Bỗng nhiên, từ phía sau lưng chàng có tiếng người gọi rằng :

— Anh đợi tôi một tí có được không ?

Thích-Định-Nhận nghe qua giọng nói ấy thì lại giật mình nhảy nhồm. Vì, giọng nói ấy chẳng phải là của cô gái áo lam thì còn là ai nữa ?

Bởi thế, chàng liền quay người nhìn lại thì quả nhiên trông thấy cô ta đang đứng cách xa chàng ba trượng !

Thích-Định-Nhận biến sắc mặt, nói :

— Cô định làm chi thế ?

Cô gái áo lam mỉm cười nhếch nhếch miệng cười, nói :

— Xin anh hãy đợi tôi một tí !

— Tại sao tôi lại phải đợi cô ?

Cô gái áo lam lại mỉm cười đáp :

— Đợi tôi để chúng ta cùng đi !

Thích-Định-Nhận giận dữ nói :

— Chẳng phải vừa rồi cô bảo cô không theo dõi tôi kia sao ?

— Đúng thế !
 — Nếu vậy thì cô hãy đi đường cô, tôi đi đường tôi là được rồi... !
 — Nhưng, nếu chúng ta cùng đi một đường chẳng phải lại càng hay hơn sao ?
 Thích-Đinh-Nhận biến hân sắc mặt, nói :
 — Có lẽ nào cô đoán biết tôi định đi đến đâu hay sao ?
 — Đến Đào-Hoa Đảo chứ còn đâu nữa !
 Thích-Đinh-Nhận tái hân sắc mặt nói :
 — Cô làm thế nào biết được ?
 — Chẳng phải vừa rồi anh đã có nói chuyện với cô nương ấy hay sao ?
 — Thế cô đã nghe tất cả ?
 — Rõ là ngốc, nếu tôi không nghe thì làm sao tôi biết được ?
 Thích-Đinh-Nhận trông thấy nàng xinh tươi khả ái, ấn nói lại ngọt ngào đa cảm, nên liền tươi cười nói :
 — Cô cũng có việc đến Đào-Hoa Đảo chẳng ?
 — Cùng đi với anh cho vui thôi !
 — Việc ấy không cần lắm, vì tôi đi một mình, cũng chẳng có chi bất tiện...
 — Nếu thế cùng đi chung với tôi lại bất tiện hay sao ?
 — Có phần đúng như vậy !
 — Vậy có điều chi bất tiện ? Tôi không gào khóc, không phá khuấy vậy có chi là bất tiện đâu ?
 Thích-Đinh-Nhận nghĩ bụng rằng : « Xem ra cô ta cũng chẳng phải là phường bất lương, vậy nếu có người cùng đi cho đỡ buồn, thì tại sao ta lại không chấp nhận ?
 Vừa nghĩ thế, nên chàng bèn nói :
 — Cũng được !
 Cô gái áo lam liền tươi cười, rồi dời gót sen bước đến bên cạnh Thích-Đinh-Nhận nói :
 — Thôi chúng ta hãy đi !
 — Được... Cô gọi là chi ?
 — Các hạ hỏi tôi gọi là chi, chẳng lẽ là quá đường đột chẳng ?
 — Cô không bằng lòng nói cũng được !
 — Mà thôi, tôi đặc biệt tôi nói rõ cho anh nghe, tôi chính là Quách-Quyên-Quyên đây !
 — Cái chi ?

Thích-Đinh-Nhận nghe thế thì không khỏi giật bắn người, buột miệng nói tiếp rằng :
 — Cái chi ? Cô gọi là Quách-Quyên-Quyên ?
 — Như thế có điều gì không phải chẳng ?
 Thích-Đinh-Nhận tự nhiên bắt rùng mình. Vì, Quách-Quyên-Quyên chính là người con gái thứ tư của Đào-Hoa Thần-Nữ kia mà ? Cô ấy đã vì chàng mà tự sát rồi. Trong khi nàng chết, đã bảo người mang chiếc thủ cấp của nàng giao cho chàng kia !
 Giờ đây người con gái này sao gọi là Quách-Quyên-Quyên nữa ? Đây là một sự trùng hợp bất ngờ ?
 Cô gái áo lam nhìn sắc mặt kinh hãi của Thích-Đinh-Nhận nói :
 — Anh đã làm sao rồi ?
 — Ồ ! Chẳng làm sao cả... Chẳng làm sao cả !
 Thích-Đinh-Nhận tuy miệng nói thế, nhưng bên trong không ngọt bắt rùng mình. Lẽ tự nhiên là chàng không thể nào tin là Quách-Quyên-Quyên trước mặt chàng lại chính là Quách-Quyên-Quyên trước kia được.
 — Đi thôi, Thích-Đinh-Nhận !
 Thích-Đinh-Nhận lại giật mình kinh hãi, vì tại sao đối phương lại bỗng nhiên kêu thẳng tên mình. Hơn nữa, đối phương làm thế nào biết mình gọi là Thích-Đinh-Nhận ?
 Bởi thế, chàng bắt đầu cảm thấy có một sự khiếp sợ vô hình xâm chiếm cả cõi lòng ! Vì đối phương chẳng những rất thần bí, mà lại còn khiến người ta phải ghê sợ nữa !
 Thích-Đinh-Nhận liền cười, nói :
 — Cô làm thế nào biết tôi gọi là Thích-Đinh-Nhận ?
 — Độc-Nhân-Long Thích-Đinh-Nhận khét tiếng trong thiên hạ, có ai lại chẳng biết ?
 Thích-Đinh-Nhận nhất thời không thể nào đoán biết được gốc gác của đối phương, tuy bề ngoài chàng tươi cười như thường, nhưng bên trong nghĩ thầm rằng : « Ta sẽ chú ý đến cô luôn... !
 Nghĩ thế, nên chàng liền nói :
 — Thôi chúng ta hãy đi...
 Câu nói Thích-Đinh-Nhận chưa dứt, thì bỗng nhiên đôi mày của cô gái áo lam cau lại, sắc mặt tái nhợt hẳn !
 Thích-Đinh-Nhận kinh hãi nói :

— Cô... Cô làm sao rồi ?

Vì chàng quá linh quynh, nên không kịp suy nghĩ cho chính chắn, vội vàng đưa tay ra định đỡ lấy cô gái áo lam. Nhưng bất ngờ Quách-Quyên-Quyên thò nhanh cánh tay mặt ra, diềm thẳng vào « Tương đài đại huyệt » của Thích-Đỉnh-Nhận !

Thích-Đỉnh-Nhận kinh hãi kêu lên :

— Cô... !

Thích-Đỉnh-Nhận không làm sao ngờ được, cô gái áo lam này lại bất thần hạ độc thủ đối với chàng. Bởi thế, chàng không khỏi cảm tức, vung nhanh cánh tay mặt quét ra, rồi lẹ lẹ thối lui ra sau một bước !

Thế đánh ấy của Thích-Đỉnh-Nhận, không thể nói là không nhanh nhẹn, nhưng cô gái áo lam đã kịp thời vọt người bay lên cao ba thước, rồi vung chưởng giáng thẳng trở xuống !

Trông thấy thế, Thích-Đỉnh-Nhận liền thét lên một tiếng như cuồng dại, rồi chớp nhoáng vung cánh tay trái quét thẳng ra, đồng thời, vội vàng nháy lui ra sau ba bước...

Nhưng, chàng đã chậm mất rồi. Luồng chưởng lực của cô gái áo lam đã giáng trúng thẳng vào giữa lồng ngực chàng. Bởi thế, chàng ọa to lên một tiếng, tức thì máu tươi từ trong miệng vọt ra, và người cũng bị hất lui ra sau hằng mười bước !

Cô gái áo lam quát :

— Thích-Đỉnh-Nhận, hãy nằm yên xuống...

Tiếng quát của cô gái Áo Lam vừa dứt, thì Thích-Đỉnh-Nhận bỗng cảm thấy tê dại toàn thân, rồi té lăn quay ra đất !

Cô gái áo lam cười lạnh lùng nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận có lẽ ngươi không ngờ được chứ ?

Tia mắt của Thích-Đỉnh-Nhận gần như này lửa. Chàng cố dè nén sự đau đớn của thương thế, nghiêng chặt đôi hàm răng nói :

— Phải, thực đã vượt ra ngoài sự dự liệu của ta !

Cô gái áo lam sắc mặt lạnh như tiền nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận, ngươi có biết ta là ai không ?

— Cô là bạn của Quách-Quyên-Quyên !

— Đúng thế, ngươi đã đoán đúng rồi !

Thích-Đỉnh-Nhận giận dữ quát rằng :

— Cô định làm gì ?

— Quách-Quyên-Quyên tuy không phải là một cô gái trịnh băng,

nhưng cô ấy đối với người thực là chung tình, thế sao ngươi lại lừa gạt tình cảm cô ấy... ?

— Tôi nào có yêu cô ấy đâu ?

— Ta biết ngươi không yêu cô ấy, thế nhưng tại sao ngươi lại gạt cô ấy, bảo là người thực tình yêu cô ta ?

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế không khỏi thẹn thuồng trong lòng. Trước đây, chàng vì quyết bất sống Bắc-Cực Hồ-Tiên, nên không ngại chỉ phỉnh gạt Quách-Quyên-Quyên. Thế mà Quách-Quyên-Quyên sau đó đã vì chàng mà chết, như vậy, quả là chàng có lỗi đối với nàng lắm !

Chàng cười đau đớn nói :

— Phải, cô ấy bảo rằng tôi sẽ phải chịu chết dưới tay của một cô gái khác. Vậy, cô hãy xuống tay ngay đi !

— Giết người ? Nào có dễ dàng đối với người như thế ?

— Vậy cô còn định làm gì nữa ?

— Rồi đây ngươi sẽ biết !

Vừa nói dứt lời, nàng liền vung ngón tay ngọc ra, khiến Thích-Đỉnh-Nhận cảm thấy toàn thân tê buốt, rồi ngất lịm đi !

Khi tỉnh lại, thì chàng thấy mình đang nằm trên một chiếc giường. Chàng đưa mắt ngó chung quanh, trông thấy nơi đó là một gian nhà đẹp, tiếng sóng biển không ngớt từ bên ngoài đưa vào.

Chàng đưa mắt nhìn, thấy cô gái áo lam đang đứng bên cạnh cửa sổ. Cô ta quay mình lại, rồi bước thẳng đến trước giường Thích-Đỉnh-Nhận.

Thích-Đỉnh-Nhận ngồi lên, cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không còn một tí sức mạnh nào cả. Chàng nghiêng chặt đôi hàm răng, quát rằng :

— Cô định làm chi tôi thế ? Nói mau !

Cô gái áo lam mỉm cười, nói :

— Rất đơn giản, ngươi đến trước cửa sổ nhìn xem thì sẽ rõ !

Thích-Đỉnh-Nhận bèn bước tới cửa sổ, thò đầu nhìn xuống, thì trông thấy bên dưới là bề cả mệnh mòng, tiếng sóng ào ào vang đến không ngớt !

Thích-Đỉnh-Nhận bỗng cảm thấy biến sắc mặt, nói :

— Cô... Cô muốn xô tôi xuống dưới chăng ?

— Đúng thế !

Thích-Đỉnh-Nhận bỗng cảm thấy toàn thân giá lạnh, trong lòng hết

sức hồi hận. Chẳng không ngờ rằng vì mình nhất thời bất cẩn, nên phải chịu làm vào hoàn cảnh đáng ghê rợn như thế này !

Chàng cười lạnh lùng nói :

— Vải thầy trong lòng đại dương, thú lắm... Thú lắm !

— Thế nào ? Người không sợ chết sao ?

— Sợ chết ? ... Ha ha ha... Sợ chết thì cũng phải chết, không sợ chết thì cũng vẫn chết, vì chắc chắn cô quyết tâm báo thù cho bạn, không khi nào chịu buông tha cho tôi đâu !

Cô gái áo lam cười lạnh lùng nói :

— Đúng thế, tôi đã hứa với cô ấy là tôi phải trả thù cho cô ta !

Thích-Đinh-Nhận hỏi rằng :

— Xin hỏi cô nương là cô ở đây một mình, hay là cùng ở với người khác.

— Người hỏi để làm gì ?

— Nếu cô nương ở một mình, thì thực là quá buồn tẻ... !

Câu nói ấy bỗng làm cho cô gái áo lam thoáng hiện vẻ u buồn. Nàng cười đau đớn nói :

— Đây là chuyện riêng của ta, người chó hỏi đến làm gì !

Nói dứt lời, nàng thò tay mặt ra siết vào mạn môn huyết của Thích-Đinh-Nhận, quát rằng :

— Thích-Đinh-Nhận, người hãy nghe theo số mạng vậy !

Thích-Đinh-Nhận mỉm cười nói :

— Tôi đã sẵn sàng nghe theo số mệnh rồi....

Câu nói của Thích-Đinh-Nhận chưa dứt, thì bỗng nghe ngoài cửa có tiếng chân người bước thình thịch...

HỒI THỨ TÁM MƯƠI BỐN

HẢI-TÂM THẦN-NI

Vừa nghe tiếng bước chân ấy, thì cô gái áo lam biến hẳn sắc mặt, đưa mắt nhìn về phía cửa quát rằng :

— Ai thế ?

Tiếng chân người vọng đến đột ngột ấy, chẳng những làm cho cô gái áo lam phải kinh ngạc, mà ngay đến Thích-Đinh-Nhận cũng cảm thấy rất bất ngờ !

Tiếng chân người đã đến trước cửa, tức thì cô gái áo lam kẹp lấy Thích-Đinh-Nhận trong tay, rồi trản người nhanh nhẹn về phía đó.

Trong khi ấy, phía ngoài cửa có bóng người chấp chớn. Cô gái áo lam liền vung chưởng lên quét thẳng ra, miệng quát rằng :

— Ai thế ?

Cùng một lúc với tiếng quát, bỗng lại nghe một tiếng ầm, rồi một bóng người lao vút tới !

Thích-Đinh-Nhận đưa mắt quét qua, kêu lên rằng :

— Tiểu-Ngưu-Tử !

Thì ra, người vừa đến ấy chính là chàng thiếu niên thô lỗ Tiểu-Ngưu-Tử. Đây quả là một việc hết sức bất ngờ đối với Thích-Đinh-Nhận. Tại sao Tiểu-Ngưu-Tử lại đến đây một cách đột ngột như thế ?

Tiểu-Ngưu-Tử đã luyện thành một thứ võ công kỳ dị, nên sau khi trúng thẳng một chưởng với đối phương, y chỉ nhào lặn một vòng rồi đứng phắt dậy ngay !

Cô gái áo lam trông thấy thế hết sức kinh hãi. Vì luồng chưởng lực của nàng ít nhất cũng có ngoài một nghìn cân, thế mà không ngờ đối phương lại chẳng hề mang thương tích chi cả !

Vì quá kinh sợ, nên nàng bất giác thối lui ra sau một bước. Riêng Tiểu-Ngưu-Tử sau một lúc kinh ngạc, liền lắc lư chiếc đầu nói :

— Này, tại sao cô bỗng nhiên lại ra tay đánh người như thế ?

Nói dứt lời, y lại đồng dục bước tới. Cô gái áo lam hết sức kinh hoàng, gần giọng nói :

— Người là ai, đến đây để làm gì... ?

Tiểu-Ngư-Tử nói :

— Ta đến để tìm người, món chủ của chúng ta đã bị cô bắt rồi đây.

Cô gái áo lam biến sắc mặt nói :

— Người liệu có cứu được hay không ?

— Thì cứ thử xem cho biết !

Nói đoạn, y bèn bước từng bước một tràn thẳng về phía cô gái áo lam. Trông thấy thế, cô gái áo lam quát to một tiếng, rồi vung chưởng đánh thẳng vào Tiểu-Ngư-Tử, đồng thời, nhanh nhẹn nhảy lui đến trước cửa sò !

Qua một tiếng « phình », Tiểu-Ngư-Tử đã bị luồng chưởng lực đánh té xuống đất. Cô gái áo lam lạnh lùng quát rằng :

— Thích-Đỉnh-Nhận người hãy nhờ vào sự rủi may cho số mạng vậy !

Nói dứt lời, nàng vung tay ném thẳng Thích-Đỉnh-Nhận xuống bề cả bên dưới chân núi !

Tiểu-Ngư-Tử trông thấy thế, quát to rằng :

— Người con gái đáng ghét kia, ta sẽ giết chết người... !

Tức thì, chàng lại lặc người lao thẳng về phía cô gái áo lam !

Thế là đôi bên cùng đánh nhau một trận quyết liệt khó phân thắng bại.

Riêng Thích-Đỉnh-Nhận sau khi rớt xuống biển nghe một cái ầm, bọt nước bắn đi tứ tung, thì thân người chàng từ từ chìm xuống đáy sâu. Qua một lúc lâu, người chàng mới lại từ từ nổi trở lên mặt nước. Nhưng, ngay lúc đó một ngọn sóng to cuốn tới chụp lấy chàng, khiến tâm thần của chàng bị hôn mê hẳn !

Trong cơn hôn mê ấy, chàng thoáng có ý nghĩ rằng, cô gái áo lam này dường như không quyết tâm giết chết chàng. Vì nếu chẳng phải thế, thì chàng chắc chắn đã chết dưới tay cô ta rồi.

Sau đó, chàng cố vận dụng hết sức mạnh trong người, để nương theo những đợt sóng đưa... Trong khi đó tâm trí của chàng mỗi lúc càng thêm hôn mê, và cuối cùng bất tỉnh hẳn...

Chẳng rõ chàng đã trôi dạt trong bể cả như thế trong bao lâu, đồng thời, chàng cũng không hay biết là mình chết hay sống thế nào.

Chàng chỉ cảm thấy chung quanh người mình đã bắt đầu ảm áp !

Bởi thế, chàng mở mắt ra nhìn, thì nghe có tiếng người gọi rằng :

— Thích ca ca !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe tiếng gọi ấy thì không khỏi giật mình. Chàng đưa tia mắt lơ lơ nhìn thẳng vào người trước mặt và không khỏi kinh hãi. Chàng cơ hồ như không tin ở con mắt của mình nữa !

Thì ra, người ấy chính là Hứa-Trần. Nàng đang rần rụa nước mắt đứng trước mặt chàng như một cảnh trong mộng !

Thích-Đỉnh-Nhận lầm bầm rằng :

— Hứa muội muội, đây có phải là trong mộng chăng ?

— Không, Thích ca ca, anh còn đang sống như thường !

— Còn đang sống ?

— Phải, anh còn đang sống như thường..

Thích-Đỉnh-Nhận lắc lư chiếc đầu, chàng nhận rằng đây là một chuyện không thể có được. Vì có lý nào ngọn sóng triều đã đưa chàng đến Thiên-Tĩnh-Đảo ? Nếu vậy, thì nơi đây chính là Vô-Tĩnh-Nhai hay sao ?

Chàng từ từ ngồi dậy, rồi khẽ vận dụng thử chân lực trong người cảm thấy huyết mạch đều được thông suốt không có cản trở chi cả. Chàng cảm thấy hết sức lấy làm lạ, vì có lẽ nào Hứa-Trần đã cứu chàng và giải trừ hết huyết đạo cho chàng rồi hay sao ?

Chàng đưa mắt chú ý nhìn Hứa-Trần nói :

— Cô đã cứu tôi phải không ?

— Không, sư phụ tôi đã cứu anh !

Thích-Đỉnh-Nhận nhìn qua khung mặt của Hứa-Trần, thấy sắc diện của nàng có một vẻ u buồn từ trước tới nay chưa hề có. Nàng đã gầy đi nhiều, và cũng tiêu tụy đi nhiều !

Bởi thế, Thích-Đỉnh-Nhận chẳng khỏi cảm thấy xót xa trong lòng, vì trước khi chàng đã có lần yêu cô ta như cuồng dại. Còn đây, con mộng tình giữa hai người đã bừng tỉnh, nên nhớ lại chuyện qua thực đáng sợ biết bao !

Chàng khẽ gọi rằng :

— Muội muội !

— Ca ca..

Nàng buồn bã rơi lệ. Vì, trong lĩnh vực của tình yêu, nàng đã bị một vết thương quá nặng nề. Thế mà hôm nay, Thích-Đỉnh-

Nhận lại xuất hiện trước mặt nàng, thử hỏi nàng không xót đau sao được?

Thích-Đỉnh-Nhận lâm bẩm rằng:

— Một cơn ác mộng thực đáng sợ biết bao...

— Phải, giờ đây chúng ta đã tỉnh mộng rồi!

Hai người cùng mỉm cười buồn bã. Khung cảnh ấy, ai nhìn thấy cũng phải cảm động không cùng!

Bỗng, có những tiếng mõ đều đều vọng lại, khiến Thích-Đỉnh-Nhận phải ngạc nhiên. Hứa-Trân nói:

— Sư phụ của tôi đang tụng kinh sáng!

— Nơi đây có ni cô hay sao?

— Không, chỉ có một mình sư phụ tôi thôi. Đời sống của con người trên dương thế, chỉ ngần ngụi có mấy mươi năm, song thử hỏi những kẻ không đau khổ vì tình yên và danh lợi có được mấy người? Con mộng chốn hồng trần vừa chợt tỉnh, chuyện xưa đây chân chương, nay gói thân vào cửa Phật, hầu tìm một sự giải thoát đối với chuyện xa xưa...

— Giờ đây dường như em đã hiểu rất nhiều việc?

Nàng mỉm cười đau đôn, nói:

— Phải, so với trước kia em có hiểu biết nhiều hơn. Ca ca, tại sao anh lại bị trôi dạt trong bể cả như thế?

Thích-Đỉnh-Nhận bèn đem mọi việc đã xảy ra kể lại cho Hứa-Trân nghe. Nghe xong Hứa-Trân nói:

— Sự thù hận chém giết nhau trong chốn giang hồ, không biết bao giờ mới hết, vậy anh nên chấm dứt cho kịp thời thì hơn!

— Anh rất đồng ý, muội muội, em có bằng lòng theo anh trở về hay không?

— Không!

— Tại sao thế?

— Tôi đã nguyện gói thân vào cửa Phật. Nếu sau này anh có rảnh rang thỉnh thoảng đến đây viếng em, thì em đã mãn nguyện lắm rồi!

Thích-Đỉnh-Nhận nói:

— Anh sẽ đến thăm em sau này!

— Như thế là rất tốt. Vậy giờ đây, chúng ta hãy cùng bước ra ngoài!

Liền đó, Thích-Đỉnh-Nhận bước theo Hứa-Trân ra khỏi phòng đến một gian phòng rộng khác. Nơi ấy thấy có thờ tượng Phật bà Quan-Âm.

Sau khi Thích-Đỉnh-Nhận bước vào gian phòng đó, thì một lão ni đã từ từ đứng dậy. Thích-Đỉnh-Nhận vội vàng bước tới thì lễ nói:

— Văn bối là Thích-Đỉnh-Nhận, xin cúi đầu cảm tạ ơn cứu mạng của Nữ Sư Thái!

Đôi mày đầy nhân từ của vị lão ni liền nhướng lên nói:

— Thích thí chủ hãy đứng lên, việc cứu sống một mạng người còn hơn việc xây ngọn tháp bảy tầng. Đây là một chuyện nhỏ nhen, vậy thí chủ nhắc tới làm gì?

— Nếu không có Sư Thái cứu tôi, thì chắc hẳn Thích-Đỉnh-Nhận đã gói thân vào bụng cá...

— Đây là nhờ bần mạng Thích thí chủ chưa hết. Thôi, hãy đứng lên đi!

Thích-Đỉnh-Nhận liền đứng lên. Vị lão ni lại nói:

— Pháp hiệu của bần ni gọi là Hải-Tâm, đã ở nơi đây có hàng mấy mươi năm rồi...

— Có lẽ trước đây, Sư Thái cũng là một nhân vật võ lâm?...

— Đúng thế, đây là việc đã lâu lắm rồi. Bần ni không muốn nhắc đến chuyện cũ làm gì!

Nói dứt lời bà cất tiếng than dài, như trong lòng có không biết bao nhiêu điều cảm trái. Sau đó, bà lại nói tiếp:

— Thích thí chủ, giờ đây thí chủ nên ra đi là vừa!

Thích-Đỉnh-Nhận nói:

— Phải... Nhưng nào có ghe thuyền để đi?

— Lẽ tất nhiên là có. A-Trân đâu, hãy đưa ca ca của con đi nào!

Liền đó, Hứa-Trân dẫn Thích-Đỉnh-Nhận đi. Nhưng giữa lúc hai người mới vừa lui bước thì bỗng Hải-Tâm sư-thái cất tiếng gọi:

— Thích thí chủ, chúng ta đã bất ngờ được gặp trên cô đảo này, đây cũng là một cái duyên, vậy tôi muốn ra tay cứu nguy cho thí chủ một lần!

— Xin sư thái cứ nói cho biết ý định!

— Có phải trước kia thí chủ đã bị «Tàu hỏa nhập ma» hay không?

Thích-Đỉnh-Nhận nghe hỏi thế thì không khỏi kinh hãi, nói:

— Sư thái... làm thế nào biết được?

— Bần ni tin thông về y lý, nên cũng biết được rằng hiện nay thí chủ đã là người tàn phế...

Câu nói ấy lại càng làm cho Thích-Đỉnh-Nhận giật nảy mình. Chàng

ơ hồ không dám tin ở hai lỗ tai mình.

Hải-Tâm Thần-Ni nói :

— Có phải thế không ?

— Thừa nữ sư phụ, bà... quả là bậc tiên nhân !

Hải-Tâm Thần-Ni cười nói :

— Nào phải thế... !

Thích-Định-Nhận buột miệng nói :

— Có lý nào sự tàn phế của tôi còn cứu được hay chăng ?

— Nếu không còn cứu được, thì tôi nói ra làm gì !

Thích-Định-Nhận giật mình, đứng trơ trơ một lúc thật lâu nói không nên lời.

— Thí chủ không tin hay sao ?

— Hải-Vân Tiên-Tử đã nói là tôi không còn cách chi cứu được nữa !

— Lẽ tất nhiên là cô ấy không hiểu được. Song, chính bản thân tôi cũng không có khả năng cứu thí chủ...

— Như vậy, ai mới có thể cứu được tôi ?

— Tôi sẽ cứu được thí chủ một nửa. Tôi biểu cho thí chủ một gói thuốc bột, rồi sau đó thí chủ sẽ đến Thiên-Cơ-Nham ở đối diện với đảo này để tìm Lạc-Thủy-Xà !

— Ai là Lạc-Thủy-Xà ?

Hải-Tâm Thần-Ni dẫn Thích-Định-Nhận bước ra khỏi gian đại sảnh, đi thẳng đến một sườn núi cao. Bên dưới sườn núi ấy là hồ sâu. Nơi đó có những cấp đá đi thẳng xuống mé biển. Hải-Tâm Thần-Ni đưa tay chỉ về phía trước mặt nói :

— Hòn đảo này chỉ cách đất liền có mấy dặm, khi đã vượt qua biển, thì trước mắt chẳng phải có một sườn núi cao hay sao ? Và, trên sườn núi ấy lại có một tòa nhà đó, thấy không ?

— Đúng thế !

— Trong tòa nhà ấy, có một cô gái áo lam ở...

— Cái chi ?

Thích-Định-Nhận nghe thế thì không khỏi kinh hãi, nên buột miệng hỏi lại.

— Thí chủ đã có gặp cô ấy rồi chăng ?

— Đúng như vậy, tôi đã được gặp cô ấy rồi !

— Trong người cô ta có một thứ thuốc gọi là « Hải-ngư huỳnh-đam

tán » thứ thuốc ấy trộn lẫn với gói thuốc bột của tôi uống vào, thì có thể khiến cho thí chủ được bình phục trở lại !

Nói dứt lời, bà ta thò vào áo lấy ra một gói thuốc trao cho Thích-Định-Nhận, nói :

— Thôi, thí chủ hãy lui đi !

— Tôi xin đa tạ ơn to của nữ sư phụ !

— Không cần, thí chủ cứ đi !

Ngay khi ấy, Hứa-Trân bèn dẫn Thích-Định-Nhận bước xuống dãy tam cấp bằng đá dẫn đến bãi biển. Hai người không chuyện trò chi cả, nhưng thực ra lúc ấy trong lòng họ có rất nhiều việc cần nói với nhau !

Trên mặt biển, có một chiếc thuyền nhỏ đang nhấp nhô theo đợt sóng. Thích-Định-Nhận đứng bước nói :

— Muội muội, em hãy trở về đi !

Đôi mắt của Hứa-Trân ngấn lệ, bùi ngùi gật đầu, nói :

— Anh hãy thận trọng !

Thích-Định-Nhận liền vọt người nhảy lên chiếc thuyền con, rồi cầm chèo, chèo thẳng đi. Hứa-Trân vẫn đứng yên nơi bãi biển, không ngớt đưa tay lên vẫy chàng !

Chiếc thuyền từ từ đi mỗi lúc một xa. Thích-Định-Nhận chỉ còn thấy bóng của Hứa-Trân lơ mơ trên bãi biển. Chiếc áo trắng của nàng không ngớt phất phơ theo chiều gió, trông thật buồn bã làm sao...

Chàng cất tiếng than dài, rồi lầm bầm rằng :

— Có ngày anh sẽ trở lại... !

Chẳng bao lâu Thích-Định-Nhận lại đến trước cửa gian nhà trên sườn núi Thiên-Cơ-Nham. Chàng nghe từ bên trong có tiếng quát to của Tiều-Ngưu-Tử rằng :

— Này, cô định làm chi tôi thế ?... Cô trối mả tôi như thế này không chịu thả ra, thì nào phải là hảo hán ?

Liền đó, có giọng nói của cô gái áo lam đáp rằng :

— Giờ đây ta chưa muốn giết chết ngươi ngay !

— Như vậy, cô định bao giờ mới giết chết tôi ?

— Có thể là một ngày, mà cũng có thể là một năm... !

Tiếng nói bên trong gian nhà bỗng im hẳn. Thích-Định-Nhận đứng trước cửa không khỏi cau đôi mày. Cô gái áo lam này, tuy không có mối thù sâu xa với chàng, nhưng muốn hỏi xin cô ta một gói « Hải Ngưu huỳnh-đam tán », thì thực là một chuyện quá ư khó khăn.

Chàng nghĩ ngợi một lúc, thì vụt nghĩ ra một kế hay. Bởi thế, chàng liền lên tiếng ho khẽ. Ngay lúc ấy, có tiếng nói của cô gái áo lam từ trong nhà quát hỏi rằng :

— Ai thế ?

— Lục-Thủy-Xà, có bạn cũ đến viếng đây !

Tức thì, cánh cửa liền xít mở. Cô gái áo lam nhìn thấy Thích-Định-Nhận thì không khỏi giật bắn người, cảnh giác thối lui một bước !

Thích-Định-Nhận đồng đặc bước thẳng vào, tươi cười nói :

— Lục-Thủy-Xà, có lý nào, cô quên Thích-Định-Nhận tôi rồi hay sao ?

Cô gái áo lam kinh hãi nói :

— Người không chết à !... Làm thế nào biết được ta gọi là Lục-Thủy-Xà ?

Tiểu-Ngưu-Tử kêu lên rằng :

— Môn chủ, hãy cứu tôi với !

Thích-Định-Nhận cười nói :

— Ta không thể cứu được ngươi. Vì cô nương này trối ngươi lại như thế, tất đã có một dụng ý chi rồi !

Cô gái áo lam quát to một tiếng, vung cánh tay ngọc lên, nhắm ngay lồng ngực của Thích-Định-Nhận đánh thẳng một chưởng nghe cái vút !

Cô gái áo lam trông thấy Thích-Định-Nhận chưa chết và trở lại nơi này, thì đoán rằng chàng trở lại để báo thù chứ không còn việc gì khác hơn. Do đó, nàng liền đánh trước để giữ phần ưu thế.

Thích-Định-Nhận mỉm cười nói :

— Cô nương, hà tất phải làm như vậy ?

Tức thì, chàng vung tròn cánh tay mặt lên, rồi nhắm thẳng vào cổ tay vừa đánh ra của cô gái áo lam chụp tới. Nhưng, cô gái áo lam đã nhanh nhẹn thu cánh tay trở về, rồi lẹ làng vung cánh tay trái lên...

Thế võ của đôi phương chuyển biến nhanh như điện chớp, nên Thích-Định-Nhận đã bị đẩy lui ra sau ba bước.

Tuy nhiên, chàng đã kịp thời vung mạnh hai tay tấn công chớp nhoáng ba chưởng !

Nói về nội lực, thì cô gái áo lam này nào phải là tay đối địch nổi với Thích-Định-Nhận, bởi thế, chỉ trong phút chốc là nàng đã bị Thích-Định-Nhận đẩy lui trở vào đại sảnh !

Tiểu-Ngưu-Tử kêu lên rằng :

— Thưa môn chủ, hãy giết cô gái này đi để báo thù ?

— Giết cô ta ?... người đánh lòng hay sao ?

— Có chi lại không đánh lòng ? Cô ấy đã có ý giết môn chủ, rồi lại bắt trối tôi hai ngày liền như thế này...!

Thích-Định-Nhận bỗng quát to rằng :

— Hãy nằm yên xuống...!

oOo

HỒI THỨ TAM MƯƠI LĂM

CHÀNG KHỜ GẶP SỐ ĐÀO HOA

Tức thì một tiếng hự khô khan vang lên. Và, cô gái áo lam đã ngã nằm lộn ra đất !

Cô gái áo lam tuy đã bị điểm trúng huyết đạo, nhưng người vẫn còn tỉnh táo như thường. Nàng giương tròn đôi mắt, giận dữ nói :

— Ngươi chớ nên làm nhục ta, tài nghệ của ta không bằng ngươi, vậy ngươi muốn giết hay muốn xẻo thịt chỉ thì cứ xuống tay !

Thích-Định-Nhận cười nói :

— Tại sao tôi lại phải giết cô ?

— Vậy các hạ chẳng phải đến đây để báo thù hay sao ?

— Báo thù ?... Ha ha ha... Chỉ là chuyện nhỏ thì hà tất phải ghi mãi trong lòng ?

Câu nói ấy đã làm cho cô gái áo lam chẳng hiểu ra sao cả ? Nàng không biết Thích-Định-Nhận đang định giở trò gì ?

Thích-Định-Nhận liền bước tới bên cạnh Tiểu-Ngưu-Tử, mở trối cho y, nói :

— Tiểu-Ngưu-Tử, nếu ngươi muốn giết chết cô ta, thì ta giao cho ngươi đó !

Tiểu-Ngưu-Tử giận hằm hằm, bước thẳng đến bên cạnh cô gái áo lam vung cánh tay mặt lên, quát rằng :

— Ta sẽ giết chết cô !

Nói đoạn, y giáng mạnh chưởng xuống....

Nhưng bỗng nhiên, Tiểu-Ngưu-Tử thu chưởng lực trở lại, nói :

— Mà không thể được !
Thích-Đinh-Nhận sùng sốt nói :
— Tại sao lại không thể được !
— Nếu giáng thẳng một chưởng xuống như thế này thì chẳng quá ra toi mạng cô ấy hay sao ?
— Lẽ tất nhiên !
— Nếu đánh một chưởng như thế, môn chủ bảo cô ta có nát óc ra hay không ?
— Lẽ tất nhiên !
— Nếu thế thì chẳng quá ra khó coi lắm hay sao ?
— Lẽ tất nhiên !
Tiểu-Ngưu-Tử lắc lư cái đầu rồi nói :
— Cô ta xinh đẹp như thế này, nếu chết đi thì... thì chẳng quá ra uổng lắm hay sao ?
— Nếu thế là người không nhẫn tâm giết chết cô ấy rồi ?
— Không ! Không ! Không ! ...
Nói đến đây y lại đưa mắt nhìn hai hòn bông đào nổi cao trên ngực cô gái áo lam, khẽ hỏi rằng :
— Thưa môn chủ, vật chi lại gồ cao trên ngực như thế ?
Dù câu nói của Tiểu-Ngưu-Tử rất khế, nhưng vẫn không làm thế nào qua được lỗ tai rất thính của cô gái áo lam. Do đó, đôi má của cô ta liền bừng đỏ như gấc !
Thích-Đinh-Nhận không nên được nên bật cười. Tiểu-Ngưu-Tử thực ngây thơ và thô lỗ đến đáng thương. Chàng mỉm cười nói :
— Đây là của quý !
— Của chi mà quý như thế ?
— Cái đó... Người hỏi cô ta thì sẽ rõ hơn !
— Thưa môn chủ, như vậy có được không... Chúng ta sẽ lấy của quý của cô ta mang đi, rồi tha chết cho cô ấy được không ?
— Được... Nhưng, e rằng cô nương này không bằng lòng cho đâu !
— Không cho ? Hừ !
Nói đến đây, y bèn đưa mắt nhìn cô gái áo lam rồi tiếp rằng :
— Cô có bằng lòng cho hay không ?
Cô gái áo lam tức giận đến đôi mày liễu dựng đứng, nói :
— Người... !

— Giờ đây tôi không giết chết cô nữa, nhưng cô phải trao của quý ấy ra cho tôi !
— Người... Người... !
Cô gái áo lam tức giận đến nói không thành câu !
— Hừ, cô không bằng lòng cho ? Được rồi, để ta tự lấy vậy !
Nói đoạn y bèn vung cánh tay mặt lên nhắm ngay ngực của cô gái áo lam chụp xuống !
Thích-Đinh-Nhận khẽ quát rằng :
— Tiểu-Ngưu-Tử, không thể làm như thế được !
Tiểu-Ngưu-Tử hối hả thu bàn tay trở về, nói :
— Tại sao thế ?
— Thong thả cô ấy sẽ cho người kia mà... !
— Thích-Đinh-Nhận người định làm nhục ta đến đâu ?
— Tại hạ nào dám thế ?
Chàng ngừng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp rằng :
— Tiểu-Ngưu-Tử, cô nương này người xem có đẹp hay không ?
— Thực là đẹp !
— Người thích lắm không ?
— Tôi... Không biết !
Thích-Đinh-Nhận cất tiếng cười, rồi quay về cô gái áo lam nói :
— Cô nương, như tôi đã nói, cô ở mãi một mình nơi đây, phòng không chiếc bóng thì thực là buồn tẻ. Nay có Tiểu-Ngưu-Tử là một con người trong sạch chất phát như một khối ngọc chưa được砥砺. Anh ta từ nhỏ tới lớn chưa biết chi là chuyện nam nữ, người lại trung thực đáng thương, vậy nếu cô bằng lòng kết làm chồng vợ với anh ấy thì thực là quý quá không cùng. Chẳng hay cô có bằng lòng hay không ?
Cô gái áo lam thực không làm sao ngờ được rằng Thích-Đinh-Nhận lại nói ra những lời nói ấy. Câu nói của chàng quả đã đánh trúng vào nỗi u buồn bấy lâu của cô gái áo lam !
Nàng qua một lúc sùng sốt thì bực tức nói :
— Các hạ chớ nên thừa lúc tôi thất thế mà tính chiếm phần hơn !
Thích-Đinh-Nhận không nói chi thêm, đưa tay ra giải trừ hết các huyết đạo cho nàng, nói :
— Tại hạ là môn chủ của một môn phái, chắc chắn không khi nào lại nói chơi, vậy bằng lòng hay không là do tự cô quyết định.
Nói đến đây, chàng quay qua Tiểu-Ngưu-Tử hỏi rằng :

— Tiểu-Ngưu-Tử chúng ta đi thôi !

— Sao thế ? Không giết cô ấy hay sao ?

— Thôi chúng ta hãy đi, tha cho cô ấy vậy !

Nói dứt lời, thì chàng liền quay mình bước ra khỏi cửa. Tiểu-Ngưu-Tử sững sốt một lúc, rồi mới đưa chân bước theo chàng.

Cô gái áo lam liền lắc người lao thẳng tới chặn lấy lối đi của Thích-Đỉnh-Nhận, nói :

— Các hạ hãy chậm chân đã !

Thích-Đỉnh-Nhận cười nói :

— Cô đã bằng lòng rồi chăng ?

Cô gái áo lam lạnh lùng nói :

— Các hạ không muốn giết tôi để báo thù hay sao ?

— Ta chưa chết thì bỏ qua cho rồi ! Vậy, cô có bằng lòng không ?

Cô gái áo lam lộ vẻ bùi ngùi. Nhưng bỗng cô ta e thẹn nói :

— Với cái ơn tha thiết của Thích môn chủ, thì tôi nào lại không bằng lòng lời tác thành của Thích môn chủ chứ ?

Nói đoạn, nàng e thẹn quay người chạy thẳng vào trong phòng. Thích-Đỉnh-Nhận không ngờ rằng, mình lại tác hợp được kết quả mỹ mãn như thế. Do đó, chàng cũng lấy làm kinh ngạc !

Liền khi ấy, chàng kẻ sát lộ tại của Tiểu-Ngưu-Tử nói thầm một lúc, rồi mới cất tiếng cười ha hả nói :

— Cô nương, hôn lễ đợi khi trở về bản môn sẽ cử hành. Giờ đây, cô hãy nhọc công dạy cho hần lần đầu, đến lần sau thì cô không phải nhọc công như thế nữa !

Tiểu-Ngưu-Tử ngơ ngác một lúc, rồi mới bước thẳng vào phòng của cô gái áo lam !

Liền đó, cánh cửa phòng đã đóng chặt lại...

Qua một lúc lâu, bỗng nghe có tiếng của Tiểu-Ngưu-Tử bất thần kêu lên rằng :

— Thưa môn chủ, không thể được... Tôi không chịu làm thế đâu...

— Chuyện chi thế ?

— Cô ấy...

Y mới nói được bao nhiêu, thì những tiếng sau bỗng bị chặn mất. Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế, thì chợt hiểu ra, nói :

— Tiểu-Ngưu-Tử, người hãy nghe lời cô nương ấy, chớ có la lối om sòm !

Thế là trong gian nhà trở thành im lặng hẳn...

Sau mấy tiếng đồng hồ thì cánh cửa phòng xịch mở. Cô gái áo lam vui vẻ bước ra, đôi má đỏ hồng như gấc. Nàng bước thẳng đến trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận, cúi lạy rồi nói :

— Xin cảm tạ ơn sâu của môn chủ !

— Bất tất phải như thế, cô hãy yên lòng, khi trở về đến bản môn, thì tôi nhất định sẽ cử hành hôn lễ cho hai người !

— Xin đa tạ môn chủ !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Còn Tiểu-Ngưu-Tử đâu ?

— Anh ấy còn ngủ !

— Không, tôi đã thức rồi !

Liền đó, Tiểu-Ngưu-Tử đã sức miệng nơi khung cửa, tinh thần của y có vẻ tươi tỉnh và lạnh lẽ hơn, quay qua cô gái áo lam nói :

— Tại hạ đã biết chuyện chi xảy ra, vậy tôi tin rằng cô nương sẽ bằng lòng ưng tôi làm chồng chứ ?

Câu nói của Tiểu-Ngưu-Tử có vẻ thanh tao văn vẻ, khác hẳn trước đây, khiến cô gái áo lam hết sức vui mừng, gật đầu đồng ý ngay !

Sau đó hai người cùng bước tới thi lễ tạ ơn Thích-Đỉnh-Nhận. Chàng tươi cười nói :

— Cô nương tên gọi là chi ?

— Thưa, gọi là Hải-Băng-Tâm !

— Hải cô nương, giờ đây, tôi muốn thỉnh cầu với cô một việc.

Hải-Băng-Tâm mỉm cười, nói :

— Té ra môn chủ có điều nhờ đến tôi, nên mới tác hợp cho chúng tôi như vậy !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế sắc mặt không khỏi bừng đỏ, qua một lúc thực lâu chẳng nói nên lời.

Hải-Băng-Tâm nói :

— Thích môn chủ, ngài cần đến việc chi thì cứ nói.

— Tôi muốn xin cô một gói « Hải ngư huỳnh đảm tán » !

— Hải ngư huỳnh đảm tán là vật quý báu nhất trên đời. Lúc sư phụ tôi chết, chỉ còn để lại có hai gói, giờ đây đều đã dùng hết rồi...

— Cái chi ? Đều dùng hết rồi ?

— Phải, dùng hết cả rồi !

Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế thì không khỏi sửng sốt, đứng tro

trơ như khúc gỗ!

Chàng không ngờ thứ « Hải ngư huynh đắm tán », mà chàng đang cần lại hết cả. Thế là, cái hy vọng chữa lành căn bệnh tàn phế của chàng cũng đã trở thành mây khói!

Vì vậy, lòng chàng hết sức đau xót, cơ hồ như muốn rơi lệ. Hải-Băng-Tâm trông thấy thế bỗng phì cười, nói:

— Môn chủ làm sao rồi?

Thích-Định-Nhận vui mừng như điên, nói:

— Thế nào? Có... gạt tôi đấy à?

— Gạt môn chủ chơi cho vui đấy thôi!

Thích-Định-Nhận hết sức mừng rỡ, khi thấy Hải-Băng-Tâm lấy ra một gói thuốc bột màu vàng đưa cho chàng!

Thích-Định-Nhận bỗng như nhớ ra điều gì, nói:

— Này Ngư huynh!

— Có đệ tử đây!

— Chẳng rõ tại sao Ngư huynh biết tôi bị bắt ở đây?

Tiểu-Ngưu-Tử nói:

— Trong khi sự phụ tôi chết, có để lại cho tôi một bức cầm nang dặn tôi đến lúc môn chủ ra khỏi ngôi mộ của Ngân-Điện Hội, rồi âm thầm bỏ đi không từ biệt ai cả, thì hãy xé bức cầm nang ấy ra xem!

— Ông ấy dặn người đi đến đây phải không?

— Thừa phải!

Đến chừng ấy Thích-Định-Nhận mới bừng hiểu ra, nói thêm rằng: « Vả-Lâm Chi-Thần trước khi chết, mà lại biết rõ cả mọi việc xảy ra ngày hôm nay! »

Liên đó, chàng bèn lấy gói thuốc bột của Hải-Tâm Thần-Ni biếu cho, hòa với « Hải ngư huynh đắm tán » của Hải-Băng-Tâm rồi uống ngay vào... Tức thì, một luồng hơi nóng, liền chạy xuống hạ bộ... vầng trán của chàng cũng bắt đầu rướm mồ hôi, xem có vẻ nhọc mệt lắm!

Qua đến ngày thứ hai, Thích-Định-Nhận ra lệnh cho Tiểu-Ngưu-Tử và Hải-Băng-Tâm trở về Mê-Hồn Cung, còn riêng chàng thì đi thẳng đến Đào-Hoa Đảo.

Trong ngày hôm ấy, khi Thích-Định-Nhận đang tiếp tục đi về hướng nam thì bỗng nghe sau lưng có tiếng người gọi rằng:

— Thích ca ca!

Thích-Định-Nhận nghe thế không khỏi giật mình. Chàng quay mặt lại nhìn thì thấy Hải-Vân Tiên-Tử đang bước thẳng đến trước mặt chàng, sắc diện tỏ ra rất sợ hãi!

Thích-Định-Nhận trông thấy thế, không khỏi kinh ngạc, hỏi:

— Đã có chuyện chi xảy ra rồi thế?

Hải-Vân Tiên-Tử nói:

— Thích ca ca, em đã đi tìm anh hai hôm rồi!

— Có việc chi thế?

Hải-Vân Tiên-Tử trấn tĩnh lại tinh thần, nói:

— Đào-Hoa Thần Nữ...

— Bà ta thế nào?

— Bà ta đã hạ chiến thư với bản môn!

— Hạ chiến thư?

— Đúng thế!

Nói dứt lời, nàng thả tay vào áo lấy một phong thư ra trao cho Thích-Định-Nhận. Chàng liền mở ra xem, thì thấy bức thư viết rằng:

Thích môn chủ.

Tôi được tin các hạ đã bình phục hẳn thì rất lấy làm vui lòng. Môn nhân bản đảo chết dưới tay của các hạ và quý môn nhân đã có đến mấy người. Vậy môn nọ ấy đã đến lúc phải thanh toán cho rồi!

Đến ngày mười hai tháng này, chúng tôi sẽ chờ đợi các hạ tại tổng đàn của bản đảo đặt tại trung nguyên thuộc vùng Võ-Lăng-Sơn. Nếu chừng ấy các hạ không dám dẫn môn nhân đến, thì chính là kẻ hèn trong võ lâm vậy!

Đào-Hoa Thần-Nữ kính bái.

Thích-Định-Nhận xem qua bức thư liền cười lạnh lùng, nói:

— Tốt lắm, như vậy là đỡ nhọc cho ta!

Hải-Vân Tiên-Tử nói:

— Thích ca ca, chừng ta hãy trở về đi thôi. Hôm nay chỉ còn cách ngày hẹn có năm hôm nữa!

Thích-Định-Nhận gật đầu. Đồng thời liền khi ấy chàng thấy cần phải báo tin cho Hải-Vân Tiên-Tử biết, là căn bệnh kín của mình đã được được hoàn toàn bình phục hẳn...!

Hải-Vân Tiên-Tử trông thấy Thích-Định-Nhận trở mặt nhìn mình, thì buột miệng hỏi rằng:

— Thích ca ca, anh đang nghĩ chi thế?

HỒI TÁM MƯƠI SÁU

MỐI HẬN MUÔN ĐỜI

Thích-Đỉnh-Nhận gượng cười nói :

— Chẳng có nghĩ việc chi cả !

Tuy ngồi miệng chàng nói thế, nhưng trong lòng đã sắp đặt đưa đến cho Hải-Vân Tiên-Tử một cái vui mừng bất ngờ !

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Nếu thế thì chúng ta đi vậy !

Lần đó, hai người cùng cất bước chạy nhanh. Khi đến thành Khai-Phong thì trời vừa tối. Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Chúng ta nên ở lại thành Khai-Phong nghỉ một đêm, rồi sáng đi về Lỗ-Sơn sớm cũng không muộn kia mà !

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Tôi đâu lại không chiều anh chứ ?

Thích-Đỉnh-Nhận bèn dẫn Hải-Vân Tiên-Tử đến Hắc-Lang từ lâu, bảo tên quản lý cho dọn một gian phòng sạch sẽ và thanh tịnh ở sau hậu viện.

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Thích ca ca, em và anh tuy là vợ chồng, nhưng nếu giờ đây cùng ngủ một phòng xem cũng có điều bất tiện...

— Tại sao lại bất tiện ?

Hải-Vân Tiên-Tử thực ra cũng không thể nào giải đáp được câu hỏi ấy. Nàng chỉ gượng cười nói :

— Nếu thế, thì chúng ta hãy đi nghỉ sớm vậy ! Ngày mai còn phải đi đường xa !

Lúc ấy, trong lòng Thích-Đỉnh-Nhận vẫn còn nhiều nỗi băn khoăn. Chàng không hiểu sau khi dùng thuốc ấy xong, thì bệnh tật của mình có hoàn toàn lành mạnh như cũ không ?

Hải-Vân Tiên-Tử trông thấy sắc mặt của Thích-Đỉnh-Nhận hơi khác thường, bèn hỏi :

— Anh có vẻ như mất hồn mất vía là tại sao thế ?

— Chẳng có chi cả...

Nói chưa dứt lời chàng bèn đi thẳng đến bên cạnh nàng, rồi đưa cánh tay mặt ra ôm Hải-Vân Tiên-Tử vào lòng. Hải-Vân Tiên-Tử ngã vào lòng chàng rồi nói :

— Anh... ?

Nàng chỉ mới kịp nói một nửa tiếng « anh » thì Thích-Đỉnh-Nhận đã cúi đặt một cái hôn lên đôi môi anh đào của nàng rồi. Nàng tự nhiên bắt rùng mình và nhắm nghiền đôi mắt !

Lúc ấy, lửa dục tình đã cháy rực trong lòng Thích-Đỉnh-Nhận.

Chàng bỗng cảm thấy cần thiết một nhu cầu trong đời sống, y như thuở trước lúc chàng chưa bị tàn phế...

Do đó, chàng đã bỗng thẳng nàng đặt lên giường. Hải-Vân Tiên-Tử kinh hoàng kêu lên rằng :

— Anh...

Tiếng kêu của nàng hết sức ngắn ngủi. Và, nàng cảm thấy toàn thân đều run rẩy. Lửa tình đang cháy đỏ rực trong lòng của hai người. Họ đều đang cảm thấy tha thiết yêu đương, một sự yêu đương về cả nhiều mặt...

Đôi cánh tay rắn chắc của Thích-Đỉnh-Nhận siết chặt lấy Hải-Vân Tiên-Tử. Trái lại hai cánh tay ngọc của nàng cũng siết chặt lấy Thích-Đỉnh-Nhận.

Bỗng Hải-Vân Tiên-Tử cất giọng tha thiết nói :

— Thích ca ca, anh..., anh không thể... !

— Tại sao lại không thể ?

Ngay lúc ấy ngọn gió từ ngoài lùa vào cửa sổ, làm tắt phụt ngọn nến trong phòng. Khung cảnh đen tối chung quanh, lại càng làm cho tâm hồn đôi bên thêm lằng lằng ngáy ngất...

Thốt nhiên Hải-Vân Tiên-Tử kinh ngạc kêu lên rằng :

— Anh... Anh...

— Anh thế nào ?

— Anh..., đã hoàn toàn bình phục rồi sao ?

— Đúng thế ?

— Ồ... Thích ca ca..., Thực đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của em !

— Như thế em có vui mừng không ?

Nàng im lặng không nói chi cả. Và, sau đó chỉ còn nghe tiếng thổ đờn đập của nàng đi đôi với tiếng hự khẽ. Những âm thanh khiến ai nghe đến cũng phải hồi hộp...

Tất cả những chuyện bất hạnh và buồn đau, như thế là đã trôi qua...

Niềm vui đầy hoan lạc đã hé nở trước mắt một cô gái đã hoàn toàn thất vọng. Bởi thế nàng không đau lòng hay bất mãn trước những cử chỉ hung hăng như lang sói của Thích-Đỉnh-Nhận. Nàng rất vui lòng hiến dâng tất cả cho chàng!

Nàng nhận rằng, hay đúng hơn trước kia nàng đã nhận rằng, Thích-Đỉnh-Nhận trong kiếp sống này sẽ làm cho nàng mãi mãi ở trong những ngày đau khổ buồn chán. Nhưng giờ đây, nàng bỗng đứng lại được một sự an ủi quá bất ngờ!

Sự an ủi ấy không thể dùng ngôn ngữ để mô tả, lại càng không thể dùng kim tiền đổi lấy được!

Ngọn gió xuân đã thổi qua, làm cho cuộc sống của nàng càng đầy ánh sáng.

Nhưng, bỗng dưng nàng khóc nức nở. Nàng úp mặt vào gối khóc òa. Thích-Đỉnh-Nhận trông thấy thế không khỏi ngạc nhiên. Chàng đưa mắt nhìn đôi vai ngọc của nàng, khẽ lay động theo tiếng nức, cảm thấy rất hối hận, nói:

— Em đã giận anh rồi sao?

Nàng im lặng không trả lời chi cả!

— Anh tưởng rằng em bằng lòng... Vậy em tha lỗi cho anh...

Nàng đưa đôi mắt long lanh ngấn lệ nhìn thẳng vào mặt Thích-Đỉnh-Nhận. Qua tia mắt của chàng không làm sao che giấu được sự vui mừng trong nội tâm. Nàng bỗng ngã người vào lòng Thích-Đỉnh-Nhận, rồi lại òa lên khóc to!

Thích-Đỉnh-Nhận ngạc nhiên nói:

— Em đã làm sao rồi?

— Em... quá vui mừng... Thích ca ca!

— Em không giận anh chứ?

— Không, Thích ca ca, em làm thế nào lại giận anh được? Thực anh đã làm cho em cảm thấy quá bất ngờ!... Vậy, thử hỏi làm thế nào chẳng khiến em quá vui sướng đến phát khóc?

Thích-Đỉnh-Nhận kề miệng sát vào tai nàng, thì thầm rằng:

— Yêu anh không?

— Yêu, yêu anh đến một vạn năm!

Sau đó, cả hai cùng mỉm cười thông cảm. Hải-Vân Tiên-Tử nói:

— Thích ca ca, em bằng lòng trở về Hồng-Kỳ Môn!

— Không thể được!

— Tại sao thế?

— Em đã quên địa vị của em bây giờ, đã là phu nhân của môn chủ rồi sao?

— Anh định cưới em?

— Thế nào, em không bằng lòng hay sao?

Nàng ngã đầu vào vai Thích-Đỉnh-Nhận, khẽ nói:

— Thích ca ca, giờ đây chúng ta không cần nghĩ đến việc tìm một đứa con nuôi nữa!

— Phải, anh muốn em sẽ sanh được hai mươi đứa con!

— Hai mươi đứa? Anh muốn em gây đét ra hay sao...?

Cả hai người cùng cười xòa.. Họ cười trong một niềm vui tràn trề hạnh phúc...

Bỗng nhiên, trong khi tiếng cười của họ chưa dứt, thì ngoài cửa sổ bỗng có một chuỗi cười lạnh lùng xé không gian truyền đến. Thích-Đỉnh-Nhận và Hải-Vân Tiên-Tử đều không khỏi kinh hãi!

Tức thì, bên ngoài cửa sổ có một bóng người đen chập chờn rồi bay thoát đến đứng thẳng người nơi khung cửa. Thích-Đỉnh-Nhận vội vàng mặc y phục vào, quát hỏi rằng:

— Ai thế?

Bóng người ấy lại cất tiếng cười lạnh lùng, nhưng không nói chi cả!

Thích-Đỉnh-Nhận liền lao người đến trước cửa sổ, quát rằng:

— Các hạ nếu không lên tiếng, thì Thích-Đỉnh-Nhận thất lễ đó.

Trong lúc đó, Hải-Vân Tiên-Tử cũng mặc xong y phục, nhanh nhẹn nhảy vút tới trước cửa sổ!

Bóng người bên ngoài cửa sổ liền lao thẳng đến trước cửa phòng. Sau một tiếng kẹt, cánh cửa phòng đã mở toang. Thích-Đỉnh-Nhận quát to rằng:

— Muốn chết mà...!

Cùng một lượt với tiếng quát, chàng đã vung chưởng đánh thẳng vào bóng đen ấy. Luồng chưởng lực của chàng ập cuốn tới như xô bạt cả núi.

Bóng đen ấy lạnh lùng nói :

— Thích-Đinh-Nhận, anh thực sự muốn giết tôi hay sao ?

Thích-Đinh-Nhận nghe qua không khỏi giật mình. Vì giọng nói ấy thật là quen thuộc. Chẳng vội vàng thu thế đánh trở lại !

Ngay lúc ấy, bóng nghe Hải-Vân Tiên-Tử kêu lên rằng :

— Diêm cô nương, cô đấy à... ?

Thì ra, bóng đen ấy chính là U-Minh Quí-Nữ, sắc mặt của nàng đang lạnh lùng không một tí tình cảm !

Thích-Đinh-Nhận trông thấy thế thì không khỏi sửng sốt. Hải-Vân Tiên-Tử cũng hết sức kinh hoàng !

Sự xuất hiện bất thần của U-Minh Quí-Nữ đã làm cho Thích-Đinh-Nhận và Hải-Vân Tiên-Tử mất hẳn sự bình tĩnh. Họ không thể ngờ được U-Minh Quí-Nữ lại có thể xuất hiện đột ngột như thế.

Thích-Đinh-Nhận rùng mình nói :

— Diêm cô nương, xin bỏ lỗi cho về chỗ tôi, đã không biết nên ra tay như vừa rồi !

U-Minh Quí-Nữ lạnh lùng nói :

— Chẳng có chi !

Thích-Đinh-Nhận nói :

— Diêm cô nương, có việc chi hay chăng ?

Đôi mắt của U-Minh Quí-Nữ đầy vẻ lạnh lùng và sâu hiểm, nhìn thẳng vào mặt Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Cô nương quả là người nhiều mưu kế !

— Mưu kế ? Đây là nghĩa lý gì ?

— Nghĩa lý gì à ?

U-Minh Quí-Nữ cười lạnh lùng, rồi nói tiếp :

— Cô muốn chiếm hữu Thích-Đinh-Nhận, nên dùng lời khôn khéo gạt chúng tôi nói là Thích-Đinh-Nhận đã thành tàn phế !

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Cô hiểu lầm rồi, trước đây Thích-Đinh-Nhận bị "tàu hỏa nhập" nên thực sự đã trở thành tàn phế. Riêng đối với việc tại sao anh ấy được bình phục trở lại, đến giờ phút này, chính tôi cũng chưa được rõ !

Đến đây, Thích-Đinh-Nhận mới hiểu thái độ hăm hăm của U-Minh Quí-Nữ và sự xuất hiện bất thần của nàng là do đâu. Chẳng đáng định mở miệng để giải bày mọi lẽ, thì U-Minh Quí-Nữ đã cười lạnh lùng nói :

— Đây chỉ là những lời lác khoét, tôi rất oán hận cô !

Câu nói chưa dứt, thì U-Minh Quí-Nữ bất thần vung chưởng quét một tiếng "vút" về phía Hải-Vân Tiên-Tử !

Vì đang cơn tức giận, nên U-Minh Quí-Nữ ra tay tấn công đối phương ngay, mà không hề suy nghĩ chính chắn chi cả. Nàng cho rằng Hải-Vân Tiên-Tử đã dùng mưu kế để chiếm hữu Thích-Đinh-Nhận. Do đó, trong lòng nàng tràn đầy sự căm tức, nên chẳng cần suy nghĩ trắng đen thế nào, vung chưởng tấn công ngay Hải-Vân Tiên-Tử !

Hải-Vân Tiên-Tử vội vàng quát rằng :

— Diêm cô nương, cô hãy chậm tay nghe tôi nói đã !

Hải-Vân Tiên-Tử không hề chống trả lại, mà chỉ nhảy lách mình tránh thế võ của đối phương. U-Minh Quí-Nữ kêu lên rằng :

— Tại sao cô không ra tay giao tranh với tôi đi !

Vừa nói, U-Minh Quí-Nữ vừa đánh bồi thêm chớp nhoáng ba chưởng nữa !

Thích-Đinh-Nhận quát rằng :

— Diêm cô nương, hãy chậm tay nghe tôi nói đây !

Nhưng, U-Minh Quí-Nữ nào chịu nghe, nàng vung tay đánh tới cấp như mưa bão, chỉ trong nháy mắt là nàng đã tấn công vào Hải-Vân Tiên-Tử mười lăm chưởng !

Hải-Vân Tiên-Tử vì không dám chống trả nên bị đẩy lui liên tiếp và trở thành hoàn toàn bị động. Thích-Đinh-Nhận trông thấy thế, biết kéo dài tình trạng này, thì Hải-Vân Tiên-Tử tất phải bị thương. Do đó, chàng buột miệng quát lên rằng :

— Sao cô chưa chịu nương tay ?

Đi đôi với tiếng quát, chàng liền vung chưởng quét thẳng về phía U-Minh Quí-Nữ !

Thế chưởng của Thích-Đinh-Nhận đã làm cho U-Minh Quí-Nữ không thể đỡ nổi. Nàng loạng choạng thối lui lối mười bước, mới gắng gượng đứng vững trở lại được !

Trong khi đó, Hải-Vân Tiên-Tử vì quá xúc động nên ba lần khóc hết sức thống thiết !

U-Minh Quí-Nữ cười lạnh lùng, nói :

— Khóc à ? Có điều chi đau lòng mà phải khóc !

Thích-Đinh-Nhận quát rằng :

— Cô... Tại sao lại làm như thế được ?

U-Minh Quí-Nữ nghe tiếng quát ấy, thì đôi mắt bỗng đỏ hoe.

Nhưng, chỉ trong thoáng chốc sắc mặt nàng bỗng trở thành tái nhợt trông hết sức ghê sợ, lạnh lùng nói :

— Thế nào ? Anh cũng muốn hiếp đáp tôi nữa hay sao ?

Thích-Đinh-Nhận trông thấy sắc mặt của nàng rất khác thường, nên cảnh giác thối lui ra sau một bước, nói :

— Cô... nói thế là nghĩa lý gì ? Có phải hỏi cho cặn kẽ mọi việc trước đã chứ !

— Hỏi cặn kẽ cái chi ?

Nàng cất tiếng cười lạnh lùng, rồi nói tiếp :

— Thôi được, Thích-Đinh-Nhận, anh đã trót yêu cô ấy, thì để cho anh cứ tiếp tục yêu vậy !

Nói đoạn, nàng quay người đi thẳng ra cửa. Thích-Đinh-Nhận quát rằng :

— Đứng lại đã !

— Để làm gì ? Có lý đâu Thích-Đinh-Nhận anh muốn lưu tôi lại hay sao ?

— Đứng thế !

U-Minh Quí-Nữ lạnh nhạt nói :

— Anh muốn biện bạch cho cô ấy chăng ?

— Điều đó không cần !

— Nếu vậy, thì anh định nói chi ?

Sắc mặt của nàng vẫn tái xanh, tia mắt vẫn âm u sâu hiểm trông rất đáng sợ, không ngớt nhìn chòng chọc vào mặt của Thích-Đinh-Nhận !

Lúc ấy, Thích-Đinh-Nhận bỗng bừng bừng tức giận, một sự tức giận không tên tuổi đang tràn ngập lòng chàng. Con mắt duy nhất của chàng sáng quắc, quát rằng :

— Diêm cô nương, cô đến đây để làm gì ?

— Để làm gì à ? Hừ, tôi chỉ bất ngờ gặp hai người thôi. Anh chờ tưởng rằng tôi đã cố ý theo dõi hai người đâu... !

— Tôi hỏi cô, bỗng nhiên cô có thái độ hung hăng như thế là vì lẽ gì ?

— Vì lẽ gì à ? Hừ, tôi căm hận một con người đầy mưu mô như cô ta !

— Mưu mô ? Cô chỉ nói bá láp thôi !

Những hạt lệ đang đọng trên đôi khoe mắt của U-Minh Quí-Nữ đã lăn dài xuống đôi má, tựa hồ như nàng đau xót về chỗ Thích-

Đinh-Nhận đã bình vực Hải-Vân Tiên-Tử. Vì đến giờ phút này, nàng vẫn chưa hiểu rõ mọi việc ra sao cả.

Bởi thế, nàng cắn chặt lấy vành môi, rồi lại quay người bỏ đi, thẳng ra cửa !

Thích-Đinh-Nhận lại quát rằng :

— Cô hãy đứng lại nghe tôi nói đã !

U-Minh Quí-Nữ vẫn bước thẳng tới trước. Nàng cho rằng Thích-Đinh-Nhận đã yêu Hải-Vân Tiên-Tử, thì việc biện bạch chỉ là một việc thừa thãi. Thích-Đinh-Nhận trông thấy thế, liền lao người nhảy thoát đến, đứng chặn trước mặt nàng, nói :

— Cô có bằng lòng nghe tôi nói không ?

U-Minh Quí-Nữ nói :

— Thích-Đinh-Nhận, anh hãy tránh đường ra, nếu không thì tôi phải thất lễ đó !

HỒI THỨ TAM MƯƠI BẢY

TÌNH SÀU LỆ CHƯA VỚI

Thích-Đinh-Nhận lạnh lùng nói :

— Cô muốn gì thế ?

— Tôi muốn đập chết anh...

Tiếng anh chưa dứt, thì nàng bỗng vung cánh tay ngọc lên, quét thẳng về phía Thích-Đinh-Nhận nghe một tiếng vút !

Thích-Đinh-Nhận không ngờ U-Minh Quí-Nữ lại thực sự tấn công chàng như thế, nên bất thần phải lui ra sau ba bốn bước dài !

Trong khi ấy, U-Minh Quí-Nữ không nói rằng chi cả, tiếp tục công tới tấp ba chương vào Thích-Đinh-Nhận. Bởi thế, Thích-Đinh-Nhận bừng bừng nổi giận, quát rằng :

— Sao cô không chịu nghe lời phải trái chi cả thế ?

Cùng một lúc với tiếng quát tức giận đó, chàng trợn người ngay tới trước, vung chương phản công trả lại U-Minh Quí-Nữ.

Trong khi chương mặt của Thích-Đinh-Nhận vừa đánh ra, thì tay trái cũng đã vận dụng chân lực sẵn sàng đánh tiếp. Chàng nhanh nhẹn xoay người thành một hình bán nguyệt, trong khi tay trái lại công ra

thế võ thứ hai về phía U-Minh Quí-Nữ hết sức nhanh nhẹn và huyền diệu !

Võ công của U-Minh Quí-Nữ, nào có thể đối địch nổi với Thích-Đỉnh-Nhận. Bởi thế, sau một tiếng hự khô khan, U-Minh Quí-Nữ đã bị đánh té ngã ra đất !

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi kinh hãi. Hải-Vân Tiên-Tử buột miệng kêu lên rằng :

— Thích ca ca, anh... ?

U-Minh Quí-Nữ đứng phắt lên, há môi anh đào ra, tức thì máu tươi từ trong vọt ra ngoài !

Thích-Đỉnh-Nhận định bước tới đỡ lấy nàng, nhưng U-Minh Quí-Nữ quát to rằng :

— Hãy bước lui !

Thích-Đỉnh-Nhận ớn lạnh cả người, vội vàng lui trở ra sau. U-Minh Quí-Nữ nghiêng rặng nói :

-- Thích-Đỉnh-Nhận, anh hãy giết tôi đi ! Hãy giết tôi đi !

Nàng gào lên như cuồng dại, rồi lại lao thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận. Giọng gào của nàng nghe thực hết sức rùng rợn !

Thích-Đỉnh-Nhận liền thò tay ra chụp lấy nàng rồi nhấc bổng lên. Đồng thời, vung cánh tay mặt ra, tát chớp nhoáng vào mặt nàng bốn cái tát tay kêu nghe bộp bộp, quát rằng :

— Cô thực sự muốn tìm cái chết hay sao ?

U-Minh Quí-Nữ ngây người không nói được chi cả. Nàng không khóc, mà cũng không gào la, nàng chỉ ngó chòng chọc vào mặt của Thích-Đỉnh-Nhận !

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Trước đây tôi bị «Tàu hỏa nhập ma», đã thực sự bị tàn phế. Cô chờ nên nghĩ rằng Hải-Vân Tiên-Tử đã gạt. Cô ấy hoàn toàn không có nói dối, và cũng không gạt gẫm cô như thế. Nếu tôi không gặp được Hải-Tâm Thần-Ni và Lục-Thủy-Xà, thì tôi nào được bình phục như ngày hôm nay !

Thích-Đỉnh-Nhận nói một hơi dài, những lời giải bày qua giọng đầy xúc cảm. Lúc ấy, chàng cảm thấy trong lòng hết sức bái ngùi.

U-Minh Quí-Nữ đưa đôi mắt sừng sốt nhìn chăm chú vào Thích-Đỉnh-Nhận, nói :

— Thực như thế sao ?

— Nếu không tin, cô có thể đi đến Thiên-Tinh-Đảo để hỏi lại Hải-Tâm Thần-Ni, hoặc có thể đến bản môn hỏi lại vợ của Tiều-Ngưu-Tử là Lục-Thủy-Xà !

U-Minh Quí-Nữ nói :

— Được, tôi sẽ đi hỏi lại !

Thích-Đỉnh-Nhận lạnh lùng nói :

— Thích-Đỉnh-Nhận tôi có phỉnh gạt cô lần nào đâu ? Tôi mong rằng cô sẽ tin việc này !

Liền đó, chàng thả U-Minh Quí-Nữ trở xuống. Nàng liền lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng, rồi chậm rãi bước thẳng ra cửa.

Hải-Vân Tiên-Tử khóc nức nở nói :

— Diem cô nương, lời nói của Thích-Đỉnh-Nhận hoàn toàn đúng mong cô nên tin !

-- Nếu vậy, tôi đã hiểu lầm cô rồi sao ?

— Đúng thế !

— Dù sao đi nữa, tôi cũng phải tìm hiểu việc này cho rõ ràng. Nếu sai sự thực, thì bốn cái tát tay...

Thích-Đỉnh-Nhận tức giận nói :

— Tôi có thể nhắm mắt cho cô đánh trả lại bốn chục cái tát tay kia mà !

U-Minh Quí-Nữ nghĩ rằng : việc này có lẽ không ngoa. Do đó, nàng bỗng cảm thấy buồn bã và thương hại cho mình !

Dù sao chẳng nữa, từ nay trong cuộc sống của nàng, sẽ mất Thích-Đỉnh-Nhận vĩnh viễn. Vì trước kia nàng không có can đảm tiếp nhận những ngày mai buồn tẻ đáng sợ, nên nàng không dám mạnh dạn nhìn thẳng vào sự thực để cứu lấy Thích-Đỉnh-Nhận. Nhưng chẳng ngờ hôm nay Thích-Đỉnh-Nhận đã hoàn toàn bình phục như xưa !

Việc ấy, chẳng phải gây nên một mối đau khổ mãi mãi trong cuộc sống buồn tẻ của nàng sau này hay sao ?

Nàng đã theo đuổi một cõi mộng của mình, và đến đây cõi mộng ấy đã trở thành mây khói. Bởi thế nàng không khỏi sững sờ, lệ nóng tuôn rơi là chã.

Hải-Vân Tiên-Tử bước đến trước mặt Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Thích ca ca, anh hãy an ủi cô ấy đi !

— An ủi cô ấy ?

— Phải, trong cuộc sống của cô ta đã gặp nhiều điều bất hạnh, vậy

anh có thể yêu cô ta để xoa dịu bớt nỗi đau khổ của nàng !

Thích-Định-Nhận buồn bã gật đầu, rồi bước thẳng đến trước mặt U-Minh Quí-Nữ, nói :

— Diễm cô nương...

Nàng lấp bắp rằng :

— Tôi đã lầm rồi... Tôi đã sai rồi !

— Tôi bằng lòng tha thứ cho cô !

— Tha thứ cho tôi ? Tôi đáng tha thứ hay chăng ?

— Diễm cô nương, tôi rất hiểu cô và hy vọng cô cũng hiểu được tôi...!

— Hiểu anh về diễm nào ?

— Hiểu về chỗ tôi chẳng khi nào quên cô !

Nàng cười đau đớn nói :

— Thích-Định-Nhận, giờ đây thì tôi đã tin tất cả lời nói của anh. Rất có thể là, trong đời sống của tôi đã tự tạo ra một sai lầm không làm sao cứu vãn được. Vì, trước đây tôi không bằng lòng cứu anh...

— Tôi chẳng hề phiền cô về việc ấy, nếu giờ đây cô bằng lòng ưng tôi...

— Ưng anh ?

— Đúng thế !

— Đã muộn rồi, Thích-Định-Nhận, giờ phút này tôi đã hiểu anh rất nhiều. Tôi là một cô gái lúc nào cũng tìm về cõi mộng, nhưng, một cơn mộng tràn đầy hạnh phúc đã xa rồi tôi rồi. Thích-Định-Nhận, chúng ta nên chia tay từ đây là hơn !

Nói đoạn, nàng lững thững quay người bước đi. Thích-Định-Nhận nói :

— Cô không bằng lòng ưng tôi hay sao ?

U-Minh Quí-Nữ cất giọng quả quyết nói :

— Phải, tôi không bằng lòng !

— Nếu thế, giờ đây cô định bỏ đi đâu ?

— Việc đó anh không cần phải bận tâm. Cũng có thể tôi sẽ trở về U-Minh Quí-Phủ sống suốt đời ở đấy, đồng thời, cũng có thể tôi sẽ lưu lạc khắp Hải-Giác Thiên-Nhai. Thích-Định-Nhận, chúng ta chia tay vậy !

— Cô... Tại sao lại tự đi tìm cái khổ như thế ?

— Đây là một điều hoàn toàn hợp lý. Thôi, anh hãy thận trọng trong mọi công việc !

Nói dứt lời, nàng đã bước ra khỏi cửa. Thích-Định-Nhận không

lên tiếng gọi nàng, trái lại, Hải-Vân Tiên-Tử kêu to rằng :

— Diễm cô nương, tại sao cô không lưu lại ?

U-Minh Quí-Nữ nói :

— Cô nương, U-Minh Quí-Nữ sẽ tìm đến sống trong một thế giới riêng biệt, xin chúc hai người được nhiều hạnh phúc !

Câu nói vừa dứt, thì bóng nàng đã khuất vào đêm khuya. Thích-Định-Nhận cất tiếng than dài, nói :

— Cô ấy đi rồi... Thế là vĩnh biệt !

— Ôi ! Cô ấy là một người đáng thương !

— Đây là một người con gái lúc nào cũng đi tìm cõi mộng...

Cả hai người cũng cất tiếng than dài. Thích-Định-Nhận quay về Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Thôi, chúng ta hãy đi nghỉ !

Hải-Vân Tiên-Tử nói :

— Không ! Anh hãy đi nghỉ một mình đi !

— Tại sao thế ?

— Để dưỡng sức đối phó với Đào-Hoa Thần-Nữ... !

Thích-Định-Nhận phì cười nói :

— Em hãy yên lòng, anh sẽ không... ngoại trừ khi đã cử hành hôn lễ xong..

Thế rồi cả hai cùng dắt tay nhau lên giường nằm ngủ một đêm ngon lành...

Qua mấy ngày hôm sau, Thích-Định-Nhận đã dẫn Hải-Vân Tiên-Tử trở về đến Mê-Hồn Cung. Môn nhân của chàng đều ra ngoài cửa nghênh đón.

Thích-Định-Nhận nhìn thấy Thất-Hải Thần-Long, thì liền lên tiếng hỏi ngay :

— Phó tướng, còn Tổng soái và Hình trưởng thế nào ?

— Đệ tử đã cho cử hành lễ an táng của hai vị ấy rất trọng thể !

— Vậy hãy đưa ta đến trước mộ của nhị vị ấy để làm lễ cúng tế !

Sau khi tế lễ xong, Thích-Định-Nhận trở lại gian đại điện của tông đường, đưa mắt quét qua tất cả môn nhân một lượt, nói :

— Phó tướng đâu ?

— Có đệ tử đây !

— Ông hãy ra lệnh cử hành hôn lễ cho Tiểu-Ngưu huynh và Hải cô nương !

Tiểu-Ngưu-Tử và Hải-Băng-Tâm liền sánh vai bước tới, nói :

— Chúng tôi xin tạ ơn môn chủ !

Liền đó, Thất-Hải Thần-Long liền ra lệnh cho môn nhân cử hành lễ cưới cho Tiểu-Ngưu-Tử và Hải-Băng-Tâm. Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Hôm nay còn cách ngày hẹn của Đào-Hoa Thần-Nữ năm hôm nữa. Nếu công việc không trừ được người đàn bà ấy, thì vô lâm vẫn còn phải chịu bao nhiêu tai họa. Vậy, đến ngày hẹn, chúng ta phải kéo đến đó !

Chàng vừa nói dứt lời, bỗng thấy Từ-Cần lắc mình bước ra nói :

— Thưa môn chủ !

— Chuyện chỉ thế ?

— Đệ tử có việc, muốn xin phép nghỉ !

— Có việc gì ?

— Phụ thân tôi từ khi vào nằm tịnh dưỡng tại Dưỡng-Thân Cung, bệnh tình không thấy chuyển giảm, e rằng ông không thể sống hơn từ năm đến mười hôm nữa. Vậy, để phòng vạn nhất, xin môn chủ cho phép đệ tử được túc trực bên cạnh phụ thân !

Thích-Đỉnh-Nhận nhớ đến bệnh tình của Thích-Nhạc-Dương, thì không khỏi ngậm ngùi nói :

— Thương thế của bá phụ không chuyển giảm hay sao ?

— Đúng thế !

— Tôi cho phép theo lời xin ấy !

— Đa tạ môn chủ !

Nói dứt lời, nàng lui về chỗ cũ. Thương-Hải-Khách bỗng bước tới nói :

— Thưa môn chủ !

— Quân sư có chuyện gì thế ?

Trận giao chiến với Đào-Hoa Thần-Nữ, bản môn nhất định phải tiến hành. Song, xem kỹ lại bức thư khiếu chiến của đối phương, môn chủ không thể không nghĩ đến hậu quả !

— Lời nói ấy có nghĩa là làm sao ?

— Môn chủ nhận rằng bên trong việc ấy có điều gian trá hay không ?

— Ông cho rằng...!

— Tôi cho rằng chúng ta dẫn môn nhân đi đến đó, rất có thể sẽ đánh vào một khoảng không...!

Thích-Đỉnh-Nhận ngắt lời nói :

— Tức là bọn họ, thừa lúc chúng ta kéo đi cả, sẽ lên vào bản môn để đánh lén trong khi chúng ta không đề phòng, phải không ?

Thương-Hải-Khách nói :

— Đệ tử nhận rằng rất có thể như vậy !

Thích-Đỉnh-Nhận cau đôi mày nói :

— Vậy theo ý của quân sư, thì phải thế nào ?

— Để đề phòng mọi điều bất trắc, thì môn chủ tốt nhất nên lấy thoái làm tiến. Môn chủ sẽ phái một trăm cao thủ đi đến Võ-Lăng-Sơn, nhưng đi nửa đường thì môn chủ và năm mươi môn nhân sẽ lên trở về, bố trí chu đáo tại sơn cốc của bản môn !

Thích-Đỉnh-Nhận gật đầu nói :

— Như thế rất hay !

Liền đó chàng to tiếng gọi :

— Phó tướng đâu ?

— Có đệ tử đây !

Ông hãy chọn ngay một trăm năm mươi đệ tử !

— Xin vâng !

Thất-Hải Thần-Long liền bước ra đi làm nhiệm vụ.

— Còn ba vị lo việc trình sát của bản môn đâu ?

Tức thì Huyết-Kiểm Chủ-Nhân, Tinh-Hải Đoạn-Trường-Nhân và Thích-Thiết-Hoa liền bước tới nói :

— Có các đệ tử đây !

— Ba vị hãy phái người phòng thủ cửa sơn cốc. Thích tỷ tỷ hiểu rõ địa thế, thì nên sắp xếp nơi ẩn mình cho môn nhân !

— Xin vâng !

Ba người liền lui đi ra ngoài.

— Ngoài ra, các vị khác như Hồ-Tĩnh, Thôi-Thiên-Hàn, Thiên-Âm Lão-Nhân, Phục-Hồ Thiên-Quán, Phi-Long Kiếm-Khánh và quân sư thì hãy đi theo tôi !

Tiểu-Ngưu-Tử nói :

— Thưa môn chủ !

— Chuyện chỉ thế ?

— Còn tôi và Hải cô nương thì lãnh nhiệm vụ gì ?

Thích-Đỉnh-Nhận nói :

— Nhị vị mới vừa thành hôn xong, vậy chớ nên tham dự vào cuộc chém giết. Tôi cho phép nhị vị được nghỉ năm hôm để đi đây đó rong chơi !

— Việc ấy... !

— Như vậy là ít hay sao ?

— Không, không ! Đệ tử là một phần tử của Hồng-Kỳ-Môn, vậy làm thế nào bỏ đi chơi trong khi bản môn hữu sự ?

— Cũng tốt, nếu tự thấy rằng không tiện đi chơi như vậy, thì người hãy lưu lại tại bản môn để phòng bất trắc !

Qua ngày hôm sau Thích-Đỉnh-Nhận đứng ra làm chủ hôn, đề cử hành hôn lễ cho Tiểu-Ngưu-Tử và Hải-Băng-Tâm tại Mê-Hồn-Cung, đồng thời khao thưởng môn nhân, bày tiệc linh đình hết sức vui vẻ !

Sau ba hôm, Thích-Đỉnh-Nhận dẫn một trăm môn nhân rời Mê-Hồn-Cung, đi thẳng đến Võ-Lăng-Sơn !

Trong chuyến đi này, Thích-Đỉnh-Nhận hoàn toàn hành động theo kế hoạch đã định trước. Nhưng, đoàn người của chàng bước ra khỏi Mê-Hồn-Cung chẳng bao lâu, thì bỗng nghe có một tiếng kêu kinh hoàng xé không gian truyền đến !

oOo

HỒI THỨ TAM MƯƠI TAM

GẶP NHAU NHƯ TRONG CÔI MỘNG

Thích-Đỉnh-Nhận nghe tiếng kêu ấy thì hết sức kinh hãi. Chàng không ngờ Đào-Hoa-Thần-Nữ lại quá nhanh nhẹn như vậy, trong khi chàng mới vừa rời khỏi Mê-Hồn-Cung độ hai dặm, thì bà ta đã xuống tay rồi !

Thất-Hải-Thần-Long bước tới hỏi rằng :

— Môn chủ định đoạt như thế nào ?

Thích-Đỉnh-Nhận biến hẳn sắc mặt nói :

— Hãy kéo trở về !

Vừa nói dứt lời, thì Thích-Đỉnh-Nhận đã vọt người bay lên, nhắm hướng Phong-Sa-Cốc lao thẳng tới. Chàng đã chạy vào Phong-Sa-Cốc trước tiên, đưa mắt nhìn chung quanh, thì lại không khỏi kinh ngạc !

Vì, trong Phong-Sa-Cốc nào có bóng người của Đào-Hoa-Đào ?

Thích-Đỉnh-Nhận buột miệng nói :

— Tại sao lại có chuyện lạ như thế này ?

Câu nói của Thích-Đỉnh-Nhận chưa dứt, thì bỗng nhiên lại nghe có

tiếng quát to xé không gian vọng đến. Những tiếng quát ấy, chính là trong sơn cốc phát ra. Thích-Đỉnh-Nhận liền nhắm hướng sơn cốc tiếp tục lao thẳng tới như điện chớp !

Thốt nhiên, ngay lúc ấy bỗng nghe có tiếng hự khô khan vọng đến. Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn lên, thì sắc mặt tràn đầy sát khí !

Vì, ngay lúc ấy chàng đã trông thấy Hải-Vân-Tiên-Tử, đang đánh nhau quyết liệt với Ngân-Cung-Cung-Chủ Giang-Tiểu-Phân. Trong khi đó, Tinh-Hải-Đoạn-Trưởng-Nhân và tỷ tỷ của chàng, cũng đang hỗn chiến với hai cung nữ !

Đấy thật là một chuyện quá bất ngờ đối với Thích-Đỉnh-Nhận. Chàng lao tới và quát to rằng :

— Hãy ngưng tay đã !

Tiếng quát của chàng như sấm nổ, khiến những người đang đánh nhau đều thu tay thối lui. Thích-Đỉnh-Nhận từ trên đáp xuống trước mặt Giang-Tiểu-Phân, nói :

— Giang-Tiểu-Phân, như thế là bà tự đem thân đến đây để nạp mạng vậy !

Lần này Giang-Tiểu-Phân tiến vào Mê-Hồn-Cung, là có mục đích thừa cơ Thích-Đỉnh-Nhận kéo môn nhân đi, xuất kỳ bất ý đột nhập vào tông đường của chàng để chém giết số người còn lại. Nhưng, bà ta không ngờ lại đụng đầu với Hải-Vân-Tiên-Tử như vậy !

Hơn nữa, trông thấy Thích-Đỉnh-Nhận bất thần xuất hiện, thì bà ta biến hẳn sắc mặt, thầm nói : 'Nguy mất' !

Bởi thế, bà ta liền lạnh lùng đáp rằng :

— Có lẽ người không ngờ được chứ ?

— Quả là một việc vượt ra ngoài sức tưởng tượng của ta !

Ngưng lại trong giây lát, Thích-Đỉnh-Nhận lạnh lùng nói tiếp rằng :

— Nhưng hôm nay bà chắc chắn không thể chạy thoát đâu !

— Việc ấy cũng chưa hẳn là đúng !

Thích-Đỉnh-Nhận quát rằng :

— Giang-Tiểu-Phân, bà thực sự chờ tôi ra tay hay sao ?

— Người vị tất đã làm chi được ta kia mà !

Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng cười như cuồng dại, rồi trản ngay người đến trước mặt Giang-Tiểu-Phân nhanh như một luồng điện chớp, rồi dùng ngay thế 'song xa quá hà' công thẳng về phía đối phương. Thế võ này là một võ công tuyệt học của Hồng Kỳ Soái chủ để lại. Tiếp liền

theo với thế võ ấy, còn có thể « ô vãn tá nhật » nữa !

Giang-Tiêu-Phân nhanh nhẹn lách người tránh khỏi thế võ hết sức hiểm nguy của Thích-Đỉnh-Nhận, rồi lẹ làng vung cánh tay ngọc lên quét ra một chương !

Thế là hai bóng người lại đang ra xa. Chỉ hơn một hiệp mà mỗi bên đã đánh ra đến ba thế võ, và không thế nào phân được thắng bại. Ngay lúc ấy, Thích-Đỉnh-Nhận liền tràn người tới, quát rằng :

— Hãy đỡ thêm một chương của ta nữa xem sao !

Tức thì một luồng chương phong vô cùng mạnh mẽ cuốn rút tới về phía Giang-Tiêu-Phân. Bà ta liền lách mình nhảy tránh, nhưng Thích-Đỉnh-Nhận đã kịp thời tấn công dồn dập thêm ba thế võ nữa !

Vì Thích-Đỉnh-Nhận đánh tới tấp không ngừng tay, nên khiến Giang-Tiêu-Phân hoàn toàn bị động và không làm sao phản công lại được !

Trong khi ấy, hai cung nữ đứng bên cạnh đó, gồm một người đàn bà đứng tuổi xinh đẹp, và một thiếu phụ, trông thấy thế thì liền tràn ngay người tới !

Hải-Vân Tiên-Tử nhanh nhẹn lao vút người tới chặn lấy bước tiến của hai cung nữ ấy lại, quát rằng :

— Hãy đỡ một chương của ta đây !

Tức thì nàng vung chương lên nhanh như chớp, đánh thẳng về phía người đàn bà xinh đẹp. Cùng lúc ấy, Tinh-Hải Đoạn-Trường-Nhân cũng vung chương tấn công về phía người cung nữ khác !

Bỗng nhiên, tiếng quát to nổi lên vang dội, và ai nấy trông thấy Thích-Đỉnh-Nhận tấn công dồn dập mười hai chương, khiến Giang-Tiêu-Phân nhất thời hết sức nguy khốn, thối lui lên tiếp trên mười bước !

Lúc đó, Giang-Tiêu-Phân tự biết rằng chẳng những việc đánh lên mình không thể thành công, mà còn rất có thể mất mạng dưới tay của Thích-Đỉnh-Nhận nữa. Bởi vậy, bà ta nghiêng chặt đôi hàm răng, và quyết định sẽ đổi mạng với đổi phương !

Chính vì vậy, mà thế nào bà ta cũng đỡ thẳng một cách liều lĩnh. Do đó, Thích-Đỉnh-Nhận cũng khó bề áp đảo được đối phương !

Ngay lúc ấy, riêng người đàn bà xinh đẹp đã bị Hải-Vân Tiên-Tử áp đảo hoàn toàn. Xem ra, chẳng hơn mười thế võ thì người này chắc chắn phải bị trọng thương dưới tay của Hải-Vân Tiên-Tử !

Bất ngờ, một tiếng hự khô khan đã vang lên cạnh đấy. Tới ra người cung nữ trẻ tuổi kia đã ngã lộn ra chết tức dưới tay của Tinh-Hải

Đoạn-Trường-Nhân !

Thốt nhiên, Thích-Đỉnh-Nhận quát to rằng :

— Năm yên xuống... !

Liền đó, sau một tiếng « phình » thực to, là tiếng hự khô khan của Giang-Tiêu-Phân. Bà ta té xuống cùng một lúc với tiếng hự ấy...

Trông thấy thế, Thích-Đỉnh-Nhận liền nhanh nhẹn thò cánh tay ra định chụp lấy người của Giang-Tiêu-Phân. Nhưng, bất thành lịnh sau một tiếng nạt to, Giang-Tiêu-Phân đã vung chương quét thẳng ra !

Đây thực là một việc đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của Thích-Đỉnh-Nhận. Chẳng ngờ được rằng, Giang-Tiêu-Phân đã bị trọng thương như thế mà còn có thể đánh trả lại !

Song, vì khoảng cách quá gần, hơn nữa mọi việc lại xảy ra quá đột ngột, nên Thích-Đỉnh-Nhận không làm sao tránh kịp...

Một tiếng « phình » lại vang lên !

Thất-Hải Thần-Long kinh hoàng buột miệng kêu lên thành tiếng. Trong khi đó Thích-Đỉnh-Nhận đã loạng choạng thối lui hàng chục bước. miệng trào máu tươi, qua một lúc mới gượng đứng vững lại được !

Lúc ấy, máu tươi từ trong miệng Giang-Tiêu-Phân cũng không ngớt trào ra, thân hình bà ta cũng không ngớt lao đảo. Trong khi bà ta đã bị trọng thương, mà đã vận dụng toàn lực đánh ra như thế, tất nhiên là càng làm cho thương thế của bà ta trầm trọng thêm lên !

Tia mắt của Thích-Đỉnh-Nhận sáng rực, liếc nhìn qua Giang-Tiêu-Phân, rồi lao thẳng người tới, chụp lấy bà ta nhấc bổng lên, nghiêng rằng quát rằng :

— Tôi sẽ lấy cái mạng của bà !

Hải-Vân Tiên-Tử quát rằng :

— Xin nhị vị hãy ngưng tay !

Tức thì, Hải-Vân Tiên-Tử liền vọt người bay ra xa, Thích-Đỉnh-Nhận đưa mắt nhìn chòng chọc vào người đàn bà xinh đẹp nói :

— Có lý nào người còn định chờ ta xuống tay nữa hay sao ?

Người đàn bà xinh đẹp ấy cười đau đớn nói :

— Không cần như thế. Thích môn chủ, Giang-Tiêu-Phân tất nhiên là phải có ngày hôm nay. Nhưng, trước khi ta chết, ta còn có một việc này muốn nhờ môn chủ !

— Việc chi thế ?

— Có phải Hứa-Trân hiện còn ở trong quí môn hay chăng ?

Thích-Định-Nhận sững sờ, qua một lúc sau mới hỏi rằng :

— Để làm gì ?

— Xin giúp tôi gọi lời thăm cô ấy !

Thích-Định-Nhận buột miệng nói :

— Bà là... là người đã gọi mặt thư báo tin cho chúng tôi lúc ở Ngũ-Hầu Miếu ?

— Đúng thế !

Thích-Định-Nhận hết sức vui mừng nói :

— Như vậy, bà cũng chính là người cứu bản nhân, qua bức thư đã gọi riêng cho Phong-Trần Cuồng-Khách ?

— Đúng thế !

— Tiền bối đã cứu nguy cho bản môn, tránh khỏi bị thuốc nổ giết chết tại Ngũ-Hầu Miếu, đồng thời, lại cứu nguy cho Thích-Định-Nhận tôi, thực ơn to như tái tạo...

— Đây chỉ là việc nhỏ, không cần nhắc đến làm gì. Vậy xin môn chủ nói lại với Hư-Trần tôi có lời hỏi thăm nó là được rồi !

Nói đoạn bà ta đưa cao cánh tay ngọc lên, rồi giáng thẳng xuống thiên linh cái của mình. Tức thì, một tiếng gào thảm thiết vang lên làm kinh hoàng bao nhiêu người hiện diện !

Trong khi mọi người ngửa mặt nhìn lên, thì đã thấy người đàn bà xinh đẹp ấy ngã lăn ra đất chết tức. Thích-Định-Nhận dù muốn cứu, cũng không làm sao cứu kịp nữa !

Vì nghĩ đến cái ơn của người đàn bà ấy trước đây, nên chàng không khỏi rơi lệ đau xót !

Liền đó, chàng quay qua Giang-Tiểu-Phân còn đang bị chàng nắm trong tay, lạnh lùng quát rằng :

— Giang - Tiểu - Phân, không ngờ bà cũng phải lâm vào bước đường cùng như ngày hôm nay !

Tức thì, chàng đưa cao cánh tay mặt lên, rồi nhắm ngay Giang-Tiểu-Phân giáng xuống !

Bỗng nhiên ngay lúc ấy, trong óc chàng có một tia lý trí lóe lên khiến chàng vội vàng thu cánh tay, đang giáng xuống ấy trở lại !

Tất cả những đệ tử Hồng-Kỳ Môn, trông thấy thế đều không khỏi kinh ngạc !

Thích-Định-Nhận bèn vọt người lên, chạy thẳng trở về Mã-Hồn Cung, hối hả đến Dưỡng-thân cung rồi vào thẳng gian phòng của

bá phụ chàng là Thích-Nhạc-Dương đang nghỉ ngơi.

Từ-Cần đưa mắt quét qua, buột miệng kêu lên rằng :

— Thích ca ca với Ngân-Cung Cung chủ là... ?

— Cũng là mẫu thân của cô nữa !

— Vậy anh định xử trí ra sao với bà ta ?

— Để bà ấy có dịp tỏ lòng hối hận trước mặt phụ thân của cô, hơn nữa, để cho bà ấy hiểu rằng phụ thân cô hoàn toàn không có lỗi chi đối với bà ta cả !

Đôi mắt của Từ-Cần ngấn lệ long lánh. Dù cho thế nào, Giang-Tiểu-Phân vẫn là người mẹ ruột của nàng !

Thích-Định-Nhận bước tới trước giường của Thích-Nhạc-Dương, nhìn thấy ông ta nhắm nghiền đôi mắt hơi thở mong manh như không biết sắp đứt lúc nào !

Thích-Định-Nhận hết sức đau xót, cất giọng tha thiết gọi :

— Bá phụ... !

Thích-Nhạc-Dương khẽ nhướng đôi mắt, nhìn qua Thích-Định-Nhận một lượt, đôi môi ông mấp máy nhưng nói không ra lời.

Thích-Định-Nhận thò tay mặt ra đè lên «bạch huyệt» của ông ta, rồi từ từ dồn nội lực vào người ông ta để tiếp sức cho ông ta tỉnh lại.

Nhờ thế, sắc mặt của Thích-Nhạc-Dương đã lần lần trở nên hồng hào. Đôi mắt của ông bỗng nhìn thẳng vào người của Giang-Tiểu-Phân. Do đó, toàn thân ông ta bỗng tự nhiên run rẩy !

Thích-Định-Nhận kêu lên rằng :

— Bá phụ !

Đôi mắt lờm lờ của Thích-Nhạc-Dương, bỗng tuôn trào lệ nóng. Thấy thế, Từ-Cần cũng không dè nên được sự xúc động, liền òa lên khóc !

Thích-Định-Nhận đưa tay giải trừ huyệt đạo cho Giang-Tiểu-Phân tỉnh lại, rồi lạnh lùng nói :

— Giang-Tiểu-Phân, bà có còn nhận ra bá phụ của tôi không ?

Giang-Tiểu-Phân đưa mắt quét qua, thì không khỏi sững sờ. Trong giây phút đó, nhân tính trong người bà ta đã bắt đầu sống dậy. Sự sống dậy của nhân tính trong khung cảnh đó cũng là một lẽ tự nhiên.

Giang-Tiểu-Phân nhìn đăm đăm vào Thích-Nhạc-Dương với một vẻ mặt đầy ngờ ngác. Từ-Cần kêu lên rằng :

— Má !

Giang-Tiểu-Phân tự nhiên run rẩy toàn thân. Những giọt nước mắt của bà rơi ràn rụa trên đôi má của Từ-Cần!

— Má!

Nàng lại gọi lên một tiếng qua giọng hết sức thân thiết, rồi bất giác ngã vào lòng Giang-Tiểu-Phân òa lên khóc...!

Giang-Tiểu-Phân đưa tay ôm lấy nàng. Những giọt lệ hối hận của người từ mẫu lại tiếp tục rơi trên mái tóc của Từ-Cần... Giờ đây, bà ta đã hiểu là cả đời mình đã dần bước vào sự sai lầm!

Giây phút đó không ai nhìn đến mà không cảm động. Thích-Đinh-Nhạc ngậm ngùi cúi gằm đầu xuống!

Thích-Nhạc-Dương cất giọng đau đớn gọi:

— Phân muội...!

Giang-Tiểu-Phân nghe tiếng gọi ấy, thì không khỏi run rẩy cả người. Trời hỡi, giọng nói quen thuộc và đầy quyến rũ ấy, sau mấy mươi năm vắng bật, hôm nay lại vang lên bên tai bà!

Bà ta òa lên khóc to, rồi xô Từ-Cần ra, bước ngay đến trước giường của Thích-Nhạc-Dương gục đầu xuống khóc to hơn nữa!

Dòng lệ trong đôi mắt của Thích-Nhạc-Dương cũng tuông dầm dề như mưa. Ông ta buồn rầu nói:

— Phân muội, tại sao em lại khóc?

Giang-Tiểu-Phân khóc nức nở, không thể nói nên lời được!

Sự thật thì bà ta là một người đầy dẫy tội lỗi. Bà ta biết phải sám hối trước Thích-Nhạc-Dương như thế nào? Chính Thích-Nhạc-Dương đã vì bà ta mà sắp mất mạng!

Thích-Nhạc-Dương nghiêng chặt đôi hàm răng, cố dè nén sự đau đớn trong lòng, nói:

— Phân muội, Anh sẵn sàng tha thứ cho em...

— Ồ... Không! Không, tôi không còn xứng đáng được anh tha thứ!

Thích-Nhạc-Dương buồn rầu nói:

— Nhưng, dù sao anh vẫn yêu em...

— Yêu tôi?

— Phải Phân muội, trước kia anh chẳng hề có làm việc chi có lỗi đối với em... Em nên tin lời nói của anh...

— Em... rất tin những lời nói ấy!

— Thực ra trước kia em chẳng nên giận hờn anh mà bỏ ra đi như thế... Song, đấy có lẽ là do ý trời...

— Em đã sai tất cả, Dương ca!

Câu nói ấy, chính là một câu nói thành khẩn tận đáy lòng của bà ta. Đây là lần thứ nhất, bà ta đã nhận sai trước một người đàn ông mà bà ta yêu!

Thích-Nhạc-Dương nói:

— Phân muội... Cũng có thể là trước kia anh có chỗ thiếu sót đối với em...

— Anh chẳng có điều chi...!

— Không, anh biết là anh có chỗ thiếu sót. Đây chính là việc anh đã chiếm thân người em một cách đường đột. Do đó, dù có bị chết dưới tay em, anh cũng không hề oán giận...

— Dương ca, em...

Tiếng khóc nức nở của bà ta đã chặn mất câu nói. Thích-Nhạc-Dương cũng tuôn trào dòng lệ, nói:

— Phân muội... anh không hề oán trách về chỗ em đã sát hại anh. Mong rằng kiếp sau chúng ta sẽ trùng phùng!

— Dương ca ca...

— Em có hứa rằng, kiếp sau sẽ...?

— Em hoàn toàn hứa với anh như vậy!

Ông ta mỉm cười. Một nụ cười hết sức khoan khoái!

Khi nụ cười đã tắt, ông ta nói tiếp:

— Có phải vừa rồi chính em có ý nghĩ đến đây để thăm anh hay không?

Giang-Tiểu-Phân không khỏi bất rùng mình, tiếng khóc của bà ta cũng im bật. Vì câu nói ấy đã làm cho cõi lòng bà ta nát tan, hơn nữa cũng khiến bà ta không biết trả lời như thế nào!

HỒI TÁM MƯƠI CHÍN

SA CHÂN ĐỂ HẬN NGHÌN ĐỜI

Thích-Đỉnh-Nhận vội vàng nói :

— Phải, thưa bác vì di đã biết lỗi của mình, cho nên bà ấy yêu cầu tôi cho đến gặp mặt bác!

Câu nói ấy của Thích-Đỉnh-Nhận đã khiến cho Giang-Tiểu-Phân hết sức lưỡng cuống. Bà ta biết Thích-Đỉnh-Nhận nói như thế, là có mục đích an ủi người bác ruột của mình mà thôi!

Thích-Nhạc-Dương buồn bã gật đầu, nói :

— Phân muội, em thực là tốt...!

Giang-Tiểu-Phân không khỏi nước mắt tuôn rơi đầm đề. Bà ta chỉ muốn chết ngay tức khắc đi, để giảm bớt những nỗi đau xót và thẹn thùng trong lòng!

Thích-Nhạc-Dương kêu lên rằng :

— Đỉnh-Nhận đâu?

— Thưa, có mặt tiểu diệt đây!

— Bác... muốn xin với cháu một việc!

— Có việc chi xin bá phụ cứ nói thẳng.

— Bác muốn cháu hãy tha thứ cho di của cháu...

Giang-Tiểu-Phân ngắt lời rằng :

— Dương ca, Đỉnh-Nhận đã bằng lòng tha thứ cho em rồi!

Thích-Đỉnh-Nhận không khỏi ngạc nhiên!

Thích-Nhạc-Dương trái lại, mỉm cười sung sướng nói :

— Như vậy là tốt lắm rồi!

Nhưng Thích-Đỉnh-Nhận đã tha thứ cho Giang-Tiểu-Phân rồi hay sao? Chẳng đã bỏ ý định giết bà ta chăng? Lẽ tất nhiên là chàng không hề nghĩ đến việc đó, và cũng không hề nói với Giang-Tiểu-Phân ý ấy bao giờ!

Sở dĩ chàng mang Giang-Tiểu-Phân đến đây, là hoàn toàn vì có ý

muốn cho Thích-Nhạc-Dương trước khi chết, được chính tai nghe những lời sám hối của Giang-Tiểu-Phân.

Giờ đây, bất ngờ Giang-Tiểu-Phân lại nói một câu như thế, nên khiến Thích-Đỉnh-Nhận bất giác phải phụ họa theo!

Sắc hồng hào trên nét mặt của Thích-Nhạc-Dương lần lần mất hẳn. Giây phút hồi dương đã qua. Sinh mệnh của ông ta cũng đã đến lúc phải nghỉ ngơi!

Ông ta gắng gượng nói :

— Phân muội...!

— Có em ở đây!

— Em... Có yêu... anh hay không?

Giang-Tiểu-Phân không đáp lại. Kỳ thực, thì bà ta rất yêu ông, nhưng bà không làm thế nào nói chữ yêu ra được!

Từ-Cần bèn kề miệng sát vào tai Giang-Tiểu-Phân nói :

— Má hãy nói với cha là má yêu cha đi!

Giang-Tiểu-Phân há miệng lắp bắp; một lúc thực lâu mới thốt ra được một tiếng duy nhất :

— Yêu!

— Có như trước kia hay không?

— Phải, yêu anh cũng y như trước kia vậy...

Nói đến đây thì bà ta khóc nức nở và nghẹn lời!

Thích-Nhạc-Dương nói :

— Phân muội... Em chớ nên... khổ tâm. Trong kiếp này... chúng ta không được chung sống, thì xin hẹn lại... kiếp sau sẽ gặp nhau...!

Hai dòng lệ đã từ khóe mắt lăn dài xuống đôi tai của ông ta. Tình trạng ấy ai nhìn vào cũng hết sức cảm động!

Giang-Tiểu-Phân nghẹn ngào nói :

— Dương ca, kiếp sau em nguyện làm thân trâu ngựa, để báo đáp suốt đời cho anh!

Thích-Nhạc-Dương mỉm cười rất mãn nguyện, nói :

— Giờ đây... Em định đi đâu?

— Em...?

— Phải, anh muốn hỏi em!

— Em... còn chưa quyết định.

— Em sống một mình... nên thận trọng!

— Dương ca, em... biết tự lo lấy!

— Phân muội... Thôi chúng ta vĩnh biệt...

Tiếng biệt vừa nói dứt thì chiếc đầu ông cũng ngã ngang, rồi trút hơi thở cuối cùng. Những hạt lệ đọng trên khóe mắt của ông ta, cũng lăn dài xuống cùng một lúc khi chiếc đầu lay động !

Giang-Tiêu-Phân kêu thất thanh lên rằng :

— Dương ca... Em đã giết chết anh... !

Liền đó, bà ta phục lên xác chết của Thích-Nhạc-Dương òa lên khóc rất thống thiết !

Từ-Cần cũng buột miệng kêu lên :

— Cha !

Dứt lời, nàng cũng lại òa lên khóc. Thích-Đình-Nhận trông thấy thế, cũng không khỏi bồi ngùi rơi lệ. Dù cho Giang-Tiêu-Phân trước đây như thế nào, nhưng giây phút này, bà ta đối với Thích-Nhạc-Dương trông thực hết sức cảm động.

Đây là một màn bi kịch hết sức đau thương !

Tiếng khóc thống thiết và tiếng gào đau thương tràn ngập cả ngôi Dưỡng-Thần Cung. Trong giây phút đó không còn sự oán hận, mà chỉ tràn ngập tình thương !

Một người đàn ông, đã trao trọn tình thương cho một người đàn bà, và đến khi bị chết dưới tay của người mình yêu, mà vẫn một mực yêu tha thiết như cũ. Nhưng, ngược lại chính bản thân ông ta được gì ? Tình yêu ? Hoan lạc ? Hạnh phúc ?

Không ! ông ta không được một thứ gì cả, mà chỉ được một nỗi hận lòng đắng dặc mà thôi !

Và, cho đến ngày hôm nay, ông ta đã nhắm mắt là bỏ cõi đời !

Ông ta đã chết dưới tay của người đàn bà mình yêu. Vậy nếu nói đó là một sự an ủi thì thật là quá đáng. Song, nếu bảo đó không phải là một sự an ủi, thì cũng không hẳn là hoàn toàn đúng, vì chính Thích-Nhạc-Dương đã nhắm mắt trong khi ông ta tỏ ra rất mãn nguyện !

Giang-Tiêu-Phân khóc một lúc thì bỗng ngưng ngay tiếng khóc lại. Bà ta đứng thừ người ra như một khúc gỗ, đưa mắt ngó vào xác chết của Thích-Nhạc-Dương thực lâu, mới kêu lên rằng :

— Cần nhi...

— Má !

Giang-Tiêu-Phân hết sức đau đớn, nên một lúc lâu mới nói được rằng :

— Má thực có lỗi với cha con !

— Cha con... Đã bằng lòng tha thứ cho má !

Giang-Tiêu-Phân đau đớn nói :

— Cần nhi, mà cũng có lỗi đối với con !

— Thưa má, con không khi nào trách má đâu !

— Ôi ! Má không đáng là một bậc mẹ hiền. Cần nhi, con nên lo lắng cho mình, má đi đây !

— Má, má định đi đâu thế ?

— Má sẽ đi thực xa, một địa phương không ai đến !

Nói dứt lời bà quay người lững thững bước đi. Từ-Cần buột miệng kêu lên rằng :

— Má !

Tức thì, nàng ngã vào lòng mẫu thân và lại òa lên khóc !

Giang-Tiêu-Phân ôm chặt lấy nàng, từng giọt nước mắt hối lỗi nhiều đều trên mớ tóc của Từ-Cần. Bà ta tự nhủ rằng : «Lần chia tay này, sẽ không còn ngày gặp gỡ nữa, má nguyện kiếp sau sẽ đền đáp lại cái tội của má đối với hai chị em con...»

Nghĩ thế, bà liền xô Từ-Cần ra nói :

— Cần nhi, con hãy can đảm để tiếp tục sống !

— Con hứa với má như vậy !

— Má không thể đợi chôn cất cha con. Má phải ra đi ngay !

— Má, sau này má trở lại thăm chúng con không ?

— Cũng có thể. Thôi, má đi vậy !

Nói dứt lời, bà bước thẳng ra cửa. Thích-Đình-Nhận đứng trơ trơ một chỗ, chàng không đuổi theo bà ta.

Khi Giang-Tiêu-Phân bước ra khỏi, thì bỗng kêu lên rằng :

— Đình-Nhận !

— Chuyện chi thế ?

— Hãy đưa ta một quãng đường !

Trong lòng Thích-Đình-Nhận đang rối như tơ vò. Chàng thực ngờ mình định giết chết bà ta, mà vì bá phụ của mình nên chàng phải tha bà ta đi !

Nhưng, dù sao bà ta cũng biết hối ngộ trước những việc làm sai lầm của mình, như vậy cũng được !

Nghĩ thế, nên chàng liền đưa chân bước theo Giang-Tiêu-Phân đi ra khỏi Mê-Hồn-Cung. Tất cả môn nhân của chàng, đều trở đổi mặt kinh ngạc chăm chú nhìn theo !

Khi ra khỏi Phong-Sa-Cốc, số môn nhân của chàng cũng vẫn đứng y nguyên như cũ. Thất-Hải-Thần-Long sừng sốt, bước tới nói :

— Thừa môn chủ, có cần đệ tử đi theo hay không ?

— Không cần !

Nói dứt lời, hai người tiếp tục bước thẳng tới trước !

Số đệ tử của Hồng-Kỳ-Môn, ai nấy đều ngơ ngác không hiểu sao lại có chuyện lạ như thế. Họ đưa đôi mắt nhìn trân trối theo bóng của hai người !

Giang-Tiêu-Phân bỗng lên tiếng nói :

— Đinh-Nhận !

Thích-Đinh-Nhận lạnh lùng nói :

— Chuyện chi thế ?

— Người xem ta là một người đàn bà như thế nào ?

— Về diêm ấy chính bà tự biết lấy !

— Hết sức hư hỏng ?

— Gần như vậy !

Giang-Tiêu-Phân cười đau đớn nói :

— Đúng thế, ta đã là một người đàn bà hư hỏng nhất trên đời. Ta không xứng đáng đối với tình thương của Thích-Nhạc-Dương...

— Nhưng ông ấy lại yêu bà tha thiết !

Giang-Tiêu-Phân gượng cười nói :

— Đinh-Nhận...

— Bà có việc chi cứ thẳng thắn giải bày !

— Người có bằng lòng tha thứ cho quá khứ của ta không ?

Thích-Đinh-Nhận cất tiếng than, đáp :

— Phải, tôi bằng lòng tha thứ cho bà, đây là vì bá phụ của tôi !

— Người nhận rằng ta đáng tha thứ hay sao ?

— Tôi không hiểu !

Giang-Tiêu-Phân buồn rầu nói :

— Đinh-Nhận người nhận ta hiện nay và trước kia có điều chi khác nhau chẳng ?

— Có thể giờ đây, bà đã thực sự trở thành một người đàn bà tốt !

— Phải, giờ đây ta đã hồi phục với diện mục như xưa. Người có biết tại sao không ?

— Tại vì tình thương của bác tôi, đã cảm động được lòng bà !

— Không !

Thích-Đinh-Nhận không khỏi kinh ngạc. Giang-Tiêu-Phân nói tiếp :

— Có lẽ người không thể nghĩ đến được. Một con người có nhiều khi chỉ vì một câu nói trong một trường hợp nào đó, lại có thể làm cho người ta thay đổi hẳn. Người có tin rằng Từ-Cần là con gái của ta không ?

— Đây là một việc không thể phủ nhận được !

— Phải, nó là con gái ruột của ta. Nhưng, ta có lỗi với nó rất nhiều. Đáng lý ra nó oán hận ta mới phải, song vừa thấy mặt ta, là nó gọi ngay ta bằng má !

Nói đến đây những dòng lệ sám hối của bà ta lại lăn dài xuống đôi má.

Thích-Đinh-Nhận không ngờ bà ta lại có thể nói lên những lời nói như vậy, do đó, chàng cũng cảm thấy bài người cảm động !

Giang-Tiêu-Phân cười đau đớn nói :

— Đây chẳng phải là một việc rất lạ lùng hay sao ?

— Phải, đây quả là một chuyện hết sức kỳ diệu !

— Đến bây giờ ta mới hiểu, là tình thương của từ mẫu ban cho con cái của mình, thực là hết sức quý báu...

— Nhưng, bà đã mất tất cả những diêm ấy rồi !

— Phải, ta đã bỏ mất đi tất cả, và không thể nào tìm trở lại được. Bởi thế, ta không đáng được sự tha thứ dù là của con cái, của tình nhân hay chính của người...

— Song chúng tôi đều sẵn sàng tha thứ cho bà !

— Người nhận rằng ta có còn đủ can đảm để tiếp tục sống trên đời này không ?

Thích-Đinh-Nhận giật mình nói :

— Có lý nào bà định... ?

— Ta sẽ chết !

— Chết... ?

— Phải, đáng lý ra ta phải chết trước mặt Thích-Nhạc-Dương. Nhưng, người đã hiểu là không thể làm như vậy, vì còn có mặt con gái ta ở đó !

— Ta không tiếc rẻ kiếp sống thừa. Sở dĩ ta ở trước mặt Thích-Nhạc-Dương và Từ-Cần, lại nói là người đã bằng lòng tha thứ cho ta. Bà ngưng lại trong giây lát, rồi nói tiếp :

— Cho nên, ta muốn yêu cầu người một việc.

— Việc gì thế?

— Người chớ nói lại cho Từ-Cần nghe là ta đã chết!

Thích-Định-Nhận nghe thế trong lòng hết sức đau xót. Chàng bỗng cảm thấy có một sự đồng tình và xót thương mà từ trước tới giờ chưa từng gặp cõi lòng mình. Chàng cúi người kêu lên rằng:

— Thưa di!

— Người không bằng lòng hay sao?

— Không, di bất tất phải chết, con người chứ nào phải thánh hiền...

— Bất tất phải chết?... Ha ha ha... Định-Nhận, ta dựa vào đâu để tiếp tục sống cuộc? Đôi tay ta đã dẫm máu, ta đã giết chết người yêu của ta, đồng thời cũng giết chết hạnh phúc của con gái ta. Ta có phải là con người hay không?

Giọng nói của bà ta đầy xúc động, khiến Thích-Định-Nhận không khỏi bất rùng mình.

Sau đó, bà ta tỏ ra bình tĩnh hơn, nói:

— Định-Nhận, có lý nào người không chấp nhận lời yêu cầu cuối cùng của ta hay sao?

Những hạt lệ từ khóe mắt của Thích-Định-Nhận trào ra. Chàng buồn bã nói:

— Thưa di... Cháu...

Nói đến đây thì cổ họng của chàng nghẹn lại, chẳng còn nói thêm gì được nữa.

— Định-Nhận, người hãy hứa với ta đi...

— Thưa di, cháu bằng lòng hứa!

Giang-Tiểu-Phân cất giọng chân thành nói:

— Định-Nhận, ta rất cảm kích người!

Tiếng nói vừa dứt, thì người bà đã vọt lên, nhắm ngay một tảng đá to lao vút tới như điện chớp!

Tiếng gào thảm thiết vang lên khiến cho Thích-Định-Nhận phải kinh hoàng. Chàng đưa mắt nhìn lên thì trông thấy Giang-Tiểu-Phân đã chạm đầu vào đá nát sọ, máu óc bắn đi tứ tung, ngã ra đất chết tức!

Thích-Định-Nhận bỗng quì hai đầu gối xuống bên cạnh xác chết của Giang-Tiểu-Phân nói lầm bầm rằng:

— Thưa di, linh hồn của di đứng ra là trong sạch!

Chàng không phải tỏ lòng sám hối trước cái chết của bà ta, mà sự

thật là chàng đang ai điều trước cái chết ấy!

Ngay lúc đó, từ trong Phong-Sa-Cốc có mấy bóng người chạy nhanh ra. Đây chính là những người vừa nghe tiếng gào thảm thiết khi nãy, nên hối hả chạy ra xem động tĩnh, gồm có Thất-Hải Thần-Long, Huyết-Kiếp Chủ-Nhân, Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cường-Khách.

Số người ấy nhìn qua thảm cảnh trước mắt, thì không khỏi kinh ngạc nói:

— Sao... lại có chuyện lạ như thế này?

Thích-Định-Nhận chùi nước mắt nói:

— Bà ấy đã chết rồi!

— Bà ta đã tự sát mà chết?

— Phải!

— Đây thực là một sự vượt ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người!

— Đúng thế, đây thực là bất ngờ. Nhưng, dù sao bà ta cũng đã chết rồi. Trong khi chết, bà ta đã khiến người chung quanh thương xót và thông cảm, song có một điều khiến bà ta không thể tha thứ được, là bà ta đã giết chết người yêu của bà ta!

Thất-Hải Thần-Long nói:

— Thôi, chúng ta hãy lo an táng bà ta vậy!

Thích-Định-Nhận từ từ đứng lên và gật đầu đồng ý. Trong khi đó, Phong-Trần Cường-Khách đưa mắt nhìn Lê-Thái-Hoa đang ngồi trong chiếc Huyết-Hiệu. Tia mắt của ông ta như thăm hỏi: "Tôi cũng suýt nữa đã chết dưới tay của bà rồi?"

Lê-Thái-Hoa mỉm cười đau đớn. Tuy nhiên, trên nét mặt của bà thoáng hiện một vẻ vui mừng trong một niềm hạnh phúc đến muộn!

Thích-Định-Nhận nói:

— Các vị không được nói lại cho Từ-Cần nghe, là mẫu thân của nàng đã chết!

Tất cả mọi người đều lên tiếng tuân mạng lệnh.

Liền đó, Thích-Định-Nhận bỗng xác chết của Giang-Tiểu-Phân lên chạy thẳng vào khu rừng núi. Chàng dùng chưởng lực của mình đào một cái hố sâu rồi chôn cất bà ta tử tế.

Chàng đứng trước ngôi mộ của bà ta, cúi đầu đau đớn...

000

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI

TRẬN ĐÁNH ĐÀM MÁU

Thốt nhiên, một tiếng thét dài bỗng bất thần truyền đến. Thích-Đỉnh-Nhận nghe thế thì không khỏi giật mình !

Chàng đưa mắt nhìn lên, thì thấy có hằng trăm bóng người, đang nhăm hướng Phong-Sa-Cốc chạy bay tới chẳng khác nào một trận gió hốt. Chàng buột miệng kêu to :

— Đây chính là binh mã của Đào-Hoa Đảo !

Chẳng mấy chốc, hàng trăm cao thủ của Đào-Hoa Đảo, đã xông cả vào Phong-Sa-Cốc. Thất-Hải Thần-Long cất tiếng to nói :

— Ta ngờ là ai, té ra lại là cao nhân của Đào-Hoa Đảo !

Liền đó, có tiếng cười lạnh lùng, rồi lại nghe giọng nói của Đào-Hoa Nữ đáp rằng :

— Thế nào ? Có lẽ các người không ngờ chúng ta sẽ kéo đến đây chứ... ?

Thích-Đỉnh-Nhận nghiêng chặt đôi hàm răng, vọt người bay lên, nhăm hướng Phong-Sa-Cốc chạy trở về. Chàng trông thấy số người của Đào-Hoa Đảo đã dàn thành hàng ngang, sẵn sàng nghênh chiến.

Một trăm năm mươi môn nhân của chàng cũng dàn thành chữ nhật chống mặt với số người ấy !

Thích-Đỉnh-Nhận lao mình tới cách trước mặt Đào-Hoa Thần-Nữ ba thước, đưa mắt quét qua, rồi cất giọng lạnh lùng cười to !

Đào-Hoa Thần-Nữ vừa trông thấy Thích-Đỉnh-Nhận, thì mặt không khỏi hơi biến sắc, cảnh giác thối lùi ra sau ba bốn bước. Thích-Đỉnh-Nhận cất tiếng cười như cuồng dại nói :

— Đào-Hoa Thần-Nữ, bà muốn dùng kế điệu hồ ly sơn... Thế tại sao bà không chịu khó đợi một tí nữa, thì chắc chân bàn môn sẽ bị bà tiêu diệt dễ dàng ?

Con mắt độc nhất của Thích-Đỉnh-Nhận sáng quắc, nhìn chòng chọc vào mặt của Đào-Hoa Thần-Nữ, tràn tới từng bước một !

Đào-Hoa Thần-Nữ cười lạnh lùng, nói :

— Với tình trạng trước mắt, người cũng chưa chắc chiếm được phần ưu thế đâu !

— Nếu vậy thì nên thử xem cho biết !

Thích-Đỉnh-Nhận vừa nói dứt lời, thì đã vung chưởng quét thẳng vào ngực đối phương nghe một tiếng vút !

Thích-Đỉnh-Nhận vừa ra tay, thì một trăm môn nhân của Đào-Hoa Thần-Nữ đồng thanh quát to ; rồi có đến năm chục người vung tay đánh thẳng về phía Thích-Đỉnh-Nhận !

Do đó, Thích-Đỉnh-Nhận đã bị đẩy lui đến mười bước. Thất-Hải Thần-Long quát rằng :

— Anh em, hãy ra tay nào !

Tức thì, một trăm năm mươi môn nhân của Hồng-Kỳ Môn, nhất loạt lao mình tới cùng với tiếng quát rung chuyển cả núi đồi !

Thế là, tiếng gào thảm thiết vang lên không ngớt, bóng người lờn lộn toí bời, máu tươi tung bay khắp chốn !

Một trận chém giết khủng khiếp lại diễn ra. Từng người một nối tiếp nhau ngã gục xuống. Nhưng, những người chết thì nằm yên, trái lại những người còn sống thì tiếp tục lao tới như cuồng dại, không ngớt chém giết !

Một trận chém giết chưa từng có trong chốn võ lâm đang khai diễn trong Phong-Sa-Cốc, ai trông thấy cũng phải rợn rợn trước một cuộc đại tàn sát như thế ấy !

Thích-Đỉnh-Nhận đánh liền ba chưởng, đẩy lui được số môn nhân của Đào-Hoa Đảo đang vây quanh chàng. Liền đó, chàng tràn ngay tới trước mặt Đào-Hoa Thần-Nữ, quát rằng :

— Này Đào-Hoa Thần-Nữ, hãy đỡ chưởng đây !

Tức thì luồng chưởng lực cuốn tới ào ào. Chàng đánh liền tiếp ba chưởng, tấn công thẳng về phía Đào-Hoa Thần-Nữ. Chưởng thế của chàng nhanh nhẹn phi thường, chưởng lực vô cùng mạnh mẽ, ai nhìn thấy cũng phải kinh tâm tán đởm !

Đào-Hoa Thần-Nữ võ công cũng không kém, nên chỉ trong chớp mắt là bà ta cũng phản công trả lại ba chưởng, kịp thời đối kháng với Thích-Đỉnh-Nhận.

Lúc ấy Hải-Vân Tiên-Tử, Thất-Hải Thần-Long, nhị Võ-Vương, Tinh-Hải Đoạn-Trường-Nhân, Huyết-Kiếp Chủ-Nhân, Thiên-Âm Lão-Nhân và Phong-Trần Cuồng-Khách, cũng đang tràn tới chém giết thực hải hùng !

Gần một trăm môn nhân của Đào-Hoa Đảo, bị một trăm môn nhân của Hồng-Kỳ Môn vây đánh ác liệt, nên chẳng mấy chốc đã chết đi quá nửa !

Trận chiến hôm nay của Đào-Hoa Thần-Nữ, nhằm mục đích một mặt một bên với Thích-Đỉnh-Nhận, nên bà ta đã chọn hết tất cả thành phần tinh anh nhất kéo đến đây. Nếu bà ta có thể xâm nhập tổng đường của Hồng-Kỳ Môn, trong dịp Thích-Đỉnh-Nhận kéo môn nhân ra đi, thì chắc chắn Hồng-Kỳ Môn sẽ chết chóc tồn tại nữa.

Phương chi Đào-Hoa Thần-Nữ lại tự xem mình là người võ công cao tuyệt dưới tay lại toàn là những môn nhân bậc nhất, nên bà ta đâu có xem Hồng-Kỳ Môn ra gì !

Thốt nhiên, tiếng quát to nổi lên, rồi Thích-Đỉnh-Nhận vọt người bay thẳng lên cao, nhanh nhẹn lao vút tới trước mặt Đào-Hoa Thần-Nữ vùng chưởng quét thẳng ra...

Đào-Hoa Thần-Nữ trông thấy thế, liền vùng cánh tay mặt lên đỡ thẳng vào thế công của đối phương !

Thích-Đỉnh-Nhận quát to rằng :

— Người muốn chết mà... !

Liền đó, chàng nhanh nhẹn vùng cánh tay trái đánh thẳng ra. Tuy thế võ của Thích-Đỉnh-Nhận biến hóa hết sức nhanh chóng, nhưng vì Đào-Hoa Thần-Nữ lúc ấy đã quyết lấy mạng đòi mạng, nên vùng tay trái lên đỡ thẳng vào thế công của chàng.

Phanh !...

Qua một tiếng nổ to, thì luồng chưởng lực đã hất bắn cả người Đào-Hoa Thần-Nữ ra xa, rồi lại rơi xuống đất nghe một tiếng ạch !

Trong khi đó, Thích-Đỉnh-Nhận cũng thối lui ba bốn bước mới gượng đứng vững trở lại được. Song, chàng không chậm trễ, liền vọt người lên lao thẳng về phía Đào-Hoa Thần-Nữ, vùng tay ra chụp tới...

Bất ngờ, trong khi ấy có một luồng khói trắng xông lên, Thích-Đỉnh-Nhận vì không đề phòng nên đã ngửi thấy một mùi hơi kỳ dị, tức thì, chàng thấy chói sáng vàng cả mặt mày ngời tẻ phịch xuống đất.

Hải-Vân Tiên-Tử trông thấy thế, kinh hoàng kêu lên thành tiếng. Đồng thời, nàng nhanh nhẹn vọt thẳng người lên, bay vút đến phía Đào-Hoa Thần-Nữ vùng chưởng giáng thẳng xuống...

Một tiếng gào thảm thiết vang lên... !

Thế là một con người xinh đẹp tự tiên nga, bấy lâu hùng cứ một

phương trời, chỉ vì một ý nghĩ sai lầm, mà nay đành chịu mất mạng dưới chưởng lực của đối phương !

Lúc ấy, cuộc sát phạt vẫn còn đang tiếp diễn. Tiếng gào thảm thiết vẫn còn đinh tai nhức óc !

Hải-Vân Tiên-Tử quát rằng :

— Ngưng tay đã... !

Tiếng quát của nàng to như sấm nổ, khiến ai nấy đều phải kinh hoàng, nhất loạt ngưng ngang trận đánh !

Về phía Đào-Hoa Đảo, còn sống sót độ ngoài hai mươi môn nhân nam nữ. Trái lại, về phía Hồng-Kỳ Môn, cũng chẳng qua còn được trên dưới một trăm người. Xác chết nằm ngổn ngang chônng chất, máu tươi chảy thành dòng !

Còn số người vong mạng, quả khiến ai trông thấy cũng phải kinh hồn. Cảnh thảm khốc của chiến trường, quả hết sức rùng rợn !

Sau tiếng quát của Hải-Vân Tiên-Tử, chung quanh bỗng im lặng như một cõi chết...

Hải-Vân Tiên-Tử lại nói tiếp :

— Các môn nhân của Đào-Hoa Đảo, các người thực sự muốn chết thế cho Đào-Hoa Thần-Nữ hay sao ?

Tất cả môn nhân của Đào-Hoa Đảo, đều im lặng không ai trả lời ra sao cả.

Hải-Vân Tiên-Tử quát to rằng :

— Các người muốn chết hay muốn sống ?

Một lão già trong bọn lạnh lùng nói :

— Thối thường của một con kiến bé nhỏ còn biết ham sống, vậy huống chi là người... !

— Tốt lắm, ta nghĩ thương cho bọn người là số người bị lợi dụng, vậy tất cả hãy rút đi mau cho ta !

Nói đoạn, nàng đưa mắt nhìn về phía Thích-Đỉnh-Nhận, thì miệng chàng đang sôi bọt trắng, và vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Trông thấy thế, Hải-Vân Tiên-Tử không khỏi kinh hoàng. Nàng không ngờ Thích-Đỉnh-Nhận lại bị trúng độc thủ của Đào-Hoa Thần-Nữ !

Nàng bước tới đưa tay sờ Thích-Đỉnh-Nhận, thì thấy hơi thở của chàng hết sức yếu đuối. Bởi thế, Hải-Vân Tiên-Tử biến hẳn sắc mặt. Hai dòng lệ nóng bất giác đã lăn dài trên đôi má của nàng !

Thất-Hải Thần-Long bước tới cất giọng kinh hãi nói :

— Môn chủ thể nào rồi ?

-- Đã bị trúng độc của Đào-Hoa Thần-Nữ rất trầm trọng.

— Như thế... phải đối phó làm sao ?

Trong khi đó, ngoài hai mươi môn nhân của Đào-Hoa Đảo, đang cắt bước sửa soạn bỏ đi, thì Hải-Vân Tiên-Tử quát to rằng :

— Hãy đứng cả lại !

Các môn nhân của Đào-Hoa Đảo nghe thế, đều vội vàng dừng chân, đưa đôi mắt sợ hãi nhìn thẳng vào mặt Hải-Vân Tiên-Tử...

Hải-Vân Tiên-Tử quát rằng :

— Giờ đây, ta không bằng lòng để cho các người đi nữa !

Lão già cầm đầu bèn lên tiếng nói :

— Vậy có lý nào cô định giết chết cả bọn chúng tôi hay sao ?

— Đúng thế !

Trên hai mươi môn nhân của Đào-Hoa Đảo đều biến hẳn sắc mặt, đồng thanh nói :

— Tại sao thế ?

— Vì các người đã sát hại môn chủ của bản môn !

Lão già cầm đầu liền nói :

-- Ông ấy nào có chết ?

Hải-Vân Tiên-Tử lạnh lùng nói :

— Vậy người có thể cứu sống ông ấy hay chăng ?

— Cái đó... cái đó...

Hải-Vân Tiên-Tử lạnh lùng nói :

— Nếu các người không thể cứu sống môn chủ của bản môn, thì hôm nay ta sẽ giết sạch các người để hả cơn căm tức !

Lão già cầm đầu nói :

— Nhưng...

— Nhưng thế nào ? Các người có biết ông ấy đã trúng một chất độc gì không ?

— Đây chính là « Đào hoa phấn » !

— Người có thể cứu được hay chăng ?

Lão già cầm đầu nói :

— Trong người của Đào-Hoa Thần-Nữ, có thể có mang theo một loại thuốc giải độc gói trong giấy màu lục !

Hải-Vân Tiên-Tử liền nhảy thoắt đến bên cạnh Đào-Hoa Thần-Nữ, thò tay chụp lấy vạt áo của nàng giật mạnh, tức thì, chiếc áo liền bị

rách toang. Liền đó, Hải-Vân Tiên-Tử quả nhiên thấy trong người của Đào-Hoa Thần-Nữ có ba gói thuốc bột, gói bằng giấy màu lục. Nàng cầm lên tay và vui mừng hỏi lão già ấy rằng :

— Có phải gói thuốc này không ?

— Đúng là thuốc ấy rồi !

Hải-Vân Tiên-Tử không khỏi hoài nghi, nghi thầm rằng : « Rất có thể đây lại là thuốc độc ! »

Nghi thế, nên nàng bèn nói :

— Nếu vậy, người hãy uống vào một gói trước cho ta xem !

Lão già ấy biến hẳn sắc mặt nói :

— Vậy cô nương không tin lời nói của tôi chăng ?

— Đúng như vậy !

Lão già đó liền cầm một gói thuốc trút vào miệng, qua một lúc lâu vẫn không thấy có chi thay đổi. Chừng ấy, Hải-Vân Tiên-Tử mới yên lòng, định lấy một gói khác cho Thích-Đỉnh-Nhận uống.

Nhưng, lão già đó liền vội vàng nói :

— Không thể được !

— Tại sao lại không được ?

Lão già đáp :

— Tôi nghĩ đến cái tình tha chết của cô nương nên không thể không nói rõ tất cả sự thật. Đây là trong trường hợp bị ngัời nhắ m đào hoa phấn mà hôn mê, tuy sau khi dùng thuốc giải độc thì con người có thể tỉnh trở lại được, nhưng vì trong đào hoa phấn gồm có một thứ thuốc kích dâm rất mạnh, do đó nạn nhân sau khi tỉnh lại tất phải đòi hỏi một sự thỏa mãn về nhục dục...

— Thực thế à ?

— Chẳng sai tí nào cả, chính vì lẽ đó mà phải mang nạn nhân về phòng riêng mới cứu được !

— Nếu vậy, thì các người hãy đi đi !

Liền đó, trên hai mươi môn nhân sống sót của Đào-Hoa Đảo đều nối gót nhau bỏ đi, chỉ trong nháy mắt là mất dạng.

Hải-Vân Tiên-Tử đưa mắt quét qua Thích-Hải Thần-Long nói :

— Lão tiên bối hãy lo chôn cất xác chết, tôi cần phải mang Thích môn chủ về cứu chữa !

Nói đoạn, Hải-Vân Tiên-Tử liền bồng Thích-Đỉnh-Nhận lên, nhắm đường Mê-Hồn-Cung chạy thẳng tới.

Chàng rõ đã trải qua bao lâu, Thích-Định-Nhận mới từ từ tỉnh lại, Chàng cảm thấy trong người hết sức mệt mỏi. Chàng đưa tay sờ Hải-Vân Tiên-Tử đang nằm bên cạnh, ngạc nhiên nói :

— Cô là ai ?

— Đầu lại có người ngoài vào đây hay sao ?

— Té ra là em ?

— Đúng thế !

— Sao lại có việc lạ như thế này ?

Hải-Vân Tiên-Tử bèn đem mọi việc đã xảy ra kể lại tỉ mỉ cho Thích-Định-Nhận nghe, rồi nói tiếp :

— Thôi, tất cả việc ấy đều đã qua rồi, vậy anh hãy ngủ yên đi !

Thích-Định-Nhận cười nói :

— Người vợ yêu quý của anh, em lại cứu mạng cho anh một lần nữa ! Ngày mai chúng ta sẽ cử hành lễ tuyên hôn vậy !

Trong bóng tối, tiếng hai người không ngớt cười khúc khích !

Tất cả đều đã qua. Thích-Định-Nhận đã được một ngày mai tràn đầy hạnh phúc !

Qua ngày hôm sau, họ cử hành hôn lễ một cách trọng thể...

H Ế T